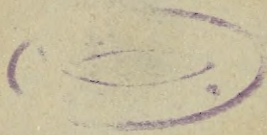

no

leg 65/36 F cp

f

X 192

160

36

CALLIMACHI

QUÆ SUPERSUNT

RECENSUIT

ET CUM NOTARUM DELECTU

EDIDIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD A.M.

COLLEGII SS. TRINITATIS APUD CANTABRIGIENSES

NUPER SOCIUS.

X 192

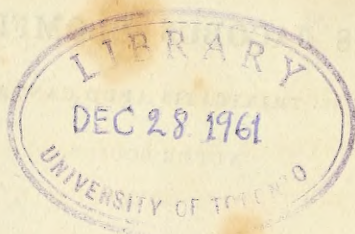
LONDINI

IMPENSIS JOSEPHI MAWMAN

TYPIS R. ET A. TAYLOR

MDCCCXV.

PA
3945
A 2
1815

779118

HONORATISSIMO VIRO
GEORGIO IOANNI
COMITI SPENCER
GEORGIANI ORDINIS EQVITI AVRATO
REGIAE MAIESTATI A SANCTIORIBVS CONSILIIIS
GENERE DIGNITATE VIRTUTE
INLVSTRI
OPTVME ETIAM DE LITTERIS
QVAS AVSPICIIIS MAXVME FELICIBVS EXCOLVIT
MVNIFICENTIA SVA PROMERITO
QVI INGENTEM BONORVM LIBRORVM COPIAM
TAM IN PATRIAE DECVS ET ORNAMENTVM
QVAM DOCTORVM HOMINVM IN VSVS
SVMMO CVM IVDICIO CONQVISIVIT
NOVAM HANC CALLIMACHI EDITIONEM
GRATVS AC VENERABVNDVS
DICAT CONSECRATQVE
CAROLVS IACOBVS BLOMFIELD.

UNIVERSITATIS VINDOBONENSIS

LIBRARIUM

COMITI SPECIALLY

GEORGIAE ORDINIS REGNI AUSTRIAE

GRATIA MAIESTATE A SACROSANCTISSIMO CONSILIO

ARTIBUS DIGNITATE VIRTUTE

INSTITUTI

OPTATIS ETIAM DE LITTERIS

QUAE AVSPICIBUS MAXIMAE AUCTORITATIS ACCOLUNT

MAIESTATE AUCTORITATE

QUI INGENIUM BONORUM LITTERARUM COPIAM

TAM IN PATRIAE DEBENT ET ORNAMENTUM

QUAM DOCTRINAM HOMINUM IN AEREM

STIMULO CUM STUDIO CONSERVAVIT

NOVAE HANC CALLIDAEI INSTITUTIONEM

GRATIA AD FAVORABILITATEM

DEUS CONSERVATOREM

LIBRARIUM FACILITATE PROMOVENDUM

PRÆFATIO.

QUUM Callimachi editio, cui præfuit annos abhinc prope sexaginta Joannes Augustus Ernesti, magnæ molis esset, et apud redemptores nostros librarios pretio nimis magno venalis, Bibliopolæ auctor fui, ut poetæ Cyrenæi omnes, quæ supersunt, reliquias, una cum notarum delectu, iterum prelo submitendas curaret. Quod negotium ille quidem in se libenter suscepit; et a me vicissim postulavit, ut librum Ernestianum recenserem; et, si quid in eo tironum usibus minus accommodatum videretur, id omne resecerem. Hoc igitur effeci; et præterea vix quidquam quod sit memoratu dignum, nisi quod commentario observationes recentiorum quorundam measque passim intertexui. Poetæ ipsius verba paucis in locis retractavi; sed nusquam, nisi monito lectore. Porro duas editiones ra-

rissimas, primam scilicet, ab Joanne Lascari curatam, et quartam, Venetiis excusam a. 1555. quam Robortelli fuisse suspicor, diligenter contuli; quarum illam quidem Ernestio non licuit suis oculis usurpare, hanc vero interpretum nemini cognitam fuisse observavit Ruhnkenius in *Epist. Crit. II. p. 129.** Unici, quod in his regionibus exstat, exemplaris editionis Venetæ usum mihi humanissime concessit Vir illustrissimus, Dux Devoniensis. Quum autem Elegiam in Lavacra Palladis primus omnium ex manuscripto protulerit Angelus Bassus, vulgo Politianus dictus, in *Miscellaneis suis*, Florentiæ editis a. 1489. illius etiam editionis varietates, a nobilissimo et spectatissimo Viro, cujus nomini hic liber inscriptus est, acceptas, suis locis apposui.

Epigrammatum numerus uno et altero ex *Analectis Brunckianis* auctus est. Fragmentorum, etiam post Bentleii et Ruhnkenii curas, spicilegium restabat adjiciendum. *Ruhnkenium* dico, quia ex epistolis ejus ad Ernestium, quas nuper in lucem vindicavit Tittmannus, liquido

* Vid. *Museum Criticum Cantabrigiense* T. I. p. 227. ubi libellus iste rarissimus accuratius describitur.

constat, omnia fere Grammaticorum excerpta ac notitias, quæ in Ernestii notis hic illic adsparguntur, Ruhnkenii amicitiaè deberi.

Quod ad commentaria attinet, Bentleii omnia, ea qua par erat reverentia, integra conservavi: nonnulla etiam Hemsterhusii, quæ ad Callimachum minus pertinere videantur, tamen circumcidere crimen duxi, quia nil unquam vir ille maximus ex eruditionis suæ thesauris depromsit, quod non vel doctissimi, *οἱοὶ νῦν βροτοὶ εἰσι*, cum fructu quodam perlegerint.

Scholia penitus omisi; de quibus omnino cum Valckenaerio sentiendum est, qui in Diatrib. Euripid. p. 283. A. recentis cujusdam grammatici fetum vocavit, et nullius ponderis ad Callimachum explicandum.

Indicem Ernestianum correxi, et vocabulorum segete satis ampla locupletavi. Huic vero quominus novum, quod in votis erat, substituerem, impedièrunt variæ, quibus distinebar, occupationes. Stanleii nostratis in fragmenta Callimachi curas, quæ hodie in Museo Britannico adservantur, oculis perlustravi; et ex illis quidem facile

apparet, quam falsa fuerit eorum criminatio, qui magnum Bentleium, in egregia ista fragmentorum collectione concinnanda, Stanleii fontibus suos hortulos irrigasse calumniati sint*.

Heusingeri libellus, a Reiskio in animadversionibus suis ad Callimachum laudatus, et Ahlwardtii observationes in Callimachum, ad quas lectores ablegat A. C. Langius in Actis Societ. Lips. T. II. p. 183. quales sint, plane nescio, quum non mihi aliunde innotuerint. Hymni in Apollinem, a L. Santenio editi Lugd. Bat. 1787. cum emendationibus L. C. Valckenaerii, et trium Codicum varietate, Leidensis scilicet, Estensis, et Veneti, quum librum diu quæsivissem, tandem copiam mihi fecit Gaisfordius, opere nostro tantum non ad umbilicum perducto. Pauca, quæ in ista unius hymni editione digna sunt notatu, in Addenda retuli.

De ipsius autem Callimachi ingenio, quo tamen minus quam arte pollebat, quum tam di-

* Vide, si operæ pretium sit, libellum, cui titulus, *An Answer to a late Book written against the learned and reverend Dr. Bentley, relative to some MS. Notes on Callimachus.* London 1699.

versæ fuerint diversorum sententiæ, nihil confidenter definire ausim. Sane quam durum in eum iudicium Johnsonus nostras* et J. C. Ernestius†, acri vir ingenio, pronunciarunt. Longe mitius senserunt magni nominis viri, Politianus, Muretus, Ruhnkenius. Qualiscumque demum sit, jam eum tibi, L. B. paullo emendatiorem quam antehac prodiit, in manus trado; et ad Æschylum expoliendum, ex quo in hoc diverticulum paulisper deflexi, libentissime revertor.

* Vide Vitam ejus, a Boswello conscriptam, T. IV. p. 2.

† In Act, Societ. Lips. T. II. p. 59.

CALLIMACHI VITA

EX SUIDA.

Καλλίμαχος, υἱὸς Βάττου καὶ Μεσάτμας, Κυρηναῖος, γραμματικὸς, μαθητὴς Ἑρμοκράτους τοῦ Ἰασέως*, γραμματικοῦ· γαμετὴν ἔσχηκὸς τὴν Εὐφράτου τοῦ Συρακουσίου θυγατέρα. ἀδελφῆς δὲ αὐτοῦ παῖς ἦν ὁ νέος Καλλίμαχος, ὁ γράψας περὶ νήσων δι' ἐπῶν. αὐτῶ δὲ γέγονεν ἐπιμελέστατος, ὡς γράψαι μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καὶ καταλογάδην πλεῖστα· καὶ ἔστιν αὐτῶ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ τὰ ἄ. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων ἦν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. πρὶν δὲ συσταθῆ τῷ βασιλεῖ, γράμματα ἐδίδασκεν ἐν Ἐλευσίνι, καμυδρίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας. καὶ παρέτεινε μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου. Ὀλυμπιάς δὲ ἦν ρκζ', ἧς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Εὐεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. τῶν δὲ

* Hujus grammatici dubito an alibi mentio fiat, præterquam in loco leviter corrupto Antiatticistæ Sangermanici p. 79, 31. ed. Bekker. Ἄθετεῖν φασὶν οὐ δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἀναίρειν. ἰασιν οὖν ὁ γραμματικὸς μέμφεται ἐπὶ τῇ λέξει Ἀρίσταρχον. Corrige Ἰασίς οὖν ὁ γρ.

αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ ταῦτα. Ἴους ἄφιξις, Ἐλπίδες*, Σεμέλη, Σατυρικά δράματα, Ἄργους οἰκισμοὶ, Τραγωδίαι, Κωμωδίαι, Ἀρκαδία, Γλαῦκος, Μέλη, Ἴεις. (ἐστὶ δὲ ποίημα ἐπιτετηθευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν, εἰς τινὰ Ἴειν, γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου. ἦν δὲ οὗτος Ἀπολλώνιος, ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά.) Μουσεῖον, Πίνακες † τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμφάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις κ' καὶ ρ'. Πίναξ καὶ ἀναγραφή τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκαλιῶν ‡, Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις, Κτίσεις νήσων καὶ πόλεων, καὶ μετονομασίαι, Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν, Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασιῶν §, καὶ παραδόξων Περὶ μετονομασίας ἰχθύων, Περὶ ἀνέμων, Περὶ ὀρνέων, Περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγῆ.

* De his titulis valde dubito. ἐλπίδες me incertum tenet; sed, qui sequitur, Σεμέλη, natum credo ex Μέλη. Alio ordine recensentur ab Eudocia in Violar. p. 269.

† Omnes hæc πίνακες ad unum opus referendæ. Vid. infra ad Fragmenta.

‡ Suidas διδασκάλων. Vid. infra p. 220.

§ Pars erat operis quod postremo loco recensetur. De Θαυμάτων συναγωγῆς vide omnino Jonsium Script. Hist. Phil. II. 12.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῆσιν αἰεΐδειν
λαΐον ἢ θεὸν αὐτὸν, αἰεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλαγόνων ἑλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδησι ;
πᾶς καί νιν, Δικταῖον, αἰείσομεν, ἢε Λυκαῖον ;
ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον. 5
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰθαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο ;
Κρηῆτες αἰεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ᾧ ἄνα, σεῖο
Κρηῆτες ἔτεκτῆναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσί γὰρ αἰεὶ.
ἐν δέ σε Παρράσιῳ Ῥεῖῃ τέκεν, ἧχι μάλιστα 10
ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπέες· ἔνθεν ὁ χῶρος
ἱερός, οὐδέ τι μιν κεχρημένον Εἰλειθυῖας
ἔρπετον, οὐδὲ γυνὴ ἐπινίσσεται· ἀλλὰ ἔῃ Ῥεῖῃς

V. 3. πηλογόνων L. V.

10. Παρράσιῃ L. V.

12. μιν L. V. οὐδέτι V. ἐπι-

μίσγεται L. V.

Ὠγύγιοι καλέουσι λεχάϊον Ἀπιδαιῆες.
 εἰθάρ σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπον, 15
 αὐτίκα δίχρητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
 λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρωῶτα λόεσσαί.
 Λάδων ἀλλ' οὐπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθας,
 λευκότεατος ποταμῶν ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
 Ἀρκαδίη μέλλεν δὲ μάλ' εὐνδρος καλέεσθαι 20
 αὐτίς· ἐπεὶ τημόσδε, Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
 ἧ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὰς Ἰάων
 ἦειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ἀκχησεν ἀμάξας,
 πολλὰ δὲ Καρῖωνος ἄνω, διεροῦ περ ἑόντος,
 ἰλυοὺς ἐβάλλοντο κινώπετα, νίσσετο δ' ἀνήρ 25
 πεζὸς ὑπὲρ Κρηᾶθίν τε, πολύστιόν τε Μετώπην
 διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
 καὶ ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥεῖη,
 ΓΑΙΑ φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ἠδῖνες ἐλαφραί.
 εἶπε, καὶ ἀντανύσσασα θεὰ μέγαν ὑψόσε πῆχυν, 30
 πληῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δὲ οἱ δίχρα πούλῳ διέστη,
 ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα. τόθι χροῖα φαιδρύνασα,
 ὦ ἴνα, τεὸν σπεύρωσε. Νέδη δέ σε δῶκε κομίσσαι
 κευθμῶν ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
 πρεσβυτάτη, νυμφέων αἴ μιν τότε μαιεύσαντο 35

14. Ὠγύγιον L. V.

30. ὑψόθι L. V.

18. οὐ δ' divisim hic et ubique

34. κευθμὸν ἔσω L. V.

L. V.

35. πρεσβυτάτη νυμφέων

24. Καρῖωνος L. V.

αἴ μιν τότε μαιεύσαντο

26. πολύστιόν L. V.

L. V.

πρωτίστη γενέῃφι, μετὰ Στύγα τε Φιλύργη τε·
 οὐ δ' ἀλίην ἀπέτισε θεὰ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα
 κεῖνο Νέδην ὀνόμηγε. τὸ μὲν τόθι πούλῳ κατ' αὐτὸ
 Καυκάνων πολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,
 συμφέρεται Νηρηϊῖ παλαιότατον δέ μιν ὕδαρ 40
 υἱάνοι πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
 εὔτε Θεναὸς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
 Ζεῦ πάτερ, ἡνύμφησέ, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ)
 τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
 Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες. 45
 Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἔταραι προσεπηχύναντο,
 Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δὲ κοίμησ' Ἀδρήστεια
 λίνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαιο πίονα μαζὸν
 αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὴ κηρίον ἔβρωσ'
 γέντο γὰρ ἔξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης 50
 Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.
 οὔλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ἀρχήσαντο,
 τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
 ἀσπίδος εἰσαῖοι, καὶ μὴ σέο κουρίζοντος.
 καλὰ μὲν ἤεξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, εὐζάνιε Ζεῦ· 55
 ὀξύ δ' ἀνήθησας, ταχυνοὶ δέ τοι ἦλθον Ἴουλοι·
 ἀλλ' ἔτι παιδὸς ἐὰν ἐφράσσαιο πάντα τέλειαι.

36. γενεῃφι μετὰ τε Στύγα

Φιλύργη τε L. V.

37. θεῇ L. V.

38. πόθι L. V.

39. Λέπρειον L. V.

47. κοίμισεν L. V.

48. λείκῳ L. V. ἐθήσαιο L.

52. γε pro σε V.

56. ταχυνοὶ L. ταχεινοὶ V.

τῷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἑόντες,
 οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
 δηναῖοι δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν αἰοῖδοί· 60
 φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δάματα νεῖμαι·
 τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπῳ τε καὶ αἰῖδι κλῆρον ἐρύσσαι,
 ὃς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
 πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλείστον ἔχουσι.
 ψευδοίμην, αἰόντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν. 65
 οὐ σὲ θεῶν ἐσσηνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
 ἢ τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἶσαο δίφρου.
 Δῆκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπέροχον ἀγγελιάτην
 σῶν τεράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φάινουσ·
 εἶλεο δ' αἰζῆων ὃ τι φέρτατον· οὐ σύ γε νῆων 70
 ἔμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν αἰοῖδόν·
 ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζουσιν αὐθι παρῆκας,
 ἄλλα μέλειν ἐτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
 αὐτοὺς, ἃν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ἃν ἴδρις αἰχμῆς,
 ἃν ἐρέτης, ἃν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;⁷⁵
 αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο·
 τευχιστάς δ' Ἀρῆος· ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
 Ἀρτέμιδος· Φοῖβου δὲ λύρης εὔειδότας οἴμους·
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων

61. διάτριχα L. V.

68. οἰωνὸν L. V.

64. πήλασθαι L. V.

69. ἅ,τ' ἐμοῖσι L.

66. οὐ σε L. V.

70. ὃ,τι L.

67. σὴ τε Βίη I. V.

80. σφι L. V. λάξιν L. τάξιν V.

θειότερον· τῷ καί σφε τεῖν ἐκρίναο λαῶν·⁸⁰
 δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἴζοο δ' αὐτὸς
 ἄκρης ἐν πτολίεσσιν, ἐπόψιος οἳ τε δίκησι
 λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἳ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.
 ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἄλλισ ὄλβου,
 πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἴσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι⁸⁵
 ἡμετέρῳ μεδέοντι· περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
 ἐσπέριος κείνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·
 ἐσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ.
 οἳ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ' ἐνί· τῶνδ' ἀπὸ πάμπαν
 αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοιήν.⁹⁰
 χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτος ἑάων,
 δῶτος ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰεῖδοι;
 οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰεῖσαι;
 χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὔθι· δίδου δ' ἀρετὴν τ' ἀφενόν τε.
 οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδραν ἀέξειν,⁹⁵
 οὐτ' ἀρετῇ ἀφένιοιο. δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

81. αὐτοῦς V.

82. πολίεσσιν L. V.

83. ὑποσκολιῆς V.

84. ἔβαλες σφισιν L.

87. ἦρι νοήσῃ L. V.

90. ἐνέκλασσας L. V.

91. χαῖρε, μέγα Κρονίδη, V.

93. αἰεῖσαι L. V.

94. ἀφενός τε L. V.

Υ Μ Ν Ο Σ

ΕΙΣ

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Α.

ΟΙΟΝ ὁ τᾶπόλλωνος ἐσεΐσατο δάφνινος ὄρηξ,
 οἷα δ' ὄλον τὸ μέλαθρον. ἐκάς, ἐκάς, ὅστις ἀλιτρός.
 καὶ δὴ που τὰ Δύρετρα καλῶ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
 οὐχ ὄράας; ἐπένευσεν ὁ Δῆλιος ἠδύ τι φοῖνιξ
 ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν αἰεΐει. 5
 αὐτοὶ νῦν κατοχῆς ἀνακλίνεσθε πυλάων,
 αὐταὶ δὲ κληΐδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκ ἔτι μακρὰν.
 οἱ δὲ νέοι μολπὴν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
 Ἄπολλων οὐ παντὶ φαίνεται, ἀλλ' ὅ τις ἐσθλός.
 ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὔτος· ὅς οὐκ ἴδῃ, λειτὸς ἐκεῖνος.¹⁰
 ὀφόμεθ', ᾧ Ἐκάεργε, καὶ ἐσόμεθ' οὔποτε λειτοί.
 μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος
 τοῦ Φοῖβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
 εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, πολὴν τε κερεῖσθαι,
 ἐστήξουσιν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέλοις. 15

1. τῷ πόλλωνος L. τ' ᾧ πόλ-	10. λιτὸς L. V.
λωνος V.	11. λιτοὶ L. V.
7. εὐκέτι V.	12. κίθαρην L. V.
9. Ὠπόλλων L. V.	

ἠγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκ ἔτ' ἀεργός.
 εὐφημεῖτ' αἶοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος αἰοιδῆ.
 εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν αἰοιδῶι
 ἢ κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοῖβου.
 οὐδὲ Θετίς Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ, 20
 ὀππότ' ἸΗ ΠΑΙΗΘΝ, ἸΗ ΠΑΙΗΘΝ ἀκούσῃ.
 καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρως,
 ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται,
 μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς οἰζυρόν τι χανούσης.
 ἸΗ, ἸΗ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν. 25
 ὅς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῶ βασιλῆϊ μάχοιτο.
 τὸν χορὸν Ἀπόλλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν αἰεῖδι,
 τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦσται.
 οὐδ' ὁ χορὸς τὸν Φοῖβον ἐφ' ἓν μόνον ἡμᾶρ αἰεῖσει·
 ἔστι γὰρ εὐθυμὸς· τίς ἂν οὐ ρέα Φοῖβον αἰεῖδοι; 30
 χρῦσεα τῶπόλλωνι, τό τ' ἐνδυτὸν, ἢ τ' ἐπιπορπίς,
 ἢ τε λύρη, τό τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον, ἢ τε φαρέτρῃ·
 χρῦσεα καὶ τὰ πέδιλα· πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων,
 καὶ τε πολυκτέανος· Πυθῶνί κε τεκμήραιο.
 καὶ μὲν αἰεὶ καλὸς καὶ αἰεὶ νέος· οὐποτε Φοῖβου 35

19. κίθαριν L. V.

27. Ὀπόλλων L. V.

21. ὀππότ' V. ἰῆ—ἰῆ L.

30. εὐθυμὸς τις, ἂν οὐρεα

25. ἰῆ, ἰῆ L.

Φοῖβος αἰεῖδει L. V.

26. Post h. v. sequitur in

31. τῶπόλλωνι L. V.

L. V. Ὅς τις ἐμῶ βασιλῆϊ,

35. καὶ κεν L. V.

καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.

Δηλείαις οὐδ' ὅσον ἐπὶ χυῖος ἦλθε παρειαῖς.
 αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πίδαρ λείβουσιν ἔλαια.
 οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
 ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἄστει δ', ᾧ κεν ἐκείναι
 πρῶτες ἔραζε πέσωσι, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο. 40
 τέχνη δ' ἀμφιλαφῆς οὐ τις τόσον ὅσον Ἀπόλλων.
 κείνος οἴστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κείνος αἰοδόν·
 Φοῖβω γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ αἰοιδή.
 κείνου δὲ θρῆαι, καὶ μάντιες· ἐκ δὲ νυ Φοῖβου
 ἱητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο. 45
 Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξέτι κείνου
 ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῶ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
 ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
 ρεῖιά κε βουβόσιον τελέθει πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
 δεύοιντο βρεφῶν ἔτι μηκάδες, ἧσιν Ἀπόλλων 50
 βοσκομένης ὄφθαλμὸν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες
 οἶες, οὐδ' ἄκνυτοι, πᾶσαι δὲ κεν εἶεν ὑπαρνοί,
 ἢ δὲ κε μουνοτόκος διδυμητόκος αἶψα γένοιτο.
 Φοῖβω δ' ἐσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
 ἄνθρωποι· Φοῖβος γὰρ αἰεὶ πολίεσσι φιληδεῖ 55
 κτιζομένης· αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.
 τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐπήξε

39. ἄστει L. V.

51. ἀγάλακτοι L. V.

45. ἀνάβλησιν V.

52. οἶες L.

47. ἐξότ' ἐπ'. — ζευγήτιδας L. V. 53. διδυμοτόκος L. V.

49. τελέθει L. V.

55. πολίεσσι V.

50. ἐπιμηλάδες L. V.

57. ταπρῶτα L.

καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
 Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρῆατα συνεχῆς αἰγῶν
 Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὃ δ' ἔπλεκε βαμὸν Ἀπόλλων. ⁶⁴
 δεῖματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βαμὸν
 ἐκ κερῶων, κερᾶους δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
 ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα Δεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
 Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττω
 καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἠγήσατο λαῶ ⁶⁵
 δεξιὸς οἰκιστῆρι, καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
 ἡμετέροις βασιλεῦσιν. αἰεὶ δ' εὖορκος Ἀπόλλων.
 ὦ πολλον, πολλοὶ σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
 πολλοὶ δὲ Κλάριον· (πάντη δέ τοι οὖνομα πουλὺ)
 αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον· οὕτω ⁷⁰
 Σπάρτη σοί, Καρνεῖε, τόδε πρῶτιστον ἐδέθλον,
 δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστν Κυρήνη.
 ἐκ μὲν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
 ἤγαγε Θηραῖν ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης
 αὔλος Ἀριστοτέλης Ἀστυστίδι πάρεθετο γαίῃ. ⁷⁵
 δεῖμα δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόλῃ
 Δῆκε τελεσφορίην· ἐπετήσιον, ἧ ἔνι πολλοὶ
 ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὧ ἄνα, ταῦροι.
 ἰῆ, ἰῆ, Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βαμοὶ
 ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὦ Ωραι ⁸⁰

59. ἀγρώσσουσα L. V.

69. σοι V.

63. ταπρῶτα L.

70, 71. ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω.

66. οἰκιστῆρ L. V.

Σπάρτη τοί, Καρνεῖε, L. V.

ποικίλ' ἀγινεῦσι Ζεφύρου πνεύοντος ἔεργον,
 χεῖματι δὲ κρόκον ἠδύν. αἰεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
 οὐδὲ ποτε χλοῖζον περιβόσκειται ἀνθρακα τέφρη.
 ἦ ῥ' ἐγάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστήρες Ἐνυοῦς
 ἀνέρες ἀρχήσαντο μετὰ ξανθῆσι Λιεύσσης, 85
 τέθμιαι εὐτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὦραι.
 οἱ δ' ἔπα πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι
 Δαρῖέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιριν ἔναιον.
 τοὺς μὲν ἀναξ' ἴδεν αὐτὸς, ἐῆ δ' ἐπεδείξατο νύμφη,
 στὰς ἐπὶ Μυρτούσσης κερατάδεος· ἦχι λέοντα 90
 Ὑψήϊς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
 οὐ κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
 οὐδὲ πόλει τόσ' ἐνειμειν ὀφέλιμα τόσσα Κυρῆνῃ,
 μνωόμενος προτέρης ἀρπακτύος. οὐδὲ μὲν αὐτοῖ
 Βαττιάδαι Φοῖβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν. 95
 ἰῆ, ἰῆ, Παιῖον, ἀκούομεν, ὄνεκα τοῦτο
 Δελφός τοι πρῶτιστον ἐφύμνιον εὔρετο λαὸς,
 ἦμος ἐκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυστο τόξων.
 Πυθῶ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θεῆς,
 αἰνὸς ὄφιος. τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλω 100
 βάλλων ὠκὺν οἴστων· ἐπηῦτησε δὲ λαὸς,
 ΙΗ, ΙΗ, ΠΑΙΗΟΝ, ΙΕΙ ΒΕΛΟΣ. ΕΥΘΤ ΣΕ ΜΗΤΗΡ

86. τέθμιαι L. τέθμιαι, V.

97. εὔρετο L.

88. Ἄζιριν L. V.

98. ἐπεδείκνυτο V.

90. Μυρτούσσης L. V.

99. Πυθῶ L.

95. Φοῖβου πλεῖον V.

ΓΕΙΝΑΤ' ΑΟΣΣΗΤΗΡΑ· τὸ δ' ἐξέτι κεῖθεν αἰείδη.
ὁ Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς οὔατα λάθριος εἶπεν,
ΟΥΚ ἄγαμαι τὸν αἰεθόν, ὃς οὐχ ὅσα πόντος, αἰείδει.
τὸν Φθόνον Ἀπόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' εἶπεν·
ΑΣΣΥΡΙΟΥ ποταμοῖο μέγας ῥόος· ἀλλὰ τὰ πολλὰ
λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἔλκει.
Δηοὶ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδαρ φρέουσι Μέλισσαι,
ἀλλ' ἥτις καθαρὴ τε καὶ ἀχρῆαντος ἀνέρπει ¹¹⁰
πίδακος ἐξ ἰερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον ἅωνον.
χαῖρε ἄναξ, ὁ δὲ Μῶμος, ἴν' ὁ Φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

103. τὸδ' V.

104. ἐπ' οὔατα L. V.

105. ὧδ ὅσα L. V.

108. λύματα V.

109. Δοιη L. Δοιη V.

112. Φθόνος V.

Υ Μ Ν Ο Σ

ΕΙΣ

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Ν .

ΑΡΤΕΜΙΝ (οὐ γὰρ ἑλαφρὸς ἀειδόντεσσι λαβέσθαι)
 ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγαβολίαι τε μέλονται,
 καὶ χορὸς ἀμφιλαφῆς, καὶ ἐν οὖρεσιν ἐψίασθαι.
 ἄρχομενοι ὡς ὅτε πατὴρ ἐφεζομένη γονάτεσσι
 παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα 5
 ΔΟΣ μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
 καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μὴ μοι Φοῖβος ἐρίζη.
 δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξον. ἕα πάτερ· οὐ σὲ Φαρέεττην,
 οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον, (ἔμοι Κύκλωπες οἴστοὺς
 αὐτίκα τεχνήσονται, ἔμοι δ' ἑυκαμπῆς ἄεμμα) 10
 ἀλλὰ φαέσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
 ζώνυσθαι λεγνωτὸν, ἢ ἄγρια θηρία καίνω.
 δὸς δέ μοι ἐξήκοντα χορήτιδας Ὀκεανίνας,
 πάσας οἴτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
 δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀρμισίδας εἴκοσι νύμφας, 15
 αἶτε μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ, ὅπποτε μηκέτι λύγκας

1. ἑλαφρὸν L. V.

12. ζώνυσθαι L.

4. ἀρχόμενοι L. V.

14. εἰνέτεας L. V.

8. τόξα—οὐ σε L. V.

μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοὰς κύνας εὖ κομέοιεν.
 δὸς δέ μοι οὖρεα πάντα· πόλιν δέ μοι ἦντινα νεῖμον,
 ἦντινα λῆς· σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἀρτεμις ἄστυ κάτεισιν.
 οὖρῃσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν ²⁰
 μοῦνον ὅτ' ὀξεῖσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
 τειρόμεναι καλέουσι βοηθόν· ἥσ'ι με Μοῖραι
 γεινομένην τὸ πρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν·
 ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα
 μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων. ²⁵
 ὡς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἠθελε πατρὸς
 ἀφασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
 μέχρ' ἵνα ψάυσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας·
 φῆ δὲ καταρρέζων, ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
 τίκτοιεν, τυτθὸν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἦρης ³⁰
 χωρομένης ἀλέγοιμι. φέρου, τέκος, ὅσ' ἐθελήμους
 αἰτίζεις, καὶ τ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει·
 τρεῖς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἓνα πύργον ὀπάσσω·
 τρεῖς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
 εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σέ, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι.³¹
 πολλὰς δὲ ξυνῆ πόλιας διαμετρήσασθαι,
 μεσσόγεωσ, νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται

17. θοαὺς L. V.

21. ὀξεῖαισιν L. V.

22. βοηθιον V.

23. τοπρῶτον L.

32. καὶ δ' L. V.

36. ξυνῆ L. V.

37. ἐν ἀπάσῃσιν L. εἰν ἀπά-
σῃσιν V.

Ἄρτεμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσέα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
 ἔσση καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
 μῦθον ἐπεκρήνηε καρῆασι. βαῖνε δὲ κούρη 40
 Λευκὸν ἔπι, Κρηταῖον ὄρος, κεκομημένον ὕλη·
 ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
 πάσας οἴετας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
 χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθῆς,
 οὔνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπεν ἀμορξοῦς. 45
 αὐθι δὲ Κύκλωπας μετεΐαθε· τοὺς μὲν ἔτετρε
 κῆσθ' ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρῃ νέον, ἀλλὰ τότε ἔσπεν
 οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἥφαιστοιο
 ἑσταότας περὶ μύθρον· ἐπέιγετο γὰρ μέγα ἔργον·
 ἱππέϊν τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστῃν. 50
 αἱ νύμφαι δ' ἔδδειςαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,
 πρηόσιν Ὀσσειοῖσιν εἰοικότα· (πᾶσι δ' ὑπ' ὄφρυν
 φάεα μουνόγληνα, σάκει ἴσα τετραβοεῖα,
 δεινὸν ὑπογλαύσσοντα,) καὶ ὑπὸ πτε δαῦπον ἄκουσαν
 ἄκμονος ἠχῆσαντος ἐπὶ μέγα, πουλύ τ' ἄημα 55
 φυάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον· αὔε γὰρ Αἴτην,
 αὔε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἔδος, αὔε δὲ γείτων
 Ἰταλίη· μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κυρῆος αὔτει.

43. οἴετας L. V.

52. εἰοικότας L. V.

44. ποταμὸς, μέγα χαῖρε V.

54. ὑπογλαύσσοντα L. V.

45. Λητωίδι θυγατέρας L. V.

55. ἐπει—ἄημμα V.

47. Λιπάρῃ omittit V.

57. Τρινακίη L.

Ibid. ἑσπεν V.

εὖθ' οἶγε, ραιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ἄρων,
 ἢ χαλκὸν ζεῖοντα καμινόθεν, ἢ σίδηρον, 60
 ἀμβρολαδὶς τετύποντες, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.
 τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
 οὔτ' ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι,
 οὐ νέμεσις· κείνους δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαί
 οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὀρόωσι Δύγατρεις. 65
 ἀλλ' ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχει,
 μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἔῃ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
 Ἄργην, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
 ἔρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ κεχρημένος αἰθῆ.
 αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται· ἢ δὲ τεκούσης 70
 δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
 κοῦρα, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τρίετηρος εἴουσα,
 εὔτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
 Ἡφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπτῆρια δοίη,
 Βρόντεώ σε στιβαροῖσιν ἐφισσαμένου γονάτεσσι, 75
 στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράζαιο χαίτης,
 ἄλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν
 μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρη
 φωτὸς ἐνιδρυθεῖσα κόρην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.
 τῷ μάλα θαρσαλέῃ σφε τάδε προσελέξαο τῆμος· 80
 ΚΥΚΛΩΠΕΣ, κάμοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον,

59. ραιστῆρας L.

61. ἐπὶ L.

66. τεύχοι L. V.

69. κεχρημένος L. κεχυμένος V.

78. κόρησιν L. V.

79. προσελέξατο L.

81. ἡμοί L. V.

ἠδ' ἰοὺς, κοίλην τε κατακληῖδα βελέμων
 τεύζατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Ληταιῆς, ὅσπερ Ἀπόλλων.
 αἱ δὲ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἢ τι πέλαρον
 θηρίον ἀγρεύσα, τόδε κεν Κύκλωπες ἔδοιεν. 83
 ἔνεπες· οἱ δ' ἐτέλεσαν· ἄφαρ δ' ἀπλίσσαο, δαῖμον.
 αἴψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἦϊες· ἴκεο δ' αὖλιν
 Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός. ὁ δὲ κρέα λυγρὸς ἔταμνε
 Μαιναλῆς, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
 τὴν δ' ὁ γενεήτης δύο μὲν κύνας ἤμισυ πηγούς, 90
 τρεῖς δὲ πρὸς οὐατίους, ἓνα δ' αἰόλον· οἷ ῥα λέοντας
 αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δρᾶζαιντο δερᾶων,
 εἶλλον ἔτι ζώνοντας ἐπ' αὖλιον· ἐπτά δ' ἔδωκε
 θάσσονας αὐρᾶων κυνοσουρίδας, αἷ ῥα διῶξαι
 ἀκίσται νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα λαγῶν, 95
 καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ
 σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἵχνιον ἠγήσασθαι.
 ἔνθεν ἀπερχομένη (μέτα καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
 εὗρες ἐπὶ προβολῆς ὄρεος τοῦ Παρῤρασίοιο
 σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος· αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης
 αἶεν ἐβουκολέοντο μελαμψήφιδος Ἀναύρου,
 μάσσονες ἢ ταῦροι· κερᾶων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
 ἔξαπίνης δ' ἔταφές τε καὶ ὄν ποτὶ θυμὸν ἔειπες,

82. κατὰ κληῖδα L.

85. τόδ᾽ L. τὸ δὲ V.

89. Μναιαλῆς V.

90. ἡμισυ V.

91. τρεῖς δὲ παρουατίους L. V.

93. εἶλον L. V.

100. σκαιρούσαις V.

103. ἔπαφές V.

τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἶη.
 πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι πίσυρας δ' ἔλες ὄκα θέουσα, ¹⁰⁵
 νόσφι κυνοδρομῆς, ἵνα τοι θοὸν ἄρμα φέρωσι.
 τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
 Ἥρης ἐννεσίησιν, ἀέθλιον Ἑρακλῆϊ
 ὕστερον ὄφρα γένοιπο, πάγος Κερόνειος ἔδεκτο.
 Ἄρτεμι παρθενίη, τιτυοκτόνε, χρύσεια μὲν τοι ¹¹⁰
 ἔντεα καὶ ζώνη, χρύσειον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
 ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεὰ, κεμάδεσσι χαλινά.
 ποῦ δέ σε τὸ πρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' αἰερίειν ;
 Αἴμω ἐπι Θρήϊκι, τόθεν Βορέαιο κατὰίξ
 ἔρχεται ἀχλαίνουσι δυσάεα κρυμὸν ἄγουσα. ¹¹⁵
 ποῦ δ' ἔταμες πεύκην ; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἤψαο ποίης ;
 Μυσῶ ἐν Οὐλύμπω· Φάεος δ' ἐνέηκας αὐτμὴν
 ἀσέεστος, τό ρα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
 ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο, θεῆ, πειρήσαι τόξου ;
 πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἦκας ἐπὶ δρυῖν, ¹²⁰
 τὸ τρίτον αὐτ' ἐπὶ Δῆρα· τὸ τέταρτον οὐκ ἔτ' ἐπὶ δρυῖν,
 ἀλλὰ μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἳ τε περὶ σφέας,
 οἳ τε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πόλλ' ἐτέλεσκον.
 σχέτλιοι, οἷς τὴν χαλεπὴν ἐμμάξεται ὀργήν.
 κτήγεά σφιν λοιμὸς καταβόσκειται, ἔργα δὲ πάχνη· ¹²⁵

108. αἰνεσίησιν L. V.

114. Αἴμω L. V.

109. ὕστατον L. V. Κεραυ-
νιος L.

121. τέταρτον V.

113. τοπρῶτον L.

125. κτήγεά σφιν L. V. λιμὸς L.

κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἰάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχαιῖδες, ἢ φυγοῦσαι
 τίκτουσιν. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
 οὓς δὲ κεν εὐμειδῆς τε καὶ Ἴλαος ἀυγάσσαι,
 κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη ¹³⁰
 τετραπόδων, εὖ δ' ὄλκος ἀέξεται, οὐδ' ἐπὶ σῆμα
 ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιον τι φέρωσιν.
 οὐδὲ διχαστασίη τρώει γένος, ἦτε καὶ εὖ περ
 οἴκους ἐστηῶτας ἐσίνατο· ταὶ δὲ θυωρὸν
 εἰνάτερες γαλόφω τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται. ¹³⁵
 πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθῆς,
 εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδῆ,
 τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή,
 ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι.
 ἐν δὲ κύνες, καὶ τόξα, καὶ ἄντυγες, αἳ τε σε ρεῖα ¹⁴⁰
 Διητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
 ἐνθά τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προβολῆσι δέχονται,
 ὅπλα μὲν Ἑρμείης Ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Διηρίον ὅτι φέρησθα· πάροιθέ γε, πρὶν περ ἰέσθαι
 καρτερόν Ἀλκείδην· νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτον ἄεθλον ¹⁴⁵
 Φοῖβος ἔχει· τοῖος γὰρ αἰεὶ Τιρύνθιος ἄκμαν
 ἔσθηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἴ τι φέρουσα
 νεῖαι πῖον ἔδεσμα· θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνω

129. ἀυγάσσειε V.

133. τρώγει V.

139. πάντας V.

142. προβολῆσι L. V.

144. πάροιθε δὲ L. V.

ἄλληκτον γελώσι, μάλιστα δὲ πενθερῇ αὐτῇ,
 ταῦρον ὄτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὄγε χλούνην ¹⁵⁰
 κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα.
 κερδαλέω μύθῳ σε, θεῇ, μάλα τῶδε πινύσκει,
 ΒΑΛΛΕ κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοὶ σὲ βοηθόν,
 ὡς ἐμὲ, κικλήσκουσιν. ἕα πρόκας ἠδὲ λαγωὺς
 οὔρεα βόσκεισθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωὶ ¹⁵⁵
 ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται·
 καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλ' ἐπὶ καὶ τοὺς.
 ὡς ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρας πονεῖτο.
 οὐ γὰρ ὄγε, Φρυγίῃ περὶ ὑπὸ δρυὶ γυῖα θεωθείς,
 παύσατ' ἀδηφαγίης. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη ¹⁶⁰
 τῇ ποτ' ἀροτριάζοντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
 σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγλῃφι λυθείσας
 ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δὲ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
 Ἦρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
 ἀκύβητον τριπέτηλον ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσιν. ¹⁶⁵
 ἐν καὶ χερσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
 ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάζμενον εἴη.
 αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεται οἱ δὲ σ' ἐφ' ἔδρη

150. ὄτε χλούνην V.

δρυὶ L. V.

153. θνητοῖσι βοηθόν L. V.

161 ἀροτριάζοντι L.

154. κικλήσκουσιν L.

163 τήχουσιν—περὶ δὲ V.

158. ταχινὸς L. V.

165. ἀκύβητον L. V.

159. ὄγι L. Φρυγίῃ περὶ ὑπὸ

166. ὑπὸ ληνίδας L. V.

πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
 ἠνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῶ ἔνι κυκλώσονται · 170
 ἀγχόθι πηγῶν Αἰγυπτίου Ἴνωποῖο,
 ἢ Πιτάνης, (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
 ἢ ἴνα, δαῖμον, Ἄλας Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα
 ἦλθες ἀπὸ Σκυθίας, ἀπὸ δ' εἶπαο τέθρια Ταύρων,
 μὴ νεῖον τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἶνεκα μισθοῦ 175
 τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίᾳ ἀροτῆρι.
 ἦ γὰρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι
 κόπρον ἐπι προγένοντο, καὶ εἰ Τυμφαιίδες εἶεν,
 εἰναετιζόμεναι, κεραελκέες, αἱ μέγ' ἄρισται
 τέμνειν ἄλλα βαβεῖαν· ἐπεὶ θεὸς οὐποτ' ἐκεῖνον 180
 ἦλθε παρ' Ἡέλιος καλὸν χορὸν· ἀλλὰ θεῆται
 δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
 τίς δέ νυ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὐάδε πλεῖστον;
 τίς δὲ λιμῆν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
 φίλαο, καὶ ποίας ἡρωίδας ἔσχεσ' ἐταίρας; 185
 εἰπέ θεᾶ, σὺ μὲν ἄρμιν, ἐγὼ δ' ἐτέροισιν αἰείσω.
 νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δὲ τοι εὐάδε Πέργη,
 Τηϋγετον δ' ὄρεων, λιμένες γε μὲν Εὐρύποιο.
 ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
 ἔλλοφόνον, Βριτόμαρτιν, εὐσκοπον ἧς ποτὲ Μίνως 190

171. Εἰνωποῖο V.

φαλίδες V.

173. ἀλάς V.

181. παρηέλιος V.

176. τετράγυιον V.

187. Δολίχην L. V.

178. Στυμφαιίδες L. Στυμ-

ποιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
 ἢ δ' ὅτε μὲν λασίησιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
 ἄλλοτε δ' εἰαμενηῆσιν· ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοῖτα
 παῖπαλά τε κρημαῖός τε· καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διακτῶν,
 μέσφ' ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν, ἤλατο πόντον ¹⁹⁵
 πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο, καὶ ἔνθορον εἰς ἀλίην
 δίκτυα, τὰ σφ' ἐσάωσεν· ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
 νύμφην μὲν Δίκτυναν, ὄζος δ', ὅθεν ἤλατο νύμφη,
 Δικταῖον καλέουσιν· ἀνεστήσαντο δὲ βωμούς,
 ἱερά τε ρέζουσι. τὸ δὲ στέφος ἡματι κείνῃ ²⁰⁰
 ἢ πίτυς, ἢ σχῖνος· μύρτωιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι.
 δὴ τότε γὰρ πέπλοις ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
 τῆς κούρης, ὅτ' ἐφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτω.
 Οὔπι ἀνασσ', εὐῶπι, φαεσφόρε, καὶ σε δὲ κείνης
 Κρηταῖες καλέουσιν ἐπανυμῖν ἀπὸ νύμφης. ²⁰⁵
 καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαι, τῇ ποτ' ἔδωκας
 αὐτῇ θρηνητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἐνὶ κούρῃ
 Ὑψηῖς παρὰ τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ' ἀέθλου.
 καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηϊονίδαο,
 πότνια, σὴν ὁμόληρον ἐθήκασ· καὶ σε δὲ φασὶ ²¹⁰
 καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φάεσσι Φιλῆσαι.
 αἱ πρῶται Δοὰ τόξα καὶ ἀμφ' ὠμοῖσι φαρέτρας

193. ὄζ' V.

204. Οὔπι· L. καὶ δέ σε L. V.

195. μέσφ' ὅτε μαρπτομένη,
καὶ δὴ L. V.

211. φαέεσσι L. V.

212. πρῶτα L. V.

198. νύμφην μὲν Δίκτυναν L. V.

ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλωτοι δὲ φιν ἄμοι
 δεξιτεροί, καὶ γυμνὸς αἰεὶ παρεφαίνετο μαζός.
 ἦνθας δ' ἔτι πάγχυ ποδορρόην Ἀταλάντην 215
 κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκαπίδαο,
 καὶ ἐκυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.
 οὐ μὴν ἐπὶ κλητοὶ Καλυδανίου ἀγρευτῆρες
 μέμφονται κάπροιο· τὰ γὰρ σημήϊα νίκης
 Ἀρκαδίην εἰσῆλθεν ἔχει δ' ἔτι θηρὸς ὀδόντας. 220
 οὐδὲ μὲν Ὑλαῖον τε καὶ ἄφρονα Ῥοῖτον ἔολπα,
 οὐδέ περ ἐχθαίροντας, ἐν αἰὶδι μωμήτεσθαι
 τοξότιν· οὐ γὰρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσσονται,
 τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνω ἀκράγεια.
 πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύποτλι χαίρει Χιτώνη, 225
 Μιλῆτω ἐπίδημε· σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
 ἡγέμον' ἦν, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίθην.
 Χησιᾶς· Ἰμβρασίη πρωτόθρονε σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάθετο νηῶ,
 μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας· 230
 Τεύκρων ἠνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄστυα κῆδειν
 ἐπλεον, ἀμφ' Ἑλένη Ῥαμνουσίδι θυμβαεῖσαι.
 ἦ μὲν τοι Προϊτός γε δῶα ἐκαθίστατο νηούς·
 ἄλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας

218. οὐ μὴν L. V.

221. Ῥοῖκον L. V.

227. ἡγεμόνην L. V.

231. Ἀχαιῆτες—καίδειν V.

233. ἐκαθίστατο L. ἐκαθίστα-
το V.

οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια· τὸν δ' ἐνὶ Λύσσοις 235
 Ἡμέρη, οὔνεκα θυμὸν ἀπ' ἀγριον εἴλεο παῖδαν.
 σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
 ἐν ποτε παρράλι' Ἐφέσῳ βρέτας ἰδρῦσαντο,
 Φηγῶ ὑπὸ πρέμνω· τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἴππῶ·
 αὐταὶ δ', Οὔπι ἀνασσα, περὶ πρύλιν ἀρχήσαντο, 240
 πρῶτα μὲν, ἐν σακέεσσιν εἰόπλιον, αὖθι δέ, κύκλω
 στησάμεναι χορὸν εὐρύν· ὑπήεισαν δὲ λιγεῖαι
 λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλίσσωσιν ὀμαρτῆ.
 οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήνοντο,
 ἔργον Ἀθηναίης, ἐλάφῳ κακόν· ἔδραμε δ' ἠχῶ 245
 Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον· αἶ δὲ πόδεςσιν
 οὔλα κατεκροτάλιζον, ἐπεφόφρον δὲ φαρέτραι.
 κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ δέμεθλον
 δαμήθη· τῆ δ' οὐ τι θεώτερον ὄψεται Ἡῶς,
 οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι. 250
 τῶ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπέιλησε
 Λύγδαμις ὕβριστής· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἰππημολγῶν
 ἤγαγε Κιμμερίων, ψαμάθῳ ἴσον, οἳ ῥα παρ' αὐτὸν
 κεκλιμένοι ναίουσι βοῶς πόρον Ἰναχιώνης.
 αἰ δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν· οὐ γὰρ ἔμελλεν 255
 οὔτ' αὐτὸς Σκυλίηνδε παλιμπετές, οὔτε τις ἄλλος,

235. Ἀζεινία L. V. Λύσσοις L.
 Λύσσοις V.

238. ποτε—Ἐφέσου L. V.

241. κύκλω L.

243. πλίσσωσιν L. πλήσω-
 σιν V.

248. εὐρυθέμεθλον L.

251. ἀλαπαζέμεν L. V.

24 ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

ὄσων ἐν λειμῶνι Καῦστρίῳ ἔσταν ἄμαξαι,
 νοστήσειν· Ἐφέσου γὰρ αἰεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
 πότνια Μουουχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε, Φεραίη.
 μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ ²⁶⁰
 βαμὸν ἀτιμήσαντι καλοὶ πτόλιν ἦλθον ἀγῶνες·
 μηδ' ἐλαφρολίην, μηδ' εὐτοχίην ἐριδαίνειν·
 οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης ὀλίγα ἐπεκόμπασε μισθῶ·
 μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον οὐδὲ γὰρ Ὠτος, ²⁶⁵
 οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμήστεισαν·
 μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ἴππῶ
 ἀκλαυτὶ περὶ βαμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
 χαῖρε, μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῆ.

261. ἀτιμάσαντι L. V.

262. μηδ' bis L.

264. μηδὲ L. V.

267. ἀκλαυτὶ L. V.

Υ Μ Ν Ο Σ

ΕΙΣ

Δ Η Λ Ο Ν.

ΤΗΝ ἱερὴν, ᾧ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις
 Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἧ μὲν ἅπασαι
 Κυκλάδες, αἱ ἴσων ἱερώταται εἰν ἀλὶ κεῖνται,
 εὐθυνοὶ· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
 ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον, ἀοιδάων μεδεόντα, 5
 λῆσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ἦνεσε πρώτη.
 ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείση,
 ἔχθουσιν, τῶς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
 Δήλω νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
 Κύνθιος αἰνήσῃ με, φίλης ἀλέγοντα τιθήνης. 10
 κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροφος, οἷά τ' ἀλίπληξ,
 αἰθυῖης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις,
 πόντω ἐνεστήρικται· ὃ δ' ἀμφὶ ἐπὶ πούλυς ἐλίσσαν,
 Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
 τῷ σφε καὶ ἰχθυοβόλῃς ἀλίπλοοι ἐννάσαντο. 15
 ἀλλὰ οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,

7. ἀείσεις L. V.

15. ἐννάσαντο L. V.

11. ἄτροπος L. V.

ὀππόσαι Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
 νῆσοι ἀολλίζονται· αἰεὶ δ' ἕξαρχος ὀδεύει.
 ἢ δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ,
 οὐκ ὀνοτή· καὶ Μάκρις Ἀσαντιάς Ἐλλοπιήων, 20
 Σαρδῶ δ' ἱμερέεσσα, καὶ ἦν ἐπενήξατο Κύπρις
 ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα· σοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
 κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί,
 Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι. τί δε στιβαρώτερον ἔρκος;
 τείχεα μὲν καὶ λαῖες ὑπὸ ριπῆς κε πέσοιεν 25
 Στρυμονίου Βορέαιο· θεὸς δ' αἰεὶ ἀστυφέλικτος.
 Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθῶς ἀμφιέβηκεν.
 εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχώωσιν αἰοδαί,
 ποιῆ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;
 ἦ ὡς τὰ πρῶτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείων 30
 ἄορι τριγλάχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
 νήσους εἰναλίας εἰργάζετο; νέρθε δὲ πάσας
 ἐκ νεάτων ἄχλισσε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσση;
 καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἴν' ἠπείροιο λάθωνται,
 πρέμνοθεν ἐρρίζωσε· σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη, 35
 ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· εὖνομα δ' ἦν σοι
 Ἀστερίη τὸ παλαιόν, ἐπεὶ βαθὺν ἤλαο τάφρον

17. ὀππότ' ἐς Ὠκεανόν L. V.	ταπρωτίστα.
20. ἀλλοπιήων V.	33. εἰσεκύλισσε L. V.
22. ταπρωτά L. V.	34. κατὰ βύθον L. V.
25. ὑπαὶ ριπῆς L. V.	35. πρυμνόθεν L. V.
29. τοῖη L.	36. ἀπέπλεες L. V.
30. χ' ὡς pro ἦ ὡς L. V. &	

οὐρανόθεν Φεύγουσα Διὸς γάμον, ἀστέρι ἴση.
 τόφρα μὲν οὐ̄τω σοὶ χρυσή ἐπεμίσγητο Λητῶ,
 τόφρα δ' ἔτ' Ἀστειρή σὺ καὶ οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
 πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος, ἀλιζάντοιο πολίχνης,
 ἐρχόμενοι Ἐφύρηδες, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
 ναῦται ἐπεσκέψαντο· καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες,
 οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι· σὺ δὲ στενωπῷ παρ' ὄξυν
 ἔδραμες Εὐρίπιοιο πόρον καναχηθὰ ῥέοντος. 45

Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἀλὸς ὕδαρ,
 μέσφ' ἐς Ἀθηναίων προσενήζαιο Σούνιον ἄκρον,
 ἢ Χίον, ἢ νήσιοι διάβροχον ὕδατι μαστὸν

Παρθενίης, (οὐ̄τω γὰρ ἔην Σάμος) ἦχι σε νύμφαι
 γείτονες Ἀγκαίου Μυκαλησιδῆς ἐξείνισσαν. 50

ἦνικα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὐ̄δας ἐπέσχεες,
 τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἀλίπλοιο οὐνορῷ ἔθεντο,
 οὐνεκεν οὐκ ἔτ' ἀδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
 κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.

οὐδ' Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας, ἢ μὲν ἀπάσαις 55

δεινὸν ἐπεβριμᾶτο λεχαιῖσιν, αἱ Διὶ παῖδας

ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ διακριδὸν, οὐνεκα μούνη

Ζητὶ τεκεῖν ἤμελλε Φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.

40. τόφρα δὲ τ' L. V. οὐ̄ δέ-
 πω L.

41. ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης
 L. V.

49. ἦχι L.

50. Αγκαίου L. Αἰγαίου V.

52. ἀντίμοιβον L. V.

53. οὐκέτ' V.

56. ἐπεβρωμᾶτο L. V.

τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἶσω,
 σπερχομένη μέγα δὲ τι καὶ οὐ φατόν· εἶργε δὲ Λητῶ
 τειρομένην ὠδίσι. δῶα δὲ οἱ εἶατο φρουροί,
 γαῖαν ἐποπτεύοντες· ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
 ἤμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπι Θρηϊκος Αἴμου
 Δαῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι· τῶ δὲ οἱ ἵππα
 ἐπτάμυχον Βορέαιο παρὰ σπέος ἠλίζοντο· 65
 ἢ δ' ἐπὶ νησάων ἐτέρη σκοπὸς εὐρειάων
 ἦστο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαίξασα Μίμαντι.
 ἐνθ' οἱ μὲν πολίεσσιν, ὅσασιν ἐπεβάλλετο Λητῶ,
 μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
 Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, Φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὐγῆς 70
 Παρθένιον· Φεῦγεν δ' ὁ γέραν μετόπισθε Φειναίος.
 Φεῦγε δ' ὅλη Πελοπῆτις, ὅση παρακέκλιται Ἴσθμῳ,
 ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος· οὐ γὰρ ἐκεῖνας
 ἀτραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἰναχον Ἥρη.
 Φεῦγε καὶ Ἀονίη τὸν ἕνα δρόμον· αἱ δ' ἐφέποντο 75
 Δίρμη τε, Στροφίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
 Ἴσμηνοῦ χεῖρα πατρός· ὁ δ' εἶπετο πολλὸν ὅπισθεν
 Ἀσωπὸς βαρῦγονος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῶ.
 (ἢ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
 αὐτόχθων Μελίη, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειῆν, 80
 ἤλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυὸς, ὡς ἴδε χαίτην
 σειομένην Ἐλικῶνος. ἐμαὶ θεαί, εἶπατε, Μοῦσαι,

60. Λητῶ V.

63. τοῦ pro ἐπι V.

62. ὑποπτεύοντες L. V.

69. ἀπηλητῆρες V.

ἦ ῥ' ἔτεον ἐγένοντο τότε δρύες ἠνίκα νύμφαι ;
 νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
 νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.)
 ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολάθη,
 φθέγγατο δ' οὐκ ἀτέλεστον ἀπειλήσας ἐπὶ Θήβῃ·
 ΘΗΒΗ, τίπτε, τάλαινα, τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις ;
 μήπω μὴ μ' ἀέκοντα βιάζωο μαντεύεσθαι.
 οὐπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδῆϊος ἔδρη, 90
 οὐδ' ἔτι πω τέθνηκεν ὄφιν μέγας, ἀλλ' ἔτι κεῖνο
 Δηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέσπον
 Παρηησὸν νιφόνετα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
 ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τί τορῶτερον ἢ ἀπὸ δάφνης·
 φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κισχῆσομαι, αἵματι λούσων
 τόξον ἐμόν. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς
 ἔλλαχες. οὐ σὺ γ' ἐμεῖο φίλη τρεφός, οὐδὲ Κιθαιρῶν
 ἔσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην.
 ὡς ἄρ' ἔφη· Λητώ δὲ μετὰ τροπος αὔθις ἐχώρει.
 ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιῖάδες μιν ἀπηρηνήσαντο πόλης 100
 ἐρχομένην, Ἐλίκη τε, Ποσειδάωνος ἑταίρη,
 Βαῦρά τε, Δεξαμένοιο βοῦστασις Οἰκιάδαο,
 ἄψ' δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε. φεῦγε δ' Ἄναυρος,
 καὶ μεγάλη Λάρισσα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
 φεῦγε δὲ καὶ Πηνεῖος ἐλισσόμενος διὰ Τερπέων. 105
 Ἦρη, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο·

91. οὐ δέ τι L. V.

102. βοῶν στάσις V.

94. τορῶτερον L. V.

οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἦνίκα πήχεις
 ἀμφοτέρους ἔρέγουσα, μάτην ἐφθέγγετο τοῖα.
 ΝΥΜΦΑΙ Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἶπατε πατρὶ
 κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενεῖν, 110
 λισσόμεναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα δεκέσθαι.
 Πηνεῖ Φθιώτα, τί νυν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
 ὦ πάτερ, οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
 ἦ ῥά τοι ὦδ' αἰεὶ ταχίνοι πόδες; ἢ ἀπ' ἐμεῖο
 μῦνον ἐλαφρίζουσι, πεποιήσαι δὲ πέτεσθαι 115
 σήμερον ἐξαπίνης; ὁ δ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
 ποῖ σε φέρω; μέλει γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
 Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον
 μεῖνον, ἐπεὶ καὶ Δῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
 ἄμοτότους ἠδῖνας ἀπηρέισαντο λείαναι. 120
 τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνεῖος ἀμείβετο, δάκρυα λείβων,
 ΛΗΤΟΙ, Ἀναγκαίη μεγάλη θεός. οὐ γὰρ ἔγωγε,
 πότνια, σὰς ἠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
 λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχαιῖδας· ἀλλὰ μοι Ἥρη
 δαυπλὴς ἠπέιλησεν. ἀπαύγασαι οἶος ἔφεδρος 125
 οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιῆν ἔχει, ὅς κέ με ρεῖα
 βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μῆσομαι; ἢ ἀπολέσθαι
 ἠδὲ τί τοι Πηνεῖον; ἴτω· πεπρωμένον ἦμαρ

111. τεκέσθαι L. V.

114. ἐπ' ἐμεῖο L. V.

115. μῦνοι L. V.

116. ἐξαπίνη V.

117. ἀπειρύκασι V.

124. ἐμοῖο V.

125. δαυπιλὴς L. V.

τλήσομαι εἴνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι ῥόων
 διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων αἰώνιον ἔρρειν, 130
 καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
 ἦνιδ' ἐγώ τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλείθυιαν
 εἶπε, καὶ ἤρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Ἄρης
 Παργαίου προβέλυμνα καρῆατα μέλλεν ἀείρας
 ἐμβαλέειν δίνησιν, ἀποκρύψαι δὲ ῥέεθρα. 135
 ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῆ
 δούρατος· ἢ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον· ἔτρεμε δ' Ὀσσης
 οὔρεα, καὶ πεδῖον Κρανώνιον, αἳ τε δυσαιεῖς
 ἐσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
 Θεσσαλίη· τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος. 140
 ὡς δ' ὀπότην Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
 σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
 εἰς ἐτέραν Βριαρῆος ἐπαμίδα κινυμένοιο,
 Σερμαστραὶ τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης,
 ἔργα δ' ὄμοῦ, δεινὸν δὲ πυρὶ κμητοῖ τε λέβητες 145
 καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοισι ἰαχεῦσι
 τῆμος ἔγεντ' ἄρατος πάκεος τόπος εὐκύκλιοι.
 Πηνεῖος δ' οὐκ αὖτις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὀμοίως
 καρτερός ὡς τὰ πρῶτα· τοῖος δ' ἐστήσατο δίναις,
 εἰσόκε οἱ Κοιῆς ἐκέκλετο, ΣΩΖΕΟ χαίρων, 150

132. ἦνιδ' L.V. Εἰλήθευαν L.

Εἰλήθυιαν V.

142. κατ' οὐδαίοιο L.

144. Σερμαῦστραὶ V. Σερμαυ-
στραὶ L.

146. τύπτοντες V.

149. ταπρῶτα L.

150. εἰσόκε L. Κοιῆς L. V.

ἐκέκλετο V.

σώζεο· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθης κακὸν εἶνεκα, τῆσδε
 ἀντ' ἐλεημοσύνης. χάριτος δέ τοι ἔσσειτ' ἀμοιβή. †
 ἦ, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
 εἰναλίας. αἱ δ' οὐ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο·
 οὐ λιπαρὸν νήεσιν Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσαι, 155
 οὐδ' ἦτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων·
 Ἴρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἀφ' ὑψηλοῦ Μίμαντος
 σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν· αἱ δ' ὑφ' ὀμοκλήσ
 πανσυδὴ φοβέοντο κατὰ ῥόον ἦντινα τέτμοι.
 ἄγυγίν δ' ἠπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον 160
 ἴκετο, Χαλκιοῦτος ἱερὸν μυχὸν ἠρωίνης.
 ἀλλὰ ἐ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε, ΜΗ σύ γε, μήτερ,
 τῇ με τέκοις. οὐτ' οὖν ἐπιμέμφομαι, οὐδὲ μεγαίρω
 νῆσον, ἐπεὶ λιπαρὴ τε καὶ εὐβότος, εἰ νύ τις ἄλλη·
 ἀλλὰ οἱ ἐκ μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος 165
 ἐστὶ, σωτήρων ὑπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μίτρην
 ἴζεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι,
 ἀμφοτέρῃ μεσόγεια, καὶ αἰ πελάγεσσι κάθηνται·
 μέγχις ὅπου περάτη τε, καὶ ὀππόθεν ἀκίεες ἵπποι
 ἠέλιον φορέουσιν. ὁ δ' εἴσεται ἠθεα πατρός. 170
 καὶ νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἀεθλος
 ὕστερον, ὀππότ' ἂν οἱ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν

152. ἀντελεημοσύνης L.

170. ὄδ' V.

157. ἐφ' ὑψηλοῦ L. V.

171. ἄμμι V.

159. πασσυδὴ L. V. ἦν τινα V. 172. ὀππότ' ἀνομιεν L. V.

βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα
 ὀψιγόνου Τιτῆνες ἀφ' ἐσπέρου ἐσχατόωντος
 ῥώσωνται, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἢ ἰσάριθμοι 175
 τείρεσιν, ἠνίκα πλείστα κατ' ἡέρα βουκολέονται·
 Φρούρια καὶ [κῶμαι Λοκρῶν, καὶ Δελφίδες ἄκραι,]
 καὶ πεδία Κρισαῖα, καὶ ἠπείρου[ο Φάραγγες]
 ἀμφιπεριστείνονται. Ἰῶσι δὲ πίνονα καρπὸν
 γείτονος αἰθομένοιο· καὶ οὐκ ἔτι μῦνον ἀκουῆ, 180
 ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζουιντο Φάλαγγας
 δυσμενέων· ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
 φάσγανα καὶ ζωστήρας ἀναιδέας, ἐχθρομένας τε
 ἀσπίδας, αἰ Γαλάτῃσι κακὴν οὐδὸν ἄφρονι φύλῳ
 στήσονται· τέων αἰ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἰ δ' ἐπὶ Νείλῳ,
 ἐν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι,
 κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος
 ἐσσόμεναι· Πτολεμαῖε, τά τοι μαντήϊα φαίνω.
 αἰνήσεις μέγα δὴ τι τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν
 ὕστερον ἡματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλεο, μῆτερ· 190
 ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀρακίη,
 πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δὲ οἱ οὐχ ἐνὶ χώρῃ,

174. ἐσχατόωντος V.

ἠπείρουιο versum terminat

 177. Voces uncinulis inclu-
 sæ desunt in L. Ad finem
 versus φάραγγες adjicit V.

in V.

 179. ἀμφιπεριστείνονται L.
 ἀμφιστείνονται V.

 178. Κρισαῖα L. λαρισαῖα V.
 Mox literæ uncinis com-
 prehensæ desunt in L.

181. παρὰ νηὸν L. V.

183. ζωστήρας ἀναιδέας L.

192. ἐνὶ χώρῳ L. V.

ἀλλὰ παλιρροίη ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὤς,
 ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπη φρεῖσι θάλασσα.
 τῇ με φέροις· κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν. 195
 αἱ μὲν τόσσα λέγοντος ἀπέτρεχον εἰν ἀλὶ νῆσοι.
 Ἀστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατήεις,
 Κυκλάδας ὀψομένη περιγηέας, οὐ τι παλαιὸν,
 ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἶπετο Φῦκος·
 [ἔσθης δ' ἐν μέσσησι. κατοικτεῖρασα δὲ Λητῶ, 200
 Φῦκος ἅπαν κατέ]φλεξας· ἐπεὶ περικαίειο κῆρι,
 τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὀρόωσα·
 ΗΡΗ, τοῦτό με ῥέξον ὅ τοι φίλον· οὐ γὰρ ἀπειλὰς
 ὑμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ, Λητοῖ.
 ἔννεπε. ἢ δ' αὖ Λητῶ ἄλλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς· 205
 ἔζητο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόω, ὅντε βάθιστον
 γαῖα τότ' ἐξάνησιν, ὅτε πλήθοντι ῥέεθρον
 Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.
 λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
 Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπο λυγρῆς 210·
 τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἰδρώς.
 εἶπε δ' ἀλυσθαίνουσα, ΤΙ μητέρα, κοῦρε, βαρύνεις ;

193. παλιρροίη V.

195. εἰσεθέλουσαν V.

196. εἰς ἄλα V.

200. 201. Quae uncinis in-
clusa sunt desunt in L.
κατοικτεῖρασα V.

201. περικαίειο πυρὶ L. V.

205. ἢ δ' ἄρρηκτον· ἄλλης L.
ἄρρηκτον V.

209. ἐκλίθη L. V. πάλιν V.

212. ἀλυσθμαινουσα L. V.

αὐτῆ τοι, φίλε, νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσση.
 γείνεο, γείνεο, κοῦρε, καὶ ἥπιος ἔξιθι κόλπου.
 νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀπυστος
 δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιωτῆς·
 εἶπε δ' ἔτ' ἀσθραίνουσα, (Φόβῳ δ' ἀνεμίσγητο μῦθος)
 ΗΡΗ τιμήεσσα, πολὺ προύχουσα θεῶων,
 σὴ μὲν ἐγὼ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
 γνησίη Οὐλύμπιοι· καὶ οὐ χεῖρα δαίδιμεν ἄλλην ²²⁰
 Δηλυτέρην. σὺ δ', ἄνασσα, τὸν αἴτιον εἴσαι ὀργῆς.
 Λητῶ τοι μίτηρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
 ἄλλαι μὲν πᾶσαι μιν ἀπέστρυγον, οὐδ' ἐδέχοντο·
 Ἄστερή δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσαν,
 Ἄστερήν, πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτῆ. ²²⁵
 ἀλλὰ, φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
 ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῆ.
 ἦ, καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἴζε, κύων ὡς
 Ἄρτεμιδος, ἣτις τε, θεῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
 ἴζει θερήτεια παρ' ἴχθεσιν, οὐατά τ' αὐτῆς ²³⁰
 ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἐτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὀμοκλήν.
 τῇ ἱκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἴζετο κούρη.
 κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἔδρης,
 οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει·
 ἀλλ' αὐτοῦ μεγάλιο ποτὶ γλαγχίνα θρόνοιο ²³⁵

216. ἐμμέναι L.

234. οὐ δέ ποτε L. et in 235.

230. οὐατα δ' L. V.

τυτθὸν ἀποκλίναςα καρήατα λέχριος εὔδει.
 οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ ταχέιας
 ἔνδρομίδας· μή οἱ τι καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἶπη
 δεσπότης. ἢ δ', ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα, προσηύδα,
 ΟΥΤΩ νῦν, ὦ Ζηγὸς ὀνειδέα, καὶ γαμέοισθε 240
 λάθρια, καὶ τίκτοτε κεκρυμμένα. μηδ' ὄθι δειλαὶ
 δυστοκίης μογέουσιν ἀλετριδές, ἀλλ' ὄθι φῶκαι
 εἰνάλιναι τίκτουςιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
 Ἄστερῆ δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἴνεκα τῆσδε
 ἀμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέζω 245
 τόσσα δέαι. μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ.
 ἀλλά μιν ἔκπαυλὸν τι σεβίζομαι, οὐνεκ' ἐμεῖο
 δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον.
 ἢ μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ Δεοῦ μέλποντες αἰοῖδοι
 Μηρόιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες 250
 ἐβδομάκις περὶ Δῆλον. ἐπήεισαν δὲ λοχείη
 Μουσάων ὄρνιθες, αἰοιδότατοι πετεηνῶν.
 ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρη ἐνεδήσατο χορδαῖς
 ὕστερον, ὅσσάκι κύκνοι ἐπ' ἀδίνεσσιν ἄεισαν.
 ἄγθοσαν οὐκ ἔτ' ἄειταν, ὁ δ' ἔκθορον. αἰ δ' ἐπὶ μακρὸν
 νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίαιο,
 εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθῆρ
 χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγὴν.

239. ἀλεγυόν L. V.

257. Ἐληθυίης L. V.

242. δυστοκίης L. V.

κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἱ καθύπερθε βορείης
 οἰκία Διὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἶμα.
 οἱ μὲν τοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
 ἀσταχῶν φορέουσιν· ἃ Δωδάνηθε Πελασγοὶ
 τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρῶτιστα δέχονται, 285
 γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
 δεύτερον ἱερὸν ἄστῃ, καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
 ἔρχονται· καῖθεν δὲ διαπλάουσιν Ἀεάντων
 εἰς ἀγαθὸν πεδίον Δηλάντιον· οὐδ' ἔτι μακρὸς
 ὁ πλόος Εὐβοίηθεν· ἐπεὶ σέο γείτονες ὄρμοι. 290
 πρῶταί τοι τάδ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν
 Οὐπίς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐαίαν Ἐκαέργη,
 θυγατέρες Βορέαιο, καὶ ἄρσενες οἱ τότε ἀριστοὶ
 ἠϊθέων· οὐδ' οἴγε παλιμπετὲς οἴκαδ' ἴκοντο·
 εὐμοῖροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλῆες εὐποτ' ἐκαῖνοι. 295
 ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
 ἦθεα κουργῶν μορμύσσεται, ἥλικα χαιτήν
 παρθενικαῖς, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
 ἄρσενες ἠϊθείοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.
 Ἄσπερὶ γὲν θύοεσσα, σὲ μὲν περὶ τ' ἀμφὶ τε νῆσοι 300
 κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβιάλοντο,
 οὔτε σιωπηλὴν, οὔτ' ἀψοφον· οὐλος ἐθειρίαις
 Ἐσπερος ἄλλ' αἰεὶ σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.

281. οἴην L. V.

283. οἱ μέντοι L. V.

286. Ληλεχέες V. inverso Γ.

287. μελλίδος V.

289. οὐδέ τι L.

298. παρθενικαὶ L. V. πρῶ-

ων V. ἰούλω L. V.

302. σιωπαλὴν V.

οἱ μὲν ὑπαιεῖδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,
 ὃν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο Δεοπρόπος ἤγαγεν Ὀλλήν· 305
 αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορεύτιδες ἀσφαλὲς οὐδας.
 δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἰζὸν ἄγαλμα
 Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον ἢν ποτε Θησεὺς
 εἶσατο σὺν παῖδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει.
 οἱ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγχιον οὐα φυγάτες 310
 Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἔδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
 πότνια, σὸν περὶ βαμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
 κύκλιον ἀρχήσαντο· χοροῦ δ' ἠγήσατο Θησεύς.
 ἔνθεν ἀειζώντα Δεωρίδος ἱερὰ Φοῖβω
 Κεχροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκεῖνης. 315
 Ἄστερήη πολύβαμε, πολὺλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
 ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ Δεούσῃ;
 οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνεύουσιν ἀῆται,
 χρεῖά δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαΐφῃ
 ἀκίεες ἐστεύλαντο, καὶ οὐ πάλιν αὖθις ἔβησαν, 320
 πρὶν μέγαν ἢ σέο βαμὸν ὑπὸ πληγῆσιν ἐλίξαι
 ῥησομένους, καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἀγνὸν ἐλαίης,
 χεῖρας ἀποστρέφαντας, ἃ Δηλιάς εὖρετο νύμφῃ
 παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν.
 ἰστίῃ ὦ νήσων, εὐίστιε, χαῖρε μὲν αὐτῇ, 325
 χαῖροι δ' Ἀπόλλων τε, καὶ ἦν ἐλοχεύσατο Δητώ.

306. χορήτιδες L. V. ἀσα-

φλές L.

310. μύκημα L.

316. πολὺλλιτε V.

325. ἰστίῃ, ὦ νήσων εὐέστιε

L. V.

Υ Μ Ν Ο Σ

ΕΙΣ

Δ Η Μ Η Τ Ρ Ο Σ Κ Α Λ Α Θ Ο Ν .

ΤΩ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγγεσθε γυναῖκες,
 ΔΑΜΑΤΕΡ ΜΕΓΑ ΧΑΙΡΕ, ΠΟΛΥΤΡΟΦΕ, ΠΟΥΛΥΜΕ-
 ΔΙΜΝΕ.

τὸν κάλαθον κατιόντα (θύρας δ' ἐπιθήσθε βέβαλοι,)
 μήδ' ἀπὸ τοῦ τέγεος μὴδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε,
 μὴ παῖς, μὴδὲ γυνὰ, μὴδ' ἄ κατεχεύατο χαίταν, ⁵
 μὴδ' ὅτ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.

Ἔσπερος ἐκ νεφείων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται

Ἔσπερος, ὅστε πιεῖν Δαμάτερᾶ μῶνος ἔπεισεν,
 ἀρπαγίμας ὅτ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κόρας.
 πότνια, πᾶς σε δύναντο πόδες φέρειν ἔς τ' ἐπὶ οὐθμάς,
 ἔς τ' ἐπὶ τῶς μελάνας, καὶ ὅπα τὰ χρύσεια μᾶλα;
 [οὐ πίες οὐτ' ἄρ' ἔδες τήνον χρόνον, οὐδ' ἐλόεσσα.]

τρὶς μὲν δὴ διέβης Ἀχελώϊον ἀργυροδίην,

1. ἐπιφθέγγεσθε V.

2. πολυμέδιμνε V.

3. χάμαι θασεῖσθε βέβαλοι
 L. V. nisi quod hinc θασ-
 σεῖσθε.

4. μὴδ' ἀπὸ V.

9. μετέστιχων V.

10. πᾶς τε δύναντο V.

11. τοὺς μέλανας L. V.

12. τήνον L.

13. διέβαιναν L. ἀργυροδίην

L. V.

τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἕκαστον,
 [τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου θράμες ὀμφαλὸν Ἕνναν,]
 τρὶς δ' ἐπὶ καλλι[χόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαιο φρητὶ,]
 αὐσταλέα, ἀποτός τε καὶ οὐ φάγες, οὐδ' ἐλοέσσω.
 μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἅ δ' ἀκρυον ἄγαγε Δηοῖ.
 κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἐαδὸ τα τέθριμα δῶκε]
 κάλλιον, ὡς καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτα
 ἀσταχύων ἀπέκοψε, καὶ ἐν βόας ἤκε πατῆσαι,
 ἀνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὸν ἐδιδάσκετο τέχνην
 κάλλιον, ὡς (ἵνα καὶ τις ὑπερβασίας [ἀλέγται)
 θῆκατο βουπεινῆς Τριόπῳ γόνον οἰκτρὸν] ἰδέσθαι.
 οὐπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἰρὸν ἔναιον, 25
 τὴν δ' αὐτᾶ καλὸν ἄλσος ἐποίησαντο Πελασγοὶ
 δένδρεσιν ἀμφιλαφεῖς· διὰ κεν μόλις ἔλθοι οἰστός.
 ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαις πτελέαις ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχραι,
 ἐν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ' ὥστ' ἀλέκτρινον, ὕδαρ
 ἐξ ἀμαρῶν ἀνέθουε. θεὰ δ' ἐπερμαίνετο χόρῳ. 30
 ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ δ' ὅσον, ὀκκόσον Ἕννα.
 ἀλλ' ὅκα Τρισπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἀχθετο δαίμων,

14. ἀενάων ποταμῶν V.

noscit L. πρῶτο V.

15. 16. Uncinis inclusa de-
sunt in L. Τρὶς δ' ἐπὶ καλλ-
λίστην σικανῶν πόλιν ὕλυ-
θες Ἕνναν V.

23. 24. Quæ uncinis com-
prehensa sunt non agno-
scit L. ἀλέγται exstat in
V. ceteris omissis.

17. ὠδ' ἐλοέσσω V.

27. ἤρθεν L. ἤλθεν V.

18. ἤγαγε L. V.

31. τριόπα L.

19. Uncinis inclusa non ag-

τουτάκις ἅ χεῖρων Ἐρυσίχθονος ἄφατο βολά.
 σεύατ' ἔχων Φεράποντας εἰέκοσι, πάντας ἐν ἀκμῷ,
 πάντας δ' ἀνδρογίγαντας, ὅταν πόλιν ἄρκίος ἄραι, ³⁵
 ἀμφοτέρων, πελέκεσσι καὶ ἀξίνοισιν ὀπλίσσας.
 ἐς δὲ τὸ τῆς Δαμάτρου ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
 ἦς δὲ τις αἰγείρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον·
 τῷ δ' ὑπο ταὶ νύμφαι ποτὶ τῶνδιον ἐψιόαντο·
 αἰ πρῶτα πλαγιῶσα κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις. ⁴⁰
 ἤσθετο Δαμάτρη ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ.
 εἶπε δὲ χωσαμένα, ΤΙΣ μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;
 αὐτίκα Νικίππα, τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
 δαμοσίαν ἔστασαν, εἰείατο· γέντο δὲ χεῖρι
 στέμματα καὶ μάκωνα, καταμαδίαν δ' ἔχε κλαῖδα.
 Φᾶ δὲ παραψύχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φᾶτα,
 ΤΕΚΝΟΝ, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,
 τέκνον, ἐλίνυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,
 παύεο, καὶ Φεράποντας ἀπότρεπε· μὴ τι χαλεφθῆ
 πότνια Δαμάτρη, τῆς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις. ⁵⁰
 τάν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἢ κυναγὸν
 ᾤρεσιν ἐν Τραρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λείαινα
 ὠμοτόκος, τῆς φαντὶ πέλεν βλοσυράτατον ὄμμα
 ΧΑΖΕΤ, ἔφα· μὴ τοι πέλεεν μέγαν ἐν χροῖ πάξω.
 ταῦτα δ' ἐμὸν θεσπεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαΐτας ⁵⁵

35. ἄρκιοι L. V.

53. ταῖς V. πέλειν L. V.

43. Νικίππη L. Νικίππη V.

55. θεσπεῖ L. θεσπεῖ V.

48. ἐλίνυσον L. V.

αἶν ἐμοῖς ἐτάροισιν ἄδην θυμαρέας ἄξῳ.
 εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράφατο Φωνάν.
 Δαμάτῃ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνατο δ' ἅ θεῦς·
 ἴθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δέ οἱ ἄφατ' Ὀλύμπω.
 οἱ μὲν ἄρ' ἠμιθῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδόν, 60
 ἐξαπίνας ἀπόρουσαν, ἐνὶ δούσι χαλκὸν ἀφέντες.
 ἅ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, (ἀναγκαία γὰρ ἔποντο
 δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα) βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἀνάκτα,
 ΝΑΙ, ναί, τεύχεο δῶμα, κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαίτας
 ποιησεῖς· θαρμινὰ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίνας τοι. 65
 αἱ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεύχε πονηρά.
 αὐτίκα οἱ χαλεπὸν τε καὶ ἄγχιον ἔμβαλε λιμὸν,
 αἶθανα, κρατερόν· μεγάλη δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.
 σχέτλιος, ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἡμερος αὐτίς.
 εἴκατι δαῖτα πένοντο, δωδέκα δ' οἶον ἄφυσσον. 70
 τόσσα Διώνυσον γὰρ ἅ καὶ Δάματρα χαλέπτει.
 οὔτε μιν εἰς ἐράνωσ οὔτε ξυνδείπνια πέμπον
 αἰδόμενοι γονέες· προχανὰ δ' εὐρίσκετο πᾶσα.
 ἦνθον Ἰωνιάδος μιν Ἀθυναίης ἐπ' ἀέθλα
 Ὀρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὧν ἠρνήσατο μάτῃ· 75
 ΟΥΚ ἐνδοῖ. χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κρανῶνα βέεηκε,

59. χέρσω—Ὀλύμπω L. V.

71. Sequitur versus in L. V.

61. ἐξαπίνης L.

Καὶ γὰρ τῆ Δάματρι συνωρ-

62. ἄλλως μὲν ἔασεν L. V.

γίσθη Διόνυσος.

63. ἀπειμείψατ' V.

75. ἀπ' οὖν L. V.

65. θαρμινὰ V. ἐσύστερον L.

76. Κρανῶνα L. V.

68. κρατερόν V. μεγάλη L. V.

τέλος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας. ἦνθε Πολυζῶ,
 μάτηρ Ἀκτορίωνος, ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδί,
 ἀμφότερον, Τριόπαν τε καὶ υἷα, κικλήσκουσα.
 τὰν δὲ γυνὰ Βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέαιτα, ⁸⁰
 ΝΕΙΤΑΙ τοι Τριόπας· Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
 Πίνδου ἀν' εὐάγκειαν, ὃ δ' ἐννέα φάεα κεῖται.
 δειλαία φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψεύσαο, μᾶτερ;
 δαίνυεν εἰλαπίνας τις; ἐν ἀλλοτρίοις Ἐρυσίχθων.
 ἀγετό τις νύμφαν; Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν, ⁸⁵
 ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὀθρυῖ ποίμνι ἀμιθρεῖ.
 ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστὰς
 ἦσθιε μυγία πάντα· κακὰ δ' † ἐξάλλετο γαστήρ
 αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἶα θαλάσσης
 ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἶδατα πάντα. ⁹⁰
 ὡς δὲ Μίμαντι χιῶν, ὡς ἀελίῳ ἐνὶ πλαγγῶν,
 καὶ τούτων ἔτι μείζον ἐτάκετο· μέσφ' ἐπὶ πλευραῖς
 δειλαίῳ ἴνές τε καὶ ὀστέα μῶνον ἔλειφθεν.
 κλαῖε μὲν ἂ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δὴ ἀδελφαί,
 χῶμαστός τὸν ἔπινε, καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι. ⁹⁵
 καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
 τοῖα τὸν οὐκ ἀΐοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων·
 ΨΕΤΔΟΠΑΤΩΡ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον· εἴπερ ἐγὼ μὲν

79. κικλήσκουσα L. V.

91. πλαγγῶν V.

82. Πίνδου L. V.

92. μείζων V. νευράς L. V.

86. ἀριθμεῖ L. V.

96. καὶ V.

87. πανήμερος L. V.

97. Ποσειδάωνα L.

89. θαλάσσης L. V.

σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκης γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο
 τοῦτο τὸ δαίλαιον γέμετο βρέφος· αἶθε γὰρ αὐτὸν ¹⁰⁰
 βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέϊζαν·
 νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
 ἢ οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἥε μιν αὐτὸς
 βόσκει λαβάν· ἀμαὶ γὰρ ἀπειρήκанти τράπεζαι.
 χῆραι μὲν μάνδρααι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἦδη ¹⁰⁵
 τετραπόδων· ἦδη γὰρ ἀπηρνήσαντο μάγειροι.
 ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγάλην ὑπέλυσαν ἀμαξῆαν,
 καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν, τὰν Ἑστία ἔτρεφε μάτῃς,
 καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον,
 καὶ τὰν αἴλουρον, τὰν ἔτρεμε Θηρία μικκά. ¹¹⁰
 μέσφ' ὅτε μὲν Τριόπαο δόμοις ἐνὶ χεῖματα κείτο,
 μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο.
 ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραναν ὀδόντες,
 καὶ τότε ὁ τῷ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο,
 αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός. ¹¹⁵
 Δάματες, μὴ τῆνος ἐμὴν φίλος ὅς τοι ἀπεχλήης,
 εἴη, μὴδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.
 εἶπατε, παρθενικαὶ, καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῦσαι,
 ΔΑΜΑΤΕΡ ΜΕΓΑ ΧΑΙΡΕ, ΠΟΛΥΤΡΟΦΕ, ΠΟΤΛΥΜΕ-
 ΔΙΜΝΕ.
 Ἥ ὡς αἰ τὸν κάλαθον λευκότεριχες ἵπποι ἄγοντι ¹²⁰

108. Ἑστία L.

115. ἀκόλους L. V.

110. θύρια L.

116. τῆνος L.

113. ἀνεξήρανον L. V.

120. Ἥ ὡσαι L. χῆσαι V.

114. τότε L. V.

τέσσαρες· ὡς ἀμῖν μεγάλη θεὸς εὐρύνασσα
 λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρους καὶ χεῖμα φέρουσα
 ἤξει, καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλάξει.
 ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστου πατεῦμες,
 ὡς πόδας, ὡς κεφαλὰς παναπηρέας ἔξομες αἰεῖ. 125
 ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
 ὡς ἄρμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασαίμεσθα.
 μέσφα τὰ τῆς πόλιος πρυτανήϊα τὰς ἀτελέστας
 τᾶσδε τελεσφορίας ποτὶ τὰν θεῶν ἄχρως ὀμαρτεῖν,
 αἴτινες ἐξήκοντα κατώτεραι, αἶ τε βαρεῖαι· 130
 χ' αἴτις Ἐλειθυία τείνει χέραι, χ' αἴτις ἐν ἄλγαι,
 ὡς ἄλις, ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ. ταῖσι δὲ Δηῶ
 δασεῖ πάντ' ἐπίμεσθα, καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται.
 χαῖρε, θεᾶ, καὶ τάνδε σάω πόλιν, ἐν δ' ὀμονοία,
 ἐν τ' εὐημερία· φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα. 135
 φέρθε βόας, φέρε μᾶλα· φέρε στάχυν, οἷσε θερσιμόν·
 φέρθε καὶ εἰράναν, ἴν' ὅς ἄροσε, κῆνος ἀμάση.
 ἰλαθί μοι, τρίλλιστε, μέγα κρείουσα θεᾶων.

126. χρυσῶ L. V.

127. πασαίμεσθα L. V.

128. ἀτελέστας L.

129. τὰς δὲ L. V.

1. 2. ἀφειδέα L.

134. ἐν τ' L.

136. φέρθε μᾶλα L. V. φέρθε

στάχυν V.

137. ἀμασσεῖ L. V.

ΕΛΕΓΕΙΑ

ΕΙΣ

ΔΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ΟΣΣΑΙ λατροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
 ἔξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομένην
 τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἅ θεὸς εὐτυχὸς ἔρπει·
 σοῦσθέ νυν, ᾧ ξανθαί, σοῦσθε Πελασγιάδες.
 οὐ ποτ' Ἀθαναία μεγάλας ἀπενίψατο πάχεις, 5
 πρὶν κόνιν ἵππειάν ἐξελάσαι λαγόνων·
 οὐδ' ὅκα δὴ λύβρῃ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
 τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.
 ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιστον ὑφ' ἄρματος αὐχένας ἵππων 10
 λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
 ἰδρῶ καὶ ραβᾶμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
 πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
 ᾧ ἴτ', Ἀχαιῖάδες· καὶ μὴ μύσα, μηδ' ἀλαξιάστρας,
 (συρίγγων αἴτω φθόγγον ὑπαξόνιον)

4. ζουσθε bis Politian.

5. οὔποτ' L. V.

7. φερουσα P.

8. γηγενεων P.

9. ἐφ' ἄρματος V.

10. λυσσαμένα—Ὠκεανῶ L.V.

11. ἐφοίβασε L.

14. ὑπαξόνιον L. V.

μὴ μύρα, λατροχέαι, τῷ Παλλάδι. μὴδ' ἀλαξάστρωσ
 (οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ Φιλῆϊ)
 αἴσετε· μὴδὲ κάτοπτρον. αἶε καλὸν ὄμμα τὸ τέρας.
 οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδα Φρυξ' ἐδίκασεν ἔριν,
 οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλη θεός, οὐδὲ Σιμῶντος
 ἔβλεψεν δῖναν ἐς διαφαινομένην· 20
 οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διανυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
 πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.
 ἂ δὲ, δις ἐξήκοντα διαθρέξασα διαύλωσ,
 οἶα παρ' Εὐρώτῃ τοῖ Λακεδαιμόνιοι
 ἀστέρες, ἐμπεράμωσ ἐτρίψατο λειτὰ λαβοῖσα 25
 χρίματα, τῆσ ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶσ.
 ὦ κῆραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρῶτον οἶαν
 ἢ ῥόδον ἢ σίβδασ κόκκοσ ἔχει χροῖαν.
 τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
 ὦ Κάσταρ, ὦ καὶ χρίεται Ἥρακλέησ. 30
 αἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσειον, ὡσ ἀπὸ χαίταν
 πέζηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
 ἔξιθ', Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
 παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀεσσοριδᾶν.

15. μῆδαστρωσ P. μὴ δ'

L. V.

ἀλαξάστρωσ L. V.

27. κοραι P. κοῦραι L. V.

18. Ἴδαν P. L. V. ἐδικασεν

τόδ' V. τοδ P. Μοχοιοιν P.

P. ἐδίκασεν L. V.

οἴην L. V.

20. εἰσφαινομένην P.

28. σίβδασ—χροῖην P. L. V.

21. Ἥρη P. L.

29. μῶνον P. L. V.

25. λιτα P. λιτὰ βλοῖσα

32. πέζηται P.

ὦ ἄνα, φέρεται δὲ καὶ ἅ Διομήδεος ἄσπις, 35
 ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότερον
 Εὐμήδης ἐδίδαξε, τὲν κεχαρισμένος ἱεῖός·
 ὅς ποτε, βουλευτὸν γνοῦς ἐπὶ οἱ θάνατον
 δᾶμον ἐτοιμάζοντα, φυγᾶ τὸν ἱρὸν ἄγαλμα
 ἄχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ἠκίσατο, 40
 Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσι ἐθηκεν
 ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
 ἔξιθ', Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
 ἵππων καὶ σακῶν ἀδομένα πατάγῳ.
 σάμερον, ὑδροφόροι, μὴ βάπτετε· σάμερον, Ἄργος, 45
 πίνετ' ἀπὸ κρηνῶν, μὴ δ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
 σάμερον, αἰ δῶλαι, τὰς κάλπιδας ἢ ἐς Φυσάδειαν,
 ἢ ἐς Ἀρμυώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
 καὶ γὰρ δὴ χρυσῶ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
 ἤξει φορβαίων Ἰναχος ἐξ ὄρεων, 50
 τᾶθᾶνα τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγέ,
 φράζεο μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασιλείαν ἴδης.
 ὡς κεν ἴδη γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πελοιοῦχον,
 τᾶργος ἐσοφεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
 πότνι Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι 55
 ταῖσδ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἐτέρων.

39. δαιμον P.

49. υδατο P.

 47. σαμερον ωλωλαι P. εἰς
 pro ἢ εἰς V. ἢ ἴς L. ἢ σφου-
 σαδειαν P.

50. φοβαίων V.

52. μ' ουκ P. L. V.

56. ἐτέραν P. L. V.

παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἐν ποκα Θήβαις
 πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
 μητέρα Τειρεσίαο, καὶ οὐποκα χωρὶς ἔγεντο·
 ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπείων, 60
 ἢ πὶ Κορωνείας (ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλλος,
 καὶ βαμοὶ ποταμῶ κείντ' ἐπὶ Κουραλίῳ·)
 ἢ πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἀλῖαρτον ἐλαύνοι
 ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα·
 πολλάκις ἂ δαίμων μιν εἶψ' ἐπεβήσατο δίφρω.
 οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι· 65
 ἀδείαι τελέεσκον, ὅτ' οὐχ ἀγεῖτο Χαρικλά·
 ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
 καίπερ Ἀθαναία καταθύμιον εὔσαν ἑταίραν.
 δὴ ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας, 70
 Ἴππω ἐπὶ κρέανα Ἐλικανίδι καλὰ ρεοῖσα
 λῶντο· μεσαμερινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.
 [ἀμφοτέραι λῶντο, μεσαμεριναὶ δ' ἔσαν ὄρει·
 πολλὰ δ' ἀσυχία τήνο κατεῖχεν ὄρος.]
 Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἄμαι κυσίν, ἄρτι γένεια 75
 περκάσδαν, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
 διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ρόον ἤλυθε κρένας,
 σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θεμίτ' ἦε.

61. σκρωνείας V.

73. λῶντο L. μεσαμβριναί

62. ἵππους P. L. V. βοιωτον P.

P. L. V.

70. δὴ ποτε V. λυσαμένα

76. περκάζων P. L. V.

P. L. V.

77. ποτιρροον εἴλυθε P.

71. ἵππω V.

78. δέμιδες P. L. V.

72. μεσαμβρινὰ P. L. V.

τὸν δὲ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάναι,
 ΤΙΣ σε, τὸν ὀφθαλμῶς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον, 80
 ᾧ Εὐηρεΐδα, χαλεπὴν ὁδὸν ἀγαγε δαίμων;
 ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νυξ ἔβαλεν.
 ἑστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίας
 γῶνατα, καὶ φωνὴν ἔσχεν ἀμαχανία.
 ἃ νύμφα δ' ἐβόασε, ΤΙ μοι τὸν κῶρον ἔρεξας, 85
 πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
 ὄμματά μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε,
 εἶδες Ἀθαναίας στάθεα καὶ λαγόνας·
 ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψσαι· ᾧ ἐμὲ δειλάν,
 ᾧ ὄρος, ᾧ Ἑλικὸν οὐκ ἔτι μοι παριτέ. 90
 ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλεσσας,
 καὶ πρόκας οὐ πολλὰς· φάεα παιδὸς ἔχεις.
 εἶπε· καὶ ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῦσα
 μάττης μὲν γοερῶν ὄϊτον ἀηδονίδαν
 ἄγε βαρὺ κλαίοισα. θεὰ δ' ἐλέησεν ἐταῖραν, 95
 καὶ μιν Ἀθανασία πρὸς τὸδ' ἐλεξεν ἔπος·
 ΔΙΑ γύναι, μετὰ πάντα βάλειν πάλιν ὅσσα δι' ὄργαν
 εἶπας· ἐγὼ δ' οὔτοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν·
 οὐ γὰρ Ἀθανασία γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
 ἀρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι. 100

81. Εὐηρεΐδα V. χαλεπήν

P. L. V.

84. ἀμαχανία P. L. V.

85. ἐβόασε P. L. V.

93. Deest ἐπ' in P. L.

95. κλαίουσα P. L. V.

ὅς κε τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔληται,
 ἀβρήση, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλην.
 δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλιναγρετον αὖθι γένοιτο
 ἔργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ᾧδ' ἐπένευσε λῖνα,
 ἀνίκα τὸ πρῶτόν νιν ἐγείναιο· νῦν δὲ κομίζου, 105
 ᾧ Εὐηρεΐδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
 πόσσα μὲν ἅ Καδμηΐς ἐς ὕστερον ἔμπυρα καυσεῖ,
 πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
 παῖδα τὸν ἄβαστάν Ἀκταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι.
 καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος 110
 ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ τε δρόμος αἴ τ' ἐν ὄρεσσι
 ῥυσεῦνται ζῶναι τᾶμος ἐκαστολῖαι.
 ὀππόταν οὐκ ἐθέλων περ' ἴδη χαριέντα λοετρὰ
 δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
 τουτάκι δειπνασεῦντι. τά δ' υἱέος ὀστέα μάττη 115
 λεξεῖται, θρυμῶς πάντας ἐπερχομένα·
 ὀλβίσταν ἐρέει σὲ καὶ εὐαίωνα γενέσθαι,
 ἐξ ὄρεων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν,
 ᾧ ἐτάρα· τῷ μὴ τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἄλλα
 τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα. 120
 μάντιν ἐπεὶ θεσῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
 ἧ μέγα τῶν ἄλλων δῆ τι περισσότερον.

101. οὐκ—εληται P.

105. κομίζου P.

109. Ακταίονα P.

112. εκαστολῖαι P.

115. δειπνησεῦντι P. L. V.

119. τῷ δὲ V.

γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὅς αἴσιος, οἳ τε πέτονται

ἤλιθα, καὶ ποίαν οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.

πολλὰ δὲ Βασιτεῖτι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κιάδμω

ἔχρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.

δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὃ οἱ πόδας ἐς θεὸν ἀξεῖ,

δωσῶ καὶ βιότῳ τέρμα πολυχρόνιον.

καὶ μόνος, εὔτε θάνη, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι

φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλῳ

130

ὡς φαιμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ

Παλλάς· ἐπεὶ μοῦνα Ζεὺς τόδε θυγατέρον

δῶκεν Ἀθαναία, πατρῷα πάντα φέρεσθαι.

λατροχόοι, μάλιστα δ' οὔ τις ἔτικτε θεῶν·

ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ, 135

[ἐμπέδον' ὠσαύτως ᾧ κέν οἱ ἄ] θυγάτηρ.

ἔρχετ' Ἀθαναία ἴν' ἀτρεκέες· ἀλλὰ δέχεσθε

τὰν θεόν, ᾧ κῶραι, τῶργος ὅσαις μέλειται,

σύν τ' εὐαγορία, σύν τ' εὐγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.

χαῖρε θεὰ, κἀδευ δ' Ἀργεος Ἰναχίῳ.

140

χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πόλιν αὖτις ἐλάσσαις

ἵππων, καὶ Δαναῶν κλῆρον ἅπαντα σάω.

125. θεοπρόπα L. V.

tunt P. L.

128. δωσω δε βιουτου P.

140. δ' omittit P. Ἰναχίου

132. μοναι P. τόδε P. L. V.

P. L. V.

135. επινευει P. ουκ επινευει L.

141. ἐλάσαις V.

136. Uncinis inclusa omit-

142. ἵππους P. L. V.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

ΞΕΙΝΟΣ Ἀταρνείτης τις ἀνήκετο Πιπτακὸν οὕτως
τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρράδew.

ΑΤΤΑ γέρον, δοίός με καλεῖ γάμος· ἢ μία μὲν δὴ
νύμφη καὶ πλούτω καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.

ἢ δ' ἐτέρη προξέθηκε. τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε, σὺν μοι
βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

εἶπεν. ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὄπλον, ἀείρας,

ΗΝΙΔΕ, κείνοι σοὶ πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.

(οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῆσι θοᾶς βέμβικας ἔχοντες
ἔστρεφον εὐρείη παῖδες ἐνὶ τριόδῳ,)

κείνων ἔρχεο, φησὶ, μετ' ἵχνια. χῶ μὲν ἐπέστη

πλησίον· οἱ δ' ἔλεγον, **ΤΗΝ** κατὰ σαυτὸν ἔλα.

ταῦτ' αἶων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου

δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος.

τὴν δ' ὀλίγην ὡς κείνος ἐς οἶκον ἀπήγετο νύμφην;

οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

2.

Εἰπέ τις, Ἡρώλιε, τεὸν μόρον· ἐς δέ με δάκρυ
 ἤγαγεν· ἐμνήσθην δ' ὀσάκις ἀμφοτέροι
 ἦλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μὲν που,
 ξεῖν' Ἀλικαρνησσεῦ, τέφρα πάλαι σποδίῃ·
 αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἧσιν ὁ πάντων
 ἀρπακτῆς Ἀΐδης οὐκ ἔπι χεῖρα βαλεῖ.

3.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω. ἀλλὰ παρέλθε,
 οἰμάζειν εἴπας πολλά· παρέλθε μόνον.

4.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί) τί τοι, Φάος ἢ σκότος ἔχθρον;
 τὸ σκότος, ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν αἴδη.

5.

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρεῖτι, παλαιότερον· ἀλλὰ σὺ νῦν με
 Κύπρι, Σεληναίης ἀνθεμα πρῶτον, ἔχεις
 ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰ μὲν αἴηται,
 τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
 εἰ δὲ γαληναίῃ λιπαρῇ, δέον οὖλος ἐρέσσαν
 ποσσίν, ἦ ἴν' ὥσπερ καὶ τοῦνομα συμφέρεται.
 ἔκ τ' ἔπεσον παρὰ Δῖνας Ἰουλίδας, ὄφρα γίνομαι
 σοί τι περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη.
 μηδέ μοι ἐν θαλάμησιν ἔθ', ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ
 ἄπνους)
 τίκτηται νοτερῆς ἄεον ἀλκύνος.

Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἷδε γὰρ ἐσθλὰ
 ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

6.

Κρεωφύλου πόνος εἰμι, δόμῳ ποτὲ Δεῖον Ὅμηρον
 δεξαμένου· κλαίω δ' Ἐϋρυτον, ὅσ' ἔπαθεν,
 καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὅμηρειον δὲ καλεῦμαι
 γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

7.

Στήλην μητριῆς, μακρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
 ὡς βίον, ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἴομενος.
 ἡ δὲ τάφῳ κλινθέντα κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.
 φεύγετε μητριῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

8.

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὀδόν. εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
 τὸν τεὸν οὐχ αὐτῇ, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
 ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὖνομα καιρὸν
 φθέγγονται, κείνου δ' Ἑλλάς ἀεὶ σοφίαν.

9.

Μικρὴ τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσουντι ποιητῆ
 ρῆσις. ὁ μὲν, ΝΙΚΩ, φησὶ τὸ μακρότατον.
 ᾧ δὲ σὺ μὴ πνεύσης ἐνδέξιος, ἦν τις ἔρηται
 Πῶς ἔβαλες; φησὶ, ΣΚΛΗΡΑ ΤΑ ΓΙΓΝΟΜΕΝΑ.
 τῷ μερμηρίζαντι τὰ μὴ ἔνδिका, τοῦτο γένοιτο
 τοῦπος· ἐμοὶ δ', ᾧ ἴναξ, ἡ βραχυσυλλαβίη.

10.

Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος, Ἀκάνθιος, ἱερὸν ὕπνον
 κοιμᾶται. Δνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

11.

Ἦν δίζη Τίμαρχον ἐν αἴδῳ, ὄφρα πύθῃαι
 ἢ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσειαι.
 δίζεσθαι, Φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἷα πατρὸς
 Πausανίου· δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

12.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξων·
 ΘΗΡΙΣ Ἀρισταίου, Κρηῆς, ὑπ' ἐμοί· δολιχόν.

13.

Κύζικον ἦν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἴππακὸν εὐρεῖν,
 καὶ Διδύμην ἀφανῆς οὔτι γὰρ ἡ γενεή.
 καὶ σφιν ἀνηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
 τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

14.

α. Ἦ ῥ' ὑπό σοι Χαρίλας ἀναπαύεται; β. εἰ τὸν Ἀρίμνα
 τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.

α. ᾧ Χαρίλα, τί τὰ νέρθε; β. πολὺ σκότος. α. αἱ
 δ' ἀνοδοὶ τί;

β. ψεῦδος. α. ὁ δὲ Πλούτων; β. μῦθος. ἀπαλώμεθα.
 οὔτος ἐμὸς λόγος ὑμῖν ἀληθινός. εἰ δὲ τὸν ἠδὺν
 βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰν αἴδῃ.

15.

Δαίμονα τίς δ' εὔοιδε τὸν αὔριον; ἠνίκα καὶ σέ,
 Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
 τῇ ἐτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν. οὐδὲν ἐκείνου
 εἶδε πατρὸς Διοφῶν χρῆμ' ἀνηρότερον.

16.

Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὐ σ' ἂν ἐπέγνων,
 εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπὶ ὄνομα
 στήλης, καὶ Μήθυμνα, τεῖ πόλις· ἧ μέγα φημί
 χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

17.

Κρηλίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
 δίζονται Σαρμίων πολλάκι θυγατέρες,
 ἠδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἧ δ' ἀποβρίζει
 ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

18.

Ὁφελε μὴδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
 παῖδα Διοκλείδου Σάπολιν ἐστένομεν.
 νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἀλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
 οὐνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρεσχόμεθα.

19.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθαινε Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
 ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χά μὲν ἐν ὑγρῇ
 νεκρός· ἐγὼ δ', ἄλλως οὐνομα τύμβος ἔχων,
 κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε. Φεῦγε θαλάττῃ
 συμμίσγειν ἐρίφω, ναυτίλε, θυνομένων.

20.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατρὸς ἀνέθηκε Φίλιππος
 ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

21.

Ἡῶι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἡελίου δὲ
 δυνομένου Βασιλῶ κάτθανε παρθενική,
 αὐτοχερὶ. ζῶειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
 οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
 πατρὸς Ἀριστίπποιο. κατήφησεν δὲ Κυρῆνη
 πᾶσα, τὸν εὐτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον,

22.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
 ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
 εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μὲν ποτε πιατρίδος ὄπλων
 ἤρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.
 οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
 μὴ λοξῶ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

23.

Ἄστακίδην τὸν Κρηῖτα, τὸν αἰπόλον, ἤρπασε νόμφη
 ἐξ ὄρεος. καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης.
 οὐκ ἔτι Δικταίησιν ὑπὸ δρυσίν, οὐκ ἔτι Δάφνιν
 ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν αἰεσόμεθα.

24.

Εἶπας, ΠΛΙΕ ΧΑΙΡΕ, Κλεόμβροτος ὦ μερακιώτης
 ἤλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς αἴθην,
 ἄξιον αὐτὸν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτανος
 ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξόμενος.

25.

Ἦρωσ Ἡετίωνος ἐπίσταθμος Ἀμφιπολίτῃ
 ἴδρυμαι, μικρῶ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ,
 λοξὸν ὄφιν καὶ μῶνον ἔχων ξίφος. ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἵππεϊ
 θυμῶν, πεζὸν κἀμὲ παρωκίσατο.

26.

Ἦμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης
 ἔξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.
 ἄμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
 ὄρκους μὴ δύνειν οὐατ' ἐς ἀθανάτων.
 νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῶ θέρεταί πυρὶ, τῆς δὲ ταλαίνης
 νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὔτ' ἀξιθμός.

27.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
 ῥέζων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα. γαῖα φίλη,
 Μίκυλος εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κούφη
 γίγνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες, οἳ μ' ἔχετε.

28.

Ἦσιόδου τό τ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν αἰοιδῶν
 ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
 τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε, λεπταὶ
 ῥήσιες, Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίης.

29.

Ἐχθαίρω τὸ παίημα τὸ κυκλικὸν, οὐδὲ κελεύθῳ
 χαίρω τῇ πολλοὺς ὦδε καὶ ὦδε φέρει.

μισῶ καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὐτ' ἀπὸ κρήνης
πίνω. σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.

Λυσανία, σὺ γε καίχι καλὸς, καλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
τοῦτο σαφῶς, Ἦχὼ φησί τις, ἌΛΛΟΣ ΕΧΕΙ.

30.

Ἔγχει, καὶ παλὶν εἶπε, Διοκλῆος· οὐδ' Ἀχελῶος
κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῶε, λίην καλός. εἰ δέ τις οὐχὶ
φησὶν, ἐπισταίμην μούνος ἐγὼ τὰ καλά.

31.

Θεσσαλικῆ Κλεόνικε τάλαν, τάλαν, οὐ, μὰ τὸν ὄξυν
ἥλιον, οὐκ ἔγνων· σχέτλιε, που γέγονας;

ὅστέα σοι καὶ μούνον ἔτι τρίχες· ἢ ῥά σε δαίμων
οὐμὸς ἔχει, χαλεπῇ δ' ἦντεο θευμορῆ;

ἔγνων· Εὐξιθεὸς σε συνήρπασε· καὶ σὺ παρελθὼν
τὸν καλὸν, ᾧ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροισ.

32.

Ὀγρευστῆς, Ἐπικυδῆς, ἐν ὕρσεσι πάντα λαγῶν
διφᾶ, καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος,

στίβη καὶ νιφετῶ κεχρημένος· ἦν δέ τις εἶπη
ΤΗ, τότε βέβληται θηρίον· οὐκ ἔλαβεν.

χ' οὐμὸς ἔρως τοιόσδε, τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσω κείμενα παρπέταται.

33.

Οἶδ' ὅτι μοι πλούτου κενεαὶ χέρρες· ἀλλὰ, Μένιππε,
μὴ λέγε, πρὸς Χαρίτων, τοῦμὸν ὄνειρον ἐμοί.

ἀλγέω † τὴν διὰ παντός, ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων
ναὶ, φίλε, τῶν παρὰ σου τοῦτ' ἀνεραστότατον.

34.

Ἄρτεμι, τὴν τόδ' ἀγάλμα Φιληρατὶς εἶσατο τῆδε.
ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τὴν δε σάω.

35.

Τίν με, λεοντόχλαινε, συοκτόνε, Φήγινον ὄζον
θῆκε. ΤΙΣ; Ἀρχίνος. ΠΟΙΟΣ; ὁ Κρηῆς. ΔΕΧΟΜΑΙ.

36.

Βαπτιάδew παρὰ σῆμα φέρεις πόδας, εὔ μὲν αἰοιδὴν
εἰδότος, ἐν δ' οἴνω καίρια συγγελάσαι.

37.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίζεον ἢ δις ἐφεξῆς
ἀκρήτου προποθεῖς ἄχετ' ἔχουσα κύλιξ.

38.

Ὁ Λύκτιος Μενόϊτας
τὰ τόξα, ταῦτ' ἐπειπὼν,
ἔθηκε· ΤΗ, κέρας τοι,
δίδωμι καὶ φαρέτην,
Σάραπι, τοὺς δ' οἴστους
ἔχουσιν Ἐσπερῆται.

39.

Τὰ δῶρα τὰ Φροδίτη
Σιμῶνη περίφοιτος
... εἰκὸν αὐτῆς

ἔθηκε, τήν τε μήτηρ
ἢ μαστοὺς ἐφύλασσε,
καὶ τοὺς αὐτοὺς . .
ὄσῃ τάλαινα θύρσους.

40.

Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ἄκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
εἶσατο, τῶν κερδῶν δεκατεύματα· καὶ γὰρ εὖξασθ'
οὔτως.

41.

Ἰερέῃ Δήμητρος ἐγὼ ποτε, καὶ πάλιν Καθεείρων
ᾧ νερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης
ἢ γρηῦς γενόμεν, ἢ νῦν κόνις ἤγο * * * * *
πολλῶν προστασίη νέων γυναικῶν.
καὶ μοι τέκν' ἐγένοντο δὴ ἄρσενα, κήπεμυσ' ἐκείνων
εὐγερως ἐνὶ χερσίν. ἔρπε χαίρων.

42.

Ἡμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ'
εἴτ' Ἔρος, εἴτ' Αἰδῆς ἤρπασε· πλὴν ἀφανές.
ἢ ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ἔχετο; καὶ μὲν ἀπεῖπον
πολλάκι· τὴν δρῆστιν μὴ ὑπόδεχθε, νέοι.
οὐ καὶ τὸν Κήφισον; ἐκεῖσε γὰρ ἢ λιθόλευστος
κείνη καὶ δυσέρως οἶδ' ὅτι ποῦ στρέφεται.

43.

Εἰ μὲν ἐκὼν, Ἄρχιν, ἐπεκάμασα, μυσία μέμφου·
 εἰ δ' ἄκων ἦκω, τὴν προπέτειαν ὄρα.
 ἄκρητος καὶ ἔρωσ μ' ἠνάγκασαν, ὣν ὁ μὲν αὐτῶν
 εἶλκεν, ὁ δ' οὐκ εἶα σάφρονα θυμὸν ἔχειν.
 ἔλθων δ' οὐκ ἐκόησα τίς ἢ τίνοσ, ἀλλ' ἐφίλησα
 τὴν δειρῆν· εἰ τοῦτ' ἐστ' ἀδίκημ', ἀδικῶ.

44.

Ἐλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνηρὸν
 πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο.
 τὸ τρίτον, ἠΐδ', ἔπινε, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
 τῶνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐχέοντο χαμαί.
 ἄπτηται μέγα δὴ τι· μὰ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
 εἰκάζω, φῶρος δ' ἔχουσι φῶρ ἔμαλλον.

45.

Ἔστι τι, ναὶ τὸν Πᾶνα, κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτη
 ναὶ μα Διώνυσον πῦρ ὑπὸ τῆ σποδιῆ.
 οὐ θαρσέω· μὴ δὴ με περίπλεκε· πολλάκι λήθει
 τοῖχον ὑποτρύγων ἠσύχιος ποταμός.
 τῷ καὶ νῦν δεῖδοικα, Μενέξενε, μὴ με παρεισδύς
 οὗτος ὁ σιγέρπης, εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ.

46.

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμεν Ἀρχέστρατον, οὐ, μὰ τὸν Ἑρμᾶν,
 οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν· οὐ γὰρ ἄγαν ἐδόκει·

εἶπα, καὶ ἃ Νέμεσις με συνήρπασε, κεύθους ἐκείμαν
 ἐν πυρὶ, πᾶς δ' ἐπ' ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.
 τὸν παῖδ' ἰλασόμεσθ', ἢ τὸν θεόν; ἀλλὰ θεῶ μοι
 ἔστιν ὁ παῖς κρέσσων. χαιρέτω ἅ Νέμεσις.

47.

Ληφθήσῃ, περὶφοίτε Μενέκρατες, εἶπα Πανήμου
 εἰκάδι, καὶ Λάου—τῇ τίνι; τῇ δεκάτῃ,
 ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἐκούσιος. εὐγ', ἐμὸς Ἐρμαῖς,
 εὐγ' ἐμὸς. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

48.

Ὅς ἀγαθὴν Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἐπαιοιδᾶν,
 † τῶρρα μένων αἰγᾶν οὐ καθ' ἡμᾶς ὁ Κύκλωψ.
 αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε.
 ἦ πανακὲς πάντων φάρμακον ἅ σοφία.
 τοῦτο, δοκῶ, χ' ἅ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
 τὰγαθόν· ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
 ἔσθ' ἀμῖν χάρκαστά γ' ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα.
 † τουτί, παῖ, κεῖρει τὸ πτέρᾳ, παιδάριον.
 οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν τυ δεδοίκομες· αἱ γὰρ ἐπαυδαὶ
 οἴκοι τῷ χαλεπῷ τραύματος ἀμφότεραι.

49.

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὀρραῖ
 ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
 αἱ Διονυσιάδες, μίτραισί τε καὶ ρόδων ἀώτοις
 σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν·

F

οἱ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
 Ψήκαντο. κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδαξεν ἄνδρας.
 εὖ δ' ἐτιθνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίσταν,
 Ἄργεῖος, ἠδὲ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς.
 τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρς Ἰππώνικος,
 Στρούθωνος υἱός, ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθεῖς.
 αἰοὶ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
 Ψήκαν, θεῶν ἰοστεφάνων ἕκατι Μοῖσαν.

50.

Τὴν ἀλίην Εὐδήμος, ἀφ' ἧς ἄλλα λειπὸν ἐπέσθαι
 χραιμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων,
 Ψῆκε θεοῖς Σαμόθραξι· λέγων ὅτι τήνδε κατ' εὐχὴν,
 ᾧ λαοὶ, σωθεῖς ἐξ ἀλὸς ᾧδ' ἔθετο.

51.

Εὐμαθίην ἠτεῖτο, διδοὺς ἐμὲ Σιμὸς ὁ Μίκκου
 ταῖς Μούσαις· αἰ δὲ, Γλαῦκος ὄκως, ἔδοσαν
 ἀντ' ὀλίγου μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τήνδε κεχηνῶς
 κεῖμαι τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικὸς
 παιδαγῶν Διόνυσος ἐπήκοος. οἱ δὲ λέγουσιν,
 ΙΕΡΟΣ ὁ πλόκαμος, τοῦμόν ὄνειρα ἐμοί.

52.

Τῆς Ἀγοράνακτός με λέγε, ξένη, κωμικὸν ὄντως
 ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
 Πάμφιλον, οὐκ ἐν ἔρωτι δεδαυμένον. ἤμισυ δ' ᾧπται
 ἰσχάδι καὶ λύχνοις Ἰσίδος εἰδόμενον.

53.

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
 Μίκκος καὶ ζῶν οὔσαν ἐγηροκόμει,
 καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπ' ἐσσομένοισιν ὄρᾶσθαι,
 ἢ γρηῦς μαστῶν, ὡς ἀπέχει χάριτας.

54.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
 ἄρτι ποτεπλάσθη, κῆτι μύροισι νοτεῖ,
 εὐαίαν ἐν πᾶσιν ἀρίζηλος Βερενίκα,
 ὥς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταὶ Χάριτες Χάριτες.

55.

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει,
 τετράκι μισοίης· εἰ δὲ φιλεῖ, Φιλέοις·
 ναιχί, πρὸς εὐχαίτῳ Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ,
 καὶ σύ ποτ' ἠράσθης. οὐκ ἔτι μακρὰ λέγω.

56.

Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαινίδος ἐλθε καλεύσης,
 εὐλοχος ἀδίνων ἄδε σὺν εὐτοκίῃ·
 ὥς τοι νῦν μὲν, ἄνασσα, κόρης ὑπερ, ἀντὶ δὲ παιδὸς
 ὕστερον, εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

57.

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκληπίε, τὸ πρὸ γυναικὸς
 Δημοδίκης Ἀκέσων ἄφειλεν εὐξάμενος,
 γινώσκεις. ἦν δ' ἄρα λάθη, καὶ μισθὸν ἀπαιτῆς,
 φησὶ παρῆξέσθαι μαρτυρίην ὁ πίναξ.

F 2

58.

Τῷ με Κανωπίτῃ Καλλίστιον εἰκόσι μύξαις
 πλούσιον, ἢ Κριτίου, λύχρον ἔθηκε θεῶ,
 εὐξάμενα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος· ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
 ἀθρήσας, φήσεις· Ἔσπερε, πῶς ἔπεσες;

59.

Φησὶν ὃ με στήσας Εὐαίνετος (οὐ γὰρ ἔγωγε
 γινώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίας
 ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδῃσι.
 πιστεύω Φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδεω.

60.

Ἰναχίης ἔστηκεν ἐν Ἰσίδος ἢ Θάλεω παῖς
 Αἰσχυλὶς, Εἰρήνης μητρὸς ὑποσχεσίῃ.

61.

Τίς ξένος, ᾧ ναυηγέ; Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
 εὔρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ,
 δακρύσας ἐπίκηρον ἐὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 ἦσυχον, αἰθυίης δ' ἴσα θαλασσοπορεῖ.

62.

Εὐδαίμων, ὅτι τ' ἄλλα μάνεις, ἀρχαῖος Ὀρέπτας
 λευκαρέταν μανῶν οὐκ ἐμάνη μαρίαν.
 οὐδ' ἔλαβ' ἐξέτασιν τῷ Φωκέος, ἅτις ἐλέγχει
 τὸν φίλον, ἀλλὰ καὶ ἐν θρᾶμ' ἐδίδαξε μόνον.
 ἦ τάχα καὶ τὸν ἐταῖρον ἀπάλεσε τοῦτο ποιήσας·
 καὶ γὰρ τοὺς πολλοὺς οὐκέτ' ἔχω Πυλάδας.

63.

Οΐτινες Ἀλείοιο παρέρπετε σῆμα Κίμωνος,
ἴστε τὸν Ἰππαίου παῖδα παρερχόμενοι.

64.

Αἴλινε· καὶ σὺ γὰρ ᾧδε Μινέκρατες οὐκ ἐπὶ πουλὸν
ἤσθα· τί σε, ξείνων λῆσσε, κατειργάσατο;
ἦ ῥα τὸ καὶ Κένταυρον· ὁ μοι πεπρωμένος ὕπνος
ἦλθεν, ὁ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν.

65.

Τὰν ἦσαν ἐς ἀεθλα πάλας ἤσκησε κραταῖας
ἅ τε Ποσειδῶνος καὶ Διὸς ἅ γενεά.
κεῖται δὲ σφιν ἀγῶν οὐ χαλκίου ἀντὶ λείητος,
ἀλλ' ὅστις ζωὴν οἴσεται ἢ θάνατον.
Ἄνταίου τὸ πτώμα· πρέπει δ' Ἡρακλῆα νικᾶν
τὸν Διός· Ἀργείων ἅ πάλα, οὐ Διθύων.

66.

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενος οὗτος, ὁ νύκτωρ
τὸν καλὸν ἱμείρων λύχρον ἀναφλογίσει,
δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἄψον σέλας· ἔνδοθι γάρ μου
καιόμενον, πολλὴν ἐξάνησι φλόγα.

67.

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγὼ, θνατῶν δ', ὅν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῶδε τάφῳ λαίῳ ἐμβεβαῶς.
ἀλλ' εἰ μὴ θυμὸν γε Λέων ἐμὸν, ὡς ὄνομα εἶχεν,
οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῶδ' ἐπέθηκα πόδας.

68.

Τὸν τριετῆ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀστυάνακτα
 εἶδ' ὄλον μορφᾶς καφὸν ἐπεσπάσατο.
 ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάεροχον ἤρπασε μάτῃ,
 σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχοι.
 νύμφας δ' οὐκ ἐμίανεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
 ματρὸς κοιμαθεῖς, τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

69.

Γῆραι καὶ πενή τετρυμένους, οὐδ' ὀρέγοντος
 οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον,
 τοῖς τρομεροῖς κάλοισιν ὑπήλυθον ἤρεμα τύμβον·
 εὖρον οἴζυροῦ τέρμα μόλις βίотου.
 ἠλλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκῶν νόμος· οὐ γὰρ ἔβησκον
 πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφην· ἀλλὰ ταφεῖς, ἔθανον.

70.

Ἢ γρηῦς Νικὰ Μελίτης τάφον ἐστεφάνωσε
 παρθενικῆς. Ἀἰδῆ, τοῦθ' ὀσίως κέρικας;

71.

Τίπτε μόθων ἀτλητος Ἐνυαλίσιο λέλογχας
 Κύπρι; τίς ὁ ψεύστας; στρυγὰ καλᾶψε μάταν
 ἔντεα; σοὶ γὰρ ἔρωτες ἐφίμεροι, αἴ τε κατ' εὐνὰν
 τέρψεις, καὶ προτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι
 δούρατα δ' αἱματόεντα μέγες Τριτανίδι δία
 ταῦτα· σὺ δ' εὐχαιταν εἰς Ὑμέναιον ἴθι.

72.

Κυνθιάδες, θαρσεῖτε. τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
 κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
 οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαιυται,
 αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἢ θεὸς εἰργάσατο.

73.

Οὔτως ὑπνώσαις, Κωνάπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
 κωμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις.
 οὔτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐρώστην
 κοιμίζεις· ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας.
 γείτονες οἰκτείρουσι· σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. ἢ πολὴ δὲ
 αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

74.

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε·
 ἴσον ἐμοὶ χαίρειν ἐστὶ, τὸ μὴ σὲ γελαῖν.

ANNOTATIO

IN

CALLIMACHUM.

H. IN JOVEM.

V. 3. **H**ABENT omnes editiones Πηλογόνων, tanquam a recto Πηλογόνου. Sed apud Etymologici M. Auctorem Πηλαγόνων scriptum est, cum *a* in syllaba secunda, a recto Πηλαγών. Πηλαγόνες. Πηλαγόνες, οἱ γίγαντες. Καλλιμαχός. Πηλαγόνων ἐλατῆρα. Et ea quidem vera lectio est, et Callimacho restituenda. Hesychius: Πηλαγόνες, γέροντες παλαιοὶ, γηγενεῖς. ubi fallor, aut pro γέροντες reponendum est γίγαντες. Suidas: Πηλαγονία, μῦθα Μακεδονίας, τὸ ἔθνην Πηλαγών, καὶ ὄνομα γίγαντος. Stephanus Byz. Πηλαγονία, μῦθα Μακεδονίας, οἱ οἰκήτορες Πηλαγόνες. Livio et Plinio Pelagonia; Straboni, Æliano et Ptolemæo Πελαγονία per ε. Bentleyus, post Salmas. ad Inscript. Vet. p. 115. et Stanleium ad Æsch. Prometh. 54. Minus recte Ernesti comparat διμυματόκος, in cujusmodi compositis producitur τὸ α.

Hid. Duo poetæ Græci Callimachum perpetuo imitati sunt, alter rectus et venustus, alter vitiosus et ineptus, Dionysius Periegeta et Nonnus. Quos cum Callimacho comparare, operæ pretium duxi. Hac enim diligentia, si nihil aliud, certe hoc assequemur, ut, quam Callimachi lectionem illa ætas in libris suis habuerit, cognoscamus. Ita Nonnus h. l. ὀλετῆρα pro ἐλατῆρα legisse videtur. xx. p. 532. Τιτήνων δ' ὀλετῆρα, προ-ασπιστήρα τοκῆς. xx. p. 646. Γηγενέων ὀλετῆρες, ἀσπιστήρες Ὀλύμπου. *Ruhnken.* Et hoc pro vulgato ἐλατῆρα recipiendum judicavi. Antipater Sidonius, qui haud semel Callimachum imitatur, in *Analect.* Brunck. T. ii. p. 10. Τὸν πρῶν ἐσημωτῶν Σῆρα Μακεδονίας, Δαρδανέων ὀλετῆς, ὁ κεραύνιος εἶλε Φίλιππος.

4. Constructio est, πῶς καὶ νιν ἀείσομεν, Δικταῖον, ἢ ἐ Λυκαίων; Similis fere syntaxis in Eurip. *Alcest.* 671. ὦ παῖ, τί νιν

αὐχεῖς, πότρεα Λυδὸν ἢ Φρύγα, Κακοῖς ἐλαύνειν, ἀργυρώνητον σέθεν; Qui locus vulgo male interpungitur.

5. Ἐν δοιῇ. Imitatur Homeri Il. I. 230. monente Ernestio, citato etiam Valcken. Anim. ad Ammon. p. 68. Mox Homerum in Hymn. ad Bacch. ap. Diodor. Sic. i. 15. imitatur Callimachus. Vid. Ruhnken. ad fragmentum istius hymni p. 1.

8. Κρήτες αἰεὶ ψεύσται. Proverbii vice olim jactabatur istud. Meminit Paulus Apostolus, qui ab Epimenide, quem prophetam vocat, desumpsit, ut probant Hieronymus Epist. ad Tit. Augustin. contra Adv. Leg. Chrysostom. Serm. 3. Epist. ad Tit. et Origenes lib. 3. contra Celsum. *Anna Fabri.* Apostoli locus est Ep. ad Tit. i. 12. ubi citat Κρήτες αἰεὶ ψεύσται, κακα θηρία, γαστέρες ἀργαί. Ptolem. Hephæst. in Photii Biblioth. p. 483. Ἀθηνόδωρος ὁ Ἐρετριεὺς ἐν ὀγδόῳ ὑπομνημάτων φησὶ Θέτιν καὶ Μήδειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ἐν Θεσσαλία, καὶ κρίτην γενέσθαι Ἴδομενεά, καὶ προσνεῦμαι Θέτιδι τὴν νίκην. Μήδειαν δὲ ὀργισθεῖσαν, εἰπεῖν, Κρήτες αἰεὶ ψεύσται καὶ ἐπαράσασθαι αὐτῶ, μηδέποτε ἀλήθειαν εἰπεῖν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς κρίσεως ἐποίησε· καὶ ἐκ τούτου φησὶ τοὺς Κρήτας ψεύστας νομισθῆναι· παρατίθεται δὲ τούτο ἱστοροῦντα ὁ Ἀθηνόδωρος Ἀντίοχον ἐν δευτέρῳ τῶν κατὰ πόλιν Μυθικῶν. Hic Ptolemæi locus a Spanhemio indicatus, neque Ruhnkenio neque Ernestio succurrebat, qui glossam ex Etymologo et Ptolemæo consutam e Lex. MS. Parisiense excerptam citant, verbis mutilatis ac transpositis. Ceterum de proverbio vid. Schott. ad Zenob. iv. 62. Meursii Cret. p. 233.

10. MSS. Vat. Ambros. et Voss. Παρνασίη. Sic Origenes laudans hunc versum contra Celsum iii. p. 137. Παρνασίους. Sed verissime Arnaldus Animadv. c. 10. corrigat Παρρασίη, quod est montis nomen. cf. H. in Dian. 99. Consentit Scholion ad h. l. favetque locus Origenis. *Ernesti.* qui tamen edi passus est Παρρασίη. Nonnus etiam xiii. p. 368. mox a Ruhnkenio citatus Παρρασίην εὐδενδρον. Sed Ovid. Fast. I. x. 18. *Deserit Arcadiam, Parrhasiumque larem.*

13. Loco ἐπιτίσεται, quod vocabulum nusquam alibi legisse memini, editiones Aldi et Frobenii habent ἐπιμίσγεται; et agnoscit etiam Græcus Scholiastes. Quare hoc suo jure huc revocari, et illud alterum loco cedere oportet. Homerus Od. Z. 204. Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ Ἐσχάτοι, οὐδὲ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιτίσγεται ἄλλων· sic alii poetae passim. Ipse Callimachus H. in Dian. 20. Οὐρεσιν οἰκήσω, πόλεισιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν et H. in Del. 39. Τόφρα μὲν οὐπω σοι χρυσίη ἐπιμίσγετο Λητώ. Recte etiam fecerit, meo judicio, qui pro Οὐδὲ τι μιν, legerit οὐδὲ τι μὲν, vel οὐδὲ τι οἱ. Dativo enim iungitur ἐπιμίσγομαι; accusativo nunquam, nisi interveniente

præpositione. *Bentleius*. Malim cum *Lennepio* apud *Ruhnken*. Ep. Crit. i. p. 64. οὐδέ τι μὴν. *Ernesti*. *Ruhnkenius* ἐπι-
νίσσεται præfert, quæ vox legitur in *Nicandri Theriac*. 470. *Theocr*. ix. 43. Recte. Nec οὐδέ τι μὲν neque οὐδέ τι μὴν *Cal-
limacheum* sonat.

13. *Ἐρπετον quodvis animal dici notat *Grævius*. Vid. *Fragm.*
ccxxviii. et cf. *Valckenaer*. in *Theocrit*. *Adoniaz*. p. 399. C.
ἔρπειν significare simpliciter incidere, docent *Scaliger*. ad *Virgil*.
Culic. p. 275. et *Mazochius Spicileg*. in *Genes*. i. p. 55.

14. Vulgo Ὠγύγιον. *Stephanus* ex *Scholiasta* Ὠγύγιοι, quod
omnino verum, renitatur licet *Ernesti*. *Arcadum* antiquitas in
proverbium abierat. Vid. quæ dedi ad *Æsch*. *Theb*. 310
Ὠγύγιον tamen citat *Draco Stratonic*. p. 24. Et hoc mavult
Stanleius in notis MSS.

Ibid. καλέουσι] *Ed. Ald*. κλέουσι. Nisi est operarum vitium,
potest in hoc verbo latere κλείουσι, quod est infra vs. 51. *Ernesti*.

16. το et propter cæsuram et propter sequentem literam ρ
producitur. Eadem forma est apud *Apollon*. *Rhod*. i. 1208.
Δίξητο κρήνης ἱερὸν ῥόον. *Ernesti*.

18. Posset legi, Ἄλλ' οὐπω Λάδων' sed inversum verborum
ordinem amat *Callimachus*; Sic *Del*. 156. Οὐδ' ἦτις Κέουρα
φιλοξενωτάτη ἄλλων. et 321. Πρὶν μέγαν ἤ σέο βωμὸν ὑπὸ πλη-
γῆσιν ἐλίξαι.

19. λευκὸς idem est quod διαφανὴς καὶ λαμπρὸς. Ita *Oppia-
nus ἀργυρέους ποταμούς* vocat *Vulcanius*. Cf. *H. Apoll*. 110.
Theognis 440. Αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ βέυσεται. *Æsch*. *Suppl*. 24.
ὦ πόλις, ὦ γῆ, καὶ λευκὸν ὕδωρ. *Eurip*. *Iph*. A. 1264. ἀμφὶ τὸ
λευκὸν ὕδωρ, ὅθι κρῆναι *Nymphañ* κεύνται.

22. Totum hunc locum expressit *Dionysius Perieg*. 414.
Καδδὲ μέσην νῆσον, κοιλὴν χθόνα ναιετάουσιν Ἀρκάδες Ἀπιδα-
νῆες ὑπὸ σκοπιῆ· Ἐρμάνθου, Ἐθα Μέλας, ὅθι Κράβις, ἵνα βέει
ὕγρὸς Ἰάων, Ἡΐχι καὶ ὠγύγιος μὴκύνεται ὕδασι Λάδων. Omnes
autem, quos vidimus, Codices pro ἄχχησεν habent ἄκχησεν, Rec-
tissime. *Pindarus Ol*. ii. 122. τὰ δ' ἀπροσόρατον ἄκχέοντι πό-
νον. Ea forma bis corrupta est apud *Hesychium*: Ὀκχῆσεις·
ἄσεις. Lege Ὀκχῆσεις. Alibi: Ὀκνεῖν· φρονεῖν, ἴσχειν. Scribe
cum *Alberto*: Ὀκχεῖν· φορέειν, ἴσχειν. Sic ὄκχη pro sustentan-
culo dixit poeta apud *Suidam* in v. γέντο δ' ἐρείκεις Σκηπάνιον· ὃ
δὴ πέλε γήραος ὄκχη. Quos versus ex *Callimachi* *hecale* sum-
tos esse, bene vidit *Hemsterhusius* ad *Callimach*. *Fragm*. p. 439.
Eisdem ad *Philemonem* et *Baucidem* transtulit *Ovidius Met*.
viii. 693. parent ambo, baculisque levati Nituntur longo vestigia
ponere clivo. *Ruhnkenius*. *Edd*. veteres ἄκχησεν· quod recepi.

Callimachus enim rariores vocabulorum formas sectatus est; quod vitium omnibus fere poetis scholasticis commune fuit.

24. Vulgo Καρίωνος. Καρνίωνος Arnaldus ex Pausan. viii. 34. Plin. iv. 6. probante Ernestio.

25. Ἰλυός ἐξάλοντο male Græcum esse judicat Valckenærius ad Theocrit. Adoniaz. p. 210. C. corrigi τὸ Ἰλίου; Ἰλλυόντο vel Ἰλυοῖς εἶλοντο. quæ nimis longe a scriptura codicum recedunt. Ipse quidem fatetur recte dici βάλλεσθαι πόλιν; ut vulgatum defendi posse existimem ex Nicandri Alex. 440. de aribus; ἐνθα δὲ καὶ κίλοιοι κατὰ δρυός ΕΚΤΙΣΣΑΝΤΟ Πρωτόν που ΘΑΛΑΜΟΥΣ συνομήγεες. Vulgatum citat Draco de Metris p. 55. ed. Hermann.

26. Vitiosa est scriptura πολύστειον, quæ ex eo originem habet, quod librarii sæpissime i longum per ει scribebant. In στῖαι i longum est. Apollonius Rh. ii. 175. περὶ δ' ἐσχάρη ἐστήσαντο Ἐσσυμένους, ἧτ' ἐπὶ ἀνηεσέεις πέλ. κού Στ. ἀνν. Ubi criticorum doctissimus: στῖαι, αἱ ψῆφοι παρὰ Σικωνοῖς καλοῦνται—Καλλιμαχος' πολύστειόν τε Μέτωπον. (vitiose pro Μετώπων, sic etiam in Reg. cod.) Brunckius. πολύστειον citat Schol. Pindari Ol. vi. 146. Scholiastæ Apollonii locum adhibuerat Spanhemius, criticis recentioribus nimium, ut opinor, neglectus.

30. ὑψόβι quod deest in Venet. habent ceteri: minus recte. Homer. Iliad. X. 33. κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν, Ὑψόσ' ἀνασφύρενις. ὑψόσε est in altum, ὑψόβε de alto, ὑψόβι, seu potius ὑψόφι, in alto. Hujus rei ignoratio multa loca corruptit. Eadem est differentia inter τηλόσε, τηλόβε et τηλόβι.

33. Κομίζειν Venet.

34. Ernestii emendatio pro κευθμῶν' ἔσω vel κευθμῶν ἔσω. Eurip. Helen. 24. Ἰάβω εἰς κευθμῶνα. Homer. II. Merc. 229. Πέτρης ἐς κευθμῶνα. Orac. ap. Herodot. vii. 141. κευθμῶν τε Κίθαιρῶνος Ζαθέσιο.

35. Hi versus vulgo aliter distinguuntur, nempe post νυμσεῶν. Ernestius recte exiliat προσεχτάτη maxime venerandæ. Vide quæ dedi ad Æschyli Theb. 386. Mox edidi μαιεύσαντο pro vulgato μαιώσαντο. Photius Lex. Μαιεύεσθαι λεκτέον, οὐχὶ μαιουσθαι. Sic Pollux iv. 208. Plato Theætet. p. 117. ἐμαιώσαντο Nonnus, literator ineptissimus, iii. p. 106.

36. Hoeizlinus sic emendabat. Olim γενέη μετά τε Στύγα Φιλύργη τε metro hiulco. γενεῆφι probat Ruhkenius, et firmant MSS. Venet. et Voss. alterum τε post Στύγα inserentes. Hodie vero legendum censeo, Πρωτίστη γενεῆ, μετά γε Στύγα τε Φιλύργη τε.

38. τὸ μὲν ποθὶ πουλύ—ποθι, si genuinum esset, nemo dubitat quin pro που positum esset. Plus quam παραπληρωματικὸν ἐστ. Suspicio legendum τὸ μὲν μάλα πουλύ—adjectivum πουλύς, ubiqueque intenditur significatio, comitem tere habet μάλα. *Brunck.* *Reiskius,* τόθι. Vid. supra 32.

Ibid. κατ' αἰτὸν Καυκίωνων πολίεθρον conjicit *Ruhnkenius.* "Sed ea correctio non est necessaria. Poetæ in exprimenda vicinitate hoc pronomen libenter usurpant; ut noster iterum *H.* in *Dian.* 253. ὄρα παρ' αὐτὸν Κεκλιμένοι ναῖουσι βόδς πόρον Ἴναχιώνης: ut *Aratus Phœnom.* 52. ἤδε κατ' αὐτὴν Εἰλεῖται κεφαλήν. 328. ἀλλὰ κατ' αὐτὸν Γαστέρα—περιτέλλεται. cf. 483. 523. 599. 605. &c." *Ernesti.* Cf. etiam *Æschyli Prom.* 719. 727. 845. ed. *Glasg. Theb.* 528. Τύμβον κατ' αὐτὸν Διογένους Ἀμφίονος. *Eurip. Alcest.* 1142. Τύμβον παρ' αὐτὸν ἐκ λόγου μάρψας χερσῶν. ubi legendum vel Τυμβῶν παρ' αὐτῶν vel Τύμβον κατ' αὐτόν. Vide quæ dixi ad *Æsch. Prom.* 835. *Dionys. Perieg.* 325. 802. 876.

39. Λέπριον scribi jussit *Ruhnkenius* cum *Wassio* ad *Thucyd.* v. p. 338. Olim Λέπριον.

41. MSS. *Ambrosiani γυμνοί.*

44. *Schol. Nicandri Alexiph. init.* citat ἀπομαάλιος—ὄθεν ἐκείνον. Male conjicit *Ernestius* ὄθεν. Similis usus est τοῦ ἐνθεν, ea de causa, in *H. Del.* 314.

47. Omnes habent σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια. Melius est quod reposui. *Del.* 110. Κοιμηῆσαι μέγα χεῦμα. *Homer. Od. Γ.* 397. Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ Τρητοῖς ἐν λέχεσσι. *M.* 169. κοίμησε δὲ κύματα δαίμων. Cf. *Iliad* Ζ. 236. Scenici quidem poetæ alteram formam usurpabant. In *Sophocl. Oed. Tyr.* 1222. pro veteri lectione κατεκοίμησα τοῦτον ἄμμα, *Brunckius* contra metrum dedit κατεκοίμισα, quæ forma altera recentior, quod bene monuit *Ernesti* ad *H. Del.* 94. Vid. *Jortin. Remarks on Eccles. Hist.* i. p. 315. Re tamen accuratius perpensa, nescio annon vulgata lectio recte se habeat. *Hedylus* in *Analect.* i. p. 483. Οἶνος καὶ προπόσεις κατεκοίμισαν Ἀγλαονίην Αἰ δόλιαι. Cf. *Meleagr. ibid.* p. 16. Ceterum Ἀδρήστεια MS. *Venetus.* Si dialectus ad severioris *Ionismi* normam refingenda sit, rectius erit Ἀδρηστείη.

48. *Λικνω.* *Gloss. Vett.* Λικνον βαβαλιστήριον. *Cynafulum.* *Proclus* in *Hesiod.* p. 162. ὁ δὲ Πλούταρχος φησιν, ὅτι μὴ δεῖ τὰ νεογνα ἀκίνητα ἔαν, καὶ ἀποτίθεσθαι ἐν ἀκινήτοις· ἀσθενέστερα γὰρ γίνονται· κινεῖν δὲ αὐτὰ ὅτι μάλιστα, κὰν ἐπὶ τιμῶν αὐτὰ τις καθιζάνη κινουμένων, καθιζάνειν καὶ σαλεύειν διὰ τούτων· οἷα τισὶν εὐκίνητα κλινίδια μεμηχάνηται πρὸς τὴν τῶν παιδίων εὐνήν. *Etymol. M.* p. 562, 45. οἱ ἀρχαῖοι ἐν τοῖς πτυαρίοις ἐποίουν τοὺς

οικείους υἱούς καθεύδειν διὰ τὸ πολύγονον. Schol. Arati Phaenom. 263. Δίκνον δὲ τὸ κούνιον φησὶ, παρὰ τὸ λίαν κινεῖσθαι, ἐν ᾧ τὰ νήπια κατετίθεσαν. Si dignus sit qui emendetur Proclus, lege, ἢ κατατίθεσθαι ἐν ἀκινήτοις. Vid. Photius v. Δικνίτης.

Ibid. ἐθήσαο. De hâc voce vid. Eustath. ad Odys. p. 1485. ed. Rom. et Barnes. ad II. Ω. 58. Versum Callimachi citat Etymol. M. in Ἄμαλθειᾷ, p. 76, 31. Mox versu sequente ἐπὶ conjungant tirones cui ἐξῆως, ut sit pro ἐπέξως Ernesti. Minus recte. ἐπὶ est *insuper*. θήσασθαι, media voce, plerumque *ingere* valet; nonnunquam vero *lac præbere*, ut in Homer. H. Apoll. 123. Οὐ δ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ.

49. De melle et lacte, primo infantium cibo, egregia quædam notavit Is. Vossius ad Barnabæ Epist. p. 313. quem vide.

51. Stephanus: Πάνακρα, ὄση Κρήτης. Καλλιμαχος. Ἰδαίοις ἐν ὄρεσιν, ἅτε κλείουσι Πάνακρ' τὸ ἐθνικὸν Πανακραῖος· τὸ θηλυκὸν Πανακίς. Mirum est alicui in mentem venire potuisse Πανακρίδος in superiore versu nomen esse proprium, et apem quamdam appellatam fuisse Panacrin, ut capræ nomen fuit Amalthea. Brunck. MS. Voss. et Steph. ὄρεσιν, ἅτε.

52. Οὐλα *vehementer*. H. Dian. 246. αἱ δὲ πόδεςσιν Οὐλα κατεκροτάλιζον. Nicander Alexiph. 17. Οὐλά δ' ὑποστύφει γολόεν ποτόν. Vocem οὐλα exprimere voluit Lucretius ii. 63. *Dictæos referunt Curetas; qui Jovis illum Vagitum in Creta quondam occultasse feruntur, Cum pueri circum puerum PERNICE CHOREA Armati in numerum starent: pernixe chorea Armati in numerum pulsarent avibus ara.* Sensus patet ex Homer. Iliad. P. 755. Τῶν δ' ὥστε φαρῶν νέφος ἔρχεται, ἧὲ κολοιῶν, Οὐλον κεκλήγοντες.

Ibid. πρύλιν. Hesych. Πρύλιν πυρρίχην· ἢ ὀπλιτήν. Eustath. ad Iliad. M. p. 893, 34. Πρύλεες, αἱ ἐν μάχῃ πεζοὶ, κατὰ γλῶσσαν Γορτυνίων. Cretensium vox, ut videtur; ideoque de Curetibus recte posita. Cf. H. Dian. 240.

55. Mirum in modum viros doctos versavit vox ista ἔτραφες. Dawesius corrigat ἐτρέφειν. Verbum τραφω in activo sensu apud Homerum reperitur Iliad. Φ 270. ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος· modo sanus sit iste locus. Scholiasta Venetus notat, τὰ ἐνεργητικά τούτου τοῦ ῥήματος ἀντὶ παθητικῶν τάσσει. Totum versum ejectum volunt Lennepius et Ruhnkenius.

56. Ruhnkenius, qui olim conjecerat οὐδ' ἄρ' ἤθησας, sententiam retraxit in literis ad Ernestium datis. Cum tamen Epistolas Criticas postea retractaret, conjecturam istam stare passus est. ἀνηξάν, quod interdum significat *refuerascere*, hic simpliciter pro *succrescere* ponitur. In Hesiodi Op. et Di. 116. ubi

vulgatur Ἄλλ' ὅταν ἤβῃσαι, καὶ ἤβης μέτρον ἴκοιτο, omnino legendum Ἄλλ' ὅτ' ἀνηβῃσαι, lingua etiam postulante. ἀνά in hoc verbo, eandem vim habet quam in ἀνατρέχω et similibus. In hoc versu siquid mutandum foret, mallet, Ὄξυ μὲν ἤβησας, quod nescio annon melius sit.

58. Forsan hic et alibi apud Nostrum legendum σοι, quod magis Ionicum puto quam τοι.

59. ἐπιδαίσιον in hæreditatis partitione attributum. Ernesti. τὸν ἐπικοινωνόν. Et. M. p. 358, 43. Toup. in Suid. T. ii. p. 572. interpretatur domum ad epulandum accommodatam.

61. Homer. H. Cer. 86. de Plutone, ἀμφὶ δὲ τιμὴν Ἑλλαχεν, ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη· ubi διάτριχα recte apud Callimachum scribi ait Ruhnkenius. Adjicere potuisset Iliad. B. 655. Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμεντο διάτριχα κοσμηθέντες. Sed contra stat Odys. I. 157. διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες· uti in hoc versu scribit Spanhemius, Ernestius, Brunckius. De voce πάλον quædam attuli ad Æschyli Theb. 55.

63. Hesych. Νενίηλος· τυφλός, ἀπόπληκτος, ἀνόητος.

65. Ad hunc versum, tanquam ad scopulum, plerique interpretes offenderunt. Unus H. Stephanus vidit, sic intelligendum esse: *Si mentiri vellem, mentirer tamen quæ probabilia essent*, cujus explicationem, præter alios, sequitur R. Bentleius Diss. de Phalar. Epist. p. 514, Ruhnken. Minus accurate. Sensus est, *Mentiar saltem, quæ audientium aures persuadeant*. ψευδοίμηγ sine ἀν vel κεν est mentiar, non mentirer. Suspiciatur Reiskius versum intercidisse, cujus hæc fuit sententia, Ὄκ' ἀν ψεύσομαι ἐκὼν γ'· εἰ δὲ ψεύδεσθαι ἀνάγκη—vertitque, *non facile mentiar, sponte quidem mea*. Quod si tamen incidat mentiendi necessitas, tum ego is sum, qui ea mentiar quæ audientis assensum mereantur. In quibus bis contra linguam Græcam peccavit. Haud absimile est quod habet Homerus Od. T. 203. Ἴσκειν ψευδέα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Unde sua mutuatus est Hesiodus, seu potius Theogoniæ Hesiodæ Interpolator v. 27. Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

66. Etymol. M. Ἐσσην, ὁ βασιλεὺς κατὰ Ἐφεσίους. Callimachi locum adfert. Pausanias vero, a Spanhemio indicatus, Epulones sic ab Ephesiis dici memorat.

67. Recte a viris doctis observatum est, Βίην et Κάροτος esse nomina duorum Jovis satellitum. Unde nihil manifestius est (quamquam et per se sit satis manifestum) quam quod hæc sit vera lectio, Ἡ τε Βίη, τό τε Κάροτος. Noster H. in Apollinem v. 33. Χρῦσα τῶ πᾶσι τὸ τ' ἐνδυτον, ἢ τ' ἐπιπορπίς, Ἡ τε λύφη, τό τ' ἄεμμά. Bentleius. Æschyli Prometheus et Theocrit.

iv. 8. citavit Ernesti. Hesiodus, vel quisquis is est qui Theogoniam scripsit, v. 385. Καὶ Κράτος, ἣδὲ Βίην ἀριδείκελα γέιναι τέκνα—Ἄλλ' αἰεὶ παρ Ζητὶ βαρυκτύπῳ ἐδριόωνται.

67. Pro ὄ, Arnaldus de Diis παρέδροις, p. 116. maluit ᾶ. Valckenaerius ἔ pro δ. ὄ positum existimat; quod firmare videatur Nicander Ther. 508. Παντὶ γὰρ ἄρκιός ἐστι, τὸ μιν πανάκειαν ἔπουσι vulgo πανάκειον. Forsan legendum ἐστίν, ὄ μιν. Pro ὄ καὶ nescio an scribendum ὄθεν, de qua forma vide eundem ad Phoeniss. 27. Cf. H. Dian. 197. 203.

68. MSS. οἰωνόν. Stephanus conjecit οἰωνῶν, Ernestio probatum, qui ex Homero citat τελειότατον πετεηνῶν. Recepit Brunckius.

72. Voce ὀλίξιον, præter Homerum, utitur Nicander Theoric. 122. Πληγιάδων φάσις δεδοικμένος, αἴθ' ὑπὸ Ταύρου Ὀλκακίην ὑψαίευσσαι, ὀλίξινες φορέονται. Vid. ad Fragm. cccxvii. item Dionys. Perieg. 239. Dein ἀντιπαρῆγας Valckenaer. ad Eurip. Hippol. p. 178. probante Brunckio.

73. Mihi quidem legendum videtur, σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους Σαυτῶ. Rariora sunt vocabula in ἡστης desinentia, de quibus alibi dixi.

76. Αὐτίκα. De hac voce vid. Ernesti ad Xénoph. Memor. iv. 7, 2. Heyn. ad Virgil. Georg. i. 60. et præ ceteris Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 55.

77. Ἐπακτῆρες' κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες. Hesych. ubi vide notata.

79. Ego aliquando conjeceram, Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες' ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνακτος Θεϊότερον. Post aliud quærens, Turneb. Advers. xxix. 29. eodem modo hunc versum laudare vidi, ex conjectura, incertum, an ex libro scripto. Nunc præferam, quod in mentem venit I ennepio ad Phalarid. Epist. 20. p. 163. Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες' ἐπεὶ ὁ ἴδιος οὐδὲν ἀνάκτων Θεϊότερον, τῶ καὶ σφε τῆν ἐκρίνας λαῆξιν. Ruhnken. Vulgatum tuetur Ernestius. Equidem olim conjeceram ἀπαὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων Θεϊότερον. Ceterum prius hemistichium exstat in Theogon. 96.

80. Iege σφε, non σφι. Non illis decrevistis; verum illos delegisti. Bentleius. τᾶξιν edd. Paris. Froben. Venet. λαῆξιν Lasc. Ald. MSS. Vat. Ambros. Reg. Voss. Ruhnkenianus' λέξιν "Codex Venetus λέξιν, haud dubie pro λαῆξιν. Suidas: Λαῆξιν μίξιν, μερισμὸν, κληροῖα Ἡσιόδος. Corrige, Λαῆξιν λαῆξιν ut est in Glossis Herodoti, quas Suidas descripsit." Ruhnken. λαῆξιν Benenatus, Bentleius. Photius Lex. Λήξεις θεῶν λαχοί, κληροῖα.—Λήξεις—μοίς, κληροῖα. In Suidæ glossa pro Ἡσιόδος legendum videtur Ἡρόδοτος, qui hac voce utitur iv. 21. ὑπεροι-

κίουσι δὲ τούτων δευτέραν λάξιν ἔχοντες Βουδῖνοι. (corrigendum puto λῆξιν, utpote magis Ionicum, et sic Gregorii editio Al-
dina: vid. Koen. p. 252.) Quoties cum aliis permutata sint
Herodoti et Hesiodi nomina, nemo est qui nesciat. Quædam
exempla attulit Ruhnkenius in Præfat. ad Tomum secundum
Hesychii Albertiani p. 8. et Histor. Crit. Orat. Græc. p. 99.
not. quibus hæc adjicias. Apud Schol. Oppian. Halieut. i.
147. pro Ἡρώδοτος lege Ἡρωδιανός, quod nomen, per compen-
dium scriptum Ἡρώ, (sic in Photii codice Galeano exaratur) li-
brarios haud raro sefellit. In Etymol. M. p. 412, 25. pro Ἡρό-
δοτος manifesto scribendum Ἡρωδιανός. Apud Suid. v. Σεκοῦν-
δος confunduntur Ἡρόδοτος et Ἡρώδης, et in Schol. Theocriti,
xiii. 6. 56. Ἡρόδοτος et Ἡρόδωρος. Eadem nomina etiam in
Constantin. Porphyrog. de Admin. Imp. 23. notante L. Hol-
stenio in Steph. Byz. p. 86. et in Apollodoro p. 52. ed. Gale.
Male scribitur ap. Tzetz. ad Lycophr. 1331. Ἡρόδοτος ὁ Πον-
τικὸς pro Ἡρακλείδης. In Apollonii Lex. Homer. v. Ἐπιβώ-
τορι, nec Ἡρόδοτος nec Ἡρόδωρος, sed Ἡρωδιανός legendum est.

82. πολίεσιν Codex Venetus.

83. Mallem ἐπὶ σκολιῆς. Locutionem illustrat Spanhemius
ex Iliad. Π. 386. Hesiod. Theogon. 85. Apollon. Rhod. ii.
1209. Apta sunt etiam Solonis verba xv. 37. de Εὐνομίᾳ. Εὐθύνει
δὲ δίκας σκολιάς et Nicandri Theriac. 478. Φεῦγε δ' αἰεὶ σκολι-
ήν, τ' οὐκ ἴθειαν ἀτραπὸν ἴλλων· ubi legendum puto, Φεῦγε δ'
αἰεὶ σκολιήν, ἰθειαν δ' ἀτραπὸν ἴλλου. Cf. Joann. Luzac. Exerc.
Acad. p. 111.

84. Edd. pleræque ὄλξον. Lectionem primæ editionis, ὄλ-
ξου, in vetusto etiam codice repertam, revocavi. In Nicandri
loco ab Ernestio adducto, βράφανόν τ' ἄλις, manifesto legendum
βραφάνων. In Theocriti isto, ἐγὼ δ' ἔχω αὐδ' ἄλις ὄξος Cod.
Vatic. ὄξους, probante Tourpio. Versus secus interpunxi at-
que editiones vulgatæ.

87. Ἐσπέριος κείνος γε τελεῖ, τὰ κεν ἦρι νόση. “Nullus du-
bito, quin Callimachus scripserit ἦρι νόση; ut ex conjectura
emendavit Tan. Faber. Nam eodem vocabulo et aliis in locis
usus est, teste Suida: Νωσάμενος, γνῆς, παρὰ Καλλιμάχου.
Hesychius: Ἐνώσατο, διενόθη. Idem: Νωσάμενος, κατανοήσας.
Νώσασθαι, αἰσθῆσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Etym. M. Νώσατο
δ' Ὀσφύς, ἀπὸ τῆ ἐπέγνω, ἀπὸ τῆ νόησατο, κατὰ καθῆσιν τὰ θ
καὶ η εἰς ω, ὡς ὀγδοήκοντα, αγδωάνοντα. Neque verò νόσασθαι
dantaxat voce media u-urpatum, verum etiam νόσται. Idem
Suidas: Νώσαι, εἰς νῶν λαβεῖν. Pseudo-Plutarchus Clit. p. 27. εἰ δὲ
ἐνώσας τὰ λεγόμενα. Ibid. p. 36. μεταγνώσα δὲ καὶ ἐνώσαν-
τα ὅτι, &c. Idem Thalia p. 163. Τὸ δὲ ὀλίγοι τῶν ἐς Αἴγυπτον
G

ναυτιλλομένων ἐννεώκασι, τούτο ἔρχομαι φράδων. Ad hanc formam βῶσαι pro βοῆσαι pro βοηθεῖν, βωθεῖν reperies apud Hesychium et alios. Qui vulgatam lectionem defendere malunt, aut συνίξισιν faciunt in verbo νοήση, aut diphthongum in ἦσῃ corripiunt. At enimvero quorsum est opus ista συνιξήσει, cum in usu communi fuerit τὸ νόση? An etiam et ὀγδοήκοντα per synizesin in Hexametro pati possint; an et δώδεκα pro dactylo; etiamsi ὀγδώκοντα et δώδεκα haud minus legitima vocabula præsto sint ad manum? Jam vero qui οι vel αι diphthongos corripi posse omnino volunt sequente consonante; si hoc nobis persuadere poterint, per me quidem et lunam de cælo se deducturos promittant. Cum autem in hoc grege sint summa doctrina et auctoritate viri Isaacus Casaubonus et Cl. Salmasius, hic ad Aram Dosiadæ p. 242., ille in Lectionibus Theocriteis cap. xviii. operæ pretium fuerit, loca omnia, quæ proferunt, coram huc adducere et examinare; nam quantum ego augurari queo, aut fidei incertæ erunt et perditæ, aut manifesti mendii convincentur. Principio; αι breve esse contendunt in hoc Trochaico Dosiadæ.

I. Παμάτων φεῖδονται Πανὸς ἐ' στροβίλω λιγυῖ.

Atqui, ipso indicante Salmasio, in MSto Codice est φεῖδοντο, quæ verissima lectio est. [φεῖδοντο legebat Salmasius. Vid. Valckenaer. Animadv. in Ammon. p. 189.]

II. Theocritus Idyll. 17.

Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.

Verum ibi emendandum, εἰοὶ νέποδες, sui nepotes, nempe Herculis: ut pridem emendavit D. Heinsius. [probantibus Valckenaerio et Brunchio.]

III. Homer. Il. I. vs. 414.

Εἰ δὲ κεν οἴκαδ' ἴκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν

Ita quidem editiones, quæ nunc extant: sed vix dubito, quin Homerus scripserit, ἴκωμαι ἐμήν ut alibi dixit Od. Z. Οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. [ἴκωμαι edidit Barnesius, et sic quidem Scholia.]

IV. Hom. Il. I. vs. 395.

Πολλὰ δ' Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

At vero hic expungendum esse τὸ δ', cæcus est qui non videt. [Expunxit Barnesius, cum duobus MSS. Omittit etiam Codex Marcianus.]

V. Hom. Od. E. vs. 13.

Πρὸς δάμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται.

Verum et hic emendandum, ὑδρεύοντο. ut Od. Φ.

Τυκτῆν καλλιρόον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

vel leg. ὑδρεύουσι ut Od. K.

Κούρη δὲ ξύμσληντο πρὸ ἄστεος ὑδρεύουση. [Recte ὑδρεύοντο.

H. in Cerer. 99. Φρέιασι παρθενίω, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται. ubi vid. Kuhnken. et sic quidem Scholia.]

VI. Empedocles :

Τῆ καὶ διαλλάσσονται διαμπερές, οὐδ' ἄμα λήγει.
Qui versus non simplici, sed gemino mendo laborat : legendum enim,

Τῆ δὲ διαλλάσσοντα διαμπερές οὐδαμὰ λήγει.

Extat apud Simplicium in Aristotelis Physica.

VII. Aratus Φαινομ. vs. 573.

Ἥμισυ μὲν κεν ἴδῃαι μετῆρον, ἥμισυ δ' ἦδη.
ubi reponendum ἴδοιο. Poteris etiam legere ἴδῃαι ἀπήρον. He-
sychius : Ἀπήρορα, μετέωρα, ὑψηλά· ut alibi, Μετῆρορα, μετέω-
ρα· sed magis arridet τὸ ἴδοιο μετ. et profecto certissima lectio
est.

VIII. Εὐφορίων

Ὅς πυρὶ καρφόμενον ψαφαρῆ ἰνδάλλεται τέφρη.

Hic quoque substituendum ἰνδάλλετο. Totum locum hic sub-
jiciam ; quia mendose habetur apud Arati Scholiastem ad Phæn.
v. 519.

Ἥ μὲν πάνθ' ὅσα που φύει εὐδείελος αἶα,

Ἥ φύλλον γ' ἠ ποίη, ἠ ὅτ' ἐχρίμψατο λύθρον,

Ὅς πυρὶ καρφόμενα ψαφαρῆ ἰνδάλλετο τέφρη.

IX. Antipater, Epigrammate in Nioben, Anthol. lib. 4. c. 9.

Οὐδ' ἐφ' ἐνὶ τλάμων λείπεται γηροκόμω.

Scribe λείπετο· quod ex sequentibus patet, παῖδες ἄγοντο τάφους.
Λείπετο itaque ut ἄγοντο. [Sic Codex apud Brunckium, qui Bent-
leium silentio prætermittit.]

X. Orpheus suffimine Curetum :

Ἦνικ' ἀν ὀρμαίνωνται χολούμενοι ἀνθρώποισιν.

Lege ὀρμαίνητε· nam sententia flagitat, ut persona secunda po-
natur. Vise modo locum. Quid? quod ὀρμαίνομαι recte dici
non potest, cum ὀρμαίνειν sit verbum Neutrum.

XI. Idem, Μοιρῶν suffimine :

Ἄλλά μοι νυκτέριοι, μαλακόφρονες, ἠπιοθύμιοι.

Ego vero sic corrigo,

Ἄλλά μοι εὐκταῖαι &c.

αι et ε in Codd. MSS. sæpissime inter se permutantur. Idem
suffimine Gratiarum :

Εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι.

Poteris etiam legere, Ἄλλά νυ νυκτέριαι· sed illud magis probo
ut sententiæ autoris magis accommodatum. [Vid. Musgrau. ad
Eurip. Med. 170. Arnaldus Ἄλλ' αἰ νυκτέριαι.]

XII. Idem Eumenidum suffimine :

Ἡέριαι, ἀφανεῖς, ἀκούδρομοι δ' ὥστε νόημα, dele δ'.

XIII. Idem Argonaut. vs. 723.

αὐτὰρ οἱ τοῖς γε

Τύμβον χευάμενοι πολλὴν θαλίην ἐπένησαν.

Ita scribimus, inquit Casaubonus, vulgatis in libris depravatis-

simum locum. Sane hic, ut et alii complures in scriptore isto, mire depravatus est in libris excusis :

αὐτὰρ ὁ τοῖς γε

Τύμβους χευάμενοι πολλὴν ἐπένησαν θαλλῆν.

Loquitur Orpheus de Idmonis et Tiphys sepulchris. Lego,

αὐτὰρ ἐταῖροι

Τύμβους χευάμενοι πολλὴν ἐπενήνεον ὕλην.

Sic Homerus in funere Patrocli,

αἴψα δὲ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.

et alibi,

Νωροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον. [Vide Addenda.]

XIV. Homerus Il. Θ. vs. 225.

Ἥδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοὶ δ' ἔσχατοι νῆας εἴσας
Εἴρυσαν.

Verum ibi legendum ἔσχατα, ut plane habetur Il. Α. vs. 8. ἔσχατα, adverb. *postremo*, ut ὄστατα &c. [Edidit Barnesius ex MS.]

XV. Callimachus :

——— τίνος ἥριον ἴσταται τοῦτο ;

Extat hoc fragmentum apud Etymologici Scriptorem v. Ἥριον. Si Hexametri portio est, lege ἴστατο, sed quis hoc certo sciverit ? Nam scripsit Callimachus ποιήματα ἐς πᾶν μέτρον, testante Suida. [Sed vide ad fragm. 251.]

XVI. Apollonius Argon. i. vs. 942.

Καὶ τὸ μὲν ὕβρισται τε καὶ ἄγριοι καιετάρουσι.

Locum integrum referre oportet, ut emendationis vis et ratio perspecta habeatur.

* Δοκτων μιν καλέουσιν ὄρος περικαιετάρουτες,

Καὶ τὸ μὲν ὕβρισται τε καὶ ἄγριοι καιετάρουσι

Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ιδέσθαι.

Jam quis in animum inducere possit, sic scriptum esse ab Apollonio ? usque adeone jejunus et aridus, et a verborum copia imparatus fuit, ut bis continuo eadem ingesserit, περικαιετάρουτες, καιετάρουσι ? Ego vero id nunquam credam : et sic restituendum esse hunc versum pro comperto habeo :

Καὶ τὸ μὲν ὕβρισται τε καὶ ἄγριοι ἀμφινέμονται.

Ut non longe infra : Ἴσθμὸν δὲ αὐτὸ πεδίον τε Δολιόνες ἀμφενέμοντο. Illud καιετάρουσι ex versu præcedente natum est, et errantibus librarii oculis debetur ; quo de genere infinita extant exempla [Porsonus in Adversariis p. 300. corrigiit Καὶ τὸ μὲν ὕβρισται καὶ ΑΓΡΕΙΟΙ καιετάρουσι. Exemplis ejus adjici potest Iliad. X. 313. uti legi debet, μένεος δ' ἐμπλήστατο θυμὸν ΑΓΡΕΙΟΥ.]

XVII. Oppianus, Halieut. 1. vs. 99.

Τραχούρων τ' ἀγέλαι, βούγλωσσοί τε καὶ πλατύουροι.

Ita sane exemplaria excusa; et 3. Codd. MSS. quibus usus est Rittershusius. Ipse in textu posuit,

——— βούγλωσσοὶ καὶ πλατύουροι
et in versione, *Buglossi, et Platyuri*. Quasi *Platyurus* esset nomen piscis. Verum lege βούγλωσσοὶ τε πλατύουροι i. e. *et solea lata cauda*. Dorion libro de Piscibus apud Athenæum: τῶν δὲ πλατέων, βέγλωττον, ψήτταν &c.

Postremo. Idem *Cyneget.* ii. vs. 63.

——— δοιαὶ πανυπείροχοι νῆες
Στράπτουσαι θαμινοῖσιν ἐναντίον ὀπλιτῆσι.

Ita quidem editiones veteres, quas inspexerat Casaubonus: sed Rittershusius in suis Codd. invenit πανυπείροχα; et ita plane legendum; quod adverbium est, ut ἔξοχα, et cætera ejusmodi. [*πανυπείροχα Codex Venetus.*] Et sic tandem examinavimus omnia loca, quorum autoritate freti Casaubonus et Salmasius *οι* vel *αι* corripunt, sequente consonante. Tu, lector, rem cognosces; et iudicium feres. *Bentleius*. His exemplis adjicias Theogon. 48. Ἀρχόμεναι θ' ὕμνευσι θεαὶ, λήγουσαι τ' αὐτιδῆς· ubi pronuntiatum fuisse ὠδῆς iudicat Ruhnken. ad Hymn. Homer. in Bacch. 9. et ante eum Arnaldus Anim. p. 30. qui Bentleii sententiam adversus Jensium propugnat. Vid. etiam Dorvill. Vann. Crit. p. 384.

Ibid. ἤρι νόγησῃ correxit Dawesius M C. p. 102. contra quem parum *κριτικῶς* disputat Ernestius, Dawesii perpetuus obtrectator. Eandem correctionem exstare observavit in Misc. Obs. i. p. 123. Joach. Camerarius emendaverat τὰ νόγησέ κεν ἤρι. Theocrit. xviii. 39. Ἄμμες δ' ἐς ὄρομον ἤρι—ubi Toupius ait extra dubium poni Dawesii lectionem ab Arato Phænom. p. 34. Αἰ μὲν ἄμως ὀλίγαι καὶ ἀδεγέες, ἀλλ' ἠνιμασταὶ ἤρι καὶ ἐσπέριαι, Ζεὺς δ' αἴτιος, εἰλίσσονται. Quicum consentit Brunckius. Hesych. ἤρι· πρῶτ', ἄριον· ἔαρν· ὄρθρω. Reiskius ne ciccum quidem interesse putat scribatur ἤρι an ἤρι. Verum Reiskii aures minus politæ erant.

89. πλείωνι. Eadem voce pro ἐνιαυτῶ, præter Hesiodum, et, si bene memini, Aratum, usus quoque Lycophron p. 162. μέγαν πλείωνα, ubi Schol. ὄλον ἐνιαυτόν; et cuius vocis originem alii ex antiquis Criticis a *Pleiadibus*, alii ab omnibus terræ fructibus completis seu congestis toto anno, seu vero quod eo compleantur tempora, arcessunt. *Spanhemius*. Utraque ratio absurda est; secundæ tamen accedere videatur Horatius Carm. III. xviii. 5. *Si tener pleno cadit hædus anno.*

90. Ἄλη· ἄλισσι καὶ πράξις. Hesych. ubi vid. Alberti. Mox ἐνέκλασσας correxit Brunckius pro ἐνέκλασας.

63. Prava interpunctione laborat hic versus. Scribe, οὐ γέ-

νετ', οὐκ ἔσται, τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰεῖσι; τίς positum pro ὅς, de quo videndus Bentleius ad Callimachi ipsius Epigr. xxx. Verissima est Cl. Reiskii observatio. *Brunckius*. Cui cave aurem præbeas. Vide ad Epigramma l. c. In hoc v. olim legebam τίς γὰρ Διὸς ἔργματ' αἰεῖσι; *Dawesius* p. 107. locum sic concipit vult. Τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰεῖσι; Οὐ γένητ', οὐκ ἔσται τίς, ὃ κεν Διὸς ἔργματ' αἰεῖσι. Pro αἰεῖσι levi mutatione reposui αἰεῖσαι. *Supra* 62. Τίς κε—ἐρύσσαι.

94. ἄφενός τε omnes. Dedi ἄφενόν τε ob genitivum ἀφένιοι in versu proxime sequente.

H. IN APOLLINEM.

1. Οἷα Codex Venerus.

2. *Servius* ad *Virgil.* *Æn.* vi. 258. ex *Callimacho* citat ἐκάς, ἐκάς ἔστε βέβηλοι, monente *Vulcanio*. Huc respicit *Gregorius Nazianz.* in Ἀπορρήτοις v. 9. ἀλλ' ἀπὸ τῆλε Φευγέτω, ὅστις ἀλιτρός. Sic enim legendum pro Φεύγετε.

4. Οὐκ ὀράας. Refertur non modo ad ἐπένευσε, sed etiam ad κύκνος αἰεῖσι, ut apud *Horat.* *Carm.* i. 14. nonne vides, non solum ad nudum *latus*, sed etiam ad *gemunt*: quod non debebat *Bentleium* offendere. Zeugmatics hujus multa exempla apud omnes scriptores. Et vero etiam videndi verba ad omnes sensus referuntur. *Catull.* *Epithal.* 9. canent, quod visere pur est, &c. De formula viden', nonne vides? v. *Heinsius* et *Burmans* ad *Valer. Flacc.* v. 595. Pro ἐπένευσε MS. Reg. habet ἐπέπνευσε, sed in margine illud. *Edd. Ald. Vascos.* φοινίξ. Et sic placebat *Clarkio* ad *Homer.* II. B. 267. quia jota ultimæ syllabæ longum est. *Ernesti.* Rectè; et tu, lector, textum corriges.

6. Recte viri docti αὐτοὶ exponunt αὐτόματα. Sic apud *Latinos ipse.* *Virgil.* *Ecl.* iv. 21. *Th. Grævius.* Imitatur *Homericid.* *Εἰρεσιώνη.* 3. Αὐταὶ ἀνακλίνεσθε θύραι πλοῦτος γὰρ ἔσεισι. *Vid. Pierson.* *Verisim.* p. 39.

8. μολπήν τε καὶ ἐς χόρον pro ἐς μολπήν τε καὶ χόρον' ut in *H.* in *Del.* 17. quod notavit *Ruhnkenius*, laudans *Bentleium* ad *Horat.* iii. *Carm.* xxv. 3. Vide etiam *Hermann.* ad *Viger.* 363. *Æschyli Theb.* 1032. *Sophocl. Œd.* Tyr. 861. *Eurip.* *Helen.* 869. *Infra H. Dian.* 246. *Sophocl. Ægei fragm.* 3. a *Bentleio* emendatum in *Epist.* ad *Hemsterhus.* sed et ante emendate citatum a *Casaubono* ad *Athen.* p. 482. *Antipater Sidonius Epigr.* xix. 1. Τὰν ἔλασον, Λάδωνα καὶ ἀμφ' Ἐρμάνθιον ὕδαρ, Νῶτὰ τε *Δηρονόμου* φεβρομένην φολιάς. *Incertus*

in Anal. Brunck. T. iii. p. 154. Οὐ δρυὶς, οὐδ' ἐλάτης ἐρχοσά-
 ξαμεν, οὐδ' ἐπὶ τοίχου Τοῦτ' ἔπος. Lycophr. 707. Μέλλων Γί-
 γαντας καπὶ Τιτῆνος περὶν. 1213. Ἦξει δὲ Κνώσσον καπὶ
 Γόρτυνος δόμοις. Ceterum similem locutionem habet Mo-
 schus ii 30. ὄτ' ἐς χρόνον ἐντύναιτο.

10. Dedi ὅς μιν ἴδεν pro vulgata lectione, ὅς μιν ἴδῃ. Nimirum
 cum scriba aliquis ἴδε scriptum invenisset, id pro captu suo in
 ἴδῃ mutavit.

Ibid. λιτὸς hic et alibi in libris exaratur. Sed veram nobis
 scripturam suppeditavit Photius. Λειτὸν, τὸν πένητα, ὡς ἡμεῖς.
 οὐπω Μέναιδρος. ubi omnino fallitur Schleusnerus, legi jubens
 λιτόν. Idem, Λεῖτα, τὰ δημόσια. λειτα δὲ ὡσεὶ τὰ ἱμάτια παρ'
 Ὀμήρω. Apud Homerum Iliad. Θ. 441. Od. A. 131. legitur
 λιτα. Rectius per diphthongum scribi docet compositum λει-
 ουργός. Similiter fere erratum est in voce ἱματίον, pro qua
 εἰματίον scribendum esse vidit Elmsleius noster. Quinetiam
 nullus dubito quin pro λισσός, *levis*, veteres scripserint λεισός,
 quæ vox et λειός communem originem habuerunt. Porro vere
 statuit Etymologus, p. 566, 5. vocem λιμός antiquissima ra-
 tione scriptam fuisse λειμός (*i. e.* ΛΕΜΟΣ). Nescio annon
 potius λειμμός, *defectus*. Etiam in λιπαρεῖν rectius per di-
 phthongum primam offerri putaverim, ut ἰο λειριον, pro quo
 λίριον in scriptis codicibus haud raro exaratum est. Hesychii
 MS. Λειπαρῶ, παρακαλῶ. In Æsch. Chæroph. 279. scribendum
 puto Λειχηνας. Sic ob formam comparativi μείων, suspicor
 veteres scripsisse μεικρός, et μεικός, non μικρός et μικτός.
 Minus bene rem gessit Hecynius ad Pindar. Ol. vi. 132. ubi sine
 controversia legendum, κέαινα λυταῖς θυσιαῖς. In 1 yth. iv. 385.
 pro Πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπασιδάς, reponē, ἀνθρώποις,
 λειτάς τ' ἐπασιδάς. Hæc levia sunt, satis scio, sed supra captum
 eorum quibus levia toties vocantur.

12. ἄψορον ἔχεις. Eurip. apud Valckenæer. Diatrib. p. 156. C.
 δι' ἄψορον Βαίωνν κελεύθου. Sophocl. Trachin. 969. ἄψορον
 φέρε βάσαν. Apuleius Metam. iii. *Suspensio et insono ves-*
tigio me perducit. Ovid. Fast. I. vii. 109. *vestigia furtim*
Suspensio diuilis fert taciturna gradu. Tibull. l. x. 34. *tacito*
clam venit illa pede. Vid. H. Del. 392.

13. ἔχειν scil. χροή. Istis verbis Φοῖβου ἐπιδημήσαντος, ex-
 primit nomen hujus, de quo agit, Apollinis festi, quod Ἀπόλ-
 λωνος ἐπιδημία dicebatur. Occurrit apud Procopium in epistola
 quadam: οὐδὲ γὰρ (ἂν) εἰ Δελφοὶ ὅλως αὐτῶν ἀπεινῶσι τὸν Ἡθιον
 ἔλονται, εἰ καὶ παρόντος εὐθὺς ἐρετῆν ἄγουσι τὴν ΕΠΙΔΗΜΙΑΝ
 ΛΙΟΛΛΩΝΟΣ. *Meursius.*

14. τελέειν. Lege τελέσειν, ut tempore congruat cum κε-
 ρεῖσθαι et ἐστῆσειν. Deinde τὸ τείχος casu recto; εἰ τὸ τείχος

(μέλλει) ἐστήξειν. Non enim iis accedo, qui ἐστήξειν interpretantur *statuere*; novo exemplo, et sine autoritate veterum. Et profecto si ἐστήξειν est *statuere*, inepte factum est a Callimacho, quod *antiqua* fundamenta dixerit, potius quam nova. Magis enim optandum fuerit, ut urbs incrementum caperet, et novo et latiore muro circumdaretur. Quid? quod ominari cuiquam, eum mœnia positurum esse super *antiqua* fundamenta, perinde est ac augurari, vetera prius ab hoste subversum iri; quod maxime abominandum. Hic locus depravatus est in Παρεκβολαῖς ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ, quas edidit Aldus Manutius, p. 209. Ἐστήκω. οὐ τὸ μέλλον ἐστήξω. ἐξ οὗ τὸ παρά Καλλιμάχῳ Ἐστήξειν τὸ πλῆθος οὐ παρ' ἀρχαίοις θεμέλοις. Et ibidem, p. 197. Πόθεν τὸ εἰττήκειν; παρὰ τὸ ἐστήκω, ἐστήξω. ἐξ οὗ τὸ Ἐπτήξειν τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέλοις. Ex quibus illud etiam constat, ἐστήξειν apud Callimachum, si veteres magistros audiemus, simili ratione interpretandum esse, ac εἰστήκειν apud Homerum: i. e. *stare*, non *statuere*. Bentleyus. Vulgatum τελέειν defendit Ernestius, exempla variatorum temporum apud optimos auctores non deesse observans. Bentleyi dicta de ἐστήξειν calculo suo comprobatur; citaturque ἐπτήξομαι ex Sopatro apud Stobæum, p. 311. παρεπτήξομαι apud Antoninum x. 36. quorum utrumque a proposito alienum est. Meliora exempla dabit Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 590. quicum conferas Gataker. ad M. Antonin. ii. 14. Phavorinus: Ἐστήξειν λέγεται τὸ βεβαίως μένειν, καὶ ἰδρυθῆσθαι. *Ibid.* Ἐστήξειν δὲ τε τεῖχος. Sic optime Tan. Faber pro δὲ τὸ τεῖχος, quod incautus in textu reliquit.

18. αἰοδαὶ minus recte citat F. Ursinus ad Virgil. G. iv. 484.

19. Theocrit. ii. 38. Ἦνιδε, σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' αἴηται. ubi præter h. l. sequentia indicavit Hemsterhusius. Aristoph. Thesm. 43. Eurip. Bacch. 1082. Simonid. apud Dionys. Halic. T. ii. p. 60. Subjicit Valekenaerius Antonin. Liberal. ix. p. 70. D. Heins. ad Horat. Carm. I. xv. 3. Adjicio Eurip. Iph. Taur. 123.

20. αἴλινα, *miserabiliter, flebiliter*. Imitatus est, ut opinor, Sophoclis locum in Ajac. 635. (625. ed. Brunck.) de matre Ajacis, quem attulit Vulcanius. An hunc quoque imitatus est Ovid. Amor. III. ix. 23. Aelinon in sylvis idem pater, Aelinon, altis Dicitur invita concinuisse lyra: ubi vid. Heinsius et Burmannus. Ernesti. De voce αἴλινον vid. Stanleium ad Æschyl. Agam. 123. Interpp. ad Iliad. Σ. 570. Conon. in Photii Bibl. p. 431.

22. Aliquando correxi χῶ μὲν δακρυόεις. Male. Solent enim poetæ epici particulas καὶ μὲν sic conjungere. Vid. infra 36.

23. In textu reponendum est, ex Valckenaerii conjectura, ἔστίγεται Μάρμαρος, ἀντὶ γ. Rulinkenius hanc correctionem verissimam vocat.

24. Propertius III. viii. 5. totum hunc locum in rem suam convertit: *Transeat hic sine nube dies, stent aëre venti, Ponat et in sicco molliter unda minas. Adspiciam nullos hodierna luce dolentes, Et Niobæ lacrimas supprimat ipse lapis. Alcyonium positis requiescant ora querelis, Increpet absumentum nec sua mater Ilyn.* ubi v. ὄ. expressus est ex Callimachi v. 18. Εὐφρημεῖ καὶ πόντος. v. 8. ex v. 22. Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος. v. 10. mutata Thetide in Procnen, ex v. 20. Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ. Quod etiam Cl. P. Burmannus Sec. annotavit de admonitione nostra. Denique Propertius II. xxiii. 5. hinc illa sumsit: *Hic quidam Phæbo visus mihi pulcrior ipso Marmoreus tacita carmen hiare lyra.* Sed hæc jam alii compararunt. *Ruhnken.* Propertii locum indicarat Spanhemius. “Utrumque, et lacrimas et hiatus oris Niobei, expressit Lucianus Imagg. c. 1. Σάπτον ἂν τις ἔλιν τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σε τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχρηότα καὶ ἐπιδακρύνοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τοῦ Ταντάλου. *Ernesti.*

26. Sequitur in Edd. Ὅστις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο, quem versum dudum obelo notaveram, cum plane adulterinus esset. Postea vero ex Loesneri excerptis didici eum in Codice Veneto non comparere.

30. Sic emendabat Jo. Auratus pro ἔστι γὰρ εὐμνός τις· ἂν ὕβρα, teste M. A. Mureto V. L. vii. 7.

32. Λύκτιον ὄπλον, et Λύκτιον ἰσδόκην ex Epigrammatis notat Rulinkenius, et *Lyctia tela* e Statii Theb. vi. 927.

34. Male Dræco Stratonice. p. 77. Πυθῶνι δὲ τεκμήριοιο.

35. Editiones καὶ κεν αἰὲ καλός. quod in καὶ μὲν recte mutavit Belin de Ballu ad Orpian. Cyneq. i. 85. Vid. supra 22. H. Dian. 38. καὶ μὲν ἀγυιαῖς Ἔσση καὶ λιμένεςσιν ἐπισκόπος. Vulgatum citat Draco p. 55.

36. Constructionem nemo unus interpretum perspectam habuit. Est autem, οὐδ' ὅσσον χνόος ἐπήλθε παρειαῖς. *Noi* so much as a little down has ever grown upon his cheeks. Sic Asclepiades in Analect. Brunck. i. p. 213. οὐδ' ὅσσον τάλαιναν Οὐδ' ὅσσον παίρων εἰς ἐμ' ἐπιστρέφεται. Leonidas Tarentinus ibid. p. 234. λωρᾷ δ' οὐδ' ὅσσον ἰσθιῶν. Theocrit. ii. οὐδ' ὅσσον οὐδὲ τι φωνᾶσαι δύναμαν, ἐν ὕπνῳ Κρυζῶνται φωνεῦνται φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα. De hac lanugine vid. Valckenaer. in Theocrit. Adoniaz. p. 408. C. Nonnulla attuli ad Æschyli Theb. 430.

38. Sic in Αἰτίων fragm. 12. ἀπ' ὄσπληγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. ubi vide.

40. ὡς κεν et πεσοῦσαι Schol. Theocrit. iv. 16.

41. ἀμφιλαφής. Unice consulendus Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 26. Cf. H. Dian. 3. Cer. 27.

42. οἷστευτὸν ἔ·α·χεν ῥέα legebat Jos. Scaliger. in Propert. IV. vi. 69. quod Ruhnkenio probatum fuisse miror. Vulgatum tuetur Ernestius, et confirmat similis locus H. Jov. 76. seqq. Cf. Virgil. Aen. xii. 392. *acri quondam cui captus amore Ipse suas artes, sua munera lætus Apollo Augurium citharamque dabit, celeresque sagittas.*

43. Hunc versum confidenter damnat Ruhnkenius.

44. Θρῆαι. αἱ μαντικάι ψῆφοι. Πολλοὶ Σεισολόγοι, παῦροι δὲ τε μάντιες ἄνδρες. Suidas. Vide Hesychii interpp. in hac voce. Brunkius. Historiam quæras apud Zenob. v. 75. Omnino consulenda egregia Hermannii nota ad Homer. H. Mercur. 552.

47. Olim conjeceram ἐξέτι κείνου, 'Οππότ'. ut in Homer. Iliad. I. 106. Ἐξέτι τοῦ, ὅτε—ἔβης. Sed vulgatum defendere videtur Apollon. Rhod. iv. 521. Ἐκτοθεν ἐξότε—ἀπέτραπον.

Ibid. Ad hunc usque diem vocem ζευγήτιδας intactam dimiserunt editores. Masculinum ζευγίτης omnibus notissimum. Quare igitur ζευγῆτις potius quam ζευγίτις? Hujusmodi voces in ιτης et ιτις efferebantur. ὀπλίτης, ὀρίτης, ποιμνίτης, δειδοίτης, ἀσπίτης, χωρίτης et χωρίτις, Ἀσπιδίτης. Vide Musgrav. ad Eurip. Alcest. 588.

50. ἐπιμηλάδες. Scholium, quocunque modo vel corrigatur, vel explicetur, nil nisi nugatorium recentioris Grammatici commentum esse videtur. Nam sine controversia in Callimacho reponendum est Δευόιντό βρεφέων ἐπὶ μηλάδες. Ἐπὶ conjunge cum δευόιντο, ut sit ἐπιδευόιντο. Nam præpositio sæpe per tmesin verbo postponitur, etiam pluribus vocibus interjectis. Homerus Hymn. xxiv. 7. ἰαχεῖ δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη. Vetus epigramma apud Gruter. p. 1130. Μὴ σοὶ μνηῖση πικρὸν ἔπ' Ἀγασίας. Apollon. Rhod. iii. 1017. Στράπτειν ἔρωσ ἠδέϊαν ἀπὸ φλόγα. Alcæus Anthol. i. 33. p. 70. Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα Μητρὸς ἀγύρετης. Ipse Callimachus H. in Jov. 44. Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός. Vide Hemsterhusium ad Hesych. v. Ἰκμάζει. Hanc formam aliquando imitantur poetæ Latini, ut Virgil. Æn. x. 399. *Tum Pallas bijugis fugientem Rhætæa præter Trajicit.* ubi vide Servium. Αἴγες μηκάδες notissimæ sunt ex Homero, Theocrito, aliis. Πολυμηκάδες αἴγες in Bacidis oraculo apud Herodot. viii. 20. Vide Jo. Brodæum ad Anthol. i. 29. p. 57. Bene Hesychius: Μηκάδες.

αὶ μηρόμενοι αἴγες, ἢ κραυγαστοίαι. ἔνοι δὲ, τὰς κερατώδεις·
Μῆκα γὰρ τὰ κέρατα. Ἄπιων δὲ, τοκάδας. *Ruhnkenius*. Pro-
bant *Ernestius*, *Brunckius*. *Antiphanes* ap. *Athen.* x. p. 449. C.
Μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρουον θρόνον. *Varia lectio memoratur*
in *Scholiis*, *μενευηλάδες*. *Dispicet tamen præpositio ἐπι sic*
posita, quare dedi ἐπι μηκάδες. Forsitan tamen vera lectio est
ἐπιμηλίδες. Sic dicebantur *Nymphæ* circa *ovilia versatæ*. *Phry-*
nichus *Προπ. Σοφ. MS.* αἱ (οὐμφαί) περὶ τὰς νομὰς πῶν τετρα-
πόδων, Ἐπιμηλίδες. *Vid. Valckenaer. ad Theocrit. i. 22.*

51. Sic *MSS. Vat. Ambros. Voss. Venet. Etym. M. p. 55.*
et *Zonaras* in v. pro vulgata lectione ἀγάλακτα.

52. Ὀῖες οὐδ' ἄκυθοι. *Lege Olices*. Ne *Tribrachys* sit in *He-*
roico versu loco *dactyli*. *Oliis* pro οἷς, ut *γραυῖς* pro *γραῦς*.
Etymol. M. v. Γράδιον. Ἔστι γραυῖς γραυίδι παρὰ *Καλλιμάχου*.
Theocritus Idyll. i.

Ἄικα τὰι Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται. *Bentleius*.

Vulgatam tuetur Etymol. M. p. 55, 13. olices habent editiones
Robortelli et *Aldi*, et *MSS. Voss. Venet.* Similiter dicebant
prætae ὁμοῖος pro ἰμοῖος. Forsan tamen legendum οἶδες. *Theo-*
crit. i. 9. Ἄικα τὰι Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται.

Ibid. ἄκυθοι. *Philemon Lex. Technolog.* Ἄκυθος, ἢ ἄκυνος.
παρὰ τὸ μὴ ἔχειν σπέρμα. κεύθεται γὰρ, ἤγουν κρύπτεται ἢ τε γο-
νὴ καὶ τὸ κῆμα ἐν τῇ μήτρᾳ. Eadem habet *Phavorinus Camers*,
qui *Philemonis Lexicon* in immensam suam farraginein ad ver-
bum transcripsit. Quinetiam habet *Joann. Zonaras* ex *Theog-*
noto, adducto *Callimachi* versu. *Vid. etiam Etymol. M. p. 54,*
52, 55, 12.

53. *Edd. vett. διδυμοστόκος*, quod bene correxit *Stephanus*.
Vid. Theocr. i. 25. ix. 45. Paullo tamen accuratius scripsi δι-
δυμητόκος. *Veteres*, ad vitandum quatuor pluriumve brevium
syllabarum concursum, in hujusmodi compositis antepenulti-
mam per η scribebant, ut in *θεητικὸς, καλαθηφόρος, θανατησό-*
ρος, &c. In *Nicandri Theriac. 593*, pro *χοληφόρον Ἴον ἐρεύξεις*
repono *χοληφόρον Ἴον ἐρεύξεις*.

56. *Latini texere* de ædificatione dicunt. *Cic. ad Attic. iv. 15.*
Paullus basilicam tenuit. ad Qu. Fr. iii. 5. sane texebatur opus
luculentor. Id e *Græco* fluxit. *Græcum* verbum *Heinsius* ad
Theocritum p. 337. a. volebat reponi in *Idyll. vii. S. pro τὰ*
δὲ—Αἴγειραι πτελέαι τε εὔσκιν ἄλσος ἔφαινον, rescribens
ἕφαινον. Immo ἔφαινον, reddebant, quo sensu et ἀποδοῖονυμι
elegantè dicitur. Rectius hoc verbum reddas *Onomacrito*
H. in Protea vs. 2. πάσης φύσεως ἀρχὸς ὃς ἕφηνεν. Vulgè
ἔφηνεν. Ἀρχὸς ὑφαίνειν plane in rem natura est, quod

in ædificatione *Σεμείλια ὑφαίνειν. Ernesti.* Similem correctionem adhibuerim Diogeni Laertio VII. ii. 3. ubi Aristo Chius aiebat εἰμέναι τοὺς διαλεκτικούς λόγους τοῖς ἀραχνίσις, ἀ καὶ τοὶ δοκοῦντα τεχνικόν τι ΕΜΦΑΙΝΕΙΝ, ἀχρησता ἐστίν. Forsan legendum, τεχνικόν τι ΕΝΤΦΑΙΝΕΙΝ.

59. *συνεχῆς*] Sic MS. Voss. et Edd. vett. Sic Politian. Misc. i. 52. quod in *συνεχῆς* mutari necesse non erat. Nam pronunciando duplicatur fere hæc littera, unde prima producitur, ut fit in aliis verbis, et simili consona. Apud Hom. II. M. 25. *συνεχῆς, ὄφρα κε &c.* Sic MS. Lips. et editiones optimæ, non *συννεχῆς*. v. Barnes. et Clark. ad illum locum. *Ernesti.* In Homeri tamen versu *συννεχῆς* scribendum iudicasse Aristarchum et Aristophanem grammaticos, discimus ex Schol. Venet. in loco. Vide Hermann. de Emend. Gr. Gramm. c. 3. Theocrit. xxii. 19. Δίψα δ' ἀπελήγοντ' ἀνεμοί, λιπαρὰ δὲ γαλάνα. Ubi Brunckius in duobus codicibus Apollonii Rhodii i. 1271. scriptum esse ait, *Συννεχῆς, ὅτε δ' αὐτε μεταλήγων καμάτοιο.* In Theocrit. xx. 12. editur *πετὶ τῷ πόδε συνεχῆς εἶδε.* Infra H. in Dian. 45. *Συγατέρας* per metri necessitatem primam porrigit.

63. Hunc versum ejiciendum censent Ruhakenius et Ernestius. *ἐγείρων* MS. Venet.

64. *Βαθύγειον, fertilem.* Vide quæ dedi ad Æschyli Prometh. 673. *Μοx ἔφθασε* MS. Venet.

66. *Δεξιὸς οἰκιστήρ.* Edd. vett. Syllaba καὶ in hoc versu non recte producitur, ubi nullus est locus cæsuræ. Quamobrem aut legendum, καὶ τ' ὤμοσε, aut καὶ ἐπώμοσε; saltem ut pes iste bene fulciatur. Sed fortassis ulcus est altius latens. Quamquam enim non sum nescius, corvum illum *τροπικῶς* dici posse *οἰκιστήρα*, tamen eo ipsum Battum novæ colonix deductorem *οἰκιστήρα* indigitari verisimile est, ut in Oraculo, (quod apud Scholiastem hunc extat et alibi,)

Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες, ἀναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐς Λιβύην πέμπει μῆλοτρόφον οἰκιστήρα.

Et apud Pindarum Pyth. iv.

Χρῆσεν οἰκιστήρα Βάττον καρποφόρου Λιβύης.

Vide itaque, ne sic melius legendum sit :

Δεξιὸς οἰκιστήρι· καὶ ὤμοσε τείχεα δῶσειν.

Dexter ales, faustus; læta portendens; quippe a dextra parte volitabat, quod erat bene ominatum. *Bentleius.* Secundam Bentleii correctionem quasi Reiskianam protulit Brunckius, et in textum admisit. Equidem ultimam prætulit. Supra v. 29. eadem est constructio, *Διὶ δέξιος.* Vide Addenda.

70. Editiones sic interpungunt; Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον' ἐμοὶ πατρῷον οὔτω. Σπάρτη τοι, Καρνεῖς, τόδε πρῶτιστον ἔδεθλον· ubi Criticos merito offendit vox τῶδε sic posita. Ruhnkenius corrigit, Καρνεῖς, πέλε πρ. ἐ. Ernestius τόγε. Brunckius e melioribus libris genuinam lectionem expectandam putat. Interim sic scribit, Καρνεῖς, πάλαι ποτε πρῶτον ἔδεθλον. satis magna mutatione. Vide quantas turbas excitaverit prava interpunctio. Callimacho solitam suam brevitatem ac nitorem levi negotio restitui.

72. Δεύτερον αὖ Θήρη] Inscriptiones in insula Thera reper-
tas, quæ ad religionem Apollinis Carnei pertinent, vide in Spon-
nii Miscell. Erudit. Antiqu. x. p. 342. *Ernesti*.

Ibid. τρίτατόν γε μὲν ἄστῃ Κυρήνης. Corripuit primam ut
Catullus: *Laserpiciensis jacet Cyrenis*. Alii producunt *Vulcan*.
Add. Scalig. ad Catull. p. 15. *Ernesti*. Κυρήνην Codex Venetus.

74. ἀποικισιν conjiciebat Tan. Faber.

80. Xenoph. Anab. I. iv. 10. παράδεισος πάνυ μέγας καὶ κα-
λὸς, ἔχων πάντα, ὅσα Ὀραι φύουσι. Hæc apis Attica, quæ
poetarum flores sæpissime delibavit.

81. ποικίλ' pro ποικίλαι perperam cepit Ernestius; cum me-
liora docuisset Spanhemius, ἄνθεα ποικίλα conjungens. Propria
vox est in hac re ποικίλος.

82. Apposite Spanhemius laudat Theophrast. de C. Pl. vi.
27. ἐπεὶ τὰ περὶ Κυρήνην διὰ ταῦτα εὖσµα, τὰ τ' ἄλλα, καὶ
µάλιστα τὸ ῥόδον, καὶ ὁ κρόκος.

86. Hesych. Τέθµια. νόµµια. Vid. H. Dian. 174. Cer. 19.
τεθµὸς apud Pindar. Ol. vii. xiii. a Spanhemio indicatur.

87. Κυρηῆς MS. Voss. Edd. Ald. Vascos. Benenat. Κυρηῆς
tuetur Holstenius in Steph. Byz. p. 180. Vid. Larcher. Herod-
dot. T. iii. p. 346.

88. Ita Vulcanius. Ceteri Ἀζιλιν. Sed Herodoti lectionem
in iv. 169. Ἀζιριν, tuetur Wesselingius, quem vide.

89. Sensu exigente, αὐτοῦ confidenter reposui. Doctissimus
Hemsterhuys suadebat αὐτόσ', quod, quum adverbium sit, ut
Grammatici loquuntur, ad locum, hic minus convenit. Brunckius.
Quominus αὐτὸς relinquatur caussam non video. *Hos quidem
rex vidit ipse, ostendit vero sponsæ.*

90. Μυρτούσης Edd. Mons Μυρτούσσα dicitur Stephano.

Ibid. ἡ ῥα MS. Voss. ἔνθα Schol. Pindar. Pyth. ix. 45.

91. A Sinide, latrone Corinthiaco, quemlibet noxium Σίνιν nuncupatum fuisse putat Meursius. Minus recte. Cum σίνις quemlibet noxium significaret, nomen istud per immania latrocinia κατ' ἐξοχήν meruit ὁ πιτυοκάμπτης. Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 981. Ceterum de Eurypylo vide Grammaticorum eruditissimum ad Apollon. Rhod. iv. 1561, qui laudat Acesandri librum de Cyrene Hypseide, et hunc Callimachi versum.

92. Imitatur Dionysius Perieg. 256. οὐκ ἂν ἐκείνου Νηὸν ἐν ἀνθρώποισι θεώτερον ἄλλον ἴδοιο. et 660 οὐκ ἂν ἐκείνου Ἐν πᾶσιν ποταμοῖσι θεώτερον ἄλλον ἴδοιο. ubi legendum οὐ κεν ἐκείνου, ut in 371. Ἐνθά κεν αἰπὸν ἴδοιο Λακινιάδος δόμον Ἥρης. 670. Καὶ τε κεν—ἴδοιοι. Particula ista κε haud semel eidem Dionysio restituenda, poetæ digno sane qui emendatus denum prodeat. e. g. 707. Ῥεῖα δέ τοι καὶ τήνδε καταγράψαιμι θάλασσαν. Lege, Ρεῖά κε τοι. Nicand. Theriac. 1. Ῥεῖά κε τοι μορφᾶς—φωήσαιμι. Alexiph. 4. Ῥεῖά κε τοι ποσίσσιν ἀλέξια φαρμακίεσσαις ἀυήσαιμι. Rursus Dionys. 826. Τῶν ἀμεινότερων γε βερενιτέρην ἐσῖδοιο Παρράλιον Ἐφεσον. ubi legendum κε προ γε. Similiter peccatum est in Homer. Odys. Γ. 231. Ῥεῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι, pro Ῥεῖα θεὸς κ'. non enim probō σαῶσει, lectionem a Scholiasta Harleiano memoratam. Solon. Eleg. xiii. 4. Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει. Lege ἄλλοτε κ' ἄλλος ἔχοι, ut in Eleg. v. 75. Ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν, ὅπταν Ζεὺς Πέμψη τισημένην, ἄλλοτε κ' ἄλλος ἔχοι.

93. Vocem ὀφέλιμα alibi illustravimus. τόσσα pro ὅσα occurrit supra 80. Bis ὅσον Theocrit. iv. 39. Noster bis τόσσα H. in Del. 39. 40. notante Ernestio. ἔδειμεν MS. Voss.

94. ἀρπαιτύος. Formis Ionicis in vs quantopere delectatus sit Callimachus, his exemplis intelligitur. ἀλητύς Fr. 277. ἀσπαστύς Fr. 427. γελαστύς H. in Del. 324. διωντύς H. in Dian. 194. μαστύς Fr. 277. Huc etiam referam ἀφραστύς. Nam fragmentum, quod sine poetæ nomine Suidas v. ἀφραστύες attulit, Callimachi esse videtur: Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες. Idem quoque ἀκεστύς dixit, si vera est conjectura nostra, Epigr. 49. Kuhnkenius. In Homer. Iliad. Ξ. 216. δαριστύς Πύρρασις recte coniungit Etymologus p. 546. Schol. Villoison. ad locum observat, συναπτέον ἀμφοτέρω τὰ ὀνόματα. Non est cur δαριστύς adjective sumamus, quod putarunt viri quidam doctissimi; ὄτρυντύς substantivum est in Iliad. T. 234. κρεμβαλιαστύς Homer. H. in Apoll. 162. Eustath. ad Iliad. T. p. 1180, 7. ἢ δὲ βρωτύς Ἴωνων ἐστὶ σχηματισμός, ὡς καὶ ἡ ἐδητύς, καὶ ἡ ὄτρυντύς, καὶ ἡ κτιστύς—κτιστὴν γοῦν Μιλήτου φησὶν Ἡρόδοτος. (ix. 37.) γραπτύς et πρακτύς notat Philo apud Etymol. M. p. 316, 34. κιθαριστύς Phanocles ap. Stob. p. 400. Ceterum

non tam Ionica quam Cyrenaica vocabulorum forma fuisse videatur, siquidem frequentavit eam non modo Callimachus, verum et Eratosthenes, et ipse Cyrenaeus. Senol. Venet. l. c. de v. ὄτρυντός: Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀπτική χαίρει δὲ καὶ Ἐρατοσθένης ταῖς τοιαύταις ἐκφραzaῖς, ὡς τὸ, Πολλὴ ἀντιμαχιστός. Forsan legendum πόλις ἀντιμαχιστός.

97. Δελφός—λαός. Similiter alibi Callimachus dixerat Δελφὸς ἱερόεργος, auctore Etymol. MS. inedito. Locus in fragmentis exhibebitur. Pro πρώτιστον Voss. πρώτον. Ernesti.

102. εὐθὺς ἐ κρήνη Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 798. quod improbat Ernesti.

104. Τὸ δ' ἐξ ἔτι κείθεν αἰεῖν. Interpretes: *Atque hoc ex illo canit populus.* Sed si hoc voluit Callimachus, dixisset αἰεῖν, ut supra ἐπιθῆτε. Omnino scribendum est αἰεῖν, cum infra scripto. Nam secunda persona est αἰεῖν, curtaris, celebraris. ut alibi, κλήρη, vocaris. Hymn. in Delum, vs. 275. Τῶ καὶ νήσαν ἀγιωτάτη ἐξ ἔτι κείνου Κλήρη, Ἀπόλλωνος κούροτροφος. Bentleyus.

104. ἐπ' οὐατα. Ed. vett. ἐς οὐατα Dawesius M. C. p. 106. probantibus Ernestio, Ruhnkenio, Valckenaerio ad Eurip. Hippol. 932. Brunckio, et Porsono in Adversariis p. 308. qui hujus constructionis multa exempla protulit.

105. Ita Dawesius pro οὐδ' ὄσα.

108. Conjunge ἐφ'—ἔλκει, ut sit ἐφέλκει. Forsan huc respexerit Horatius, cum Lucillum *fluere lutulentum* diceret.

109. Locum ex Pomphyrus de Antro Nymph. citat Anna Fabri. τὰς Δήμητρος ἱερείας, ὡς τὰς χθονίας θεᾶς μυστίδας, Μελίσσης οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν.

110. Edd. vett. pleræque εθόνος, sed φθόνος Lascaris, uti correxit Joach. Camerarius. εθόνος citat Schol. in Gregor. Nazianz. Carm. Catalog. MSS. Clarkian. p. 35.

H. IN DIANAM.

1. Mallem ἑλαφρός. Nota est constructio. Sic apud Sophocl. Œd. Col. 1672. portentum dicitur οὐκ ἀνασχετὸς βλέπειν. Eurip. Androm. 411. ἦδε χαρὶα Σιδάων, φρεσὺν, δὲν, ἀπαστῆσαι, δέσιν.

2. ὄψιασθαι] ὄψιασθαι est antiqua lectio, et primum edita

e MSto. Sed verum verbum esse ἐψιάσθαι, et consensus ceterorum scriptorum et aliorum librorum abunde docet. Et sic etiam Aldus habet in Cer. vs. 39. De verbo hoc et cognatis adi interpretes Hesychii, et Cl. Ruhnkenium in Ep. Crit. ii. p. 63, 64. *Ernesti*.

4. Editiones ἀρχόμεν'. MS. Venet. ἀρχόμενος. Voss. ἀρχόμενοι. Diphthongos quidem apud poetas epicos elidi non negaverim; sed ἀρχόμεν' pro ἀρχόμενοι positum esse non ante concedam, quam exemplum quis protulerit, ubi elidatur diphthongus quæ duas breves syllabas proxime sequatur; quale non protulit Valckenaer. ad Theocrit. Adoniaz. p. 309. C. hunc versum tractans. Interim dedi ἀρχμενοι, quod sine controversia verum est. Noster apud Strabon. i. p. 46. "Αρχμενοι, ὡς ἤρωες" ἀπ' Αἰήτας Κυταίου. Sic enim MS. apud Siebenkees. Phavorinus Camers: "Αρχμενος. ἀρχω, ἀρχομαι, ἀρχόμενος, καὶ ἐν συγκριστῇ ἀρχμενος: quæ desumsit ex Etymol. M. p. 151, 38. Sic ἐπέπιθμεν pro ἐπεπίθμεν Homer. Iliad. Δ. 159.

8. Nonnus v. p. 170. Ἄλλὰ βέλος καὶ τόξον ἕα πάτερ. ex quo loco in Callimacho τόξον scribendum, quod ad aures accidit suavius. *Ruhnkenius*. Hoc certum est, ob versum sequentem. Editiones τόξα; prout citatur a Pseudo-Dracone de Metris p. 54.

10. εὐκαμπές. In Leonidæ Tarentini Epigr. Brunck. Anal. T. i. p. 226. versus hujusmodi legitur, Εὐκαμπές ἀγκίστρον, καὶ δούρατα δουλιχόεντα. Vocaleni ante ἠπ corripī posse contendit Jacobsius, post Toupium et Musgraviū; quibus, qui vult, fidem habeat. Versum Leonidæ difficilem emendatu vocat Seidlerus de Versibus Dochmiacis p. 25. n. Itane vero? Utinam nihil inter poetarum Græcorum reliquias difficilius sanatu esset. Quid enim? unum-ne tantum hamum, quem consecraret, possidebat ὁ γριπεὺς Διόφραντος? Non hoc isti putabunt, qui mecum rei piscatoriæ operam navarint. Lege, "Αγκίστρον εὐκαμπῆ, καὶ δούρατα δουλιχόεντα. Sic Julianus in Anthol. VI. iii. 8. Γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμπυλόεσσαν ἴτυν—γριπεὺς δῶρα φέζει. Incertus ibid. Οὐκ ἄτερ ἀγκίστρων λιμοφυῆ δόνακα. Theætetus ibid. 7. Στρεπτῶν τ' ἀγκίστρων ἰχθυπαγῆ στόματα. Philippus ibid. 2. Δόνακας ἀπροδέτους, καὶ τὴν ἀλινηγέα κώπην, Γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμμοδακείσ ἀκίδας. Orpian. Cynog. i. 56. Ἦτιν ὁ μὲν πέτρων ἐφήμενος ἀγγιχάλοισι Γυσαλέης διάνησσι καὶ ἀγκίστρωνσι βαρυνάσ, Ἀτρεμῶς ἀσπαλιεὺς ἐπεδύρατο βαίβαλον ἰχθύν. Ceterum Seidlerus iste, qui tam facilem correctionem prætervidit, de Personi, si Diis placet, erroribus, a se castigatis, magnifice loquitur. Nempe leoni mortuo vel asinus calcitus frontem exterit.

11. Feminae, quando festinabant, et præsertim venatrices, genu

tenuis tunicam attollebant. Citat Spanhemius Apollon. Rhod. iii. 873. iv. 940. Achill. Tat. i. p. 7. Virgil. Æn. i. 320. Adjici possunt Homer. H. in Cer. 176. "Ὡς αἰ, ἐπισχόμεναι ἐάντων πτύχας ἡμεροέντων, ἠΐξαν κοιλὴν κατ' ἀμαξίτον. Theocrit. xiv. 35. ἀνειρύσασα δὲ πέπλους, Ἐξω ἀπώχετο δάσσον. (ubi vid. Toup.) et, qui hinc colorem sumsere, Achill. Tat. viii. p. 511. ἀνεξωσμένους εἰς γόνυ χιτῶν Parthenius Erotic. 10. Εἰς γόνυ ζωσαμένη. Xenophon Ephes. i. p. 3. Ἐσθῆς, χιτῶν ἀλουργῆς, ζωστός εἰς γόνυ. Eumath. de Ism. et Ism. Amor. iv. p. 109. μεχρὶ γονάτων ὁ ζῶγραφος τὸν χιτῶνα κατέχευσε. His adjice Oppian. Cyneg. i. 97. et quæ ibi dixit Belin de Ballu; Casaubon. ad Theophrast. p. 242. Interpp. ad Virgil. Æn. i. 320. et satis superque habebis. De voce λεγωντόν, quam *virgatam* interpretantur VV. DD. fuse disputat Spanhemius.

13. Forma *χορῆτις* est H. Del. 306. Apud Nonnum i. p. 38. scribitur *χορῆτις*, ubi vide Ger. Falkenburgium xvi. p. 1188. *χοροῖτις*. at xvi. p. 444. *χορῆτις*. Ruhnkenius. Vid. ad H. in Apoll. 47.

14. *Οἰετέας* i. e. *æquales*, conjecit Ruhnkenius pro *εἰνετέας*, quæ vox nusquam alibi exstat, quantum sciam. Saltem scribi debuisset *εἰναέτας*, seu potius *εἰναετιδας*. Ruhnkenius confert Mosch. ii. 29. MS. Venet. *εἰνάτεας*.

16. *ἐνδρομάδας* MS. Venetus.

17. *Θοὸς κύνας* Edd. Græci, præsertim poetæ, venaticos canes feminino genere efferunt, ut passim in Xenophontis Cynegetico videre est. Ipsa Diana Mnasalæ Anal. i. p. 191. dicitur *δεινὸν μαιμώσας ἐγκονέουσα κυσίν*. Epigr. vetus T. iii. p. 293. *αἰ κύνες, αἰ στάλικες*. Theocr. viii. 135. *τὰς κύνας* e MSS. reposuisset Cl. Valckenaer. Hic forte meliores codices *Θοὸς κύνας* darent. Vide infra iv. 229. v. 112. Brunckius. Mireris, lector, Brunckii incuriam, qui istam ipsam varietatem, e Codice Vossiano enotatam, festinans præterviderit; notamque Ernestii, qui idem de genere canum observaverat. Ceterum quod de canibus ab iis dictum est, verum est de omni genere animalium, quorum gregatim fit mentio; quod notavit Spanhemius ad v. 102. Eustath ad Iliad. H. p. 692, 19. *Ἰώνων γὰρ ἰδίον τὰς βόας λέγειν, καὶ τὰς ἵππους, καὶ τὰς κύνας, καὶ τὰ τριαῦτα. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ὅτι τὰ τῶν θρεμματῶν πλήθη κατὰ Σηλυκιδὸν γένος προφέρονται, αἱ ὄιες, αἱ βόες, αἱ ἵπποι, αἱ κάμηλοι. αἱ ἡμίονοι*. Hoc de canibus observat Jungermannus ad Polluc. v. 37.

18. Ingeniose Stephanus, *πόλιν δὲ μίην τινα νεῖμον*, quod firmare videtur v. 33. Vulgatum tamen stare potest. *ὅστις* pro

ὄστις οὖν interdum poni notavit Ernesti. Sic Antonin. Lib. c. 41. καὶ ἦντινα πρόφασιν ἐσκήψατο εἰς θήρας ἵεναι.

22. καλέσουσι reponi vult H. Stephanus, καλέσωσι Brunck.

25. Edd. ἀπεθήματο κόλπων. Sed γυίων Venetus, et Ernestii Codices scripti. Alterum tamen prætuli. Cf. H. Jov. v. 14.

27. Ad Ruhnkenii, Brunckii, aliorum errores refutandos sufficit acutissimi Marklandi brevis observatio ad Eurip. Iphig. Taur. 362. Ὅσας γενείου χεῖρας ἐξημόντισσα. ubi confert Sophocl. Electr. 598. πᾶσαν ἦς γλωῖσσαν. Homer. Odys. B. 151. τινὰξιάσθην πτερά πολλά. Cf. etiam Heliodor. Æthiop. vi. 4. πολλὰς τοῖς ὀφθαλμοῖς περισκοπεῖ, quod Aristænetus Ep. i. 27. dixit πολλῶ τῶ ὀφθαλμῶ βλέπει. Virgil. Ecl. vi. 10. Et aui-
vus ante I. felix sua tecta supervolavit ALIS. Georg. i. 381. Corvorum increpuit DEKSIS exercitus ALIS. ubi vid. Heyn. et Ruhnken. in Addendis, p. 176. Cf. etiam Toup. in Longin. § 3. et Bastii Epist. Crit. p. 263.

29. καταρρέζειν in sensu demulcendi frequens apud Homerum. e. g. Iliad. A. 361. Χειρὶ τε μιν κατέρρεζεν, ἔπος τ' ἔφατ'. Arponi merentur suavissimi patris historiæ verba vi. 61. τὴν δὲ, καταψῶσαν τοῦ παιδίου τὴν κεφαλὴν, εἶπαι, ὡς καλλιστεύσει πασέων τῶν ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν. Apud Platon. Phaed. 41. Socrates Phaedonem adloquitur, καταψήσας τὴν κεφαλὴν. ubi vid. Wyttenbach. Theocrit. xxiv. 6. Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλὰς μύησασσι παιδός. Quam locum minus recte accepit J. F. Gronov. Obs. ii. 1. p. 209. Michael Psellus de Operat. Dæmon. p. 25. ed. Gaultmin. κάσσαι γέρονι ὠν—ἡέρα καταψήσας μου τὴν κόμην, καὶ βαθὺ στενάξας, ὦ τέκνον, ἔρη, φίλον, κ. τ. λ.

30. ληξήμονος Venetus. et mox αἰτίξεις.

32. Καὶ τ' ἄλλα pro καὶ δ' ἄλλα ex cōd. Veneto, reponit Ruhnkenius.

35. σε sine accentu editiones, quæ sæpissime in prosodiis peccant.

37. Edd. vett. ἐν ἀπάσῃσι.

40. ἀπεκρήγης codex Venetus.

43. Editiones σινέτεας. Vid. supra ad v. 14.

44. Schol. Nicand. Theriac. p. 19. ἀμερπέσειν, τὸ ἀπολυθεῖν καὶ ἐπηρετεῖν—Καλλιμάχος. Οὐνεὶ οὐ Ληγετὴν πέμπεν ἀμορ-
ξός. Vid. Fragm. 45.

48. Ernestius conjicit, ἐπ' ἄμμοσι δ' Ἠδαιστοῖο Ἐσταότες π. μ. Sed vulgata satis bene coherent. ἐπ' ἄμμοσιν ἐστηώτες hinc sumpsit Dionysius Perieg. 770.

53. Antipater Sidonius Brunck. Anal. ii. p. 20. Τίς τότε

μονόγληνος ἄπαν διωχέσαστο Κόκλων; De unoculis Cyclopihus oinuno videndus Valckenaer. Animadv. ad Ammon. p. 85. δι-
γλήρους ὄπας habet Theocrit. Epigr. vi. 2. περιγλήρους Oppian.
Cyneg. iii. 97. Vid. Tyrwhitt. ad Auctor. de Lapid. p. 119.
not.

54. Vulgo ὑπογλαύσοντα. Sed ὑπογλαύσσοντα Bentleius.
Recte scribitur διαγλαύσσουσι in Apollon. Rhod. i. 1281. et in
Mosch. ii. 85 ὑπογλαύσσουσι rescripsit Valckenaerius. Scilicet a
γλαύω formantur γλαυκός et γλαύσσω, ut a λεύω,
(Schol. Venet. ad Iliad. Γ. 121.) λευκός et λεύσσω. γλαύω
vero a γλάω, unde γλήνος. Denique omnia verba in σω desi-
nientia, σ duplicatum habent, ut πλήσσω, κνώσσω, ῥήσσω et
similia. Ceterum praepositio ὑπό cum βλέπω, εἶδω et similibus
composita, torvitatem denotat. Vid. H. in Del. 62. Cerer. 51.
Herodot. vi. 129. ὁ δὲ Κλεισθένης, ὁρέων ὄλον τὸ πρῆγμα, ὑπώ-
σπευε ubi vid. Wesseling. Plato Criton. § 15. p. 91. ed.
Biester. ὑποσλέφονται σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων. Eu-
rip. Alcest. 260. ὑπ' ὄφρ' ὅσι κναναυγέσι βλέπων πτερωτὸς Αἴδα.
Alciphron iii. 3. p. 278. ὁ ταυρηδὸν πάντας ὑποσλέπων. No-
tum est Homericum ὑπόδρα ἰδεῖν. Vid. Wyttenbach. Epist. Crit.
p. 46.

55, 61. ἐπὶ μέγα MSS. et edd. vett. quod in ἐπὶ mutavit Ben-
tleius, sequentia notans. “ἐπὶ μέγα ἡχέσαντος, et ἐπὶ μέγα μοχ-
θήσαν, est valde et magnopere. Suidis: Ἐπὶ μέγα, ἐπιέργω
ἀντὶ τοῦ μεγάλως. Οἱ ἐπὶ μέγα ἀρθέντος αὐτοῖς τοῦ ὀνόματος τῆς
Ἀσίας ἐπῆρχον. καὶ ἐπὶ μέγα τρυφῆς προσελθόντες οἱ Σουαρίται.
καὶ πλεόντων ἐπὶ μέγα ἡμῶντες ἑαυτοῖς καὶ ἄλλοις ἐδύμουν ἀξιοζή-
λοι εἶναι. Ne ipse quidem Pyrrho de hac emendatione dubi-
tare potuisset. Bentleius. ἐπὶ adsumsit Ernestius; sed vulgatum
interpunctionem post ἡχέσαντος retinuit, Bentleii nota negli-
genter inspecta. Pariter erravit Brunckius, Bentleio ne lecto
quidem.

57. Τρινακίη MSS. Ambros. Venet. quam formam, in Dio-
nysii Periegesi (sed mendose, ut opinor,) repertam, praefert
Brunckius. Ovid. Fast. iv. 3. Hinc mare Trinacrium, candens
ubi tingere ferrum Brontes et Steropes, Aemonidesque solent.

61. Non spernam ἐπὶ μέγα, quod viri docti certatim repo-
suerunt. (pro ἐπεὶ μέγα.) Vide tamen, an verius elegantiusque
sit, quod Codex meus suppeditat: Ἀμβολαδὶς τετόποντες, ἀπει-
ρέα μοχθίζοντες. Certe probabilius est, ἀπειρέα a librariis in
ἐπεὶ μεγὰ mutatum esse, quam contra. Ruhnkenius. Aliter,
credo, sentient eruditi. Nempe Librarius quidam, qui ἐπεὶ
μέγα sensui, ἐπὶ μέγα metro nocere putaret, Homericum ἀπει-
ρέα substituit. Quod ad syllabam proferendam attinet, vid. H.
Dian, 150.

63. Respexit forsā Callimachus ad Homer. II. P. 167. Ἄλ-
λὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας Στημέναι ἄντα,
κατ' ὅσσε ἰδῶν δῆϊων ἐν αὐτῇ.

64. Οὐ νέμεσις. *Nec mirum est.* Formula Homerica II. Γ.
156. ubi v. Schol. et Barnes. Illustrat eam et summus Hem-
sterhusius ad Lucian. dial. mort. 18. *Ernesti.* Vid. Æschyl.
Theb. 221.

66. τεύχει Edd. τεύχει MS. Voss.

69. Viros doctos offendit, nec mirum, iste *Mercurius*. Ruhn-
kenius dubitanter conjicit ἐρξείης, ex Herodot. vi. 98. Valcke-
naer. in Theocrit. Adoniaz. p. 347. locum sanum judicat.
Toupius in Theocrit. ix. 34. corrigit, Ἐρξεται ἔξαπίνης, satis
male. Ad literarum ductum propius accederet ἐμμεράως, vel
ἐμμεράως.

Ibid. σποδιῇ κεχερημένος αἰθῆ. Varie sollicitatur ab homini-
bus eruditis. Equidem nihil existimo tentandum: quod ut ma-
nifestum fiat, spectari debet usus in verbo χρῆσθαι multiplex,
et ad diversas significandi species eleganter inflexus; sic tamen,
ut mutua cunctarum cognatio satis adpareat. Dicitur aliquis
χρῆσθαι iis rebus facultatibusve seu propriis atque insitis, sive
externis, quas habet, acquirit, usurpat; in quibus tractandis
efficiendisque versatur; quæ denique ei accidunt et eveniunt
quacumque ratione. Obvia sunt χρῆσθαι εὐσει ἀγαθῆ, λαμπρῆ,
φαύλῃ, ἐκλύτῳ, nec, quæ ejusmodi sunt longe plura, exemplis
indigent. Δυσκατέκτω ἱερῆ, μᾶλλον δὲ λύσση χρωόμενοι falsus
Phalaris habet Ep. 77. Hyperides δεισιδαιμονίῃσαι ἐποίησε τοὺς
δικαστὰς τὴν ζάκωρον Ἀφροδίτης ἐλέω χρησαμένους μὴ ἀποκτεῖ-
ναι, religionem iudicibus injecit, absternuitque, ne Phrynem mi-
sericordia moti capitis damnarent, apud Athenæum xiii. p. 590. E.
ὄδο ἀθληταὶ ἰσορρόπῳ κεχερημένοι ἀλκῆ, bini athletæ æquali
inter se corporum robore contendentes: Phil. J. p. 882. B. et
μειράκια ἡλικία εὐολίσθῳ χρωόμενα E. βοῆ τε καὶ οἰμωγῆ ἐχρέ-
ωντο ἀπλέτῳ Herodot. viii. 99. Aristotele teste Phocæenses,
qui longe lateque mercaturam exercebant, ἐμπορία χρωόμενοι
ἐκτίσαν Μασσαλίαν apud Athen. xiii. p. 576. A. parique modo
xv. p. 675. F. et p. 762. B. Tyrreni ληστικῶ βίῳ χρωόμενοι. Sic
βίῳ χρῆσθαι simpliciter vitam degere: τέλει τοῦ βίου χρῆσασθαι,
vitam finire, Epiphani Panar. p. 620. C. Alter et scite Diog.
L. x. 138. colorationem, inquit, σφερί nostro imponamus adjectis
Ἐπικυρί κωταῖς δοξοῖς, τέλει χρῆσόμενοι τῇ τῆς εὐδαιμονίας ἀρ-
χῆ, qui finis principium felicitatis continet et fundamentum.
Adlinia jungamus ex Parmenisco apud Schol. Eurip. ad Med.
vs. 273. δυσὶ μόνους αὐτῇν κεχερησθαι τέκνοῖς, lino habuisse Me-
dcam solos liberos: ex I hiute apud Stob. p. 444, 22. μὴ χρεῖσο-

θαι ἡγασμοῖς καὶ ματρωτοῖς, *orgiis non interesse nec Magnæ matris sacra domi suæ celebrare*: ex Philone J. νυκτὶ καὶ σκότῳ κεχρηῆσθαι βαθεῖ, *nocti profundisque tenebris esse immersum* p. 270. D. Imo dicimur illis etiam χρῆσθαι, quæ nobis inivitis et præter optatum calamitose contingunt: unde illud satis frequens, *ἔμφορᾷ χρῆσθαι* Hippocr. περὶ Ἄρθρ. p. 820. B. Artemid. Oneir. V. c. 84. Philostr. V. A. T. vi. c. 5. τῇ ἑαυτοῦ ἀτυχίᾳ κέχρηται Antiph. p. 326, 28. confer p. 127, 35. p. 128, 44. Proximis versibus eam loquendi formam repetere non dubitavit Eurip. Iphig. in A. vs. 88. Ἡμεσθ' ἀπλοῖα χρωμένοι κατ' Ἀλύδα· Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορία κεχρημένῳ (sic enim omnino legendum videtur, non κεχρημένος: mihi Ἄgamemnoni anxio et consilii inopi) Ἀνεῖλεν—Diagoras πλέων ναυαγίῳ ἐχρέεσατο Athen. xiii. p. 611. B. Phintonem, teste Leonida Anth. iii. 22. Ep. 32.—πολὺ κῦμα ὤλεσεν Ἀρκτούρου λαίλαπι χηρησάμενον. Porro ad res insuper inanimas adcommoatur, non illas solum, quæ metonymice homines adsignificant; velut, Ἄραδος ποσαντὴ εὐανδρία κέχρηται apud Strab. xvi. p. 1003. C. Φθίνης δόμος ἀστύτοισι δεσποτιῶν κεχρημένος Τύχαις—Xenarch. in Athen. ii. p. 63. F. οἶα φυτὸν ἀγειώργητον ἀφαναιεσθαι, καὶ στεριούμενον ἀγωνία χρῆσθαι Philo J. de Prof. p. 468. C. οὐρίῳ ναῦς χρησάμενη πνεύματι, Pausan. p. 647, 36. quomodo de Páride Herodot. ii. 117. εὐαεῖ πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσση λείη· sed ad alias itidem, quæ sensu carent: cujusmodi est illud Herodoti iv. 50. ὕεται γὰρ ἡ γῆ . . . πάμπαν ὀλίγῳ νιφετῷ δὲ πάντα χρεᾶται sive τῇ γῆ adjunxeris, sive τῷ πάντα. Congruunt in Hesych. Πηγέδα, τὴν αὐ πολλῶ ὕδατι κεχρημένην γῆν in Cleomede Κυκλ. Θεωρ. ii. p. 88. τῆς γῆς σφαιρικῶ τῷ σχήματι κεχρημένης in Phil. J. p. 26. C. πελαγῶν τροπᾶς ἑξαναχωρῶντων; ἢ παλιρροῖαις χρωμένων. Epidamnus Δίστομος dicta, ἐπεὶ ἀμειστόμοις λιμέσιν ἐκέχρητο· Hesych. Cinnamomum Mosylum optimi generis ὅζοις συνεχέσει κεχρημένον descripsit Dioscor. i. 13. Quapropter quod apud Athen. vii. p. 319. C. legitur, τῶν δὲ γραμμοποικίλων πλαγίαις τε ταῖς ἐλάδοις κεχρημένων ἰχθύων, quum mutatum irent docti Viri in κεχρωσμένων, jure Casaubonus intercessit, et scriptorum librorum auctoritatem secutus est. Sed metuo, ne fastidio sit exemplorum copia: eo tamen, ni fallor, valebunt, ut, quæ singula videri poterant minus perito corrupta, nunc mutuis auxiliis integritatem suam tueantur. His certe consideratis nemo facile subscribet conjecturæ quantumvis ingeniosissimæ summi Viri κεχρημένος in Callim. Epigr. xxxiii. reponentis: nec quisquam hoc in loco verbum exquisite positum movere conabitur. In Hesychio pro Ἐγκεχρημένῳ, σποδίας ἔχοντες. libenter patior revocari Ἐγκεχρημένοι. Hemsterhusius. Viri eruditissimi notam integram exhibuit. Atqui ex omnibus istis, quæ protulit

exemplis, nullum est quod cum loco Callimacheo quadret. Quod advocat Ernestius ex Epigr. 33. probabiliter correxit Bentleyus; ut non dubitaverim recipere Stephani conjecturam, *κεχειμένος*. (conjecerat ille *κεχεισμένος*, sed vid. Lavacr. Pallad. v. 30.) In Dion. Chrysost. p. 663. pro *φαρμάκων χρηστών*, Casaubonus restituit *χριστών*. Eandem medelam Sozomeno Eccl. Hist. p. 452. fecerat Savilius. Contra in Theophract. Bulgar. Epist. 41. p. 71 male legitur *ἀρχιστον* pro *ἀρχιστον*. Recte autem *σπόδῃ* dicitur *κεχειμένος*. Qui parietes dealbabant, dicebantur *τιτάνω χρίειν*. Pollux vii. 124.

70. *μορμύσσειται*. De hac voce omnino consulendi Rubakenius ad Timæi Lex. p. 181. Valckenaer. ad Theocrit. Adoniaz. p. 347. Cf. etiam Baccherium in Flaviss. Poet. p. 605. Unum exemplum iis quæ congesserunt adjiciam. Theodorum Hyrtacenum Epist. MSS. Biblioth. Reg. Paris. T. v. p. 722. *δάμνει καθὰ μορμῶ, λυκίον τι θηρίον*, ubi legendum olim monui *καθὰ μορμολυκίον τι θηρίον*.

71. Callimachus expressit nobilem locum Homeri Il. Z. 466. *Ὡς εἶπεν, ἐν παιδὶς ὀρέξατο φιλίμης Ἰταίω, ἄψ' δ' ἐπ' ἑῆς πρὸς κόλπον ἐξέτανοι τιβήνης Ἑκλήθη ἰάχων, πατὴρ φίλου ὄψιν ἀποχθίνης*, &c. quem multi *deinceps* ad imitationem vocant, tanquam Euripides Troad. 558. *βρέθη δὲ φίλια περὶ πέπλους ἔβαλε ματρὶ χεῖρας ἐπτοημένας*. Callimacheis plane geminum est hoc *ἀνευαλὸς θαί. iii. 175. cum personæ patientis h' utum In gremio matris formidat rusticus infans*. Disputat etiam de hoc loco Iacorda ad Virgil. Æn. vii. 518. Sed *θεμένη ἐπὶ φάσει χεῖρας* inseite vertit. *ποσην πλάσιν* in illius (matris) *oculis*. *Κ. Rubakenius*. Unice hunc locum illustrat Pausanias x. 26. fin. *παρὰ δὲ τὴν Μέδουσαν ἐν χροῦ νεκαρμένη, πρεσβυτις ἢ ἀνθρωπὸς ἐστὶν εὐνούχως, παιδίον δὲ ἐν τοῖς γόνασιν ἔχει γυμνόν· τὸ δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ δαίματος ἐπίκρουσι νῶν ἀφθαλμῶν πεποιήται*. Sophocl. Œd. Col. 1650. *Ἄναστα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον Χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινὸν τιδὸς Φόβου φανέντος, οὐδ' ἀνασχέτου βλέπειν*.

73. ἔμολε pro ἔμολεν dedit Brunckius. Nempe Scriptores hexametrorum dacylicorum ante vocales liquidas, breves in arti produxisse putat, sine *ν* ἐφελευστικῷ ορε; cuius rei exempla quædam dedit ad Theocrit. xxviii. 246. Sed vide Hermann. de Emend. Gr. Gramm. p. 5.

77. Orion Thebanus MS. a Rubkenio-excerptus: *Καλλιμαχὸς ἔφαν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἐπιπέδου ἰατρίας*. P. 1. c. 1. Antipatrum citat Anthol. iii. 7. *ἐλν ὠλόφατο χεῖραν*, ad quem Orion respexisse putat.

78. *Κόρσην* edd. vett. *κόρση* Anonymus ad Vascosan. probante Ernestio, *κόρση* est proprie *pericranium, the hairy scalp*. Nihil

interpretet, *tempera*. Vid. Æsch. Choeph. 280. Photius Lex. Πυροπόροσσοσ λέντοσ. Δισχύλοσ έν Κήροξι Σαπόροισ. Lycophr. 530. Κόρολη σπεπύσσει βόροσ ροήλοσ δόροισ. ubi Tzetzes, κρόλοσ ή μήνιξ (i. μήνιγξ) νύν δέ τήν κεφαλήν ρασίν. Simonid. Brunckii Anal. T. I. p. 122. Χροσσά δ' αλγέλοσσι προσθήροσσι άσπεί δασείασ Κόροσασ. Vox Sicula fuit, teste auctore tractatuli de vocibus quibusdam peculiaribus in Maittair. de Dial. p. 377. ed. Sturz.

79. Ἀλώπεκεσ dicuntur Hippocrati quæ Celso *areæ*, ceteris scriptoribus *άλωπέκια*. Vitium in pilis capitis, et capillorum denudatio. Inde vero nomen sortitum apparet, quod vulpes ec vitio frequenter tentetur. *Foesius*. Œconomi. Hippocr. p. 34.

81. Edd. et MSS. Κύκλωπεσ ή μοι. Brunck. ή μοι. In Codici mei margine scribitur: γράζεται κάμοι τι. Hæc vera lectio est, quam Stephanus etiam vidit. *Ruhnkenius*. Nempe hoc ait; *Ut Apollini, sic mihi quoque, Ἔς. καί μοι* probat Schæfer. ad Gregor. de Dial. p. 384.

84. Hesych. Μονόσ ὄσ. άγροιοσ. ό μη τοίσ άλλοισ συναγελαζόμενοσ.

88. Ἀσκαδόην Draco Stratonici. p. 78.

90. Hesych. Πηγόν. όι μέν λευκόν' όι δέ μέλαν. Fuit igitur, ut opinor, *pingum*, alio distinctam; Anglice *pieballed*. Mox *αιόλοσ, maculatus*.

91. πόρ' οὐατίουσ *Ruhnkenii* conjectura est, quam in locum vulgati *παρουατίουσ* recipere non dubitavi. In fragm. 320. *asinus* dicitur *ετήρ οὐατίεισ*.

93. MSS. plerique *εἶλον*, quod in *εἶλκον* mutavit Stephanus. et sic codex *Ruhnkenii*; quod ille ex Nonno confirmat.

99. Sic MS. Voss. et ed. Ald. Ceteri *προμολήσ*. Hesych. Προσολή. ἔξογή. Harpocrat. Προσολοι. αι εισ Ἐλάσσαν ἐγκείμεναι πέτροι, καί οἶν άκταί τινεσ. Δημοσθένησ Φιλίππικοίσ. Occurrit quidem *προμολή* sæpius in Apollonio Rhodio, me iudice, ubique in *προσολή* mutandum. et apud Stuid. in v. In hoc loco verum esse *προσολήσ* satis monstrat Dionysius, diligens Callimachi imitator, Perieg. 1013. Ἴγγήσ βηρύλλου γλαυκόν λίθον, ή περὶ χυῶρον Φύεται έν προσολήσ. ubi tamen non est dissimulandum ut *προσολήσ* videri legitur *προμολήσ*. cum interpretetur, *πέτροσ αὐατίουσ τόπουσ*. Id. 1118 Ἄλλοι δ' ἰχθυόουσαν ἐπὶ προσολήσιν εἰνάρων. Antipater vero Sidonius Analect. T. ii. p. 35. Ἴσσοῦ ἐπὶ προσολήσιν, αἰλόσ παρὰ νῦμα Κιλίσσησ. Damagetus ibid p. 39. Ορημάησι παρὰ προσολήσιν Ὀλύμποσ. Sed et hæc etiam corrigenda. Leonidas Epigr. ap. Jens. vi. Hering. Obs. p. 169. Νελορόσσι ἄσπρι ἀπὸ προσολήσ. Aleiada. iii. l. p. 276. οὐκ ἀπὸ τήσ Δευκάδοσ πέτρασ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Ἡεραίνωσ προσολῶν ἐμαυτήν εισ τὸ κλυδόνιον ὤσω.

103. *τάρες*. Pessime vertit Ernestius, *vidisti*. Ita Callimachus dixerit, *Reperisti cervas, et statim vidisti*. Apollon. Rhod. ii. 206. Οἱ δέ μιν ὡς εἶδοντο, περισταδὸν ἠγχερόντο, καὶ τάρον. Ubi recte Schol. ἐξεπλάγησαν. Vid. etiam 1040. Quod ait Ernesti. neminem *statim* stupere, nimis argutum est.

106. Ne hic locus Dawesii canoni adversetur, legendum quis putet, *ἵνα σοι θεὸν ἄρμα φέροιεν*. Sed vid. H. Del. 34.

108. Ἦρης ἐννεσίησιν. Hoc exprimi jussi pro vulgato *αἰνεσίησιν*, (quod est verbum nihili) auctoritate MS. Vat. Ambr. 2. Voss. et Scholiastæ Apollon. Rhod. qui ad i. 995. hos tres versus Callimachi totos adfert, sed in iis, Ἦρης ἐννεσίησιν. Pariter mutatum in libris quibusdam in *αἰνεσίησιν* apud Hom. Il. E. 894. ubi vid. Var. Lect. Barnesii. Apud Apollon. Rhod. i. 7. edd. vet. *αἰνεσίησιν*: pro eo Stephanus rescripsit *ἐννεσίησιν*, nescio an e MS. Sed *ἐννεσίησιν* exhibent MS. Guelferbytanus, et aliter, cujus lectiones ab Erasmo Schmidio excerptas habeo. Itemque MS. Guelferbytanus *ἐννεσίησιν* exhibet constanter aliis locis, iii. 29. 817. (ut volebat Cl. Heringa Obs. p. 14.) iv. 640, 1445. quibus omnibus in locis editi habent *αἰνεσίησιν*. Itaque non dubitandum, quin omnia loca, ubi *αἰνεσίησιν* est, sint refingenda in *ἐννεσίησιν*, ut apud eundem Apoll. Rhod. ii. 1112. ὑπαινεσίησιν in ὑπ' ἐννεσίησιν, quod etiam est ibidem 1170. ut placet Heringæ l. c. Idem videbatur etiam eruditissimo Piersono Verosim. p. 209. De loco nostro firmat etiam Dionysius Periegeta, qui hoc ipsum hemistichium habet e nostro, ut alia, vs. 141. Ἦρης ἐννεσίησιν: itemque alio nomine subjecto Pseudo-Orpheus. Argonaut. 105. 261. 295. 693. 1361. Ernesti. Simili fere errore legitur *αἰνεσίησιν* in Æschyl. ap. Athen. xv. p. 667. C. quod in *ἐναισίησιν* mutavit Porsonus ad Odys. B. 159. Quoties ac et ε confusa sint, novit qui has literas vel ex primo limine salutarit; unum tamen vel alterum exemplum proferam. In Harpocrate et Suida vulgatur *πεζαίησιν*, vox nihili, pro *πεζέταιροι*, quod habet Photius. Eupolis ap. Erotian. v. Σελαχίοισι. Τί δ', ἦν λύκον κεράξεται, φρασεῖται πρὸς τὸν αἰπόλον; male pro φρασεῖται. Erotian. p. 15. laudat Ἀντίας θεῶν ex Sophoclis Clytemnestra. male pro ἀνταίας, nempe, *Heates*. Vid. Hesych. Vett. Gloss. Labbæi. Βλεσίοπους. Scaurus. Nempe pro Βλανσίοπους. Cyrilli Gloss. Sincerus. Ἀκαίησιν. Scripserat Cyrillus Ἀκηρος, quod in Ἀκερος et Ἀκαίησιν transiit. Re tamen sæpius perpensa, pene suspicor genuinam formam esse *αἰνεσίησιν*.

109. ὕστερον pro ὕστατον reponendum esse certo certius est. Quartus hic fuit Herculis labor. Χρυσόκευον ἔλαβον μετὰ ταῦτ' ἠγχευσε τέταρτον. (Quint. Smyrn. in Anal. T. ii. p. 475.) Schol. Apollon. Rhod. ad i. 990. versum 107. et duo sequentes pro-

fert, ubi recte ὕστερον legitur, i. e. *in posterum tempus*. Infra iv. 172. ὕστερον codicum et veterum editionum in ὕστατον etiam male mutarunt. Brunck. Vid. ad Del 172.

114. Αἴμω spiritu leni in omnibus editionibus repræsentatur.

115. χλαῖνα. ἰμάτιον χειμερινόν. Hesych. et Mæris. Unde χλαῖναν παρειῶν Æschylus dixerat χειμάμυναν, teste Polluce vii. 61. Hipponax apud Tzetz. ad Lycophr. 855. Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὐτίνα χλαῖναν Δαρσεῖαν ἐν χειμῶνι, φάρμακον ῥίγεος. Sic enim legendum, non οὔτε τὴν χλαῖναν—ῥίγεος. Idem ibidem ab Hænr. Valesio emendatus, Ἐριῆ, σιλ' Ἐριῆ. Μαιαδεῦ, Κυλλήνιε, Ἐπεύχομαι τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ. Δὸς χλαῖναν Ἰππῶνακτι καὶ κοπάσιον. ubi tamen legendum Μαιαδῆ—Ἐπεύχομαι σοι—ῥιγέω. Huc pertinet illud a Plutarcho servatum de Stoicor. Placit. ad fin. Δὸς χλαῖναν Ἰππῶνακτι, κάρτα γὰρ ῥιγέω Καὶ βαμβακίζω. Sic enim, pro βαμβακίζω, laudant Lipsius Manduct. ad Stoic. Philos. iii. 13 Scaliger. ad Catalect. p. 496. Ceterum κρυμὸς ὕσαῆς apud Dionys. Perieg. 609. huic Callimachi loco debetur.

119. τόσσακι MS. Venetus.

123. πολλὰ τέλεσκον MS. Venetus.

124. ἐμμάξαι ὄργην. Elegans verbum, nec admodum frequens, significat cum vi et impetu immittere, injicere, &c. Schol. Cod. Reg. ἐμβάλλεις. Usus est Nicander de phalangio vs. 766. Αὐτὰρ ὁ κέντρον αὐχένι—ἐνεμάξατο φωτός. ubi tamen Gorraeus edidit ἀνεμάξατο. Ibidem, versu quinto post, simili sensu est προσεμάξατο. Est porro hoc verbum apud Oppian. Halieut. ii. 502. κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα. Ibi quidam habent ἀνεμάξατο: sed MSS. Gal. et Syll. illud: in quibus explicatur ἐνέβαλε, ἐνέθηκε: idque verum. Restituendum puto hoc verbum Theocrito Idyll. xvii. 36. Τᾶς μὲν Κύριον ἔχριστα Διώνας πόντια κῆρα Κόλπον ἐς εὐρέθη φαθῶν ἐνεμάξατο χεῖρας. Scholiastes videtur habuisse ἀπεμάξατο, quo verbo utitur. Alibi dixerat προσμάττεσθαι Idyll. xii. 32. Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη. Ernesti. Cujus integram notam ideo exscripsi, ut explicem alium Theocriti locum, cujus sensus interpretes mirifice delusit, xv. 95. οὐκ ἀλέγω, μὴ μοι κενεάν ἀπομάξῃς. Lege, οὐκ ἀλέγω. οὐ μὴ μοι κενεάν ἀπομάξῃς. Non curo te: non enim mihi gratulam alaram impinges. scilicet tuam tibi reddam. i cerses Thebæmus Anal. Brunck. ii. p. 4. Ἀριστοτέλης δ' οὐκ ἀπάνευθε πατηρ Δεξιτερῶν κεφαλάν ἐπεμάξατο.

125. MSS. Ambros. Venet. λιμός.

Ibid. Edd. Κτήνεια φιν. Valde suspectum habeo illud φιν, quod

occurrit infra 213. ubi legerem ἀτύλωτοι σοισὶν ᾄμοι. In fragmentum 183. a Bentleio introlocitur. His apud Nicandrum occurrit. Thieriac 725. Ἀστέριον δὲ φιν ἄλλο πιεῖσκει. ubi Arnald. Lect. Gr. p. 157. tacite corrigit *ιν*. Sed legendum *ινν*. Alexiph. 124. Αὐτοὶ δ' ἀσχαλόουτ. ἄλλη δὲ φιν ἦσα φωτὶς Ἄψυχος πεδάει. ubi legendum puto ἄλλη δὲ τις. Certe alienum est φιν. In hoc versu nihil obstat quominus usitata forma adhibeatur; κήνεα enim cum synizesi pronuntiandum. φιν Lacorum proprium fuisse testatur Etymologus. Apollonius Lex. Homer. εἰώθασι ἀντὶ τοῦ σοῖν ἀντωνυμικῶ χρῆσθαι τῷ φιν, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς ἢ αὐταῖς. οὐχ εὐρίσκεται δὲ παρ' Ὀμηρῶν, ὡς Ἀπίων τέταχεν.

Ibid. καταβόσκειται. Restitue ex priscis editionibus ἐπιβόσκειται. Nesciebant scilicet, posteriorem syllabam in λοιμός produci posse per cæsuram; ut in Cererem vs. 22.

Ἄνικα Τριπτόλεμος ἀγαθὴν ἐδίδασκετο τέχνην.

Ἐπιβόσκεισθαι, comedere, consumere; apud Homerum et alios passim. Καταβόσκεισθαι autem est βόσκεισθαι κατὰ τινα τόπον, *pasce per sylvas, per valles*. Homerus: Πόρτις ἢ βεδὸς ἐυλόχον καταβόσκομενάων. Bentleius. Et sic in MS. Veneto legitur.

128. τῶν omnino referendum ad οἷς in v. 124. potius quam ad τέκνα. Arnaldus laudat Pindar. Isthm. vii. 18. Δωριῶ ἀποικίαν ἀνὴ δὲ δῶ ἔστατας ἐπὶ στυροῦ Λακεδαιμονίων. Cf. Eurip. Helen. 14. 64. ὄφελω δ' οὐκ αἰεὶ πράσσειν κακῶς, Ὀρθῶ δὲ βῆναι ποῖι.

129. Οἷς δὲ κεν ἀγάσσαι. MSS. Ambr. Voss. edd. Ald. Vascos. οἷς, Voss. ἀγάσσαιο, et Edd. Vascos. Froben. ἀγάσσειε. Utrumque correxerat manus docta in exemplo Vascosani, ut nunc editur: quod primus instituit Benenatus. Ernesti. οἷς Venet. De re cf. H. Apoll. 52. Epigr. 22. et quæ dedi ad Æschyl. Theb. 604.

132. Omnino cum Hemsterhusio intellexerim, non ad exequias eunt, nisi cum aliquem valde senem ferunt.

133. πρῶγει edd. Vascos. Venet. Ernestius confert Homer. Odys. Ψ. 293.

134. Pollux iv. 123. τράπεζα, πέμματα ἔχουσα—ὠνομάζετο θυωρός. Sic enim Spanhemius pro θυωρίς.

142. Vulgo προμολῆσι. Vid. ad v. 99.

143. Homer. Iliad. II. 181. Ἐρμῆς ἀνακήσται ubi Schol. V. ubi αὐτὸ τοῦ ἐν Ἄρκάδῃ ἀντροῦ Ἀκακῆσιου προμολῆσαι καθ' Ὀμηρον ὁ Ἐρμῆς ἀνακήσιος (imo ἀνακήτης), ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνακῆ μῆτιος παρεπίσης γενέσθαι.—ὄθεν καὶ ἐστὶν ἕκων, ὁ

ἔστι των ἀγαθῶν. lege Δῶτορ ἐάων, quo titulo Hermes appellatur Odys. Θ. 335.

144. Male editiones ὄ, πτι. Pro ὄστις Ἐολenses dicebant ὄπτις. Sappho apud Etymol. M. p. 449, 37. ὄπτινας γὰρ εὐδῶ, κῆνοι με μάλιστα σίνονται. Vid. Museum Crit. i. p. 27.

Ibid. Omnes habent πάροιθε δέ.

145. Sic MSS. et edd. vett. τοῦτο Stephanus.

146. οἷος malebat Hemsterhusius. Minus bene. Nescio an offenderit cum particula γάρ. Del. 140 τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔπαρχεν ἤχους. Eurip. Androm. 994. τὸν δ' Ἀχιλλέως Μηδῶν φρονητῆς παῖδ', ὃς εἰς ἔμ' ὕβρισε. Τοῖα γὰρ αὐτῷ μηχανῆ πεπλεγμένη—Apollon. Rhod. iv. 662. ἐνθα δὲ Κίρκην Εὐρον ἀλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν, Τοῖον γὰρ νυχθισιν οὐείρασιν ἐπτοίγησσι. Apposite citat "panhemius" chol. Vossian. in Iliad. H. 231. τοῖσι, οἱ γλωσσογράφοι τὸ τοιοῦτοι, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοί. ὄθεν καὶ Καλλιμάχος τῷ τοίων ἀεὶ κέχρηται. quæ habent Schol. Venet.

148. νεῖαι, quod in Odys. Λ. 213. et apud Hesych. occurrit, in νεῖη mutandum videtur, nempe νεῖσαι.

150. Sic edd. Lasc. Ald. Vascos. pro ὅτε, probante Ernestio, qui laudat Homer. Iliad. Γ. 409. Nicand. Theriac. 411. ὁ δ' ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας, *Ἡ ὄγε που φήγισιν, et 512, et Bentleium ad riorat. Carn. i. 9. ejus exemplis adjectis Ovid. Fast. ii. 271. *Et seu vomeribus seu tu pulsabere rastris.*

151. φέροι edd. Melius est φέρει. Sed φέρων legendum putat Ernesti.

153. Ita pro Σηγοῖσι βόηθῶν corrigebat Vir doctrina et pietate illustris, Petrus Daniel Huetius, Abrincarum Episcopus.

155. Ex hoc loco colorem duxit incertus poeta Anthol. i. 33. p. 68. Ἡνίδα καὶ κίχλην καὶ κόσσουρον, ἦνίδα τόσσους ψάρας, ἀρουραῖης ἀρπαγας εὐπορίας. Καρπῶν ἀνιχνήσας ἐλεῖν πέρις ὄλλυτ' ἐκείνους. Nonnus xvi. p. 456. Λεῖπε βόας καὶ μῆλα. τί σοι ῥέξουσι νομήες. *Ruhnkenius.* Imitatur etiam, ut opinor, Ovidius, Callimachi studiosissimus, Fast. I. viii. 33. 45. *Prima Ceres avide gavisa est sanguine porcæ, Ulta suas merita cæde nocentis opes—Culpa sui nocuit. nocuit quæque culpa capellæ: Quid bos, quid placidæ commeruistis oves?*

159. Φρυγίη περ ὑπὸ δρυῖ. Spanhemius vehementer laborat in hoc versu interpretando. Sed is labem contraxit, iudice etiam Valckenaerio ad Theocrit. Adoniaz. p. 231. at ne adeo corrigendus ante est, quam explicandus. Repone, Φρυγίης περ ἐπ' ὄφρυσι. Nihil hac lectione verius. Stephanus Byz. Φρυγία τό-

προς τῆς Οἴτης, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πέρρευχθαι τὸν Ἡρακλέα. Vide Hemsterhusium ad Lucian. Timon. p. 112. Ab ἐπ' ὄφρῦσι facilis librarii lapsus fuit in ὑπὸ δρυϊ. Sic infra v. 192. pro ὑπὸ δρυσι MS. Vossian. habet ὑπ' ὄφρῦσι. In transitu succurramus Orpheo Argonaut. 469. Σιντιακαῖς δ' ὄφρῦσιν ἐκέλευσαν ἐκάλαιον ὠκύαλον ἰαῦν. Γεγε, Σιντιακαῖσι δ' ἐπ' ὄφρῦσ' ἐκέλευσαν ὠκύαλον ἰαῦν. Infra vs. 632. Κέλεσε δ' ἐπ' αἰγιαλῶ. *Ruhnkenius.*

160. A multis voracitas Herculis notata: a nullo facetius, quam Aristophane Ran. vs. 63. 557. seqq. *Ernesti.*

161. Conon ap. Phot. Bibl. p. 430. historiam narrat ἀροτήρος Ληϊδίου, ὃς, ἐπεὶ τροφὰς ἔπει Ἡρακλῆς ὑπὲρ Ἰλλίου τοῦ παιδός, ὃν κομιδῇ νέον κατὰ τὴν ὁδὸν συνεπήγατο, ἀντὶ τοῦ παρασχεῖν καὶ προσύβρισεν. Ἡρακλῆς δὲ χαλέπηντας, ἕνα τῶν βοῶν κατασφάξας, αὐτός τε δῖνᾶται, καὶ τῷ παιδί διδωσι. Plura vide apud Schott. Adag. p. 112.

163. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 109.

165. Ὠκύθειον τριπέτηλον. MSS. Ambr. Voss. ed. Frob. ὠκύθειον. Ad hunc locum respexit haud dubie Scholiastes Nicandri Ther. 512. τὸ τριόφυλλον Διονύσιος μὲν ἐν τοῖς ῥιζοτομικοῖς μινυανθῆς καλεῖ, Καλλιμαχος δὲ τριπέτηλον, additque descriptionem ejus. Versu sequenti MSS. Ambr. Voss. χρυσίδας ὑπόληϊδας. *Ernesti.* ὠκύθειον etiam Venet. Et hoc fortasse praestat. Ceterum de planta ipsa (*Lucerne*) vid. Heyn. ad Virgil. G. i. 215.

172. Λίμναις. De hoc Athenarum loco vid. Meurs. Athen. Attic. iii. 4. Ruhnken. Auctar. Emend. in Hesych. i. 1001. col. a.

175, 176. Hos versus imitando expressit Maximus περὶ ἀρχῶν vs. 473. seqq. apud Fabric. Bibl. Græc. v. 25. p. 440.

Μὴ μὲν δὴ τημόσδε θέλειν ἐρίθωλον ἄρουραν
 Ἄρουσθαι μισθῶ ἐπιλατρίῳ· οὐ γὰρ ἄμεινον·
 Οὐδὲ φέροι ὄνειρα ὑπ' ἀλλοτρίῳ μογέοντι. *Ruhnken.*

Cf. Virg. Georg. i. 455. et ibi Heynium. Ernestius confert Apollon. Rhod. iii. 411. κατὰ νεῖον Ἄρηος Τετράγυον.

177. Ἡ γὰρ κεν γυῖαι τε καὶ αὐχένα κεκμηῦται.

Ita veteres editiones, non, ut hodie, κεκμηγῦται. Hom. Iliad. A. vs. 801.

Ῥεῖα δὲ κ' ἀμῆητες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῆ.

et in Ψ. Κλίνθη κεκμηῶς, et alia multa in hanc formam; Πεπτηῶς γὰρ ἔκειτο, κεκορηότε ποιῆς, κεκοτηότι θυμῶ, κεχαρηοτά νίκη. Quamobrem reducenda est antiqua lectio, κεκμηῦται.

Bentleius. Sic MSS. Vat. Voss. Legendum puto *κεκμαῶς* pro *κεκμακῶς* in Theocrit. i. 17. *Τανίκα κεκμαῶς ἀμπαύεται*.

178. *Τυμφαιίδες*. MSS. Ambr. Voss. Edd. Ald. Benenat. Steph. *Στυμφαιίδες*, quod perperam in ed. Vascos. mutatum in *Στυμφαλίδες*, servatumque a Frobenio. At MS. Reg. recte *Τυμφαιίδες*, quod jam Grævius receperat. Ita habuit in suo libro Scholiastes, ita Stephanus Byz. Præter Holstenium ad Steph. p. 332. etiam Salmasius sic corrigebat Callimachum ad Steph. in *Βούνειμα*, et *Τύμφη*. *Ernesti*.

179. MSS. nonnulli *κεραελκῆες* quæ vox non nauci est.

183. Deest hic versus in Cod. Veneto.

186. Callimachus imitatur Theocritum xxii. 116. *Εἰπέ θεᾶ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφήτης φθέγγομαι*. ubi de Hemsterhusii conjectura *ἐτέροις* scribendum esse, hic locus planissime ostendit. Apollon. Rhod. iv. 1381. *Μουσῶν δὲ μῦθος· ἐγὼ δ' ὑπακούς ἀείδω Πιερίδων*. *Ruhnkenius*.

193. Scholiasta Venetus ad *Iliad*. Δ. 483. explicat vocem *εἰαμενῆ*, *ἐν καθύδρῳ καὶ βοτανῶδει τόπῳ*. Pro *vadosus*, ut videtur, usurpata est a nescio quo Demosthene Bithyno ap. Etymol. M. p. 437, 50. *εἰαμενῆ δὲ, καὶ οὐ βᾶθος ἐστὶ θαλάσσης*. Dedi *εἰαμενῆσιν* spiritu aspero, ut veteres editiones.

195. *ἤλατο πόντον*. Verbum *ἤλατο* illustrat Vir doctus Obs. Misc. iii. p. 95. *δῆ* abest a MS. Voss. *καὶ δῆ σχεδὸν* est etiam apud Apollon. Rhod. ii. 1032. *δῆ σχεδὸν* apud Hesiod. Scut. Herc. 113. Et *καὶ δῆ* usitatissimum Atticis. *Ernesti*. Sed non nisi in capite sententiæ.

198. Dedi *νύμφην* pro *νύμφων* ex Codice Veneto.

204. Vulgo *καὶ δέ σε*.

207. *ἐνὶ* pro *σύν*. Eurip. *Electr.* 321. *Καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἑλλησιν ἐστρατηλάτει*. Bacch. 1165. *εἰσορῶ—Πενθέως Ἀγαυὴν μητέρ' ἐν διαστρόφοις Ὀσσοῖς*. Parmeno in *Anthol.* I. v. 7. *πεζοπόρον πελάγους Ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν ἐστεγεν Ἄρης Σπάρτης*. Vid. Tyrwhitt. ad Aristot. *Poet.* iii. 7.

211. Edd. *φάεσσι*. Dedi *φάεσσι*, ab Ernestio propositum. Vid. supra 71. 182. Eadem correctio fiat Moscho *Id.* iv. 9. *Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φάεσσι ἐμοῖσιν*. ubi editur *φάεσσι*. Idem enim ii. 4. *Λυσιμελῆς πεδαῖ μαλακῶ κατὰ φάεα δεσμῶ*.

213. Schol. ad Aristoph. *Acharn.* 860. *Τύλον δὲ ἀρσενικῶς ἔλεγον τοῦ ὤμου τὸ τετυλωμένον καὶ πεπιλημένον καὶ τετριμμένον· ὅποιον πολλάκις ἐπὶ τοῦ ὤμου γίνεται τοῖς ἀχθοφόροις ἐκ τοῦ βασταῖζειν τι συνεχῶς*—Hinc ὤμοι ἀτύλωτοι Callimacho in

Dian. 213.—Vulgo legitur ἀσύλωτοι. Quod ne Græcum quidem est. Nos veram atque elegantem lectionem absque controversia Callimacho restitimus. ἄμοι ἀσύλωτοι sunt *humeri oneris immunes*. Quales Dianæ atque ejus ἑμοθέων. Sed in ista voce apud Callimachum τὸ λ duplicari debet ob metrum. *Tournius* in Suid. ii. p. 282. unde ἀσύλωτοι dedit Brunckius. Equidem vulgatum stare passus sum; cum de λ duplicando hæsitarem. Quod si verum sit ἀσύλωτοι, veterim: *callosi*, *α* intensive sumta. Ceterum παραφαίνεται non tantum ad μαζός, sed ad ἄμοι etiam referendum.

215. ποδορρώγη. Vid. H. Del. 175.

216. Pro Ἄρκασίδαο MS. Voss. Ἄρκαλίδαο, ad analogiam. Sic scilicet debebat dici: sed, ut ait Stephanus in Ἄρκας, διὰ τὸ κακόφωνον dictum est Ἄρκασίδης, et femininum Ἄρκασίς. *Ernesti*.

221. Pro Ροῖκον MS. Voss. Λύκον. Ροῖκον probabiliter scribendum censet Bentleius ad Horat. Carm. II. xix. 23. qui omnino adendus.

222. Hunc locum duxit ex Homero II. P. 398. οὐδέ κ' Ἄρης λαίσσός, οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόν γε ἰδοῦσ' ἄνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χέλο, *Itin.* *Wolffius* 742. οὐκ ὄν ἐπέο' ἴδαι; μαμήσαντο σοφῆς ὑπεργγός Ἀθήνης. Meus quoque Codex cum Veneto habet μωμήσανται. *R. Hakkenius.* μαμήσανται MS. Voss. et edd. *Vascos.* *Froben.*

227. Confidenter reposui ἡγέμον' ἦν pro ἡγεμόνην, quæ vox nihil aliud quam ductum significare posset.

230. Edd. pleræque δύο ἐκαβίσσατο. MS. Voss. δύο ἐγκαθήσατο. *Valckenaer.* ad Eurip. Hippol. p. 166. C. corrigit, δύο, *ξεδ*, εἴσατο.

234. Legendum puto Κορήν in dativo.

235. Sic pro ἀξείνια emendabat Th. Grævius.

238. ἐν ποτε Edd. ἐν ποτε MS. Voss. Dein Ἐφέσω pro vulgato Ἐφέσσου dedi cum MSS. Voss. Venet.

243. MS. πλίσσασιν. Similiter locutio est πλίσσασιν, quæ fuit etiam Cl. Reiskii sententia. πλίσσασιν verbum est neutrum, quod hic unice convenit: non item πλῆσσειν activum, quod subjecto careret. Et hæc est diversitas loci ex Apoll. Rhod. prolati, ubi adhibuit poeta activum ῥήσσειν, cui subjungitur πέδον. In Theocrit. xx. S. ἐγρωπέσσαι ποσσὶ περιπλίκτοις. *Brunckius.* πλίσσασιν est *Arnaldi* correctio; quam veram judico. Cf. *Hemsterhus.* ad Hesych. v. Διαπεπλίχθαι, et *Koen.* ad *Gregor.* p. 258.

244. τετραίνοντο corrigebat nescio quis pro τετρήνοντο. Recte. MSS. quidam τετρήναντο.

248. Σήμεilon Venetus.

249. Vide supra ad H. Apoll. 93. Dionysius hunc locum potius quam illum respicit, quod monuit Ruhnkenius.

251. Hesych. Ἠλαίνει, μυραίνει. Vid. Schol. Theocr. vii. 23.

Ibid. ἀλαπαζέμεν MSS. Ambros. Voss. Venet. quod voluit Stephanus, loco vulgati ἀλαπαζέμεν.

253. Etymol. MS. a Ruhnkenio exscriptum; παρά δὲ τοῖς ἄλλοις ἐποποιῖς εὐρίσκεται συνεσταλμένος τὸ ἴ, ὡς παρά Καλλιμάχῳ Ἥλασε Κιμμερίῳ ψαμάθῳ ἴσον.

254. Ernestius comparat Iliad. E. 709. ὅς ῥ' ἐν ἴλῃ ναίεσκε — Λίμνη κεκλιμένος Κηρισίδι. Adde Theognid. 1107. πόλις δὲ μὲν ἔστι καὶ ἡμῶν Καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ. Dionys. Perieg. 1003. Ὀύρεσι κεκλιμένοι. 847. Πρὸς δ' ἄλλα κεκλιμένην Λύκιοι χθόνα ναϊετάουσι.

255. Simili fere constructione dixit Euripides Suppl. 843. κείσιν ἀσπῶν. Heraclid. 507. τάλαια παρὶθῶν. Nester fr. 131. περὶα γυναικῶν. Æsch. Suppl. 964. Διὲ Πελασγῶν. Herodot. vii. 48. δαμόνι ἀνδρῶν. Homer. Iliad. X. 48. κρείουσα γυναικῶν. H. Cer. 118. πότνα θεῶν. Soph. Epigon. fr. 4. Ὀλόμειε παιδῶν. Antipater Sidonius Analect. Brunck. ii. p. 11. πότνα γυναικῶν. Vid. Forsen. Supplem. præfat. ad Hecub. p. 54. Sic apud Latinos Virgilius, *Sancte Deorum.*

256. οὔτε τις αἰγὸς MS. Venet.

267. ἀκλαυτεῖ omnes. De hujusmodi adverbiorum scriptura fuse disputavimus ad Æsch. Prom. 216.

H. IN DELUM.

V. 7. αἰέση laudat Tzetz. ad Lycophr. 276. Editiones αἰεσει.

9. Theocrit. xvii. 50. ἀποδάσσα τιμῆς. Ernesti.

10. MS. Ambros. 1. Καυ . . . 2. Καύριος. Voss. Καίριος. Venet. Κάνθων. Adhuc, ut opinor, latet vera lectio.

11. ἄσπετος, quæ est editionum lectio, explicant per *immota*, vel per *dura*, *inulta*. Ruhnkenius conjicit ἄσπειρος, collatis v. 268, οὐσῆροτος; et Homer. Odys. I. 123. ἄσπαρτος καὶ ἀνή-

ροτος. Sed verisimilius est quod exhibui. Pollux v. 13. ὄρη εὐθήρα, καὶ πολύθηρα, καὶ Σηροτροφα — καὶ πάλιν ὄθηρα καὶ ἄτροφα. Sed ibi forsán legendum καὶ ἀθηρότροφα. Conjeceram aliquando in Callimacho ἄτρομος.

14. Vulgo πολλὴν ἀπομάσσεται. Elegantem Ruhnkenii conjecturam περιλήν in textu reponere neglexi. Idem corrigit in transcurso Apoll Rhod. ii 987. Πόντον ἐς ἄξεινον κυρτὴν ἀπερεύγεται ἄχνην, ubi legebatur ἄκρην. Etymol. M. p. 494. ἄχνη δὲ λεπτὸς ἀφρός τοῦ κύματος καχλάζοντος.

15. Legebatur ἐνάσαντο. Correxít Ernesti.

17. Sic emendabat Valckenaerius. Vulgo Ὀππότ' ἐς Ὀκεανόν τε, prout citatur a Dracon. Straton. p. 88.

20. Quod Corsica vocatur οὐκ ὀνοτή, id intelligere licet *eximia, egregia*. Nam sic illa forma seniper apud Homerum Iliad. I. 146 N. 287. Ernesti. Dionys. Perieg. 839. Οὐ μὲν οὐδὲ γυναικας ὀνόσσεια. Sic etiam dicebant, ἀμμυμος vel ἀμώμητος.

23. Verte; *Colit autem et tulatur eam pro naulo, sive mercede.* Venus jam mari nata et ἀναδυομένη, cum ad Cyprum primum appulisset, et eam tellurem veluti navim conscendisset, hanc ei gratiam quasi naulum rependit; ut in tutelam suam veniret. Hesych. Ἐπίβαθρον, μίσθος τῆς βάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, τουτέστι ναῦλον. Habes apud Homerum et Apollonium Rhodium: imo et ipsum Callimachum in Fragmento; νεῶς Ἀρχερωπείας ἐπίβαθρον. Bentleyus. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. i. p. 108.

25. ὑπὸ pro ὑπαὶ rescripsit Brunckius, monens in Dionys. Perieg. 674. editionem Aldinam et codicem antiquum habere ὑπὸ ῥιπῆσι pro ὑπαὶ ῥ. Dedi ῥιπῆς pro vulgato ῥιπῆς. Cf. 202. 321.

28. Valckenaer. Diatrib. p. 283. A. correxít, Εἰ δ' ὀλιγηπέλεες, quod recepit Brunck.

30. χ' ὡς pro ἦ ὡς MSS. Ambros. 1. Voss. Venet. edd. Lasc. Ald.

31. Oppian. Halieut. iii. 553. Αἰχμῆ τριγλώχινι πεπαρμένους. Telchines autem dæmones erant marini, teste Eustathio ad Iliad. I. p. 771. γλαυκοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς — καὶ ἀνὰ μέσον τῶν δακτύλων δέρματα ἔχοντες κατὰ χίνας. Anglice, *green-eyed, and web-footed like geese.*

32. εἰναλίους Cod. Venet.

33. Ἐκ νεάτων. sc. βενθέων. Proclus Hymn. ad Sol. 25. Ἵγλης δ' αὖ νεάτοις ἐν βένθεσιν. Solon. Eleg. v. 10. Ἐμπεδος ἐκ

κατου πυθμῆος εἰς κορυφήν. Apollon. Rhod. iv. 946. νεάτω ὑπὸ
 πυθμῆνι πόντου. Dein ὄχλισσε est *submovit*, ut in Iliad. M. 448.
 τὸν δ' οὐ κε δὴ ἀνέρε δήμου ἀρίστω Ῥηϊδίωσ ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδεὸς
 ὄχλισσειαν.

Ibid. Edd. pleræque εἰσεκύλισσε. MSS. Ambr. 2. Venet. et
 Ruhnkenian. εἰσεκύλισε, quod probavit Ernestius, recepit Brunck-
 ius. Pherecrates ap. Stob. p. 479. Grot. Πολλοῖς ἔμαυτὸν ἐγ-
 κυλίσας πράγμασι. Ut ex κυλίνδω κυλίσας, ex ἀλίνδω etiam
 ἀλίσας secundam porrigit in noto Aristophanis versiculo, Ἄπα-
 γε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἰκάδε. Vetus thema fuit κυλίω, ut κοινῶ.
 Æsch. Pers. 163. Μὴ μέγας πλοῦτος κοίνας οὐδας ἀντρέψῃ
 ποδί.

35. Omnes habent *πρίμοθεν*. Vide quæ disserui ad Æsch.
 Theb. 1059.

41. Edd. ante Brunck. ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης. Quod dedi,
 elegantissima est Ruhnkenii correctio, qui citat Suidam, Ἄλι-
 ξάντοις. ταῖς ὑπὸ τῆς ἀλὸς ξαινομέναις. Mæcii Epigr. in An-
 thol. vi. 3. p. 550. Ἀκταίης νησίδος ἀλιξάντοισι, Πρίηπε, Χοι-
 ράσι, καὶ τρηχεῖ τερπόμενος σκοπέλω. Adjice Oraculum apud
 Huschk. Analect. p. 295. Δὴ τότ' ἄγων παρὰ θῖνας ἀλιξάντους
 τε παρ' ἄκτας.

47. Ex Odys. Γ. 278. Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἰσὸν ἀφικόμεθ' ἀκρὸν
 Ἀθηγένων. ubi vid. Porson.

48. Μαστόν. Cratinus ap. Hephæst. viii. p. 25. Χαίρετε,
 δαίμονες, οἱ Λεβιάδειαν Βοιώτιον οὐθαρ ἀρούρης [Ἐχστ]. Aristo-
 phanes *ibid.* xiii. p. 42. Χαῖρε λιπαρὸν ἀπέθον, οὐθαρ ἀγαθῆς
 χθονός. Archestratus apud Athen. iii. p. 111. Ἐν Λέσβου κλει-
 νῆς Ἐρέσω περικύμονι μαστῶ. Sic enim manifesto legendum.
 Hæc indicavit F. Ūrsinus ad Virgil. Æn. i. 535. *ubere glebæ*.
 Omnia vero ex Homero fluxerunt Iliad. I. 142. Εἰ δέ κε Ἄρ-
 γος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν, οὐθαρ ἀρούρης. Vid. ejusd. H. Cer. 450.

50. Revocavi *pristinam* lectionem *γείτονες*, quam *perperam*
 mutavit Vascosanus in *γείτονος*.

52. ἀντήμοισον bene restituit Ernestius ex MS. Voss.

56. Sic optime emendabat Tan. Faber pro *ἐπεβρωμᾶτο*,
adrudebat, verbo Junonis voci parum conveniente. Forsan ta-
 men legendum *ἐνεβρωμᾶτο*. Vide omnino Schleusner. Lex. Nov.
 Fœd. in hac voce.

57. Damagetus in Brunckii Anal. T. ii. p. 40. Ναὶ μὴν
 ἀλλ' ἀρετῆς σὲ διακριδὸν Ἥλις αἰεῖδει. *præ ceteris*.

60. Λητώ. Sic Lascaris, Recentiores Λητώ. De hujus vocis

accentu inter veteres Grammaticos non conveniebat. Schol. Venet. ad Iliad. B. 262. Πάμφιλος πάσας τὰς τοιαύτας αἰτιατικὰς περισπᾶ. Λητῶ γὰρ δ' ἤλικσε (Od. A. 579. sine δ') καὶ, Πυθῶ δ' ἐρχομένην. (ibid. 580) ἐπεὶ, φησὶ, Λητῶά ἐστι καὶ Πυθῶα. Plura ibidem vide. Omnino Pamphilo assentior.

62. Sic MSS. Vat. Voss. Venet. probante Rukkenio. Ernestius vulgatum ὑποπτεύοντες tuetur. Vid. Dian. 54. Sed illud præstat. Odyss. Π. 140. Ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε. Æsch. Agam. 1580. Φοίβην ἀν' ἡδὴ νῦν βροτῶν τιμαίεσσι Θεοὺς ἀνωθεν γῆς ἐπόπτευεν ἄγρη.

75. Reiskius in subitariis istis Animadversionibus ad Callimachum p. 736. legere malit, τὸν ἐκάς δρόμον. Quam recte doceat imitator, Nonnus i. p. 46. εἰς δρόμος ἔστω Ἀρφοστέρας, μὴ Φοίβην ἴδης, μὴ Πάνα νοήσω. Ruhnkenius. Cujus auctoritas non obstat, quominus vulgatam lectionem vitiosam putem. Equidem libenter correxerim τὸν ἄνω δρόμον.

76. Στροφιῆν nemo in Bœotix fontibus aut Ismeni filiabus commemoravit. An legendum, Δίρκη, Γαργαφίη τε. Plinius H. N. iv. 7. a Spanhemio laudatus: Fontes in Bœotia, Cœdiprodia, Psamate, Dirce, Epicrene, Arethusa, Hippocrene, Aganippe, Gargaphia. Apud Ovid. Met. iii. 69. est Ismenis Crocale. Ruhnken.

79. Ad quamnam historiam respiciant hæc dicta non videntur interpretes. Ernestius frustra confugit ad fabulam de quercu in Helicone excisa. Versibus 79—85. intra notas parenthèses positus, quæ in editionibus desunt, omnia liquida fiunt. Nempe cum Jupiter Asopum fulmine percuteret, quercus in Helicone commovit; ut Melie de arbore coætanea pallidam habuerit genam. Hæc est, credo, mens poetæ. Nisi forte exciderint nonnulla post v. 78.

81. MS. Venetus ἀσθαινουσα. Forsitan Poeta grammaticus usus sit verbo antiquo ἤλικος ἀσταίνουσα περὶ δρυός. Etymol. M. p. 159, 36. Ἀσταίνω. ὀσπαίνω, ἀδυνατῶ, κακοπαθῶ, μοχθῶ, χαλεπαίνω, τάλαιπρωῶ. Sic etiam Hesychius. Ruhnkenius. Cujus conjecturam probabilem judico. Nescio an Græci dixerint ἀσθμαίνειν ὑπὸ δέουσι ut nos Angli *to be breathless with fear*. De nymphis et arboribus coævis cf. Apoll. Rhod. ii. 481. a Spanhemio citatum Μὴ ταμείην πρόμον δρυός ἤλικος, ubi vid. Schol. et Heyn. ad Virgil. Æn. iii. 28.

82. Ernestius concinnius fore putat ἐμοί.

88. Prolixa est Ernestii disquisitio de voce ἐλέγχεις. Sensus est, quare me fatum tibi propinquum prædicere cogis?

89. Legendum censeo *Μήπω και μ' άέκοντα*.

91. ούδέ τι Edd.

94. De vi quam habet vocabulum *έμπης*, sc. *tamen*, vid. Valckenaer. Epist. ad Rover. p. 37. *τομώτερον*, veterum editionum lectionem, in *τορώτερον* mutandam esse vidit Th. Canter.

101. Ovid. Metam. xv. 293. *Si quæras Helicen et Burin, Achæidas urbes, Invenies sub aquis*. Permulta veterum loca, ubi hæc oppida simul commemorantur, conguessit Gatakerus ad M. Anton. p. 172. ed. Cantab. ubi vid.

102. *Οικιάδαο*. MS. Vatic. *Οικιάδεο*, Ambr. et Voss. Edd. Flor. Ald. *Οικιάδαο*, unde in editione Vascos. factum *Οικιάδαο*. Eadem scriptura est apud Etymologum in *Βέρα* (ubi tamen Sylburgius lectionem librorum Callimachi præfert) apud Gzetzzen ad Lycophron. 591. ubi ille hoc versu utitur: quem tamen Potterus de sententia Nic. Gerbelii correxit in *Οικιάδαο*, scilicet ad Callimachi exempla edita: nam MSS. in his Vittembergensis membr. habent *Οικιάδαο*. Hesychius: *Οικιάδης*. *Σιμωνίδης και Ίππώνου πατήρ*. Quem locum Sevinus in Comm. Acad. Inscr. T. iii. n. 39. sic corrigit: *Οικιάδης*. *Σιμωνίδης Δεξαμενῆ και Ίππώνου πατήρ*. defendens, in Callimacho legendum *Οικιάδης*, ex Etymol. et Schol. Lycophronis, ignorans codd. et edit. Flor. Aid. scripturam: Dexamenum enim fuisse fratrem Hipponoi. Malim: *Οικιάδης*. *Σιμωνίδης*. *Οικεῦς Δεξαμενοῦ και Ίππώνου πατήρ*. Sed ne sic mihi satisfacit. Dubitationem contra lectionem receptam movet etiam Cl. Th. Bentleius ex eo, quod syllaba *η* longa sit: unde vult corrigi *Οινιάδαο* vel *Οινείδαο*, quæ forma est apud Homerum: et Galonius vertit *Οινιδæ*. Huic dubitationi occurri potest e consuetudine longas vocales atque adeo diphthongos corripienti ante vocalem. Paulo post Ambr. 1. *Λάρις* pro *Λάρισσα*, et *έφθέγγασ* pro *έφθέγγαστο*, ut contra H. in Dian. 79. *έφθέγγαστο* pro *έφθέγγασ*. Ernesti. Brunckius exhibuit priscam lectionem *Οικιάδαο*.

111. Certissima videtur Arnaldi correctio *δέχσθαι*, seu potius, cum Ernestio, *δέκεσθαι*, pro vulgato *τεκεσθαι*, quæ vox vim activam habet.

114. *άπ' έμείο μούνον* dedi ex correctione Stephani pro *έπ' έμειο μούνοι*. Ernestii longe intelicissima est conjectura, legendis *έπ' έμείο Μούνοι έλαφρίζουσι*.

116. *ό δ' άνήκοος*. Minus recte Ernesti. hæc verba ad Callimachum ipsum retulit, cum sint Latonæ. Mallem tamen *σὺ δ' άνήκοος*, ut in Theocrit. iii. 24. *Ὀμμι έγω, τί πάθω; ότι εἰσσοῖς οὐχ ἰσπανίεις*. Sic enim legendum puto istum versiculum, non *τί ό δύσσοος*;

117. De voce ἀπειρήμασι nonnulla notavimus in Glossario ad Æsch. Theb. 840.

118. Expressit hoc Ovid. Met. vii. 352. *Pelion umbrosum, Philyræia tecta. Ernesti.*

125. Edd. et MSS. universi, Δαψιλῆς ἠπέιλησεν. Ruhnkepius conjicit Δασπλῆς ἠπέιλησεν, sequentia notans, “Δασπλῆς Ἡρη, atrox Juno Virgilio Æn. i. 666. Furiae hoc epitheton tribuit Homerus Od. O. 234. eumque secuti Euphorion apud Schol. Sophocl. ad CEd. Col. 673. et Orpheus Argon. 867. Charybdi Simonides apud Stobæum S. 117. p. 599. Hecataë Theocrit. Eid. ii. 14. Rheæ poeta vetus apud Etym. M. p. 249, 6. καλὸν δασπλήτα κορυβός. Scribe: καλῶν δασπλήτα Κορύβας. Draconi Nicander Theriac. 609. Nonnus denique eandem vocem frequentavit de quavis re horribili et terrorem incutiente, ut iv. p. 134. xix. p. 402. xv. p. 414. Sed, quod imprimis notandum est, idem xxx. p. 776. imitatione sua non obscure significat se δασπλήτης in Callimacho legisse: Οὐδὲ χόλον δασπλήτα καθάψαμένος φύγεν Ἡρης. Hesychius, ΔΑΠΤΗΣ. δεινός. Lege ΔΑΣΠΙΑΗΣ, et vide Interpretes ad v. Δασπλήτης.” Hactenus Vir egregius; cujus exemplis adjicias femininam formam apud Lycophr. 1446. Εἰς κῦμα κωφὸν, εἰς νάπας δασπλητίδας.

128. ἴτω πεπρωμένον ἡμαρ. Jure dubitari potest, utrum jungi debeant, ἴτω πεπρ. ἡμαρ, quæ structura videtur fuisse omnium adsensu comprobata; an potius separanda sint, ἴτω πεπρ. ἡμαρ Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο: neutrum suis argumentis et veterum usu destituitur. Est in ἴτω sæpe venustas quædam simplex et intellectu facilis, quæ tamen orationem adstringat; quale illud Ionis apud Athen. xi. p. 463. B. ἴτω διὰ νυκτός ἀοιδῆ ἐξίτεται eatque frequens per noctem cantus: pariter Sophocl. Trach. vs. 211. Aristoph. Av. vs 858. Paulo diverse Pindar. Π. H. 40. τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι ἴτω τρέχον τέον χρέος hoc autem, quod præ peditus est, tuum negotium ex templo a me agatur. Solet etiam ad eventum rei bene maleve procedentis referri, sic ut quis, quem exitum sit habitura, parum se curare significet: τῆτο ἴτω, ὅπου θεῶ φίλον Plato Apol. Socr. p. 15. C. Ἄλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅπη περ εἰς ἴτω Sophocl. CEd. Tyr. vs. 1457. Nonnunquam idem fere valet, quod, veniat, in me irruat: Sophocl. Antig. vs. 1331. Hortensia in Appiano de Bell. Civ. p. 600. A. ἴτω τοίνυν ἢ Κελτῶν πόλεμος ἢ Παρθυσίων. Convenit ergo hæc formula hominibus et sua virtute confisis, et propositi tenacibus, qui nullo malorum intentatorum metu moveri se patiuntur, ut vel quicquam sua persona indignum committant, vel a destinato discedant: de Hercule Eurip. in Syleo apud Phil. Jud. p. 537. E. de Eteocle Phœn. vs. 524. ubi adeundus est Valckenærius noster, sagacissimæ vir eruditionis.

Eleganter Clem. Alex. Str. iv. p. 588. vs. 28. Gnosticus, Ὡ Κύριε, φησὶ, δὸς περιστάσιν, καὶ λάβε ἐπίδειξιν (Gnosticis adtributum Stoicorum dictum nemo non animadvertit) Ἴτω τὸ δεινὸν τᾶτο (postremam voculam abesse malim) κινδύνων ὑπερβ. ο. ο. νῶ. Hæc ego receptæ structuræ non diffiteor haud parum oritur. Verum ipsum illud Ἴτω egregie per se solum ponitur, indicatque captum firmiter agendi consilium, utcumque res cadat : Sophocl. Oed. Tyr. vs. 678. cum quo compara Eurip. Or. vs. 791. Philoct. vs. 120. Ἴτω. ποιήσω πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείσ. Eurip. Med. vs. 798. Ἴτω τί μοι ζῆν κέρδος vs. 819. ordinem invertit Heracl. vs. 456. οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχὴν Ἴτω. Ad eam normam arbitror hic etiam præferendum :—Ἴτω πεπρωμένον ἡμαρ Τλήσομαι—Dixerat Peneus—τί μήσομαι ; sequitur opportune, Ἴτω tum quid consilii animo futurum gerat, exponit : quare non minus commode nectuntur : πεπρωμένον ἡμαρ Τλήσομαι quod verbum utique non decet accusativo suo defici. Plutarch. V. C. Marii p. 428. D. Ἴτω δ' οὖν ὅτη χρήζοι φυγῆς ἀνατλησόμενος ἀλλαχόθι τὸ πεπρωμένον alia ratio est τῆ τλήσομαι in Homero. Archestratus satis ridicule apud Athen. vii. p. 286. A. 295. A. Si galeum, inquit, Rhodium, sive, squalum, raptum, si nolint vendere, nactus fueris, statim apparatus devora :—κάτα Ἰσπερον ἤδη πάσχ' ὃ τί σοι πεπρωμένον ἔστι tum tu postea vel mortem oppetas. Sumendum autem πεπρωμένον ἡμαρ non aliter hoc loco, quam δούλιον, ἐλεύθερον, ὄφραυκὸν ἡμαρ in Homero. Phylarch. apud Athen. xiv. p. 639. E. Bacis apud Herodot. viii. 77. ἀμειλίξιμον ἡμαρ Maxim. περὶ Κατ. vs. 275. φύξιμον vs. 358. ὀλέθριον vs. 384. et Phaennis apud Pausan. x. p. 333. de quo genere præter alios egit Vir summus J. F. Gronov. Obs. i. 2. p. 24. Dicit itaque Peneus : *sortem fato mihi destinatam subibo tua gratia et perpetiar. Hemsterhusius.*

130. Ἄμπωτις est fluvii alveus, qui undis recedentibus siccus relinquitur.

132. Editiones Εἰλήθθιαν.

135. Veterem lectionem restitui. Sic enim edd. primæ Codd. Reg. Ambr. 1. Voss. Nec tamen displicet ἀπικρύψειν quod edidit Benenatus. Dian. 255. οὐ γὰρ ἔμελλε—Νοστήσειν. De aoristo post μέλλειν vid. Porson. ad Eurip. Orest. 929.

136. Forte Callimachus in animo habuit locum Xenophontis de Ἐκπεδ. Cyri i. p. 265. Α. ἐφθέγγαντο πάντες οἷον περ τῶ Ἐυαλιῶ ἐλελίξουσι.—καὶ ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν, φόβον ποιῶντες ταῖς ἵπποις. Vid. Spanhem. ad Julian. Or. i. p. 233. *Ruhnken.*

139. Ἐσχατιαὶ sunt *extremitates*, vocabulum de locis remotis usitatissimum. Hesych. Ἐσχατιαὶ, τὸ ἔσχατον μέρος χωρίου.

Theocrit. Hyla 25. ἔσχατιαὶ δὲ ἄρα νέον βόσκοντι. Vid. Toup. Epist. de Syracus. p. 328. Versus Alcaicus ap. Hephaest. vii. 3. καὶ τις ἐπ' ἔσχατιαῖσιν οἰκεῖς.

Ibid. ὠρχήσατο. Ernestius putat Callimacho obversatum fuisse Æschylum, qui in Choeph. 165. dixit, ὀρχεῖται δὲ καρῖα φόδω. Sed hoc in re alia dictum. Nec magis apposite citatur Athenæus i. p. 21. A.

143. Cf. Virgil. Æn. iii. 581. et ibi Heynium. ἐπωμῖς autem pars est supra commissuram humeri cum lato scapularum osse, ut ait Foesius Cæcon. Hippocr. in voce.

144. Δερμαῦστραι edd. pleræque. Ernestius, re accurate perpensa, *durius putat τὸ Υ ante ΣΤ corripi; itaque prope malit Δερμαυστραι*. Equidem nihil dubitavi Δερμαστραι rescribere. Hesych. Θερμαστραι: κάμινι. Pollux x. 66. ἵνα μὲν τὸ ὕδωρ Δερμαίνεται, Δερμαντήρες, Δερμανστρίς, Δερμαστρίς. Qui locus tu ne dubita quin sic ab auctore scripius fuerit, ἵνα μὲν τὸ ὕδωρ Δερμαίνεται, Δερμαντρίς, Δερμαστρίς. Adscriperat nescio quis male sedulus Δερμανστρίς, quod in textum irrepsit, et a Jungermanno in Δερμαστρίς mutatum est. Pari modo Δερμαιστραι, credo, pro varia lectione Callimachi margini adnotatum, peperit anomalum istud Δερμαυστραι.

147. Hunc versum, tanquam spurium, obelo confodiunt Lennepius et Ruhnkenius.

150. εἰσόκεν οἱ Ernestius citra necessitatem. Dein Κοιγῆς Cod. Regius, quod legendum esse mouerat Anna Fabri. Apollon. Rhod. ii. 712. Spanhemio laudatus, Λητώ Κοιρογένεια. Pindaro apud Strabon. x. p. 485. B. Latona dicitur Κόλου γένος.

155. Οὐ λιπαρόν. Cur Callimachus Echinadon portum, refragante licet antiquitate, navibus recipiendis opportunum dixerit, diligenter quærit Arnaldus Animadon. p. 37. Verum non est a poeta, tanquam a jurato teste, veritas exigenda. Sardinia, ut hoc utar, omnium vituperiis obnoxia fuit. Hoc ipso tamen hymno vs. 20. vocatur ἡμερόεσσα; quod non temere mutem in ἡγεμόεσσα. Ceterum hunc locum expressit perpetuus Callimachi imitator, Dionysius Perieg. vs. 610. Ἄλλαι δ' ἄλλοι νῆσοι ἀπειρίτοι, αἱ μὲν ὑπ' ἀνδρῶν Ναιόμεναι, καὶ νησιῶν ἐπήρατον ὄμιον ἔχουσαι. Erudite, et ad Callimacheum locum appropinque Phrynichus Arabius Πρωπαρασκευῆ σοφιστικῆ MS. Ἄπαλδς εἰσπλοὺς λιμένος. Ὡσπερ Ὅμηρος τοὺς εὐσόμεους λιμένας τραχεῖς λέγει, οὕτως Κρατῖνος ἐπὶ τῷ εὐόρμῳ τὸ ἀπαλὸν ἐξ ἐναντίου λέγει. Ubi tamen τραχεῖς λιμὴν apud Homerum occurrit nescio. Ruhnken. Vide an pro Ὅμηρος legendum sit Δισχύλος, qui in Prometh. 732. dixit, Τραχεῖα πότιου Σαλμυδῆσ-

πία γνάθος, Ἐχθρόξενος καύταισι, μητροιὰ νεῶν. In hoc autem loco tolle virgulam post Ἐχινάδες, et junge οὐ λιπαρόν, *inhabilem*. Sic cadit Arnaldi objectio.

157. ἀφ' ὑψηλοῖο. Ita MS. Voss. quod recte recepit Ernestius.

158. Male hic rem gesserunt Interpretes. Ego sic verterim: *Illæ vero, ad quamcunque acceleret Latona, simul omnes fugiebant per fluctum, ob comminationem Iridis. Quis nescit φοβῆσθαι esse, fugam capere præ metu; passim apud Homerum et alios? Hesyech. Πεφοβημένοι εἰς φυγὴν τετραμμένοι. Bentleyus.*

159. Pro πανσουδῆ dedi cum Cod. Veneto πανσουδῆ. Photius Πανσουδῆ, μετὰ πάσης ὀρμῆς. Et sic Schol. Synes. 408. Arat. Phænom. in fine Poeta ap. Parthen. Erot. 21. Sed audi Eustathium, Πανσουδῆ διὰ τῶν δυο σο γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς τὸ σύσσιτος, σύσσωμος. Imo hæc nihil ad rem sunt. Scribebant veteres πανσαγία, πανστοαγία, et pari analogia πανσουδῆ. Vid. Wass. ad Thucyd. viii. 1. ubi rescripsit πανσουδεί.

161. Εἴλετο MS. Venet.

163. Legendum sine dubio οὐ μὴν ἐπιμέμφομαι. Vix Græce dicitur οὐτ' οὐν—οὐδέ. Homer. Iliad. Ω. 51. οὐ μὴν οἱ τόγε κάλιον, οὐδὲ γ' ἄμεινον.

169. περάτη. Odys. Ψ. 243. Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν στήθεν. Apollonius vero de Oriente i. 1281. ὑπολάμπεται ἡῶς Ἐκ περάτης ἀνιούσα. ubi Schol. σημαίνει μὲν κατὰ τινὰς καὶ τὸ ἐπὶ γῆν ἡμισφαίριον. λέγεται δὲ κυρίως ἢ ἀνατολή. Etymologus p. 663, 15. subjicit δύναται δὲ καὶ ἐπὶ δύσεως καὶ ἐπ' ἄρκτου καὶ μεσημερίας.

172. ὕστερον edd. vett. ὕστατον dedit Ernestius.

175. ῥώσσονται Ernestius, solæce. Retinuit tamen Brunckius. Vide oracula apud Herodotum i. 55. iii. 57. vi. 77. viii. 77. alia quædam apud Jortinum *Remarks on Eccl. History*, i. p. 256. ed. nov.

177. 178. In MSS. Veneto et Meermanniano vs. 177. nihil est nisi φορίεα καί. Primus lacunam ex Codice suo supplevit Fr. Robortellus Annotat. i. p. 148. ex quo editores hoc supplementum receperunt. Cum Robortelliano MS. convenit meus. In versus sequentis fine Venetus et Meermannianus hanc lacunam habent, καὶ ἡπείροι . . . quam Robortellianus et meus sic explerunt: καὶ ἡπείροι φοροαγγες Ἄμφιπεριστείνονται. Ruhnken. Sic etiam Robortelli editio, nisi quod ἀμφιστείνονται. Unde profecta fuerit vulgata lectio, ἡπείροι πόλῆες, equidem nescio. Voces uncinis inclusæ Grammatici alicujus supplementum sunt.

181. Sine dubio legendum *φάλαγγας*: nam versu sequenti legitur *ῥυστήρας* et *ἀσπίδας*, casu accusativo. *ἀγυγάζομαι* et *ἀπαυγάζομαι*, *video*, *cerno*. Sic v. 125. hujus Hymni, *Ἄπαυγάται, οἷος ἔφεδρος Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπὴν ἔχει*. *Bentleius*. Certissimam *Bentleii* correctionem, pro *φάλαγγες*, ab *Ernestio*, *Ruhnkenio*, *Brunckio* neglectam, in textu reposui.

189. *εἰν ἔτι* *Fabri* correctio pro *εἰσέτι*, ab *Ernestio* in textum recepta est, contra codicum fidem. Citat *Ruhnkenius* *Nonn.* *xlvii.* p. 1244. *ὑμετέρη δὲ εἰσέτι γαστρὶ φέρουσα τεὸν τόκον εἴλετο μητῆρ.*

191. *διειδομένη*. Recte *Schol* *θαινομένη*. Ad nomen *Δῆλος* respici monet *Ernesti*. ἐν *χώρῳ* edd. ἐν *χώρῳ* conjecit *Ernesti*. probante *Valckenaerio* ad *Theocrit.* *Adonia.* p. 395. A.

193. Pone comma post *ὡς*, non plenæ sententiæ notam; et verte sequentia in hunc modum. *Quo auster, quo aquilo, quo ferat mare*. *Bentleius*.

196. Editio *Robortelli* habet *ἀπέτρεχον εἰς ἄλα*.

198. Rariorem formulam, *οὐ τι παλαιὸν*, pro *οὐ πάλαι* a *Callimacho* sumisit *Oppianus Halieut.* v. 459. *οὐ τι παλαιὸν, ἐφ' ἡμετέρη δὲ γενέθλη*. *Ruhnken*. De voce *περιηγῆς*, præter *Hemsterhusium* ap. *Musgrav.* ad *Eurip.* *Suppl.* 654. videndus *Tourp.* in *Suid.* i. p. 359. qui vertit *Cycladas in orbem jacentes*.

200. Uncis inclusa desunt in MSS. *Veneto* et *Mecimanniano*. (*Ambros. Vatican. Regg. et Voss.*) Primus lacunam ex Codice suo sic supplevit *Fr. Robortellus* *Annot.* i. p. 149. *Ἔσθης δ' ἐν μέσσησι, κατωκτεῖρασα δὲ Λητῶ, Φῦκον ἅπαν φλέξας, ἀπὸ περικαίεο πυρὶ*. Idem supplementum in codice meo sic scribitur: *Ἔσθης δ' ἐν μεσσίτησι, κατωκτεῖρασα δὲ Λητῶ, Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας; ἐπεὶ περικαίεο πυρὶ*. *Ruhnken*.

Ibid. *πυρὶ*. Ineptissima lectio, et contra metri rationem; cujus servantissimus est *Callimachus*. Corrigo, ἐπεὶ περὶ καίεο κῆρι. Quia corde flagrabas; præ amore sc. et misericordia. *Hesych.* *Περὶ κῆρι, κατὰ ψυχῆν*. *Homerus*; *Τῆν περὶ κῆρι φίλητε πατῆρ καὶ πότνια μητῆρ*. Idem alibi; *περὶ κῆρι τίεσκετο, περὶ κῆρ θεῶν ὡς τιμήσουσιν, αἰδέεσθαι περὶ κῆρι*; et e contrario, *ἀπέχθονται περὶ κῆρι, περὶ κῆρι Πησείδων ἐχολώθη, νεμεσῶμαι περὶ κῆρι*. *Bentleius*. *Dawesius M. C.* p. 107. ultra progreditur, corrigendo *περὶ δαίεο κῆρι*. Quænam sit vera lectio a nemine dijudicari potest, dum quid in prima versus parte scripserit poeta resciscamus.

205. Hic versus in editionibus sic concipitur, *Ἐνεσπερ, ἡ δ' ἀρέτην ἄλλης ἀπεπαύσατο λιγύς*. *Anna Fabri* conjicit *ἀρέτης*.

Ernestius η δ' ἄμα ῥητῶ, quod reciperem, si mihi phrasis ista aliunde innotesceret. MS. Venetus ἄρητον, Vossianus ἄλυτον, unde probabiliter, ut opinor, dedi η δ' αὖ Λητώ.

206. Editiones ἴζετο, i. e. recentiores; Lascaris enim et Venetus ἔζετο, cum MSS. Voss. Venet. Et hæc forma in media voce usitata, ἴζω in activa.

212. Edd. ἀλυσθμαίνουσα, quod mutavit Brunck. suadente Ernestio. Vid. ad Hesych. v. ἀλυσθενεῖ. Eadem fere significatione dici potuisset ἀλασταίνουσα. Hesych. Ἀλασταίνει. δυσπαθεῖ. Infra 239, η δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσήδα.

219. Καθῆσαι cum dignitatis significatione proprie de domina dicitur. Aristoph. Pluto 533. Τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποινα, ἐπαναγκάζουσα κάθημαι, Διὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν πείναν, ζητεῖν ὀπόθεν βίον ἔξει. Qui locus non est sollicitandus. Ovid. Met. xiv. 261. *Ad dominam ducunt, pulcro sedet illa recessu, Sublimis solio.* Vide Dukerum de Latin. vet. Jctor. p. 410. Eandem dignitatem exprimit verbum *incedo*. Virgil. Æn. i. 46. *Ast ego, quæ divom incedo regina, Jovisque Et soror et conjux.* Ruhnken.

230. οὔατα δ' edd. Mutavi ob τὲ in versu præeunte.

234. Apposite Ernestius laudat Propertium, Callimachum Latinum, i. 3. 45. *Dum me jucundis—sopor IMPULIT ALIS.*

242. Sic pro δυστοκέες emendabat Lennepius, probante Ruhnkenio.

Ibid. Schol. Aristoph. Pac. 258. Ἀλετρῖς ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμάχῳ. Vid. Fragm. 232. Intellige ancillas, quarum officium erat fruges torrere et tundere. Aristoph. Nub. 136. Ἄθειν τε πίνονθ' ὥσπερ εἰ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν. Vid. Phœcratis versus a Piersono emendatos ad Moer. p. 18. Sic dicebantur Athenis nobiles quædam virgines, quæ sacras molas conficere solebant, testibus Pausania et auctore Lexici Rhetorici apud Eustathium.

249. Edd. αἰοῖοι. Ruhnkenius αἰοδαῖς. Verum est quod edere volui, αἰοῖοι. Sæpissime confunduntur οἱ et η.

255. Optime observavit elegantissimus theologus, Jortinus, *Remarks on Eccl. History*, i. p. 200. Philostratum hinc fabulam sunsisse, quam de Apollonio Tyanæo narrat c. 4. αὐτῇ δὲ (Apollonii mater) ἐς ὕπνον ἀπήχθη, κλιθεῖσα ἐν τῇ πόα. κύνοι τοῖνον, ὡς ὁ λειμὼν ἔβασκε, χόρον ἐστήσαντο περὶ αὐτὴν καθεύδουσαν· καὶ τὰς πτέρυγας, ὥσπερ εἰώθασιν, ἄραντες, ἀθρόως ἔχρισαν—ἡ δὲ ἐξέθοε τε ὑπὸ τῆς ῥῶδης, καὶ ἀπέτεκεν.

261. πανήμερος tentat Wakefieldius ad Meleagri Idyll. v. 4. Male. πανήμερος in hoc loco non est *per totum diem*, quod aiunt

interpretes, sed *per omnes dies*, i. e. *semper*. Apollon. Rhod. ii. 1194. Πρὶν καὶ πετράων σχεδὸν ἤλυθον, αἴτ' ἐνὶ πόντου Στεινωπῶ συνίασι πανήμεροι ἀλλήλοισιν. Sic legendum, non πόντῳ Στεινωπῶ.

262. ἐκόμισσε, quæ fuit editionum lectio, primus mutavit Hemsterhusius in ἐκόμησε, uti in Codice Veneto legitur.

266. Sic corrigebat Stephanus veterum editionum lectionem, ὦ μεγάλ', ὦ πολὺζῶμε: et sic MSS. Voss. Venet. Subaudiendum est Γῆ, nisi cum Ernestio legas Γῆ μεγάλη.

268. Stanleius in notis MStis conjicit Αὔταρ ἐγῶ. Ernestius, Αὐτῆ ἐγῶ, quod recepit Brunckius. In textu reponendum.

271. Λεχαίου. Et hæc etiam Hemsterhusii correctio est. Vulgo Λεχαίῳ.

281. οἱ καθύπερθε βορείης. Hos v. 291. vocat Arimaspos. Itaque non dubito, quin huc respexerit Stephan. Byz. v. Ὑπερζόρει. Ἀντίμαχος δὲ τοὺς αὐτοὺς φησιν εἶναι τοῖς Ἀριμασποῖς. Nam pro Ἀντίμαχος corrigendum est Καλλιμαχος, quorum nominum perpetua est confusio. Hinc etiam patet, male a Berkelio tentari, εἶναι πρὸς τοῖς Ἀριμασποῖς. Eodem Stephani loco Spanhemius utitur, sed sine vitii suspitione. Ruhnken.

283. οἱ μέντοι edd.

286. Γηλοχέες Etymologus ex Choerobosco, p. 230, 1.

291. ἐνειμαν MS. Venet.

297. Ἥθεα recte accipiuntur pro *thalamis*, *habitaculis*, *sedibus consuetis*. Hesiod. E. καὶ Ἡμ. 523. Ἐν τ' ἀπόρῳ οἴῳ καὶ ἐν ἤθεσι λευγαλέοισιν. Apollon. Rhod. ii. 1242. Χῶρόν τε καὶ ἤθεα κείνα λιποῦσα. Vide Gisb. Koenium ad Gregor. de Dialect. p. 236. Ruhnken. Herodot. vii. 75. 125. viii. 100. Æschyl. Suppl. 64. Eurip. Polyid. apud Valckenær. Diatrib. p. 201. Νῦν δ' ἐκλιπῶν ἤθη τε καὶ νόμον βίου Δεῦρ' ἔπτατ'.

298. Edd. Παρθενικαί. Sed παρθενικαῖς, quod ex ingenio dederat Stephanus, præbet MS. Regius; probante Reiskio, et, qui sequentia notat, Ruhnkenio. "Delix virginis comam dedicant Boreæ filiabus: Delii juvenes primam barbam juvenibus, Boreæ filias ad Delum deducuntibus. Hæc Callimachea ob oculos habuit Apollonides Anthol. i. 26. p. 51. Ἡδὺ παρῆιδων (παρῆιδῶν) πρῶτον ἄερος ἤματι τούτῳ Κείσο, καὶ γεινῶν ἠϊθέους ἔλιμας, Γαίε: σὺν δὲ πατρὶ χειρὶ δέξεται εὐκτόν Ἴουλον Λεύκιος, (Λεύκιος) αὐξομένου πουλὸν ἐς ἀέλιον. Ἡλικὰ χαιτήν hinc etiam Nonnus xiii. p. 356. sumsit. Theodoridas Anthol. vi. 22. p. 573. Ἄλιμες αἶ τε κόμαι καὶ ὁ καὶ ἑὺλοσ, ubi vide Jo. Irodaeum, Callimachi nostri haud oblitum."

306. Forma χορήτιδες, quam præ se ferunt omnes libri tum scripti tum impressi, contra analogiam peccat. Nullum verbum est χορέω vel χοράω. A χορεύω formantur χορευτής et χορευτής. Alio sensu usurpatur χορήτις H. Dian. 13.

311. De Labyrintho, præter Jo. Meurs. in Creta, ii. 2. videndus est Valckenaer. in Theocrit. Adoniaz. p. 233. C.

313. Proclus Chrestom. p. 382. ed. Gaisford. τὸν δὲ ἀρχαίμενον τῆς πόλεως Ἀριστοτέλης Ἀρίωνα λέγει ὡς πρῶτος τὸν κύκλιον ἤγαγε χορόν. Ubi vide Schottum. Photius, Κύκλιον χορόν, ὃν Ἀρίων ἐν Κορίνθῳ πρῶτος ἔστησεν. Schol. Aristoph. Av. 1402. Ἀντίπατρος καὶ Εὐφρόνιος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φασὶ τοὺς κύκλιους χορούς στήσαι πρῶτον Λατὸν τὸν Ἑορινέα· οἱ δὲ ἀρχαιοτέροι, Ἑλλάνικος καὶ Δικαίαιρχος, Ἀρίωνα τὸν Μηθουναῖον. Δικαίαιρχος μὲν ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων, Ἑλλανικός δὲ ἐν τοῖς Κραναϊκοῖς. Aristoph. Nub. 337. Κύκλιον τε χορόν ἄσμα-τοκάμπτας. Vid. Bentleii Dissert. de Phalar. p. 301.

322. Vulgo ῥησσόμενον. Post ἐλίξαι interpungi vult Heynius ad Tibull. p. 216. merito improbante Ernesto, qui corrigiit ῥησσομένους. ῥησσόμενοι anonymus in marg. Ald. quod recepit Brunckius, et ἀποστρέψαντες in proximo versu. Male omnino. Πρὶν ante infinitivum non ponitur, nisi intercedente accusativo, expresso vel subauditō. Homer. Iliad. B. 413. Μὴ πῶν ἐπὶ ἡέλιον δύναι, καὶ ἐπὶ ἀνέσας ἐλθεῖν, Πρὶν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον. Exempla citare infinitivum foret.

325. Editiones εὐῖστιε. Atqui si dixerit poeta ἰστίη Ionice, Ionice etiam dixerit εὐῖστιε.

Sequitur in MSS. et Editionibus Carmen in Lavacra Palladis, perperam Hymnus dictus. Sed cum procul dubio Elegia sit, in finem Hymnorum rejiciendum putavi.

H. IN CERERIS CALATHUM.

Verum hujus hymni titulum unus, quantum sciam, conservavit Scholiasta Platonis in MS. Clarkiano, Συμῆος. p. 218 B. qui ad verba, οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος. πύλας πάντων μεγάλαις τοῖς ὤσιν ἐπίβασθε, sequentia notat; ἐντεῦθεν παρῴδησεν Καλλιμάχος ἐν Ἰτρικῷ Δήμητρος Καλάθου τῷ, Θύρας δ' ἐπίβασθε βέβηλοι. Lectio a Scholiasta memo-

rata insigniter distat a vulgata, *χαμαὶ θασεῖσθε βέεηλοι*, nec dubito quin germana sit. De Platonis loco vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 8. Solennis formula erat in mysteriis celebrandis, *θύρας ἐπιθέσθε βέεηλοι*, scil. *τοῖς ὤσι*. Porro præceptum de pompa e terra spectanda non tantum ad profanos pertinet, sed ad universam spectatorum turbam. Ceterum calathus qui in pompis Cerealibus portabatur, etiam in capite Deæ gestamen fuisse notat Spanhemius, quod vel in veteribus nummis obvium est, et in illustri operis Phidiaci, ut aiunt, fragmento, ab Edyardo Dan. Clarke V. C. Eleusine deportato, qui rem ipsam illustrat in Marmoribus Græcis Illustr. p. 28. Tradit autem Scholiasta Ptolemæum Philadelphum, *κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηναίων* (Ἀθηναίων), præter alios ritus, etiam calathi processum in Alexandria instituisse.

5. *μηδ' ἀ κατεχεύατο χαίταν*. Meretricem intelligunt VV. DD. et inter eos Stanleius: quos miror in re tam perspicua hallucinatos esse. Intellige vel virginem quæ, jam matrimonium initura, comam posuisset in honorem dei vel herois cuiusdam, (de quo *ἀναθήματος* genere vid. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1423.) vel feminam, quæ, aliquo ex necessariis recens defuncto, capillos de more solenni detondisset. In re explorata non opus est ut testimoniis utar. Noster in Dian. 126. *Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' ὕλασιν*. Plura dabit Wolfius ad Sapphonis ista, p. 80. *Ἄς καὶ ἀποφθιμένας πάσαι νεοθηγέει χαλκῶ Ἄλικες ἡμερτᾶν κρατὸς ἔθεντο κόμαν*. Posteriori interpretationi favet v. 132. *χ' ἄτις ἐν ἄλγει*. Ovid. Fast. iv. 7. fin. *Alba decent Cererem: vestes Cerealibus albas Sumite: nunc pulli velleris usus abest*. Et sic forsitan intelligendus Tibulli locus l. iii. 8. *Et flet, effusis ante sepulcra comis*.

10. *Δυσμᾶς* Dorice positum pro *δυσμᾶς*. Vid. Valckenaer. Epist. ad Rover. p. 46. Schol. Venet. in Iliad. A. 62. *ὄλιος ἀστῆρ] τινὲς γράφουσιν αὐλιος, ὃ ἐστὶν ἐσπέριος, πρὸς ὃν αὐλιζέται τὰ ζῶα. καὶ Καλλιμάχος, ὃς δυσθυμὴν εἰσι μετ' ἡελίου. Lege Αὐλιος, ὃς δυσθυμὴν εἰσι μετ' ἡελίου*.

11. *Æthiopes μέλανας* vocat imitatione Hesiodi Ἐ. καὶ Ἡμ'. 525. *Ἄλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε Στρωφᾶται*. Dionys. 586. *Μέσφ' ἐπὶ κυανέου νοτίην ὄδον αὐτὶς ἐλάσσει*. Ruhnken.

12. Hunc versum pro spurio ejicit Ruhnkenius; cui assentior. Vid. infra 17.

15. *Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὄμφαλον Ἐνναν, Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσασο φρητί*. Hi versus et lacuna notabiles sunt, et scolorum interpolatione. In MSS. Veneto, Meermanniano et Robortelli Annot. i p. 150. (*et ed. Flor*) totus

versus 15. desideratur. In MSS. Veneto, Meermanniano et Robortelli Annot. i. p. 150. totus versus 15. desideratur. Versu 16. Venetus tantum habet: Τρις δ' ἐπὶ καλλι... ut Editio prima. Meermannianus: Τρις δ' ἐπὶ Καλλιχόρου χαμάδις ἐκαθίσσασα σρη-
τή. ut nunc editur. Robortellianus, Τρις δ' ἐπὶ καλλίστην Σικελῶν πόλιν ἤλυθες Ἴωναν. At his omnibus meus Codex discrepat; binos versus sic exhibens, ordine mutato: Τρις δ' ἐπὶ Καλλιχόρου χαμάδις ἐκαθίσσασα σρητή, Τρις δ' ἐπὶ καλλίστην Σικανῶν πόλιν ἤλυθες Ἴωναν. Ruhnken. Lego, Τρις δ' ἐπὶ Καλλιχόρου χαμαὶ ἐκαθίσσασα σρητή. χαμάδις non est *humi* sed *ad humum*, et significat motum ad locum. σρέαρ Καλλιχόρου, ut ἄστου Κυρήνης, H. in Apollinem. *Bentleius*.

17. Ἀύσταλέα, frequens Apollonio Rhodio, ut docuit V. D. Obs. Misc. iv. p. 146. *Ernesti*. De re vide Ruhnken. ad Homer. H. Cerer. 49.

18. μὴ δὴ MS. Vossianus. Haud male.

19. Idem MS. ἐανδότα. Voces τέθμια δῶκε unde suppleverit Frobenius, nescio; sed integrum versum, prout hodie legitur, citat Draco Stratonicensis de Metr. p. 42.

20. πρᾶτα. Legendum est πρῶτα: non *primos manipulos*, sed *prima Ceres*. *Bentleius*. Ovid. Fast. IV. vii. 13. *PRIMA Ceres, homine ad meliora alimenta vocato, Mutavit glandes uti- liore cibo.*

23. 24. Uterque versus, excepta voce ὑπερβα... deest in MS. Veneto. Meermannianus v. 23. habet; at in v. 24. nil nisi verbum ἰδέσθαι. Ab omnibus abit Codex meus: Κάλλιον, ὡς, ἴνα καὶ τις ὑπερβασίας ἀλεείνη, Θήματα Τριπίδην ἐχθρόν καὶ οἰκτροῦν ἰδέσθαι, ubi forte interpolator pro ἐχθρόν, αἰσχροῦν scripserat. Sic Grammatici pro suo quisque capta veterem lacunam exple- runt. *Ruhnken*.

25. τὰν Κνιδίαν. Subaudi χώραν. Versus citatur a Stephano Byz. v. Δάτιον.

27. Editiones διὰ κεν μόλις ἦνθεν οἰστός. Valckenaer. ad Theocrit. Adoniaz. p. 214. A. correxit ἐνθαι, probante Ruhnkenio.

30. Scholiasta citat Homer. Iliad. Φ. 259. ἀμάρας ἐξ ἐγμάτων βάλλων. Apollonius Lex. Homer. Ἀμάρα. ἡ ὑδροφόρη. Spanhem. laudat Apollon. Rhod. iii. 1391. Ἦύτε κρηναῖαι ἀμάραι πλήθοντο ῥοῆσι. Ceterum simillima est descriptio apud Theocrit. vii. 135. seqq. ubi etiam recensentur πετελαί, μῆλα, ὄχνοι.

33. Articulum frigere observat Ernestius, qui corrigit Τρω- τάκι δὴ.

34. An legendum εἰκασι? Vid. infra 70.

35. Editiones ἄρριοι. Codices vero ἄρριοις. “Pro eo si, mutato accentu, ἄρριος, Dorice pro ἄρριόυς, scripseris, veram poetæ manum, quæ nec Reiskium fefellit, habebis. De hoc accusativo Dorico vide G. Koen. ad Gregor. p. 148. Πόλιν ἄραι non est *excindere*, sed *humeris tollere, ferre*. Quod satis intelligitur ex loco Euripidis, quem Callimachus expressit. Phæniss. 1138. Γίγας ἐπ’ ὤμοις γηγενῆς ὄλην πόλιν Φέρων, μόχλοισιν ἐξανασπάσας βία. Ruhnken.

40. Vulgo πλαγεῖσα. Sed in hoc participio Dorismum vix credo obtinuisse.

45. δέρμα κατωμαδίαν *pelle[m] ab humeris pendentem* dixit Callimachus ap. Apollon. Rhodii Schol. i. 1243. Aratus Phænom. 29. αἰεὶ δὲ κατωμάδιαι φερέονται, juxta Germanicum, *semper vero in ipsos declivos humeros feruntur. Clavem ab humeris pendulam* gestare hic dicitur, tanquam sacerdos. Io κληδοῦχος Ἥρας Junonis *clavigera* seu *æditua* dicta apud Æsch. Suppl. 299. Iphigenia κληδοῦχε. Σεῖς *clavigeram Deæ fore* dicitur ab Eurip. Iph. T. 1463. Sic de Casandra Apollinis sacerdote, ait Hecuba Troas. 256. Ἔριπτε τέκνον ζαθέου κληΐδας. Spanhemius. *cujus notata compendifeci*. Iphigenia vero l. c. non dicitur κληδοῦχεῖν Σεῖς, sed ἀμφὶ σεμνῶς κλίμακας Βραυρωνίας Σεῖς κληδοῦχεῖν.

46. παραψύχοισα edd. vett. παραψήχοισα Arnald. Animadv. p. 81. quod recepit Ernestius. Nolle[m] factum. Nullum est verbum παραψήχειν. In sensu *demulcendi καταψήχειν* tantum usurpatur. παραψύχειν autem nihil aliud est quam *refrigerare*, qui sensus huic loco aptissime respondet.

47. ἀνειμένα. *Sacra*. Proprie est ἄφετα, quod de animalibus sacratis Deo, et propterea in libertatem dimissis, dici constat. V. Græv. ad Suet. Cæs. c. 81. Spencer. de Hirco Emissar. c. 4. Sed de rebus deinde sacratis omnibus dicitur. Ernesti. Spanhemius citat Athenæum xi. p. 503. τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκήυς τόπους, τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνειμένους. Ex hoc loco colorem ducit Zonas Anthol. i. 20. a Ruhnkenio laudatus. Ὡ ἄνερ, τῶν βαλάνων τῶν ματέρα φεῖδεο κόπτειν, φεῖδεο γηραλέαν δ’ ἐκκεράϊζε πίτυν.

48. Ἐλίυσον. *Contine te*. Vide quæ dixi ad Æschyli Prometh. 53.

Ibid. Τέκνον πολύθεσε τοκεῦσι. Scholiastes; πολύθεσε, πολυπόθητε. Et similiter Hesychius: Πολύθεστος, πολυαγάπητος, πολύσεπτος. Photii Lex. ineditum: Πολύθετον, πολύσεπτον, ὑπὸ πολλῶν λιτανευόμενον. Lege πολύθεστον. Henr. Stephanus et feminarum doctissima Anna Fabri fatentur ignorare, unde fiat hoc vocabulum. Fluit a verbo Θεσσομαι, quod notat *orare, desiderare, petere*. Α Θεσσομαι πολύθεστος, simili plane ratione, atque α λισσομαι πολύλιστος, τρίλλιστος. Hesych. Θεσσομένος,

θεόμενος, ἱκετεύων. Θεσσεσθαι, αἰτεῖν, καθῆσθαι, ἱκετεύειν. Θεσσαντο, ἐξήτησαν, ἐκάθισαν, ἱκέτευσαν, ἐνεδύσαντο. Unde vero illud postremum ἐνεδύσαντο? Neque enim ea significatio est τῷ θέσαντο, sed τοῦ ἔσαντο. Homerus:

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσαντο περὶ χροῖ νύροπα χαλκόν.

Ipsē Hesych. Ἐσσάμενος, ἐνδυσάμενος. Ἐσασθαι, περιβάλεσθαι. Ἐσσο, ἐνέδυσσο, leg. ἐνεδύσω. Crediderim sic olim scriptum fuisse in quibusdam Homeri exemplaribus:

Ἄυτὰρ ἐπεὶ ἔσαντο &c.

Ea verba, quia tunc temporis nulla erant accentuum signa, nec intervalli quidquam inter singula verba, sic legisse videtur Hesychius, sive alius quis, a quo iste mutuatus est:

Ἄυτὰρ ἐπεὶ θέσαντο.

Talia apud priscos Grammaticos non raro usu venisse certum est. Idem Hesychius alio loco: Θεάσατο, ἐνεδύσατο. Ex ipsa literarum serie constat, legendum esse θέσατο. Id vero depravatum est similiter, pro ἔσατο. Quid porro illud θέσσεσθαι, καθῆσθαι: et θέσαντο, ἐκάθισαν? Quid, nisi merae oscitationes Grammaticorum? Vera scriptura erat Ἐσσεσθαι, et Ἐσσαντο. Ipsē Hesych. Ἐσσας, καθίσας. Ἐσσεν, ἐκάθισεν. Ἐφέσασθαι, ἐπικαθῆσθαι. Ἐφέσσεσθαι, ἐφέζεσθαι, καθίζεσθαι. Ut illuc redeam, unde diverteram; Θεσσομαι, unde manat compositum πολυθέστος, occurrit etiam apud Apollonium Argon. l. 1. v. 824. Οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίων γένος, ὅσσην ἔλειπτο. ubi Scholiastes longe eruditissimus, θεσσάμενοι, interpretatur, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες. Θεσθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἱκετεύσαι. καὶ Ἡσιόδος

Θεσσάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλίμοιο,

καὶ Ἀρχίλοχος

Πολλὰ δ' εὐπλοκάμου πολιῆς ἀλῆς ἐν πελάγεσσι

Θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον.

In loco illo Hesiodi pro Κλεαδαίου, legendum videtur Κλεοδαίου, Suidas: Κλεόδαιος, ὄνομα κύριον· vel forte Κλεολάου· nescio enim an de Cleolai Herculis filii progenie loquatur; de quibus consule Apollodorum lib. 2. cap. 8. *Bentleius*. probante Hemsterhusio ad Hesych. v. Ἀπόθεστος; qui omnino adeundus. Vid. ad Fragm. 302.

52. Eurip. Med. 190. Καίτοι τοκάδος δέργμα λεάινας Ἀποταυροῦται ἠμωσίν. Antipater apud Ruhken. Ep. Crit. 1. p. 69. Δερκομένα λοξαῖς, οἷα λέαινα, κόραις.

55. Pro Thasso Stephano emendat Thasso, quod recepit Ernesti. Sed in hoc verbo Dorismus iste non obtinuit. Vid. Koen. ad Gregor. p. 101. Θήσει MSS. Voss. Vat. Thasso Venet. teste Ruhnkenio.

57. Ad hunc locum explicandum nihil aptius est erudita glossa Hesychii: *Σκυτάλαι. πίνακες, ἐφ' οἷς ἡ Δικὴ γράφει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήματα. Ruhnken.* Libri tribuuntur a Poëtis Jovi, Parcisi, aliisque Diis, quibus cura rerum humanarum, in utramque partem. Jovis διθέραι notissimæ runt. Parcisi liber tribuitur apud Lucianum in *Cataplo* c. 5. Apud Æschylum in *Eumenid.* 273. Pluto vocatur εὐθυνοσ, mortalium judex, eique tribuitur δελτόγράφος φροῆν, memoria eorum, quæ libris scripta habet. Schol. ἐφροσᾶ δὲ πάντα, ἀναγραφόμενος αὐτὰ τῇ ἰδίᾳ δέλτῳ. Sed nihil insignius est fragmento Euripidis apud Stobæum, in *Florileg.* Grotii p. 121. quod mihi indicavit Cl. Ruhnkenius. Δοκεῖτε πηδᾶν τὰδικήματ' εἰς θεοὺς Πτεροῖσι, κάπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτωχῆϊς Γράφειν τιν' αὐτά. *Ernesti.*

58. Virgilius *Æn.* vii. 419. loco simili de Furia, *Fit Calybe;* quo plane exprimitur γείνατο δ' ἄθεῦς. *Ernesti.* De contractione θεῦς, vide annotata ad Gregor. de *Dial.* p. 358. ed. Schaefer.

59. Hesych. ἴθματα...βήματα—ἴχνη. Homer. *Iliad.* E. 778. Διὶ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖα.

Ibid. χέρσω. Ante Ernestium legebatur χέρσω.

64. Posidippus *Analect.* Brunck. ii. p. 46. Ναί, καί, βάλλετ', Ἔρωτες. Vim vocis auget repetitio. Sic in *Epigr.* xxx. 5. *Λυσανίη, σὺ δὲ ναίχι καλὸς καλός.* Sic veteres Latini LL. pro *libentissime* scripsere, et BB. pro *optime*, nempe *libenter libenter, bene bene.*

68. *Epigr.* ap. Æschin. c. Ctesiph. p. 309. Λιμὸν τ' αἴθωνα, κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα. Ovid. *Metam.* viii. 827. *furit ardor edendi. h. e. λιμὸς αἴθων, ardens fumes.* Ex *Hellanico* refert Athenæus x. p. 416. Ἐρυσίχθωνα τῆς Μυρμιδόνος, ὅτι ἦν ἀπληστος βορᾶς, ΑΙΘΩΝΑ κληθῆναι. Lycophron eodem illum nomine indigitat 1346. Ὀθνεῖα γαταμοῦντος αἴθωνος πτερά. *Spanhem.* Vid. Kuster. ad *Suid.* v. Αἴθων.

Ibid. Hesych. Στρεύγει. ἀνιᾶ. Apollonius *Lex.* Homer. Στρεύγεσθαι. καταπονεῖσθαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ στρατεύεσθαι μετεἴληθε τὴν λέξιν. Ἡ δὲ δὴ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ διχότητι. (*Iliad.* O. 512.) Pro *στρατεύεσθαι* reponendum esse *στραγγεύεσθαι* patebit insipienti Valckenaerii *Animadv.* ad *Ammon.* p. 130. Kusteri notata ad *Suid.* v. Ἡ δὲ χελώνης. Schol. Venet. in loc. στρεύγεσθαι, στραγγίζεσθαι.

70. Phavorinus. Εἴκοσι, ἢ εἵκασι, Δωριεῖς. Theocrit. v. 86. Simonides apud Porphyrium ad *Iliad.* K. 252. καὶ σὺ μὲν εἰκοθι παιδῶν μᾶτερ Ἑλλάθι. Porphyrii *Quæstiones Homericas* ad manum non habeo. Forte in illis legitur καὶ σὺ μὲν εἴκοσι παιδῶν μᾶτερ Ἑκάθῃ. Theocrit. xv. 139. Οὐθ' Ἐπτωρ, Ἑκάθης ὁ γεραίτατος εἵκασι παιδῶν. ubi Schol. τῷ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποπέχεται, ὡς καὶ Σιμωνίδης.

71. Versum qui vulgo proxime sequitur, Ruhnkenius obelo confodit, priore Ernestius. Pro se quisque eligat. Ego in Ruhnkenii sententiam propendo.

73. Fragm. 26. Ἀγρόσε τοι πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοῖτα. ubi vide notata. Antoninus Liber. 41. καθ' ἡντινα πρόφασιν ἐσκήψατο εἰς Θήρας ἵεναι. Lege πάσῃν τινα πρόφασιν ἐσκήψατο, quod fugit Bastium in Ep. Crit. p. 201.

74. Schol. Apollon. Rhod. l. 721. Ἐν Θεσσαλίᾳ θεὰ Ἰτωνίς τιμᾶται, καὶ ἐν Κορωνεῖα πόλει τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ Ἰτώνου τοῦ ἱερέως. Plura dabit Spanhemius.

75. *Ormenium*, urbs Thessaliæ inter Pheras et Larissam, nomen habens ab *Ormene*, Æoli nepote.

76. Theocrit. xv. 1. Ἐνδοῖ Πραξινοῶ; formatum sicut Μεγαροῖ, Πυθοῖ. *Spanhem*.

Ibid. Cf. H. Del. 138. *Crano*, urbs Thessaliæ. Vid. Tollium ad Apollon. Lex. p. 316.

77. Τέλος. χρέος. Hesych. Lavacr. Pall. 106. τέλος ὀφειλόμενον ubi Spanhemius observavit hanc vocem a τέλος formatam esse, ut ἄχος ab ἄχος, μαλθακός a μαλακός.

79. Meminerint tirones, ἀμφοτέρων in hujusmodi locis neutrum esse accusativum. Plena locutio est, ἀμφοτέρον ποιῶσα, κικλήσκουσα &c. Supra 36. Ἀμφοτέρον, πελέεσσι καὶ ἀξίνοισιν ὀπίσσω. Fragm. 214. Ἀμφοτέρον, κέντρον τε βοῶν, καὶ μέτρον ἀρούρης. Homer. Iliad. Δ. 59. Καὶ με πρεσβυτότην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, Ἀμφοτέρον, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλῃμαι. *Ibid.* 144. βασιλῆϊ δὲ κείται ἀγαλμα, Ἀμφοτέρον, νόσμιος δ' ἵππων, ἐλατῆρι τε κῦδος. H. 418. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὤκα, Ἀμφοτέρον, νέκας τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ἕλῃν. N. 165. χῶσατο δ' αἰνῶς, Ἀμφοτέρον, νίκης τε, καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαζε. Γ. 179. Ἀμφοτέρον, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής. Similis fere ellipsis in Herodot. ii. 68. criticis fraudi fuit. γλῶσσαν δὲ μῦθον θερίων οὐκ ἔφυσεν, οὐδὲ τὴν κάτω κνέει γνάθον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο μῦθον θερίων τὴν ἄνω γνάθον προσάγει τῇ κάτω. VV. DD. τοῦτο vertunt *idcirco* Sed minima distinctione post θερίων posita, sensus erit καὶ τοῦτο μῦθον τῶν θερίων ποιέει, scil. τὴν ἄνω. &c.

82. Πίνδον. Consentiant viri docti inde a Stephano, legendum Πίνδου: malim Dorice Πίνδω. Εὐάγκεια Pindi idem est cum illo Pindari Pyth. ix. 27, 28. Πίνδου κλεενναὶ πτυχαί. *Ernesti*. Simile compositum est Homeri μισγάγκεια.

Ibid. κείται. *Cubat*. Hesych. κείται. αἰεὶ ἐπὶ κακοῦ τίθεται. πῦθο, ἢ θαλάτου, ἢ ἀπραξίας. Sic apud Latinos *cubare*. Horat. l. ix. 16.

Trans Tiberim longe cubat is. II. iii. 289. *Mater ait pueri menses jam quinque cubantis.* Nempe ægrotantes in lectulo jacebant. Eurip. Orest. 33. Ἐντεῦθεν ἀγρία ζυντακείς νόσω νοσεὶ Τληπόων Ὀρέστης ὄδε, πεσῶν ἐν δεμνίοις κεῖται. Sic enim legendum, Porsonum non vidisse miror. infr. 88. Ἰόστιν χαλῶν δὲ (vel ἴη) δεμνίοις πέπτωχ' ὄδε. Med. 24. Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγυθόνι. Eodem modo intelligendus est Theocritus iii. 53. Κεῖσεῦμαι δὲ πεσῶν non, uti explicat Valckenaerius, *Contemptus jacebo.* Supra dixerat, Ἀλλέω τὰν κεφαλάν.

84. Mira ad h. v. comminiscitur Reiskius. “ἀλλότρια,” inquit, “sunt causationes a re præsentē et a veritate rei alienæ, brevis, mendaces.” Recte interpretes vertunt, *Peregre est Erysichthon.* Sed forsitan legendum sit, ἐπ' ἀλλοτρίας Ἐρυσίχθων, sc. γῆς. Odyss. E. 85. οἶτ' ἐπὶ γαίης Ἀλλοτρίας βῶσιν.

85. Si Erysichthon ex equo lapsus est, Callimachus scripsisse debuit ἐξ ἵππων quem genitivum Doricum vir doctus hic etiam reponi volebat. Sed sic versus incondite hiat. Igitur ἐπεσ' ἐξ ἵππων interpretor *cecidit de curru.* ἵπποι Græcis, *equi* Latinis, sæpiissime pro *curru* dicuntur. Homer. II. H. 15. Ἰφίονος βάλε δουροῖ—ἵππων ἐπιδάμμενον ὠκειάων.—ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμαίαις πέσε. quem locum recte de *curru* accipit Clarkius. Aristophan. Nub. vs. 1275. Ἴππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον. v. P. Burman. ad Ovid. Art. Amat. i. 214. *Ruhnken.*

Ibid. Codex Vossianus, πείνῃ ἀμέλγει. “Sed forte, transpositis literis, scribendum πείνῃ ἀμείρει. Quo modo etiam correxerat ὁ κριτικώτατος Valckenaerius. Nam teste Suida, (Fr. Bentl. 339.) Callimachus pro ἀριθμῆσαι dixerat ἀμείρεισαι. Nec is tamen solus, sed etiam Phœnix Colophonius apud Athen. xii. p. 530. F. ubi vide Casaubonum, et Simonides apud Etymol. M. p. 83. 42.—Hanc conjecturam multis annis post confirmatam reperi a MS. Veneto, in quo est ἀμῖ...” *Ruhnken.*

87. πανόμερος εἰλαπιναστάς. *Eubulus* ap. Athen. x. p. 417. C. κτίζε Βοιωτῶν πόλιν, Ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας. Propius Æschylus in *Prometh.* 1051. δαιταλεὺς πανήμερος.

88. Scire aveo quidnam exprimat locutio ista ἐξάλλετο γαστήρ, *exsiluit venter*; hæc enim vis est verbi ἐξάλλομαι apud Homerum et Hippocratem. *Iliad.* E. 142. Ἄσταρ οἱ δεινομακῶς βαθείης ἐξάλλεσαι αὐλής. Multa scripsit Ernestius ad rem nihil omnino pertinentia. Reiskius corrigit ἐξάνετο, *consumebatur.* Volebat, opinor, ἐξαινέτο. Conjicio ἐξάλλετο, *extrescebat*, cujus quidem vocis exemplum in promptu non habeo. Hesych. Ἐξάλδαινει, ἐκπλασάνει. Hæc certe mens est poetæ: quod vidit Scholiasta, qui interpretatur γυξάνετο ἐπὶ τῷ ἐσθίειν. Nempe Erysichthoni contigit idem quod Calvo apud Pers. i. 56. cui,

Pinguis aqualiculus propenso sesquipedale EXSTAT. Notam est proverbium Παχεῖα γαστήρ λεπτόν οὐ τίηται νόον. Ceterum tota hæc descriptio sordidissima est, et infra Hymni dignitatem longe posita. Callimachus, ut opinor, imitari voluit ætatis Homericæ simplicitatem. In Odys. H. 215. seqq. Ulysses similia fere de voracitate sua prædicat, quo nomine merito ab Athenæo reprehenditur x. p. 412. C. Hæc loca miror non prolata esse a Mazochio Spicileg. in Genes. p. 194. ubi inter alia argumenta, quibus nititur ostendere homines in primævis temporibus decempedales vel τρισκαιδεκαπήχεις fuisse, præter *vivacitatem* eorum ac miram corporis firmitudinem, etiam *voracitatem* allegat bonus Canonicus.

90. Ἠλέματος. μάταιος. Hesych. Hanc vocem Oppiano propriam esse tradit Eustathius; quam vere, ex hoc loco patet. Crinagoras Analect. Brunck. ii. p. 149. Μουσέων ἄλλ' ἐπὶ δῶρα μετέρχου ταῦτα δ' ἀμυδρὰ εἰδῶλα ψυχῆς ἡλεμάτοισι μέγες. Plura enotavit Spanhemius.

91. Theocriti Schol. ad ii. 110. a Spanhemio advocatus, δαγῶς δὲ ἐστὶ κοροκοσμιόν τι. καλοῦσι δὲ αὐτό καὶ νόμωφην οἱ δὲ, πλαγγόνα, ὡς Ἀπτινοὶ, ἀπὸ τοῦ πέπλασθαι ἐκ κηροῦ. Gloss. Philox. Ρυρæ. Πλάγγονες. Vid. Dorvill. ad Charit. 157. Πλάγγων nomen est catelli Melitensis apud Alciphr. p. 276.

93. Valckenaerius olim legebat *ρίνος τε καὶ ὀστέα*; idque fuerit in libro de Callimacheis post mortem ejus a Luzacio edito. Sed vulgatum citat ad Theocrit. ii. 89. Ἐρῶρεν δ' ἐκ κεφαλαῶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λιπαὰ ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. ubi plura congressit. MS. Voss. habet *μέσθ' ἐπὶ πλευράς*. Et *ρίνος* quidem verum puto. Valckenaerius confert etiam Apollonii Rh. ii. 201. *ρίνοι δὲ σὺν ὀστέα μῶνον ἔεργον*. cui simillimum ex Silio laudat Spanhemius; *jam lurida sola Tecta cute, et venis male juncta trementibus ossa*; ubi rectius legi *nervis*, patet ex Homero Od. A. 218. Οὐ γὰρ ἔτι σάκκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἐξέπαι. Hæc. Carm. l. xxviii. 12. *nihil ultra Nervos atque cutem morti concesserat atræ*.

Ibid. Male edidit Ernestius *ἔλιφθεν*. Male etiam *μῶνον* pro *μῶνον*, quod tu, Lector, in textu reponas.

95. Hunc verum spurium judicat Valckenaerius.

101. Operæ fortassis pretium fuerit juvenes monere, anti-quissimos Græcos dici solitos esse, qui repentina morte sublatis essent, eos Apollinis vel Dianæ ictu interisse. Homer. II. Ω. 717. Νῦν δὲ μοι ἐρσήεις καὶ πρὸς φρεσὶς ἐν μεγάρουσι Κίοναι, πῶ Νηλεὺς, ὅτ' ἀφγυροτόξος Ἀπολλῶν Οἷς ἀγαυῆς βελέεσσι ἐπιχόμενος κατέπεφνεν. II. T. 59. Τῆν ὄρελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀσπυγίω, Ἡματι τῶν, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Ἀδωνησσὸν ὀλέσσεας. ubi Eustath. *ἔτι οἱ αἰφνίδιοι θάνατοι τῶν γυναικῶν Ἀσπυγίω ἐδόκουν ἀισιοῦσθαι*.

ὡς οἱ τῶν ἀνδρῶν τῷ Ἀπόλλωνι, πολλαχού λέγει ὁ Ποιητής. Cf. Odys. A. 171.

102. Iliad. Ω. 532. Καί ἐ κακή βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἔλαύνει. ubi Schol. Κυρίως μὲν ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμός. et sic fere Etymologus et Hesychius, apud quem reperitur etiam Βούβρωστις, ὁ μέγας λιμός. quo sensu et βούλιμος apud Hippocratem. Spanhemius confert Agathiæ Epigr. Anthol. ii. 31. 5. Εἰ γὰρ αἰεὶ βούβρωστιν ἔχεις Ἐρυσίχθονος αὐτοῦ.

113. βαθὺν *abundantem* recte interpretatur Spanhemius.

115. Hesych. Ἀκόλους. ψωμούς. Callimachus Homerum imitatur; Od. P. 221. Ὅς πολλῆσι φλιῆσι παραστάς φλιφεται ὠμούς Αἰτίζων ἀκόλους. Idem sunt ἀκοιοι ac D. Lucæ ψυχία, xvi. 21. καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου. Vid. Gataker. A. M. P. c. 43.

Ibid. Nicander Ther. 918. ab Ernestio laudatus, dixit ἀπολύματα δαιτός. Pseudo-Phocylidem commode advocat Spanhem. Μῆδ' ἄλλου παρὰ δαιτός ἔδης στυβάλισμα τραπέζης. qui versus, si alia deessent argumenta, auctorem suum Christianum, saltem recentem esse, certissime evinceret.

124. Spanhemius confert Ovid. Fast. vi. 397. *Huc pede matronam vidi descendere nudo.* scil. ad templum Vestæ.

125. Etymol. M. p. 122, 5. Ἀπηρῆς, ὁ ἀελαβῆς—καὶ ἀπηρῆϊς, ὕγιεις, ἄνοσοι—Ἀπολλώνιος, (i. 888.) καὶ σε θεοὶ σὺν ἀπηρῆσιν αὐθις ἐταίρις. In Apollonii loco hodie legitur σὺν ἀπήμοσι.

126. Male, ut opinor, Spanhemius λίκνον et κανοῦν confundit. Harpocrat. Λικνοφόρος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. τὸ λίκνον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειον ἐστίν. ὃ τοῦτο οὖν φέρων λικνοφόρος λέγοιτ' ἄν. λίκνον τὸ πτύον. Hesychius tamen, Λίκνον, κανοῦν. Sophocles ap. Plutarch. de Fortuna. p. 99. Βᾶτ' εἰς ἔδδον δὴ πᾶς ὁ χειρῶναξ λεῶς, Οἱ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς Λικνοῖσι προστρέπεσθε. Vid. Maussac. ad Harpocr. p. 318.

127. πάσμαι *possideo*, primam producit, ideoque σ in aoristo non duplicat, quod monuere Casaubon. ad Athen. xi. p. 465. Valckenaer. Anim. ad Ammon. p. 187. et in Adoniaz. Theocriti p. 383. Schol. Venet. in Iliad. Δ. 433. Πάματα καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα, καὶ πάσασθαι τὸ κτήσασθαι, ἐκτεταμένον τοῦ α. Vid. Æsch. Agam. 844. Choeph. 189. Lycophr. 355. 1138. Zonar. in Anal. ii. p. 80. Ἐκ μικρῶν ὀλιγίστα πέπατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο Κλησίον. Theogn. 671. Αἶψα μάλ' ἐπλούτησε καὶ ὅς μάλα πολλὰ πέπαται. Vid. Hemsterhus. ad Hesych. T. ii. p. 1197. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 209.

128. Apud Græcos media urbe erat Prytaneum, in quo atabant Vestæ simulacra; Pindar. Nem. xi. 1. Παῖ 'Ρέας, ἄτα Πρυτανεῖα λέλογχας, Ἔστια. De qua re prolixè disputat Spanhemius.

133. Stephanus vertit, *veluti si ad templum pervenerint, quem sensum an ferat lectio vulgata, equidem nescio. Frischlinus reddit, ut etiam ad templum perveniant, quod magis probo.*

135. *Ἐν τ' εὐήμερία. Restituenda est vetus lectio, quam Etymologus nobis servavit. Εὐηπελία, ἡ εὐετηρία καὶ εὐθηνία (leg. εὐθηνία) καὶ τὸ εὐ εἶναι, ὡς φησι Καλλιμαχος: *Ἐν τ' εὐηπελία, φερε δ' ἀγροῦ νόστιμα πάντα. Sed vera scriptura est εὐηπελία. Εὐηπελία ab εὐ et πέλω (ut εὐεστώ, ab εὐ et εἰμί) et epenthesi τὸ η, εὐηπελία: ut εὐγενής, εὐηγενής. Hesychius: Εὐηπελεῖς, πρᾶοι, εὐήνιοι. Εὐηπελία, εὐθηνία, ευεξία. Oraculum Onomacrito datum, apud Euseb. Præparat. Evang. lib. 5. c. 23. *Ἐν τε τοῖσιν εὐηπελέεσσιν, ἢ δ' Ἀρχαίοισι χρεός, Θήσεται τόδ' ἐκτεμαρθὲν ἂδ' ἐ μικρὸν ἔξεται. Quod nollem a Luca Holstenio in Notis ad orphyrum mutatum in εὐμελέεσσιν. Unum addam: Cum in hoc hymno Dialecto Dorica utatur Callimachus, scribendum foret εὐαμερία. Sed τὸ η in εὐηπελία ἐπενθητικὸν non mutant Dorienses. Theocrit. II. 27. Ἐξ εὐηγενέων. ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερσίων. Sine dubio igitur legendum, εὐηπελία. Hujus contrarium ὀλιγηπελία, et ὀλιγηπελής. Vide Hesych. et Etymolog. Hoc vocabulum restituendum est Epigram. Crinagoræ nondum edito [Brunck. Anal. T. ii. p. 150.]

εἰ καὶ τὸ σῶμα λυγδίνης ἀπὸ πλακὸς
καὶ ξεστὸν ὀρθῆ λαοτέκτονος σταθυμῆ
οὐκ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ· μὴ λίθῳ τεκμαίρεο,
ὦ λῶστέ, τὸν θανόντα. κωφὸν ἢ λίθος,
τῆ καὶ ζοφώδης ἀμφιέννυται νέκυς.
κεῖται δὲ τῆδε τῷ ὀλιγηπελὲς ῥάκος
Εὐνικίδαο, σήπεται δ' ὑπὸ σποδῶ.

Codex MStus habet τῷ ὀλιγηπελὲς. Bentleius, in cujus notatis Oenomao pro Onomacrito scribendum monuit Hemsterhus. ad Hesych. v. Εὐηπελεῖς. Ex Nicandro κακηπελία et κακηπελεῖν citavit Ernesti. Vid. Valckenaer. Diatrib. p. 283. et in textu εὐηπελία reponas.

136. μάλα fructus arboreos explicant Arnaldus et Ernesti.

ELEG. IN LAVACRA PALLADIS.

Quod hoc carmen Elegiam potius quam Hymnum vocavimus, nemo mihi, uti spero, paullo doctior succensebit. Quid

enim? Hymnographi hoc versuum genere unquamne usi sunt? Inter omnes Homeri (vel Homeristarum) Onomacriti, Cleanthis, Procli reliquias nullum ejus vestigium comparet. Alcman quidem carmen lyricum ὕμνον vocat apud Hephæst. p. 22. sed hoc nihil ad rem. Laudantur fragmenta quædam lyrica ex Pindari ὕμνοις, non tamen ex hymnis proprie dictis, sed ex προσωδίαῖς ejus vel παιᾶσι desumpta sunt. Vid. Schneider. et Heyne. p. 36. Proclus tamen inter μελικὰ hymnos diserite recenset. Evanthès hymnos heroico carmine conscripsisse patet ex Athenæo vii. p. 295. C. ubi citatur Εὐάνθης ὁ ἐποποιὸς ἐν τῷ εἰς τὸν Γλαῦκον ὕμνῳ. Lasus vero hymnum in Cererem melicum condidit. xiv. p. 624, E. Quicquid autem in hujusmodi versibus conscriptum est, ἐλέγειαν vocabant veteres, si epigrammata excipias. Proclus Chrestom. p. 379. ed. Gaisford. Τὸ γὰρ Σρήνος ἔλεγον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ καὶ τοὺς τετελευτημιότας δι' αὐτοῦ εὐλόγουν. Οἱ μὲντοι μεταγενέστεροι τῇ ἐλεγείᾳ πρὸς διαφοροῦς ὑποθέσεις ἀπεχρήσαντο. Et non solum οἱ μεταγενέστεροι, verum antiquissimus quisque elegiarum poeta, Callinòus, Archilochus, Solon, Theognis, Mimnermus, Hermesianax, Xenophanes, Phanocles; qui omnes rarius, ut opinor, Elegeïam flebilem ac solutis capillis induxerant, verum opera ejus amores vel res politicas et historicas celebrare soliti sunt. Præ ceteris Callimachi operibus placebant Elegiæ ejus. Propertius iii. 8. *Inter Callimachi sat erit placuisse libellos, Et cecinisse modis, pure poeta, tuis.* Idem autem recte judicabat Battiadæ ingenium ad Deos gesta que Deorum concelebrandos minus idoneum fuisse, *Sed neque Phlegraeos Jovis Enceladique tumultus Intonet angusto pectore Callimachus.* Jam vero nemo est, ut opinor, qui hoc carmen in Lavaera Palladis periegerit, quin similem ejus elegiam omnium hymnorum jactura perlibenter redempturus sit; adeo se venustate sua ac simplicitate nobis præ iis commendat. Unde haud leve pondus suspitioni Lastræ accedit. Adæ, quod vii. 22. aperte imitatus est Tibullus in Eleg. I. viii. 10. His scriptis, video demum Joannem Checcotium versionem suam hujusce carminis designasse, *Metaphrasin ELEGIÆ sive Hymni in Lav. Palladis.* Quin et Politianus in Miscellaneis hæc scribit. “Nobis hæc noster hirmadala, quasi Cynthius ait, in illo ipso quo jam hæc imprimenda fuerant articulo, aurem vellit, et admonuit, ut *elegiam* quoque ipsam Callimachi, quæ videlicet una extat apud Græcos (quantum equidem sciam) sed rarissima est inventa, subjiceremus.”

V. I. λωτροχοδοί. Schol. ἐν τίνι ἡμέρᾳ ὠρισμένη ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἀγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τὸ τοῦ Διομήδους, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἰναχον, καὶ ἐκεῖ ἀπολοῦσθαι. De more ipse non habet expressit, sed per hunc est quibus appropinquat est istud Ovidii de Veneris statua, Fast. iv. 135. *Aurea marmoreo redi-*

micula tollite collo, Demite divitias, tota lavanda dea est. Exscribi merentur Photii verba; Λουτροίδες. δύο κόραι περί τὸ ἔδος τῆς Ἀθηναίας. ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ πλυντηρίδες. οὕτως Ἀριστοφάνης. Scribe πλυντηρίδες. Pollux vii. 40. ἡ δὲ πλυντρίς παρὰ Νικοχάρει ἐν Ἑρακλεῖ γαμουμένω. Hesych. Λετροχόου. τὸν λέβητα οὕτως λέγει (Homerus Od. Θ. 435.) εἰς ὃν τὰ λουτρά ἐγγχεῖται. καὶ αὐτὸν τὸν τὰ λουτρά παρασκευάζοντα ἄνδρα, ὃν ἡμεῖς Παραχύτην λέγομεν. ubi vide notata.

3. Stanleius conjicit εὐτοκος vel εὐτυχές, quippe venerat Minerva a caede Gigantum. Sed bene observat Spanhemius εὐτοκος esse *promta, expedita*, corrigittque duo Æschyli loca, Suppl. 981. Πᾶς τις ἐπαιπεῖν ἦσθ' ἄλλοθρόοις Εὐτοκος, et 991. Πᾶς δ' ἐν μετόικῳ γλῶσσαν εὐτοκον φέρει Κακίην. ubi legendum puo εὐτοκος φερεῖν. Eodem sensu Theocrit. xxiv. 89. Ἄλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῶ εὐτοκον ἔστω.

4. Σοῦσθε. de hac voce dixi ad Æsch. Theb. 31.

5. *μεγάλως ἀπεινήματο πάχεις.* Hinc εὐπηχυς dicta eadem Pallas a Rhiano ap. Stob. p. 54. *μιᾶται δ' εὐπηχυν Ἀθηνῆν.* Rufinus Anthol. vii. 125. Ὀμματα ἔχεις Ἑρας, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθήνης, τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θετίδος. *Spanhem.*

7. Iliad. Z. 268. *Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγγμένον.* Orphic. Argon. 1232. a Spanhemio correctus, τοῖω δὲ λυθρῷ πεπαλαγγμένοι ἔστω.

9. 10. Expressit Propertius ii. 14. 12. *Illum sæpe suis decedens fovit in ulnis Quam prius atjunctos sedula lavit equos.* *Ruhnken.*

13. Theocrit. xv. 114. ab Anna Fabri citatus, Συρίω δὲ μύρον χρύσει' ἀλάσαστρα. ubi vid. Valckenaer.

17. Vulgo *κάτοπτριν.* Sed *κάτοπτρον*, quod Spanhemio placebat, exhibet MSS. Voss. Venet. et Ruhnkenianus. *κάτοπτρις* vox non nauci est, iudice etiam Ruhnkenio.

18. Olim legebatur Ἰδαγ. "Quid est Ἰδαγ ἔριν? Ab Ida monte gentile est Ἰδαῖος, non Ἰδος. Lege τὰν Ἰδα. i. e. τὰν ἐν τῇ Ἰδῇ. Dativus sine præpositione *in loco* rem aliquam gestam esse significat. Sophocles Trachiniis.

Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐθῆσαι ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐν πελειᾶδιον ἔφη.

Et alibi, Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ἰμέστιος βροτῶν.

Sic *μάχη* κατὰ τὴν Μαραθῶνι, et alia id genus infinita. *Bentlius.* Probat Hemsterius, ad Lucian. T. i. p. 252. Sic Eurip.

Androm. 437. Ἡ ταῦτ' ἐν ὑμῖν τοῖς παρ' Εὐρώτῃ σοφά; Καὶ τοῖς γε Τροίῃ. cf. 462. *Ernesti*. Ἰδᾶ etiam correxerat Stanleius in notis M>S. Sophocl. Oed. T. 890. εἰς τὸν Ἀβραῖσι ναόν. Oraculum ap. Herod. vi. 19. Νηοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις ἄλλοισι μέλησει. Vid. ad fr. 103. et cf. Valckenaer. ad Herodot. viii. p. 705. et ad Eurip. Hippol. 545. Gottleb. ad Thucyd. i. 73. Fischer. ad Weller. Gr. Gramm. iv. p. 143. Reiskius conjicit τὰν ἀν' Ἰδαν. contra metrum.

Ibid. ἐδίκαζεν edd. Recepi ἐδίκαξεν ex MS. Veneto. quam formam Doriensibus adstruit Valckenaer. in Epist. ad Rover. p. 61. Vid. Brunck. ad Theocrit. iii. 16. Koen. ad Gregor. de Dial. Doric. § 142. ἀραρπάξασα occurrit in Antipatri Epigr. Dorice scripto, Anal. ii. p. 34.

22. Tibullus i. 8. 22. *Saepeque mutatas disposuisse comas.*

25. Hesych. Ἐμπεράμος. ἔμπειρος. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ. Supra H. Jov. 70. νηῶν ἑμπεράμους. De λειτὰ vid. supra ad H. Apoll. 10. In fine versus βαλοῖσα ex edd. vett. praeferunt Heusinger. et Reiskius.

26. Φυταλία vox Homericæ. Iliad. Z. 195. M. 314. Ἀπολλωνίῳ, Φυταλίῃ. κῆπος.

27. ἀνέδραμε, πρῶιον οἶαν. Sic interpungit MS. Reg. Sic habuit et vertit Politianus: quamquam in Græcis Politiani, ut apud Ascensium edita sunt, interpungitur, ut in vulgatis, post πρῶιον. Miror Dacieriam, Spanhemium, et Arnaldum Animadv. p. 76. vulgatam interpunctionem defendere. Ἐρευθος πρῶιον sensum nullum commodum habet. Nam si ad auroram referas, ut facit Spanhemius, articulus τὸ abesse debet, ἀνέδραμε αὐτῇ ἔρευθος πρῶιον: nec ἔρευθος πρῶιον, *matutinus rubor*, simpliciter pro aurora dici potest, sed ἔρευθος οὐρανῷ: at ῥόδον πρῶιον, *matutina rosa*, optime dicitur, recentis et vigentis coloris, nondum a sole fracti. *Ernesti* πρῶιον ῥόδον dicitur, ut ἡρινὸς λειμιῶν in Eurip. Hippol. 77. ubi vid. Monk.

28. Σίβδα. *Malum Punicum*. Hesych. Σίβδα. ῥοιαί. Interdum dicebatur σίδῃ. Photius, Σίδῃ, κόκκω ῥοιάς. Nicander Alexiph. 486. Βρόκοι δ' ἄλλοτε καρπὸν ἄλις φρινώδεα σίδῃς Κρησιίδος. Lucian. Tragodop. T. iii. p. 653. σίδια, prima longa.

29. *Masculum* dicitur *oleum*, quod ejus in virilibus exercitationibus esset usus. Sophocl. Trachin. 1193. πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐπτερόνθ' ὀροῦ Ἄγριν ἔλαιον, σῶμα τοῦμόν ἐμῶλαῖν. Sic κτύπος ἄρσην *fragor validus* Philoct. 1455. πολίσιο ἄρσηνος Nicand. Alex. p. 161. *Spanhem.* Herodotus i. 17. loquitur ἀε αὐλῶ γυναικίῳ τε καὶ ἀνδρείῳ. quorum hic graviosem ἀε

fortiorem, ille acutiorem sonum edebat. Synes. Epist. p. 286. καὶ ἔστιν Ἀρχεμαρχήταις λυγρὸν τι ποιμενικόν, λειπὸν μὲν καὶ αὐτοσκευον, εὐφρημον δὲ καὶ ἄρρεν ἐπισεικῶς. Sic enim legendus iste locus. Persius vi. 4. *Atque marem strepitem fidis intendisse Latinæ.* In fine versus corrigas, Lector, *μοῦνον*.

32. In hac re verbum proprium est *σμάω* vel *σμήμι*. Ex Herodoto ix. 110. Spanhemius citat istud de Persarum Rege, *τότε τὴν κεφαλὴν σμήται.* et ex Diodor. Sic. v. p. 305. Gallos solere *τιτάνου ἀποπλύσασσι σμώντες τὰς τρίχας.* Insignis est Valckenaerii correctio in Herodot. p. 603, 95. de Lacedæmoniiis; *ἐπεὰν μέλλουσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς σμέονται,* ubi vulgatur *κοσμέονται*, Propius ad syllabarum numerum Koenius ad Gregor. p. 397. ed. nov. *τὰς κεφαλὰς κωσμέονται.* vid. Casaub. ad Athen. iv. p. 146. C. *Æ. Port. Lex. Ion. in v.*

34. Schol. Ἀκεστορίδαι. *φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἀργεῖ.* quæ est mera recentis Grammatici conjectura. Eundem locum videntur tenuisse apud Argivos quem Eumolpidæ vel Eteobutadæ apud Athenienses. *Æschines de Fals. Leg. p. 166.* a Spanhemio advocatus, *Ἐτεοβουτάδαις—ὄθεν ἢ τῆς Ἀθηναῖς τῆς Πολιάδος ἔστιν ἱέρεια.*

35. A Diomede, teste Pausania ii. p. 128. Minervæ ἄξυδερκεῖ fanum Argis erectum, quod ea ab illius pugnantis ad Ilium oculis caliginem avertisset. Clypeos vero in fanis appendere, ex heroum veterum more erat. *Spanhem.*

37. Scholiasta tradit Eumedem in suspicionem apud Argivos incurrisse, quasi Heraclidis Minervæ prodere voluerit. Verum de hacce historia Scholiastæ nihil omnino innotuit.

40. *Κρεῖον ὄρος—Κρεῖον ὄρος.* Tales repetitiones optimis poetis usitatæ sunt. Homer. Il. X. 127. *ἄτε παρθένος ἡΐθεός τε, Παρθένος ἡΐθεός τ' ἀρίζητον ἀλλήλοισιν* ubi vide Clarkium. Callim. H. in Dian. 33. *Τρὶς δέκα τοι ποτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω, Τρὶς δέκα τοι ποτολίεθρα.* Dionys. 633. *τὸν δ' ἐς βορέην ὄρώντα, Ἐς βορέην ὄρώντα, καὶ ἐς λίβα.* Cicero de Divin. l. 8. *Et matutinis acredula vocibus instat, Vocibus instat, et assiduus jacit ore querelas.* Ovid. Met. xii. 172. *Corpore non læso Perrhæbum Cænea vidi, Cænea Perrhæbum.* Sed Callimachi locus illis exemplis similis foret, si *Κρεῖον εἰς ὄρος* scriptum esset. Equidem vereor, ne alia lectio, quam nunc reperire non possum, sub illis verbis lateat. *Ruhnken.*

47. Homer. H. in Cerer. 106. *Ἐρχόμενοι μεθ' ὕδωρ εὐήρυσον, ὄφρα εἰροῖεν Καλπίσι χαλκίησι φίλου πρὸς δάματα πατρός.* ubi vid. Ruhnken. et Valckenaer. ad Eurip. Hippol. p. 180.

Lycophr. 1365. Ceterum in Euphorionis fragmento apud Steph. Byz. v. "Ἀσβωτος.—καλὰ γάνυσα φυγάδεια, Ruhnkenius reponit Φυσάδεια.

49. Χρυσῶ τε καὶ ἄνεσιν ὕδατα μίξας. Moschus vii. 1. Ἄλγεις, μετὰ Πῖσαν ἐπή; κατὰ πότιν ὕδαι; "Ερχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων ποτινηρόρον ὕδωρ, "Εδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνεθα καὶ κόνιν ἰράν. Μοχ φορβαῖοι montes sunt *pascuis abundantes*.

56. Eurip. Helen. 520. Λόγος γὰρ ἔστιν οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος.

57. ἐκ πόκα Θηῶν Valckenaer. ad Phœniss. p. 111. probante Ernestio, nisi quod hic malit Θήσας. Et quidem ἐκ pro ἐν præbet MS. Venet. Quod ait Valckenaerius, ἐκ a Politiano editum esse, minus accurate dictum est.

58. ἐταρᾶν Venet. Politian. ἐταιρᾶν Voss.

61. seq. Hæc duo disticha permutavi, Ernestio obsecutus; et sic Brunckius.

63, 64. Post Ἀλιάρτον desunt cetera in MS. Veneto.

66. χοροστασία, vox meliore Græciæ ævo ignota, occurrit ap. Dionys. Perieg. 842. a Spanhemio indicatum.

67. ὄτ' οὐχ ἀγεῖτο. Veteres editiones habent ὄθ' οὐχ, quod rectius. ὄθ' est ὄθι, ubi, ὄτ' est ὄτε, quando. H. Del. 241. μηδ' ὄθι δειλαὶ Δυστοκέες μογγέουσι ἀλετρίδες, ἀλλ' ὄθι φῶκαι. Bentleius. Melius puto ὄτ' οὐχ.

72. Olim legebatur μεσαμῆρινά. Sed verissime monuit Jo. Schraderus Præf. ad Emend. p. 19. penultimam in ἡμερινός et μεσημερινός corripi. Aliter tamen sentit Ruhnkenius, qui loca profert, ubi μεσημερινός penultimam producit; nempe Oppian. Cyneg. i. 298. ii. 17. Synes. Analect. T. ii. p. 449. Sed ubique reponendum puto μεσημερινός. Minus recte, ut opinor, Schraderus rescribit μεσαμέρια, ut in Theocr. vii. 22. πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριος πῶδας ἔλκει; quippe hæc etiam forma in μεσαμερινός mutanda videtur. μεσημερινός penultimam brevem habet in Aristoph. Vesp. 774. Theocrit. i. 15. x. 48. et sæpius apud Nonnum, diligentem Callimachi imitatore. Verum est tamen ὄπωρινός apud Homerum penultimam porrigere, ὄρβρινός in Brunck. Anal. i. p. 262. ii. pp. 12. 51.

73. Hoc Distichon insititium esse vere judicarunt Hemsterhusius, Ruhnkenius, Ernestius, Brunckius.

75. ἀμᾶ Brunck.

78. Vulgo τὰ μὴ Σέμιδες. Koenii ad Gregor. p. 16. correctio, τὰ μὴ Σεμίτ' ἤς, Ruhnkensio placebat. Eandem conjecturam eodem anno proposuit Reiskius Animadv. T. v. p. 744. Bruncius τὰ μὴ Σέμις ἤς.

83. ἀνία Schol. Venet. in Iliad. X. 452. Codex Leidensis ἀνία.

87. ἀφείλετο MS. Venet.

93. Ἄ μὲν ἐπ' ἀμφοτέρωσι—ἐπ' omittunt MSS. Venet. et Ruhnkensianus. Valckenaerius ad Eurip. Hippol. 1432. et ad Theocrit. Adonias. p. 309. Πάχρουν ἀμφοτέρωσι—Ruhnkensius, nulla necessitate, corrigit ἀμφοτέρωσι σιφλὸν περὶ ποῖδα λαβύτα, nempe *caelum*. Unice verum puto quod dedi, Εἶπε καὶ ἀμφοτέρωσι κ. τ. λ. Sic H. Jov. 30. Εἶπε καὶ ἀντανύσσα θεὰ μέγαν ὑψόσε πῆχυν, Πιλήξεν ἄρος σκήπτρω. Epigr. i. 7. Εἶπεν ὁ θεὸς σκύωνα, γερουτικὸν ὄπλον ἀείρας. Alioqui Valckenaerii correctioni favere videatur H. Del. 107. πῆχρεις ἄμφοτέρωσι ἀρέγουσα. Reiskius ἐπ' in ἐτ' mutatum vult.

94. Μάτηρ, αἰνεσιῶν Ruhnkensius, et hoc etiam citra necessitatem. Mox οἶκτον Valckenaerius. Iliad. I. 559. Μήτηρ ἀλκύνος πολυπειθέος οἶτον ἔχουσα. In Aesch. Suppl. 58. pro οἶκτον οἶκτρὸν rescribendum οἶκτον οἶκτρὸν. Eurip. Iph. T. 1089. Ὅρις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας Πόντου δευράδας, ἀλκύνων, Ἐλεγον οἶτον ἀείδεις, ubi non erat quare οἶκτρὸν reponendum putarent VV. DD. ἔλεγος adjectivi vice fungitur, ut in Helen. 185. Ὅμαδον ἐκλυον ἄλυρον ἔλεγον.

104. Non placet τὸ ἐπένευσε. Nimirum imitatus est Homerum Iliad. Ω.

τῷ δ' ὡς ποθι μοῖρα κραταιῆ
Γεινομένη ἐπένησε λίνω, ὅτε μιν τέκον αὐτῆ.
et Iliad. Υ.

ἄσσα οἱ αἶσα
Γεινομένη ἐπένησε λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Legere igitur apud nostrum, ἐπεὶ μοῖρᾶν αἶθ' ἐπένησε λῆα. Et tamen nove dictum est, pro μοῖραι ἐπένησαν λινῶις. Sed haec Callimacho solemnia sunt. Bentleius. Sed jure regeit Ernesti. non fila nere, sed Parcas; locumque explicat, *Parcarum huc vergebant fila*.

109. Nempe felix Tiresias prae Actæone fuit, cujus parentes vitam ejus oculorum pretio libenter redemissent.

116. δεξέται edd. vulgares et Draco Stratonicensis p. 40. quod melius putat Ernestius, ob v. 118. notans δεχέσθαι proprium esse in ea re verbum. Sed quomodo dici potuit mater

fili ossa recipere, *saltus omnes pererrans?* Unice verum est λεξείται, quod præbent Politianus, Lascaris, Robortellus, et MSS. Voss. Venet. Ambros. Reg. Ruhnkenianus. Et sic legit Nonnus v. p. 172. probantibus criticis tantum non omnibus. Tibullus I. iii. 5. *Abstineas, Mors atra, precor: non hic mihi mater, Quæ legat in mæstos ossa perusta sinus.* Sed hoc in re aliquantum diversa. Ernestius citare potuit Phædimi Epigr. in Anal. i. p. 262. Νύμφιον ἐν τύμβῳ δῆκεν Ἀρισταγόρη, Δεξαμένη σποδίην τε καὶ ὀστέα.

120. τόνδε VD. in marg. Ald. Sed Ernestius vulgatum defendit ex Theocrit. xvii. 118. Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει.

123. Cf. Aeschyl. Prometh. 498.

124. *Felix volatus*, adeoque *felix augurium*. Imitatus est Propertius III. viii. 11. *felicibus edita pennis.* Ernestius.

129. Manifesto imitatus est Odys. K. 494. de eodem Tiresia, Τῷ καὶ τεθνεώτι νόον πόρε Φερσεφόνοια Οἶω πέπνυσθαι τοὶ δὲ σῖαι αἰσσοῦσι. Martinus V. L. iii. 28. respici etiam putat Sapphonis fragmentum ap. Stob. iv. p. 29. (fr. xi. editionis nostræ, in Museo Critico T. i. p. 13.)

130. φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ Etym. M. p. 8. “Præter Etymol. M. ubi hic ipse locus laudatur; meminit et Hesychius: Ἀγεσίλαος, ὁ Πλούτων. Et alibi; Ἀγήσανδρος, ὁ Αἰδῆς. Lactantius de falsa Relig. l. 1. c. xi. Ergo illud in vero est, quod regnum Orbis ita partiti sortitique sunt, ut Orientis imperium Jovi cederet; Plutoni, cui nomen Agesilao, pars Occidentalis obtingeret. Athenæus lib. iii. p. 99. Οἶδα δ’ ὅτι καὶ Σιμωνίδης ποῦ ὁ ποιητὴς Ἀρισταγόρον εἶπε τὸν Δία, καὶ Δισχύλος τὸν Ἄδην Ἀγεσίλαον. Nicander apud eundem lib. 15. χθόνιον στέφος Ἀγεσιλάου. Vetus Epigramma apud Gruterum p. mcccc.

ΜΗ ΜΟΥ ΕΝΥΒΡΙΣΗΣ ΑΓΝΟΝ ΤΑΦΟΝ Ω ΠΑΡΟΔΙΤΑ
ΜΗ ΣΟΙ ΜΗΝΙΣΗ ΠΙΚΡΟΝ ΕΠΑΓΕΣΙΜΗ
ΠΕΡΣΕΦΟΝΑ ΤΕ ΚΟΡΑ ΔΑΜΑΤΕΡΟΣ ΑΜΑ ΠΑΡΕΡΙΩΝ
ΕΙΠΩΝ ΑΡΑΤΕΙΩ ΓΑΙΑΝ ΕΧΟΙΣ ΕΛΑΦΡΑΝ.

Lege:

Μή μου ἐνυβρίσης ἀγνὸν τάφον, ὦ παροδίτα,
Μή σοι μῆνίῳ πικρὸν ἐπ’ Ἀγεσίλα
Περσεφόνα τε κόρα Δαμάτερος ἀλλὰ παρέρπων
εἶπον Ἀρατείῳ, γαίαν ἔχοις ἐλαφράν.

At Scaliger, in Indice Inscriptionum, commentitiam illam Epagesimam mirifica quadam ἀποθεώσει inter Deas collocavit. Bentleyus. Cf. Valckenaer, ad Herodot. vi. p. 402. Sed in

Epigrammate rectius cum Hemsterhusio legetur *Μή σοι μῆνισσῆ
πικρὸν ἔπ' Ἀγασίλας, Περσεφόνᾳ τε, κόρα Δαυμάτερος.*

132. *τάγε omnes.*

136. Lacunam sic ex recentiore libro explet Robortellus Annot. i. p. 149. MSS. aliqui et editio Ernestiana *οὐκ ἐπινεύει
Ψεύδεα . . . ἃ θυγάτηρ.* Totum versum omittunt MSS. Vatic. 2. Venet.

Ibid. Lego, *ὡσαύτως ᾧ κε καὶ ἃ θυγάτηρ.* Quod aut fallor, aut elegantius paullo est lectione vulgata. *Bentleius.*

141. Omnes editiones veteres habent *ἐς πάλιν*, non *ἐς πόλιν*. Quod posterius a mala manu est; illud genuinum. *καὶ ἐσελάσσαις πάλιν αὐτῆς. τῷ ἐξελάοισα* oppositum est *τὸ εἰσελάσαις*. Lege etiam *ἵπποις*. Nam si accusativus hic locum haberet, scriptum fuisset *ἵππων*. Postremo, *τὸ πάλιν αὐτῆς* vocabulum omnibus poetis familiarissimum est. Homerus *Iliad. E. Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτῆς ἀποίσειτον ὠκέες ἵπποι.* et alibi passim. *Bentleius.* Nescio qua incuria *πόλιν* in textu stare passus sim.

IN EPIGRAMMATA.

IN EPIGR. I.

1. *Ξεῖνος Ἀταρνείτης &c.* Exstat hoc epigramma apud Diogenem Laërtium vita Pittaci, et in Antholog. lib. iii. cap. 33. Nam monendus est lector, nusquam in uno aliquo codice MSto extare hæc Epigrammata; sed hinc inde collecta esse a viris doctis: uti et breviora illa *ἀποσπασμάτια*, quæ FRAGMENTA inscribuntur. *Bentleius.* Scholion marginale in Cod. Vat. hoc Epigramma Alcæo tribuit.

Ibid. *Πιττακὸν οὕτως.* Rectius in Anthol. *οὕτω*; nempe ante consonantem. *Bentleius.*

2. Vulgo *Υῤῥάδῳ*. Sed Pittaci pater Hyrrades fuit. Recte igitur Visconti in Museo Pio-Clem. T. vi. p. 36. corrigit *Υῤῥάδῳ*, quod probat Jacobsius.

9. *βέμ. χκας* Suidas errore solenni.

11. *Χῶ μὲν ὑπέστη Πλησίον.* Scribe. ut exstat in Anthol. *ἔπέστη. prope adstitit auscultans.* *Bentleius.*

14. De omnibus a puerorum vocibus fortuitis v. Hemsterhus. ad Xenoph. Eph. T. vi. Obs. Misc. p. 342. *Ernesti*.

15. Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κείνος, ἐς οἶκον ἤγαγε νόμφην,
 Οὕτω καὶ σὺ, Δίῳν, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. Scribe haec,
 et distingue, sicut habentur in Anthol.

Τὴν δ' ὀλίγην ὡς κείνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νόμφην,
 Οὕτω καὶ σὺ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Omnino ridiculus erat, qui primus apud Laërtium commata posuit post ὀλίγην et κείνος; et interpretatus est, *parvam, sicut ipse*. Quasi vero ὡς κείνος significaret κατ' ἑαυτὸν. Longe autem venustus est ἐς οἶκον ἐπήγετο, quia ἐς οἶκον ἤγαγε, et σὺ δ' ἰὼν vel σὺ γ' ἰὼν; quam σὺ, Δίῳν. *Ut ille Atarnensis sua conditionis uicem ducit, Ita tu abi, quibus es, et quare tibi aptam et commodam. Bentliius, ἐς οἶκον ἀπήγετο Hemsterhusius.*

II.

1. Εἰπέ τις, Ἡράκλειτε &c. Extat apud D. Laërtium vita Heracliti, et Anthol. iii. cap. 33. *Bentliius*.

3. Ἥλιον ἐν λέσχη κατεδύσαμεν. In Anthologia edit. Florentinae et Aldinae sic habetur, Ἥελιον ἐν λέσχη. Lego igitur, Ἥελιον λέσχη κατεδύσαμεν. λέσχη enim hic est ipsa confabulatio, non locus ubi confabulabantur. *Virgilius*:

— *saepe ego longos*

Cantando puerum memini me condere soles.

Bentliius. Hæc, præter alios, imitatus est Aristænet. i. 24. καταδύσειν με δοκεῖ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῆς μέμης τοῦ λόγου, ubi vid. Abresch. *Ruhken*. Propius vero Dio Chrysost. x. p. 302. ed. Reisk. ἀλλὰ καταδύεις τὸν ἥλιον, περὶ πάντων ἐπερωτῶν. Vid. Grønov. ad Macrobr. p. 72. *Bentlii lectio reponenda.*

4. Vulgo τετραπάλαι σποδιή. Brodæus coniecit τέτρα πά-
 λαι, quod recipiendum iudicavi, ut σποδιή sit adiectivum. *Menagius et Wakefield*. Sylv. Crit. ii p. 150. maluerunt τέτρα
 τε καὶ σποδιή.

5. Epigr. Incert. 119. a Jacobsio citatum, Πουλυμελεῖς Ἄλκ-
 μάνος ἀγρόνες.

6. Ἀρπактῆς αἰδῆς. Sic legitur in Anthologia: verum non placebat auribus nostris sonus iste repetitus ης ης. Quamobrem reponēbam Ἀρпактῆς αἰδῆς: ut apud Homerum II. Ω. Ἀρῶν ἡδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρпактῆρες. Observaram etiam hujus formæ nomina libenter usurpare Callimachum: ut H. in Dianam; Οὐ μιν ἐπικλητοὶ Καλυδωνίῳ ἀγροετῆρες, et ibidem: Ἀπὸ θρηνητῆρε δύο κίε. Postea inspectis Diogenis Laërtii edi-

tionibus vetustis, plane ut emendaram, ibi reperi ἀρπακτής.
Quod perperam in recentioribus mutatum est. *Bentleius.*

III.

1. Τίμων μισάνθρωπος &c. Extat apud Plutarchum in Antonio. *Bentleius.*

IV.

1. Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἔσσι) &c. Extat in Anthol. lib. iii. cap. 7. Post Epigramma iv. in prioribus Callimachi editionibus sequebantur hæc :

Οἶνος μὲν πυρὶ ἴσον ἔχει μένος, εὐτ' ἂν ἐς ἄνδρας
Ἐλθῆ. κυμαίνει δ' οἶα Λίδυσσον ἄλλα
Βορρῆς ἢ ἐνότος, τὰ δέ τοι κεκυρμένα φαίνει
Βυσσόθεν ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

Quæ Athenæus habet lib. 2. cap. 2. eorum auctorem memorans τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν. Atqui poëta iste Cyrenensis non Callimachus est, ut opinabatur Frischlinus, qui primus hæc epigrammata in unum librum collegit; sed Eratosthenes. Nam Hesychius v. *Ναυθημισπιρωτον*, hemistichium illud οἶος ται πυρὶ ἴσον ἔχει μένος Eratostheni attribuit: et Stobæus Tit. xviii. hos quatuor versiculos proferens, diserte auctorem laudat Eratosthenem. Tres priores etiam apud Clementem Alexandrinum occurrunt in Pædag. lib. 2. sed tacito scriptoris nomine. Neque vero inter Epigrammata censendum erat, etsi Callimachum parentem agnosceret; quippe quod Fragmentum est ex Elegia quadam. *Bentleius.* Epigramma istud Eratosthenis esse notavit Stanleius in notis MSS.

V.

Extat ap. Athen. vii. p. 318. B. ubi vide Casaubon. de more virginum, quæ, nuptiarum occasione donaria Veneri suspendebant puritatis ludicra. Concham igitur pulcram habet Selena, quam Veneri Zephyritidi (quo nomine colebatur Arsinoë) dicat consecratque. Cf. Leonid. Anal. T. ii. p. 238.

1. παλαιτέρος. Lege παλαιτερον. *Olim, prius. Olim eram concha, sed nunc* &c. Callimachus alibi: Ἐν Διῇ τὸ γὰρ ἔσται παλαιτέρον ὄνομα Νάξω. *Bentleius.* probante Lennepio ad Coluth. p. 20. Jacobsius, qui, ut solet, coacta quærit, legendum putat πάλαι τέους.

Ibid. Ζεφυρίτι. Steph. Byzantinus v. Ζεφύριον. ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Διγύπτου. ἀπ' ἧς ἢ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρίτις, ὡς Καλλιμαχος. In animo habuit hoc ipsum epigramma. *Bentleius.*

Catullus lxxvi. 57. *Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat, Grata Canopæis in loca litoribus.*

3. Plin. ix. 29. *Inter præcipua miracula est, qui vocatur Nautilus, ab aliis Pompilos. Supinus in summa æquorum pervenit, ita se paulatim subrigens, ut emissa omni per fistulam aqua, velut exoneratus sentina, facile naviget. Postea prima duo brachia retorquens, membranam inter illa miræ tenuitatis extendit. Qua velificante in aura, ceteris subremigans brachiis, media cauda, ut gubernaculo, se regit. Ita vadit alto, liburnicarum ludens imagine; et si quid pavoris interveniat, hausta se mergens aqua. Locus suavissimus. Vid. Beckmann. ad Antig. Caryst. 56.*

5. γαληναίη pro γαλήνη Oppian. Hal. i. 460. Similiter dicitur Σεληναίη pro Σελήνη. Νικαίη pro Νίκη, Φωκαίη pro Φώκη. Casaub. Apud Athenæum legitur λ.παρηΐδεός, οὔλος ἐπέσσων. Lennepius correxit λιπαρή, θεόν οὔλος ἔ. probante Brunck. Schweighæuserus vulgatum tuetur. Pro οὔλος Casaubonus scribi voluit αὐτός. Sed οὔλος est rapidus.

6. ποσσίν, ἢ ὥσπερ καὶ τοῦνομα edd. vett. quæ varie tentarunt VV. DD. Sed Codex Athenæi, ποσσίν, ἢ ὥστ' ἔργω. unde Schweigh. ποσσίν, ὥστ' ἔργω. Forsan legendum, ποσσίν ἐμοῖς τῶργω τοῦνομα συμφέρεται.

7. Ἐς τ' ἔπεσον—Ἰουλίδας Athenæus. Ἰουλίδος Casaubon. qui accipit de *Iulide*, urbe insulæ Cete, patriæ Simonidis, Aristonis Cei, et Erasistrati Medici. ἔκ τ' ἔπεσον Jacobsio debetur.

8. Ἄρσινος Athen. Ἄρσινόη Casaub. et sic Etymol. M. p. 664. σοί τι pro σοὶ τὸ correxit Ernesti.

10. Τίπτει τ' αἰνοτέρης ὤσον ἀλκυόνης. Hæc connectenda sunt cum præcedentibus: *ut essem tibi nobile ludicrum, o Arsinoe: neque mihi in cubilibus ut antea, ova parerent alcyones; mortua enim sum: i. e. neque amplius victitarem ovīs alcyonum.* Lego autem: *Τίπτηται νοτερῆς ὤσον ἀλκυόνος. Νοτερῆς, autem, utpote ἐν νοτίοις τόποις διαγούσης. At αἰνοτέρης, hoc est, gravioris, horribilioris, quid rei cum alcyone habeat, sane nescio.* Huic Epigrammati illa subjunguntur in prioribus editionibus. Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικῷ πόρῳ σχάταντες ἔρετμα &c. Sed in hac nostra locum habeat rectius inter Fragmenta. *Bentleius*. quem sequitur Brunck. Mira comminiscitur Jacobsius.

VI.

1. Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ &c. Extat apud Strabonem lib. xiv. p. 638. et Sextum Empiricum c. Math. i. 2. Apud

Sextum legitur: Κρεωσύλου πόνος εἰμι, δόμῳ ποτὲ θεῶν αἰδόν, quod magis placet. *Bentleius*. Quem de Creophylo disputantem vide in Epist. ad Mill. p. 61.

3. Ὀμήρου νῦν δὲ καλεῦμαι. Strabonis editiones posteriores: Ὀμήρειον δὲ καλεῦμαι. Sed Aldina: Ὀμήρου δὲ καλεῦμαι. adde νῦν ex Sexto: quanquam apud Eustathium legitur, Ὀμήρειον. *Bentleius*. Ὀμήρειον etiam Schol. in Dionys. Thrac. ap. Villoison. Anecd. Gr. ii. p. 172. Valckenaer. Animadv. in Ammon. p. 58.

4. Κρεωφύλω, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα; Interpres perperam; *Nonne Creophylo, Jupiter, hocce grave est?* Nam delenda est interrogationis nota; et locus ita vertendus: *Hoc magnum est Creophylo*: i. e. hoc magno honori et laudi est Creophylo; poëma suum non indignum visum esse, quod Homero adscriberetur. Hanc esse Epigrammatis hujus sententiam confirmat Eustathius ad B. Iliad. p. 250. Ἐπόσθησεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν, εἰς ἣν δοκεῖ γράψαι καὶ Ὀμηρος, ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορῆσας, ὅτι Κρεωφύλος ὁ Σάμιος ξενία ποτὲ δεξαμένος τὸν Ὀμηρον, ἔλαβε δῶρον ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφήν τοῦ ποιήματος ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἄλωσιν· τουτέστι ἔσχεν εἰς ἀντίδοσιν ἐξ Ὀμήρου τὸ μὴ ἐπιγράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ φίλῳ Κρεωφύλῳ, οἷον ὅτι Κρεωφύλου Σαμίου Οἰχαλίας ἄλωσις. Τινὲς δὲ ἀνάπαλιν θασσι, Κρεωφύλου μὲν γράψαι, Ὀμήρῳ δὲ ἐπιγραφεῖναι τὸ βιβλίον διὰ τὴν ξενίαν. Διὸ καὶ Καλλιμάχος ὑποκλιῶν ὅτι Κρεωφύλος ἑμὴν ἐπισημάσας τὸ ποίημα, οὐ τὸν Ὀμηρον ἀλλ' ἑαυτὸν ἐπέμνησεν, ὡς εἶπεν Ὀμηροῦντα γράφει ἐν Ἐπιγράμματι αὐτῷ. Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμι δόμῳ ποτὲ θεῶν Ὀμηρον δεξαμένου—Ὀμήρειον δὲ καλεῦμαι Γράμμα. Κρεωφύλω, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

Clemens Alexandrinus Poëma illud non solum Homero et Creophylo, sed et Panyasidi etiam a quibusdam adsignatum esse memorat; *Stromat. lib. vi.* Αὐτοτελεῆς γὰρ τὰ ἐτέρον ὑδαλόμενοι αἱ ἴδια ἐξήμεραν, καθάπερ Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ἐλόκληρον, καὶ Πείσανδρος Καμινεὺς Πισίου τοῦ Λινδίου Ἡράκλειαν Πανύασίς τε ὁ Ἀλικαρνασσεὺς παρὰ Κρεωφύλου τοῦ Σαμίου τὴν Οἰχαλίας ἄλωσιν. Quae in prioribus editionibus ex Stobaeo huc adducta sunt, καὶ γὰρ ἐργὸ τὰ μὲν ὅσα κατὰ τὴν ἑσθλα, &c. &c. Κυρηναῖος ποτὲ φῶτα διαβλέψουσιν ἀλλοι, &c. ea, ubi poni merentur, inter Fragmenta reperies. *Bentleius*.

VII.

1. Στήλην μητρυνῆς, &c. Ex Anthologia, lib. 1. c. 50. *Bentleius*. Inter ἀδέσποτα retulit Brunck.

Ibid. μικρὰν λίθον. Si cippus adeo parvus; quo pacto pu-
L.

erum potuit occidere? Lego itaque *μισαὴν λίθον, scelestum lapidem, miasmōnon, cæde contaminatum. Bentleyus.* Horatius vocat arborem, in domini caput caducam, *triste lignum.* Τουρπιος vulgatum tuetur ex auctore apud Suid. v. *Κυρήγιον.* — Καὶ ἀπελθὼν Θεόδωρος ὁ Ἀναγνωστὴς μετὰ Ἰμερίου Χαρτουλαρίου εἶδεν ἐκεῖσε στήλην μικρὰν τῷ μήκει, καὶ πλατεῖαν καὶ παχέϊαν πάνυ — παρεστὴν περὶ τὴν στήλην ἐκ τοῦ ἐκεῖσε ὕψους καὶ κοῦσαι τὸν Ἰμερίον, καὶ θανατῶσαι. Verum in utroque loco scribendum *μακράν.* In Ep. ix. 2. *μακρότατον* restituitur pro *μικρότατον.*

3. Vulgo *κλινθεῖτα.* Accusativum *κλινθέντα* restituit Toup. in Suid. T. i. p. 371.

VIII.

1. Ἦλθε Θεαίτητος, &c. Ex Anthologia, lib. i. c. 69.

Ibid. ἢ δ' ἐπὶ κισσόν. Lege ut extat in Anthol. εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν τὸν περὶ οὐχ αὐτῆ, Βάκχῃ, κέλευθος ἄγει, ἄλλων μὲν, &c. Theætetus ille fabulam docuerat, vel carmen recitaverat Dionysiis in certamine Poëtarum; sed prava iudicium sententia victus est. Quem solatur epigrammate Callimachus; testatur eum *veram viam ad victoriam instituisse: quod si propter iudices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchì hederam sive victoriam non ducat: at tamen a sera posteritate laudem consequetur Theætetus; cum eorum, qui vitiosis suffragiis coronam adepti sunt, honos et memoria brevi intercedent.* Bentleyus. Καθαρὴ ὁδὸς ea est, quam quis primus ingreditur, ab aliis nondum occupatâ nec trita. Hunc sensum recte perspexit Toup. in Suid. P. iii. p. 565. et Huschke in Epist. Crit. p. 4. Jacobs.

IX.

In Antholog. i. 69.

2. *μακρότατον* Codd. et edd. vett. Recentiores *μικρότατον*; minus recte. Huetius hunc in modum interpretatur. “Poëta, O Bacche, qui pulchre officio suo fungitur, verbulo uno rem absolvit: ait enim, *Vinco*; nec prolixiori vocabulo utitur. Cui autem non faustus adspiraveris, is interroganti cuiquam, quo modo res tibi processit? respondet; Gravia et molesta sunt, quæ evenerunt. Hoc dictum ei contingat, qui justo longiora meditatur; mihi vero contingat breviloquentia dictionis hujus, *Vinco.*” In quibus poëte mentem assecutus est; sed καλὰ πρήσσοντι rectius vertisset, *bono successu uso.* Et in v. 5. τῷ μερμηριζῶντι τὰ μῆνδικα, qui *injusta cogitat—invidiosus.*

X.

Antholog. iii. 1. Ἰερὸν ὕπνον male de longo et perpetuo

•omno explicari, docet Heynius ad Tibull. ii. 6. 31. *Sanctus* vocatur *somnus*, quia piorum manes sancti sunt. Contulit Ruhnken. Epigr. ap. Spon. Miscell. p. 369. Καὶ λέγε Πρωπιλίην εὔδειν, ἄνερ' οὐ θεμιτὸν γὰρ Οθήσκειν τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ὕπνου ἥδ' ὄν ἔχειν. *Jacobs.*

XI.

Antholog. iii. 1.

2. ἔσεται edd. ante Brunckium. ἔσεαι Cod. Vatic.

XII.

Antholog. iii. 2.

1. ὁ καὶ τάφος edd. vett. ὁ καὶ στίχος MS. Vat. et in fine λέξων pro λέξω, quorum utrumque recepit Brunck.

2. δολιχὸν sive δόλιχος Brunckius defuncto tribuit, quasi ille conqueratur, vel sic prolixam esse inscriptionem. Eodem fere recidit Ernestii interpretatio; *hoc quoque longum*, sc. pro brevitate hominis et sepulcri. Aliter statuit Ruhnkenius. "Est imitatio Simonidis Anthol. iii. 2. p. 284. Εἰπὸν, τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικῆς; Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος. Quo minus dubitari debet, quin in δολιχὸν supplendum sit νικῆσας, ut victor in curriculo longo intelligatur. Lapis apud Murator. p. 649. Σάμιγρος Ἐπαινέτου Λαουμνεὺς παίδων τῶν πρεσβυτέρων δολιχόν. Vide Dorvill. ad Charit. p. 310. Bene autem N. Heinsius hoc epigramma comparavit cum Ovidianis, hinc ductis, Amor. ii. 6. 59. *Ossa tegit tumulus: tumulus pro corpore parvus: Quo lapis exiguus par sibi carmen habet.*"

XIII.

Antholog. iii. 6.

4. υἶον omittit Vat. In marg. ᾧδ' ἐπέχω. quod probat Brunck. Minus recte. Callimachus dixisset κατέχω.

XIV.

Antholog. iii. 6.

1. Χαρίδας habent edd. et MSS. quod in Χαρίλας confidenter mutavi. Hoc nomen occurrit in Archilocho ap. Athen. x. p. 415. E. Vid. Gaisford. ad Hephæst. p. 47. Cuni Χαρίλαος et Χάριλλος apud Herodotum et Pausaniam sæpius confusa sint, mirum est Facium dixisse, (ad Pausan. iii. 2.) utrum nomen rectius sit, decerni non posse. Χαρίλλος vox nihili est. Χαρίλαος idem significat quod Χαρίδημος. Χαρίλας, vero, Dorica forma, recte adhibetur de incola Cyrenes, Spartanorum colonia. Denique ut rem conficiam, idem ille heliua qui Χαρίλας apud Athenæum dicitur l. c. Χαρίδας est in Ælian. V. H. i. 27. Similes formæ sunt Ἀγεσίλας in Lav. Pall. 130. Ἀρχέλας

Aristoph. Equit. 164. Μελέας Eurip. Troas. 212. Ἀναξίλας et Βρασίλας. Vid. Koen. ad Gregor. de Dial. Att. 9.

3. πολὺς σότος Vat. Quod verum puto.

6. Hunc versum nemo adhuc probabiliter explicuit, neque ipse explicare possum. Vid. Bibl. Crit. ii. p. 36.

XV.

Antholog. iii. 6.

1. Anna Fabri Theocriteum contulit, xiii. 4. Οἱ θνατοὶ πελό-
μεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμεσ. Propius vero Anacreon xv. 9.
Τὸ σήμερον μέλει μοι· Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν; Eurip. Alc. 785.
Κούκ' ἔστι θνητῶν, ὅστις ἐξεπίσταται Τῆν αὔριον μέλλουσαν, εἰ
βιώσεται. Ceterum Simonides ap. Menandr. Rhet. p. 595. αὔριον
δαίμονα vocat; quod notavit post Brodæum Ruhnkenius.

XVI.

Antholog. iii. 12.

1. Jacobsius, procul a literarum vestigiis recedens, conjicit
Τιμονόης τὸδε σῆμα.

XVII.

Antholog. iii. 12.

XVIII.

Antholog. iii. 22. Scholiast. Venet. ad Iliad. A. 415. de
formula ὠφεῖαν. Καλλιμαχῆς δὲ ἐπιρῶμα εὐκατόν· Ὡφέη
μῆδ' ἐγένοντο θρακίκες. Sine nomine auctoris citat Schol. in
Aristoph. Nub. 41.

3. Ruhnken. Epist. Crit. p. 121. comparavit Simonidæ
Epigr. 92. Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κενερός κενός· οἱ δὲ βαρεῖαν
Ναυτιλίην κενεοὶ τῆδε βοῶσι τάφοι.

4. Miror neminem contulisse Propert. ii. 1. 71. *Et breve in
cavigno marmore nomen ero. Laberius de se ipso, Sepulcri si-
milis, nil nisi nomen retineo.* D. Ignatius Epist. ad Philadelph.
τάφοι κενεῶν, ἐφ' οἷς γέγραπται μόνον ὀνόματα ἀνθρώπων. Vid.
Epigr. xix. 4.

XIX.

Antholog. iii. 22.

6. Nicanet. Epigr. 5. παῖδον ὅτι τὸν μόνον αὐτῷ Σπείρων,
ἢ τ' ἐρίφων ὠλεσε παιδυσίη. Clinagoras Epigr. 49. Ἐργολῆ
καύταις ἐρίφων δύσις. Contra orientis Hædi impetus Horatio
memoratur; ubi Lambinus citat Theocriti Schol. ὅταν ἀνατέλ-
λωσιν αἱ ἐρίφοι, ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα. In fine versus dedi-
δονομένων pro δυομένων. Vid. Epigr. xxi. 2. xxvi. 4. Hesiod.
Op. et Di. 614.

XX.

Antholog. iii. 23.

1. Brunckius ἀπέθηκε in ἀνέθηκε mutavit. Epigr. 58. Καὶ
φιμένην ἀνέθηκε.

2. Jos. Scaliger correxerat τὴν πολιῆς ἐλπίδα.

XXI.

Antholog. iii. 23.

6. εὐτέκνων vulgo. εὔτεκνον Vat. Brunck.

XXII.

Antholog. iii. 25.

4. κρέσσονα Brunck. Horatianum *invidia major contulit*
M. A. Muretus V. L. iv. 20.6. Ἄχρι βίου πολιούς. Longe elegantior, mea quidem sen-
tentia, habetur lectio apud Scholiastem Hesiodi, initio seu
Theogoniæ ad hos versus :ἽΟντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλῆων.

Ἐντεῦθεν καὶ Καλλιμάχος ἔφη,

— Μοῦσαι γὰρ ὄσους βλέμματα εἶδον παῖδας

Μὴ λοξῶς, πολιούς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Unde apparet hoc modo olim scriptum fuisse :

— Μοῦσαι γὰρ ὄσους ἴδον ὄμματι παῖδας

Μὴ λοξῶ, πολιούς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Oculo non obliquo, venuste dictum : At illud ἄχρι βίου quam otiosum ! quam languidum ! *Bentleius*. Probat Ruhnkenius, advocato Apoll. Rhod. iv. 476. Ὅξδ' δὲ πανδαμάτω λοξῶ ἴδεν οἶον ἔρεξεν Ὀμματι. Nonn. xxx. p. 766. Ὀμματα λοξὰ τίταινε χόλου κήρην συνοπῆ ; Adjiciantur Antipatri Thessal. Epigr. Δερκομένα λοξαῖς, οἶα λέαινα, κόραις. Sophron' ap. Etymol. M. p. 572. λοξῶν τὰς λογάδας. *obliquans oculos*. Solon apud Plutarch. in Vit. p. 159. νῦν δ' ἐμοὶ χολούμενοι λοξὸν ὀφθαλμοῖς ἰδῶσι πάντες, ὥστε ἔχην. Theocrit. xx. 13. Χεῖλεσι μυχίτθουσα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέπτουσα. Anacr. 60. Πῶλε Θρηκίη, τί ἐή με, Λοξὸν ὄμματι βλέπτουσα, Νηλέως τεύχεις ; Sophista nescio quis apud Suid. v. Διουσίον σκαμμάτων. Λοξὰ βλέπων καὶ δεδορκώς. Oppian. Cyneq. i. 259. Λοξῆσιν δ' ἀήρησαν ἀνιάζοντες ἰπῶπαῖς. Sic apud Latinos Horat. Ep. i. 14. 37. *Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam limat*. Alia in re Aristen. 27. ἡ δὲ διασκευασμένη καὶ ὑποβλέπτουσα λοξόν. αἱ Apoll. Rhod. iii. 444. ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχημένη δηρῶτο καλυπτῆρην. His adjicias ea quæ ex Latinis enotavit Bentleius ad Cicer. Tusc. iii. 9. p. 450. ed. Oxon. 1805. Ceterum de sententia vide quæ conguessi ad Æschyl. Theb. 664.

XXIII.

Antholog. iii. 27.

1. Εἶπας, Ἥλιε χαῖρε &c. Anthol. lib. iii. c. 33. Sext. Empiric. lib. i. c. 2. Ammonius in Porphyrii Isagogen, p. 3. Κλεόμωρος τις ὀνόματι, ἐγκύψας τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι (lege ἐγκύρσας) καὶ ὅτι μὲν δεῖ τὸν φιλόσοφον θάνατον μελετᾶν γνοῦς, ὅτῳ δὲ τρόπῳ δεῖ μὴ γνοῦς, ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ τείχους ἑαυτὸν κατακρήμνισε· τούτου μαρτύριον ὁ εἰς αὐτὸ τὸ Ἀμβρακιωτικὸν μειράκιον ἐκθέμενος ἐπίγραμμα ποιητῆς, φησὶ γὰρ, Εἶπας Ἥλιε χαῖρε &c. Bentleius. Huc respiciunt Agathias Ep. lxx. 17. et Pseudo Lucian. in Philopatr. T. iii. p. 586. monente Jacobsio.

3. Vulgo οἰκεῖ Δικτ. quod in οὐκ ἔτι mutavit Salmasius.

XXIV.

1. Scholia in Dionys. Thrac. habent ἡμε χαίρῃ φαεινῆ, vitiose pro ἡλιε, quod probat Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 58. Et sic Chærobosc. MS. ap. Bernard. ad Thom. Mag. p. 54. ἡλιε diserte scribitur in Scholiorum illorum codice Veneto ap. Villoison. Anecd. Gr. ii. p. 172. n.

2. Obsopæus conjiciebat εἰς ἀλαδε, citra necessitatem. αἰδοῦ Ammonius.

3. ἄξιον οὔτι παθῶν Schol. Dionys. Thrac. probatum Valckenaerio et Brunckio, cui color accedit ex Ciceronis paraphrasi : sed vid. Ep. xix. 2. xxi. ult.

Ibid. ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν. In Sexto est θανάτου τέλος, sed illud alterum, quod Anthol. et Ammonius præferunt, verior est lectio. Cicero Tuscul. 1. *Callimachi quidem Epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est, quem ait cum nihil sibi accidisset ADVERSI, e muro se in mare abjecisse, lecto Platonis &c. Bentleius.* Vid. Davisium ad Ciceronis locum. Tusc. i. 34.

XXV.

Antholog. iv. 8.

1. Vulgo ἐπὶ σταθμόν. Brunck. ex Cod. Vat. ἐπίσταθμος. Brodæus conjecit, Ἡετίων, ὄς.

3. γυμνὸν ἔχων ξίφος Brunck. et Jacobs. Mox ἀνδρὶ ἰππέῳ MS. ἀνδρὶ δὲ ἰππεῖ edd. vulgatæ. ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἰππεῖ suspicabatur Bentleius. Forsan ἀνδρὶ δ' ἰππεῖ. Sensus epigrammatis obscurior est.

XXVI.

Anthol. i. 7.

3. 4. Sic citat Muretus ad Catull. 71.

4. Ὅρκους μὴ δύνειν. Hæc lectio ex Stobæo petita est, Serm. 28.

*Ὀμοσεν, ἀλλὰ λέγουσιν ἀλλὰ θεῖσαι τοὺς ἐν ἔρωτι

*Ὅρκους μὴ δύνειν οὐατ' ἐς ἀθανάτων.

In Anthologia est βαινειν, quæ deterior est scriptura. Bentleius. δύνειν Vat. De perjuriis amantum satis multa præbebunt Jacobsii annotationes.

5. Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί. Sic interpolavit Plaudes, consilio meliøre quam eventu. Nam Codex Palatinus Callimachi manum conservavit; Νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί. *Ruhnken.* Antip. sidon. Ep. 31. ἦα μὴ δισσῶ πάντα θέροιτο πυρί *Jacobs.*

6. Theocrit. xiv. 48. a Brodæo citatus, Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί, Δύστανοι Μεγαρήες, ἀτιμοτάτη ἐνὶ μούρα. Oraculum ap. Suid. Ἰμεῖς δ', ἢ Μεγαρήεις, οὔτε τρίται, οὔτε τέταρτοι. ubi etiam Nostri locus adfertur.

XXVII.

Antholog. iii. 29. Hoc Epigramma interpunxi ad mentem Valckenaerii in Theocrit. Adon. p. 550. B. Idem corrigitt ῥέξας, et Μικκύλος, sine necessitate. μήκος enim primam producere, ex adjectivo μικρός et ex Latinorum *Mica* satis liquet. Vid. quæ supra ad H. Apoll. 10. Μικαλίωνα recte scriptum esse in Anthol. iv. 12 32. ipse judicat Valckenaerius. Confer Koen. et Schæfer. ad Gregor. de Dial. p. 281.

3. Valckenaerius l. c. mirum in modum lapsus est, cum pro ἐπήνεσα corrigeret ἐποίησα.

XXVIII.

Omnes exhibent Ἡσιόδου τό δ' ἄεισμα. Minus recte. Dein αἰοῖδον Vat. Sequentia notat Bentleius. "Sententia est: Hesiodum, non postremum quidem, sed potius suavissimum poetarum, imitatus est Aratus Solensis. Græca sic reponē—

Ἡσιόδου τό δ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος, οὗ τὸν αἰοῖδῶν ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον τῶν ἐπέων ὃ Σολεὺς ἀπεμάξατο· χαίρετε λεπταὶ ῥήσεις, Ἄρητου σύντονος ἀγρυπνίη.

Exstat, sed corruptissimum, in vita Arati. Is. Vossius notis ad Melam. et Salmasius ad Solinum magis magisque corruperunt. In vita Arati scribitur σύγγονος ἀγρυπνίης: sed veram lectionem σύντονος ἀγρυπνίη ex MSto Codice profert Holstenius notis ad Stephanum. Certe Arati carmina non σύγγονοι dici possint vigiliarum Arati, sed ἐκγονοι. An itaque scribendum

ἔκγονοι ἀργυρπίνης. Sed tum vastus esset hiatus inter Ἀρήτου et ἔκγονοι, quem vitasset Callimachus, metri et εὐφωνίας studio-sissimus. Dixisset potius, χαίρετε, ῥήσεις λεπταί, Ἀρτείης ἔκγονοι ἀργυρπίνης. *Bentleius*. οὐ τὸν αἰδιῶν correxerat Scaliger ad Manil. p. 204.

2. Edd. vett. ἀλλ' ἰκαισωμητο. Sed Cod. Vat. *Bentleianam* lectionem exhibet. *Top.* in Longin. § xiv. ἀλλ' ὀκνέω μὴ οὐ τὸ μελ. Idem recte dedit ῥήσεις. Infelices criticorum conatus videre est apud *Jacobsium*.

4. σύμβολον ἀργυρπίνης *Ruhkenio* debetur, qui comparat *Anthol.* v. 28. p. 509. Στῆσε τρώπαιον, εἴς σύμβολον ἀργυρπίνης. *Leonid.* vi. 12. p. 503. λάμψανε βίβλον, Καῖσαρ, ἰσηριθμοῦ σύμβολον εὐπένης. Nostri versum expressit *Helvius Cinna* in *Anthol. Lat.* i. p. 440. *Hæc sibi Arateis multum vigilata lucernis Carmina, queis ignes movimus aërios.* Aratum λεπτόλογον *Poetarum Astronomicorum principem* vocat *Ptolemæus* apud *Achill. Tat.* in *Arati vita*.

XXIX.

1. Ἐχθαίρω τὸ ποίημα &c. Quæ deinceps sequuntur Epigrammata, petita sunt ex *Anthologia* 1 *epigrammatum* nondum edita. *Bentleius*. Cyclici poetæ ex alienis fontibus, et præsertim ex *Homero*, haurire solebant.

Ibid. εὐδὲ κελεύθῳ Χαίρω, τίς πολλὰς ὤδε, καὶ ὤδε φέρει. Τίς hic ponitur pro articulo ἦ. Quod valde inusitatum: tamen et alibi sic locutus est *Callimachus*; si fides habenda *Sophoclis Scholiastæ*, *Œdip. Colou.* vers. 3.

ἦ τίνων ἀνδρῶν πόλιν

Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπην καθ' ἡμέραν

Τὴν νῦν σπανίστοις δεξεται δωρήμασι; σχολ. Δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι, τῷ ΤΙΣ μὴ πυσματικῶς κειμένῳ, ἀλλ' ἀντιτῷ ἄρθρῳ, ὥστε τῷ πόλις συντετάχθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν ἔτιω. Τίνας χώρες ἀφίγημα, ἦ τίνων ἀνδρῶν πόλιν, ἦ τὸν πλανήτην Οἰδίπην δεξεται, ὅτι οὐ τῷ ΤΙΣ ἀντι. ἀρθρῶ χρωῶνται, *Καλλιμαχός* φησιν ἔτιω. Ἐπεὶ ἄλλα κείνος ἐνάσθη Ἀλκίβιονίς τις ἄπτυστος (lege ὄπτυστος.) *Quin et Nossis* in *Epigrammate inedito* τίνα posuit loco τῷ ἦν, nisi verisimilius est locum mendosum esse, et pro τίνα reponendum esse τάν.

Νοσσίδος εἰς Ἐρωτα.

* Ἄδιον εὐδὲν ἔρωτος· ἂ δ' ὄλβια δεύτερα πάντα

Ἔστιν ἀπὸ στόματος δ' ἔπτυσα καὶ τὸ μέλι.

Τῷτο λέγει *Νοσσίς*. τίνα δ' ἂ Κύπρις ἐκ ἐφίλασεν,

Οἴμ' οἶδεν κείνα, τάνθεα ποῖα ῥόδα.

Bentleius. Confidenter reposui τῇ πολλοὺς ὤδε καὶ ὤδε φέρει.

Recte sine dubio in Nossidis versu τὰν rescripsit Bentleius. Neque Callimachus neque alius quisquam Græcitatibus studiosus adhibere potuisset τις pro ὄς, quicquid sentiant Brunckius, Jacobsius, et alii, quos memorat Fischer. ad Welleri Gr. Gr. ii. p. 230. etsi satis frequens est hic barbarismus apud N. F. scriptores. De sententia vid. ad Fragm. 243.

3. περίφρονον ἐρώμενον. Male interpretantur, *inconstantem amicam*, verte, *corpus vulgantum amasiuin*. Περίφρονος est meretrix, puer meritorius, ut in Epigram. xxxix. Σειλήνη περίφρονος, vulgivaga Venere utens, ut loquitur Lucretius. Περιδρομος Theognis:

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περιδρομον, ἄνδρα τε μάργον,

Ὃς τὴν ἀλλοτριὴν βέλετ' ἀρουραν ἄραν.

Bentleius Hinc profecit Propert. ii. 18. 51. *Cui fuit indocti fugienda hæc semita vulgi, Ipsa petita lacu nunc mihi dulcis aqua*. Cf. Theogn. 936. Horat. i. Ep. iii. 10. Jacobs.

4. Σικχαίνω. Nauseo. Anglice *to be sick at*. Phrynich. Ecl. p. 90 Σικχαίνωμαι, τῷ ὄντι ναυτίας ἄξιον τοῦνομα. ἀλλ' ἐρεῖς βδελύττομαι, ὡς Ἀθηναῖος. Gloss. vett. apud Soping. ad Hesych. v. Σικχαζόμενος. *Tædet me hujus hominis. Σικχαίνωμαι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον*. M. Antonin. v. 9. μὴ σικχαίνειν—μηδὲ ἀποδυσπετεῖν. ubi vid. Gataker. Vox Alexandrina fuisse videtur, nam sæpius ea utuntur LXX interpretes: vid. Biel. in voce.

5. Edd. vett. Λυσανίη. Recte Anna Fabri Λυσανία. Pueri nomen esse monet Jacobsius. σύγχε pro vulgato σὺ δὲ Valckenaer. in Callim. Eleg. p. 19. Incert. Epigr. 14. Εἰπά τε καὶ πάλιν εἶπα, καλὸς, καλὸς.

6. ἄλλος ἔχει. Poëtæ dicenti ναίχι καλὸς, Echo responsat ἔχει ἄλλος. Unde apparet, quod ai et ε jam a tempore Callimachi eodem fere sono efferebantur: quod notandum. Lege autem Ὡδὲ σαφῶς, non τὸδε. Bentleius. τοῦτο Vat. Cod. ὄδε et ὄτος quoties confusa sint, nemo ignorat. De ἔχειν, in re amatoria dicto, consuli potest Valckenaer. ad Callim. Eleg. p. 29.

XXX.

1. Διοκλέος. Ita recte habetur apud Schol. Theocriti Idyll. 2. In Anthologia male scriptum est Διοκλέες. In nomen Amicæ vel Amasii cyathos hauriebant, Διοκλέος, Ἡλιοδώρας &c. Mejer in Epigramm. ineditis:

Μελεάγρου εἰς Ἡλιοδώραν ἐρωμένην.

Ἐγγχει, καὶ πάλιν εἶπε, πάλιν, πάλιν, Ἡλιοδώρας.

Εἶπέ' σὺν ἀκρίτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.

Καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἔοντα
Μνημόσυνον κείνας ἀμφιτίθει στέφανον.

Δακρύει φιλέραστον ἰδὲ βρόδον, ἕνεκα κείναν

* Ἄλλοθι καὶ κόλποις ἡμετέροις ἔσορᾷ.

Εἰς τὴν αὐτὴν τῶ αὐτῶ.

* Ἐγχει τᾶς Πειθῆς, καὶ Κύπριδος Ἑλιοδώρας,

Καὶ πάλι τᾶς αὐτᾶς ἀδολόγοι χάριτες.

Αὐτὰ γὰρ μὴ ἐμοὶ γαρεται θεός, ἄς τὸ ποθεῖνον

ὄνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσας πίομαι.

Lege in epigr. posteriore, ἀδολόγω χάριτος. Heliodora omnium deorum loco est, Suadae, Veneris, Gratiae. *Bentleius*. Schol. Theocrit. ii. 147. εὐάθαστοι γὰρ οἱ ἑρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κινῆτους ἐπιχειεῖσθαι. Καλλιμαχος. * Ἐγχει. κ. τ. λ. Theocr. xiv. 18. Ἡδὴ δὲ προϊόντος ἔδοξ' ἐπιχειεῖσθαι ἀκρατον Ὠτινὸς ἦθελ' ἕκαστος, ἔδει μόνον ὦτινὸς εἰπὴν. Catull. xxv. *Minister vetuli puer Falerni, Inger mi calices meraciores. At vos, quo lubet, hinc abite lymphæ, vini perniciës.* Brevius Tibull. i. 2. 1. *Adde merum.*

Ibid. ἢ δ' Ἀχελῶος. Achelous hic est aqua quælibet Hesych. Ἀχελῶος. πᾶν ὕδωρ οὕτω λέγεται. Sententia est: Nulla aqua vino illo miscenda est, quod Dioclis gratia ebibitur. Sic in epigr. Meleagri, ἐν ἀκρήτῳ, σὺν ἀκρήτῳ. Postea, cum Ἀχελῶε dicit, tanquam deum et personam alloquitur. *Bentleius*. Acheloum de aqua recte acceperat F. Ursinus ad Virgil. G. i. 9. *Poculaque inventis Achelœia miscuit uvis.* ubi plura vide; et apud Macrobi. Sat. v. 78.

3. οὐδέ τις οὐχί σῆσιν. Scribe et ex Cod. MSto, quo ego usus sum, et ex edita Anthologia, in cujus postrema pagina hoc distichon habetur, εἰ δὲ τις οὐχί. *Sic quis negat Dioclem esse pulchrum; abstineat; et ego solus eum habeam sine rivali.* *Bentleius*.

4. Tibullum comparavit Vulpius, iv. 13. 5. *Atque utinam possis uni mihi bellu videri! Displiceas aliis; sic ego tutus ero.*

XXXI.

1. Θεσσαλικὴ Κλεόνικε. Sic distingue et lege,

οὐ μὰ τὸν θεὸν

* Ἥλιον, οὐκ ἔγνων' σχέτιε, ποῦ γέγονας;

Νον novi equidem, ita præ præcie mutatus es. *Ubi fuisti, miser?* Omnino aliud agebat ingeniosissima F. cum reponeret, τί γέγονας. τί enim nunquam in versu producitur. *Bentleius*. οὐ σ' ἔγνων Brunck. post Ernestium, probante Valckenaerio; qui conjicit τίς γέγονας; minus recte. In animo habuit τί γνησομαι;

3. Mirabilem esse τῶν τριχῶν mentionem observavit Valckenaerius; qui infeliciter corrigit Ὅστέα σοι καὶ ῥίνος ἔτ', οὐ τριχες. Vid. ad H. Cer. 93.

Ibid. Recte οὐμὸς δαίμων, *meum fatum te exercet.* Poëta amator ad alterum amatorem loquitur. *Bentleius.*

4. *Σευμορίη. Σεῦ μῦρα.* Hesych. *Σευμορίη νοῦσος* est ap. Apoll. Rhod. iii. 676. *Jacobs.*

5. *παρελθῶν* ex Piersoni emendatione est. Verisim. p. 245. quam firmat Jacobs. ex Stratonis Ep. 7.

6. *ἀμφοτέροις.* supple ὄμμασι. Vid. Koen. ad Gregor. p. 13.

XXXII.

Hoc Epigramma Horatium expressisse in 1. Sat. ii. 105. monuerunt Scaliger in Epist. p. 527. D. Heins. ad Horat. p. 54.

3. *Στίβη καὶ νιφετῶ κεχαρημένος.* Lege *κεχαρήμενος, lætus, delectatus.* Horat. Carm. i. 1.

*Multos castra JUVANT, et lituo tubæ
Permistus sonitus, bellaque matribus
Detestata. manet sub Jove FRIGIDO
Venator, teneræ conjugis immemor.*

Bentleius κεχαρημένος tentat Anna Fabri. Vulgatum defendit Hemsterhusius, quem vide ad H. Dian. 69. Sed certum pato κεχαρημένος.

XXXIII.

Proverbium olere scribit Anna Fabri. Recte. Plato de Rep. viii. p. 563. τὸ ἐμὸν γε ἐμοὶ λέγεις ὄναρ. Suidas. v. τὸ σὸν ὄναρ—εἰ γὰρ ἐγὼ σοι νῦν αὐτὸν γνωρίζω, πέπονθα τὸ τῆς παροιμίας· τὸ σὸν ὄναρ σοι διηγούμενος. *Jacobs.*

3. Ἄγγέω τῆν διὰ παντός. Lege et interpretare—

Ἄγγέω τῆν, διὰ παντός ἔπος τόδε πικρὸν ἀπέων,

Ναί, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

Doleo caput perpetuo dictum hoc amarum audiens,

Hoc quidem dictum, charissime, tuorum inamabilissimum.

Ἄγγέω τῆν, subintellige κεφαλῆν. Sic μὰ τῆν, οὐ μὰ τῆν. i. e. τῆν θεάν. Hesych. Οὐ μὰ τῆν, οὐκ ἀληθῆς. Μέναιπρος ἐν Ὀσση. leg. Οὐ μὰ τῆν. *Bentleius.* ἀγγέω μὲν Anna Fabri. Vessime Toupus, Addend. in Theocr. p. 403. Ἄγγέω τὸ διὰ π. Brunkius dedit Ἄγγέω θεῆν. Eligant Lectores.

4. Anna conjecit, Ναί, φίλε, καὶ παρὰ σοῦ. *Jacobsius,* Καὶ φίλε παῖ, παρὰ σοῦ.

XXXIV.

2. *σάω* Doricam formam revocavit Anna Fabri. Vulgo *σάου*. Vid. Lav. Pallad. fin.

XXXV.

1. *λεοντάγχωνε* edd. omnes. Valckenaerius *λεόνταγχ' ὄδε*. Sed plane otiosum est istud ὄδε. Bastius ad Gregor. Corinth. p. 593. verissime correxit *λεοντόγλαινε*, comparans Archiaë Epigr. 27. ad Herculem. Καὶ σὺ, *λεοντόγλαινε*, πάλιν διεψήσσο ῥινῶ. Eadem correctio in mentem venerat Dav. Jac. van Lennep.

XXXVI.

1. *Βαττιάδευ παρὰ σῆμα &c.* In MSto codice hic titulus est hujus epigrammatis. *Καλλιμάχου εἰς τινὰ Βάττου υἱὸν ἢ Βαττιάδην πυκτῆν.* Unde vero nobis pugilem illum Callimachum? lege *ποιητῆν.* *υ* pro *οι* passim occurrit in libris Græcorum. Sed inepta est inscriptio. Nam Epigramma est in ipsum Callimachum, auctore incerto. *Bentleius.* *ποιητῆν* habet Cod. Vat. ubi Callimacho tribuitur. Forsan Callimachus epitaphium vivus ipse sibi scripserit. Hæc fuit Valckenaeri sententia, qui pro vulgata lectione *εὺ δ' οἴνω* rescribi jussit *ἐν δ' οἴνω*, citatis Lucian. iii. p. 502. *τὰς τραγωδίας ἐν οἴνω γράσειν.* Plutarch. i. p. 612. B. *τὰς ἐν οἴνω καὶ παιδία φωνάς.* Idem dedit *φέρεις πόδα.*

XXXVII.

2. *ἄρχετ' ἐλοῦσα* Valckenaer. qui epigramma ita παραφράζει. "In isto certamine, quo se invicem majoribus bibere poculis provocabant compositores, secundum meri poculum, fortissimum alias athleticam, Erasixenum abstulit."

XXXVIII.

3. Olim legebatur *τῇ κρασσοῖ*.—*τοὺς ὀιστούς.* Mutavit Bentleius; sequentia notans; "Inscriptio erat in Cod. MSto *Καμικὸν τετράμετρον*: nimirum ex duobus Dimetris catalecticis constat. Non itaque distinguendus est versus in duos Hemijambos vel Anacronceos. Idem enim metrum infra habes Epig. xli. *Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν.* de quo vide Hephaest. p. 57. Est et Sapphus metrum apud eundem p. 34. una duntaxat syllaba ab hoc differens. *Γλυκεία μᾶτερ οὔτοι δύναιμαι κρέκειν τὸν ἰστόν.* Arcus et Pharetra, donum Sarapidi dicatum a sagittario Menoeta: non potuit sagittas dicare; quippe eas omnes consumserat in Hesperitas hostes. Hesperita autem qui sint, docet Stephanus: *Ἐσπερίς, πόλις Λιβύης ἢ ἰὺν Βερενίκῃ. ὁ πολίτης, Ἐσπερίτης. Καλλιμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι.*

Hoc ipsum epigramma voluit Stephanus. Ptolemæus in descriptione Cyrenaicæ regionis, Βερενίκη, ἢ καὶ Ἑσπερίδες. Eadem ferè habes apud Strabonem et Plinium.”

Ibid. Disticha, quæ sequebantur, *Ερχεται πολὺς μὲν &c. et Ἄ ναῦς ἄτομον &c. inter Fragmenta rejecimus. Sic enim inscribuntur in Cod. MSto. Καλλιμάχου τετράμετρον Βακχικόν, ἔστι δ' οὐ τέλειον ἐπίγραμμα. Et, Τοῦ αὐτοῦ τετράμετρον ἐκκαίδε-
κασυλλαβικόν, οὐδὲ τοῦτό τέλειον. *Bentleius.*

XXXIX.

1. In Codice MSto sic habetur, τόντε Πανα Καὶ τοὺς αὐτοὺς ὄρῃ τάλαινα δάρσους. Sine dubio legendum θύρσους. In ceteris non mihi satisfacio. Deest, ut videtur, unus versiculus post Πᾶνα. In eodem MSto erat Σει..... περίφοιτος. Unde supplevi Σειλήγη, non infrequens mulieris nomen. *Bentleius.* Codex Vaticanus Σειμόνη. unde Rubnkenius Σειμώνη. Scaliger voluit σοὶ μόνη.

5. ἐφύλασσε Annæ Fabri correctio est, pro ἐφίλησε.

XL.

1. Priores duos habes apud Hephæstionem p. 57. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμικῶν ἐφθήμερῶν δεκατάληκτον. Καλλιμάχος,
Δήμητρι τῇ πυλαίῃ &c.

Naucratis, urbs Ægypti; unde Ναυκρατίτης, ut supra ab Ἑσπερίς, Ἑσπερίτης. *Bentleius.*

XLI.

Distichon postremum, in ed. Annæ corruptissimum, restituit *Bentleius.* Εὐγήρωσ, verbum Aristoteli, Plutarcho aliisque usurpatum: notans et propectam et beatam senectutem. Κῆπέ-
μυσ', i. e. καὶ ἀπέμυσα vel καὶ ἐπέμυσα. Illud vero ἡγό..... notat ἡγεμόνα eam fuisse ἐν χοροστασίαις καὶ ἱερομηναίς, i. e. ἀρχηγὸν τῶν γυναικῶν. Plutarch. de Iside et Osiride pag. 649. edit. Steph. Ἡ σε γινώσκειν, ὡ Κλέα, προσῆκόν ἐστιν, ἀρχι-
κλαμένυσαν ἐν Δελφοῖς τῶν Θυιάδων. Ἰσχε ἀρχηγὸν μὲν αἶσαν, ut supra in κεφαλαίων καταγρ. p. 523. ἡ δὲ τῶν Θυιάδων ἀρχηγὸς &c. *Bentleius.*

3. In Codice exaratur ἡγο.....

4. Jacobsius conjicit Πολλῶν προστάτην ἔχων γυναικῶν.

6. Propert. iv. 11. 64. *Condita sunt vestro lumina nostra sinu.*

XLII.

Hoc epigramma expressit Qu. Catulus apud A. Gell. xix. 9. *Aujugit mi animus; credo, ut solet, ad Theñimum Devenit. Sic*

est. *Perfugium illud habet. Quod si non interdirem, ne illum fugitivum Mitteret ad se intro, sed magis ejiceret? Ibimur quæsitum. Verum ne ipsi teneamur Formido. Quid ago? Da Veni consilium.* Indicavit Scaliger.

1. Conf. Theocr. xxix. 5. τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζήτησος ἔχω, Ζῆ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο. *Jacobs.*

4. τὴν δρῆστιν μὴ ὑπέχεσθε νέοι. Pro ὑπέχεσθε, quod huic sententiæ plane incongruum est, malim ὑπόδεχθε, ab ὑποδέχομαι, *recipio, admitto.* *Bentleius.* Displicet hiatus.

5. MS. Vat. οὐ καὶ συνίφησον. Scaliger corrigebat οὐκ εἰς Κήφισσον. seu potius εἰς τὸν Κήφισσον. Non displicet emendatio Scaligeri: sed magis arridet altera,

Οὐκ εἰς ἔς τὸν ἔφησον; ἐκέισε γὰρ ἡ λιθόλευστος.

Philostratus in vita Apollonii lib. 1. c. 6. proverbium esse docet Ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφησον; *Bentleius.* Valckenaerius emendandum putat οὐκ εἰς Εὐξίθειον; κακέισε γὰρ. Vera lectio, ut opinor, etiamnum latet. Equidem non video quare Εὐξίθειον magis probandum sit quam Θεούτιμον.

6. οἶδ' ὅτι που στρέφεται. Valckenaerius corrigit οἶδ' ὅτ' ἐπιστρέφεται, collato Luciani loco i. p. 637, ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες.

XLIII.

1. MS. Vat. Ἀρχεῖν. "Codex MStus quo usus sum habet, προπέτειαν ὄρα; non ἔχων, ut Editio A. Fabr. τὴν προπέτειαν ὄρα. *Vide temeritas quid facit.* Excusatione temeritatis purgata se ab injuria atrociori. Ἀρχίνος, nomen adolescentis ingenui, quem poëta comessabundus petulanter est osculatus. Recte autem ὁ μὲν αὐτῶν; et frustra sunt, qui supponunt αὐτὸν. Epigramma in Antholog. lib.

Καῖρε Νεοκλείδα διδυμεν γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν

Πατρίδα δελοσύνας ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνας. *Bentleius.*

3. ἐμ' ἀνάγκασαν Brunck. Imitatus est Propertius i. 3. 13. *Et quamvis duplici correptum ardore juberent Hac Amor, hac Liber, durus uterque Deus, Subjecto leviter positam tentare lacerto, Oscularique aaimota sumere ed ora manu.* Achill. Tat. ii. p. 69. "Ἐρως καὶ Διόνυσος, δύο βίαιοι θεοὶ, ψυχὴν κατασχόντες, ἐκμαίνουσιν εἰς ἀναισχυντίαν.

5. ἐβόησα Vat. ἐνάησα Bentleius. Sed ἐκόησα verissime correxit Piersonus Veris. p. 86. Vid. fragm. 53.

6. Pro τὴν ἱερὴν substituit δειρήν. Theognis 259. *Ἐνθα μέσση πυρὶ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα Δειρήν' ἢ δὲ τέρεν ἐβέγγετ' ἀπὸ στόματος *Bentleius.* Philostr. Ep. xxviii. p. 926.

ἐντεταλαμένη αὐτοῖς καὶ τὴν δειρὴν σου διλῆσαι. Alciph. i. 28. σὺ δὲ ἑξαπιναιῶς ἀναστὰς ἐπίρω τὴν δέρην ἀνακλάσας κύσαι. ubi vide Bergler. Jacobs. Sed cum Plutarch. T. ii. p. 455. B. pro ἰαρήν, habeat φίλην, Toup. ad Suid. ii. p. 24. reponi jubet τὴν φίλην. quam correctionem Salmasio tribuit Wyttenbach. et ex uno codice confirmat. Theocr. xxiii. 18. ap. Jacobs. Ἄλλ' ἑλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάρθοις καὶ κύσε τὴν φίλην. Cf. Lucr. iv. 1170. Sed Bentleii lectionem unice veram puto. Limini enim osculum dedisse non esset idonea offensionis causa. Horat. Carm. ii. 12. 25. *Dum flagrantia detorquet ad oscula Cervicem.*

XLIV.

Versu tertio pro ἡ γῆ ἔπινε, MStus quem ego vidi, ἤγγικε τῖνε. Forte igitur legendum: Τὸ τρίτον ἤγγικε Πῖνε, i. e. tertium poculum, tertia propinatio, appropinquavit. Sed prius illud malo. (*nempe ἡδῆ ἔπινε.*) Pro στομάτων apud Athenæum legitur στεφάνων lib. xv. p. 659. Τοῦτο γὰρ ἐν παισὶ τὰ Καλλιμάχου ἀναγνώσκων ἐπιγράμματα, ὧν ἔστι καὶ τοῦτο, ἐπεζήτησαν μαθεῖν, εἰπόντος τοῦ Κυρηναίου,

τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα

τῶνδρός ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

Recte autem, nisi fallor, emendatum, Ὠπτηται μέγα δῆ τι, (pro ὠπτημαι μεγάλως τι). *Æstuas, flagrat, amore.* ut Callimachus aibi: ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτωι; et in epigram. Nῦν ὁ μὲν ἄλλως δῆ θέρεται πυρί. Theocritus eadem plane metaphorā: Idyll. vii. Αἶψεν τὸν Λυκίδαυ ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτης. et Idyll. xxii. Καὶ τὸ φιλάσεις, Ἀνίκα τὴν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἀλμυρὰ κλαίσεις. Illud vero τὸ μέγα δῆ τι in deliciis erat poetæ huic, ut H. in Delum: Ζπερχομένη μέγα δῆ τι καὶ οὐ φατόν. et ibidem, v. 189. Δινήσεις μέγα δῆ τι. et Hymn. in Lav. Palladis, v. 122. Ἡ μέγα τῶν ἄλλων δῆ τι περισσότερον. Postrema illa φωρὸς δ' ἴχγια φῶρ ἔμαθον, proverbii locum habent: Ego amator amantis mores et signa probe calleo. Ἐγγνω ἔὲ φῶρ τε φῶρα, καὶ λύκος λύκον. Bentleius.

3. τὸ τρίτον ἡνὶδ' ἔπινε Dorvill. ad Charit. p. 328. Cod. Vat. ἤγγι ἔπινε. Fragm. 119. Τῶ μὲν ἐγὼ τὸδ' ἔλεξα, περιστείχοντος ἀλείσου τὸ τρίτον.

4. Pro στεφάνων Cod. Vat. στομάτων. Dorvillius vero κροτάφων, sine necessitate: Propert. ii. 12. 51. a Ruhnkenio comparatus, *Ac veluti folia arentes liquere corollas.* Idem vero recte ἐχέοντο pro ἐγένοντο.

5. Jacobsius cft. Theocr. vii. 55. ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας; et xxii. 34. Meleg. Ep. 4. Idem exemplis Bentleianis formulæ μέγα δῆ τι hæc adjicit; Mosch. ii. 142. Straton. Epigr. 22.

Athen. xiii. p. 360 C. Mox distinctionem Brunckii secutus sum, qui ad Aristoph. Lys. 465. monet formulam *μὰ δαίμονας* cum negatione necessario jungendam esse. In fine versus quid sit *ἀπὸ ῥυσμοῦ* nemo omnium intellexit. Vereor ut omnia recte se habeant.

XLV.

Amoris flammam, qua olim flagraverat, nondum omnino extinctum esse veritus, amicum ne se amplecti velit, admonet. *Jacobs*. Qui cum vv. 1. 2. contulit Horat. ii. Carm. 1. 7. Meleag. Ep. 55. Ovid. Rem. Amor. 243. 731. Sic Epigr. inc. 17. Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ' ἤδη λήγοντος ἔρωτος, Καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέφρης.

4. MS. Lips. ἀποτρῶγων. Horat. *rura quæ Liris quieta Mordet aqua, taciturnus amnis.*

6. Cod. Vat. ὁ σειγάρνης. *Bentleius*, σιγέρπης reponens, hæc notavit. “Σιγέρπης apud Hesychium, λαθροδάκνης, serpens vel canis clam subrepeus et morsum inferens. Idem: Λαιθαργοὶ κύνες, κρύφα δάκνοντες, et alibi, Ληθαργὸς κύων, ὁ προσσαινων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων. Queritur Poëta Menexeno, se a puero quodam amplexibus subdole labefactari et in amorem illici.” *Bentleius*. Vide quæ nos ad Æschyl. Theb. 379.

XLVI.

Hoc epigramma non Callimacho adscribitur, in eo MSto quo usus sum: sed inscribitur Ἀθελον. *Bentleius*. Piersonus Veris. p. 84. Suspiciatur esse Philippi, cujus et aliud in Archestratum est epigramma; et sic Brunck.

4. Piersoni conjecturam παῖς δ' ἐς ἔμ', ὡς Ζεὺς, ἐκεραυνοῦσάλοι, quam durissimam judico, laudavit Ernestius, recepit Brunck. Equidem cum Valckenærio nihil mutandum censeo, nisi quod ἐπ' ἐμοὶ dederim pro ἐν ἐμοί.

5. Male Ernestius dedit ἀ pro ἦ.

XLVII.

Epigramma sic emendavit *Bentleius*. In v. 1. Cod. Vat. περιφειγε, unde Is. Vossius Ληφθήση πυρὶ, φεῦγε. Sed audi magnum *Bentleium*. “Epigramma est ἐρωτικόν; neque quicquam ad usuras vel debitorum attinet. De περίφοιτος diximus supra ad Epigram. xxix. Βοῦς ἐκούσιος ἐπ' ἄροτρον, proverbium de rebus prospere evenientibus, non nostra industria; sed sponte sua, et ut fert natura. Inter εἰκάδα Πανήμου et δεκάδα Λάου viginti dies intersunt. Poëta Menecratis amore captus, xx Julii constituerat

occasiones captare, quibus eum ad mutuam amorem pelliceret : Cum ecce x Augusti sponte se puer obtulit. Gratias itaque Mercurio agit tam inopinati boni auctori ; neque de mora viginti dierum qui interfuerant, queritur. Παρὰ τὰς εἴκοσι, propter viginti. Id παρὰ cum accusativo sæpe significat." Bentleyus.

XLVIII.

In editione A. Fabræ primum duntaxat habetur Epigrammatis hujus distichon : nos reliqua addidimus ex Cod. MSto. Bentley.

1. Ὀς ἀγαθὰ] Theocritus in Cyclope Id. xi.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεσόκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, εἴτ' ἔγχριστον (ἐμὴν δοκεῖ) ἄτ' ἐπίπαστον
Ἡ γὰρ Πιερίδες, &c.

Ubi hæc adnotat Scholiastes, ex hoc loco emendandus : Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθόμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφίσι, ὅπως ἀγγεῖλωσιν αὐτῇ, ὡς ταῖς μῦσαις τὸν ἔρωτα ἀκείται, καὶ Καλλιμάχος Ὀς ἀγαθὸς Πολύφημος ἀνεύρατο τὴν αἰοιδὴν, αἱ μῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. Notandum τὸ κατίσχανον. Erunt enim fortasse, quibus hæc lectio melior videbitur illa altera, quam ex MSto exhibuimus. Tum vero legendum fuerit :

Αἱ μῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. ἐντὶ, Φίλιππε,
Ἡ πανακὴς, &c.

ἐντὶ Doricum pro ἐστὶ. Et priora illa Ὀς ἀγαθὰν, ita vertenda fuerint : *Ut bonum invenit, vel simul ac bonum.* Bentleyus.

Secundum versum exhibui, qualis in Cod. Vaticano exstat. In apographo Ruhnkeniano οὐ καθ' ἡμας. Ceteris virorum doctorum conjecturis silentio prætermittis, duas tantum memorabo, Eldikii, qui corrigebat Τῷ βαμένω, μαρίαν οὐκ ἀμαθὴς ὁ Κύκλωψ, præbante Vaickenserio; et Hermannii, Ἐπι ἀγαθὰν—Τὸς ἀμελῶν αἰγῶν οὐκ ἀρήμας ὁ Κύκλωψ. Equidem nihil video.

3. Vulgo κατίσχαινόντι. Formam, quam reposui, satis confirmavi ad Æschyl. Prometh. 277. Cf. Eumen. 138.

4. Laudat hunc locum Clemens Alex. Stromat. lib. v. Ἡ πανακὴς πάντων φαρμάκων σοφία, Καλλιμάχους ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει. Reponenda est apud Clementem vera lectio, quam ex MSto edidimus. Bentleyus.

5. Τῷ δοκεῖ] Scribe Τῷτο, δοκῶ, χ' ἀλιμῶς. Bentleyus. Valckenærius scribit Τῷ (δοκῶ) χ' ἀ λ.

7. χ' ἀκαστὰς] An legendum παστὰς? Est nobis et thalunus sive ukor, remedium ad vagam libidinem. In hæc summa

festinatione nihil excogitare queo, quod vel mihi ipsi arrideat : ut neque in versu secundo. *Bentleius*. Salmasius τὰ δ' ἑκαστὰ γ'. *Ruhnkenius* κακεστὺς. *Toup*. Addend. in Theocr. p. 406. γ' ἄμιστὰς. Codicis scripturam representavi.

8. τούτῃ παῖ κείρεντα πτερὰ Cod. Vat. Apographa nonnulla καὶ κείρει, quod probant *Brunck.* et *Jacobs*.

9. Οὐδ' ὅσον ἀλλ' ἄρα γόν σε δεδοίκαμες] *Sine dubio* corrigendum est Οὐδ' ὅσον ἀττάρα γόν σε δεδοίκαμες, vel δεδοίκαμες a *Dorico* δεδοίκα. Ἀττάρα γος est mica panis, sive res quævis minutissima. Vide *Heyschium* et alios. *Etymolog.* Ἀττάρα γος, παρὰ τὸ ἀττάρα γός τις εἶναι. *Καλλίμαχος*. Οὐδὲ τὸν ἀττάρα γόν τι δέδοικεν. *Respicit hunc ipsum Callimachi locum ; et ex eo est restituendus. Bentleius.* Vid. *Gataker. A. M. P. c. 43.* *Mox οἶκοι pro οἶκω Ernestio* debetur.

XLIX.

Versu sexto *Θήκαντο* reposui versus gratia ; nam in *MSto* est *ἔθκαν*. *Distichon postremum, quod abest ab editione Fabrae, ex MSto addidimus.* Sed in versiculo posteriori paulum quid immutavimus : *MStus* sic exhibet :

Θήκαν ἰσπεφάνων θεῶν ἑκατὶ μοισᾶν.

Sententia Epigrammatis clara est et perspicua. In Dionysiis, quo tempore Athenis fabulas docuerunt poëtae Tragici et Comici, tribu aliqua chorum et vestem et reliquum ornatum singulis suppeditante, victrix erat tribus Acamantis, fabulam edente Antigene, tibiis canente Aristone, chorum ducente Hipponico. Cæterum non est Callimachi Epigramma, sed Bacchylidis vel Simonidis : sic enim in Cod. MSto inscriptum est :

Καλλιμάχε ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἑνδεκασύλλαβον,

Βακχυλίδε ἢ Σιμωνίδε ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ τετραμέτρον, ὁμοιον τῷ, Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρπεινα μία δὲ μόνον συλλαβὴ πικροῦσα, ἐπὶ τῷ τετραπέδιον ἐν ἔχει ἰαμβίου ἀλλὰ ἀνάπαιστον. *Vides Callimachi Epigramma post versus tetrametrum habuisse hendecasyllabon. Deest itaque hic loci : sed alibi extat num xli.*

Ἰεσὴ Δήμητρος ἐγὼ ποτε, καὶ πάλιν Καθεῖρων,

Ἄνερ, καὶ μετέπειτα Δουδυμήνης, &c.

Extat etiam aliud ejusdem Simonidis Epigramma, geminum huic et germanum, apud Scholiastem Hermogenis περὶ ἰδεῶν p. 410 ; quod, quia huic loco et occasioni apprime convenit, hic describemus :

Ἦρχε μὲν Ἀδεύμαντος Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνῆκα

Ἀντιοχίς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα

Ξινοσίγαιε δὲ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχρηγγεῖ
 Πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῶν,
 Ἄμφι διδασκαλία δὲ Σιμωνίδῃ ἔσπετο κῦδος
 Ὅγδοκοντάετι παιδί Λεωπρεπέος.

hoc est, Archonte Athenis Adimanto, Dionysiis vicit Tribus Antioenis: citato Aristide, poeta Simonide. *Bentleius*. Inter Simonidea retulit Brunckius Ep. 76. qui in v. 6. ἐδίδακταιν. Simonidi tribuerat Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 334.

L.

1. In Cod. MSto ἄλλα λιτὸν; sed si ad ἄλλα referretur, dicendam foret λιτήν. λιτός est pauper: Hymno in Apoll. v. 10. Πονέων ex conjectura substituímus pro δανέων. In Codice MSto, quo ego usus sum, est δαέων. *Bentleius*. Quod est in MSto, ἐπελῶν, non tantum me, sed ingeniosissimam doctissimamque Dacieriam, in errorem induxit. Putabamus ἄλλα hic esse mare, atque adeo ἄλιην ναυίμ: eamque interpretationem exigere dii *Samothraces* videbantur; credebantur enim hi tempestatibus liberare navigantes. Postea vero, aliam esse epigrammatis sententiam comperi. Ἄλιη salinum est, et ἄλλα *salem*: ac primus versus sic corrigendus, Τὴν ἄλιην Εὐδήμιος, ἐφ' ἧς ἄλλα λιτὸν ἐπέσθων totumque epigramma sic vertendum: *Salinum Eudemus, in quo salem tenuem comedens Pracellas magnas effugit usurarum, Donavit Diis Samothracibus: dicens, quod hoc ex voto, O populi, servatus a sale hic posuit.* In hoc epigrammate, Eudemus, magno aere alieno obrutus, eo se liberavit, parce admodum pane et sale, victu pauperum, vivens: cujus rei ut exstaret memoria, salinum suum diis *Samothracibus* dicavit. Ingeniosissimum epigramma est, cujus acumen positum in ambigua vi vocem ἄλιην, ἄλλα, ἄλλος, similitudine verborum ἐπέσθων et ἐπελῶν, et nominum δανέων et ἀνέμων. Totum Parodia est. Citat partem ejus Suidas, cujus indicio veram hanc certamque explicationem debeo. Ἐπέσθων, inquit, ἐπεσθίων, εὐωχούμενος. Τὴν ἄλιην Εὐδήμιος, ἐφ' ἧς ἄλλα λιτὸν ἐπέσθων χειῶνας μεγάλους ἐξέφυγε θῆκε θεοῖς Σαμίθραξιν. Omissum nomen δανέων apud Suidam; sed dubiam nullam nunc est, quin ita legendum sit. *Bentleius* in Præf. ad Diss. de Phalar. interprete Lennepio. Pauperes autem, modico victu contenti, dicebantur *sale victitare*, τὴν ἄλιην τροπῆν, vel ut ait Persius *digito terere salinum*, qua de re vid. Gataker, A. M. P. c. 43. Dedi ἀφ' ἧς.

LI.

Bacchi simulacrum Musis donavit Simus Micci F. qui in ludo grammatico literis operam dabat. In Cod. MSto est γλαῦκος ὄπως. Sed sine dubio legendum Γλαῦκος, ut edidimus.

Glaucum intellige Homericum, qui arma cum Diomede commutavit,

Χρῦσα χαλκείων, ἑκατόμβῃ ἐννεαβοίων.

Διπλὸς τῷ Σαμίῳ est litera Samii Pythagoræ Υ; sic dicta, quia in duplicem ramum dividitur: Notum illud:

Litera Pythagoræ discrimine secta bicorni.

et illud:

*Et tibi quæ Samios deduxit litera ramos,
Surgentem dextro monstravit limite callem.*

Bacchus iste situs erat e regione literæ Υ, quæ prope ludum literarium posita biviam virtutum et vitiorum pueris indicabat. Porro pueri isti vota faciebant Baccho, et ea gratia comam illi sacram nutriebant: qui mos comam deo cuiusdam consecrandi, Baccho præcipue, etiam pueris notissimus. Euripides Bacchis:

Πρώτον μὲν ἄβρῶν βόστρυχον τεμῶ σέθεν.

Ἰερὸς δὲ πλόκαμος. τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

Cum vero et ipse Bacchus crinem intonsum nutriverit, unde et ἄβροκόμης dictus et μισσοκόμης &c. ideo hanc puerorum religionem nihili æstimans, illos ait perinde facere, ac si somnium suum sibi narrent; quod ipse longe melius intelligat. *Bentleius*. Aliam viam inivit *Jacobsius*. “Mihi Bacchi persona in bivio collocata esse videtur, haud procul a ludo literario, ubi tragædiæ Euripidis explicabantur et recitabantur. Ibi igitur sæpenumero audiebat illa verba ex Bacchis v. 494. *Ἰερὸς ἔστι πλόκαμος*, quæ cum ipse in illa Tragædia pronunciet, sibi notissima esse ait.” Quæ interpretatio quam coacta sit nemo non videt.

6. ὄνειρα somnium interpretantur omnes, quo sensu nescio an alibi reperiat, nisi in *Épigr. Inc. 665*. ὦ μέγα Βαττιάδα σοφῶ περιπύστον ὄνειρα. Sed in utroque loco legendum videtur ὄνειρα. Etymol. M. P. 47. 53. ὄνειρα ὄνειρατος, ὡς ἡπαρ ἡπατος. οὕτως Ἀπολλώνιος, nempe Rhodius, ii. 306. iii. 691. Hæc forma in *Odys. Υ. 87*. recentiorem Homero manum prodat. Ceterum *Cod. Vat.* habet του μόνον ειαρ.

LII.

Pamphili, personæ in Comædia, statua, rugosa illa quidem et fuliginosa, ab Agoranacte poëta Comico dedicata est, ut testimonio esset victoriae, quam Indis Dionysii est consecutus. Facetè autem dictum, *testem vere Comicum*: de quo proverbio consule *Parœmiographos*. Δεδαυμένον restituimus, pro edito δεδαγμένον. *Hesych.* Δεδαυμένον. περιπεφλεγμένον. ἀ δαίωμα. Εἰδόμενον vero pro εἰδομένων (ut a Fabra editum) et *Cod. MStus* habet. *Bentleius*. Nec hoc *Épigramma* de statua, sed de persona comica accipiendum est. *Jacobs.* qui ad v. 3. citat *II. Apoll. 49*. Ἠθήεν ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτῳ. Sic *Her-*

mesianax Athenæi xiii. p. 597. Κρίστο μὲν Ναννοῦς. Sed Ernestius citat Hensch. Δοξαμένους, Βεβημένους. Ταραυτίνοι. ἐν ἔρωτι δεδαγμένον. Sensus vero requirit δεδαυμένον.

4. Scimus ex Polluce iv. 141. et Quintil. Inst. Or. xi. 3. 74. in scena veterum bipartitas personas in usu fuisse. Jacobs.

LIII.

Æschrae, ancillæ Phrygiæ, nutrici suæ, gratiam rependit Miccus alumnus. Eleganter autem *lac bonum*, id est, *nutricem bonam*. Pro παισιν ἐν ἐσθλοῖς, emendavimus πᾶσιν. ἐσθλὰ πάντα, ἀγαθὰ πάντα, de re bene lauta et omnium bonorum bona copia. Aristophanes Pluto: Πρώτην γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσι Πάντ' ἀγαθὰ.

Idem Acharnensibus: Καὶ ταῦτα μέντοι, νῆ Δί', ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην Ἐν πᾶσι βολίτοις.

Scholias: Δέον εἶπεῖν, Ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, βολίτοις εἶπε παρ' ὑπόνοιαν παίξων. Theopompus apud Herphæstionem: Πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐπιης δια συνουσίας. Bentleius. Valckenaer. in Theocrit. Adoniaz. p. 350. C. corrigiit ἀγαθὸν γάλα. subaudito χάρων. Jacobsius ἀγαθὴν γάλα, quod probabile videtur.

3. ἐπ' ἐσσομένοισιν Cod. Vat. quod prætulerunt Ernestius et Valckenaerius; quem videas de voce Μίκκος. Nomen mulieris Μίκκη exstat in inscriptione ap. Villosion. Anecd. Gr. ii. p. 169. n.

4. ἀπέρω pro ἔρω Alexandrinæ dialecti fuit: vid. Ep. 57. Cf. Schlesner. Lex. N. T. in voce.

LIV.

Exstat in eadem fere sententiam Epigramma Antholog. i. 41. Αἱ Χάριτες τρεῖς εἰσὶ σὺ δὲ μία ταῖς τρισὶ κείναις Γεννήθης, ἢ ἔχωσ' αἱ Χάριτες χάριτα. Bentleius.

LV.

Hoc et sequentia Epigrammata Callimachum autorem præeferentia nunc primum ex Codice MSto exhibemus: quem olim vidimus Oxonii apud eruditissimum et celeberrimum virum Eduardum Bernardum. Is codex sine dubio transcriptus est ex vetusto illo Heidelbergensi, qui nunc Romæ servatur in Bibliotheca Vaticana. In MSto primus versiculus sic se habet: τὸν τὸ καλὸν μελανεῦτα Θεόκριτον εἰ μὲν ἐμόχθει. Reposuimus μελανεῦντα. Sic in Epigrammate quodam in Antholog. μελανεῦσα. Τὸ καλὸν autem apud Theocrit. Idyll. iii. 'Τίτυρ' ἐμὲν τὸ

καλὸν περιλαμβένε. et ibidem non longe inferius: Ω τὸ καλὸν ποθοῦσα. *Bentleius.*

LVI.

Cod. Vat. Εἰλείθουα, recte: neque erat cur Εἰλήθουα rescriberet Brunckius. Ubi cunq̄ue occurrit Εἰλήθουα in Anthologia, alteram formam servavit Codex Vaticanus. Vid. Schaefer. ad Gregor. de Dial. p. 911. Eadem analogia formata esse videtur qua Ωρείθουα.

LVII.

Aceson quidam uxoris suae Demodices imaginem pictam in Æsculapii fano posuerat ex voto. Quam imaginem, sive adeo ipsam mulierem, laudat poeta, cum ob formam quæ vel Deum capere posset, tum ob pudicitiam. In Codice MSto erat παρέξασθαι. Παρέχεσθαι παρθενήν, præstare virginitatem: sic Hymno in Dianam: Δὶς μὲν παρθενήν ἀθύριον, ἄπτα, φυλάσσειν. Καὶ μὴ μιν ἀπαιτῆς: ἀπαιτεῖν χρέος, exigere debitum. *Bentleius.*

2. Vulgo ἀρξάμενος Γινώσκειν. Optime Tyrwhittus Append. ad Toup. in Suid. p. 424. εὐξάμενος, Γινώσκεις. Sed hoc dudum præceperat Ernesti.

3. Vulgo, καὶ μὴ μιν ἀπαιτῆς. Toupius in Suid. ii. p. 445. καὶ ὀή μιν. Sed ὀή abest a Suidæ MSto, teste Porsono in Append. p. 485. qui sagaciter conjecit καὶ μισθόν.

4. μαρτυρήν pro παρθενήν dedit Apographum Ruhnkenianum; et sic Brunckius.

LVIII.

1. Θεὸς Κανωπίτης est Sarapis. Vide Jablonski Pantheon Ægypt. V. p. 135. *Brunck.* Μύξας in lucerna illustrat Jensus Lect. Luc. p. 44. *Ernesti.* Cf. Athen. xv. p. 700.

LIX.

In Cod. MSto est ἐγκεῖσθαι; sed vera lectio est ἀγκεῖσθαι, hoc est, ἀνακεῖσθαι, ut supra Epigr. lii

Ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τῷ Ῥοδῆ.

Idem mendum occurrit in eodem Codice, in Epigrammate hoc Antipatri Sidonii nondum edito: Ἄ πόρος αἱματόεν πολέμω μένος ἐν δαί σάλπιγγι, καὶ γλυκὺν εἰρήνας ἐκπροχέουσα νόμον, Ἄγκειμαι, Φερέμε, τῶν Τριτωνίδι κέρει Δῶρον, εἰσβύχων παυσάμενα κελάδων.

Et in illo Anacreontis, etiam inedito: Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόρου Κορινθίου Ἄγκεται Κρονίδα, μνάμα ποδῶν ἀρετᾶς. In MSto ἐγκειμαι et ἐγκεται. *Bentleius.*

LX.

1. ἔστησε Ernesti. ἔστηκε Brunck.

LXI.

Legendum videtur in v. 4. ἡσυχος.

LXII.

Primus edidit Ernestius ex Anthologia MSta, in primo versu mutatis τάλα μανείς in ἄλλα μανείς. Dein ὄργεῖος conjicit Jacobsius. Versus secundus lectorum ingenia exercebit.

LXIII.

Pro Ἀλίοιο, quod erat in MSto, Heringa Obs. p. 282. correxit Ἀλείοιο. Vid. Fragm. 99.

LXIV.

Epigramma vitiosum edidit Jensius, Αἴνιε καὶ σὺ γὰρ ὦδε Μενέκρατες ἔτι πουλὺς Ἥσθᾶ τι σε ξείνων ὥστε κατειργάσατο. &c. In secundo versu optime restitutum est a Zedelio τί σε, ξείνων λῶστε, κ. Idem οὐκ ἐπὶ πουλύ. In priore versu corrigendo multum frustra sudarunt VV. DD. Pro Αἴνιε Ernestius reponi vult Αἴλινε. Haud male. Totum distichon hunc in modum refigendum videtur: Αἴ, αἴ καὶ σὺ γὰρ ὦδε, Μενέκρατες; οὐκ ἐπὶ πουλὺ Ἥσθα. τί σε, ξείνων λῶστε, κατειργάσατο; Dein Ἥ ῥα τὸ pro ἤρατο, Jacobsio debetur.

LXV.

Hoc epigramma in Cod. Vaticano Diotimo adsignatur. Analect. i. p. 251. Et sic F. Ursinus ad Virg. *Æn.* xii. 765. quem vide.

LXVI.

Volunt nonnulli hoc epigramma esse Callimachi: quibus carminis festivitas suffragari videtur. Plane enim antiquitatem redolet. *Obsoporus*. Imo, manum Sophistæ cujusdam neoterici manifesto prodit.

In v. 4. lege καιομένη.

LXVII.

Sequitur epigramma, quod Simonidæ jure asseruit Brunckius. Sed quia Callimacho tribuendum putavit Salmasius, inter cetera retinui.

LXVIII.

Alio loco in MS. Callimacho auctore legitur, paucis mutatis. Immo in altero Ἀρχαίακτα. Corrige igitur Ἀρχαίαντα, et

mox ἀσπασε et κοιμαθείς. *Salmas.* In Antholog. iii. 9. p. 321. Posidippo adsignatur.

LXIX.

In Codice Palatino dubium est, utrum sit Σιμωνίδου ἢ Καλλιμάχου. *Salmas.* Antholog. iii. x. 2. inter ἀδέσποτα.

LXX.

Vulgo male Leonidæ. Est enim Simonidis, aut, quod potius puto, Callimachi. Nam, quod proxime præcedit, Γῆραι καὶ πεινῆ &c. in dubio erat, Simonidis an Callimachi esset. Sequitur τοῦ αὐτοῦ. Puto igitur esse Callimachi. *Salmas.*

LXXI.

Salmasius notat, hoc epigramma in Cod. Pal. Antimacho tribui. Sed cum ejus nullum epigramma sit in Anthologia, credit *Ruhnkenius*, oscitantem librarium Antimachum pro Callimacho dedisse, ut alibi passim: dignum certe esse ejus elegantia. *Ernesti.* De confusione horum nominum egit *Ruhnkenius* in Epist. Crit. Versus secundus vulgo aliter interpungitur, τις ὁ ψεύστας στυγνὰ καθάψε μάταν; Ἐντεα σοὶ γὰρ ἔρωτες &c. Sed quo pacto Amores, lectulorum deliciæ, et crepitaculorum strepitus ἐντεα, id est, arma, dici possint, equidem non video. σοὶ γὰρ ἔρωτες ἐφίμεροι. tibi enim amores cordi sunt. Dein *Brunckius* edidit ἄ τε κατ' εὐγὰν Τέρψις, minus recte.

LXXII.

Sylburgius notavit hoc Epigramma in Cod. Palatino Callimacho tribui.

LXXIII.

Callimacho adsignat Codex Vaticanus.

In Codice Matritensi a Const. Lascaride scripto Iriart. i. p. 89. Callimacho adsignatur Epigramma Ἄδης μὲν συλησεν κ. τ. λ. Anthol. iii. 23. 2. Sed in eo occurrit nomen Romanum Ρουφῖνος.

Callimacho etiam tribuitur, et majore quidem verisimilitudine, epigramma in Anthol. iii. p. 339. Εὐθύης Τρύτωνος κ. τ. λ.

CALLIMACHI
FRAGMENTA

A

RICARDO BENTLEIO

COLLECTA

CUM NOTIS VARIORUM.

CATALOGUS SCRIPTORUM
CALLIMACHI,

QUORUM NOTITIA AD NOS PERVENIT.

1. Περὶ Ἀγώνων.	25. Νόμιμα Βαρβαρικά.
2. Αἴτια.	26. Περὶ Ὀρνέων.
3. Ἄσχετος αἰτισμοί.	27. Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παι-
δείᾳ διαλαμφάντων, καὶ
ἠν συνέγραψαν. Sive
Πίναξ παντοδαπῶν συγ-
γραμμάτων.
4. Ἀσκαδία.	28. Πίναξ καὶ ἀναγραφή τῶν
κατὰ χρόνους καὶ ἀπὶ
ἀρχῆς γενομένων Διδασ-
κάλων.
5. Περὶ Ἀνέμων.	29. Πίναξ καὶ ἀναγραφή τῶν
Ῥητορικῶν.
6. Περὶ Ἑρμῆ.	30. Πίνακες τῶν Νόμων.
7. Γαλιταία.	31. Πίναξ τῶν Δημοκρίτου
γλωσσῶν καὶ συνταγμά-
των.
8. Γλαυκός.	32. Περὶ τῶν ἐν τῇ Οἰκουμένῃ
Ποταμῶν.
9. Ἑθνικαὶ ὀνομασίαι.	33. Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Πο-
ταμῶν.
10. Ἐκάλη.	34. Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Πο-
ταμῶν.
11. Ἐλέγεια.	35. Πρὸς Πραξιφάνην.
12. Ἐλπίδες.	36. Σατυρικά Δράματα.
13. Ἐπιπίκιον εἰς Σωσίβιον.	37. Σεμέλη.
14. Ἐπιγράμματα.	38. Τραγωδίαί.
15. Θαυμάσια. Θαυμάτων τῶν
εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ
τόπους ὄντων συναγωγή.
Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ
καὶ Ἰταλίᾳ Σαυμασίων
καὶ παραδόξων.	39. Ὕμνοι.
16. Ἰαμβοί.	40. Ὑπομνήματα.
17. Ἰβίς.	41. Χωλίαμβοί.
18. Ἰοῦς ἀφιξίς.	
19. Ἰχθύων μετονομασίαι.	
20. Κτίσεις Νήσων καὶ Πόλεων,
καὶ μετονομασίαι.	
21. Κυθίπη.	
22. Κωκυρίαί.	
23. Μέλη.	
24. Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ
ἔθνος καὶ πόλεις.	

CALLIMACHI FRAGMENTA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ.

Ad hunc librum spectant loca Schol. Hom. II. B. 136. A. 697. P. 53. quibus in omnibus sunt hæc verba: ἡ ἱστορία κείται παρὰ Καλλιμάχῳ. Primam intelligit de Phylide, testimonium pro Hercule dicente, post purgata ab eo stabula, contra patrem Augeam: alteram de instituto ab Hercule Agone Olympico: tertiam de Attica a Cecrope adjudicata Minervæ, de ea cum Neptuno litiganti. Hæc loca notarat Spanhemius n. 17. 18. 19. et Bentleius n. 383. Ernest.

I.

ΑΚΤΙΑ.

Harpocration: *Ακτια, ἀγὼν παλαιὸς ἦν. ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλιμάχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων. Suidas: *Ακτια, ἀγὼν παλαιός. ὡς Καλλιμάχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.

II.

ΑΙΤΙΑ.

Αἰτίων mentionem facit Epigramma, lib. 1. Antholog.

Καλλιμάχος-τὸ κάβαγμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς.

Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλιμάχου.

Ita potius legerim, quam ut vulgo, Καλλιμάχου.

Meminit et aliud lib. 3. Antholog. [*Antheol.* iii. p. 270.]

Ὡ μέγα Βακτιόδαο σιφῶν περίπυστον ὄνειρα,

Ἥ ῥ' ἔτεδον κεράων, αὐδ' ἐλέφαντος ἔθους.

Τόια γὰρ ἀμμιν ἐφίνας, ἀπ' οἱ πάρος ἀνέρες ἴσμεν,

Ἄμφι τε ἀθανάτους, ἀμφὶ τε ἡμιθέους.

Εὐτέ μιν ἐκ Λιδύης ἀναείρας εἰς Ἐλικῶνα

Ἦγαγες ἐν Μούσαις Πιερίδεσσι φέρων.

Δί δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίῳ Ἠρώων

Αἴτια καὶ μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι.

Primum hujus Epigrammatis distichon habetur quoque apud Suidam. Ὀνειαρ, ὄνειρον.

Ἄ μέγα Βαπτιιάδῳ σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
Ἥ ῥ' ἔτεόν κεράων υἱὸν ἑλέφαντος ἔης· ἀντί τοῦ ἀληθῆς.

Meminit et Martialis Epigr. x. 4.

Qui legis Œdipodem caligantemque Thyestem,
Colchidas et Scyllas: quid nisi monstra legis?

Non hic Centauros, non Gorgonas Harpyiasque
Invenies: hominem pagina nostra sapit.

Sed non vis, Mamurra, tuos cognoscere mores,
Nec te scire: legas Αἴτια Callimachi.

Et Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 571. Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὰ Καλλιμάχου Αἴτια καὶ Ἰθίσις, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλέξανδρα, καὶ τούτοις παραπληστία, γυμνάσιον εἰς ἐξηγησὶν γραμματικῆς ἐκκεῖται ἅπασιν. Bentleius.

Commemorantur etiam in Schol. Homeri Lips. ad II. Θ. 49. sed in genit. pl. Αἴτιων, quæ forma et alibi reperitur, ut in Stephano contracto de urbibus. In Chronico Paschali p. 11. D. de auctore certaminum equestrium, auctor laudatur Καλλιμάχος ὁ σοφώτατος ἐν ταῖς Αἴτησις αὐτοῦ: ubi corrigendum Αἴτισις, nisi erravit auctor ille in libri nomine, et voluit librum περὶ Ἀγώνων commemorare.

Libri singuli solent in singulari appellari, ut Αἴτιον α', αἴτιον β'. &c. velut in Stephani Fr. de Dodone: Ἐπαφροδίτου ὑπομνηματίζων τὸ Αἴτιον β'. in Commentario in L. I. Αἴτιων, de quo vid. J. Gronov. ad illum locum p. 34.

Vide de hoc Callimachi libro, et ejus argumento Salvagn. Böessium ad Ovid. Ibin p. 47. 48.

Versibus scriptum fuisse elegiacis non dubitabat Salmasius ad Solinum p. 601. add. J. Gron. l. c. quod non sinit credi Fragmentum xix. e libro secundo. Fragmenta operis elegiaca possunt esse ex Elegorum opere.

Ad hoc opus pertinere J. Gron. l. c. putat etiam locum Macrobiani Sat. iii. 8. Staius Tullianus de vocabulis rerum L. I. ait, dixisse Callimachum, Tuscos Camillum appellare Mercurium. Ernestius. [Nihil causæ est cur sententiæ Ernestii de hoc opere versibus heroicis conscripto accedamus. Elegiacum fuisse etiam hoc argumento est, quod Callimachi Αἴτια sine dubio imitatus est Ovidius in Fastis.]

Scriptor Chron. Alexandr. sive Pasch. p. 11. Τὸν δὲ ἱππικὸν ἀγῶνα ὁ Ἐυνάλιος ἄρμασι δὴ πολλοῖς ἐφῆρε· καθὼς συνεγρέφατο Καλλιμάχος ὁ σοφώτατος ἐν ταῖς Αἴτησις αὐτοῦ. Ita Raderus et Du Cangius. Hic primum scribi debet ἄρμασι διπῶσις: quemadmodum ἄρματα τρίπυλα, τετράπυλα, πεντάπυλα alibi memorantur: atque ita plane legitur in Malal. Chronogr. p. 221. qui pro Αἴτησις præbet Ἐτησις: nemo dubitet, quin repo-

nendum sit *Aitiois* labes, quæ primum ipsi latuerat, a *Dæ* Cangiō animadversa in *Omis* Indici Verborum subjunctis. De hoc autem opere Callimachi adeundi sunt *Jos. Scaliger* ad *Propert.* II. *El.* xxxiv. 32. *Jō. Wotton.* *Poimn.* c. x. p. 78. *Meminit* etiam *Probus* ad *Virgil.* *Georg.* II. v. 19. *Sed Molochi mentio est apud Callimachum in Action libris.* *Hemsterh.*

Ex *Aitiois* libris etiam sumta videtur historia de fumo in diversa dissiliente, in sacris *Eteoclis* et *Polynicis*, quam memorat *Ovid.* *Trist.* I. v. *el.* v. 33. seqq.

— commune sacrum cum fiat in ara

Fratribus, alterna qui periere manu,

Ipsa sibi discors, tanquam mandetur ab illis,

Scinditur in partes atra favilla duas.

Hoc (memini) quondam fieri non posse loquebar.

Et me Battiades judice falsus erat.

Vid. *Jos. Scaliger* ad *Severi Ætnam* p. 149. Plura, quæ *Bentlejus* inter *Fragmenta incerti loci* posuit, certis indicis ad *Aitiois* referri possunt. *Ruhnken.* [*Cf. Hygin.* 71. *Lucan.* I. 550. *et Schol. Philostrate.* *Icon.* II. p. 829. *ed. Morel.* *Ovidii Ibiā* 33. *Bianor.* in *Analect.* II. p. 158.]

III.

'Αρτεμις 'Απαρχομένη.

'Αρτεμιν δὲ 'Ασκαδὸς 'Απαρχομένην καλουμένην προστρέπονται, ὡς φησι *Καλλιμάχος* ἐν *Aitiois*. *Clemens Alex.* in *Protreptico.* *Bentlejus.* *E Pausan.* VIII. 420. explicat hoc cognomen *Jac. Gronovius* *Defens.* *Diss.* de *Nece Judæ,* p. 62. *Ernest.*

IV.

Τριπόδισκος.

Τριπόδισκος, κόρη τῆς Μεγαρίδος. Καλλιμάχος δὲ ἐν Aitiois... πόλιν αὐτῆν εἶναι φησι. *Stephanus Byzant.* [*ἐν ᾧ Aitiois restituit Chardon de la Rochette, Mélanges T. i. p. 119. Vid. Fragm.* 109. *quod huc referendum.*]

V.

'Ικάριον πέλαγος &c.

Τοῦ 'Ικαρίου πελάγους, κεκλημένου οὕτως ἀπὸ 'Ικάρου τοῦ *Δαίδαλου* παιδὸς πεσόντος εἰς αὐτὸ καὶ ἀπολομένου οὕτως. Μετὰ τὴν *Πασιφίας* πρὸς τὸν τοῦτον μῦθον *Δαίδαλος* εὐλαβούμενος τὴν *Μίνωος* ὀργὴν πτερωτὸς σὺν 'Ικάρῳ τῷ υἱεὶ ἐκ *Κρήτης* ἐφέρετο. καταπεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς, τὸ ὑποκειμένον πέλαγος 'Ικάριον μετωνομάσθη, ὃ μὲντοι *Δαίδαλος* διαπτάς εἰς *Κάρμιον* τῆς *Σικελίας*, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκδραχόμενος ἔμενε παρὰ ταῖς *Κωκάλου* θυγατρῶσιν. ἕξ ἀνδ' ἠέκουσεν εἰς ἀναξίτησιν τοῦ *Δαίδαλου* ἀποθήσκει, καταχρυσέντος αὐτοῦ ζεστοῦ ὕδατος. *Ἱστορεῖ Φιλοστράφανος*

καὶ Καλλιμάχου ἐν Διτίοις. Scholiastes Homeri Iliad. β'.
[145. ubi Schol. Venet. pro ζεστοῦ recte habet ζέοντος.]

VI.

Αἴας ὁ Λοκρὸς &c.

Αἴας, Λοκρὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀπὸ πόλεως Ὀπουντος, πατὴρ δὲ
Οἰλέως. ὡς μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πύρρην αἰτίος τοῖς Ἑλλήσιν
ἀποφθεῖς ἐγένετο. Κασάνθειαν γὰρ τὴν Πριάμου, ἰκέτιν οὔσαν
Ἀθηναίς. ἐν τῷ τῆς θεᾶς σημῷ κατήσχυεν, ὥστε τὴν θεὰν τοὺς
δαδαίλους τοῦ θεοῦ εἰς τὴν ὄρασιν τρέψαι. τοῖς δὲ Ἑλλήσιν ὑπο-
στρέσουσι, καὶ κατὰ τὴν Εὐβοίαν γαιουμένοις χειμῶνας διήγειρε
μεγάλους, ὥστε πολλοὺς αὐτῶν διαφθορῆναι. Διανηξάμενος δὲ
Αἴας εἰς τὰς Γυράδας καλουμένας πέτρας, ἔλεγε χωρὶς θεῶν
γνώμης διασωθῆναι. Ποσειδῶν δὲ ἀγανακτήσας διέσχισε τὴν
πέτραν καὶ τὸν Δίατα τῷ κλύδωνι παρέδωκεν ἐκρδέοντα δὲ αὐτὸν
κατάβηλον (ἴσχε κατὰ Δῆλον) νεκρὸν Θέτις ἐλεήσασα θάπτει.
Ἀθηναίη δὲ οὐδὲ ὡς τῆς ὄρασης ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς
ἠνάγκασεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς Ἴλιον ἐν κλήρου παρθένους πέμπειν.
Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχου ἐν Διτίοις. Scholiastes Homeri
Iliad. γ'. [66. ubi pro Γυράδας Schol. Venet. Χαϊράδας, et in fine
ἐν Α Διτιῶν.]

VII.

De Hippolyto Fabula.

Namque ferunt fama Hippolytum, &c. Virgil. Æneid. vii.
783. ubi Servius hæc notat: Exponit τὸ αἴτιον. nam Callima-
chus scripsit Διτία, in quibus hæc commemorat. [Vul. Bachel.
de Mexiriac. in Epist. Ovidian. T. i. p. 383.]

VIII.

Unde mos dextras jungendi.

Cur dextræ jungere dextram non datur? Virgil. Æneid. i. 408.
ubi Servius: *hætorum hæc fuerat salutatio. Cujus rei τὸ αἴτιον*
Varro Callimachum secutus exponit, afferens omnem eorum hono-
rem dextrarum constituisse virtute, ob quam rem hac se venera-
bantur corporis parte.

IX.

Cur nullus Canis Delon accedat.

Sacerdos Apollinis Delii Anius fuit: ad quem cum venisset per
noctem Thusus, a canibus laniatus est: Unde nullus canis Delon
accedit, auctore Callimacho. Scholiastes ab Ibin Ovidii. Refer
ad Διτία.

X.

Jentaculum proferre Jovi.

Jentaculum dicitur gustatio. Callimachus intesia: Jentacu-
lum proferre Jovi. Fulgentius, de sermone antiquo. Viri
eruditi emendant, in *Eliis*, sive *Διτίοις*. Bentl. Quos ridet

J. Gronovius ad Steph. Fr. de Dodone p. 33. quod Latina verba non potuerint e libro Græco Callimachi ducta esse, quem probari non posse, Latinam linguam cognitam habuisse, aut in istis libris de verbis tradidisse. *Ernest.*

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

XI.

Γηράσκει δ' ὁ γέρον κείνος ἐλαφρότερον,
Κοῦροι τὸν φιλέουσι, ἐὼν δέ μιν οἶα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρῃς ἄγουσι Δύσην.

Stobæus Serm. cxiv. Γηράσκει δ' ὁ γέρον &c. Καλλιμάχου ἐν πρώτῳ ἐπιῶν. Legendum αἰτίων. ε pro αι passim occurrit in libris Græcis. π autem pro τι mox iterum habebis; αἰπιῶν pro αἰτίων. *Bentl.* At quid impedit, quo minus corrigamus ἐλέγων, e quibus ductum hoc fragmentum, bene, ut opinor, judicat Cel. Valckenaerius. Nam Ἀῖτια non carmine elegiaco scripta fuisse. In altero versu Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. ii. p. 42. bene corrigit ex Apollon. Dyc. Exc. p. 433. φιλέουσι, ἐὼν δέ μιν. Ceterum versiculos ultimos expressit Tibullus i. 4. 80. *Deductat juvenum sedula turba senem.* *Ernest.* [*In Cod. MS. Bibl. Leidens. his versibus præfigitur ἐλεγεία Καλλιμάχου, teste Valckenaerio.*] Horum versuum pars est apud Lucianum Amor. T. ii. p. 451. ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρον κείνος ἐλαφρότατα κοῦροι
Τὸν φιλέουσι.

Tacent interpretes novissimi. Enimvero indigebat ille locus medelæ et notæ. Nam primus versus ὦ παῖδες τε νέοι non est Callimachi, sed Solonis, atque adeo particula καὶ, alterius testimonii indicio, distinguendus. Plato *Lyside* p. 109. H. ἀλλὰ ψεύδεται ὁ ποιητής, ὃς ἔφη,

*Ὀλβιος ὦ παῖδες τε φίλοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Καὶ κύνες ἀγρευταί, καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

Nec Plato, nec Lucianus horum versuum auctorem nominant. Sed illos e Solonis elegis ductos esse, patet ex *Hermiæ Philosophi Commentario MS. in Platonis Phædrum*, e quo plusscula verba eo libentius adscribam, quod simul lex Solonis plenius quam ab *Æschine* e. *Timarch.* p. 60. commemoratur: Ὁ δὲ Σόλων ἐν τοῖς νόμοις, καὶ πότους πῆχαις ἀπέχοντα ἀκολουθεῖν τὴν ἐραστὴν τῶν ἐπιπέπων δούλων. καὶ τίς ἐλευθέριος τὸ ἐπιπέπειμα τετηρημε, θύσει καὶ κατασας ἐρα, ἑραλιεῖ δὲ, (leg. τε) καὶ τὸν ἀστράτευτον, καὶ τὸν λιπόντα τὴν τάξιν, καὶ τὸν μὴ θρέψαντα τὴν γονεῖς, μηδὲ θάψαντα, καὶ τὸν θρονητὸν δεδωκότα.

(leg. προδεδωκότα) καὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν ὡς καλοῦ τοῦ ἔργῳ μνημονεύει λέγων

*Ὀλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Καὶ κύνες ἀγρευταί, καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

καὶ ἔτι

*Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα, καὶ Διονύσου,
Καὶ Μουσέων, ἀ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας. *Ruhnken.*

XII.

*Ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.

Etymologicon: *Ὀστλιγγες, αἱ τρίχες, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτίῳ, ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Recte Syburgius; ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτίῳ. et ita plane editum in Ἐκλογαῖς Varini Camertis v. *Ὀστλιγγες. *Bentl.* Idem versus sine auctoris nomine est in Schol. Apollon. Rh. i. 1297. ad verbum ὀστλιγγες, quo ibi usus est Apollonius. Tantum ante αἰὲν inseritur conjunctio δ'. Ceterum hoc quoque fragm. Valkenarius ex elegis ductum putat, corrigitque: Ἴγγρον ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἀλείφαρ ἔει. [*Imo V. corrigebat ἄλειφα ῥέει.*] *Ernest.* *Ἀλειφα recte dicitur pro ἀλειφας vel ἀλειφαρ. Vid. Cel. Albertus ad Hesych. v. Ἀλείφατι. Sic πείρας, πείραρ et πείρα. Hesych. Πείρω. πέρας. Literarum ordo postulat Πείρα. ῥέει defenditur ex Callim. H. in Apoll. vs. 38. Αἰ δὲ κόμαι συνέντα πέρω λείδουσι ἔλαια. Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσι ἔθειραι. Propert. iii. 15. 31. *Levis odorato cervix manabit olivo. Ruhnken.* Si Πῖον addideris, integer erit pentameter: quam facile perire potuerit ex similitudine præcedentis syllabæ πῖον vel τιῶν, apertum est: πῖον ἔαρ in Fragm. CCI. *Hemsterh.* [*Voce ὀστλιγγῆς utitur Nicander Alex. 467.*]

XIII.

Οἷη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύστια.

Stephanus Byz. Ἀσβύστα, πόλις Λιθύης, καὶ ὁ πολίτης Ἀσβύστης. Οἷη τε &c. Καλλιμάχος Αἰτίῳ πρώτῃ. lege Αἰτίῳ πρώτῃ. *Bentl.* Bene Bentleyus οἷη adjective capit, quod etiam Cel. Wesselingio placet ad Itiner. Anton. p. 62. Qui urbem Oeam intelligunt, ut J. Gronov. ad Stephan. et alii, Callimachum erroris gravis reum faciunt; longe enim a Tritone abest Oea. πρώτῃ servari potest, intellig. βίβλω. *Ernest.*

XIV.

*Ἀραχναῖον.

Stephanus: Ἀραχναῖον, ὄρος Ἀργούς. Καλλιμάχος Αἰτίῳ πρώτῃ. lege πρώτῃ. [*Vid. Æschyl. Agam. 310.*]

XV.

Μαλλός.

Stephanus: Μαλλός, πόλις Κιλικίας. Καλλιμάχος Αιτιῶν πρώτῳ. lege Αιτιῶν.

XVI.

Ποσειδῶν Μεσοπόντιος.

Stephanus: Μεσοπόντιος Ποσειδῶν, ὁ Ἐρέσιος. οὕτω γὰρ ἐν Ἐρέσῳ φησὶν ἔσθαι, πόλις τῆς Λέσβου. Καλλιμάχος Αιτιῶν πρώτῳ. lege Αιτιῶν.

XVII.

Βουκεραΐς.

Etymologicon: Βουκεραΐς, κρήνη ἐν Πλαταιαῖς, ὡς Φέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ ἁ Αἰτίου Καλλιμάχου.

XVIII.

Τρινάκριον πόντος.

Stephanus: Τρινακρία, ἢ Σκελία. Καλλιμάχος δ' Αιτιῶν πρώτῳ Τρινάκριον πόντον φησί. lege Αιτιῶν πρώτῳ.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

XIX.

Ἡ μὲν ἀεζτάζουσα μέγα τρύφος, ὑψίζωνος
Ἄστυρον εἰσανέβαινε ———

Etymologicon: Ἄστυρον, τὸ ἄστν. Καλλιμάχος: Ἡ μὲν ἀεζτάζουσα μέγα τρύφος ὑψίζωνος ἄστυρον εἰσανέβαινε. Ἐῖρηται δὲ παρὰ τὸ ἄστν ὑποκριστικῶς ἄστυρον. οὕτω Φέων ἐν ὑπομνήματι τοῦ β' Αἰτίου. Pro ὑψίζωνου reposui ὑψίζωνος, i. e. expedita, alte cincta. Phædrus: *Ex alte cinctis unus atriensisus*. Legere etiam poteris ὑψι ἐπ' ἄστρου. sed melius illud. *Bentleius*. Εἰσανέβαινε pentametrum ingredi non potest, nisi status e elidi cujuscumque vocabuli sequentis prima vocali: potius ergo εἰσανέβη, quemadmodum ipse Bentlejus protulit ad Fr. CIV. Satis autem constat Αἴτια fuisse versibus elegiacis conscripta: quare si vera est Kusteri conjectura ad Suid. in v. Ποιηή, productos a Plutarcho t. ii. p. 557. D. tres versus esse Callimachi, (sunt certe Callimacho digni) ex Αἰτίαις quidem peti non potuerunt, in quo tamen poemate historiae Locrensiū virginum mentionem fecerat, ut ostendit Schol. parvus ad II. N. 66. Majore jure, ut equidem opinor, hinc sumtos credideris versus binos, quos poëta celato nomine profert Etymol. p. 372. vs. 4.

Κεῖθι δὲ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχε Ἐρίση,
Χωρὶς ἀπ' ἀιθρώπων καὶ ἐπανόμασ' Ἐραφιδώτην. *Hemsterh.*

XX.

Ὡστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

Scholiasies Homeri Iliad. ἄ. 609. Τούτων ἑσάν ἐπὶ τῆς Κρόνου δυναστείας γράσθησαν. τὸν δὲ Δία καὶ Ἥραν ἐπὶ ἐνιαυτούς τριακοσίους, ὡς φησι Καλλιμάχος ἐν β' Αἰτίων (lege Αἰτίων) Ὡστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς. [*Habet Schol. Vlnet. l. c.*]

XXI.

Οὔνεκεν οἰκτεῖρην οἶδε μόνη πολίων.

Scholiasies Sophoclis Oed. Colou. p. 280. Ὡς μάτην τῆς περὶ τῶν Ἀθηῶν κατεχούσης δόξης, ὡς ἄρα φιλοκτιρῶν τις ἂν εἴη καὶ ἰκεταδός, τούτο λέγει, φασί, καὶ ὁ Κυρηναῖος ἐν τέλει τοῦ δευτέρου τῶν Αἰτίων, Οὔνεκεν οἰκτεῖρην οἶδε μόνη πολίων. *Bentl.* Hoc fragmentum est ex Elegis, si Αἴτια hexametris scripta fuere, ut ante diximus. *Ernest.* [*Fallitur Ernesti.*]

XXII.

Ζάγκλον.

Isaac. Tzetzes ad Lycophronem p. 125. Τὸ δὲ δρέπανον παρὰ Σικελῆϊς Ζάγκλον καλεῖται. μέμνηται δὲ Καλλιμάχος ἐν δευτέρῳ Αἰτίων. lege Αἰτίων. *Bentleius.* Hoc fragmentum plenius est infra n. CLXXII.

Κέκρυπται γύπη Ζάγκλον ὑποχθονίη. *Ruhnken.*

XXIII.

Κυνέτεια.

Steph. Byz. Κυνέτεια, πόλις Ἄργους. Καλλιμάχος δευτέρῳ. intellige Αἰτίων.

XXIV.

Δωδώνη.

Stephani Byz. Fragmentum v. Δωδώνη Ὀνόμασται δὲ κατὰ Θρασύβουλον, ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' Αἰτίων, ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὀκεανίδων νομφῶν. Pro Θρασύβουλον fortasse legendum Θεάσυλλον. Cum autem Αἰτίων dicit, intellige Callimachi Αἴτια. Scholiasies Æschyl. Eumen. vers. 2. Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β' φησί, Μελαίβοϋς τῆς Δευκαλιωνός καὶ Κηφισσοῦ τοῦ ποταμοῦ γίγεται Μελαίνα τούνομα, Μελαίνης δὲ καὶ Πασειδῶνος Δελφός, ἀφ' οὗ οἱ Δελφοί. *Bentl.* Thrasymbulum tuentur Schol. Homer. ad Il. Π. 233. et Etymol. in Δωδωναῖος ὁ Ζεὺς. *Hemsterh.*

XXV.

Phalaris et Perillus.

Plutarchus περὶ παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν. Φά-

λαρις Ἀκραγαντίνων τύραννος ἀπότομος τοὺς παριόντας ξένους ἐστρέβλου καὶ ἐκόλαζε. Πέριλλος δὲ τῆ τέγγη χαλκουργός, δάμαλιν κατασκευάσας χαλκῆν, ἔδωκε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν τοὺς ξένους κατακαίῃ ζῶντας ἐν αὐτῇ· ὁ δὲ, μόνον τότε γενόμενος δίκαιος, αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἔδοκει δὲ μυκηθμὸν ἀναδιδόναι ἢ δάμαλιν· ὡς ἐν δευτέρῳ Αἰτιῶν. lege Αἰτιῶν; et de Callimacho accipe.

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

XXVI.

Ἄγροδέτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνησιν ἔφοίτα.

Scholiasis Sophoclis, Antigon. p. 216. Τὰς προφάσεις προχάνας ἔλεγον, καὶ Καλλιμάχος, Ἄγροδέτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνησιν ἔφοίτα, ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Αἰτιῶν. Pro ἀγροδέτω, quod depravatatum est, quid si legamus Ἄγροδοί ποι; Bentleius. Recte. v. Ruhnken. Ep. Crit. ii. p. 43. qui confert locum Aristæneti L. i. ep. 10. e Callimachi hoc versu expressum: εἰς ἄγρον ἐπὶ πάσῃ προφάσει τὸν πατέρα φεύγων ἔφοίτα. Possis tamen et legere Ἀγρόσε ποι, quod propius accedit vulgatæ scripturæ. Ceterum bene monet Cl. Piersonus Verosimil. p. 99. e Cydippe potius ductum hunc versum, quem in hac epistola Aristæneti expressum notavit Cl. Ruhnkenius l. c. Ernestius. [Ἀγρόνδε πάσῃσιν Τουρ. Ep. Crit. p. 481. Sed Ἀγρόσε τοι Valckenaer. ad Éleg. p. 222.]

XXVII.

Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχης εἶφη ξένος, ὧδε συναινῶ.

Priscianus, lib. 2. Callimachus tertio Αἰτιῶν, Τὼς μὲν &c. Hephæstion pag. 6. Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχης εἶφη ξένος, Parebolæ ex Herodiano, p. 194. Πολλὰς γὰρ καὶ ἐν τῷ μέτρῳ εὐρίσκομεν τὸ μὲν ἀποτελοῦν κοινὴν συλλαβὴν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Πῶς μὲν ὁ Μνησάρχης σφάξῃ. Emenda, ut supra ex Prisciano edidimus. Bentleius. [Corrigendum videtur ὧγε συναινῶ. quocum consentio.]

XXVIII.

Βρέφος, de Catulo leonis.

Etymologicon: Βρέφος, τὸ νεογνὸν παιδίον. κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου. Καλλιμάχος δ' ἐν γ' τῶν Αἰτιῶν καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι.

XXIX.

Ἀπέσας.

Stephanus Byz. Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος, καὶ Καλλιμάχος ἐν τρίτῳ. lege τρίτῳ, i. e. γ' τῶν Αἰτιῶν.

XXX.

Δηλότης χορός.

Stephanus Byz. verbo Δηλότης. ὅθεν Δηλότης ὁ εἰς Δηλὸν ἐρχόμενος χορός, Καλλιμαχος τρίτω.

XXXI.

Λυκάρεια.

Stephanus : Λυκάρεια, κώμη ἐν Δελφοῖς. Καλλιμαχος τρίτω.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

XXXII.

Δειπνιάς ἔνθεν μιν δειδέχεται.

Stephanus Byz. Δειπνιάς, κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισσαν, ὅπου φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα δειπνήσαι πρῶτον, ὅτε ἐκ τῶν Τέμπειων καθαρθεὶς ὑπέστρεψε. καὶ τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης ἔθος εἰς τήνδε παραγενομένῳ δειπνεῖν. Καλλιμαχος τετάρτῳ, Δειπνιάς ἔνθεν μιν δεδείχεται. Scribe τετάρτῳ, nempe τῶν Αἰτίων. Cod. MSS. Holstenii habent δειδέχεται : ipse sic legit, Δειπνιάς ἔνθεν μιν δὲ δεδείχεται. Sed sine dubio legendum, δειδέχεται ; et versus est elegiacus. Hesychius. Δειδέχεται, ἤσπασται, διαδέχεται.

XXXIII.

Μυτανίδα Λέσβου.

Stephanus : Μυτιλήνη, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη - ἀπὸ Μύτanos τοῦ Προσειδῶνος καὶ Μυτιλήνης. ὅθεν Μυτανίδα καλεῖ τὴν Λέσβον Καλλιμαχος ἐν τῷ τετάρτῳ.

ΑΡΓΟΥΣ ΟΙΚΙΣΜΟΙ.

Laudatur hic liber a Suida. Ernestius.

ΑΡΚΑΔΙΑ.

Ad hunc librum forte respexit Schol. Homer. II. Σ. 487. ubi historiam de Callisto a Jove compressa et deinde in stellas relata esse ait apud Callimachum. Ernestius.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ.

XXXIV.

Suidas v. Καλλιμαχος. τῶν αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ - περὶ Ἀνέμων.

XXXV.

Ἄνεμοι ἐκνεφίαι, ἀπόγειοι, ἐνυδρῖαι, κολπίαι, ὄρῖαι, ὄρεστίαι.

Achilles Tatius, Isagoge in Aratum : Καὶ τοὺς μὲν ἐκ νεφῶν

λέγουσιν εἶναι ἀνέμους, καὶ καλεῖσθαι Ἐνεβρίας· τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς γῆς, Ἀπογεῖους· τοὺς δὲ ἀπὸ ποταμῶν, Ἐνωδρίας· τοὺς δὲ ἀπὸ κόλπων, Κολπίας· ἀπὸ δὲ οὐρανῶν, Οὐρίας ἢ Ὀρεστίας· καὶ γὰρ παρ' Ἀριστοτέλει ἐν τῷ περὶ Ἀνέμων, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ οὕτως ὀνομάζονται. Ubi nullus dubito, quin et Callimachi liber περὶ ἀνέμων indicetur.

ΒΡΑΓΧΟΣ.

XXXVI.

Δαίμονες εὐνομότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμων γενάρχαι.

Hephæstion p. 30. de Choriambico metro: Καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλιμάχος ὅλον πρῶμα τὴν Βραγχὴν συνέθηκε· Δαίμονες εὐνομότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, διδύμων γενάρχαι. Vulgatæ quidem editiones Βράχχον habent; sed tres quibus olim usus sum Codd. MSti clare exhibent Βράγγχον. Quæ lectio verissima est; ut constabit ex his Terentiani Mauri, capite de Choriambico:

*Nec non et meminī, pedibus quater his repetitis,
Hymnum Battiadem Phæbo cantasse Jovique
Pastorem Branchum: quem captus amore pudico
Fatidicas sortes docuit depromere Pæan.*

Ubi reposuimus quem captus: nam libri editi præferunt quom. Pastorem Branchum, delicias Apollinis, nemo nescit. Porro in Hephæstione pro διδύμων, scribendum Διδύμων. Didymis Miletii erat Branchidarum oraculum. Etymologicon: Διδυμαῖος Ἀπόλλων καὶ Διδυμεὺς ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλιμάχος· Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Notandum γενάρχα numero singulari, ut ad solum Jovem referatur: sed melior est Hephæstionis lectio, γενάρχαι. Didyma enim et Jovi et Apollini sacra erant: vide Stephanum. Bentleyus.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

XXXVII.

* Ἡ μάλλον χρύσειον ἐν ὄφρυσιν ἱερὸν ἰχθῦν,
* Ἡ πέρκαις, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος
ἀλμῆς.

Athenæus lib. viii. p. 284. Καλλιμάχος ἐν Γαλατεία τὸν χρύσοσφρον. Ἡ μάλλον χρύσειον &c. Et ex eo Eustathius ad Iliad. II. p. 1088. Ἐτεροι δὲ τὸν χρύσοσφρον ἱερὸν φασιν ἰχθῦν: ὡς καὶ Καλλιμάχος ἐν Γαλατεία εἰπὼν, χρύσειον ἐν ὄφρυσιν ἱερὸν ἰχθῦν.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ.

XXXVIII.

Ἐγκρασίχολος, ἐρίτιμος, Καλχηδόνιοι. Τριχίδια,
χαλκίς, ἴκταρ, ἀθερίνη.

Ἄρζαινα, ὀσμύλιον, Θούριοι. Ἰωπες, ἐρίτιμοι,
Ἀθηναῖοι.

Athenæus lib. vii. p. 329. Καλλιμάχος ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει οὕτως Ἐγκρασίχολος &c. ἐν ἄλλῃ δὲ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας, φησὶν, Ἄρζαινα &c. Inde Eustathius ad Odys. Ψ. p. 799. Τὸ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις, ὡς ἔστιν Ἀθηναῖος, οἶα, Ἐγκρασίχολος, τριχίδια, χαλκίς, ἴκταρ, ἀθερίνη, ὄνομα μὲν ἰχθύος ἐξ ὀρθοῦ δηλοῖ. Nota apud Athenæum Ἰωπες. Huc igitur referendus Hesychii locus; Ἰωψ, ἰχθύς ποῖός παρὰ Καλλιμάχῳ. Quin illa etiam notanda: ἐν ἄλλῃ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας. Hinc enim colligere licet librum illum, quem Suidas memorat, περὶ μετονομασίας ἰχθύων, partem fuisse hujus operis, quod ἔθνικαὶ ὀνομασίαι inscribitur. Dubito, an huc pertineant loci sequentes ex Strabone. Bentleius. Fabric. B. G. iii. p. 483. probat hanc conjecturam, sed vult addi *μητῶν προσηγορίας κατὰ ἔθνη καὶ πόλεις*, quas pariter esse putat partem ὀνομασιῶν ἔθνικῶν. v. Fr. CII. Ernest.

XXXIX.

Γαῦδος, Καλυψοῦς νῆσος. Κόρκυρα, Σχερία.

Ἀπολλόδωρος δὲ ἐπιτιμᾷ Καλλιμάχῳ, ὅτι καίπερ γραμματικὸς ὢν, παρὰ τὴν Ὀμηρικὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὸν ἐξωκεανισμὸν τῶν τόπων περὶ ὧν τὴν πλάνην φράζει, Γαῦδον καὶ Κόρκυραν ὀνομάζει. Strabo lib. i. p. 44. et lib. vii. p. 299. (Ἀπολλόδωρος φησὶ) τοῖς μὲν ἄλλοις συγγνώμην εἶναι, Καλλιμάχῳ δὲ μὴ πᾶν, μεταποιουμένῳ γε γραμματικῆς, ὅς τὴν Γαῦδον, Καλυψοῦς νῆσον φησὶ, τὴν δὲ Κόρκυραν, Σχερίαν.

ΕΚΑΔΗ.

XL.

In Hecalen Callimachi Epigramma fecit Crinagoras: quod extat Anthol. lib. i. cap. de Poëtis:

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ

Ἦνῃρ τοῦς μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως.

Ἄειδε δ' Ἐκάλῃς τε φιλοξείνοιο καλῆν,

Καὶ Θησεῖ Μαραθῶν τοῦς ἐπέθηκε πόνους.

Τοῦ σοὶ καὶ νεαρῶν χειρῶν σθένος εἶη ἀρέσθαι,

Μάρκελλε, κλεινοῦ τ' αἶνον ἴσογ βίोटου.

Nota Hecalen dici *τορευτὸν ἔπος, tornatum carmen*: Ita Aristophanes alicubi: *Τόρευε πᾶσαν ὠδάν.* Propertius:

Incipe jam angusto versus includere torno.

Horatii locus in Arte Poëtica cuius est in promptu:

Et male tornatos incudi reddere versus.

Jam diu est, cum elegantioris ingenii homines Horatium cul-
pant, quod res plane diversas, Tornum et Incudem, una con-
junxerit. Recte illi quidem et vere. Ego vero Horatium sub-
tili siquis alius, et castigato judicio poëtam extra culpam esse
dico; codices autem esse depravatos. Videamus totum locum:

Quintilio si quid recitares; corrige sodes

Hoc, ajebat. et hoc. melius te posse negares,

Bis terque expertum frustra. delere jubebat,

Et male tornatos incudi reddere versus.

Lego:

Et male ter natos incudi reddere versus:

Sententia clara et perspicua: Quereris te bis, TER frustra co-
natum esse versus istos lambendo et fingendo meliores reddere.
Ergo, ait Quintilius, versus, qui TER male exierunt, pror-
sus abjice; neque jam limam amplius adhibe ad eos poliendos,
sed incudem ad novos formandos. Versus TER MALE NATOS.
Sic ipse Horatius, Epistolarum lib. ii. ep. 1.

Gratus Alexandro regi magno fuit ille

Chærilus, incultis qui versibus et MALE NATIS

Retulit acceptos regale numisma Philippus.

Etymologicon: Ἐκάλη, ἤρωϊς, εἰς ἣν καὶ πώημα ἔγραψε Καλ-
λίμαχος· ἢ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλοῦσα, ταύτην Ἐκάλην
ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι· ἔθυσον δὲ αὐτῇ διὰ τὸ ξενίσαι
Θησέα.

Qualis in Actæa quondam fuit hospita terra

Digna sacris Hecale, quam musa loquentibus annis

Battiadæ veteris mirando tradidit ævo. Benti.

De Hecale Callimachi v. Politiani Miscell. c. 24. Fabula de
Hecale breviter traditur a Plutarch. in Theseo p. 6. B. Ernest.
In Etymologi loco, quem Bentlejus affert, Cod. Leid. pro
Ἐκάλην habet Ἐκαλήνην, ut Jo. Meursius Theseo cap. x. cor-
rexit e Plutarch. Thes. p. 6. B. ἔθυσον γὰρ Ἐκαλήσιον οἱ πέριξ
ἄημοι συνόντες Ἐκαλεῖν Διὶ, καὶ τὴν Ἐκάλην ἐτίμων, Ἐκαλήνην
ὑποκοριζόμενοι. Nec tamen mihi Ἐκαλήνη legitima diminu-
endi nominis forma videtur. Utroque igitur loco scripserim
Ἐκάλιναν. Ἐκάλη, Ἐκάλιννα, ut Κόρη, Κόριννα, Φίλη, Φι-
λιννα, &c. Forte huc pertinent Callimachi versus ex Hecale
apud Suidam v. Κωμῆται.

———— Τούτο γὰρ αὐτὴν

Κωμῆται κάλεον περιγέσς ——— Ruhken.

XLI.

Τῖον δέ ἐ πάντες ὀδῖται

Ἦρα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον.

Scholiasies Aristoph. ad Acharn. p. 206. Οὐ δέ ποτ' ἔχει ἡ θύρα παρρημία ἐπὶ τῶν πολλοῦς ξένους ἀποδεχομένων. (lege ὑποδ.) Καλλιμαχος ἐν Ἐκάλῃ· Τῖον δέ ἐ πάντες ὀδῖται ἢ ῥα φιλοξενίης ἔσχε στέγος ἀκλήϊστον. Sic quidem Editio Frobeniana. Aldina vero, ἔσχ' ἐς γῆν τέγος ἀκλήϊστον. Legendum ἔχε γὰρ τέγος ἀκ. Suidas : Ἐκάλῃ, ὄνομα κύριον, ἢ ἡρώϊς ἢ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἢ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα. ἔσχε γὰρ τεῖχος ἀκλήϊστον. lege τέγος. φιλοξενίης autem casu genitivo post τῖον. i. e. ἐνεκα φιλ. ut ἐπαιῶ σε τῆς ἀρετῆς. Bentl. In verbo ἔχων variant libri Aristophanis et Suidæ. Sed ἔχε verum est. ἦρα denique uno verbo legendum, pro χάριν, ut placet Cel. Valkenario. Hesych. Ἦρα, (sic scribendum putant recte viri docti) χάριν. Quamquam ibi non adverbialiter, sed substantive accipitur; nil tamen impedit, quominus etiam illo modo dictum sit. Kuhnius ad Æliam. V. H. xiv. 14. et Kuster. ad Suidam l. c. pro τεῖχος legunt στέγος. Ernesti. [Lege Ἦρα, divisim, et subaudi χάριν, punctulo post ὀδῖται posito.]

XLII.

Ἀεῖδει καὶ που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἴμαϊόν.

Scholiasies Aristoph. Ran. p. 180. Τὸ ἄσµα, ὃ ἄδουσιν οἱ ἀντληταὶ, καλεῖται Ἴμαϊόν Καλλιμάχος· Ἀεῖδει καὶ που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἴμαϊόν. Suidas : Ἴμαϊόν, ἄσµα τὸ ἐπὶ ἀντλήσει λεγόμενον, παρὰ τὸ ἱµᾶν οἱ δὲ, μυλωθριόν. Καὶ που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸν ἱμαῖον ἄδει. Καλλιμάχος Ἐκάλῃ. lege ὑδατηγὸς. Idem alibi : Ὑδατηγὸς ἀνὴρ, ὁ ἀντλιῶν. Bentleius. Legendum potius ex Moschopulo περὶ Σχεδῶν p. 16.

— καὶ που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον ἀεῖδει. Ruhken.

XLIII.

Αἰθ' ὄφελος θανέειν, ἢ ὕστατον ὀρχήσασθαι.

Suidas : Αἰθ' ὄφελος θανέειν ἢ πανόστατον ὀρχήσασθαι· ἐπειδὴ τὴν γλαῦκα ὅταν λάβῃσι τὰ παιδιά περιόγουσιν· ἢ δὲ μὴ βλέπουσα δι' ἡμέρας, ὡσπερ ὀρχεῖται ἢ ὅταν πληγῇ τελευτώσα στρέφεται, ὡσπερ ὀρχουμένη. Καλλιμάχος ἐν Ἐκάλῃ λέγει περὶ αὐτῆς. Versum ita restituendum puto, ut supra edidimus.

XLIV.

Ἄρµοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος.

Etymologicon : Ἄρµοῖ, τὸ ἀρτίως ἢ ἀρµοδίως· Ἄρµοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος. Apud Suidam est ἀβρὸς ἴουλος, mollis lanugo. Ἄρµοῖ που, ἀρτίως, νευστί. οὕτω Καλλιμάχος

ἐν Ἐκάλῃ· Ἄρμῳ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἄγρὸς Ἴουλος. *Bentl.* Apollon. Rhod. i. 972. Ἴσόν που κἀκείνῳ ἐπισταχόμενον Ἴουλοι. ubi Schol. Ἄρμῳ που κἀκείνῳ ὑποσταχ. ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, νεωστὶ. Callimachum imitatus videtur Apollonius. v. Ruhnken. Ep. Crit. ii. p. 53. *Ernestius.* [*Vid. Bast. ad Gregor. de Dial. p. 368.*]

XLV.

Νηπιείης ἦτ' ἄγρὸς αἰοίδιμος Ἀδρήστεια.

Apollonius Argonaut. i. v. 1116. Ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπιήϊον Ἀδραστείης. Ubi Scholiastes: Πεδίον Νηπιείης ἐστὶ περὶ Κύζικον· Μημηονεῦσι δ' αὐτοῦ καὶ Καλλιμάχος ἐν Ἐκάλῃ· Νηπιείης ἦτ' ἄγρὸς αἰοίδιμος Ἀδρήστεια. *Scribo, ἦτ' ἄγρὸς, Νηπιείης ἄγρὸς, i. e. πεδίον.*

XLVI.

Βουσσόον, ὄντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.

Suidas: Μύωψ, μυιά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς λέγεται· παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐκάλῃ, βοῦς σώος μύωψ, ὃ τὰς βοῦς σοβῶν καὶ διώκων. lege βουσσός μύωψ. Scholiastes vetus ad X. Odys. Οἷστρος ὁ λεγόμενος μύωψ. ἐστὶ δὲ ζῶον ὑπόχαλιον τὴν μορφήν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξιστρεῖν ἀναγκάζει τοῦς βόας. καὶ Καλλιμάχος· βοῦς σοῶν ὄντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Βουσσόον, ὄντε. [*Sic Spanhemius*] Idem ibidem in fine libri: Ὁ δὲ μύωψ ἐκ τῶν ζῴων ἀπογεννᾶται καὶ Καλλιμάχος, περὶ τὸν μύωπος βουσσόν. ὄντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Καλλιμάχος περὶ τοῦ μύωπος. Βουσσόον ὄντε.

XLVII.

Ὡς ποτε λύχνου

Δαιομένου, πυρέοντες ἄδην ἐγένοντο μύκητες.

Scholiastes Arati, Διοσημ. p. 126. Τὸ πῦρ, μὴ φέρον τὸ ὑγρὸν τοῦ αἰέρος τοῦ ἐμπεσόντος, ἀφίησι τινὰς σπιυθῆρας· ὅπερ καὶ Καλλιμάχος νοήσας εἶπεν· Εἴτ' ἂν λύχνου καιομένου ἄδην ἐγένοντο μύκητες. Scholiastes Aristoph. ad Vesp. p. 320. Φασὶν ὅτι ὑετοῦ μέλλοντος γενέσθαι, ὃ περὶ τὴν θρυσάλλιδα τοῦ λύχνου σπιυθῆρες ἀποπηδῶσιν, οὗς μύκητας νῦν λέγει. καὶ Καλλιμάχος· Ἄδην ἐγένοντο μύκητες. Grammaticus ineditus in Bibliotheca publica Oxonii. Πῶς κλῆται τὸ μύκης; μύκητος. καὶ πόσα σημαίνει; δ'. Τὰ κἀκεῖνα τὰ ἐπιεικόμενα τοῖς λύχνοις, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἐκάλῃ· Ὡς ποτε λύχνος δαιομένος πυρέοντος ἄδην ἐγένοντο μύκητες. Legendum: ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἐκάλῃ, et reliqua, sic uti edidimus. *Bentleius.* E vestigiis scripturae ap. Schol. Arati Cl. Valekenarius corrigit: Εὐθ' ἄμα λύχνου Δαιομένου. Theocrit. Id. xxiv. 51. — λύχνος ἄμα δαιομένοι. *Ernest.*

XLVIII.

Οἷ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος ἡελίοιο
 Χῶρι διατμήγουσι, καὶ εὐποδα Δηϊώνη
 Ἀρτέμιδος.

Scholiasies Pindari Nem. 1. Ἐχοι δ' ἂν οὐ φαύλως δέμνιον Ἀρτέμιδος λέγεσθαι τὴν Ὀρυγίαν, ὣν ἐνδιαίτημα καὶ διατροπὴν. Ἰεραὶ γὰρ τὴν πᾶσαν κῆσον τῆς Φερσεφόνης φασιν. ὅτι δ' ἐν αὐτῇ ἔστι τῆ Ἀρτέμιδι, Καλλιμαχος ἐν Ἐκάλῃ (lege Ἐκάλῃ) Οἷ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος ἡελίοιο χωρίον διατμήγουσι καὶ εὐποδα Δηϊώνη Ἀρτέμιδος. Pro ἐν αὐτῇ, lege ὅτι δ' ἡ αὐτῇ ἔστι τῇ Ἀρτέμιδι: eadem est ac Diana. Rationem reddit Scholiasies, cur Oriygia sive Sicilia Pindaro dicatur δέμνιον Ἀρτέμιδος, *cubile Dianæ*: Scilicet eam insulam sacram esse Proserpinæ; quam eandem esse Dianam. Id vero probat autoritate Callimachi, reprehendentis eos, qui Apollinem a Sole, et Proserpinam a Diana alios esse voluerunt. Pro χωρίον reposuimus *χωρίς*, i. e. χωρίς. de quo vide Etymologicon et Eustathium. Δηϊώνη est Proserpina; utpote Δηϊός i. e. Cereris filia. Denique huc pertinent illa Suidæ: Παναρκέος, τοῦ μεγάλου, τοῦ δυνατοῦ. ἡλιου δὲ παναρκέος τοῦ πανταρχοῦ λαμπροῦτος. Respexit ad hunc ipsum versum - παναρκέος ἡελίοιο. Bentl. Sed quomodo altera in Δηϊώνη producatur, non video. Itaque malim cum Cel. Valckenario scribi Δηϊώνη, i. e. Δηϊός θυγάτηρ, ut ἡρωϊνή. Ἐ χωρίον διατμ. Scaliger in margine Pindari fecerat Χῶρον ἀποτμ. Valckenarius mavult, Ὡρον ἀποτμ. Ernest. [Verum vidisse Bentleium constat ex Apollonii Dyscoli loco apud Schaefer. ad Gregor. de Dial. p. 332.]

XLIX.

Ναὶ μὰ τὸ ρικνὸν

Σύφαρ ἐμόν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρον αὖθις ἐόν περ.

Suidas: Ναὶ μὰ τὸ. Ναὶ μὰ τὸ ρικνὸν σύφαρ ἐμόν. ὃ ἔστι δέρμα. Καλλιμαχος ἐν Ἐκάλῃ. Ναὶ τοῦτο δένδρον αὖθις ἐόν. Idem alibi: Σύφαρ, τὸ ἄρουα, ἢ ἀνθρωπῆ. Ναὶ μὰ τὸ ρικνὸν σύφαρ ἐμόν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρον αὖθις ἐόν περ. Καλλιμαχος ἐν Ἐκάλῃ. Scholiasies Apollonii Rhod. i. vs. 609. Ῥικνῶσι, ῤυσσοῖς. ἢ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ. Ναὶ μὰ τὸ ρικνὸν σύφαρ ἐμόν. Pro δένδρον lege δένδρον; et versum restitue, uti supra edidimus.

L.

Γεργέριμον πίτυριν τε καὶ ἦν ἀπεθήκατο λευκὴν
 Εἰν ἀλὶ νήχεσθαι φθινοπαρίδα.

Athenæus lib. 11. Καλλιμαχος ἐν τῇ Ἐκάλῃ γένη ἐλαῶν

καταλέγει, Γεργέσιμον πίτυριν τε. Huc itaque Suidas respexit : Γεργέσιμον, τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. πίτυριν τε καὶ ἦν ἀπεθήκατο λευκὴν, τουτέστι τὴν συνθλασθεῖσαν, καὶ οὕτως ἀποτεθεῖσαν ἐλαίαν εἰν ἀλλὴ δὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα, τὴν κολυμζάδα λέγει. Idem in Φθινοπωρίδῳ. - καὶ φθινοπωρίδα. εἰν ἀλλὴ νήχεσθαι. φθινοπωρίδα, τὴν κολυμζάδα λέγει. Illud non prætermittendum, εἰν ἀλλὴ νήχεσθαι, hic notare olivam in muria innatantem. ἄλς itaque pro ἄλμῃ, unde eadem olivæ etiam ἄλμαδες dictæ. Notandum quoque τὸ νήχεσθαι : nam ea ratione νηκτρίδες quoque et κολυμζάδες vocatæ sunt.

LI.

Δινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλῳα.

Etymologicon : Ἄλῳα. ἢ ἄλως, τῆς ἄλω καὶ ἄλως, ἐξ οὗ ἡ αἰτιατικὴ τὴν ἄλῳα ὡσπερ Καλλιμάχος ἐν Ἐκάλῃ Δινομένην περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλῳα. Benll. Suidas sic laudat hunc versum, tacito Callimachi nomine :

Δεινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσαν ἄλῳα.

Kusterus non videbat esse versum Callimachi, qui rectius legeretur apud Etymologum : in quo MS. Leid. habet etiam δινομένην, et ἐφύλασσαν. Accusativus haud dubie restituendus e MS. et Suida, referendusque ad ἄλῳα, aream pulsatam bubus, et dein ὑπὸ e Suida, ut placet Cl. Ruhnkenio Ep. Crit. ii. p. 43. sed ἐφύλασσαν servem. Lexicon MS. Bibl. Reg. Paris. Δινομένην περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφυλάσσαν ἄλῳα. Ernest.

LI.*

Ἄρκιος ἢ χεῖρεσσιν ἐλὼν Αἰδῆψιον ἄορ.

Stephanus Byzant. Αἰδῆψος, πόλις Εὐβοίας - ὁ πολίτης Αἰδῆψιος. Καλλιμάχος Ἐκάλῃ Ἄρκιος, &c. Sententia mutila est. Αἰδῆψιον ἄορ est quivis ferreus vel aeneus ensis. Nam Epitheton est commune, ut Ἀγχελαῖον ὕδωρ. Quia prope Ædepsum erant æris et ferri metalla.

LII.

Αὐτοὶ μὲν φιλέουσ', αὐτοὶ δὲ τε πεφρίκασιν,

Ἐσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἔωον.

Olympiodorus in Meteora Aristotelis, p. 12. Ὅθεν φησὶν ὁ Ἐξηγητὴς καὶ μόνον κατ' ἐξαιρετον ἔωον καὶ ἐσπέριον λέγεσθαι τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἀστέρα, διὰ τὸ δύνασθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καὶ ἔωον καὶ ἐσπέριον φαίνεσθαι. ὅτι γὰρ ὁ αὐτὸς ἐστὶ καὶ ἔωος καὶ ἐσπέριος, δηλοῖ καὶ Καλλιμάχος λέγων ἐν Αἰκάλῃ (lege Ἐκάλῃ) ἡνίκα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ταῦτα,

Αὐτοὶ μὲν φιλέουσ', αὐτοὶ δὲ τε πεφρίκασιν,

Ἐσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἔωον.

Ὅ οὖν Ἀφροδίτης ἀστὴρ καὶ ἐσπέριος ἐστὶ καὶ ἔωος. ἔωός μιν,

ἐπειδὴ προανατέλλει τοῦ ἡλίου. ἑσπέριος δὲ, ἐπειδὴ καὶ μετὰ δύσιν αὐτοῦ φαίνεται. Eustathius ad X. Iliad p. 1273. Ἑσπέριος ὁ καὶ ἑσπέρους κατὰ καιροῦ μεταβολὴν, ὡς καὶ Καλλιμάχῳ δοκεῖ, ἐνθα φησὶν, Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῶν. Johannes Tzetzes in Epistola: Οὐδὲ γὰρ κατὰ τὸν Κυρηναῖον Καλλιμάχου, ἑσπέριον φιλέουσιν. Et in Chiliadibus, p. 158.

Ὁ ποιητὴς Καλλιμάχος αὐτὸς ὁ Κυρηναῖος
Περὶ τινος οὐ σώζοντος τάξιν ἐν τῇ φιλίᾳ,
Ἄλλὰ μετολισθαίνοντος καὶ μετατρεπομένου,
Ταῦτά φησι κατὰ ῥητόν, ἀπερ' ἀκούων μάθε.

Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῶν. Sed errat bonus vir Tzetzes, et cum illo Hadrianus Junius, qui proverbialem versiculum esse putant, de iis qui in amicitiiis infideles sunt et inconstantes. Loquitur enim Callimachus de novis maritis, qui Hesperum festinare cupiunt, Auroram vero tarde venire. Contra Novæ nuptæ, si castæ sunt, Hesperium metuunt, matutinum amant. Virgilius in Ciri:

Postera lux ubi læta diem mortalibus alnum,
Et gelido veniens mane quatibat ab Cæta;
Quum pavidæ alternis fugitant optantque puellæ,
Hesperium vitant, optant ardescere solem.

Ubi vix dubito quin corrigendum sit, *Optant ardescere Eoum. Bentleius.* In loco Olympiodori in verbis ἡνίκα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ταῦτά latere versus Callimachi putat Cl. Valckenarius: de quo profecto dubitare non sinit et contextus totius orationis, et res. Callimachus dixit: cum eadem hominibus eveniant, cernuntur tamen non eodem modo adfici, sed mox letari, mox timere. Versum ipsum sic tentat: Ἠνίκα ἂν ἀνθρώποις κατ' ἡέρα ταῦτά φαίνεται. [solæce.] Difficile est certi quid proferre. Idem in vs. 3. bene præfert lectionem Eustathii et Tzetzeæ, ἀτὰρ στυγέουσιν (male enim in priori editione laudabatur ex Eustathio ἀποστ). De Hespero grato sponsis, ingrato nuptis, est etiam venustus locus ap. Catullum in Carm. Nuptiali LXIII. ubi v. etiam Jos. Scaliger. Ernest. Venustior et Callimachi acumine dignior est lectio, quam Anna Fabri p. 347. et Is. Vossius ad Catull. p. 153. de conjectura posuerunt: Δυτὸν μὲν φιλέουσ', αὐτὸν δὲ τε πεφρίκασι. Cinna apud Servium ad Georg. i. 288.

Te matutinus flentem conspexit Eous,
Et flentem paullo vidit post Hesperus idem. Ruhnken.

LIII.

——— Ἡ δ' ἐκόησε,

Τοῦνεκὲν οἱ γένος ἔσκε ———

Ammonius de similibus et differentibus vocabulis: Τοῦνεκα καὶ Οὔνεκα διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ τοῦνεκα, ἔστι τούτου ἕνεκα. τὸ

δὲ Οὔνεκα, ἀπὸ τοῦ ὅτι Ἄμαρτάνει οὖν Καλλιμάχος ἐν Ἑκάλῃ (lege Ἑκάλη) κατὰ δύο τρόπους, λέγων. Τοῦνεκεν Αἰγαῖος ἔσχευ. ὅτι τε δέον εἰπεῖν, οὔνεκα, τοῦνεκεν εἶπε, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὔνεκα, τοῦνεκεν εἶπε. Sed in Etymologico Magno scriptum est, non Τοῦνεκεν, sed Οὔνεκα. v. Κοάλεμος, Κοῶ, τὸ νοῶ ὡς τὸ, Ἡ δ' ἐκόησεν Οὔνεκα γένος ἔσκε. Καλλιμάχος. Sine dubio idem locus est, qui ab Ammomo laudatur. Helladius in Chrestomathia: Μακκοῶν, ἀρχαῖως, τὸ μὴ κοεῖν, ὅπερ τὸ νοεῖν ἐδήλου. Καλλιμάχος δ' ἐν Ἑκάλῃ, ἐκόησέ θησιν ἀντὶ τοῦ ἐνόησε. Suidas: Ἐκόησεν, ἐνόησεν, Ἰακῶς παρὰ Καλλιμάχῳ. Legere etiam poteris, (nihil enim explorati in tam curta sententia)

Ἡ δ' ἐκόησε,

Τοῦνεκεν Αἰγεὺς ἔσχε.

Sensit, quod Ægeus haberet. Ægeus, pater Theseos, Thesea vero hospitio accepit Hecale.

LIV.

Ἰαπίς.

Stephanus Byzant. Ἰαπίς, χαράδρα Ἀττικὴ εἰς Μέγαρα ἀπάγουσα, ὡς Καλλιμάχος Ἑκάλῃ.

LV.

Λύρκειον.

Steph. Byz. Λύρκειον, ὄρος Ἄργους. Καλλιμάχος Ἑκάλῃ.

LVI.

Μελαιναί.

Stephanus Byz. Μελαιναί, δῆμος τῆς Ἀντισοχίδος φυλῆς. Καλλιμάχος δὲ Μελαιναί φησι τὸν ὄμιον κεκλήσθαι. Sic editiones vulgatæ: sed Codd. MSti pro κεκλήσθαι legunt ἐν Ἑκάλῃ, teste Luca Holstenio.

LVII.

Τρινέμεια.

Stephanus Byz. Τρινεμεῖς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Δίδωρος καὶ Δίδωρος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν ὄμιον. Καλλιμάχος Ἑκάλῃ, Τρινέμειαν.

LVIII.

Γηφάγοι.

Hesychius: Γηφάγοι, πένητες, ἄποροι, ὡς τὰς ἐν γῆς βοτάνας σιτίζεσθαι, τροφῆς ἀμοιροῦντας. Καλλιμάχος ἐν Ἑκάλῃ.

LIX.

Στάδιον ἐπίεστο χίτανα.

Suidas: Στάδιος χιτῶν, ὁ ποδῆρης, ὁ τέλειος, παρὰ Καλλιμά-

χω ἐν Ἐκάλῃ. *Bentleius*. Plenius hoc fragmentum profert Schol. Apollon. Rhod. iii. 1225. *Θώρημα στάδιον, ὅτι οὐκ ἦν ἀλυσιδωτὸς, ἀλλὰ σταδιαῖος. οὐκ ἔστιν ἐσχηματιστάται. τινὲς δὲ στάδιον τὸν εὐπαγῆ, ὃν καὶ ὁ Καλλιμάχος λέγει, στάδιον δ' ὕφιστο χιτῶνα.* Sed ὕφιστο bene *Rutgersius* Var. Lect. ii. 20 p. 192. emendat ἐπίεστο. In MS. Reg. est ἀμφίστο. Sed id alienum a versu. *Ernest*. [ἐπὶ ἔστο citat *Salmus*, ad *Tertull. de Pall.* p. 50.]

LX.

Ἐρπυλλον.

Nicandri Scholiastes p. 61. Τοῦ δὲ ἐσπύλλου μέμνηται καὶ *Καλλιμάχος* ἐν τῇ Ἐκάτῃ ἢ Ἐκάλῃ. [*Duae postremae voces lectoris cujusdam diligentis sunt, qui vitiosum codicem emendabat.*]

LXI.

Erichthonii Historia.

Scholiastes Homeri Iliad. B. 546. Ἐρεχθῆος, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, τοῦ καὶ Ἐριχθονίου καλούμενου, γεννήθεντος ἐκ τοῦ Ἥφαιστου οὗτος γὰρ εἶδωκε τὴν Ἀθηνᾶν, ἐσὼν αὐτῆς ἢ δὲ ἔσθρευεν. ὡς δὲ ἐγγὺς αὐτῆς ἐγένετο πολλῆ ἀνάγκη (ἦν γὰρ χωλὸς) ἐπειρᾶτο συνελθεῖν. ἢ δὲ ὡς σώφρων καὶ παρθένος ὡς [ὅσα *Schol. Venet.*] οὐκ ἠείχετο, ἀπεσπέρηνεν ἐς τὸ σκέλος τῆς Θεοῦ. ἢ δὲ μυσταχθεῖσα, ἐρίω ἀπομάξατα τὸν γόνον, ἔρριψεν εἰς γῆν. ἦεν Ἐριχθόνιος, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθεὶς παῖς, κατὰ τινὰ ἐτυμολογίαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονός. Ἱστορεῖ *Καλλιμάχος* ἐν Ἐκάλῃ.

LXII.

Χαῖρ' Εὐκολίνη.

Etymolog. Mag. Εὐκολίνη, ἢ Ἐκάλῃ λέγεται παρὰ *Καλλιμάχου* κατ' ἀντίφρασιν, ἢ μὴ ὅσα εὐκόλιος. *Bentl.* *Etymol. MS. Bibl. Ultraject.* Εὐκολίνη, ἢ Ἐκάτη, κατ' ἀντίφρασιν, οἷον ἐν μὴ ὅσα εὐχευῆς. ἔχω δὲ τὴν γρῆσιν παρὰ *Καλλιμάχου*. Χαῖρ' Εὐκολίνη, διὰ τοῦ ἰτῶ λόγῳ τοῦ Εὐήνην. *Ruhnken.* In *Etymologo* scribitur Ἐκάτη. neque aliter *Ez. Spanhem.* in *Fragm.* n. LXXX. Hoc ego temere mutandum non puto: nam explicandi ratio κατ' ἀντίφρασιν *Hecates* illum esse titulum ostendit. *Hecalæ* quidem hoc pacto convenire non potest, quippe quam laudaverat ab insigni hospitalitate *Callimachus* Fr. XLI. atque adeo congruente epitheto et vero dici debuisset Εὐκολίνη. Sed *Hecate* merito κατ' ἀντίφρασιν Εὐκολίνη, quemadmodum *Erinnyes* Εὐμειδῆς κατ' εὐφημισμὸν, κατ' ἀντίφρασιν, quod utrumque *Servius* habet ad *Georg.* i. 278. *Æn.* vi. 250. vel, ut *Eustath.* ad *Il.* I. p. 763. κατ' ἀντίφρασιν εὐφημητικῆν. *Hemsterh.*

LXIII.

Σόγχος.

Plinius Hist. Nat. lib. xxii. *Estur et Sonchus, ut quem Theseo apud Callimachum apponat Hecale, uterque albus et niger.*

LXIV.

Κρηθμον.

Plinius lib. xxvi. *Eadem vis Crethmo ab Hippocrate admouendum laudatæ. Est autem inter eas quæ eduntur silvestrium herbarum: hanc certe apud Callimachum apponit rustica illa Hecale.*

LXV.

Scholiasies Callimachi, ad H. Apoll. vs. 106. Ἐγκαλεῖ διὰ τούτων (Καλλιμάχος) τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποιήματα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην.

LXVI.

Ἐν γάρ μιν Τροϊζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Isaacus Tzetzēs ad Lycoph p. 79. Ἐγκύου δὲ τῆς Αἴθρας γενομένης ὁ Αἰγεὺς ὑπὸ κοίλῃν πέτραν ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα, ὡς φησι Πλούταρχος (in vita Thesei) καὶ Καλλιμάχος λέγων,

*Ἔργα δὲ μιν Τροϊζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Θησέως τοῦ ξίφους καὶ τῶν υποδημάτων τῶν ὑπὸ τὴν κολουραίαν πέτραν πάλιν διαλαμβάνει. κολουραίην γὰρ αὐτὴν ὁ Καλλιμάχος καλεῖ Ἔργα δὲ μιν Τροϊζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι. Pro ἔργα δὲ μιν videtur legendum esse, Ἐν γάρ μιν. Etymolog. Magn. Ἀρπῖς, ἀρπῖδες, τὰ ὑποδήματα, ἃ δὴ καὶ Κρητίδας καλοῦσι. Κάλλιμαχος. Ἐν γάρ μιν Τροϊζῆνι δῆκε σὺν ἀρπίδεσσιν. Ubi peccant, et qui Hexametrum, et qui Pentametrum ex illis formant: nam ex Isaaco supplenda sunt. Suidas: Κολουραία πέτρα, κοίλη, κεκαμμένη, ἢ στοργγύλη παρὰ Καλλιμάχῳ. Sine dubio hoc fragmentum ad Hecalen pertinet. Cujus Argumentum erat Theseus ab Hecale hospitio exceptus. Beull. Appositissimum videtur, si scribas: *Λορα μὲν Τρ.... σὺν ἀρπίδεσσι. Considera modo Plutarchi et Tzetzæ ξίφος καὶ πέδιλα vel ὑποδήματα. Hemsterh.

Jo. Meursius in Spicil. ad Theocr. Eid. xv. p. 74. adferens Etymologi locum in Δωριάζειν p. 293. 46. ἐν ὑπομνήματι Ἑκάλης, lego, inquit, Ἑκάλης fallitur; significat enim vel Etymologus vel Orus, ex Commentariis ad Euripidis Hecubam ista se depromisisse: idque verum est: vide Schol. ad

vs. 934. Majore, ut opinor, jure ad hoc pœma versum referas a Suida nomen auctoris reticente prolatum in Ὀικχῆ.

γέντο δ' ἐρέικης
Σικηπάνιον, ὃ δὴ πέλε γήραος Ὀικχῆ

ubi Homericum illud γέντο, ut Hesych. exponit, ἔλαβεν, ἀνέλαβεν, a Callimacho itidem usurpatum H. in Cer. vs. 44. Hæc autem de ipsa Hecale dici puta ad Theseum inuisentem prodeunte. Hemsterh.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

De Callimachi Elegis, Quintilianus lib. x. *Tunc et Elegiam vacabit in manus sumere; cujus princeps habetur Callimachus: secundas confessione plurimorum Philetas occupavit.*

Proclus in Chrestomathia: Λέγει δὲ Πρόκλος ἀριστεύσαι τῷ μέτῳ Ἐλεγεῖω Καλλῖνόν τε τὸν Ἐφέσιον καὶ Μίμνερμον τὸν Κολοφώνιον, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ Τηλέφου Φιλητᾶν τὸν Κῶν, καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττου. Κυρηναῖος δὲ οὗτος ἦν.

Scriptor incertus, qui Censorino adjunctus est: *Cum enim sint antiquissimi pœtularum Homerus, Hesiodus, Pisander; et hos secuti Elegiarū Callimachus, Mimnermus, Euhemerus.* In Cod. MSto Carionis; Gallinus, Minerme, Euroctus. Lego itaque, Callinus, Mimnermus, Euenus. [Eodem modo hunc locum correxit H. Valesius Emend. IV. 14. ubi de his pœtīs erudite disserit P. Burmannus Secundus V. C. Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν MS. in Bibl. Regiæ: Ἐλεγος, ὃ Φρήνος, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ Φρήνου εὐ λέγειν τοὺς κατοικομένους. εὐρετῆν δὲ τῷ ἐλεγεῖου (adde φασίν) εἰ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον, οἱ δὲ Μίμνερμον, οἱ δὲ Καλλῖνον παλαιότερον. ὅθεν καὶ πεντάμετρον τῷ ἡραικῷ συνῆπτον, οὐχ ἰσοδραμιῶντα τῇ τοῦ προτέρου δυνάμει, ἀλλ' οἷον συνεκπνεόντα, καὶ συσβεννύμενον ταῖς τοῦ τελευτήσαντος τύχαις. οἱ δὲ ὕστερον πρὸς ἅπαντα ἀδιαφόρως. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ ποιητῶν. Callinum Ephesium vocat παλαιότερον, ut illum distinguat a recentiore, cujus esse puteim bina Epigrammata in Anthologia edita. Nam si Ephesius Epigrammata scripsisset, ut viri docti credunt, Meleager, puto, tam antiqui pœtæ floribus Coronam suam ornasset. Sed hæc obiter. Etymol. MS. Bibl. Regiæ: Ἐλεγος, ὃ Φρήνος — εὐρετῆν δὲ τῆς ἐλεγεῖας φασίν, οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον, οἱ δὲ Καλλίμυμνερμον. Corrige, ut supra. Grammaticus Bibl. Coislin. p. 597. Proclum haud dubie secutus: Ἐλεγειοποιηται δ' Ἐλεγεῖος, Μίμνερμος, Φιλητᾶς, Καλλίμαχος. Callini nomen Salmasius Exerc. Plin. p. 598. aliique viri docti certatim restituant Pausaniæ l. ix. cap. 9. Videamus locum: ἐποιήθη δὲ ἐς τὸν πόλεμον τοῦτον καὶ ἔπη Θεβαίους. (Θηβαῖς verissime emendat Hemsterhusius meus) τὰ δὲ ἔπη ταῦτα Καλαίνης ἀφιμάμενος αὐτῶν ἐς μνήμην ἔφησεν Ὀμηρον τὸν ποιήσαντα εἶναι. Καλαίνῳ δὲ πολλοὶ τε καὶ ἄξιοι λόγου κατὰ ταῦτα ἔγνωσαν. Quam alienum

est ab elegorum scriptore, quod ex illo affert Pausanias ! Critici est Callimachi, non Elegiographi Callini, incerta opera auctoribus suis assignare. Scribe igitur, τὰ δὲ ἔπη ταῦτα Καλλίμαχος, &c. Callimachus Cyclicam Thebaidem Homero tribuit, sive forte suis in libris in hujus poematis mentionem incidens; quod verba ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτῶν ἐς μνήμην indicare videntur; sive publica cum aliorum scriptorum, tum poetarum censuram agens in Πίνακι παντοδαπῶν συγγραμμάτων in quo amplissimo opere Thebaidem praterire non potuit, luculentum praesertim poema et Homeri ingenio dignum. Nec alio loco Callimachus Margiten, Homero et ipsum tribui solitum, recensuerat. Harpocration: Μαργίτης.—ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην ὑπερ πόνημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικε. Bentlejus hoc fragmentum in incertis posuit n. CCCLXXXIX. Sed recte ad Πίνακας retulit Fabric. Bibl. Gr. vol. ii. p. 487. *Ruhnken.*] [*De Callinoo vid. Auctores Gaisfordio citatos ad Hephæst.* p. 352.]

Horatius Epistolarum lib. ii. Ep. 2.

*Carmina compono, hic Elegos. mirabile visu,
Caelatumque novem Musis opus, aspice primum,
Quanto cum fastu, quanto molimine circum
Spectemus, vacuam Romanis vatibus œdem.
Mox etiam, si forte vacas, sequere, et procul audi,
Quid ferat, et quare sibi nectat uterque coronam.
Cœdimur, et totidem plagis consumimus hostem,
Lento Sannites ad lumina prima duello.
Discedo Alcæus puncto illius: ille meo quis?
Quis, nisi Callimachus? si plus adposcere visus,
Fit Mimnermus, et optivo cognomine crescit.*

Carmina, non Heroica; ut male interpretes, sed Lyrica. Punctum autem posui post verbum *Elegos*; Non enim vult *Elegos*, ut inepte exponunt omnes quos vidi commentatores; sed Bibliothecam in templo Apollinis Palatini *opus esse mirabile, novemque musis caelatum.*

LXVII.

Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνίαι,
'Εκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφείλε μίαν,
'Ἢ ὅτ' ἐς ἀνδρα συνέμπορον ἔρχητ', ἢ ὅτε κωφαῖς
'Ἄλγεα μαψαύραις ἔσχατον ἐξερέη.

Extat apud Stobæum Tit. CXII. et Callimacho adscribitur. Prioribus editionibus perperam exhibent inter Epigrammata; cum Fragmentum sit ex Elegiaco. Etymolog. M. in v. Δύσι, Καλλιμάχος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις,

'Εκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφείλε μίαν.

ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τριάνοντα. Versiculus tertius mutilus est. Quidam ita supplet,

*Ἡ ὄτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἔρχητ', ἢ ὅτε κωφαῖς.

Grotius in hunc modum,

Ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφείλε μίαν

Κήδεος, ἢ ὄτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον;

Legere etiam poteris:

*Ἡ ὄτ' ἀνὴρ εἰς ἄνδρα συνέμπορον.

Porro pro μάψ' αὔραις, edidimus μαψαύραις. Hesiodus: Αἱ δ' ἄλλαι μάψαυραι ἐπιπνεῖουσι θάλασσαν. Hesychius: Μάψαυραι. αἱ μάταιαι αἵμυοι ἢ κοῦφαι πνοαί. lege εἰ μάταιοι ἀνεμοὶ ἢ κωφαὶ πνοαί. Vel αἱ μάταιαι ἄελλαι. Certe non μάψ frustra narrat, qui ex parte aliqua dolorem levat. Denique pro ἐξερέη, quod apud Stobæum est, et ferri quidem potest, nempe *promat, exhauriat*; edidimus ἐξερέη, Grotium secuti. *Bentleius*. Pro ἀφείλε MS. Leid. Etymol. M. habet ἀφῆκε. Versum tertium aliter constituit Cl. Valckenarius: *Ἡ ὄτ' ἴη εἰς ἄνδρα συνέμπορον, ἢ ὅτε κωφαῖς. συνέμπορον, eadem expertum. Κακῶν ἐμπορος est apud Æschylum Pers. 600. ut me monuit idem Vir Cl. Κωφαῖς αὔραις Dousa bene comparat *ignavas auras* Catulli LXV. 164. *Ernestius*. Mirum, ni hoc fragmentum expresserit Aristænetus, Callimachiarum elegantiarum diligentissimus, lib. i. ep. 16. Ἄπας γὰρ δι' ὀτιοῦν ἀχθόμενος τὴν ψυχὴν, τὸ λυποῦν ἐκλαλῶν, ἐπικουφίζει τῇ διανοίᾳ τὸ βᾶρος. ubi nemo dubitet quin legendum sit τῆς ἀδημονίας τὸ βᾶρος. *Ruhnken*. [*Ed. Stobæi Trinavell. ἢ ὄτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον, ἢ ὅτε κωφαῖς. Valckenaer. in Eleg. p. 207. Εὐτ' ἂν ἴη εἰς ἄνδρα συνέμπορον.*]

ΕΛΠΙΔΕΣ.

LXVIII.

Suidas v. Καλλιμάχος. τῶν αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ ταῦτα. Ἰοῦς ἀφιξίς, Ἐλπίδες.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ ΕΛΕΓΓΕΙΑΚΟΝ ΕΙΣ ΣΩΣΙΒΙΟΝ.

Hoc carmen epinicium retulerim ad Elegos. Ipsa Cydippe fuit pars Elegorum. *Ernest*.

LXIX.

Athenæus lib. 4. p. 144. Θεόφραστος ἐν τῷ πρὸς Κάσανδρον περὶ Βασιλείας, εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα. Πολλοὶ γὰρ αὐτό φασιν εἶναι Σωσιβίου, εἰς ὃν Καλλιμάχος ὁ ποιητῆς Ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησεν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

De Callimachi Epigramm. Meleager in Anthologia sua:

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτου Ἴον μέλαν, ἠδὲ τε μύρτον

Καλλιμάχου στυφελῷ μεστὸν αἰεὶ μέλιτος. *Bentl.*

Ad fragmenta Epigrammatum referendum erat, quod inter Epigr. n. XXVII. editur, ut ibi notavi. Ernest.

LXX.

Εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον.

— αὐτὸς ὁ Μῶμος

Ἐγραφεὶν ἐν τοίχοις, Ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός.

* * * *

Ἦνιδε κου κόρακες τεγέων ἐπι, κοῖα συνῆπται,

Κρώζουσι, καὶ Κῶς αὖθι γενησόμεθα.

Diogenes Laërtius vita Diodori : Διόδωρος Ἀμυνίου, Ἰασεύς. καὶ αὐτὸς Κρόνος ἐπικλητὴν περὶ οὗ φησι Καλλιμάχους ἐν Ἐπιγραμμάσιν, Αὐτὸς ὁ Μῶμος ἔγραφεν ἐν τοίχοις, ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός. Sextus Empiricus p. 62. Ὅτε καὶ τὸ τυχρὸν Ἐπίγραμμα ἀγχοῖ τε εἰσι νοῆσαι οἱ Γραμματικοί, καθάπερ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον συγγραφέν· Ἦνιδε κου κόρακες τεγέων ἐπι, κοῖα συνῆπται, Κρώζουσι, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα. Ὅτι γὰρ διαλεκτικώτατος ἦν ὁ Κρόνος καὶ ἐδίδασκε πῶς κριτέον ἐστὶ τὸ ὕγιες Συνημμένον, ὥστε διὰ τὸ ἐπικρατεῖν τὴν διδασκαλίαν καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ὁμμάτων κόρακας ἐκ πολλῆς τῆς κατηχρήσεως κρώζειν τὴν κατ' αὐτὸν τοῦ Συνημμένου κρίσιν, εἶποι ἂν ὁ Γραμματικὸς, καὶ μέχρι τούτου συνῆσει τὸ καὶ παιδίοις γνωρίμων. Ἐλλὼν δὲ ἐπὶ τὸ, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα, ἠσυχάσει μὴ εὐρίσκων τὸ δηλούμενον πρᾶγμα· φιλοσόφου γὰρ ἦν εἰπεῖν, ὅτι ἀέσται τῷ Διόδωρῳ, μηδὲν κινεῖσθαι· τὸ γὰρ κινούμενον ἦ ἐν ᾧ ἐστὶ τόπω κινεῖται ἢ ἐν ᾧ μὴ ἐστὶ. οὔτε δὲ τὸ πρῶτον οὔτε τὸ δεύτερον· οὐκ ἄρα κινεῖται τί· τῷ δὲ μηδὲν κινεῖσθαι, τὸ μηδὲν φείρασθαι ἀκολουθεῖ. ὡς γὰρ διὰ τὸ μὴ τε ἐν ᾧ ἐστὶ τόπω κινεῖσθαι τί, μήτε ἐν ᾧ μὴ ἐστίν, οὐδὲ κινεῖται. οὕτως, ἐπὶ τὸ ζῆν οὔτε ἐν ᾧ ζῆ χρόνω ἀποθνήσκει, οὔτε ἐν ᾧ μὴ ζῆ, οὐδέποτε ἄρα ἀποθνήσκει. εἰ δὲ τούτο, αἰεὶ ζῶντες κατ' αὐτὸν, καὶ αὖθις γενησόμεθα.

LXXI.

Εἰς Σιμωνίδην.

— Οὐδὲ τὸ γράμμα

Ἠιδέσθη τὸ λέγον, μῦτια Λεωπρεπέος

Κεῖσθαι Κήϊον ἄνδρα * * *

Οὐδ' ὕμεας, Πολυδευκῆς, ὑπέτρεσεν, οἴ με μελάθρου

Μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔθεσθέ ποτε

Δαιτυμόνων ἀπο μαῦνον, ὅτε Κρανώνιος, αἰ αἰ,

Ἦλλισθεν μεγάλους οἶκος ἐπὶ Σκοπαδάς.

Scriptor incertus, apud Suidam v. Σιμωνίδης· Ἀκραγαντίνος

στρατηγὸς ἦν, ὄνομα Φοῖνιξ. Συρακουσίοις δὲ ἐπολέμου ἔτοι-
 οῦκοῦν ὄδε ὁ Φοῖνιξ διαλύει τὸν τάρον τοῦ Σιμωνίδου μάλα ἀκηδῶς
 τε καὶ ἀνοίκτως, καὶ ἐκ τῶν λίθων τούτων ἀνίστησι πύργον, καὶ
 κατὰ τοῦτον ἐάλω ἢ πόλις. Ἔοικε δὲ καὶ Καλλιμάχος τούτοις
 ἁμολογεῖν· οἰκίηται γούν τὸ ἄθεσμον ἔργον, καὶ λέγοντα γε αὐτὸν
 ὁ Κυρηναῖος πεποίηκε τὸν γλυκὸν ποιητὴν, Οὐδὲ τὸ γράμμα ἠδέεσθῃ
 τὸ λεγόμενον υἱὸν Θεοπρεποῦς κεῖσθαι Κήιον ἄνδρα· κατ' εἰπὼν ἅντα
 ἐπιλέγει· Οὐδ' ἡμέας, Πολυδευκῆς, ὑπέτρρεσεν, οἱ με μελάθρου
 μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔσσεσθαι ποτε δαιτυμόνων ἀπὸ μούνον, ὅτε
 Κρανωνίων αἶας ὤλισθε μέγας οἶκος ἐπὶ σκοπιάτας. Quæ antea
 corruptissima feliciter nunc restituimus. Recte emendatum με-
 γάλους Σκοπάδας ubi prius erat μέγας οἶκος. Amat hoc epi-
 theton Callimachus: ut Hymno in Palladis Lavacra,

Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκαστιριδᾶν,

Et,

— καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαεδακίδαίς.

In nobilissimo hoc Epigrammate poëta loquentem inducit ipsum
 Simonidem. Huc refer illa Quintiliani lib. xi. c. 2. *Est au-
 tem magna inter auctores dissensio, Glaucone Carystio, an Leo-
 crati, an Agatharcho, an Scopæ scriptum sit id (Simonidis) car-
 men: et Pharsali fuerit hæc domus, ut ipse quodam loco signifi-
 care Simonides videtur, atque Apollodorus, et Eratosthenes, et
 Euphorion, et Larissæus Eurypylus tradiderunt; an Cranone,
 ut Apollas Callimachus, quem secutus Cicero hanc famam latius
 fudit. Scopam nobilem Thessalum periisse in eo convivio constat,
 adjicitur sororis filius; putant et ortos plerosque ab illo Scopæ,
 qui major ætate fuerit. Quis vero iste Apollas Callimachus?
 Cyrenensem enim nostrum Battiadem a Quintiliano hic nomi-
 nari vel ex ipso hoc Epigrammate plane constat. Forte legen-
 dum Apollas et Callimachus: vel ulcus aliquod latet, non sine
 meliorum Codicum ope sanabile. Locus vero Ciceronis, quem
 laudat Quintilianus, extat in libro ii. de Oratore. Vide et Va-
 lerium Max. i. c. 8.*

LXXII.

— Θεὸς δὲ οἱ ἱερός Ἰγκης.

Athenæus lib. vii. p. 327. Τὸν ὕκην (Cod. MStus in Biblioth.
 Regia ὕκην) Καλλιμάχος μὲν Ἐπιγράμμασιν ἱερὸν ἰχθῦν καλεῖ
 διὰ τούτων, Θεὸς δὲ οἱ ἱερός ὕκνης. Idem eodem libro p. 284.
 Ἐν δὲ τοῖς Ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητῆς (ὁ Καλλιμάχος) φησιν,
 ἱερός δὲ τις ἱερός ἰχθύς. Cod. MS. ἱερός δὲ τις ἱεροσυκῆς. Est
 idem locus cum superiore.

LXXIII.

Εἰς Δύμνην ἀπιόντα τὴν Ἀχαΐας.

Stephani Byzantii Fragmentum: Δύμη, πόλις Ἀχαιῶν ἐσχατῆ

πρὸς δύοσιν. ὅθεν καὶ Καλλιμάχος ἐν Ἐπιγράμμασιν, Εἰς Δύμην ἀπιόντο τὴν ἄρχαι * * * Λεγε τὴν Ἀρχαίαν. Est versus Hendecasyllabus, ut aibi Epigr. Σειλήρη π. ἱεροῖτος εἰκόσι αὐτῆς. Vel erit Heroicus; si legeris: Εἰς Δύμην ἀπιόντας Ἀρχαῖδα.

LXXIV.

Scholiasies Ibidis Ovidii: *Menander Comicus, Atheniensis, dum in Piræo portu nataret, submersus est. De quo nobilissimæ a Græcis editæ traduntur Elegiæ, et a Callimacho Epigramma.*

ΘΑΥΜΑΣΙΑ.

Sive, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων Συναγωγή. Miraculorum, quæ in toto terrarum orbe sunt, Collectanea. *Suidas.* Hujus operis pars erat, Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων. De rebus in Peloponneso et Italia mirabilibus. *Suidas.*

LXXV.

1. Ἐν Κράνῳνι τῆς Θετταλίας δύο κόρακας εἶναι φασὶ μόνους. ὅταν δ' ἄλλους ἐκνοσσεύσωσιν, ἴσους αὐτοὺς καταλιπόντες ἀπέρχονται.

Stephanus Byzantius v. Κράνων. ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναι φασὶ μόνους ὡς Καλλιμάχος ἐν Θαυμασίοις καὶ Θεόπομπτος. ὅταν δ' &c.

2. Κατὰ τὰς Αἰγυπτίας Θήβας ἐστὶ σπήλαιον, ὃ ταῖς μὲν ἄλλαις ἡμέραις πληροῦται ἀνέμου, κατὰ δὲ τὰς τριακάδας αὐτὸ πνεῖ παντελῶς.

Steph. Byz. v. Θήβη. Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Αἰγυπτίᾳ, περὶ ἧς Καλλιμάχος φησιν, ὅτι κατὰ τὰς &c. Noli dubitare, quin hæc ad θαυμασίων opus sint referenda. Eadem memorat Antigonus ex Hellenico Lesbio cap. cxxxix.

3. Φησὶ Καλλιμάχος Εὐδοξὸν ἱστορεῖν, ὅτι ἐν τῇ κατὰ ἱερὸν ὄρος θαλάττῃ τῆς Θρακῆς ἐπιπολάζει κινὰς γροῦνος ἀσφαλτος, ἣ δὲ κατὰ Χελιδόνας, ὅτι ἐπὶ πολὺν τόπον ἔχει γλυκείας πηγάς.

Antigonus Histor. Mirab. cap. cxliv. Πεπoίηται δὲ τινα καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλιμάχος ἐκλογὴν τῶν παραδόξων ἧς ἀναγράφομεν, ἃ ποτε ἡμῖν ἐφαίνετο εἶναι ἀκοῆς ἄξια. Notandum Antigonum profiteri, se ex Callimachi opere excerpturum esse, quæ memoratu digna judicaverit. Idem cap. xxxii. Aristotelis laudat collectanea Περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων; unde etiam se selecta quedam decerpturum esse memorat. Et profecto, ut omnia, quæ deinceps habet a capite isto xxxii. usque ad caput

cxvii. sunt Aristotelis: ita quæcunque apud eum extant a cap. cxliv. ad finem usque libri, a Callimacho petita sunt: de quo opinor haud male meritus sum; qui primus tam luculenta ἀποσπασμάτια illi restituo. Jure autem hæc a nobis Callimacho adscribi, facile deprehendet qui sanum judicium et gustum aliquem harum rerum habet. Cæterum pro Χελιδόνας bene Meursius reponit Χελιδονίας; quod in versione Latina expressimus: et in iis etiam quæ sequuntur Interpretationem Xylandri castigabimus ad emendationes Meursii et nostras: quod hic semel monere sufficiat.

4. Θεόφραστος δὲ, τὰς περὶ τὰς Αἰόλου νήσους ἀναλεῖν οὕτως, ἐπὶ δύο πλήθειον τὸ μῆκος, ὥστε μὴ δυατὸν εἶναι διὰ τὴν διαστάσιν ἐμδαίνειν εἰς ταύτην.

Recte Meursius τὴν περὶ τὰς Αἰόλου νήσους: i. e. Θάλατταν: sed non vidit, et Θεόφραστον etiam scriben hunc esse, non Θεόφραστος. Hoc est, Θεόφραστον ἱστορεῖν φησι Καλλιμάχος. Sic statim, Μεγασθέην δὲ Τιμαῖον δὲ &c.

5. Ἐκ δὲ τῆς κατὰ Δῆλον, νήσον τὴν Καρχηδονίαν, τοὺς κολυμηγὰς ἀναφέρειν ἐν δύο ὄγκυιαῖς χαλκίῳ, ἐξ οὗ καὶ τοὺς ἐν Φαινέω τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους ἀνατιθέντας ἀνδριάντας εἰργάσθαι.

Recte Meursius κατὰ Δημόνησον et ἐν Φενεῶ, ex Aristotele et Stephano Byz.

6. Μεγασθέην δὲ τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα, ἱστορεῖ ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ δένδρεα φύεσθαι.

Pro ἱστορεῖ lege ἱστορεῖν. Et supra Εὐδοξον ἱστορεῖν. et infra, ἱστορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον, ἱστορεῖν Λύκον.

7. Περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν, Λύκον μὲν φησι λέγειν, ὅτι ὁ μὲν Καύσιος θαλάττης βεῦστης βεῖ, ὁ δὲ Κάπαιος καὶ Κριμίσιος, ὅτι τὰ μὲν ἐπιτολῆς τῶν ὑδάτων εἰσι ψυχροὶ, τὰ δὲ κάτω θερμοί. τὸν δὲ Ἰμέραν ἐκ μιᾶς πηγῆς σχιζόμενον, τὸ μὲν ἀλυκὸν τῶν ρείθρων ἔχειν, τὸ δὲ πόσιμον.

Legere Κάπαιος, et ὁ δὲ Ἄναπος καὶ Κριμίσος: corrigente Meursio. Poteris etiam pro Κάπαιος legere Καύπαιος.

8. Τιμαῖον δὲ, τὸν ἐν Ἰταλία ποταμῶν ἱστορεῖν Κράθιν Ξανθίζεῖν τὰς τρίχας.

9. Πολύκριτον δὲ καταγεγρασέναι, τῶν μὲν ἐν Σόλοις οὐ ψευδῶς ἀνωμάθηαι λίθων ἀλλ' οὕτως ἀπολιπαίνου, ὥστε μὴ προσδεῖσθαι ἀλείμματος: τὸν δὲ ἐν Παμφυλία Μούαβιν ἀπολιθοῦν, εἰν τις ἐμδάλη στοιβῆν ἢ λίθον.

Pro ἢ λίθον Meursius reponit ἢ λόγον. Poteris etiam legere στοιβῆν ἢ φλίον. Theophrastus Hist. Plant. G. 1. καὶ ὁ Πλάτων, ὁ δὲ τινες καλοῦσι στοιβῆν. Et ex eo Plinius. *Stæbe, quam aliqui Phleon vocant.*

10. Περὶ δὲ τὴν τῶν Ἀγρίων Θρακῶν χώραν, φησὶ ποταμὸν παραγορευόμενον Πόντον καταφέρειν λίθους ἀνθρωπώδεις. ταύτους

δὲ κάσθαι μὲν, πᾶν δὲ τούναντίον πάσχειν τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἀν-
θρακωμένοις, ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ῥιπίδων πνευματιζόμενους σθέν-
νυθαι· τῷ δὲ ὕδατι ραινομένους βέλτιον κάσθαι· τὴν δ' ὁμίην
αὐτῶν οὐδὲ ὑπομένειν ἔσπετον.

11. Τὴν δ' ἐν Λούσοις κρήνην, κατάπερ παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς,
ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς ὁμοίους τοῖς κατοικίδιοις. ἱστορεῖν δὲ ταῦτα
Θεόπομπον.

12. Εὐδοξον δὲ, τὴν ἐν Ἄλω Ὀφίουςαν τὸν ἀλφὸν παύειν.

13. Λύκου δὲ τὸν Ῥηγῖνον λέγειν, τὴν μὲν ἐν τῇ Σικανῶν χώρᾳ
φεῖρην ἴξος, ἅπερ ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων χρῶνται. τὴν δὲ ἐν Κυστι-
στράτῳ, οἷον ἐλαίω ρεῖν. τοῦτο δ' ἐν τε τοῖς λύχχοις κάσθαι, καὶ ὕ-
νασθαι φύματα καὶ ψώραν ἰῶσθαι, προσαγορευόμενον Κυστιστραῖον.
πλησίον δὲ εἶναι, τὴν ἀπὸ μὲν Ἀρκτούρου μέχρι Πλειάδος ἀνα-
βάλλουσαν ὕθνος χειρὸν τῆς ἄλλων ὑδάτων, ἀπὸ δὲ Πλειάδος
μέχρι πρὸς Ἀρκτούρον, τῆς μὲν ἡμέρας καπνὸν ἀναφέρουσαν, καὶ
πνεύσαν θερμὸν, ἐν δὲ τῇ νυκτὶ φλογὸς πληρουμένην.

Recte Meursius ἐν Μυτιστράτῳ et Μυτιστρατίον.

14. Ἀρέθουςαν δὲ, τὴν ἐν Συρακούσαις, ὥσπερ οἱ λοιποὶ ἄσασι
καὶ Πίνδαρος, τὴν πηγὴν ἔχειν ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἥλειαν Ἀλφειοῦ.
διὸ καὶ ταῖς Ὀλυμπικαῖς ἡμέραις, ὅταν ἐν τῷ ποταμῷ ἀποκλύ-
νουνσι τῶν θυμάτων τὰς κοιλίας, οὐ καθαρὰν εἶναι τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ
κρήνην, ἀλλὰ ρεῖν ὄνθω. φησὶ δὲ καὶ φιάλην ποτ' εἰς τὸν Ἀλφειὸν
ἐμβάληθεισαν ἐν ἐκείνῃ φανήσαι.

His subjungit Antigonus de suo; Τοῦτο δ' ἱστορεῖ καὶ Τι-
μαιος.

15. Θεόπομπον δὲ φησὶ γράφειν τὴν μὲν Κιγχρώψωσι τοῖς
Θραξὶ τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾶν εὐθύς.

Pro Κιγχρώψωσι, Meursius, Κύχχοις ἢ χρωψί. Ego malim
Κύχρωψι.

16. Ἐν Σκοτούσῃ δ' εἶναι Κρήνην ἰδίαν, οὐ μόνον ἀνθρώπων
ἔληκ, ἀλλὰ καὶ βοσκημάτων υγιάζειν δυναμένην. καὶ ξύλον δὲ
σχίσας ἢ θραύσας ἐμβάλη, συμφύειν.

Quamobrem vero hanc κρήνην nominat ἰδίαν? annon et alii
fontes, quos in hoc opere memorat, sunt æque peculiaries? lege
sine dubio, Ἐν Σκοτούσῃ δ' εἶναι κρηνίδιον, οὐ μόνον - δυναμένον.
Aristoteles de eodem fonte: Ἐν δὲ Σκοτούσαις τῆς Θετταλίας
φασὶν εἶναι κρηνίδιον τι μικρὸν, &c. et Sotion: Περὶ Σκοτούσαν
τῆς Θετταλίας κρηνίδιον ἔστι μικρὸν, &c.

17. Ἐκ δὲ τῆς περὶ Χαονίην, ὅτ' ἀν' ἀφεψηθῆ τὸ ὕδωρ, ἄλας
γίνεσθαι.

18. Τῶν δ' ἐν Ἄμμωνι κρηνῶν, λέγειν Ἀριστοτέλη, τὴν μὲν
Ἥλιου γε νομιζομένην μεσῶν μὲν νυκτῶν καὶ μεσημερίας γίνεσθαι
θερμὴν, ἔωθεν δὲ καὶ δειλῆς καθαπερὶ κρύσταλλον. ἢ δ' ἄλλη
διότι, καταδαίνοντος μὲν ἡλίου, πηγνύει, ἐπὶ δυσμαῖς δ' ἴοντος,
ἴσταται.

Vulgata lectio, καταβαίνεντος μὲν ἡλίου, πηγνύσει, nullo modo ferri potest : idem enim est καταβαίνοντος, ac ἐπὶ θυμαῖς ἰόντος ; neque πηγνύσει est concreescere, congelari ; sed πήγνυται. Iege εἰναβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηγύσει. [Propius accedit καταβαίνοντος. Hemsterh.]

19. Κτησίαν δὲ, τὴν ἐν Αἰθιοπία τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἐρυθρὸν, ὡς ἀνὴρ κιννάβαρι. τοὺς δ' ἀπ' αὐτῆς πίνοντας, παραφρονας γίνεσθαι.

Addit Antigonus de suo : Τοῦτο δ' ἱστορεῖ καὶ Φίλων, ὁ τὰ Αἰθιοπικὰ συγγραψάμενος.

20. Τὴν δὲ ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς κρήνην Ἴλαν οὐδεγοκούφατα τούτων βληθέντων αἰαν ἐπιμένειν, ἀλλὰ πάντα καθέλκειν.

Meursius rescribit, κρήνην Σιδαν οὐδὲ γε κουφότατα τῶν βληθέντων ἀν ἐπιμένειν, auctore Plinio lib. 31. c. 2. *Ctesias tradit, Sidan vocari stagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur.* Recte ; nisi quod pro ἀν ἐπιμένειν, quod ne Græcum quidem est, legendum ἔαν ἐπιμένειν. Ex αἰαν, ἔαν. nam αι et ε eodem sono efferebantur. Subjungit Antigonus : Καὶ ταῦτα δὲ πλείους εἰρήμασι, καὶ ἐπὶ πλείονων ὑδάτων. [Possis etiam legere ἐπιπλεῖν. Excerpta Varia in Cod. MS. Regio : Ὅτι ποταμός ἐστι ἐν τῇ Ἰνδικῇ ὁ καλούμενος Σίλα (sic) διὰ τὸ ἀπὸ κρήνης ἐμωυόμενον ῥεῖν, ἐν ᾧ οὐδὲν τῶν ἐμβαλλομένων ἐπιπλεῖ, πάντα δὲ εἰς τὸν βυθὸν καταδίεται παραδόξως. *Ruhnken.*]

21. Εὐδόξον δὲ ἱστορεῖν, τὴν μὲν ἐν Καρχηδόνι Κροκοδείλους ἐν αὐτῇ μικροὺς, ὁμοίους τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ.

Pro ἐν αὐτῇ μικροὺς, lege ἐν αὐτῇ ἔχειν μικροὺς. Sic supra, 11. ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς.

22. Περὶ δὲ τὴν Ἀθαμανίαν ἰεσὸν εἶναι Νυμφῶν, ἐν ᾧ τὴν κρήνην τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἄφατον ὡς ψυχρόν, ὃ δ' ἀν ὑπερῆς αὐτοῦ θερμαίνειν ἔαν δὲ τις φρύγανον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων προσενέγκῃ, μετὰ φλογὸς καίεσθαι.

23. Κατὰ δὲ τὴν Ἀραβίαν ἐν πόλει Λευκοθέα, Ἀμώμητόν φησι γράσειν τὸν πραγματευθέντα τὸν ἐν Μίμωβας ἀνάπλου, εἰς τὴν καλουμένην Ἰσιδος κρήνην ἀν τις οἴου ἐπιπέσῃ κοτύλην, διότι γίνεσθαι τὸ ποτὸν εὐκρατον.

24. Περὶ δὲ λιμνῶν. Κτησίαν μὲν ἱστορεῖν λέγεται, τῶν ἐν Ἰνδοῖς λιμνῶν τὴν μὲν τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, καθάπερ τὴν ἐν Σικελία, καὶ Μήδοις, πλήν χροσάν καὶ σίδηρον καὶ χαλκόν, καὶ ἀν τι ἐπιπέσῃ πλαγίον, ὅσον ἐκβάλλειν. ἰασθαι δὲ τὴν καλουμένην λεύκη. τῇ ἑτέρᾳ κατὰ τὰς ἰδιαζούσας ἡμέρας ἐπιπολάζειν ἔλαιον.

Pro λέγεται scribe λέγει ; nempe *Callimachus*. Sic infra, 28. φησὶν Εὐδόξον ἱστορεῖν : ubi τῷ φησὶν deerit casus nominativus, nisi hic emendes, λέγει pro λέγεται.

25. Ζηρόφιλον δὲ, ἐν μὲν τῇ πλησίον Ἰόππης οὐ μόνον ἐπιδέρξε-

σθαι πᾶν βάρος· ἀλλὰ καὶ παρὰ τρίτον ἔτος φέρειν ὑγρὰν ἄσφαλτον. ὅταν δὲ γίνεσθαι τοῦτο, παρὰ τοῖς ἐντὸς τριακόντα σταδίων οἰκοῦσιν μειῶσθαι χαλκώματα.

Meursius, qui ἐπιδέχεσθαι interpretatur, *recipere, demittere*, corrigit ἐπινήχεσθαι. Sed ἐπιδέχεσθαι vertendum est *sustinere*: ut commate superiore τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, *sustinere quæ in eum conjiiciuntur*. Quanquam eo in loco Xylander et Meursius καταδέχεσθαι vertant *demittere*. Id vero unum esset maxime, non ἐν τῶν θαυμασιῶν modo, sed etiam ἐκ τῶν ἀπίστων, si leviora quæque lacus absorberet; aurum vero et argentum et ferrum sustineret, sed, ut dixi, καταδέχεσθαι est *sustinere*. Quod constabit ex his Plinii lib. xxxi. c. 2. In *Aphricæ lacu Apuscidamo omnia fluitant, nihil immergitur: item in Siciliae fonte Phintia, et in Medorum lacu, puteoque Saturni*. Ubi vides quos Callimachus intelligit lacus ἐν Σικελίᾳ καὶ Μηδοῖς. Porro pro μειῶσθαι bene Meursius ἰούσθαι.

26. Τὴν δὲ ἐν τοῖς Σαρμάταις λίμνην Ἑρακλείδην γράφειν, ὅτι οὐδὲν τῶν ὀρνίθων ὑπεραίρει, τὸ δὲ προσελθὼν, ὑπὸ τῆς ὄσμης τελευτᾷ. ὃ δὴ καὶ περὶ τὴν Ἄορνειτιν δοκεῖ γίνεσθαι, καὶ κατίσχυκεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πλείστοις.

Quæ proxime sequuntur apud Antigonum, ipsius sunt, non Callimachi. Sunt autem hæc: Ὁ δὲ Τίμαιος τοῦτο μὲν ψεύδος ἡγεῖται εἶναι. τὰ πλεῖστα γὰρ κατὰ τύχην τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι. ἐκεῖνο μέντοι λέγειν, διότι συνδένδρων τόπων ἐπικειμένων αὐτῇ καὶ πολλῶν κλάδων καὶ φύλλων διὰ τὰ πνεύματα τῶν μὲν κατακλυμένων, τῶν δὲ ἀποσειομένων, οὐθὲν ἐστὶν ἰδεῖν ἐπ' αὐτῇ ἐφροσθηδός, ἀλλὰ διαμένειν καθαρὰν. Ubi corrigendum, ἐκεῖνο μέντοι λέγει. et pro τὰ πλεῖστα γὰρ κατὰ τύχην τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι; quæ ita vertit Xylander, *pleraque enim fortuito fieri, quæ ibi evenire assolent*: neque quidquam mutat Meursius; legendum est, τὰ πλεῖστα γὰρ κατατυχεῖν τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι; *pleraque enim animantium, quæ prope cum victum quærunt, bene se habere*. Hoc enim est τὸ κατατυχεῖν.

27. Ἐκ δὲ τῆς ἐν Ζακύνθῳ λίμνης φησὶν Εὐδοξον ἰστορεῖν, ὅτι ἀναφέρεται πίσσα, καὶ τοὶ παρεχούσης αὐτῆς ἰχθύς, ὅτι δ' ἂν ἐμβάλῃς εἰς ταύτην, ἐπὶ θαλάττης φαίνεσθαι τεττάρων ὄντων ἀνὰ μέσον σταδίων.

28. Λύκον δὲ, περὶ τὴν ἐν Μύλαις τῆς Σικελίας δένδρα φέεσθαι. διὰ μέσης δ' αὐτῆς ἀναθεῖν ὕδωρ, τὸ μὲν ψυχρόν, τὸ δὲ τούναντον.

Ἄναξειν ὕδωρ usitatius est quam ἀναθεῖν, et ita corrigendum.

29. Φανίαν δὲ, τὴν τῶν Πυράκων λίμνην, ὅταν ἀναξηραίνῃ, κάεσθαι.

Pro τῶν Πυράκων λίμνην, sine dubio legendum τὴν τῶν Συρά-

ίων λίμνην; vel τὴν Συρακῶ λίμνην. Syracæ vel Syracæ palus est prope Syracusas; unde et urbi nomen inditum. Stephanus Byzantius, v. Συρακοῦσαι. Καὶ λίμνη, ἣτις καλεῖται Συρακῶ. Vibius Sequester de Paludibus p. 118. Tyracæ (palus) Syracusis. In hoc loco emendando non adeo feliciter se expeditit accuratissima Meursii diligentia.

30. Καὶ τὴν Ἀπαικίαν ποταμὸν αἶσαν, τὸ προσερχθὲν αὐτῇ πλύνειν ἀνευ βύματος. εἰάν ἐαθῆ δὲ ἐν αὐτῇ πλείω χρόνον, διαπίπτειν αὐτόματον.

31. Περί δὲ τῆς ἐν Κιττῶ σασίν Νικαγόραν, ὅτι ἀνιμηθείσης ἐπ' ὀλίγον τῆς γῆς, ἄλες εὐρίσκονται.

Legendum φάσκειν Νικαγόραν. Sic infra 38. Θεόπομπον φάσκειν. [Pro ἀνιμηθείση, res ipsa reponi postulat ἀναμηθείσης, ut ἀνασκιαλεύειν, ἀνορύττειν usurpantur; vel certe, quod magis probò, ἀπαιμηθείσης, cui contrarium est ἐπαμῶσθαι γῆν. Hemsterh. ad Hesych. T. I. p. 955. Porro lege, Περί δὲ τὴν ἐν Κιττῶ, ut cap. 170. Περί τὴν ἐν Μύλαις. Idem.]

32. Περί τῶν αὐτῶν ὑδάτων, Θεόφραστον σασι τὸ καλούμενον Στυγίς ὑδρὸς λέγειν, ὅτι ἐστὶν ἐν Φινίῳ, στάζει δ' ἐκ τινος πετρίδιου. τοὺς δὲ βουλομένους αὐτοῦ ὑδεύεσθαι, σπόγγοις πρὸς ξύλοις δεδεμένους λαμβάνειν. διακοπτειν δὲ πάντα τὰ ἀγγεῖα, πλὴν τῶν κερατίνων, τὸν δὲ ἀπογευσάμενον τελευτᾶν.

Pro περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων, quod interpretantur de iisdem aquis, scribe, περὶ δ' αὐ τῶν ὑδάτων: quod ad aquas attinet. Ita supra, Περί δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν. Περί δὲ λίμνῶν &c. Lege etiam Θεόφραστον φησι: scil. Callimachus: et στάζειν. Recte autem Meursius pro Φινίῳ reponit Φειεῶν, ex Plinio et aliis. [Καλλιμάχος ἐν τῷ περὶ Νυμφῶν συγγράμματι. Apollodor. a Porphyrio prolatus apud Stob. p. 130. vs. 11. Ecl. Phys. Pars istius loci reperitur in Antigoni Παραδ. c. 174. unde liquet jure R. Bentlejum Callimacho vindicasse quicquid Antigonus habet a capite 144. ad finem usque libri. Ceterum stare non potest περὶ Νυμφῶν, quale Callimachi scriptum nunquam commemoratur: ostendit Antigonus esse decerpta ex illa, quam vocat, ἐκλογὴ τῶν παραδόξων c. 144. cui titulum fuisse Θαύματα vel Θαυμάσια e Suida constat: idcirco refingendum existimo περὶ Θαυμάτων, vel, Θαυμασίων. Venerat etiam in mentem posse legi, περὶ Λιμνῶν, vel, περὶ Ὑδάτων: videtur enim Antigoni indicio opus hoc in partes distribuisse Callimachus, quantum sua singulis inscriptio fuerit adjecta: περὶ ποταμῶν, περὶ κρηνῶν, περὶ λίμνῶν, περὶ ὑδάτων, &c. sed prius placet. Hemsterh.]

33. Ἐν δὲ τῇ Λεοντίνῳ, ἱστορεῖν Λύκον τοὺς ὀνομαζομένους ** ἀναζειν μὲν, ὡς θερμότατον τῶν ἐφομένων: τὰς δὲ πηγὰς ἔχειν ψυχράς. τῶν δὲ πλησιαζόντων αὐτοῖς, τὸ μὲν τῶν ὀρνίθων γένος ἀποθνήσκειν εὐθύς: τοὺς δὲ ἀνθρώπους μετὰ τρίτην ἡμέραν.

Locum mutilum ita supplet Cluverius in Sicil. Antiq. τούς ἀνομαζομένους Κρατῆρας : Meursius, τούς ὄν. Δεΐλλους. Macrobius lib. v. c. 19. de his puteis : *aquarum scaturigine semper ebullientes, quos incolæ Crateras vocant, et nomine Dellos appellant.*

34. Ὁμοιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ περὶ τὸν Κώιον χύτρινον γίνεσθαι. καὶ γὰρ ἐκείνον ἀτμὴν μὲν ἐκβάλλειν, καὶ ποιεῖν ἔμφρασιν τόξιον· τὰ δὲ καθειμένα καθ' ὑπερβολὴν ψύχειν.

Interpres et recentiores Geographi Χύτρινον Coorum quandam regionem commenti sunt ex hoc loco Antigoni. Sed legendum χύτρινον, quod idem est ac χύτρα olla, exponente Galeno in Lexico; ac sæpe occurrit apud Hippocratem. Præterea ratione figuræ, qua ollas referunt, χύτρια dicuntur *cava terræ, e quibus fontes scaturiunt*: Hesychius: Χυτῆνοι, τὰ κώλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἀνέονται. Peculiariter vero hic Coorum fons χύτρινος appellatus, quia speciem fermentis et fumantis ollæ exhibebat.

Καὶ ποιεῖν ἔμφρασιν τόξιον: Hac ita vertit Xylander, silente Meursio; *vaporem exhalare venenatum*: quasi legendum esse vellet *τοξικόν*, quod *venenum est, quo sagittas illinebant*. Quam interpretationem neque dictio neque sententia ferre potest. Lege sine dubio: καὶ ποιεῖν ἔμφρασιν τοῦ ζεῖν: *præbere speciem fermentis*. Similiter fere Sotio in Paradoxis de alio fonte: Κρήνη ἐν Παλικοῖς, ἥτις εἰς ὕψος ἀναρρίπτει τὸ ὕδωρ πύχων ἐξ ἔμφρασιν ποιούσα μέλλειν κατακλύζειν τούς ὑποκειμένους τόπους· καθόλου δὲ οὐχ ὑπερεκχεῖται οὐδέν.

35. Εἶναι δὲ παρά ταῖς Κώοις καὶ ἄλλο τι ρευμάτιον, ὃ πάντας τούς ὄχετους, ὅθεν διαρρεῖ, λίθους πεποιήμεν.

Quibus hæc addit Antigonus de suo: Τοῦτο δὲ καὶ Εὐδόξος καὶ Καλλιμάχος παραλείπουσιν, ὅτι ἐκ τούτου τοῦ ὕδατος οἱ Κώοι λίθους λατομήσαντες ἀνοδομήσαν τὸ θέατρον. οὕτως ἰσχυρῶς ἀπολιθοῦται πᾶν γένος. Unde luce meridiana clarius apparet, omnia superiora, quæ ex Antigono descripsimus, esse Callimachi. Nimirum hanc historiam de rivulo apud Coos ex Eudoxo sumpserat Callimachus: uti constat ex iis, quæ proxime sequuntur: Λέγειν δὲ τὸν Εὐδόξον, ΚΑΙ περὶ τῶν φρεάτων &c.

36. Λέγειν δὲ τὸν Εὐδόξον, καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ Μυθοπόλει φρεάτων, ὅτι παρακλήσιόν τι τῶ Νείλω πάσχουσι. τοῦ μὲν γὰρ θεοῦ ὑπὲρ τὰ χεῖλη πληροῦσθαι. τοῦ δὲ χειμῶτος οὕτως ἐκλείπειν, ὥστε μηδὲ βᾶσαι ῥάδιον εἶναι.

37. Καὶ περὶ τοῦ κατὰ τὴν Κρήτην ὕδατιου, οὗ αἱ ὑπερκαίζοντες, ὅταν ὑετὸς ᾖ, διατελοῦσιν ἀερόχοι. παραδεδοσθαι δὲ ταῖς Κρήσιν, ἀπ' ἐκείνου λούσασθαι τὴν Εὐρωπὴν, ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς μίξεως.

38. Ἐν δὲ Λυκίταις Θεόπηγον φάσκειν τε εἶναι ὕδατος ὄξυ, ταῖς δὲ ἐκ τούτου πίνοντας, ὥστε ἐπὶ τῶν οἴνων ἀλλοιοῦσθαι.

Pro Λυγίταις recte Meursius Λυγιστοταῖς. Addit Antigonus de suo: καὶ τοῦθ' ὑπὸ πλείονων μαρτυρεῖται.

39. Τὸ δ' ἐκ τῆς πέτρας Ἀρμενικῶν ἐκπίπτων, Κτησίαν ἱστορεῖν, ὅτι συμβάλλει ἰχθύς μέλανας, ὥστε τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾶν.

Bene Meursius, ὢν τὸν ἀπογ. Ex Plinio. *Ctesias in Armenia scribit esse fontem, ex quo nigros pisces illico mortem inferre.*

40. Περὶ δὲ πυρός, Κτησίαν φησὶν ἱστορεῖν, ὅτι περὶ τὴν τῶν Φασηλιτῶν χώραν, ἐπὶ τοῦ τῆς Χιμαίρας ὄρους ἔστι τὸ καλούμενον ἀθάνατον πῦρ. τοῦτο δὲ, ἐὰν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλῃς, καίεσθαι βέλτιον. ἐὰν δὲ φορτίον ἐπιβαλῶν πῆξῃ τις, σβέννυσθαι.

Nota ἀθάνατον πῦρ. Diogenes Laërtius in Epigrammate, quod extat in Empedoclis vita, et in Anthologia :

Καί σὺ ποτ', Ἐμπεδόκλειε, διερεῖ φλογὶ σῶμα καθήρας,

Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἐκπίεις ἀθανάτων.

lege ἀθάνατον. Porro pro πῆξῃ, quod Xylander præterit, dissimulante etiam Meursio, legendum πύξῃ, *strangulet, suffocet.* De suo autem subjungit Antigonus: Πασαπλήσιον δὲ τούτῳ ἰσθῆται γινόμενον ἐπὶ ἄλλοις. ἐδωκῆσται γὰρ ἡμῖν Σικελὸς ξένος παύτου, ὃ (lege ὅς) ἐν μὲν τῷ πυρὶ ἐτήκετο· ἐν δὲ τῷ ὕδατι ἤλλετο.

41. Περὶ δὲ λίθων, τὸν αὐτὸν τοῦτον λέγειν, τὸν παρὰ Βοττιαί-οις ἐν Θράκῃ γινόμενον, ὅταν ὁ ἥλιος προσβάλλῃ, πῦρ ἐξ αὐτοῦ ἐκθυμιάσθαι. ἐκεῖνος δ' ἵνα παρεχθῇ, γινὺς μὲν τὴν τῶν ἀνθρώπων χρυσίαν ** διαμένειν ἀφθάρτοις. κἂν σβέσαι τις, πάλιν ἐπιχειρήσασι τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν συντελεῖν.

Locus plane conclamatus; cuique nihil opis afferre possumus.

Alii periculum faciant, quibus major eruditionis, ingenii, et otii copia: nos enim hæc commentamur, in aliis rebus agendis occupati. [*Tentat Niclas, quem vide p. 225.*]

42. Περὶ δὲ τούτων τῆς ἀκαιθείσης, Ἀριστοτέλην φάσκειν περὶ τὴν Ἐοῦθρον εὐρίσκεισθαι, διαποικίλον τὴν χρυσίαν, ἐξ οὗ πλήμνισα γίνεσθαι. Τιμὴν δὲ ὁ κίθαριδὸς εἶχε, καὶ ἐπεδείκνυε πολλοῖς, φάσκων αὐτῷ τὸν διδάσκαλον Ἀριστοτέλην δεδωρῆσθαι. εἶναι ὁ αὐτῶν τὴν ἀφήν ἐν τῇ χρυσίᾳ σκληράν.

Et hic quoque locus a Meursio prætermisus, tanquam insababilis. Nos aliqua, si non omnia, emendata dabimus. Pro τούτων, lege Περὶ δὲ φυτῶν. Sic alibi, περὶ ποταμῶν, περὶ λιμνῶν, περὶ πύρρος, περὶ ζώων. Unde jam facile restitues pro τῆς ἀκαιθείσης, τῆς ἀκάνθης εἶδος.

43. Περὶ δὲ Θεσπρωτοῦς ἐκ τῆς γῆς ἀνθρακας ὀρύττεσθαι δυνάμενους καίεσθαι, Θεσπρωτῶν φησι καταγράφειν.

44. Φαλίαν δὲ κατὰ τινὰς τόπους τῆς Λέσδου καὶ περὶ τῶν Νε-

ανδρίδων τὰς βούλους πρὸς τὰς τῶν ὄψεων καθηγήσεις γίνεσθαι καὶ χρησίμας· καὶ εἰς ὕδωρ ἐμβληθείσας οὔτε καταδύνειν οὔτε κατατήκεσθαι· ὑπὸ τοῦτο τὸ γένος πίπτοι ἂν καὶ ἐπὶ Τάνη πλίνθος, ἢ λεγομένη ἐπιπλεῖν.

Pro καθηγήσεις, repone, si ita videtur, καθελκώσεις: et lege γίνεσθαι χρησίμας, sublato καί. Recte autem Meursius, ἐν Πιτάνη, pro ἐπὶ Τάνη.

45. Περὶ δὲ τῶν Κῶων, Λύκον μὲν ἐν τῇ Διομηδεῖα τῇ νήσω ἔησιν ἱστορεῖν, τοὺς ἔρωδιους ὑπὸ μὲν τῶν Μήδων, ὅταν παραβάλλῃ τις εἰς τοὺς τόπους οὐ μόνον ψαυομένους ὑπομένειν, ἀλλὰ καὶ προσπετομένους εἰς τοὺς κόλπους ἐνδύνειν, καὶ σαίνειν φιλοφρόνως. Λέγεσθαι δὲ τι τοιοῦτον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ὡς τῶν τοῦ Διομήδους ἑταίρων εἰς τὴν τῶν ὄρνεων τούτων φύσιν μετασχηματισθέντων.

Pro περὶ τῶν Κῶων, recte Meursius, ζῶων. et pro Μήδων, idem bene Ἑλλήνων, ex Aristotele, Plinio et aliis.

46. Τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἀδρίαν ἐνοικοῦντας Ἐνετοὺς, Θεόπομπον φάσκειν, κατὰ τὸν σπόρου καιρὸν τοῖς κολοῖσι ἀποστέλλειν δῶρα. ταῦτα δ' εἶναι ψαίστα καὶ μάζας· προσθέντας δὲ τοὺς ταῦτα κοιλίζοντας ἀποχωρεῖν. τῶν δὲ ὄρνεων τὸ μὲν πλῆθος ἐπὶ τοῖς ὀρίοις μένειν τῆς γῆρας συνηθροισμένον· δύο δ' ἢ τρεῖς πρὸς πάντας καὶ καταμαθόντας ἀρίπτασθαι πάλιν, καθάπερ τίνας πρέσβεις ἢ κατασκοίπους. εἰ μὲν οὖν τὸ πλῆθ^{***}

Recte legit Xylander; προσθέντας δὲ τοὺς. et δύο ἢ τρεῖς προσπάντας; ut constat ex ejus versione. Porro sic suppleri potest hic locus ex Aristotele de Admirandis; εἰ μὲν οὖν τὸ πλῆθος τῶν κολοῖων γεύσονται τῶν δῶρων, οὐχ ὑπερβαίνουσιν ἐπὶ τὴν χύσιν αὐτῶν, καὶ οἴδασιν οἱ Ἐνετοὶ, ὅτι ἐστὶνται ἐν εἰρήνῃ· εἰ μὲν δὲ μὴ γεύσονται, ὡσεὶ πολεμίων ἔφοδον αὐτοῖς γινομένην οὕτω προσδοκῶσι.

47. Plinius Histor. Nat. xxxi. c. v. *Idem contingit in Velino lacu potantibus, (ut a calculo liberentur) item in Syriae fonte juxta Taurum montem: auctor est M. Varro. Et in Phrygia Gallo flumine Callimachus. Sed ibi in potando necessarius modus. ne lymphatos agat: quod in Æthiopia accidere his, qui e fonte rubro biberint, Ctesias scribit. Hæc referenda ad librum Callimachi, Περὶ Θαυμασίων.*

IAMBOI.

Clemens Alex. Strom. lib. v. p. 570. Ἀπολλόδορος δ' ὁ Κερκυραῖος τοὺς στίχους τούτους ὑπὸ Βράγχου ἀναφωνηθῆναι τοῦ μανταῦος λέγει, Μιλησίους καθαιρόντας ἀπὸ λοιμοῦ. Ὁ μὲν γὰρ ἐπιβράκων τὸ πλῆθος δάδνης κλάδοις, περικατήρατο τοῦ ὕμνου ὡδὲ πῶς· Μέλλετε, ὦ παῖδες, Ἐκάρερον καὶ Ἐκαέρεραν. ἐπέψαλλετ

θ', ὡς εἰπεῖν, ὁ λαός, Βίδου καὶ χυθῶν πλεονεξίαν σφίγγει Κνωξέει χυθό-
πτης φλεγμῶς δρόψ. Μέννηται τῆς ἰστορίας καὶ Καλλιμάχου ἐν Ἰάμβοις. De hoc loco Clementis vide, si operæ pretium est,
dissertationem nostram ad Johannem Malalam Antiochensem.

Strabo lib. viii. p. 353. Μέγιστον δὲ τούτων ὑπῆρξε τὸ τοῦ
Διὸς ξοάνου, ὃ ἐπύθησε Φειδίας Χαρμίδου Ἀθηναῖος ἑλεσάντινον —
ἀνέγραψαν δὲ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου, καὶ Καλλιμάχος ἐν
Ἰάμβῳ τινι ἐξεῖπε.

LXXVI.

Τὴν ἄγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἶσατο,

Τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα δύεται.

Schol. Aristoph. ad Aves. Εὐφρόνιος δὲ φησιν, ὅτι ἐν Ἀγα-
μέμνων ἢ Κολωνίς (Ἄρτεμις) διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα δῦσαι αὐτῇ
ἐν τοῦ κηροῦ κόλον. ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλιμάχος λέγει, τῆμ' Ἀγα-
μέμνων, ὡς ὁ μῦθος εἶσατο, τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα δύεται.
Corrige, ut hic editum vides. Agamemnon Dianæ Colanidi
statum consecravit; cui in more erat animalia mutila sacrifici-
care; quæ aliis diis offerre nefas. Theognis, prope ab initio:

Ἄρτεμι θεροφόνη, δύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
εἶσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἐπλεε νησι θοαῖς. Bentl.

Correctionem Bentleji probat Kuster. ad Aves. 873. Ernest.

LXXVII.

— οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω

Τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

Pindari Scholiastes, ad II. Isth. Ἐνθεν καὶ Καλλιμάχος στίχων
Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ Χῖος Ὑλλίχου νέπους.
λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλόλογον διασύρων τὸν ἄν-
δρα. Locus hic jam pridem a viris doctis emendatus est. Huc
referendus Jo. Tzetztes Chil. viii. num. 228. de Simonide lo-
quens:

Οὕτω λέγων ὑπάργυρα πᾶσαν γραφὴν ἐποίει,

ὧς Ἀνακρέων τε αὐτὸς Καλλιμάχος τε γράφει. Bentl.

Sic emendavit primus Jos. Scaliger Conject. in Varron. p. 40.
cf. ad Euseb. Chron. p. 65. ubi ex memoria, ut opinor, exhibit
νέμω pro τρέφω. Ad hunc locum Callimachi respicere Festum
in Nepos, idem Scaliger conjicit. Ernest.

LXXVIII.

Καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι.

Etymolog. Mag. Κόχλις κόχλαξ, μύμος μύμμαξ, νέος νέαξ,
ὡς παρὰ Καλλιμάχου, καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι. Nisi
Grammatici hujus autoritas me moveret, potius verterim:

Et nuper acutorum gladiatorum statim acutissimi.

ut νεήμων sit a recto νεήκης. Hésych. Νεήκης, νεωστὶ ἠκούη-
μένος. sic εὐήκης, ταυτήκης. Bentl. Add. Cl. Ruhken. Ep.
Crit. II. p. 29. 30. [p. 154. ed. 2.] Sed scribendum erit νεηκῶν.
Ernest.

LXXIX.

— Ἄρπαγὴ τὰ Κινάρου.

Zenobius περὶ Παροιμιῶν. Ἄρπαγὴ τὰ Κινάρου ταύτης
μémνηται μὲν Καλλιμάχος ἐν Ἰάμβοις. Vide ipsum Zenobium
et Hesygium.

LXXX.

Ἄμφορίτης.

Schol. ias Pind. vii. Olymp. Ἔστι δὲ ἀμφορίτης ἀγών, οὗ
μémνηται Καλλιμάχος ἐν Ἰάμβοις.

LXXXI.

Κέπφος.

Schol. Aristoph. ad Pacem. Εὐήθης ζῶν ὁ κέπφος. οὗ μém-
νηται καὶ Νικάνδρος καὶ Ἄρατος, περὶ τῶν Διοσημείων διαλεγό-
μενοι, καὶ Καλλιμάχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

LXXXII.

Κούχ ὠδ' Ἀρίων τ' Ἀπέσαντι πᾶρ Διὶ
Ἔθυσεν Ἀρκάδος ἵππος.

Stephanus: Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας, ἀπ' οὗ Ζεὺς Ἀπέσαν-
τος Καλλιμάχος δ' ἐν τοῖς Ἰάμβοις τὸ ἐνικόν Ἀπέσας φησὶ.
Κούχ ὠδαρείων τῷ Ἀπέσαντι πᾶρ Διὶ ἔθυσεν Ἀρκάδας ἵππους.
Ita editiones vulgatæ hunc locum exhibent: sed Codices MSti,
ἀρκάδος ἵππος; testantibus qui novissime eum scriptorem inter-
pretati sunt. Quæ lectio, quanquam ab iis repudiata, quia mi-
nime intellecta, sane certissima est. Pro κούχ ὠδαρείων, lege
κούχ ὠδ' Ἀρίων. De quo equo, vide præter alios Pausaniam in
Arcadicis. Velocem aliquem equum Callimachus Arioni com-
parat. Πᾶρ Διὶ Ἀπέσαντι: ut alibi, παρ' Αἰγείωνι θεῶ τελέον-
τες ἀγῶνα.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ.

Diog. Laërtius vita Thaletis. Οὗτος (ὁ Θαλῆς) προήγαγεν
ἐπὶ πλείστον, ἃ φησι Καλλιμάχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις Εὐφροδὸν εὐ-
ρεῖν τὸν Φρύγα, οἶον σκαληνὰ τρίγωνα, καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται
θεωρίας.

Suidas v. Διδύραμβ. Καὶ Καλλιμάχος ἐν Χωλιάμβοις μémνη-
ται αὐτοῦ (τοῦ Ἰωνος τοῦ Χίου) ὅτι πολλὰ ἔγραψε.

LXXXIII.

Μοῦσαι καλαί, καὶ πολλόν, οἷς ἐγὼ σπένδω.

Eustath. A. Iliad. p. 693. Οὐ γὰρ ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων οἷς ἐγὼ σπένδω, οὕτω καὶ ἐν ταῦθα τὸ ἀρσενικὸν γένος ἐπεκράτησεν, ἀλλὰ τὸ θηλυκόν. Recte emendavimus. Est Choliambus. Idem Odys. O. p. 570. Τὸ ἰύζοντες ἀνέρες ἢ δὲ γυναῖκες οὐκ ἀπέοικε τοῦ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω. [Citaturo a Scholiasta Sophoclis in Œd. Col. 1621.]

LXXXIV.

Οὐ πρῶν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν.

Suidas: Πρῶ ὀξύνεται, τὸ δὲ πρῶν περισπᾶται. Οὐ πρῶν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν. Καλλιμάχος. [Vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 226.]

LXXXV.

Ἐκ τῶν, ὅκου βουὴν κολλύξου πιπρήσκουσιν.

Julius Pollux lib. ix. c. 6. Εἴη δ' ἂν καὶ κόλλυξον, λεπτόν τι νομισμάτιον. Καλλιμάχος γοῦν εἶπε, περὶ τῶν ἐν ἄδου λέγων, Ἐκ τῶν ὅκου βουὴν κολλύξου πιπράσκουσιν, ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ προστυχόντος. Codex MStus qui fuit Is. Vossii habet, τῶν ὀκόξου κολλύξου πιπρήσκουσιν. I lege, ut ante emendatum vides. ὅκου et πιπρήσκουσιν, Ionice. Festiva sane descriptio τῶν ἐν ἄδου; qui cum umbræ et simulacra sint, non amplius carnes solent comedere.

LXXXVI.

Εἰς τὸ περὶ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,

Οὐ τὸν πάλαι Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζᾶνα,

Γέρων ἀλάζων ἀδικα βίβλια ψήχει.

Etymolog. Mag. Ἄλες, ἀλέες ἐστὶν ἀλλέες ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Λογιάμοις. Εἰς τὸ πρὸς τείχευς ἀλέες δεῦτε. ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ πρὸς τοῦ τείχευς ἱερὸν ὀμοῦ δεῦτε. lege χωλιάμοις; uti recte editum est a Varino in Ἐκλογαῖς. Scholiastes Theocriti Id. vii. Ἄλιζω, τὸ συναθροίζω. καὶ Καλλιμάχος ἔς τὸ πρὸς τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Plutarchus de Placitis Philos. i. vii. Ἔνιοι τῶν φιλοσόφων, καθάπερ Διαγόρας ὁ Μιλήσιος καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηναῖος καὶ Εὐήμερος ὁ Τεγεάτης καθόλου εἶπαι μὴ εἶναι θεοῦς. Τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλιμάχος ὁ Κυρηναῖος αἰνιπτεται ἐν τοῖς Ἰάμοις γράφων,

Εἰς τὸ πρὸς τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,

Οὐ τὸν πάλαι χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα,

Γέρων ἀλάζων ἀδικα βίβλια ψήχει.

ubi id primo notandum, vitiosam scriptura Διαγόρας ὁ Μιλή-

σιος pro ὁ Μήλιος jam ab annis plus mille Plutarchi codices insedisse; et in errorem duxisse cum Eusebium, tum Theodoretum; qui hoc loco freti Diagoram Milesium vocant, ille Præp. Evang. lib. xiii. hic Therapeut. Græc. Sermone ii. Pro ὄνομασιν autem, quod in vulgatis editionibus habetur, legendum est ὄνομασιν, *radit, exarat, scribit.* Deinde ex χάλκεον (quod huic loco minime convenit; nam Euhemerus non æneum sed carneum sive Jovem finxit; quem cum cætera Deorum turba meros homines fuisse tradidit) haud socordi opinor conjectura fecimus Παγχαῖον; quod scribebant παγχαῖον. Fundus hujus emendationis est ipse Plutarchus libro de Iside et Osiride; ubi Euhemerum ait libros suos composuisse ex commentitiis quibusdam Inscriptionibus in Panchæa insula. p. 64. Edit. Steph. Λαμπρὰν δὲ τοῖς Εὐήμερου τοῦ Μεσσηνίου σενακισμῶς παρρησίαν δίδοντας, ὅς αὐτὸς ἀντίγραφα συνθεῖς ἀπίστου καὶ ἀνοπάροικτου μυθολογίας πᾶσαν ἀθεότητα κατασκευάδνουν τῆς οἰκουμένης, τοὺς νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς διαγράφων εἰς ὀνόματα (vulgo ὀνομα) στρατηγῶν καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων, ὡς δὴ πάλαι γεγονότων, ἐν δὲ Παγχαῖοντι γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένοις (lege —μένα sc. ὀνόματα) οἷς οὔτε βάρβαρος οὐδεὶς, οὔτε Ἕλληγ, ἀλλὰ μόνος Εὐήμερος, ὡς εἶπε, πλεῖστας εἰς τοὺς μεθαρμόβηγῆς γεγονότας μὴδὲ ὄντας Παγχαῖους καὶ Τριφύλλους, ἐντετυχῆκε. *Bentl.* Ad locum Plutarchi lege Cel. Corsinum in Diss. i. ad Plutarch. de Plac. Ph. c. 7. qui hæc Bentlejana non legerat, aut oblitus erat. *Ernest.* [βίβλια ξέει Τουρ. in Suid. ii. p. 459.]

LXXXVII.

Ἦ κείνος οὐνιαυτός, ᾧ τό τε πτηνόν,
 Καὶ τὸν θαλάσση καὶ τὸ τετράπουν οὕτως
 Ἐφθέγγεθ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθεύς.

Clemens Alex. Strom. lib. v. Γήινον μὲν οἱ φιλόσοφοι παρ' ἑαυσῶν τὸ σῶμα ἀναγερούουσι — Καλλιμαχῆος δὲ διαβροχῆγ γραφεῖ ἦν κείνος οὐνιαυτός, ᾧ ποτε πτηνόν, καὶ τὸν θαλάσση καὶ τὸ τετράπουν οὕτως Ἐφθέγγεθ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθεύς. pro ᾧ ποτε, emendavimus ᾧ τό, τε· τὸ πτηνόν, τὸ ἐν θαλάσση, τὸ τετράπουν. Et Προμηθεύς ob versum qui est Choliambus, sive Janibus Scazon. Extat etiam apud Euseb. Præp. Evang. lib. xiii. ex Clemente. [Legε Προμηθεύς.]

LXXXVIII.

Ἐβῆξαν, οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

Etymol. Magn. Ἀλίβας, σημαίνει καὶ τὸ ὄξος. Καλλιμαχῆος· Ἐβῆξαν ἀλίβαντα πίνοντες. ubi pro οἶνον reponendum esse videatur οἶον; idque ipsorum grammaticorum autoritate.

Tussierunt, tanquam qui acetum bibunt.

Si enim (ut Etymologus, Suidas, et Eustathius autores sunt) ἀλίθας est ὄξος, οἶνον hic locum habere nequit. Sed enim vero ἀλίθας communiter significat νεκρὸν, mortuum: et pace magistrorum crediderim in hoc ipso etiam loco nihil aliud notare: οἶνος ἀλίθας, vinum mortuum; quæ periphrasis est aceti. Verte igitur

* Ἐβηξαν οἶνον ἀλίθαντα πίνοντες.

Tussierunt vinum mortuum libentes. Bentl.

Præferam priorem summi viri conjecturam, quam aliquo modo confirmat Etymol. MS. Bibl. Regiæ, ubi hoc fragmentum sic exhibetur: Ἐβηξαν οἱ ἀλίθας τε πίνοντες. ἀλίθας simpliciter pro aceto dici, non dubium est. Orion Thebanus περὶ ἔτυμολογιῶν MS. in Bibl. Regia: Ἀλίθας, ὁ νεκρὸς, παρὰ τὸ λιθάδα καὶ ὄγγρότητα μὴ ἔχειν. ἔστι παρὰ Ἰππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους. Ruhnken.

LXXXIX.

Σόλων ἐκεῖνος ὡς Χίλων' ἀπέστειλε.

Choeroboscus Grammaticus nondum editus, in Bibliotheca Oxon. Χίλων, ὄνομα κώριον διὰ τὸ ἰ. ἐπειδὴ εὔρηται καὶ ἐν συστολῇ παρὰ Καλλιμάχου, οἶον Σόλων ἐκεῖνος δὲ ὡς Χίλων' ἀπέστειλεν. ἔστι δὲ χωλίαμβον. corrige χωλίαμβον. Bentl. Forte legendum, Σόλων ὁ κλεινὸς ὡς Χίλ. Aristophan. Θεσμοσ. vs. 29. Ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει. Nisi malis ἐκεῖνον, scilicet τρίποδα. Nam Solon, ut opinor, ad Chilonem misit sive tripodem sive phialam, illi, qui sapientia ceteris præstaret, oraculi jussu reddendam. Historiam narrat Diogen. Laërt. i. 28. ad quam etiam pertinent Fragm. XCV. & XCVI. Ruhnken.

XC.

— οὐ μάχην ἀεΐδοντας

Τὴν Βουπάλειον —

Julianus Ep. xxx. Ἡδέως ἐδεξάμην τὸ παρά σου πινάκιον ἀποσταλέν. ἔχει γὰρ καὶ τὰ διαγράμματα τῶν πρόσθεν βέλτιον καὶ κατεμούσως αὐτὸ, προσθεῖς τοὺς Ἰάμβους οὐ μάχην ἀεΐδοντας τὴν βουπάλειον, κατὰ τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν, ἀλλ' οἶους ἢ καλὴ Σαπφῶ βούλεται τοῖς νόμοις ἀρμόττειν.

XCI.

Οὐ πάντες, ἀλλ' οὐς ἔσχεν ἄτερος δαίμων.

Pindarus Pyth. iii.

Δαίμων δ' ἔτερος
ἔς κακὸν τρέφαις ἔδαμά-
σατό νιν —

ubi Scholiastes: Δαίμων ἔτερος, ὁ κακοποιός, ὡς πρὸς τὸν ἀγαθόν-

ποιόν. Καλλιμάχως δέ φησιν. Οὐ πάντες, ἀλλ' εὖς ἔσχεν ἕτερος δαίμων. Pro ἕτερος autem lege ἄτερος, versu flagitante. Quos locus imitatus est autor Epistolarum quæ Phalaridi adscribuntur; εἰάν ἑτέρω δαίμονι συμπλακῶ. Sic in Epigrammate:

Ἄμμες ὄρων φύλακες, δισσοὶ θεοί, ὣν ὁ μὲν Ἑρμῆς,
Οἶον ὄρης μ'. οὗτος δ' ἄτερος Ἡρακλέης.

XCII.

Ἄκουσαθ' Ἰππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω.

Hephæstion p. 16. de Choliambo: Τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δακτυλον, οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἰαμβον, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστίν· ὡς τὸ,

Ἄκουσαθ' Ἰππώνακτος οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω.

Ubi delendum illud comma post γὰρ. et οὐ γὰρ ἀλλὰ vertendum, etenim. Apud eundem p. 15. citantur hæc Eupolidis in Baptis:

Ἄλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἄλλα προ-
εὐλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

Iege οὐ γὰρ ἀλλὰ, portant etenim. Aristoph. Nubibus:

—— οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία

Ἐλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

ubi σχολ. Οὐ γὰρ ἀλλ' ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς. Καλλιμάχως· Ἄκουσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω· ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἦκω. Eadem et plura vide apud Suidam in οὐ γὰρ.

XCIII.

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. Ἐν κοτε Τρωάλῳ
Δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ
λέγουσι θέσθαι ——

Ammonius de differentia vocabulorum. Αἶνος ἀπὸ φυτῶν. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. Ἐν κοτε Τρωάλῳ Δάφνην ἐλαίῃν εἰκὸς οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ λέγουσι θέσθαι. Quæ corrigenda sunt, uti supra. Eustath. ad Iliad. I. p. 790. Αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικὸς ἐκπερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραινέσειν —— ἀπὸ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· Ἐν κοτε Πύλῳ δάφνην, καὶ τὰ ἐξῆς. Idem Odyss. Ξ. pag. 550. Εἰς δὲ τὸ ἀπὸ φυτῶν συντελεῖ Καλλιμάχου, τὸ, Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον, Ἐν κοτε Μάλῳ ἢ Δάλῳ τουτέστι Δήλῳ τῇ γῆσῳ δάφνην ἐλαίῃν καὶ ἐξῆς. Ubi notanda varietas lectionis, Πύλῳ, Μάλῳ Δάλῳ; quæ singulæ depravatæ sunt ex Τρωάλῳ. Nulla autem controversia erit, quin huc quoque referenda sint, quæ ex Cod. MSto Oxonii Περὶ τρόπων ποιητικῶν bona fide repræsentō. Ἄσπεϊσμός;

— παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀστεϊζομένη ἡ ἑλαία φησιν Ἐγὼ
 φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί. καλεῖται δὲ τοῦτο προσποίησης.
 Levi enim mutatione fiet Jambus Scazon :

Φαύλη δὲ πάντων εἰρή ἔγωγε τῶν δένδρων.
 Τουρ. in *Suid.* ii. p. 458. Ἐγὼ δὲ πάντων εἰμί φαύλη τῶν
 δένδρων.]

XCIV.

Ἐπλευσεν εἰς Μίλητον. ἦν γὰρ ἡ νίκη
 Θάλητος, ὅς τ' ἦν ἄλλα δέξιος γνώμη,
 Καὶ τῆς ἀμάξης ἐλέγετο σταθμῆσασθαι
 Τοὺς ἀστερίσκους, ἧ πλέουσι Φοίνικες.

Achilles Tattius ad Arati Phæn. c. 1. Ὅτι δὲ ἄλλοι ἄλλο εὖρον,
 ἐκ τοῦ Θάλητα τὴν μικρὰν ἀμαξαν εὐρηκέναι, δῆλον. Ὁ γοῖν
 Καλλιμαχὸς φησιν, Ἐπλευσεν &c. ut supra, nisi quod ibi sit ὅς
 τὴν et λέγεται. Diogenes Laërtius vita Thaletis: Καλλιμαχος
 ὁ αὐτὸν (Θάλητα) οἶδεν εὐρετὴν τῆς ἀρκτου τῆς μικρᾶς, λέγων
 ἐν τοῖς Ἰάμβοις οὕτως,

Καὶ τῆς ἀμάξης ἐλέγετο σταθμῆσασθαι

Τοὺς ἀστερίσκους, ἧ πλέουσι Φοίνικες.

[*Emendate citat Scaliger ad Manil.* p. 40. ὅς τὰ τ' ἄλλα δέ-
 ξιος γνώμην. *Idem* μοχ οἷς πλέουσι.]

XCV.

Θάλης με τῷ μεδεῦντι Νειλέω δήμου
 Δίδωσι, τοῦτο οἷς λαβῶν ἀριστεῖον.

Diogenes Laërt. vita Thaletis. Ταῦτα δὲ Καλλιμαχος ἐν τοῖς
 Ἰάμβοις ἄλλως ἰστορεῖ, παρὰ Λεανδρίου λαβῶν τοῦ Μιλησίου.
 Βαθυκλέα γὰρ τινα Ἀρκάδα ξιάλην καταλιπεῖν, καὶ ἐπισκηψαί
 δοῦναι τῶν σισαῶν τῷ πρωτίστῳ. ἐδόθη δὲ Θαλῆ, καὶ κατὰ περί-
 οδον πάλιν Θαλῆ, ὃ δὲ τῷ Διδύμαίῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν, εἰπὼν
 οὕτω, κατὰ τὸν Καλλιμαχον.

Θαλῆς με τῷ μεδεῦντι Νειλέω δήμου

Δίδωσι, τοῦτο οἷς λαβῶν ἀριστεῖον.

XCVI.

Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθε.

Etymolog. Magn. Θάλης Θάλητος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.
 Πολὺ τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ἠλίσθεν. ἔστι δὲ χωρίαμος. τροχαίον
 γὰρ ἔχει ἐν τῷ ἔκτῳ ποδί. Ubi legendum pro πολὺ, πάλιν:
 Laërtius: ἐδόθη δὲ Θαλῆ, καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῆ. Eadem
 enim est historia: deinde lege eis Θάλητ' ἀνώλισθε; versus gra-
 tia, tum et sententiæ; nam ἀνωλισθεῖν est *tursum et retrorsum*
 ἠλίσθεῖν. Postremo scribe χωλίαμος: quod et res ipsa postu-

lat, et verba Grammatici; quia Trochæum habet in sexto pede: quod proprium est Jambi Scazontis. alter enim vel Jambum, vel Pyrrhichium habet.

XCVII.

ὦ ὦ μὰι τοῦ πιοντός ἀγκύραι.

Apollonius de Syntaxi p. 219. de vocativo pronominum. Ἔστι δὲ καὶ τὰ τῆς χρήσεως, ἥνικα ὁ Νέστωρ τοῦς ἰδίους παῖδας προσφωνῆ, Παῖδες ἐμοί. καὶ ἐστὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ὦ ἔμοι τοῦ απιοντός ἀγκύραι. Pars est, ut mihi videtur, Jambi Scazontis.

XCVIII.

— τὰ τράχηλα γυμνάζει.

Etymol. Mag. v. Κέλευθος. Ὁ τράχηλος τὸ τράχηλον. ἐνθεν πληθυντικῶς παρὰ Καλλιμάχῳ, τὰ τράχηλα γυμνάζει. De tauro, ut opinor, loquitur; Qui tentat sese, atque irasci in cornua discit Arboris obnixus trunco.

Eustathius Iliad. B. p. 81. Κέλευθά, μεταπλασμὸν γένους φασὶ παλαιοί. Καὶ τὸ, γυμνάζει τὰ, παρὰ Καλλιμάχῳ. Si Etymologum sequeris, erit membrum Cholambi; si Eustathium, Hexametri. Bentl.

[Schol. Venet. ad Iliad. B. 312. ὡς ἀπὸ τοῦ τραχήλου, τὸ τράχηλον. ἐνθεν πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ, τὰ τράχηλα γυμνάζειν.]

XCIX.

Ἄλειός ὁ Ζεὺς —

Pindari Scholiastes x. Olymp. 59. Καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία, Ἥλειόν εἶπε Καλλιμάχος Ἄλειός ὁ Ζεὺς.

C.

Τῷ γ' ἐμῷ δοκῶ.

Eustathius Od. i. p. 351. Ὅτι τὴν δοκῶσιν καὶ ὑπόληψιν, δοκὸν ὁ Καλλιμάχος ἔφη, γράψας, Τῷ γ' ἐμῷ δοκῶ, ἤγουν τῆ ἐμῇ δοκῆσει. Bentl. Adde Fabric. ad Sext. Empir. p. 71. Ernesti.

IBIS. IBIS.

Clemens Alexand. Strom. lib. 5. Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητής, καὶ Καλλιμάχου Ἰβίς, καὶ τὰ Αἴτια, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶς ἐκκεῖται ἅπασιν. Ita Codex MStus Dionysii Salvagnii: In vulgatis Ἰβίς abest. [v. Salvagnium ad Ibin p. 47. Ernesti.]

Huc itaque vel ad Αἴτια refer illud Statii iv. Sylvarum, in Epicedio patris:

Tu pandere dictus

Carmina Battiadae.

Suidas v. Καλλιμαχος. Ἰβίς. ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηθευμένον εἰς ἀσάρειαν καὶ λοιδορίαν εἰς τινα Ἰβίην, γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου, ἣν δὲ οὗτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ γράψας τὰ Διγωνατικὰ. Ovidius in Ibide.

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,

Hoc ego devoveo teque tuosque modo.

Utque ille, historiis involvam carmina caecis:

Non soleam quamvis hoc genus ipse sequi.

Illius ambages imitatus in Ibide dicar,

Oblitus moris iudiciiue mei.

Idem ibidem:

Et quibus (diris) exiguo est volucris devota libello,

Corpora projecta quæ sua purgat aqua.

Ubi Scholiastes vetus: *Callimachi vota in Ibin avem Ægyptiam, quæ rostro projecta aqua alvum purgare solet.*

Scholiastes vetus ad Ovidii Ibin: *Dareus secundus primi Darei filius incubuit primo in regnum; sed succedere non potuit, donec juraverat, quod cives suos veneno, sicut primus, non interficeret: postquam vero fuit in regno; non veneno, sed ponens eos in area plena calido cinere interficiebat; ut Callimachus contra suum Ibin:*

Et tu dispereas, sicut periire secundus

Dareus multo quos cinere obruerat.

Idem: *Callimachus dicit Eurydamantem et Thrasyllum inimicos fuisse: Eurydamantem vero a Simone Larissæo circa tumultum Thrasylli raptatum fuisse.* Scholiastes Homeri Iliad. X. 398. Ὁ δὲ Καλλιμάχος φησιν, ὅτι πατριὸν ἔστι Θεσσαλοῖς τῶν τῶν φιλιτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους. Σίμωννα γὰρ φησι Θεσσαλὸν τὸ γένος Εὐδουδάμαντα τὸν Μειδίου σύρειν, ἀποκτείνοντα Θράσυλον (lege Θράσυλλον) τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. ἀψασθῆναι τε τοῦ νόμου πρῶτον. τοῦτον γὰρ ἐξάψαι τοῦ διφρου τὸν φονέα, καὶ περὶ τὸν τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἔλκειν. (Θράσυλλον Schol. Venet.) [Binos Callimachi de hac ipsa re versus conservavit Proclus in Platonis Polit. p. 391. εἶρηται μὲν οὖν καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν (i. e. ab antiquis Homeri Interpretibus) ὡς Θεσσαλικὸν τι τοιοῦτον ἦθος ἦν, καὶ ὁ Κυρηναῖος μαρτυρεῖ ποιητῆς

— πάλαι δ' ἔτι Θεσσαλὸς ἀνὴρ

Ῥυστάζει θιμένον ἀμφὶ τύμβον φονέας. Ruhnken.]

[*Mirum est Ruhnkenium non correxisse ἀμφὶ τάφον quod præbet Homeri Scholiasta.*]

Idem: *Callimachus dicit, Hypermnestram, quondam in adulterio deprehensam cum fratre mariti sui, profugisse auxilio tene-*

brarum ; deinde servum Pavonem et Locrin ancillam necavit, ut illa Locris diceretur deprehensa.

Idem : Thracia Bistoniam a Bistone palude dicta est ; et ibi, autore Callimacho, in oppido Seris nomine multi viri a Lacedæmoniiis interfecti sunt pro templo Minervæ. Ideo Minerva fertur lumina sua operuisse.

Idem : Callimachus dicit, in Creta Menedemo sacra fieri sine ferro ; quia in bello Trojano pluribus vulneribus cultrorum interiiit.

Idem : Paphagus Epirotes, cum circumscideret urbem Ambraciam, venatum exivit ; et læcænæ catulum nactus ab ea insectata dilaniatus est, autore Callimacho.

ΙΟΥΣ ΑΦΙΞΙΣ.

Citante Suida in vita Callimachi.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΙΧΘΥΩΝ.

Teste Suida in v. Καλλιμάχος.

Huc fortasse referendum illud Hesychii : Ἰωψ, ἰχθύς ποῖος παρὰ Καλλιμάχῳ. [Vide supra ad Frugm. XXXVIII.]

ΚΤΙΣΕΙΣ ΝΗΣΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΙ.

Suidas v. Καλλιμάχος.

ΚΥΔΙΠΠΗ.

Hujus Poëmatii mentionem facit Ovidius :

Callimachi numeris non est dicendus Achilles :

Cydirpe non est oris, Homere, tui. Bentleius.

Ad librum Elegorum pertinuisse supra monui. Ernest.

CI.

Ἄλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖς κεκολαμμένα τόσσα φορεῖτε

Γράμματα, Κυδίππην ὅσ' ἐρέουσι καλήν.

Schol. Aristoph. Acharn. Ἴδιον ἑραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις οὕτως, Ὁ δέῃνα καλός. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἄλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φορεῖτε

Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

Ubi notandum φύλλοισι, quam lectionem tutatur ipse Scholiastes : si enim apud hunc quoque legeris, δένδροις ἢ φλοιοῖς ;

bis eandem rem dixeris. Idem quippe est inscribere *arboribus*, ac *corticibus*. Bona tamen Grammatici hujus venia, liceat nobis restituere φλοιῶσι, (quod scribebant φλοῦσι) pro φύλλοισι. Quis enim amator adeo insulsus, ut amatæ nomen perituris *foliis* inscribat?

— *Foliis tantum ne nomina manda;*

Ne turbata volent rapidis ludibria ventis:

Æneæ sunt preces ad Sibyllam. Contra quæ corticibus incisa sunt nomina, tam diu mansura sunt, quam ipsæ arbores:

Certum est in silvis, inter spelæa ferarum

Malle pati, tenerisque meos incidere amores

Arboribus: crescent illæ, crescetis amores.

Lucianus in Ἐρωτες: Ἦδη δὲ πλέον αὐτῶ τοῦ πάθους ἐρεθίζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσπετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. Glauco Epigramma Antholog. lib. 1.

Ναὶ, ναὶ, Πᾶν συρικτά. καὶ εἰς αἴγειρον ἐκείναι

Σοὶ τι κατὰ φλοιῶ γράμμ' ἐκόλαψε λέγειν. *Bentl.*

Pieronius Verosim. p. 99. verissime ex Aristæneto i. 10. emendat φλοιῶσι κεκολαμμένα, quod pro κεκοιμμένα reponere non dubitavimus. Κολάπτειν verbum proprium esse in hac re, ipse ostendit. *Ernest.*

CII.

Πολλοὶ καὶ, φιλέοντες Ἀκόντιον, ἦκαν ἔραζε

Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Scholias Aristoph. ad Pacem: Ἀθήναιος ἐν τῇ ἰε φησὶν. ὅτε κότταθος Σικελικὴ τις ἔστι παιδιὰ, πρώτων εὐρόντων Σικελῶν — ὅτι δὲ τῶν ἐσωμένων ἐμμένητο αφιέντες ἐπ' αὐτοὺς τοὺς λεγομένους κοττάθους, δῆλον ποιεῖ Ἀχαιοὺς, καὶ Καλλιμάχος.

Πολλοὶ δὲ φιλέοντες ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε

Οἰνοπότησι κενὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Sic editio Frobenii: sed Aldina, Οἰνοπότη Σικελὰς: quæ emendanda sunt ex Athenæo lib. xv. p. 668. καὶ Καλλιμάχος δὲ φησι.

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε

Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Animadvertite errorem Casauboni et aliorum; qui ἀκόντιον hic *jaculum* sive *humorem ejaculatum* interpretantur. Scribendum enim Ἀκόντιον; qui Acontius erat amator Cydippes; ut ex Epistolis Ovidii vel pueris notissimum. *Mulli*, inquit, *quæ ephēbium Acontium amabant, inter pocula ludebant cottabis; ut augurarentur, an unquam voti compotes futuri essent.* Quare sine dubio hoc Fragmentum ad *Cydippen* pœma referre oportet.

ΚΩΜΩΔΙΑΙ.

Auctore Suida. v. Καλλιμάχος.

ΜΕΛΗ.

Eodem auctore.

ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣΗΓΟΡΙΑΙ ΚΑΤΑ ΕΘΝΟΣ
ΚΑΙ ΠΟΛΕΙΣ.

Eodem auctore. *Bentl.* v. supr. ad XXXVIII.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ.

Eodem auctore. [*Hic titulus in Catalogo Scriptorum omissus est. Liber fortasse complexus est laudes vel descriptionem Musei Alexandriae cui ipse præfuit Callimachus.*]

ΝΟΜΙΝΑ ΒΑΡΒΑΡΙΚΑ.

Suidas: Φασηλιτῶν θῦμα, ἐπὶ τῶν εὐτελεῶν καὶ ἀναίμων τίθεται. Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Καλαβρῶ, θύειν φησι Καλλιμάχος ἐν βαρβαρικοῖς Νομίμοις. [*Tour. in Suid. ii. p. 334. ex Athenæo reperit τῷ Κυλάερα.*]

ΠΕΡΙ ΟΡΝΕΩΝ.

Etymologicon Magn. Πέλεινα καὶ κίρκος, ἐστὶν εἶδος ἰέρακος· εἰσὶ δὲ γένη ἰέρακος ὀκτώ, ὡς φησι Καλλιμάχος ἐν τοῖς Περί Ὀρνέων. Et Scholiastes Apollonii Rhodii lib. i. vs. 1049. Κίρκος εἶδος ἰέρακος. ἔστι δὲ ἰεράκων γένη ἕξ, ὡς Καλλιμάχος ἰστορεῖ ἐν τῷ Περί Ὀρνέων.

Athenæus lib. ix. p. 388. Καλλιμάχος ἐν τῷ περὶ Ὀρνέων, διαστάναι φησι πορφυρίωνά πορφυρίδος, ἴδια ἐκότερον καταριθμούμενος. τὴν τρυφήν τε λαμβάνει τὴν πορφυρίωνα ἐν σκότῳ, ἵνα μή τις αὐτὸν δεῖσθαι, ἐχθραίνει γὰρ τοὺς τρυφίους αὐτοῦ τῆ τρυφῆ. pro ἴδια ἐκότερον corrige ἴδια ἐκότερου.

Idem lib. ix. p. 390. Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζῶου τῆς ὄρνιθος ὅτι ὁ πέρδιξ ἔστι μὲν χερσαῖος, σχιδανόπους, ζῆ δὲ ἔτη ιε &c. Τὰ αὐτὰ ἰστορεῖ καὶ Καλλιμάχος ἐν τῷ Περί Ὀρνέων.

Idem p. 394. Καλλιμάχος ἐν τῷ Περί Ὀρνέων, ὡς διαφόρους ἐκτίθεται φάσσαν, πυραλλίδα, περιστερὰν, τρυγόνα.

Idem p. 365. Τῆς δὲ νήπτης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ἧν καὶ τὸ νήχυσθαι καὶ τὸ κολυμβᾶν ἐκτίθεται, μνημονεύει μετὰ ἄλλων λιμναίων πολλῶν Καλλιμάχος αὐτῷ Περί Ὀρνέων.

Hesychius: Σιαλενδρίς, ποῖος ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ælianus de Animal. xv. 28. Καλλιμάχος δὲ εἰς γένη φησι

εἶναι σικωπῶν. καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ συγκεκληρωῖσθαι σικωπῆ. καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν λέγεσθαι σικωπῆς, τοὺς δὲ αἰσικωπῆς. Et Athenæus ix. p. 391. Καλλιμάχος φησι δύο γένη εἶναι σικωπῶν, καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ οὐ. διὸ καὶ καλεῖσθαι τοὺς μὲν σικωπῆς αὐτῶν, τοὺς δὲ αἰσικωπῆς. εἰσὶ δὲ γλαυκοί. Et Theocriti Schol. Idyll. i. Σικωπῆ, ὡς Καλλιμάχος φησι, φθέγγεται ὡσπερ ἐπισικωπῶν τῆ φωνῆ· ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται. [*Huc referendum monuit Casaubon.*]

Theocriti Schol. Idyll. ii. Τὴν ἰσχυρά φησι Καλλιμάχος ἡ χυῖς πυραγέσα. φασματικῶν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῆ· ὅθεν ὁμοίως εἰς ὀρνιθίων αὐτῆν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Προ μεταβαλεῖν, scribe μεταδιδιχῆναι.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 82. Κρέξ, ὄρνεν θαλάσσιον ἰσχυρὸν ἐοικός. Καλλιμάχος δὲ ἐν τοῖς Περί Ὀρνιθῶν φησι τοῖς γαμοῦσι δυσκοινοῖστον εἶναι.

Aristophanis Schol. ad Aves p. 398. Εὐφρόνιος φησι τὸν πάππον ὄρνεν τι εἶναι — Καλλιμάχος. οὐκ ἀναγράφω τὸν πάππον. *Callimachus in suo Catalogo avium non recenset paprum. Patebit ex sequentibus.*

Idem ibidem p. 413. Τὴν Κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλιμάχος.

Idem p. 380. Κεβλήπυρις, μήποτε οὐχ ἔν ἐστιν, ἀλλὰ δύο. Καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγέγραπται κέβλη.

Ibidem: Ἡ πορφυρίς ἀναγέγραπται, κερχγίς δὲ οὐ, ἀλλὰ κερχη. καὶ ἡ κολυμβῆς δὲ φαίνεται, καὶ ὁ δρόσις, καὶ ἡ ἀμπελίς. lege ἡ κολυμβῆς, ex loco Athenæi modo laudato.

Ibidem: Ὁ ἐλεᾶς μήποτε ἐλείας ἐστίν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγεγραμμένους. φησὶ γὰρ· Ἐλεία μικρὸν τινὲ ἀγαθόν. ἀναγέγραπται δὲ καὶ ἡ ὑπόουμις, καὶ ὁ κερτῆς, καὶ ὁ ἐξυδρόπιος, καὶ ἡ πορφυρίς, καὶ ὁ δρόσις, καὶ ἡ ἀμπελίς.

Ibidem p. 403. Ἡ γὰρ βάσκω καὶ καταρράνται εἰσι παρὰ Καλλιμάχου ἀναγεγραμμέναι, καὶ ἀντὶ ἐδωλίω εἰδώλιος. Sed in loco Aristophanis, quem nunc exponit Scholia-tes, legitur ἐρωδιῶ. Quamobrem aut in textu legendum ἐδωλιῶ, aut in Scholiis (quod malo) ἀντὶ ἐρωδιῶ εἰδώλιος.

[*Callimachi librum de Avibus secutum fuisse Macrum in Ornithogonia putat F. Ursinus ad Virgil. Georg. III. 421. Minus recte. Callimachi enim opus nihil aliud fuisse videtur quam nudus avium catalogus. Macri carmen non inelegans fuit, ex quo citantur duo versus de cycno. Laudatur autem ab Athenæo ix. p. 393. E. Ὀρνιθονομία ποιητρία cuiusdam cui nomen Boeo. Locus est de cycno. [Hunc autem librum refer ad Ἐθνικὰς Ὀνομασίας.]*

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΣΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑ-
ΔΑΜΨΑΝΤΩΝ, ΚΑΙ ΩΝ ΣΥΝΕΓΡΑΨΑΝ, ΕΝ
ΒΙΒΛΙΟΙΣ Κ ΚΑΙ Ρ. Suidas.

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΟ-
ΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΔΙ-
ΔΑΣΚΑΛΩΝ. Suidas.

[Pro διδασκάλων Pearsonius corrigit διδασκαλιῶν, probante Kustero. Sed ita dudum hunc locum citaverat Jo. Woverius Polymath. cap. xii. p. 102. qui recte, meo iudicio, cap. xvi. p. 130. Πίνακα τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, et Πίνακα τῶν Δημοκρίτου συνταγμάτων refert ad Πίνακα παντοδαπῶν συγγραμμάτων. Sed et Πίναξ τῶν Ῥητορικῶν et Πίναξ τῶν νόμων hujus operis partes fuere. Vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. ii. p. 488. Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου Πίνακας memoratur ab Athen. ix. p. 408. F. Ruhnken.]

Athenæus lib. viii. p. 336. Ἐγὼ γὰρ πλείονα τῆς μέσης καλουμένης Κωμωδίας ἀναγνοὺς δράματα τῶν ὀπτακοσίων, καὶ τούτων ἐκλογὰς ποιησάμενος, εὐπεριέτυχον τῷ Ἀσωποδιδασκάλῳ Ἀλέξειδος, ἀλλ' οὐδ' ἀναγραφῆς ἀξιοθέντι σὺνίδια. Οὔτε γὰρ Καλλιμάχος, οὔτε Ἀριστοφάνης αὐτὸ ἀνέγραψαν, ἀλλ' οὐδὲ εἰ τὰς ἐν Περγαμῷ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι.

Scholias Aristoph. ad Nubes p. 91. Ἐρατοσθένης δὲ φησι, Καλλιμάχον ἐγκαλεῖν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὑστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικῶν τῶν Νεσελῶν. σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου, ὅτι πρότερον καθεῖται. λαμβάνει δ' αὐτὸν, φησὶν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἶρηκεν, ἐν δὲ ταῖς ὑστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον. αἱ Διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι.

Item ad Aves p. 412. Λικυμνίαις βολαῖς) Ὁ μὲν Καλλιμάχος γράφειν οὕτως, Λικυμνίαις βολαῖς φησὶ, ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται.

Athenæus xi. p. 496. Δίξιλος Αἰρησιτεῖχει. τὸ δὲ δῶμα τοῦτο Καλλιμάχος ἐπιγράφει Εὐνούχῳ. Ἐτ paullo infra: Δίξιλος ἐν Εὐνούχῳ ἢ Στρατιώτῃ. ἔστι δὲ τὸ δῶμα διασκευή τοῦ Αἰρησιτεῖχους.

Etymolog. Magn. v. Πίναξ. Ὁ Χοιρόδοσκος εἰς τὸ Ἀνεκφώνητον, λέγει Πίνακας ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαὶ ἦσαν τῶν δραμάτων. Ὁ οὖν Καλλιμάχος ἐποίησε Πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαί, παρὰ τῶν Ἀρχαίων οἷς ἐντυχῶν ὁ γραμματικὸς ἐποίησατο τὰς ἐπιθέσεις τῶν δραμάτων.

Ptolemæus Hephæstio lib. v. Ὅτι τὸ,

Καὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκαθραν ἔχουσιν,
ἀριστὸν δὲν Καλλιμάχῳ, Εὐθύλου ἐστὶ τοῦ Κωμικοῦ εἰς Διονύσου
Κωμῳδίᾳ. legendum ἔδουσιν. Et fortasse hoc Fragmentum
aliò referendum.

ΠΙΝΑΞ ΠΑΝΤΟΔΑΠΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜ- ΜΑΤΩΝ.

Athen. lib. xiv. p. 643. Οἶδα δὲ καὶ Καλλιμάχον, ἐν τῷ τῶν
παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι, ἀναγράφαντα πλακούντο-
ποιικὰ συγγράμματα Αἰγυμίου καὶ Ἠγησίππου καὶ Μητροδίου,
ὅτι δὲ Φαίτου.

Idem lib. vi. p. 244. Τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ σύγγραμμα ἀνα-
γράφει Καλλιμάχος ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν πίνακιν, γράφων
αὐτως· Δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν. Χαιρεφῶν, Κυρησίων. εἰθ' ἐξῆς τῆς
ἀρχῆς ὑπέθηκεν. Ἐπειὴ μοι πολλάκις ἐπέστειλας, στίχων τὸ ε.
lege Ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν Πίνακι, et Χαιρεφῶν Κυρησίων.
vide, si lubet, dissertationem nostram ad Johannem Antiochen-
sem.

Idem lib. i. p. 4. Ἀρχέστρατος ὁ Συρακούσιος ἢ Γελῶος ἐν
τῇ, ὡς Χρυσίππος, ἐπιγραφομένη Γαστρονομίᾳ· ὡς δὲ Λυγκεὺς καὶ
Καλλιμάχος, Ἠδουπαθεῖα· ὡς δὲ Κλέαρχος, Δειπνολογία· ὡς δ'
ἄλλοι, Ὀψοποιία.

Idem lib. ii. c. 28. Ἐκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας Πεαιρηγί-
σει, εἰ γνήσιον συγγραφέως τὸ βιβλίον. Καλλιμάχος γὰρ αὐτὸ
ἀναγράφει, Νησιωτου.

Suidas: Ὡλῆν, Δουαῖος ἢ Ἐπερθέσειος, ἢ Λύκιος, ἐποποιός·
μᾶλλον δὲ Λύκιος ἀπὸ Ξάνθου, ὡς ἀγλῶι Καλλιμάχος, καὶ ὁ Πο-
λυύστωρ ἐν τοῖς περὶ Λυκίας. [Respicit ad H. in Del. vs. 304.
Ruhnken.]

Athenæus lib. vi. p. 252. Ἀττάλου δὲ βασιλέως ἐγένετο κόλαξ
καὶ διδάσκαλος Λυσίμαχος. ὃν Καλλιμάχος μὲν Θεοδώρειον ἀνα-
γράφει. Ἐμπεππος δὲ ἐν τοῖς Θεοφράστου μαθηταῖς καταλέγει.

Diogenes Laërtius in Eudoxo: Οὗτος τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀσ-
χάτου διήκουσε, τὰ δὲ ἱατρικὰ Φιλιστήκωνος τοῦ Σικελιωτου, καθὰ
Καλλιμάχος ἐν τοῖς Πίναξί φησι.

Idem in Parmenide: Καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ,
καθὰ περ Ἡσίοδος καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς — Καλλι-
μάχος δὲ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸ ποίημα.

Harpocration v. Ἴων. Ἐγράψε δὲ, καὶ φιλόσοφόν τι σύγ-
γραμμα, τὸν Τετραγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλιμάχος ἀντι-
λέγεσθαι φησιν, ὡς Ἐπιγένους.

Scholiasies Pindari, de ii. Ode Pythiorum. Οἱ μὲν γὰρ οὐδ'
ὄλιγος αὐτὸν φασὶν Ἐπινίκιον εἶναι. Τίμαιος δὲ, Θυσιαστήριον· Καλ-

λίμαχος δὲ, Νευμακίον· Ἀμμώνιος δὲ καὶ Καλλίστρατος, Ὀλυμπιακόν.

Proclus in Parmenidem Platonis, nondum editus: Διδάσκων μὲν ὁ Παρμενίδης ὦν, μαθητῆς δὲ ὁ Ζήνων, Ἐλεόται δὲ ἄμφω, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ διδασκαλείου μεταλαβόντες, καθάπερ καὶ ὁ Καλλίμαχος ἰστόρησεν. [Procli Cod. Regius hoc modo: ἀλλὰ καὶ τοῦ Πυθαγορικῷ διδασκαλείου μεταλαβόντες, καθάπερ καὶ ὁ Νικόμαχος ἰστόρησεν. Ruhnkem.]

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΡΗΤΟΡΙΚΩΝ.

Dionysius Halicarnassensis de Dinarcho p. 116. Inter Dinarchi orationes κατὰ Θεοκρίνου. *Ἐνδειξις τοῦ πατρὸς Ὠ' Ἀθηναῖοι. Τοῦτον Καλλίμαχος ἐν τοῖς Δημοσθένους φέρει.

Idem Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος p. 171. Ὁ δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν καὶ τοὺς πρέσβεις τοὺς παρὰ Φιλίππου ῥηθῆις λόγος, ὃν ἐπιγράφει Καλλίμαχος ὑπὲρ Ἀλονήσου.

Idem de Dinarcho p. 112. *Ἄμα δὲ ὁρῶν οὐδὲν ἀκριβὲς οὔτε Καλλίμαχον, οὔτε τοὺς ἐν Περσγάμου γραμματικῶς περὶ αὐτοῦ γράψαντας, ἀλλὰ παρὰ τὸ μὴδὲν ἐξετάσαι περὶ αὐτοῦ τῶν ἀκριβεστέρων ἡμαρτηρότας, ὡς μὴ μόνον ἐψεύσθαι πολλά, ἀλλὰ καὶ λόγους τοὺς οὐδὲν μὲν αὐτῷ προσήκοντας, ὡς Δεινάρχου, τούτῳ προστίθεσθαι, τοὺς δ' ὑπ' αὐτοῦ γραφέντας ἐτέρων εἶναι λέγειν.

Idem de Isæo p. 105. *Ἔστι δὴ καὶ παρὰ Λυσία τις λόγος, ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου δίκην φεύγοντος περὶ κλήρου ποιούμενος τὴν ἀπολογίαν· Τοῦτον ἐπιγράφει τὸν λόγον Καλλίμαχος περὶ Φερωνίου ὑπὲρ τοῦ Ἀνδροκλείδου κλήρου.

Scholias Aristoph. ad Aves p. 395. Μένονται δὲ καὶ Προδίκου (Aristophanes) ἐν Νεφέλαις. Οὐκ ὀρθῶς δὲ ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ῥήτοσι καταλέγει. σαφῶς γὰρ ἐν τούτοις εἰλόγητος.

Harpocratio v. Ἐνεπίσημμα. *Ἔστι δὲ καὶ λόγος τις ἐπιγραφόμενος, Δημοσθένος πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπίσημματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφει ὡς γνήσιον, Διονύσιος δ' ὁ Ἀλικαρνασσεύς ὡς ψευδεπίγραφον.

Athenæus lib. xv. p. 669. Χαλκιδεύς δὲ προσηγορεύθη (Διονύσιος) διὰ τὸ συμβουλεύσαι Ἀθηναίους χαλκιδῶ νομισματι χρίσασθαι. καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλίμαχος ἐν τῇ τῶν Ῥητορικῶν ἀναγραφῇ.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ.

Athenæus lib. xiii. p. 585. Ἐμμελής δ' ἦν πᾶσι ἡ Γνάβαινα, καὶ οὐκ ἀνάστεις θλίβεσθαι, ἧτις καὶ Νόμον Συσσητικὸν συνέγραψε, καὶ ὃν δεῖ τοὺς ἔραστὰς ὡς αὐτὴν καὶ θυγατέρα εἰσιέναι, κατὰ ζῆλον τῶν τὰ τοιαῦτα συνταξαμένων φιλοσόφων. Ἀνέγρα-

ὡς δ' αὐτὸν ὁ Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν Νόμων, καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ τῆδε παρέθετο, ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὁμοίος στιχῶν τριακοσίων εἰκοσιτριῶν.

ΠΗΝΔΕ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ ΓΛΩΣΣΩΝ
ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΩΝ. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ ΠΟ-
ΤΑΜΩΝ. Suidas.

[*Huius operi duo etiam proxime sequentia, quasi partes ejus, accensenda sunt.*]

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ ΠΟΤΑΜΩΝ.
Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΣΙΑΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

Strabo lib. ix. p. 397. Οἷον ἐν Συναγωγῇ τῶν Ποταμῶν ὁ Καλλίμαχος γελαῖν φησιν, εἴ τις θαρρεί γράθειν, τὰς τῶν Ἀθηναίων παρθένους Ἀφύσσασθαι καθαρὸν γόνος Ἡριδάνοιο, οὐ καὶ τὰ βοσκήματα ἀπίσχον' ἄν.

Scholiastes Apollonii Rhodii i. vers. 1165. Καλλίμαχος δὲ ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ (Ῥυνδάκου) ἐν τῷ περὶ τῶν κατ' Ἀσίαν ποταμῶν.

Idem lib. ii. vs. 906. Καλλίχορος, ποταμὸς Παφλαγονίας, ἱερὸς Διονύσου, περὶ Ἡράκλειαν, οὐ μέμνηται ὁ Καλλίμαχος.

Servius ad Virgillii Eclogam x. *Callimachus Aganirpem fontem esse dicit Permessi fluminis.*

ΠΡΟΣ ΠΡΑΞΙΦΑΝΗΝ.

Scriptor incertus in vita Arati : Μέμνηται γοῶν αὐτοῦ (Ἀράτου) καὶ Καλλίμαχος ὡς πρεσβυτέρου, οὐ μόνον ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸς Πραξιφάνην, πάνυ ἐπαινῶν αὐτὸν, ὡς πολυμαθῆ καὶ ἄριστον ποιητῆν.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ.

Teste Suida.

ΣΕΜΕΛΗ.

Eodem Auctore.

ΤΡΑΓΩΪΔΙΑΙ.

Eodem Auctore.

ΥΜΝΟΙ.

Quorum extant sex : I. In Jovem. II. Apollinem. III. Dianam. IV. Delum. V. Lavacra Palladis. VI. Cererem.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

Athenæus lib. iiii c. 15. Ὅτι δὲ ὄντως Ἀφροδίτη, μαρτυρεῖ Καλλιμάχος ἢ Ζηρόδοτος ἐν Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασι γράφειν ὡδε. Ἀργεῖοι Ἀφροδίτη ὡς θύουσι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται Ὑστῆρια.

Harpocration: Ἄκη, πόλις αὐτῆ ἐν Φοινίκῃ, ἣν Νικάνωρ ὁ περὶ Μετονομασιῶν γεγραφώς, καὶ Καλλιμάχος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τὴν νῦν Πτολεμαῖδα καλουμένην φασὶν εἶναι.

Scholiasies Apollonii i. vs. 1116. Ἀπολλοδώρος φησι Νηπείας πεδίον ἐν Φρυγίᾳ. Ὁ δὲ Καλλιμάχος φησιν ἐν Ὑπομνήμασι Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πεδίον κατέχουσαν.

Eustathius ad M. Odys. p. 478. Καὶ Καλλιμάχος ἐν Ὑπομνήμασι τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναι φησιν Ἐφέσω τῷ Καύστρου ἐκβαλλομένην δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς τὸ μὲν πρῶτον μεταβαλεῖν αὐτὴν εἰς κύνα, εἶτα αὐτὴς ἐλέησασαν ἀποκαταστῆσαι εἰς ἄνθρωπον. καὶ αὐτὴν μὲν αἰσχυρθεῖσαν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἀπάγξασθαι. τὴν δὲ θεᾶν περιθεῖσαν αὐτῇ τὸν οἰκείον κόσμον, Ἐκάτην ὀνομάσαι.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ.

Vide in IAMBOS.

CALLIMACHEA
FRAGMENTA

LOCI INCERTI.

CIII.

Καί μιν Ἀλητιάδαι, πούλῳ γεγειότερον
Τοῦδε παρ' Αἰγειαῶνι θεῶν τελέοντες ἀγῶνα,

Θήσουσιν νίκης σύμβολον Ἴσθμιάδος,
Ζήλω τῶν Νεμέθε. πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,

Ἡ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρη.

Plutarchus Sympos. lib. 5. c. 3. Ἡ μὲν πίτυς ἦν στέμμα τῶν ἀγῶνων (τῶν Ἴσθμιακῶν) πάτριον. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζήλον ἡ τοῦ σελίου ξένος ὡν ἐπεισῆλθε δὲ Ἡρακλῆα, καὶ κρατήσας ἡμαί-

ρωσεν ἐκείνόν, ὡς ἰσθρὸν ἐπιτήθειον. — Καλλιμάχον δὲ τοῦτο διασαφρῖντα. λέγει δὲ ὁ Ἡρακλῆς αὐτῷ περὶ τοῦ σελίνου,

Καί μιν Ἀλητῖδαι πούλῳ γεγειότερον. &c.

Pro Ἀλητῖδαι, legendum Ἀλητῖάδαι, hoc est, *Corinthii*, ab Alete notissimo illo Corinthi rege et conditore. Unde Pindarus eos appellat *Aletæ filios*, Olymp. xiii. Ὑμνῶν δὲ, παῖδες Ἀλάται. ubi Scholiastes: Παῖδας Ἀλήτου, τοὺς Κορινθίους λέγει, ὡς αὐτοῦ ἀπογόνους. Recte autem γεγειότερον. Suidas: Γέγειαι βόες, αἱ ἀρχαῖαι. καὶ ἀρσενικῶς γεγειός. Etymologicon Magnum: Γέγειος, ὁ ἀρχαῖός, παρὰ Ἐκαταῖω, καὶ καλῶν ἦρ' ὅτι, τῶς ὁ γέγειος ἔχει λόγος· καὶ, ἦχει γέγειαι ἀνθεα μῆκυνός τε. Ubi illud non prætermittendum; ex Hecataeo, qui Historias scripsit oratione prosa, minime petita esse ista testimonia; quippe quæ Fragmenta sunt versuum. Lego itaque, Γέγειος, ὁ ἀρχαῖός, παρὰ Ἐκαταῖω καὶ Καλλιμάχῳ (scriptum erat compendiose Καλῳ.)

Ἡ ῥ' ὅτι τῶς ὁ γέγειος ἔχει λόγος —
καὶ

— ἦχι γέγειαι

* Ἀνθεα μῆκυνός τε —

Quæ conjectura inde firmatur, quod eandem vocem hic usurpet Callimachus; πούλῳ γεγειότερον. Porro, apud Plutarchum, in versu postremo legitur ἦ casu dativo, et Ἐφύρη recto. sed vicissim emendandum est, ἦ recto et Ἐφύρη dativo. Ἡ πῖτος ἔσπεφε τοὺς Ἐφύρη ἀγωνιστάς. Sic in Palladis Lavacris:

Οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδα Φρύξ ἐδίκαζεν ἔριν.

ubi vide quæ adnotavimus. Ephyre hic est Corinthus: Corinthii autem erant Isthmiorum δικασταὶ et ἀθλοθέται; ut Olympiorum Elei. Bentl. Ad h. l respexisse Steph. Byz. in Ἴσθμῶς, putat Berkelius, ubi est ἰκῆ Ἴσθμιάς. Ernest. [Verisimile est hoc fragmentum cum duobus proxime sequentibus ad Διτίους pertinere.]

CIV.

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικῶιο πύρου σχάσαντες ἔρετρα,

Λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἀρμονίης ὄφιος

* Ἄστυρον ἐκτίσσαντο. τὸ μὲν φυγάδων τὶς ἐνίσποι

Γραικός, ἀπὰς κείων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πέλας.

Strabo lib. i. p. 46. Λέγεται πολλά τεκμήρια τῆς Ἰάσονος στρατείας καὶ τῶν ἐπιδωξάντων Κόλχων, μέχρι τῆς Κρήτης καὶ Ἰταλίας καὶ τοῦ Ἀδρίου ὧν ἔνια καὶ ὁ Καλλιμάχος ἐπισημαίνεται, — λέγων περὶ τῶν Κόλχων·

Οἱ μὲν &c.

Et lib. v. p. 215. Ἡ δὲ Πόλα κτίσμα ἐστὶν ἀρχαῖον Κόλχων ἐπὶ τὴν Μήδειαν ἐκπεμφθέντων, διαμαρτόντων δὲ τῆς πράξεως, καὶ καταγνόντων ἑαυτῶν φυγῆν,

— τὸ μὲν φυγᾶν τις ἐπίσποι

Γραμικὸς (ὡς Καλλιμάχος εἶρηκεν) ἀτὰρ κείνων γλῶσσαν ὀνόμαυε Πόλας.

Isaacus Tzetzes ad Lycophronem p. 141. Πόλαι πόλεις εἰσὶν Ἡπίρου, ὑπὸ Κόλχων κτισθεῖσαι (leg. πόλις et κτισθεῖσα) τῶν καταδιωξάντων τὴν Μήδειαν, καὶ μὴ καταλαβόντων αὐτὴν, καὶ διὰ εὐδον Λήητος ἐσταῦθα κατοικησάντων καὶ κτισάντων τὴν πόλιν, ἣτις Κολχίδι φωνῇ Πόλαι καλεῖται. τὸ δὲ Πόλαι Κολχικῶς φυγᾶδας σημαίνει, ὡς φησι Καλλιμάχος.

**Ἄστυρον* est urbs quævis; idem quod *ἄστν*: ut supra in libro ii. *Αἰτίων*. **Ἄστυρον* εἰσανέβη. Urbs, inquit, Colchico vocabulo Πόλαι dicta, quod Græce verteris, πόλις φυγᾶδων. Sed in versu secundo vix opus est ut moneam τὸ ὄφις esse depravatum. Non sum nescius Harmoniam et Cadmum in angues mutatos esse. ut in fabula est. Verum in hoc loco, ubi *flavam* Harmoniam nominasset; quod formæ muliebri convenit: quam ineptum fuisset, *serpentem* memorare! Sine dubio legendum:

Ἄσα παρὰ ξανθῆς Ἄρμονίης τάφιον.

Apud lapidem flavæ Harmoniæ sepulchralem.

Ἄσα τάφιον, plane ut in Epigrammate de cippo quodam; λίθον τάφην. Τύμβον etiam Ἄρμονίης hunc tumulum appellant Apollonius Rhodius, et Dionysius in *Περιήγησει*. *Bentl.* [*Vid. Alberti Glossar. p. 274*] Lectionem ὄφις defendit *Col. Wesseling.* ad *Itiner. Ant.* p. 271. 272. *Ernest.* [*σχάσαντες, demittentes uti vertit Bentleius, stare nequit, cum penultimam corripiat. Corrige σχήσαντες, inhiabentes, cujus quidem aoristi aliud exemplum in promptu non habeo.*]

CV.

Οὐπω σκέλμιον ἔργον εἰς ζόανον ἀλλ' ἐπὶ τεθμὸν

Δὴ νεόγλυφον ἀναξ Δεῖας ἦσθα σανίς·

* Ὡδὲ γὰρ καθιδεύοντο Δεοὺς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης

Ἐν Δίνδῳ Δαναὸς λέϊον ἔθηκεν ἔδος.

Plutarchus apud Eusebium in *Præparat. Evang. lib. iii. c. 8.* Πρασ δὲ καὶ Σάμιοι ξύλινον εἶχον εἶδος, (lege ἔδος) ὡς φησι Καλλιμάχος,

Οὐπω σκέλμιον &c. ut jam exhibuimus.

Arponam hic verba Isaaci Vossii ad Catullum p. 259. *Callimachus ἀνα dixit pro ἀνασσα, in versibus, quos adscribemus,*

prout emendandos esse existimavimus: idque eo libentius, quod viri docti eos admodum difficiles esse crediderint:

Οὕτως κλείνιον ἔργον ἔης ξόαν', ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ

Δὴν δηναυγλύφου, ὦ ἄνα, ἦσθα σανίς.

᾿Ωδε καθιδρύντο θεοὺς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης

Ἐν Λίνῳ Δαναὸς λιτὸν ἔθηκεν ἔδος.

Τεθμοῦ idem est quod *θεσμοῦ*. *Nequaquam*, inquit, *præclarum opus fuisti, o statua; quippe tu, o dea, super struem ligneam antiqui et simplicis operis fuisti aliquando asser seu pluteus: ut de hac Samia dea habet Arnobius. Hæc Vossius: sane, si vera fas est dicere, nihilo melius quam docti illi qui difficilem locum esse crediderunt. Neque enim κλείνιος, præclarus, a quoquam usurpata vox est. Solus Hesychius post κλειδίον habet κλεινίος, ἐνδοξος. Sed locus est depravatus; et scribendum κλινὸς, hoc est, κλεινός. Nam apud hunc εἰ et ι ubique fere confunduntur. Idem alibi: Κλεινός, ὠραῖος, ἐνδοξος, ὀνομαστός. Illud, quod sequitur, ὦ ξόαν', portentum plane est: Quis enim vel fando audivit, ὦ ξόανος pro τὸ ξόανον? Τεθμός, inquit, est *θεσμός*, hoc est, *strues lignorum*. Sane *τεθμός* est *θεσμός*, cum hoc *legem* significat et *institutum*: non alias. Neque vero crediderim vel ipsum *θεσμός* notare *congeriem lignorum*. Solus enim hoc prodidit Hesychius; auctor exigua fide; quique ex mendosis codicibus infinita desumpsit: ut in hoc ipso loco *θεσμός* posuit pro *θεμοῦς*. Postremo ὦ ἄνα, o *rex*: de Junone dici opinatur Vossius. Quod quam inficetum et prorsus inauditum sit, nihil opus est dicere. Videamus, an hæc nobis melius succedant:*

Οὕτω Σκέλμιος ἔργον εὐξορον, ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ

Δηναίου γλυθάνῳ ἔξοος ἦσθα σανίς.

᾿Ωδε γὰρ ιδρύνοντο θεοὺς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης

Ἐν Λίνῳ Δαναὸς κίον' ἔθηκεν ἔδος.

Nondum Scelmios opus bene politum, sed more

Antiquo sculpturæ expers eras asser.

Sic enim tunc deos statuebant, quippe et Minervæ

Lindi Danaus columnam posuit pro statua.

Sententia est, *Nondum, o Juno Samia, statua eras in humanum formam effigiata, opus Scelmis statuarii: (ut nunc es) sed rudis et indolatus asser*. Scelmis, ut conjicio, nomen artificis, qui Junonem Samiam fecit. Ita apud Pausaniam de hoc vel illo simulachro passim legas, *Φειδίου ἔργον, Ἐπειῦ ἔργον, Πολυκλείτου ἔργον* &c. uti hic *Σκέλμιος ἔργον*. Sic apud Plinium, *opus Praxitelis* &c. Alii quidem artificem hunc, qui hic Scelmis vocatur, Euclidem appellant. Clemens in Protreptico: *Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας ξόανον σμίλη τῆ Ἐδουλείδου ποικιλήσθαι, Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ*. Sed hoc leve est; nam quoties in rebus hujusmodi diversa prodiderunt auctores. Bene

vero, σανὶς γλυφάνῳ ἄξοος, *asser scalptra non rasus*. Bene etiam, *more antiquo*. Clemens in Protreptico. Ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἀγαλμα ξύλον ἦν οὐκ εἰργασμένον (*lignum indolatum*, ut vertit Arnobius lib. 6.) Καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἴρας, ὡς φησὶν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σανὶς. ὕστερον δὲ ἐπὶ Προκλέους ἀργοντος, ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Arnobius ibidem: *Atque ut Aethlius memorat, ante usum disciplinamque fictorum* (a recto, fictores) *pluteum Samios coluisse pro Junone*. Tertullianus contra Gentes: *Ceres furrea, quæ rudi palo et informi ligno præstat*. Sic in Œdip. Colon. Sophocles de luco Eumenidum loquens, Κατὰ σεμνὸν ἐξόμην Βάθρον τὸδ' ἀσπίεπαρον. Schol. ἀσπίεπαρον, ἄγλυφον, καὶ ἀπελέκητον, καὶ ἄξυστον, οὐκ εἰργασμένον. Recte autem, ut opinor, in versu ultimo emendatum, κίον' ἔθηκεν ἔδος. Præcis enim temporibus columnæ pro Deorum simulachris positæ sunt. Clemens ibidem: Οἱ παλαιότεροι ξύλα ἰδρόντο περισαίῃ, καὶ κίονας ἴστων ἐν λίθων. Idem Strom. lib. i. p. 151. Πρὶν γ' οὖν ἀκριβοῦσθαι τὰς τῶν ἀγαλμάτων σχέσεις, κίονας ἰστάντες οἱ παλαιοὶ ἔσεβον τούτους ὡς ἀφιδρώματα τοῦ Θεοῦ: vide plura ibi ex Scriptoribus Φορωνίδος et Εὐρωπίας. Denique hic ipse Danaus, de quo loquitur Callimachus, Jovi et Dianæ columnas posuisse dicitur pro statuīs. Pausanias Corinth. p. 61. Δαναὸς δὲ ταῦτά γε ἀνέθηκε, καὶ πλησίον κίονας ἐς Διὸς καὶ Ἀρτέμιδος ἕσανον. Poteris etiam legere, Οὕτω Κέλμιος ἔργον, vel Κέλμιον. Κέλμις unus ex Idæis Dactylis, ferri inventor. Unde proverbium. Κέλμις ἐν σιδήρῳ. Vide Zenobium. Memorat etiam Clemens Strom. i. p. 132. Κέλμις τε αὐτὸ καὶ Δαίμαμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δάκτυλοι, πρῶτοι σιδήρον εὔρον ἐν Κύπρῳ, ὃ δὲ ἄλλος Ἰδαῖος εὗρε χαλκοῦ κράσιν. Sententia erit, *Nondum eras statua ferrea, sive ærea, ex materia quam Celmis invenit*. Vel, *Nondum fabricata eras instrumentis ferreis statuariorum*. Atque hæc quidem, ut pro certis venditare nolim, Vossianis saltem non deteriora esse ausim polliceri. Bentl. Longe melius, quam Is. Vossio, res successit Bentlejo. Sed in Σκέλμιος est mera conjectura, nullo nixa fundamento. Tractavit etiam hoc argumentum Kuhnius ad Pausan. vii. 3. p. 531. et ad Polluc. i. 7. n. 45. qui Κέλμιον legit. Id ipsum quoque sine historia, quæ nullo modo sinit huic Dactylo tribui signum Junonis, cum illius tempore adhuc rudes essent statuæ Deorum, ut bene monet Cel. Wesselingius Probab. cap. 34. qui probat conjecturam repudiatam a Kuhnio Σμίλιον ἔργον, vel Σμίλιδος, *opus Smilidis* Euclidis filii, cujus mentio apud Pausan. vii. 4. Kuhnium sequitur Corsinus Fast. Att. tom. i. p. 325. Ernest. [Σμίλιδος probat Valckenaer. Diatr. Eurip. p. 215. C. qui pro τεθμοῦ reponit βαθμοῦ. In secundo versu melius puto γλυφάνῳ ἄξοος.]

CVI.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρῆατι τῆμος ἔδωκα,
 Ξανθὰ σὺν εὐόδοις ἀκραλιπῆ στεφάνοις,
 Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ'. ὅσά τ' ὀδόντων
 Ἐυδόθι, νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδου,
 Καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον. ὅσα δ' ἀκουαῖς
 Εἰσεθέμην, ἔτι μοι μούνα πάρεστι τάδε.

Exstat apud Stobæum Titulo lxxxii. Versum secundum sic emendat magnus Grotius :

*Ἄνθε ἐν εὐόδοις ἀκραλιπῆ στεφάνοις.

ἀκραλιπῆ autem unguentata interpretatur, tanquam ab ἀλειφαρ. ut πισσαλιζῆς, κηλιζῆς, et similia. Paucis, ni fallor, arridebit hæc conjectura. Nihil tamen in mentem venit, quod vel mihi verisimile videatur. Bentl. [Quem vide etiam ad Horat. Ep. II. i. 187.] Perplacet mihi Cel. Valckenarii correctio :

Ξάνθε, σὺν εὐόδοις ἀβρά λιπῆ στεφάνοις.

Ceterum ex Elegis hoc fragmentum esse, idem recte, meo iudicio, conjicit. Ernest. [Tourpius corrigere voluit καρδαλιπῆ. Sed vid. Valcken. in Elegiaca Callimachi p. 232. ἀκρος et ἀβρός aliquoties confundi ostendimus ad Æschyl. Pers. 547. ἀβρά λιπῆ recepit Brunckius in Poët. Gnostic.] Latinis versibus eleganter expressit M. A. Muretus Poëm. lib. i. p. 49. Ruhnkem. [Elegantius vero Grotius, Poetarum interpres optimus.]

CVII.

Αἰθε γὰρ, ᾧ κούροισιν ἐπ' ὄμματι λίγνα φέροντες,
 Ἐρχίος ὡς ὑμῖν ἄξιζε παιδοφιλεῖν,
 Ὡδὲ νέων ἐράοιτε, πόλιν τ' εὐάνδρον ἔχοιτε.

Lucianus in Ἐρωτες. Καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθεῖην ἂν ἅπασι κήρυγμα, Αἰθε γὰρ &c. Bentl. Ἐρχιον Cel. Gesnerus putat esse Xenophontem, qui fuit Ἐρχιεὺς, e tribu Erchiensi, et respici ad locum Memorab. Socr. i. p. 716. B. De Ἐρχίος a tribu Ἐρχία repetendo etiam in mentem venerat Annæ Fabri p. 345. Enimvero nec Callimachus poetica licentia Ἐρχίος pro Ἐρχιεὺς dixit, nec Xenophontis locum in animo habuit. Nulla enim hoc in loco puero- rum amandorum norma traditur, sed simpliciter tantum narratur, qua ratione Socrates Critiam ab Euthydemii amore revocare instituerit. Quod si Callimachus aliquem ex antiquitate sapientem virum, auctoritatis gratia, laudare voluisset, non Xe-

nophontem, sed Solonem commemorasset, quem puerorum amorem certis legibus temperasse constat. Simplicissimum igitur fuerit dicere, aliquem sive Ἐρχιον sive Ἐρξίαν a Callimacho laudari propter pudorem ἐν τῷ παιδοφιλεῖν talem ac tantum, ut aliis hoc ingenio et his moribus recte amandi regulam dederit. *Ruhnken.* [Ex Elegis desumptum est hoc fragmentum. Φέρειν ἐπὶ κόβροις ὄμματα λίχνα ab Horatio dictum fuisset, In pueros oculos putres deponere. *Leopidas Tarent.* in *Analect.* i. p. 229. Ὡς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρά θεδορκῶς. *Vid. Porsoni Advers.* p. 76]

CVIII.

Τοῖς μὲν ἀρισκῦδης εὖνις ἀνῆκε Διὸς
Ἄργος ἔθειν, ἴδιόν περ ἐὼν λάχος· ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς ὅπως σκοτιή τρηχὺς ἀέθλος ἔοι.

Pindari Scholiastes x. Nem. Ἄργος ἦρας δῶμα] καὶ Καλλιμαχος·

Ταὶ μὲν ἀρισκῦδης εὖνις ἔθηκε Διὸς

Ἄργος ἔθειν, ἴδιόν περ ἐὼν λάχος· ἀλλὰ γενέθλη

Ζηνὸς ὅπως σκοτιή τρηχὺς ἀέθλος ἔοι.

Recte hic locus et emendatus et explicatus est a viro ingenioso Andrea Dacero. [*Ad Altioum refer.*]

CIX.

Καὶ γὰρ ὁ Θρηϊκίην μὲν ἀπέστρυγε χανδὸν ἄμυστιν

Ζωροποτεῖν· ὀλίγω δ' ἤδετο κισσυβίῳ.

Τῷ μὲν ἐγὼ τὸδ' ἔλεξα, περιστείχοντος ἀλείσου

Τὸ τρίτον.

Athenæus lib. xi. p. 477. Καλλιμαχος δ' ἔοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχρήσει (vel συγχύσει ut Casaub.) τῶν ὀνομάτων, λέγων ἐπὶ τοῦ οἰκείου ξένου τοῦ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλιδι συνεστιασθέντος αὐτῷ,

Καὶ γὰρ ὁ Θρηϊκίην μὲν ἀπήνατο χανδὸν ἄμυστιν &c.

Ὁ γὰρ λέγων ἀλεισον τὸ αὐτὸ καὶ κισσυβιον, τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῶν ὀνομάτων οὐ διαφυλάττει. Castigat Callimachum Athenæus, quod in his versibus idem poculum κισσυβιον vocaverit et statim ἀλεισον: cum inter se plane diversa sint. Sed pace dicam Athenæi; non est hujus culpæ affinis Callimachus. Non enim ἀλεισον illud, quo in illo convivio utebantur, vocat κισσυβιον: sed ait, Hospitem illum *alias* parvo κισσυβίῳ bibere solitum, utpote hominem vitæ siccae et sobriæ. Imo etsi in ipso illo convivio etiam κισσυβίῳ bibisse dicas, nihilo tamen minus aliud

κισσύβιον, aliud ἄλεισον: quippe ἄλεισον circumibat reliquis convivis commune; κισσύβιον autem proprium erat solius hospitis.

Pro ἀπήνατο apud Athenæum, recte corrigunt ἀνήνατο. sed alibi apud Athenæum habetur ἀπέστυγε. lib. x. p. 442. Πάντες οἱ Θρηῆες κλισυπόται. διὸ καὶ Καλλιμάχος,

Καὶ γὰρ ὁ Θρηῆϊκῆν μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστι
Οἰνοποτεῖν, ὀλίγω δ' ἦδετο κισσυβίῳ.

Quæ melior lectio est. Sic Hymno in Delum vs. 223.

Ἄλλαι μὲν πᾶσαι μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο.

et in Hecale:

Ἐσπέριον φιλέουσιν, ἀποστρυγέουσιν ἑῶν.

Laudat hæc Callimachi etiam Macrobius Saturn. v. 21. Sed et Callimachus meminît hujus poculi: Καὶ γὰρ ——— κισσυβίῳ. Bentl. In Epitom. MS. Reg. Athenæi L. X. pro καὶ γὰρ est αὐτὰς, et in altero versu κλισυπόται: hoc certe vitiosè. Quod ad ἀνήνατο attinet, Callimachus verbo ἀνήνασθαι hoc sensu usus est H. in. Del. vs. 46. et nescio quomodo magis huic lectioni faveo, præsertim cum et Macrobius habeat ἀπήνατο. Ad Elegos videtur pertinere. Ernest. [ἀνήνατο verum esse ostendit Valcken. in Eleg. Callim. p. 249.]

CX.

Τοῦνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μούνη ἐνι πτολίῳν, ὅγε τέθνημιον οἴσεμεν ἄλλους
Ἐν στομάτεσσι νεῶς Ἀχερουστείας ἐπίβαθρον,
Δανάκην.

Etymol. Mag. Δανάκης, νομίσματος ὄνομα βαρβαρικόν, πλέον ἑξελύου, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς στόμασι ἐτίθεσαν. Καλλιμάχος·

Τοῦνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται

Μούνη ἐπιπτολίῳν ὅτε θυμιονησέμεν ἄλλ' οὐσάνοις

Ἐν στομάτεσσι νεῶς Ἀχερουστείας ἐπὶ βάθρον δανάκη.

Ἀχερουσία δὲ ἐστὶ λίμνη ἐν Ἄδου. Quem locum sicuti edidimus, restituit Casaubonus ad Theocr. c. 4. Suidas: Πορθμήϊον, ὃ μισθὸς τοῦ ναύτου. Καλλιμάχος· Τοῦνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται. Ἐν Διγιάλῳ γὰρ καταδάσιόν ἐστιν ἄδου, ἐς ὃ ἀπελθούσα ἡ Δημήτηρ, ἐμαλε παρὰ τῶν περιόικων περὶ τῆς κόρης. καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, ἄφειν τοῦ πορθμήϊου. Idem: Ἀχερουσία ἐστὶ λίμνη (lege λίμνη) ἐν Ἄδου, ἣν διαπορθμύονται οἱ τελευτώντες, τὸ νόμισμα, ὅπερ δανάκη καλεῖται, τῷ πορθμῆϊ διδόντες. Idem: Δανάκη, τοῦτο νομίσματος ἐστὶν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι συγχυθεύοντες, ὡς Ἀχερουστείας ἐπίβαθρον. Pollux lib. ix. c. 6. Καὶ μὴν καὶ τὴν δανικὴν εἶναι τινὲς φασὶ νόμισμα Πέρσιον. Recte Cod. MSus Is. Vossii: τὸν δανάκην.

Bentl. Tentavit etiam hoc fragmentum post Casaubonum ad Strabon. viii. p. 572. Salmas. de Usur. p. 427. male, ut recte iudicat magnus vir, Hemsterhusius ad Lucian. t. i. p. 422. qui in eo dissensit a Casaubono, quod hic locum proferri putat ritus illustrandi causa: ipse credit, propter verbum *δανάκη*, quo verbo Callimachus forte solus eo sensu usus sit, novare verba gaudens. Certe grammatici in glossariis non res, sed verba amplectuntur. Non igitur verbum *δανάκη* erat omittendum, sed uti initium quarti versus ponendum, ut nos fecimus. Ceterum ex Hecale esse hoc fragmentum, recte iudicat idem Hemsterhusius. *Ernest.* [*Legendum τὸν δανάκην. Ruhnkenius autem ad Timaei Lex. p. 134. ex Ἀπείροις desumptum putat. Minus recte: vid. supra p. 173. infra Fragm. CXIX.*]

CXI.

Ἐνθ' ἀνέμων μεγάλων κύμα διαλύγιον

*

*

*

*

Τρίσμακας ἢ παύρων ὄλβιος ἔστι μέγα,
 Ναυτιλῆς ὅς νῆϊν ἔχει βίον· ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν
 Κύμασιν αἰθυῖης μάλλον ἐσωκίσατο.

Locus hic, sed valde corruptus, extat apud Stobæum Serm. LVII.

Τρίσμακας, ἢ παύρων ὄλβιος ἔστι μέγα
 Ναυτιλίῃσιν ἣν ἔχεις βίον.

Grotius sic legit:

Ναυτιλῆς ἀπάνευθ' ὅς ἔχει βίον.

Nos, ni fallor, et elegantiorē lectionem et vulgatæ propiorem exhibuimus: νῆϊν ναυτιλῆς, ignaram, expertem maris. Dionysius de situ Orbis:

Νῆϊδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμητῶο.

Et Apollonius lib. ii. vs. 419. de ipsa navigatione:

— πῶς αὐτε τόσην ἀλὸς εἶμι κέλευθον,

Νῆϊς ἐὼν ἐτάροις αἶμα νῆϊσιν.

Quid verò est, μέγα παύρων ὄλβιος? μέγα ὄλβιος recte quidem dicitur ut μέγα εὐδαιμόνες apud Xenophontem, et passim similia apud Pœtas: sed de παύρων quid tui fiet? legerim, μετὰ παύρων, cum paucis: aut μετὰ παύροις, inter paucos, vel fortasse, Τρίσμακας ἢ παύροις ὄλβιος ἔστι μέγα. Pars hujus Fragmenti habetur etiam apud Arati Scholiasten, p. 40. Καὶ Καλλιμάχου· Ἄλλ' ἐμὸς ἐὼν κύμασιν αἰθυῖης ἐσωκίσατο. Quæ corrigenda sunt ex ante dictis. *Bentl.* Versu primo ἐνθ' corrige εὐθ'. Dacieriæ correctionem πνεῦμα pro κύμα non puto esse necessariam. In sequente versu Cl. Valkenarius corrigit εἰ, et verba accipit in parenthesi: *Ter beatus (si potest paucis contentus esse, beatus sibi videri) qui* &c. De verbo ἐσωκίσατο vid. Cel. Hemster-

hus. ad Xenoph. Ephes. in Obs. Misc. vi. p. 349. *Ernest.*
 Ut Callimacheam agnoscas, eadem est comparatio Epigr. LXII.
 — οὐδὲ γὰρ αὐτὸς Ἥσυχος, αἰθίης δ' ἴσα θαλασσοπορεῖ· hoc
 enim malo, quam Ἥσυχον, nec dubitaverim hoc ipsum fragmen-
 tum ad Epigrammata Callimachi referre. Mergi poetis placuerunt,
 cum quibus piscatorum marinorum, nautarumque jactatam pe-
 lago vitam conferrent: praeivit Homerus, modo sint Homeri
 versus, quos profert Herodot. in Ejus vit. c. 19. Πρωτοπόροι καὶ
 ται Πρωχασον αἰθίης, βίον ὀσέλιον ἔχοντες. *Ικε-
 λαι κολυμβῆσαι (nisi quis anteponat κολυμβῆσαι ex Stobaeo)
 αἰθίησι in Arati Phaen. vs. 296. quamquam κολυμβῆσαι et κολυ-
 μβῆδες apud Hesychium. Vid. Leonid. Anthol. iii. 22.
 Ep. 20. et c. 24. Ep. 21. Halcyones eundem usum praes-
 tant: Apollon. Rh. iv. 364. quem versum aptissime cum Pa-
 cavii comparavit magnus Scaliger Conj. ad Varron. de L. L.
 p. 148. Sic λάρου βίον ζῆν in Aeliani Epist. xviii. Adde
 Columell. Praef. lib. i. § 8. Porro νῆις, vox admirabiliter a
 Bentlejo restituta, occurrit etiam in versu, quem ex Elegis esse
 Callimachi depromptum mihi persuadeo, apud Hephaest. p. 54.
 Νῆιδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι· compone: φίλοι, οἱ οὐκ
 ἐγένοντο νῆιδες Μούσης: quod ut moneam, in causa est Pauwius
 imperite tritatus. *Hemsterh.* [Ad Elegias refert *Valckenaerius.*]

CXII.

Καλλίστη τὸ πάροιδε, τὸ δ' ὕστερον ὄνομα Θήρη,
 Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Strabo lib. xvii. p. 837. *Ἔστι δὲ (Κυρήνη) Θηραίων κτίσμα,
 Λακωνικῆς νῆσου, ἣν καὶ Καλλίστην ὀνομάζουσι τὸ παλαιόν. ὡς
 εἴρησι καὶ Καλλίμαχος· Καλλίστη τὸ πάροιδε &c. Idem viii.
 p. 347. Πλευσαντες εἰς τὴν μεταξύ Κυρηναίας καὶ τῆς Κρήτης
 νῆσον, Καλλίστην τὸ πάροιδε, τὸ δ' ὕστερον ὄνομα Θήρη, ὡς εἴρησι
 Καλλίμαχος.

CXIII.

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρη.
 καί,

Ἀρχόμεν', ὡς Ἰβρωες ἀπ' Αἰθήταιο Κυταίου
 Αὔθις ἐς ἀρχαίαν ἔπλεον Αἰμονίην.

Strabo lib. 1. p. 46. Λέγεται πολλὰ τεκμήρια τῆς Ἰάσονος στρα-
 τηίας, ὧν ἓνα καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, τότε μὲν

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρη,
 λέγων ἀρχόμενος,

Ὡς Ἰβρωες ἀπ' Αἰθήταιο Κυταίου

Αὔθις ἐς ἀρχαίαν ἔπλεον Αἰμονίην.

Loci emendationem Casaubono debet. [*Legendum ex Coäice, Ἄρχμενος, ὡς ἤρωες. Vid. ad H. Dian. 4.*]

CXIV.

Ἄ ναῦς, ἃ τὸ μόνον φέγγος ἐμὴν τὸ γλυκὺ τᾶς
ζοᾶς

Ἄρπάξας, ποτὶ τε Ζανὸς ἰκνεῦμαι λιμενοσκόπω.

Anthologia Epigrammatum Mista: Καλλιμάχου τετράμετρον ἐκκαιδεκασυλλαδικόν, οὐδὲ τοῦτο τέλειον·

Ἄ ναῦς ἄτομον φέγγος ἐμὴν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς

Ἄρπάξας, ποτὶ τε Ζητὸς ἰκνεῦμαι λιμενοσκόπω. |

Recte, nī fallor, emendavimus. legere etiam poteris :

Ἄ ναῦς, ἀμίτομον φέγγος ἐμὴν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς

Ἄρπάξασα, ποτὶ Ζανὸς ἰκνεῦμαι λ.

ἀμίτομον, ut Horatius de Virgilio: *Et serves animæ dimidium meæ.* sed illud verius. *Bentleius.* [*Legendum vel ὡ ναῦς, vel ἃ ναῦς, et mox ποτὶ τε Ζανὸς, Dorice pro πρὸς σε Διός. Obsecro te per Jovem.*]

CXV.

*Ἐρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς
Χίου

*Ἀμφορεύς, πολὺς δὲ Λεσείης ἄωτον νίκτας οἴαν-
θες ἄγων.

Anthologia Epigr. inedita: Καλλιμάχου τετράμετρον Βακχικόν. ἔστι δ' οὐ τέλειον ἐπίγραμμα. *Ἐρχεται &c. Ubi pro τετράμετρον Βακχικόν, dixisse oportuit πεντάμετρον τροχαϊκόν. Hephæstion de metro Trochaico p. 19. Καὶ τῷ πεντάμετρον δὲ, καὶ περ ὄντι ὑπερμέτρῳ, πολλοὺς κενεῖσθαι συμβέβηκεν, οἷόν ἐστι καὶ τοῦ Καλλιμάχου,

*Ἐρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου.

Nota διανήξας, pro quo in Anthologia διατμήξας, sententia eadem, voce magis poetica. [*Scripterat, nī fallor, Bentleius οἰνάνθης. Eurip. Phœn. 236. τὸν πολυκασπὸν οἰνάνθας ἰεῖσα βόταν. Schol. Aristoph. Av. 589. οἰνάνθη, ἡ πρώτη ἐκφυσις τῆς σταφυλῆς.*]

CXVI.

*Ἐγείτ' Ἀπόλλων τᾷ χορῶν, τῆς λύξης ἀκούω·

Καὶ τῶν Ἐρώτων ἠσθόμην. ἔστι κ' Ἀφροδίτα.

Hephæstion p. 55. Περὶ Ἄσυναστῆτων. Παρὰ δὲ Καλλιμάχου·

*Ἐγείτ' Ἀπόλλων &c.

CXVII.

Ἐρμῆς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεός,
Ἐρμὶ τῷ φυγαίχμα.

Hephaestion p. 19. Οἱ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ (τὸ Ἰουβαλλικὸν) Ἰαμβεῖω, ὡς περὶ ὁ Καλλιμάχος, Ἐρμῆς ὅπερ &c.

CXVIII.

Ἡ παῖς ἢ κατὰ κλειστός,
τὴν οἷ φασὶ τεκόντες
εὐναίους ὀαρισμοὺς
ἔχθειν ἴσον ὀλέθρῳ.

Hephaestion p. 66. & 63. ὡς τὸ Καλλιμάχεια τοῦτο ποιημάτων, Ἡ παῖς &c. Bentl. Παῖδες αἰ κατὰ κλειστοί, ἃς citat Salmasius memoriae fidens ad Tertull. Pall. p. 177. Παῖς κατὰ κλειστός Propertio iii. 12. 23. dicitur *clausa puella*. Philo Jud. t. ii. p. 530. γυναῖκα κατὰ κλειστα, μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα, καὶ θαλαμειόμεναι παρθένοι. De virginum custodia et hoc ipso epitheto exquisita eruditione disputat Is. Casaubon. Exerc. adv. Baron. p. 118. Callimachum etiam hanc in rem adducens. add. J. Gebhard. Crepund. iii. 15. Bene Jos. Scaliger hoc fragmentum comparat cum Catulli Carm. in Com. Berenices vs. 15. 16.

*Estne novis nuptis odio Venus? anne parentum
Frustrantur falsis gaudia lacrymulis,
Ubertim thalami quas intra limina fundunt?* Ruhnken.

CXIX.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Scholiastes Pindari i. Pyth. τὸν δὲ Φαλαρίδος ταῦρον οἱ Ἀκκαχαιῶται κατεπόντωσαν, ὡς φησὶ Τίμαιος. τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει δεκνόμενον μὴ εἶναι τοῦ Φαλαρίδος, καθάπερ ἡ πολλὴ κατέχει δοξα, ἀλλ' εἰκὼν ἐστὶ Γέλιον τοῦ ποταμοῦ. κατασκευάσαι δὲ αὐτὴν φασὶ Περίλαον, καὶ πρῶτον ἐν αὐτῷ κατακαῆναι. καὶ Καλλιμάχος·

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Recte ὅς. Et sane aliud agebat ingeniosissima Interpres, cum reponeret οἷ. Bentl. Hoc fragmentum sic conjungendum videtur cum Fr. CXCIV.

τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο·
Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον
εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον

Refero autem hos versus ad secundum librum *Αἰτίων*, indicio Plutarchi Parallel. p. 315. C. Egregie *ἐκαίνισεν*, *imbuit*, *dedicavit*. Vid. Interpp. Ep. ad Hebræos ix. 18. Loquendi formam expressit Ovid. Art. Am. i. vs. 654. 655.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli

Torruit. infelix imbuit auctor opus.

et Trist. III. ii. 51. 52.

—— at Phalaris, *præce mirande repertor,*

Ipse tuum princeps imbue, dixit, opus.

Sic Nic. Heinsius ingeniose correxit pro *præsens imbue*, cujus conjectura firmatur Callimachi verbis, *πρώτος ἐκαίνισεν*. Quod P. Burmannus objicit, *imbue* jam notare principem esse, qui illud opus dedicaret, id nullius momenti est. Nam præter Callimachum sic etiam locutus est Catullus Epith. Pel. et Thet. vs. ii. *Illa rudem cursu prima imbuit Amphitriten. Ruhnkens.*

CXX.

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἐξάκι δοιά,
Ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλά καμών.

Scholiasies Pindari iii. Nem. Δηρυνήσέ τ' ἰδίᾳ ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἤρυνήσε. Καλλιμάχος.

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἐξάκι δοιά,

Ἐκ δ' αὐτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλά καμών.

Pro αὐτ' ἀγρεσίης, lege αὐταγρεσίης. *Αὐτάγρετος* est *αὐθαίρετος*, unde *αὐταγρεσίη*. Sed *ἀγρεσίη* nihil nisi *venatio* est, quæ nullum hic locum habet. *Bentl.* Ex Hymno in Herculem petitum videtur; huc ducit *χαῖρε* in Hymnis, qui supersunt, frequens. Ἐκ δ' αὐθαίρεσίης emendavit Henr. Vales. ad Exc. ex Nicol. Damasc. p. 67. 122. optime, si sensum spectes; si veterem labem, multum præstat medica *Bentleji* manus. *Καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίω φάος* Simonid. in istis egregiis apud *Stobæum* reliquiis p. 529. et *Neoptol.* p. 602. *Sophocli* redonandam esse vocem censeo in *Œd. Tyr.* vs. 1240. cujus vestigium servat *Schol. Hemsterh.* [*αὐτάγρετος* forma Ionica est pro *αὐθαίρετος*, sicut *ἀγρέω* pro *αἰρέομαι*. *Archilochus* ap. *Athen.* xi. p. 483. D. **Ἀγρει* δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός. Sic *παλινάγρετος*, quæ forma occurrit in *Æolico carmine inter Theocritea* xxix. 28.]

CXXI.

Ἐλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπάσας
Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μενοῦσιν ἔτος.

Pindari Scholiasies iv. Nem. Ἐάν γε χωρὶς χαρίτων γράσθηται ὁ λόγος, ἀπόλωλε καὶ ἔσθεται. ἐάν δὲ μετὰ χαρίτων, μένει

πρὸς αἰῶνα εὐδία. καὶ Καλλίμαχος· Ἐλλᾶτε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐπιψήσασθε λιπύσας χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μένουσιν ἔτος. Legendum arbitror: μένει πρὸς αἰῶνα. διὸ καὶ Καλλ. Et pro Ἐλλᾶτε lego Ἐλλεστε, hoc est, ἔρρετε, abite in malam rem: sic noster infra eum Eustathio; Ἐλλεστε βασιμανῆς ὄλον γενέος. Ἐπιψήσασθε autem compositum a ψάω ψῶμαι. Versiculum posteriorem non possum restituere. *Manus abstergere Elegis*; tanquam si essent *Annales Volusi, cacata charta*. Horatius:

Cum scriptore meo capra porrectus aperta

Deferar in vicum vendentem thus et cdores,

Et piper et quicquid chartis amicitur ineptis. Bentl.

Equidem hos versus sensu longe diverso et plane contrario bonam in partem esse capiendos existimo. Cum Pindari loco Gratiarumque mentione Scholiastæ institutum si conferas, hoc omnino colligendum videtur, Charitas Callimachum invocare, easque jubere suos in Elegos manus fragrantés abstergere, ut conciliata venustate cunctis probati perennent. Quare Ἐλλεστε νῦν expono, *Adeste nunc, Gratia*; vel *Agite nunc*. Ἐλλεστε idem esse κατὰ γλωσσάν τινα, quod ἔρρετε, ex Heraclide notavit Eustath. ad Il. I. p. 756. 36. adposito, qui inferius habetur Fr. CCXCII. Callimachi versu: Ἐλλεστε βασιμανῆς ὄλον γενέος—: verum est, quæ deterior hic loci valet vis *abeundi in malam rem*, etiam in ἔρρε et ἔρρετε maxime frequentari: sed quemadmodum in ἔρρειν vel ἔρρειν mollior itidem hæret et simplex *eundi, veniendi* potestas, ut vel ex Hesychio solo satis constat, sic nihil est, cur eandem ab ἔλλειν removeamus, præsertim in Callimacho, maximo illo, qualem jure vocat Bentlejus ad Fr. CXXVIII. novatore: rationem in verbo ὄχεσθαι plane similem animadvertere licet. Jam nitidum hunc orationis figuratæ cultum veteribus haud displicuisse Theocritus ostendit Eid. xvii. 36. Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κόουρα Κόλπον ἐς εὐώδη βαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας· possis ἐνεμάξατο· malo tamen ἀπεμάξατο, quod præbet Scholiastes, qui breviter et commode sententiam explanat: ἡ Ἀφροδίτη, φησιν, αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τούτέστιν, ἐπαφροδίτου ἐποίησεν αὐτήν. Huc tam prope accedit, quamvis orationis forma nonnihil variata, Crinagoras, ut Callimachum videatur imitatus Anthol. iv. 13. Ep. vii. Αὐτός σοι Φοῖβοιο πᾶσι λαθικήδεα τέγγης Ἰδμοσύνην, πανάκη χεῖρα λιπηνάμενος, Πρηξαγόρη, στέφνεις ἐνεμάξατο.— Πανάκη pro πανάκεια, ut Ἀριστολόχη, βασιλή, Ἰόλη, Ἰριγένη, Λαοδάμη, Μήση &c. πανάκην autem θεραπεῖαν, *medelam, salutem*, Brodæus exponit; ego *herbam junaceam*, ipso nomine, ut Plinius ait, *omnium morborum remedia promittentem*, cujus succo suam manum Æsculapius, non Prax-

agoræ, quod volebat idem Vir Doctissimus, inunxisse dicitur, ut salutaris artis suæ virtute Praxagoræ, nobilis ea ætate medici, pectus imbueret. Nunc in Alciphroue conjecturam periclitari lubet, cujus, si sagaciores ad curam diligentiorum excitaverit, fructum tulero. Lib. iii. Ep. 44. p. 372. scribitur hunc in modum: ἀλλ' ἴτως εὐμενεστέρους ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χείρας, ὡς τοὺς μὲν ἀπμαάττεσθαι πρὸς αὐτοῦ, ἡμᾶς δὲ ἀγαπᾶν, εἰ τὰς ἀπομαγαδάλιας ὡς κυσί τις παραρρήψει: media Latine vertit Berglerus: *ut illis* (adolescentibus) *quidem manus ab ipso abstergantur*: in quibus equidem quæ sit sententia, qualis cum proximis nexus, exputare non possum. Reponas, ὡς τὰς μὲν ἐναπομάττεσθαι χεῖρας αὐτῶ, sensus existet non perspicuus tantum, sed etiam elegans. Hoc utcumque erit existimatum, non dubito tamen, quin vera sit, quam proposui, Callimachi mens: pentameter claudicat orbatus pede; quem adfingere licebit, si conveniens elegis epitheton advocaveris: Χείρας, ἴν' εὐσχημοί, εὐδομοί, aut potius αἰδοί πουλύ μένωσιν ἔτος' αἰς οὐκίβους ὑτ' manent, cum Ovidio dixeris. In Pindari Scholiaste pro εὐδία si restituas αἰδία, videri poterit ab ipso Callimacho illud adjectivum sumsisse. *Hemsterh.* [Χείρας ἐμὰς supplet Tour. in *Suid.* ii. p. 192. Ἔλλετε pro ἔρρετε in bonam partem sumi posse non ostendit *Hemsterhus*, iudice *Porsono*, *Append. ad Tour.* p. 473. cui probatur correctio *Wakefieldii*, Ἰλαττε. *Vulckenaerius* vero *Ei δ' ἄγε*, quod melius puto.]

CXXII.

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἦνται
Καλπίδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

Scholiastes Pindari κ. Nem. Τίθενται ἐν Ἀθήναις ἐν ἐπάβλου τάξει ὑδρίας πλήρεις ἐλαίου, διὸ καὶ Καλλιμάχος:

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἦνται

Καλπίδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης. *Bentl.*

Vide ad hoc fragmentum Scalig. ad Euseb. pag. 92. b. ubi docet, sermonem esse de oleo e μορίαις facto, quod in certamine Panathenæico victoribus dabatur: inde profecit Cel. Corsinus in *Fast. Att.* tom. i. p. 31. pollicitus, se de eo acturum *Diss.* xii. (non xi.) sed oblitus est promissi. *Ernest.*

CXXIII.

Νηφάλια καὶ τῆσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμματος
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἑσυχίδες.

Scholiastes Sophoclis *Œd.* in *Col.* p. 288. Ἑσυχίδαι, οἱ ἀπὸ Ἑσυχίου καταγόμενοι θύουσι ταῖς Εὐμενίσαι. — καὶ Ἀπολλόα

δαιμόσιος δὲ ἐν τῇ περὶ Θεῶν ἑπτακαιδεκάτῃ περὶ τοῦ τῶν Ἑσυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερέας (lego ἱερείας sacerdote) φησι. καὶ Καλλιμάχου·

Νηφάλια καὶ τῆσιν αἰὲ μελιηδέας ὄμπας
 Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἑσυχίδαί.

Pro Ἑσυχίδαί sine dubio legendum Ἑσυχίδες: erant enim fœminæ sacerdotes, λήτειραι. Ἀπὸ τοῦ Ἑσυχίου patronymicon masculinum Ἑσυχίδης, fœm. Ἑσυχίς: ut Πριάμος, Πριαμίδης, Πριαμίς, &c. *Lentl.* Lege Νηφάλιας, ut jungantur νηφάλιας μελιηδέας ὄμπας, vel ὄμπνας Fr. CCLXVIII. Hæc ἱερά νηφάλια omnium vetustissima proprie quidem ὑδρόσπονδα: sæpe tamen eodem nomine μελισπὼδα continentur. Vid. Porphyr. de A. N. p. 262. et Theophrastum apud Eundem περὶ Ἀπ. Ἐμφ. ii. § 20. Jo. Meurs. Lect. Att. v. 32. *Hemsterk.* [*Accuratius scriberetur Λήτειραι.*]

CXXIV.

Εἶδος. ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Διμονίηθεν
 Μεμβλωκὸς πύλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

Sophoclis Scholiastes *Œdip. Colon.* p. 282. Περισοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, ὡς καὶ Καλλιμάχος·

Εἶδος ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Διμονίηθεν
 Μεμβλωκὸς πύλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

Ibidem: Ὅτι δὲ πλατεῖς ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, καὶ Καλλιμάχος λέγει, Εἶδος ἀμφὶ δὲ οἱ καὶ τὰ ἐξῆς. Πέτρου ἄλκαρ, *munitementum adversus lapidis ictum*: Thessalicus hic pileus dictus est κυνῆ, ut hic apud Sophoclem; κρατὶ δ' ἡλιοστερῆς κυνῆ πρόσσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπεχει, et apud Hesychium κυνῆ Βοιωτία. Κυνῆ vero idem quod κόρυς; utrumque enim Hesychio est περικεφαλαία. Atqui κόρυς apud Homerum est πέτρου ἄλκαρ. Π. Τ. vs. 287.

Ἐνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρω,
 ἥ κόρυθ', ἥ ἔσάνος, τὸ οἱ ἤσκεσε λυγρὸν ὄλεθρον.

Tamen, si huic Scholiastæ fides, τὸ πέτρον hic stare non potest. Nam ex hoc Callimachi testimonio probat Thessalicos pileos fuisse *latos*. Atqui si legeris πέτρον; inde potius *crassos* quam *latos*, παργεῖς quam πλατεῖς fuisse colligas. Viderint autem, qui hic πέτρον *solem* interpretantur: In Lycophronis quidem carmine, quod dedita opera tenebricosum fecit auctor, tolerari potest: sed in hoc loco *κακόζηλον* esset, et Lexiphane quam Callimacho dignius. Legerim potius, ex sententia Scholiastæ:

Εἶδος. ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Διμονίηθεν
 Μεμβλωκὸς πύλημά τι ὑετοῦ ἄλκαρ ἔκειτο.

Illud autem εἶδος, huc pertinere conjicio: ut novum pileum

iste indueit, *et formæ causa, et ad defendendam pluriam*. Apollonius Rhodius ii. 1075. magistrum suum Callimachum imitatus videtur:

Ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κάτερέψεται ἐρίῳ ἀνῆρ,
Δώματος ἀγλαίην τε, καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλλαρ.

Sicut alibi integrum versum ei suffuratus est, notante Scholiaste:

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι. *Bentl.* Jos. Scaliger ad marginem Schol. Soph. corrigebat: πύλημ' ἄλλαρ ἔκειτο πέτρῳ, vel, πέτρῳν. Quod isti versui insertum, τινος deest in Edd. vett. *Valken.* ad Eurip. Phœn. p. 291. *Bentl.* correctionem firmat locus Aristophanis Nub. vs. 266. ubi Strepsiades jubet expectare nubes, dum ipse duplicet pallium, ne imbre madefiat, additque: Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμων' ἔχοντα. Hoc fragmentum cum sequente ex eodem libro decerptum est. *Ernest.* [*Pro Eïdeos Valkenaer in Adonias.* p. 344. corrigit Εἴλης, probatque *Toupium* in *Suid.* ii. p. 77. reponentem πύλημα, περίτροχον ἄλλαρ. *Idem* vero *Toupius* iii. p. 470. conjicit τι Σειρίου ἄλλαρ. *Valkenaerii* correctionem εἴλης, firmare videatur *Philostr. Icon.* ii. p. 858. ἦλιος—φοινίττει τὴν κόρην μετρία τῇ ἰδῆ. ubi τῇ εἴλη verissime reposuit *Heringa Obs.* p. 285. *Cf. Fragm. CXLII.*]

CXXV.

Ἐπρεπέ τοι πρόεχουσα κόρης εὐρεῖα καλύπτει,
Ποιμενικὸν πύλημα· καὶ ἐν χειρὶ χαῖον ἔχουσα.

Scholias Apollonii iv. 971. Χαῖον ἐστὶ καμπύλη βακτηρία, ἣ οἱ ποιμένες χρωῖται. Ἀμερίας δὲ ψιλὴν ἀπέδωκε βέβρον. *Καλλιμάχος*. Ἐπρεπέ τοι &c. *Bentl.* In ποιμενικὸν πύλημα esse imitationem Theocriti adscripserat *Is. Casaubonus. Ernest.*

CXXVI.

Δέσποινα Λιβύης Ἡραΐδες, αἱ Νασαμώνων
Αὔλιον, καὶ δολιχαῖς θῖνας ἐπιβλέπετε,
Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

Apollonii Scholias iv. 1322. Περί δὲ τῶν νεμεσίων μένηται *Καλλιμάχος*, ὡς πῶ λέγων· Δέσποινα. *Stephanus Byzantius*: *Νασαμώνες*, ἐνθός ἐν Λιβύῃ· ὡς *Καλλιμάχος*. &c. *Bentl.* *Cel. Wesselingius Diss. Herodot.* p. 14. erudite corrigit *Νασαμώνων* Λύγλια, quem vide. *Malim Νασαμώνων* Λύλια, ut citat *mag-nus Scaliger Conj. ad Varron. de L. L.* p. 106. quin centies, non admonito lectore, veterum auctorum loca emendatius scripta exhibet, quam vulgantur. *Idem ἐπιβλέπετε* bene capit pro *cu-*

ταις. Ruhnken. Postrema sunt in hunc sensum capienda: *matrem mihi vivam debetis*. Rogat Heroidas Libyæ dominas, ut matrem, quæ scilicet eas in partes fuerat profecta, tanquam illarum curæ concreditam, sibi restituant incolumem. Ὀφείλειν vetustissimis Græcis et Homero idem, quod usitatius postea frequentatum ὀφείλειν. Loquendi formam expressit Horat. Carm. i. 3. vs. 6. *Navis, quæ tibi creditum Debes Virgilium, finibus Atticis Reddas incolumem, precor*. Hemsterh. [ὀφείλετε Valchenaer. Sed loquendi forma apud Horatium ab hoc loco aliena est: nam quod de nave recte ac venuste dicitur, sc. vectorem sibi creditam debere, id de Nymphis vel Heroinis non nisi coacte dici potest. Quare mallet ὀφέλετε cum Bentleio interpretari, prorogate. Porro ἐπιτέλετε neuliquam cum Scaligero vertendum curatis, sed simpliciter, inspiciatis, i. e. quatum sanum in litore Nasamonio situm est. Aliter judicat Valchenaer in Eleg. p. 286.]

CXXVII.

Ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, ὀμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
Ἔσκον· ἐνήριθμοι δ' αὐλία καὶ βοτάναι.

Stobæus cap. lxxvi. Περὶ Νηπίων hæc Callimacho tribuit; sed ibi vitiose editum est δαύλια. Legendum vero δ' αὐλία: Loquitur de infante quodam ruri inter pastores enutrito. Ἐνήριθμοι idem quod φίλοι, ἑταῖροι. Hesych. Ἐναριθμία, φίλα, συνήθη. et alibi: Ἀναριθμιον, ἐχθρόν. Quæ loca frustra sollicitant viri docti: nam ex hoc ipso Fragmento apparet, recte se ista habere. *Bentl.* E Cydippe ductum videtur. v. Fr. XXVI. et CLXIX. Ruhnken. [ἀνήριθμοι præfero, cum Grotio et Valchenaerio.]

CXXVIII.

Καὶ κῶμων ἀπὸ χεῖρας ἔχεν ὁ ἀνίωντον ἔδεσθαι
Κάγω, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω.

Aulus Gellius lib. iv. c. 11. *Opinio vetus falsa occupavit et convaluit, Pythagoram Philosophum non esitavisse ex animalibus; item abstinuisse fabulo, quem κῶμον Græci appellant. Ex hac opinione Callimachus poeta scripsit: Καὶ κῶμων ἀπὸ χεῖρας ἔχεν ἀνίωντον ἔδεσθαι, Κάγω, Πυθαγόρας, ὡς ἐκέλευε, λέγω.* Versiculum priorem ita poteris emendare:

Καὶ κῶμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν, ἀβιωτά τ' ἔδεσθαι.

Ἄβιωτα hic intelligo ἀψυχα. Sine hanc sententiam esflagitant verba Gellii, et non esitavisse ex animalibus. Suidas: Ἄβιωτος, ὁ μὴ ζῶν. Ergo ἀβιωτά, non viventia, non animalia. Rara quidem, fateor, est ea verbi significatio: sed quis nescit Callimachum fuisse maximum novatorem? *Bentl.* Non placet

J. Gronovio conjectura Bentleji, quæ Callimacho verbi ἀδύωτα insolentem significationem obtrudat. Ipse corrigit ἄπνευστον. Alias aliorum emendationes vid. apud ipsum in notis ad Gell. l. c. Ernest. [*ἀμύωντων Jan. Rutgers. Lect. Venus. c. 24. καὶ ἀναίμων H. Steph. probatum Menagio et Valckenaerio. κυάμου—ἀνιάντος Tourp. in Suid. ii. p. 124. post Tan. Fabrurum.*]

CXXIX.

— Λάβρη δὲ παρ' Ἡφαιστοιο καμίνοις
Ἔστρεφον, αἰράων ἔργα διδασκόμενοι.

Etymolog. Magnum: Λῖρα, ἡ σφουρά· Καλλιμάχος. οἶον. Λάβρη δὲ &c. Eustathius K. Odys. vs. 382. Λί σφουραί, ὅτε μὲν ραισθῆρες κοινότερον ὅτε δὲ αἶραι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. οὐ γρηῃται ἐν τῷ, Αἰράων ἔργα διδασκόμενοι. Bentl. Non satis placet ἔστρεφον pro ἐστρέφοντι, quamvis sciam, alia talia verba active dici pro medio, intellectu pronomine reciproco. Etymologi Cod. Leid. habet: — λαβρηδὸν παρ' Ἡφαιστοιο καμίνοις Ἔστρεφον. Iegerim: — λάβρη δὲ παρ' Ἡφαιστοιο καμίνοις Ἔστρεφον. pro ἐστρέφοντι, *iducati sunt.* Idæi Dactyli intelligendi videntur. v. Schol. Apollon. Rhod. i. 1129. αἰράων ἔργα explicat Stanlejus ad Æschyl. Prom. Vinct. vs. 366. *Ruhnken.*

CXXX.

— Ἄλλ' ἐπὶ τόξου
Αὐτὸς ὁ τοξευτῆς ἄρδιν ἔχων ἐτέραν.

Etym. Mag. Ἄρδισ, ἡ ἀκὴ τοῦ βέλους. Καλλιμάχος· Ἄλλ' ἀπὸ τόξου &c. Assentior Sylburgio, qui pro ἀπὸ τόξου emendat ἐπὶ. Bentl. Etymol. MS. Reg. sic habet: ἀλλ' ἀπὸ τόξου ἀργόποδας κύνας αὐτὸς ὁ τοξευτῆς ἄρδιν ἔχων ἐτέραν. Ἄργόποδες κύνες sunt alieno loco. Ernest. [*Vid. Schaefer. et Bast. ad Gregor. de Dial. pp. 507. 902.*]

CXXXI.

— Ἴθι, πρηεῖα γυναικῶν,
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περῶσι
Πολλάκι σεῖ', ᾧ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς
Μνησόμεθα· ζυγὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκειν ἅπασι.

Etymol. Mag. Θάνατος ἐτυμολογῆται παρὰ τὸ θνεῖ αἴτης τὸν τεθνηῶτα εἶναι. θάνατος γὰρ ἀπὸ ἀνάπαισις. παρὰ τὴν αἴτην τὴν βλάβην, ἄνατος καὶ θάνατος. ὁ αἴτης βλάβης μίτων αἰσθητικῶν.

— Ἴθι πρηεῖα γυναικῶν
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περῶσι.

Καλλίμαχος. *Bentl.* Ex Hecale hoc fragmentum esse patet e Suida in Ἐπαύλια. unde etiam duobus versibus plenius fecimus, quam Bentlejus ex *Etym. M.* protulerat. Apud Suidam pro *θυμοφόροι* est *θυμαλγέες*. Utrum verius sit, non dixerim. Apud Suidam porro versu tertio est *σειῶ μαῖα*, pro quo *σει' ὦ μαῖα* dedimus, de correctione Bentleji apud Kusterum. *Ernest.*

CXXXII.

— "Ὅστις ἀλιτροῦς

Ἀυγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λοχάσιν.

Etymol. Mag. Λοχάδες, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά. Καλλιμαχος.

— ὅστις ἀλιτροῦς

Ἀυγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λοχάσι.

De Deo dictum; sententia et verbis plane iisdem, quibus illa Habacuci cap. i. 13. Καθαροῦς ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ μὴ ὄραν πονηρά, καὶ ἐπιβλέπειν ἐπὶ πονηροῦς οὐ δυνήσῃ. [*Corrige* λοχάσιν. *Vid. Hesych. in v.*]

CXXXIII.

— Εἴ σε Προμηθεὺς

Ἐπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ ἕ' ἐτέρου γέγονας.

Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 579. Πάλιν τε ὁ αὐτὸς ὁ Καλλιμαχος.

— Εἴ σ', ἔφη, ὁ Προμηθεὺς

Ἐπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ ἕ' ἐτέρου γέγονας.

Extat etiam apud Euseb. Præpar. xiii. p. 673. *Bentl.* v. Scalliger ad Propert. iii. 3. 29. *Ernest.*

CXXXIV.

— Οὐχ ὦδ' ἐμόγησαν

Ἐλπίδες, ὥστ' ἐχθρῶν συμμαχίας καλέσαι.

Athenæus lib. xiii. p. 571. Οὐχ ὦδ' &c. φησὶν ὁ Καλλιμαχος.

CXXXV.

— ἀλλὰ θεόντων

Ἦς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἀματροχίας.

Porphyrius in Homericis Quæstionibus: [*et apud Schol. Venet. in Iliad. Ψ. 422.*] Οὐ δεῖ δυσχεραίνειν, εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν παιδεύοντων λαμβάνει τινα τῶν Ὀμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκῶντα εἶναι ἀκριβέστατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλιμαχόν. ἔλαθεν ἢ διαφορὰ τῆς ἀματροχίας, ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ

λεγομένην ἀματροχίαν. ἔστι δὲ ἀματροχία, τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὔσα. τροχούς γὰρ τοὺς δρόμους ἔλεγον. ἀματροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἴχνος. ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλιμάχος φησιν·

— ἀλλὰ θεόντων

Ὡς ἀνέμων οὔδεις εἶδεν ἀματροχίας.

βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὡς οὔδεις εἶδεν ἴχνος διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμους. Non injuria culpatur Callimachus; quod ἀματροχίας dixit pro ἀματροχίας: Quem tamen et alii secuti sunt. Vide Hesych. et Etymol. Magn. [Valckenaer. Diatrib. Eurip. p. 107. C. corrigiit Ἰσανέμων vel Ἰσανέμοις.]

CXXXVI.

Ἐκλυέ τοι, τῶν μῆδ' ἐμούς δι' ὀδόντας ὀλισθῆ,
Πηλεύς——

Pindari Scholiastes Nem. v. Οἶδεν οὖν ὁ Πίνδαρος τὸν Φώκου θάνατον, ἀλλ' ἐκτρέπεται εἰπεῖν. μήποτε δὲ καὶ τὸ παρά Καλλιμάχῳ,

* Ἐκλυε *, τῶν μῆδ' ἐμούς δι' ὀδόντας ὀλισθη,

Πηλεύς——

οὔτων ἀποδοτέον, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀνείδιζον αὐτῷ τὸν Φώκου θάνατον. adde τοι, et scribe ὀλισθῆ pro ὀλισθη.

CXXXVII.

—— εἰ θεὸν οἶσθα,

* Ἴσθ', ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

Plutarchus de Plac. Philos. i. 7. Ἀνηρήσθω γὰρ ὁ ποιητικὸς λῆρος σὺν Καλλιμάχῳ τῷ λέγοντι,

—— εἰ θεὸν οἶσθα,

* Ἴσθ' ὅτι καὶ δαίμονι ῥέξαι πᾶν δυνατόν.

οὔδ' ἂν γὰρ ὁ θεὸς δύναται πᾶν ποιεῖν. ἐπεὶ τοι γε εἰ θεὸς ἐστί, ποιεῖτω τῆν χίονα μέλαιναν &c.

CXXXVIII.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἦνεκὲς αἰεῖδω δειδεγμένους——

Pindari Scholiastes ii. Nem. Τοὺς ῥαψωδοὺς οἱ μὲν ῥαβδωδοὺς ἐτυμολογοῦσι, διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὀμήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλιμάχος·

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον

Ἦνεκὲς αἰεῖδω δεδεδεγμένους——

Scribe δειδεγμένους. Hesychius post Δεῖγμα· Δεδεχάτο, ἐδεξιούτο, ἐφιλοφρονοῦντο. Δεδεγμένοι, δεξιούμενοι, lege Δεδεχάτο,

ex Homero: et Δειδεγμένοι. Eustathius principio Iliados: Ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ῥαβδὸν ἢ ῥαβδωδία εἴρηται, οἷονεὶ ῥαβδωδία τις οὔσα, φασὶ καὶ τοῦτο οἱ παλαιοὶ, ἀκολουθοῦντες τῷ Καλλιμάχῳ εἰπόντι,

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥαβδῷ μῦθον ὑφαινόμενον.

CXXXIX.

Καὶ τριτάτῃ Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε.

Scholiasies Nicandri ad Alexiph. Ὅτι ὁ Καλλιμάχος ἐν Αἰγύπτῳ φησὶ τὸν Περσέα μεταφτεῦσαι τὸ φυτὸν (τὴν Περσέα) ὃ δὲ Νικάνδρος ἐν Μυκήναις. Alter Scholiasies ibidem: Τῶν ἄλλων ἱστορούντων αὐτὴν μεταφτεῦσαι τὸν Περσέα ἐν Αἰγύπτῳ, οὕτως καὶ Καλλιμάχος,

Καὶ τριτάτῃ Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε.

CXL.

——— Ἀμφὶ δὲ κεβλήν

Εἰρμένος ἀγγλίθων οὔλον ἔχει στέφανον.

Scholiasies Nicandri, ad Alex. Μήκωνος κεβληγόνου) τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἐχούσης. συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ φ. καὶ Καλλιμάχος Ἀμφὶ δὲ κεβλήν εἰρμένος ἀγγλίθων οὔλον ἔχει στέφανον. Pro εἰρμένος Scholiasies alter habet εἰρμένος. Rarum refert, utro modo legas.

CXLI.

ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου

Καλὸν αἰεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

Scholiasies Sophoclis, Œd. Tyr. p. 190. Λύκειον γυμνάσιον ἐστὶν Ἀθήνῃσιν, ἐνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. καὶ Καλλιμάχος Ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου &c.

CXLII.

——— τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη

Γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

Scholiasies Sophoclis Ajax. p. 3. Καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν. Καλλιμάχος ἐπὶ τῆς λεοντείας δορᾶς. Τὸ δὲ σκύλον &c. Eadem habet Suidas in Κατηναρισμένος. Bentl. Videtur imitatus Antipater, cujus integrum Epigramma Kusterus edidit ad Suid. in Κανσίῃ. Hunc autem Antipatrum esse Thessalonicensem, de quo Salmas. ad Æl. Lamprid. p. 193. patet ex Etymol. p. 487. vs. 52. Hemsterh. De verbo σκύλον et ejus

quantitate vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. vs. 514. cujus rationes probat Cel. Hemsterhusius ad locum eundem. *Ernest.*

CXLIII.

———“Ὅς ῥ’ ἔφυγεν μὲν

Ἄρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων.

Schol. Aristoph. ad Nubes p. 88. de Trophonio et Cercyone; Ὁ μὲν Κερκύων καταφεύγει εἰς Ἀθήνας, ὡς Καλλίμαχος· Ὅς ῥ’ ἔφυγεν μὲν &c. [*Ex Hecale. Vid. Ruhnken Ep. Crit. p. 183.*]

CXLIV.

Ἡρνεόμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκούσαι,

Μὴ μεταδὴν———

Suidas: Μὴ τὸ ἀπαγορευτικὸν ἀντὶ τοῦ Οὐ, κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἡρνεόμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκούσαι

Μὴ μεταδὴν.

Τουτέστιν, οὐκ ἀπέθανον πρὸ τούτου, ἵνα οὐ μεταδὴν καὶ ἐπὶ σοὶ θρηνησῶ ἀποθανόντος. lege ἀποθανόντι.

CXLV.

Ἐβδομάτῃ δ’ ἡοῖ καὶ οἱ τετύκοντο ἅπαντα.

καὶ πάλιν,

Ἐδδόμη εἰν ἀγαθοῖσι, καὶ ἐδδόμη ἐστὶ γενέθλη.

καὶ,

Ἐδδόμη ἐν πρώτοισι, καὶ ἐδδόμη ἐστὶ τελείη.

καὶ,

Ἐπτὰ δὲ πάντα τέτυκτο ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι

Ἐν κύκλοισι φανέντ’ ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς.

Clemens Alexand. Stromat. v. p. 256. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἐβδομήν ἱεράν οὐ μόνον οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληγες ἴσασι, καθ’ ἣν ὁ πᾶς κόσμος κυκλεῖται τῶν ζωογονουμένων καὶ φευμένων ἀπάντων———καὶ μὴ καὶ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς γράφει. In versu primo legitur apud Clementem τετύκοντο, pro quo Sylburgius ἐτέτυκτο: sed legendum τετύκοντο. Hesych. Τετύκοντο, ἡτοιμάζοντο. In versu ultimo nescio quid sit ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς: nemo enim, quod sciam, sic locutus est; sed περιτελλομένοις. Equidem non invitus sic locutus est:

Ἐν κύκλοισι φανέντα, περιπλομένων ἐνιαυτῶν.

et ita Latine reddidi. *Bentl.* Idem versus ab Aristobulo apud Euseb. Præp. Ev. xiii. 12. tribuuntur Lino; ut incertum sit, an

sint a Callimacho. Si sunt e Lini libro, dixerim esse e Cosmogonia, cujus mentio est apud Diogenem Laërtium. Sed istud opus supposititium fuit, ut alia ipsius, Orphei et aliorum antiquorum poetarum. Si sunt a Callimacho, e libris *Διτίων* esse putem. Sed pronior sum in hanc sententiam, ut Clementem in nomine Callimachi falsum esse putem memoria, sive alio quo modo. Ceterum apud Eusebium in versu primo est, ut Sylburgius volebat, ἐπέτατο, in excerpto quidem Clementis, in altero est πάντα τέτυκται. *Ernest.*

CXLVI.

Ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶδ' αἰεῖδεν.
 Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἄμαξαν ἦδη.
 Φιλώτερα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

Hephæstion p. 28. Τὸ Ἀρχεβοῦλειον γέγραπται καὶ Καλλιμάχῳ·

Ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶν δ' αἰεῖδεν.
 τοῦτο μὲν ἀπ' ἀνακαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,

Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἄμαξαν ἦδη.
 ἀπὸ δὲ Ἰαμβου,

Φιλώτερα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

In versu primo reposui, *δίχα τῶδ'*, i. e. *τούτου*. nam Doricum pœma fuisse constat ex sequentibus. Omnia ex eodem carmine citantur; in quo raptum Proserpinæ cecinisse videtur. *Bentl.* Τῶδ' probō. Sed ita videtur etiam scribendum αἰεῖδεν. In versu tertio hiatus parum suavis est in *φιλώτερα ἄρτι*. An pertinet ad hunc versum nota Scholiastæ Aristoph. Plut. 388. de ἀπαρτί· ἔσθ' ὅτε καὶ χρονικὸν ἐπιρρήμα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλιμάχος. ubi ἀρτοὶ post Καλλ. ponendum. Ita suavior foret versus. *Ernest.*

CXLVII.

Τῷ περιδινήεντ' ἀκμονίδην ἔβαλεν.

Etymol. Magn. Ἀκμων σημαίνει, τὸν τε σίδηρον, ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τὸν οὐρανὸν τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν γενεαλογῶσι. Καλλιμάχος· Τῷ περιδινήεντι Ἀκμονίδην ἔβαλεν. Corrige, ut supra editum.

CXLVIII.

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἦθεοι.

Helladius in Chrestomathia; Τὸ φοιτίζειν Καλλιμάχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν, φάμενος· φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἦθεοι. Etymolog. Mag. v. Ἀλίαστος. ἀλῶ ἀλίω, ὡς φοιτῶ φοιτίζω. Καλλιμάχος· φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις θεοὶ. Corrigenenda sunt ex Helladio.

CXLIX.

Ἄλλικα χρυσεΐησιν ἐεργομένην ἐνέτησιν.

Etymol. M. Ἄλλιξ σημαίνει κατὰ Θετταλοῦς τὴν χλαυίδα· Καλλιμαχος· Ἄλλικα χρυσεΐησιν ἐεργομένην ἐνέτησιν. Bentl. Add. Suid. in Ἄλλικα et Ἐνέτησιν. Ernest.

CL.

Πολλάκι καὶ κωνθῶν ἤλασα ᾧρον ἄπο.

Etymol. Mag. ᾠρος καὶ ἄωρος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α μηδὲν πλεόν σημαίνοντος. ᾧρος γὰρ ὁ ὕπνος. Καλλιμαχος· Πολλάκι καὶ κωνθῶν ἤλασα ᾧρον ἄπο. καὶ Σαπφῶ· Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χυτ' ἄωρος. Bentl. Malim: ἤλασ' ἄωρον ἄπο· vel, ἤλασεν ᾧρον ἄπο. Hemsterh.

CLI.

Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπτῆρες ἀρπάσας.

Etymol. Magnum: Ἀσινεῖς, οἱ Δρύοπες οἱ τὴν Ἀσίην κατοικοῦντες. Καλλιμαχος· Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπτῆρες ἀρπάσας. Videat, cui lubet, conjecturas Sylburgii: Ego nihil hic præstare possum. Quod ad Historiam attinet vide Etymolog. et Apollonii Scholiastem lib. i. vs. 1216. verba etiam infra in Fragmentis exhibentur.

CLII.

Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.

[Referendum puto ad Elegiam de Coma Berenices, et legendum—Ἡ ἐπ' Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή. Catullus, qui istam Elegiam pene ad verbum transtulerat, ita hunc versum reddit—Qua rex tempestate novo auctus Hymenæeo Vastatum fines IVERAT Assyrios. Minus probo Porsoni correctionem ἢ ἀπ' Ἀσσ. quem vide in Adversar.]

CLIII.

Ἡμισυ μὲν Πέρσαι, ἡμισυ δ' Ἀσσύριοι.

Etymol. Mag. Ἀσσύριοι, τὸ ἔθνος. Καλλιμαχος· Ἡ ἀπ' Ἀσσ. &c. καὶ, Ἡμισυ &c.

CLIV.

Τετραένο ν Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη.

Etymol. Magnum: Ἄφενος, ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλιμαχος· Τετραένον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη. Fortasse legendum fuerit, Παῖδα Ὀνητορίδην. vel Λαῖδα Νεστορίδew. vel Θαῖδα. Eligat lector, vel excogitet meliora. Hesych. Τετραέτηρον, τετραετῆ, καὶ τετραέννον. leg. τετραένον. Bentl. [παῖδα Δαμαστορίδην Tour. in Schol. Theocr. p. 216.]

CLV.

Ἐν δὲ Πάρῳ καλαί τε καὶ αἰόλα βεῦδ' ἔχουσαι.

Etymol. Magn. Βεῦδος. Καλλιμάχος. Ἐν δὲ Πάρῳ καλαί τε καὶ αἰόλα βεῦδ' ἔχουσαι. σημαίνει δὲ τὰ ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια. lege καλαί τε, pro καλά τε. hoc est, mulieres pulchrae. Sic alius,

Ἐν δὲ Πάρῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαί τε γυναῖκες.

CLVI.

Ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον

Ἐλκειν.

Etymol. Magn. Βούγετα ἢ Βουχέτιον, πόλις Ἡπείρου. μέμνηται δὲ οὐ ἔθνικου Καλλιμάχος, οἶον, Ἐξ ἁλὸς οὐ δίκη ἀνέρα Βουχέτιον ἔλκειν. Certa emendatio; Ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον Ἐλκειν. Sententia perspicua, cujus tamen ratio nunc latet. sic alibi Callimachus in Epigrammate: Θεὸς δὲ οἱ ἱερὸς ὕκης· de pisce, qui ὕκης dicitur, vide Athenæum. Bentl. Acute veram lectionem eruit Bentlejus sagacior Henr. Valesio in Not. Maussac. ad Harpocrat. p. 263. Hemsterh.

CLVII.

Οἶους βωνίτησιν ἐνικρύπτουσι γυναῖκες.

Etym. Magn. Βωνίτης σημαίνει τὸν βούκολον. Καλλιμάχος· Οἶους βωνίτησιν ἐν κρύπτουσι γυναῖκες. lege ἐνικρύπτουσι. Quod de panibus subcineritiis accipiendum: nam id est ἐγκρύπτειν. unde ἄρτοι ἐγκρυσαίαι passim apud scriptores, et ἐγκρυπτος, πέμματος εἶδος, apud Hesychium.

CLVIII.

Γαιოდόται τὰ σπάρτα διηνεγὲς εὔτε βάλωνται.

Etymolog. Magn. Γαιოდόται, οἱ ἀρχιτέκτονες ἢ οἰκονόμοι. παρὰ τὸ δεῖν, ὃ σημαίνει τὸ μερίζειν, οἱ τὴν γῆν διαμερίζοντες τουτέστι διαγέφυκτες εἰς οἰκίσματα. Καλλιμάχος· Γαιოდόται καὶ σπάρτα διηνεγὲς εὔτε βάλωνται. Atque τὸ δεῖν minime est μερίζειν, sed τὸ δαειν. Proinde, si huic interpretationi fides habenda, legendum est, Γεωδαίται τὰ σπ. unde Γεωδαισία. Ut in Epigrammate Callimachi: Κρεωφύλου πόνος εἶμι - - sed et Suidas habet, Γαιოდότης, ὁ ἀπεμπολῶν τὴν γῆν. Ergo a δίδωμι. [Γαιოდόται etiam Zonaras et Phavorinus.]

CLIX.

Καὶ γλαριδές, σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολυβδῖς.

Etymol. Magn. Γλαρίς, λιθοξοικὸν ἐργαλεῖον. Καλλίμαχος· Καὶ γλαριδές, σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολυβδῖς.

CLX.

Γραικοί, καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς.

Etymol. Magn. Γραικός. Καλλίμαχος· Γραικοί καὶ γῆς ἡμετέρης ἀδαεῖς. [Vid. Brunckii Lexic. Sophocl. v. 'Ραίκους.]

CLXI.

Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον.

Etymol. Magn. Δάκετον, θηρίον ἐρπετόν. Καλλίμαχος· Ξεῖνος &c. Bentl. Ξεῖνος est Hercules, ἐχιδναῖον δάκετον est Cerberus, ut qui ex Echidna genitus a Typhæo traditur, et νέρθεν ex inferis. Cel. Hemsterhus. ad Lucian. T. i. p. 420. ex Αἰτίοις hoc fragmentum esse putat: cui facile adsenserim. Ernest.

CLXII.

Τῶν ἔτι σοι δεκάφουια φάτα ζωάγρια τίσειν.

Etymol. Magn. Δεκάφουια, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος· Τῶν ἔτι &c.

CLXIII.

Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσχε παλαιότερον οὖνομα Νάξω.

Etymolog. Mag. Δία, ἢ Νάξος. Καλλίμαχος· Ἐν Δίῃ &c. Scholiastes Apollonii iv. 426. Δίῃ, τῇ Νάξω. Καλλίμαχος· Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ &c. Bentl. B. Martin. V. L. ii. 8. hoc modo scriptum profert: Ἐν Δίῃ, τὸ μὲν ἔσχε . . . Νάξος. Hemsterh.

CLXIV.

Ἄλλὰ θεῆς, ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς.

Etym. Magn. Διάκτορος, ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τίθεται. Καλλίμαχος· Ἄλλὰ θεῆς ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς. ἐπὶ γλαυκός τὸ ἐπίθετον.

CLXV.

Μηδ' ἀπ' ἐμοῦ διφᾶτε μέγα φοφέουσαν ἀοιδῆν.

Etymol. Magn. Διφᾶ, ψηλαφᾶ, ζητᾶ, ἐρευνᾶ. Καλλίμαχος· Μηδ' ἀπ' &c. In hanc plane sententiam Ovidius:

Callimachi numeris non est dicendus Achilles. Bentl.

Hunc versiculum ex Elegis esse putat Cel. Valkenarius. Sen-

tentia quidem id suadet credere. Nam Ovidius quoque subinde levibus elegis, non epico carmini scribendo se natum dicit. Ernest. Expressit Propert. iv. i. 58.

Hei mihi! quod nostro est parvus in ore sonus. Ruhnken.

CLXVI.

Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὸν ῥόον Ἀσπερίωνος.

Etymol. Magn. Δόναξ, ὁ κάλαμος. Καλλιμάχος· Καὶ &c.

CLXVII.

— Δύπται δ' ἐξ ἀλὸς ἐρχόμενοι

Ἐνδοιο καύηκες—

Etymol. Magn. Δύπται, αἰ αἴθουαι. Καλλιμάχος· Δύπται δ' ἐξ ἀλὸς ἐρχόμενοι ἐνδοιο καύηκες. δύπτης ὁ κολυμβητής. Scholiastes Apollonii lib. i. vs. 1008. Δύπτειν ἐστὶ τὸ θυνεῖν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Δύπται δ' ἐξ ἀλὸς ἐρχόμενοι. [*Hæc primus comparavit Janus Rutgers. V. L. p. 191. Vid. Heyne. ad Virgil. Georg. i. 360.*]

CLXVIII.

Εἰνατίας ὁμόδελφον ἐν ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα.

Etymol. Magn. Εἰνατία, ἐπίθετον Εἰλειθυίας. Καλλιμάχος· Εἰνατίην ἰμόδελφον ἐπὶ ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα. Εἰνατός τόπος Κοχῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Εἰλειθυία. Pro Εἰνατίην (ipsa enim Lucina nunquam peperit) lege Εἰνατός; ἐν ὠδίνεσσιν Εἰνατός; sic Virgilius:

Altera tum primos Lucinæ experta labores.

Huc refer illa Stephani: Εἰνατός τὸ ἐθνικὸν Εἰνατίας. τινὲς ὄρος καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλειθυίαν Εἰνατίην. lege Εἰνατίην.

CLXIX.

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὅπποτε κούρος ἴοι.

Etymol. Magn. Εἰσπνήλης, ὁ ἐρώμενος. Καλλιμάχος·

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις ὅπποτε κούρος ἴοι.

ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος &c. lege igitur εἰσπνήλης. ὁ ἐρῶν vel ὁ ἐραστής. Theocr. Scholiastes Id. 12. Εἰσπνίλος ὁ ἐραστής, αἴτης ὁ ἐρώμενος. Et ipsam Etymologicam alibi: Ἀήτης ὁ ἐρωμενος - - εἰσπνήλας καλοῦσι τοὺς ἐραστὰς παρὰ Λάκωσι. Bentl. Κούρος est Acotius. Nam hunc versum ad Cydippen pertinere, ex Aristæneti imitatione colligo, i. 10. αἱ δὲ φιλοθεάμινες τοῦ κάλλους εἰς διδασκάλου προΐοντα περισκόπουν συνισθύντες ἀλλήλους. Aristænetam vero, quæcumque in hac epistola habet grandiora, e Callimachi Cydippe transtulisse, egregie observat Jos. Mercærus. Ruhnken.

CLXX.

Τοὺς αὐτῶ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή.

Etymol. Magn. Ἐμπελάτρεια (lege ἐμπελάτειρα) ἡ ἑταῖρα ἀπὸ τοῦ ἐμπελάζειν πᾶσι. Καλλιμάχος· Τοὺς αὐτῶ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή. Aut aliquid desideratur inter τέκεν et γυνή, aut legendum Εὐνή: et quidem τὸ ν ἐφελκτικὸν significat vocalem sequi. *Bentl.* Recte Anna Fabri p. 355. cjecta voce γυνή, pentametrum fecit. [*diu ante Tour. in Suid. ii. p. 522.*] Et sic citat Th. Gataker. de Stilo N. F. c. xi. p. 78. Etymol. Cod. Leid. habet: ἐμπελάτειρα οὐτ' ἔτεκεν γυνή. *Ruhnken.*

CLXXI.

Υἱὰ Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη.

Etymol. Magn. Ζαγρεὺς, ὁ Διώνυσος παρὰ τοῖς ποιηταῖς. δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διώνυσος. Καλλιμάχος· Υἱὰ Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη. [*Vid. Tric. ad Lycophr. 356.*]

CLXXII.

Κέρυπται βύνη ζάγκλον ὑποχθονίη.

Etymol. Magn. Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὡς φησι Καλλιμάχος. Κέρυπται γυνή ζάγκλον ὑποχθονίη. Vir eruditissimus Sylburgius corrigit, σικνή ζάγκλον ὑπὸ χθονίη. Sed nos, ni fallor, apertius emendavimus, βύνη, quod Etymologico et Hesychio est *θαλάμη*. *Θαλάμη* autem est τρώγλη, κατάδυσσις. *Bentl.* Male. Nam ibi legendum esse *θάλασσα* non potest dubitari. v. Intt. ad Hesych. in *βύνη*. *Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. ii. p. 46.* malit γύπη. v. Hesych. in *γύπας*. pro quo et reperitur κύπη apud eundem; idque proxime accedit ad scripturam vitiosam Etymologici. *Ernest.* [*κέρυπται γ' εὐνή Tour. probante Valckenaerio in Adonias. p. 251.*]

CLXXIII.

— Ὅ δ' ἡλεὸς οὐτ' ἐπὶ σίττην

Βλέψας—

Hujus fragmenti meminerunt *Soping.* ad Hesych. in *σίττη*, et *Abbr. Berkel.* ad Anton. Liber. p. 281. uterque avem intelligit eo nomine, itidem indicatam ab Aristoph. Schol. ad Av. vs. 705. in quo *Scazon*, *Hipponactis* forte, sic legendus: Ἐγὼ μὲν, ὦ Λεύκιππε, δεξιῇ σίττη· quod firmat *Suid.* in Ἄει τοῖς ἐρωσὶ σὺνεσμεν. *Hemsterh.*

CLXXIV.

Ἥλεα μὲν ρέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε.

Etymol. Magn. Ἥλεος, μάταιος, μαινόμενος, μωρός. Καλλιμάχος· Ὅ δ' ἡλεὸς οὐτ' ἐπὶ σίττην βλέψας. καὶ αὐτετέρως· Ἥλεα μὲν ρέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε.

CLXXV.

— τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα

Μήτηρ οὐς ὠδινε μῆνας—

Etymol. Magn. Ἡλιτόμηρος, καὶ ἀλιτήμερος, σημαίνει δὲ τὸν ἑπταμηναῖον γεννηθέντα παῖδα, ὡς φησι Καλλιμάχος· τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα Μήτηρ οὐς ὠδινε μῆνας. Qui locus est mendii manifestus: neque enim versus sano pede incedit, neque sententia. Certe non dicitur mulier gravida ὠδινειν tot menses, sed κύειν. Quid si legamus, Μήτηρ οὐς ἐκύει μῆνας. sed hæc incerta sunt. Bentl. [Forsan legendum τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα Μήτηρ, ὡς ὠδιν', ἐννέα μῆνας—non impleverat menses novem, cum puerperium supervenit.]

CLXXVI.

Εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἠλεμίσαι.

Etymol. Magn. Ἰάλεμος. ἰαλεμίσαι, τὸ θρηγῆσαι. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Εἰδυῖα φάλιον ταῦρον ἠλεμίσαι. Scholiastes Theocriti Idyll. iv. φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ἡ δὲ ἂν φάλιον ταῦρον ἀλεύροισ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. Ubi hæc ex illis corrigenda esse acute vidit Is. Casaubonus. Bentl. Expressit Tibullus i. 7. 28. Memphitem plangere docta bovem. Hesychius in Φαλιόκου. — φαλιό γὰρ οἱ λευκαμέτωποι. Ernest.

CLXXVII.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.

Etymol. Magn. Κίβισις σημαίνει κίβωτον ἢ πήραν. Καλλιμάχος.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.

Emendat ingeniosa Interpres, ἐπισχῆσει. Ego præterea εὔ Iegerim pro εἰ. Εὔ γὰρ ἐπισχῆσει. Notum proverbium, Πτωχοῦ πήρα οὐ πῖμπλαται, etiam Callimacho memoratum. vide Zenobium Bentl. Hinc corrigendus erat Suidas, qui vitiose exhibet κίβισις. Ernest.

CLXXVIII.

Αὔθις ἀπαιτίζουσαν ἐτνῶν εὐεργέα λάκτιν.

Etymol. Magn. Λάκτιν, σημαίνει ἡ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλιμάχος· Αὔθις ἀπαιτίζουσα ἐκνων εὐεργέα λάκτιν. Nescio an legendum sit, Αὔθις ἀπαιτίζουσα νέην εὐεργέα λάκτιν: novam tuam. Notandum autem τὸ εὐεργέα. Λάκτις enim sive τορύνη dicebatur et εὐεργη. vide Pollucem, Etymologicon Magn. et Hesych. Bentl. ἐκνων verissime Ruhnkenius V. C. in Ep. Crit. ii. p. 46. emendat ἐτνῶν. v. ipsum. Idque recipere non dubitavi. Ernest. [Ex Hecale ductum esse monet Tourp.]

CLXXIX.

Αἰεὶ τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί.

Etymol. Magn. Μίκκος σημαίνει τὸν μικρὸν. Καλλιμάχος·
Τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί. Artemidorus Oneirocrit. c. 86.
lib. 4. Ὁρθῶς γοῦν καὶ τὸ Καλλιμάχειον ἔχει·

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδοῦσι θεοί.

[Sic M. Apostol. i. 55. Stob. xcvi. p. 386. μικροῖς μίκκα resti-
tuerat Theod. Canter. V. L. ii. 13. Vid. Valchenaer. in Theocr.
Adoniax. p. 350. Koen. ad Gregor. p. 130. et cf. Epigr. 27.]

CLXXX.

Ἔστι μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

Etymol. Magn. Μύκλος καλεῖται, ἢ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων
ὑποδιπλωσις. Μύκλους ὡν εἶπεν (ὁ Λυκόφρων) ἐπαῖθα τοῖς
μυηστῆρας, διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ κατωφερές, ὡς καὶ Καλλιμάχος·
Ἔστι μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος. Tzetzes ad Lycoph. p. 109.
Μύκλος καλεῖται ἢ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων καὶ τῶν βοῶν ὑπο-
διπλωσις. μύκλους δὲ τὸν τοῖς μυηστῆρας λέγει, διὰ τὸ ἀδηφάγον
καὶ κατωφερές εἰς λαγνείαν· ὡς καὶ Καλλιμάχος·

Ἔστι μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

Magnesia et asinis et equis insignis erat. Bentl. Hoc fragmen-
tum Antimacho tribui ab Herodiano in libello inedito de Vocibus
Atticis notat Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. ii. p. 47. Ernest.

CLXXXI.

Καί ρα παρὰ σκαιοῦ βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν.

Etym. Magn. Ὀλπις. Καλλιμάχος· Καί ρα παρὰ σκαιοῦ
βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν. σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὴν λήκυθον.

CLXXXII.

Αἴγυπτος προπάροισεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς.

Etymol. Magn. Ποιά ἐστὶν ὁ ἐνιαυτός. Καλλιμάχος·

Αἴγυπτος προπάροισεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς.

Suidas: Ποιή, ὁ ἐνιαυτός παρὰ Καλλιμάχῳ, παρὰ τὸ ἀπαξ καὶ
μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὴν βοτάνην φύεσθαι. "Hoc fragmentum
cum 194. 119. ita junge. Αἴγυπτος προπάροισεν ἐπ' ἐννέα κάρ-
φετο ποιάς—desunt aliquot versus—Τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν
ἀπεπλάσατο, Πρῶτος ἐπέει &c. Ovid. A. A. i. 647. 8—653. &c.
Dicitur Ægyptus caruisse juvantibus arva Imbribus, atque annos
sicca fuisse decem. Et Phalaris &c. vide Trist. III. ii. 39. 40."
Porsonus in Adversariis p. 308.

CLXXXIII.

"Ἡ ἄφαρον φαρῶσι, μέλει δὲ Φιν ὄμπιον ἔργον.

Etymol. Magn. Φαρῶ, τὸ ἀροτριῶ, παρ' ὃ καὶ ἄφαρον τὴν λιπαράν γῆν καὶ τὴν πολλὰκις ἀροτριωθεῖσαν. Καλλιμάχος·

Ἄφαρον φαρῶσι, μέλει δὲ σφισιν ὄμπιον ἔργον. τὸ Δημήτερος δηλονότι, ἢ ἄφαρον τὴν μηδὲν σέρουσαν. Idem in Ἄφαροι, τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ εἰρημένον, οἶον, Ἡ ἄφαρον φαρῶσι, τὴν ἀγέωσθηται γῆν παρὰ τὸ φέρω. lege Φιν pro σφισιν. Hesych. Φιν, αὐτοῖς ἢ αὐταῖς. Bentl. Adde Dan. Heins, ad Sil. i. 237. Ernest. [Vid. Tour. in Suid. ii. p. 256. iii. p. 490.]

CLXXXIV.

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὐνομ' ἔχουσα.

Etymol. Magn. Ψύθω. κυρίως ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσιν. ἐγκειμένου τοῦ ψύθους. Καλλιμάχος·

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὐνομ' ἔχουσα. Suidas: Ψύθες, Ψευδές, Ψευδής, καὶ σὺ ψύθος οὐνομ' ἔχουσα, ἀντὶ τοῦ ψευδές, παρὰ Καλλιμάχῳ. Male καὶ σὺ, pro καὶ οὐ. Bentl. Præfero ψυθές: ut enim ψευδός, ψύθος, sic ψευδής, ψυθής· ψύθος Æschylus habet Agam. vs. 486. Κατακᾶσα cur Latine vertatur *malefica*, non video: si Grammaticis obtemperes, *meretricem* interpretabere: erat enim revera νησιῶτις καλὴ ἑταίρα, ut Heraclitus ait περὶ Ἀπίστ. c. 2. Hemsterh.

CLXXXV.

Βριλλήσου λαγόνεσσιν ὀμούριον ἐκτίσαντο.

Galenus, de præsagiis ex pulsibus lib. iii. c. 6. Μῆτε τῶν λαγόνων, ὡς σίνθες, ἀλλ' οὕτω δεῖν φάσκει λαγόνων ἀκίδειν, ὡς ἐπὶ τοῦ ὄρους Βριλλήσου Καλλιμάχος εἶρηκε, Βριλλήσου λαγόνες εἰσι νόμου ὃν ἐκτίσαντο. Quem locum a nobis recte emendatum esse, nemo non fatebitur. Legete etiam poteris, ἐκτίσαντο, *condiderunt*. Pro Βριλλήσου, alii scribunt Βριλλήσσο; quæ sane verior lectio est. Bentl. Ingeniosam Bentleji conjecturam firmat Callimachi imitator. Dionysius Perieg. vs. 649. Ἀνδράων δὲ κατὰ χῶρον ἰουδαίων οἶκον ἔθετο. Ruhnken. Credibile est Alciphronem hinc sumsisse iii. Ep. 23. ἔστι δὲ λευκὰ ἰδεῖν καὶ ἀπιστάζοντα λιβάδας Ἀπτιμῶ μέλιτος, οἶον αἱ Βριλλήσαι λαγόνες ἐξανθοῦσι. Hemsterh. [Corrige etiam ἐκτίσαντο.]

CLXXXVI.

Εἰς Ἀσίην, Ἄλυκόν τε, καὶ ἄμπολιν Ἐρμιονήων.

Stephanus Byz. Ἄλυκος, πόλις Πελοποννήσου. Εἰς Ἀσίην Ἄλυκόν τε καὶ ἄμπολιν Ἐρμιονήων. Καλλιμάχος.

CLXXXVII.

Φοῖβος Ὑπερβορείοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

Paulo liberius expressit metro S. Bochart. Hieroz. P. i. p. 230. *Phœbus Hyperboreis asino placatur in oris.* Ἐπαγάλλεται ποτίω habeam, quam ἐπιτέρπεται, si sensus ille placeat. Verum præstitit servasse vulgatam lectionem, quæ poetica loquendi forma Hyperboreos ostendit, oriente Sole, hæc sacra facitasse: quam interpretandi rationem etiam prætulisse videtur magnus Bentlejus. *Hemsterh.*

CLXXXVIII.

Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὄνοσφαγίαι.

Clemens Protreptico p. 8. Σκῦθαι δὲ τοὺς ὄνους ἱερεύοντες μὴ παυέσθων, ὡς Ἀπολλοδώρος φησι, καὶ Καλλιμάχος· Φοῖβος Ὑπερβορείοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς, ὁ αὐτὸς δὲ ἀλλοαχοῦ· Τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὄνοσφαγίαι. Scholiastes Pindari x. Pyth. Οἱ γὰρ Ὑπερβορεοὶ ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλιμάχος φησι, Τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὄνοσφαγίαι. Placet eorum conjectura, qui pro ἐπιτέλλεται scribunt ἐπιτέρπεται. Nisi sic potius interpretari velis; sacra illa fieri solita esse sub solis ortum: ergo ἐπιτέλλεται, exoritur. *Bentl.* ἐπιτέρπεται probat etiam Politus ad Eustath. T. i. p. 78. *Ernest.*

CLXXXIX.

Τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι Θεοὶ διδόνασιν ἄμεινον.

Athenæus lib. i. c. 2. Τρὶς δ' ἀπομαξομένοισι θεοὶ διδόνασιν ἄμεινον, ὡς πού φησιν ὁ Κυρηναῖος ποιητής. leg. ἀπομαξαμένοισι. *Bentl.* Sic laudat locum et explicat Casaubon. ad Theophr. περὶ δεισιδ. p. 224. *Ernest.*

CXC.

Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

Scholiastes ad P. Odys. Καὶ Καλλιμάχος φησι, Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου. τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφῇ ζητοῦντες. Eustathius quoque habet, ad eundem locum p. 649. [ἔχουσι δὲ χεῖρας προρονί Valchenaer.]

CXCI.

Τόν με παλαιστρίτην ὁμόσας θεὸν ἐπτάκις φιλήσειν.

Hephæstion p. 50. Τοῦτο μὲν παρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστίν, ὡς περὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· Τόν με &c.

CXCI.

Ἰερά· νῦν δὲ Διοσκουρίδω γενεή.

Hephæstion p. 55. Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγείν τεμένεσθαι πάντως, καὶ

ἔπειτα τῶν περὶ θημιμερῶν. εἰ δὲ μὴ, ἔσται πεπλημμειλημένον. οἷον τὸ Καλλιμάχου, Ἰερά· νῦν δὲ Διοσκουρίδου γενεή. Bentl. Hebraestioneum notat, et Callimachum excusat Dorvill. Vann. Crit. p. 481. Ernest. [*Lege ἰερά.*]

CXCIII.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἔδνον ὀφείλω.

Scholiasies Pindari viii. Nem. Ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Νεμέα Διὸς. καὶ Καλλιμάχου· Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἔδνον ὀφείλω. pro χαρίσιον, legendum χαρίσιον; et intellige χαριστήριον ὕμνον. Suidas: Χαρίσιον, χαριστήριον. Ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι χαρίσιον ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι. Χαρίσιος præterea est placenta genus. Suidas ibidem: Καὶ χαρίσιον πλακοῦντος εἶδος. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι· Πέμψω παλλακαῖς ἐσπέρας χαρισίους. ubi pro παλλακαῖς legendum πλακοῦντας; nam Iambus est senarius. Extat locus apud Athenæum lib. xiv. p. 646. sed et ibi etiam mendosus. Χαρίσιος. τοῦτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν·

— ἐγὼ δὲ νῦν

Πέμψω πλακοῦνθ' ἐς ἐσπέραν χαρίσιον.

Ita versus est constituendus. Sequitur apud Athenæum: Εὐβουλος δ' Ἀγκυλίωι, ὡσπερ ἄρτου ὄντος, οὕτως ἔλεγει·

Ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέττουσα τὸν χαρίσιον.

Ita versum restituere qui Trochaicus est. Vide eundem lib. xv. p. 608. Nota; ex Eubulo idem colligi χαρίσιον esse ἄρτον, quia dicit πέττουσα. Unde emendandus Hesychius: Χαρίσιον, εἶδος πλακοῦντων. οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων; lege ἀπὸ τῶν πεμμάτων. Athenæus ibidem: Διωνομάζετο τὰ πεμμάτια χαρίσιον.

CXCIV.

Τὴν κείνου Φάλαρις προῶξιν ἀπεπλάσατο.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 104. Τὴν μὲν Φαλῆρου τύρσις ἐκβεβρασμένην) Φάληρος, τύραννος Σικελίας &c. Μέννηται τοῦ Φαλῆρου καὶ Καλλιμάχου, λέγων, Τὴν ἐκείνου Φάληρος προῶξιν ἀπεπλάσατο. In MSto Oxoniensi legitur κείνου pro ἐκείνου. lege igitur, Τὴν κείνου Φάλαρις προῶξιν ἀπεπλάσατο. Quem Callimachus cum aliis Φάλαριν, eum Lycophron Φάληρον appellat. Bentl. Vid. ad Fr. CXIX. CLXXXII.

CXCv.

Μηκάνην μακάρων ἔδρανον αὖτις ἰδεῖν.

Scholiasies Pindari, vii. Nem. Οἰκείως δὲ ἰεράν τὴν Σικυώνιο προσηγόρευσεν, ἢ γὰρ Μηκάνη ἐπ' αὐτῆς ἔστιν, ἐξ ἧς οἱ θεοὶ διελάσαντο τὰς τιμὰς. Ἡσίωδος· Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι Μηκάνη. καὶ Καλλιμάχου· Μηκάνην μακάρων

ἔδραν. ὃν αὐτίς ἰδεῖν. Ioseph ἔδραν. Vulgo hoc Callimachi Fragmentum citatur, Μηκύνῃ μακάρων ἔδραν: quasi sequentia verba alio pertinerent.

CXCVI.

Ἄρσινόης, ᾧ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' αἰεῖδεν.

Schol. Pind. ii. Nem. Ὅτι δὲ καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχαῖς οὐτινόσοῦν ἔπους, Καλλιμαχὸς φησιν, Ἄρσινόης, ᾧ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' αἰεῖδεν. [Vid. Valckenaer. in Eleg. p. 104.]

CXCVII.

Ἐργῖνος Κλυμένου ἕξοχος ἐν σταδία.

Schol. Pind. iv. Olymp. post Ergini historiam, καὶ ἑ Καλλιμαχὸς Ἐργῖνος Κλυμένου ἕξοχος ἐν σταδία.

CXCVIII.

Ἥλιον ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

Schol. Pindari Olymp. x. 50. Καὶ Καλλιμαχὸς δὲ τὴν Ἥλιον, Διὸς οἰκίον (leg. οἰκίον) εἶπεν. Ἥλιον ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ. Bentleius. [Vide Schol. Homer. citat. ad Fr. CCCLXXXIII. unde patet hoc ad Αἴτια referrī debere.]

CXCIX.

Ἄρθρον δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλήν ἔταμον.

Erotianus in Lexico Hippocratis: Συναρθροῦται, συναρμόζε-
ται, καὶ συνενόηται. ἀρθρὸς γὰρ λέγεται ἡ εὐνοια καὶ φιλία. ὡς
καὶ Καλλιμαχὸς φησιν, Ἄρθρον δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλήν ἔταμοι.

CC.

Καὶ μόνος αἰζήων ἔγραε κηδεμόνα.

Galenus in Lexico Hippoc. Πολυγράμ, πολυφάγω. Καὶ γό-
νος αἰρηῶν ἔγραε κηδεμόνα, Καλλιμαχὸς. ἀντὶ τοῦ κατέφαγε.
Etymologicum Magnum: Γόγγρανα, πάθος διαξρωτικῶν σαυ-
κῶν. παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω. Καλλιμαχὸς. Αἰζήων
ἔγραε κηδεμόνος. ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν Idem: Γόγγρος, εἶδος ἰχθύος.
παρὰ τὸ γρῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω. ἀφ' οὗ κλίνεται γράω. καὶ,
Ἐγραεν, ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. Idem: Γράσων, ἡ χλωρὰ κριθῆ, παρὰ
τὸ γράω ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἐσθίω. Καλλιμαχὸς. Ὅς αἰζήων ἔγραε
κηδεμόνος. ἄλλως δὲ εὔρον τὸν στίχον ἐγῶ, οἶον, καὶ τόνος αἰζήων
ἔγραε κηδεμόνος. Ex his apparet versiculum hunc jam per sæ-
cula aliquot in mendo cubuisse, ipso Grammatico fatente. Levi
tamen manu et opella sanavimus pro τόνος vel γόνος, quæ nihil
ad rem faciunt, legentes μόνος. Καὶ μόνος αἰζήων ἔγραε κηδε-
μόνα, vel κηδεμόνος; ut ἐσθίειν ἄρτου dicitur, et ἐσθίειν ἄρτου.
ἔγραε cum casu accusativo erit comedere; cum genitivo degu-
stare. Κηδεμῶν vel tutor, vel affinis. Verba et sententia bene
constant; historia ignoratur. Sed notat ingratum animum

adolescentis nescio cuius erga tutorem vel affinem. *Bentl.* Lexicon MS. Bibl. Reg. Γόγγυρος, είδος ιχθύος, παρά τὸ γριῶ, τὸ ἐσθίω. Καλλιμάχος ὅς ἔγραψε κηδεμονίῃ (sic) ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. Nec Bentleji nec aliorum commenta probem. Considerent acutiores lectionem, quam Galeni Cod. Dorvillianus præbet in Miscell. Obs. Nov. tom. ix. p. 1046. Καὶ γόνος ζειῶν ἴγρασκε δὲ μόνα. *Ruhnken.* [Schol. Townl. in Homer. *Iliad.* Φ. 11. ἀκρίδες—παρὰ τὸ κρᾶν, ὃ ἐστὶν ἐσθίειν. ὅς αἰζήων ἔγραψε κηδεμονίης. *Schol. Venet.* κηδεμονίης. *Tourp.* in *Suid.* ii. p. 255. corrigit, Καὶ βίω αἰζήων ἔγραψε κηδεμονίης, aliter *Jacobs.* in *Athen.* p. 314. Legendum puto ἔγραψε. *Compositum ἐπέγραψον occurrit Iliad.* Π. 352. *Placet correctio Bentleiana Valckenaerio, qui hoc de Iride dictum existimat, apteque confert Ovid. Pont.* III. iii. 36. *de Cupidine; Discipulo perii solus ab ipse meo.*]

CCI.

Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ.

Scholiastes Nicandri, ad Alexiph. Εἶαρ τὸ αἶμα, τὸ λίπος. ὡς καὶ Καλλιμάχος· Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ. Alter Scholiastes ibidem: Εἶαρ ὑπὸ τῶν νεωτέρων τὸ αἶμα. καὶ Καλλιμάχος, ἐλαίας τὸ αἶμα τὸ δαῦν (lege ἐλαιον, τὸ αἶμα τοῦ λύχνου) εἶπε. Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν εἶαρ. *Etymol. Magn.* v. Ἐρωδίους. Ἐαρ σημαίνει τὸ αἶμα. ὡς παρὰ Κυρηναίω. αἶμα γὰρ λύχνου τὸ ἐλαιον. Τὸ ἔλειξαν ἔαρ. Posteriora ex primo loco refingenda sunt. *Bentl.* Magnus Scaliger ad *Manil.* v. 212. scripsit ἔλαξεν· profecto sic intelligi voluit, ut dicat Callimachus, oleum ex lucerna defecisse; quod in templis omen erat infausum: utra vera sit Callimachi manus, dignoscere non licet. *Hemsterh.*

CCII.

Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο.

Tzetzes ad Lycoph. p. 15. Τὸ δὲ Ῥήγιον Ἰοκάστος ἔκτισεν Αἰόλου, ὡς φησι Καλλιμάχος· Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο. p. 106. Τούτου δὲ τοῦ Αἰόλου υἱὸς ἦν Ἰοκάστος, ὅς τὸ Ῥήγιον ἔκτισεν, ὡς φησι Καλλιμάχος· Ῥήγιον &c. *Dionysii Parraphrastes* nuper Oxonii editus: Ἰοκάστος Ῥήγιον ἔκτισεν, τῆν πρώην Ἐρυθρὰν καλουμένην, ὡς Καλλιμάχος· Ῥήγιον &c.

CCIII.

Αἰ δὲ βοοκράνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραιθου.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 67. Ἀραιθός ποταμὸς Ἠπείρου, ὃ καὶ Καλλιμάχος μέμνηται, λέγων οὕτως· Αἰ δὲ βοοκράνοιο

παραγγύλον ἴχνος Ἀραίθου. Corrige, ut supra vides editum. Omnes fere fluvii capite taurino fingebantur, ut vel pueris notum. Sophocles Trachiniis de Acheloo :

— ἄλλοσ' ἀνδρείω τύπῳ

Βούκρανος, ἐκ δὲ δάσκιου γενειάδος

Κρουνοὶ διεββαίνοντο κρηναίου ποταύ. *Bentl.*

Potterus edidit βαθυκρήμνοιο. *Ernest.*

CCIV.

Ῥάμφει καθνώδει τόργος ἔκοψε νέκυν.

Isacus Tzetzes ad Lycoph. p. 90. Ῥάμφος καλεῖται τὸ ἐπι-καμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνίθων. ὡς καὶ Καλλιμαχος· Ῥάμφει καθνώδει τόργος ἔκοψε νέκυν. Ita Codex MStus Oxonii : nam in vulgatis libris hæc non reperies. Pro τόργος lege sine dubitatione τόργος vultur. Hesychius : Τόργος, γυπὸς εἶδος αἱματοφόρου. Καθνώδει est vox nihil : neque difficile erit veram lectionem reperire : sed in præsentia nihil succurrit. *Bentl.* Eleganter corrigit Cl Ruhnkenius Ep. Crit. ii. p. 47. Ῥάμφει ἀκανθώδει. *Ernest.* Ordine binarum literarum inverso existet κανθώδει, id est, incurvo, et, quod recte Bentlejus dedit, *adunco*. De cantho, *κάνθω*, vocabulo bene Græco, adeundus Is. Casaub. ad Pers. Sat. v. 71. et Th. Marcilius. *Hemsterh.*

CCV.

Καὶ κρίμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε.

Tzetzes ad Lycoph. p. 91. Κρίμνα, εἶδος κριθῆς. νῦν δὲ τὸ ἀπόστημα (lege ἀπόσταγμα) τοῦ κυκεῶνος λέγει, ὡς καὶ Καλλιμαχος· Καὶ κρίμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε.

CCVI.

Τόφρα δ' ἀνίσχουσα Βοσσὸν λόφον, ἔγχετο Τιτώ.

Tzetzes ad Lycoph. p. 135. Τιτωῦς, τῆς ἡμέρας. ὡς φησι καὶ Καλλιμαχος·

Τόφρα σ' ἀνίσχουσι Βοσσὸς λόφον ἔγχετο Τιτώ.

Cod. MStus ἀνίσχουσα Βοσσὸν. Collem illum Βοσσὸν equidem nescio. An legendum μέσσον *medium*. Qui versant codices Græcos manuscriptos, sciunt μ et β non nisi minuto apice inter se differre. An Βοσσὸς λόφος idem qui Φηγίου πάγος apud Lycophronem? Ἡὼς μὲν αἰπὸν ἄστυ Φηγίου πάγον Κραιπνοῖς ὑπερποτάτο Πηγᾶσου περσοῖς, Τιθωνὸν ἐν κοίτησι τῆς Κέουης πέλας Λιπούσσα. *Bentl.* ἀνίσχειν non *adscendendi*, sed *in altum tollendi, efferendi, vel oriendi* significationem habet. Itaque hunc locum sic potius ceperim : *Interea efferens jubar, exacta est dies.* plane ut Ovidius *Metam.* vii. 663. — *jubar aureus extulterat Sol.* In corrupta voce βοσσὸν epitheton latet ad λόφον re-

ferendum, quod *nitidum, radians, splendens* &c. significat. Eandem rem Callimachus venuste sic expressit Fr. CCLVII. *Φιαρή τήμος ἀνέσχει ἔως. Ruhnken.* [*Θηροποιὸν λάβον Tourp. in Suid. ii. p. 253. Cf. iv. p. 141. ubi rem minus prospere gessit.*]

CCVII.

Τὴν μὲν ὃ γ' ἐσπέρμηγεν Ἐριωῖ Τελφουσσαίῃ.

Tzetzes ad Lycophi. p. 157. *Ἐριωῖς, ἡ Δημήτηρ ἐν Ὀγκαις πόλει τῆς Ἀρκαδίας τιμᾶται. ὡς καὶ Καλλιμάχος. Τὴν μὲν ὃ γ' ἐσπέρμηγεν Ἐριωῖ Τελφουσσαίῃ.* Ubi pro Τελφουσσαίῃ reponendum Τελφουσσαίῃ. Tilphossa enim in Bœotia est: sed hic urbs quædam Arcadiæ memoratur; ut ipse Tzetzes testatur; ea autem dicta est Τέλφουσσα. Vide Stephanum. De Cerere Eriunye multa Pausanias in Arcadicis p. 256. apud quem: *Θέλπουσα urbs vocatur, quæ Callimacho et aliis Τέλφουσσα: et ibi gentile Θελπουσαῖον, quod hic Τελφουσσαῖον. Quam procreavit ille: is est Neptunus. Filiæ vero nomen erat ἐν τοῖς ἀπορρήτοις.* Pausanias ibidem: *Τὴν δὲ Δημητέρα τέκεῖν φασι ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατέρα, ἧς τὸ ὄνομα εἰς ἀτελέστους λέγειν οὐ νομίζουσι. Bentleyus.* [*ὄγε σπέρμηγεν citat Jos. Scaliger. in Varron. p. 88.*]

CCVIII.

Τεύκρων ἠνίκα νῆες Ἀχαιῶν ἄσπεα κήδειν.

Tzetzes ad Lycophi. p. 165. *Τεύκρος, ἀφ' οὗ καὶ Τεῦκροι οἱ Ἥρωες (lege Τρῶες) ὡς καὶ Καλλιμάχος. Τεύκρων ἠνίκα νῆες Ἀχαιῶν ἄσπεα κήδειν.* Fortasse legendum κήδεν, verabant. Nam et κητέω ea significatione dicitur, si fides Hesychio. An legendum κῆαν, incenderunt? an δῆρουν, spoliarunt? *Bentl.* Expungatur e fragmentis. Est enim versus 231. H. in *Dian. Ruhnken.*

CCIX.

Φωκείων μέγρις κε μένη μέγας εἰν ἀλλὶ μύθρος.

Schol. Sophoclis ad Antigonam p. 225. *Ὡς καὶ Καλλιμάχος. Φωκείων μέγρις κε μένη μέγας εἰν ἀλλὶ μύθρος. Bentl.* h. e. in perpetuum. Symbolum fuit rei nunquam ad irritum venturæ, aut mutandæ, *μυθρός* projicere in mare. Unde etiam μύθροι in proverbium abiit. Rei et moris origo forte nata a Phocæensibus. Antiquiorem certe mentionem rei non habemus. v. *Cel. Wesseling. ad Simson. Chron. p. 651.* Quod autem ad scripturam primi verbi attinet, etiam alii *Φωκέας* s. *Φωκείς* et *Φωκαίους* confundunt, ut docet magnus *Scaliger ad Euseb. Chron. Lat. p. 89. 87.* qui in iis etiam Callimachum hujus loci causa numerat. Sed Scholiastæ Sophoclei auctoritas apud me non est tanta, ut pro certo affirmare audeam, Callimachum in hoc

versu Φωκείων, non Φωκαίων scripsisse. Potuit memoriter ver-
sum commemorasse, qui præsertim notus vulgo esset. *Ernest.*

CCX.

Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιβαλεῖ.

Suidas: Τάλις τάλιδος, λέγεται παρ' Αἰολέουσιν ἢ ὀνομασθεῖσά
τινι νόμφη. Καλλιμάχος· Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιβα-
λεῖ. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόῃ Μελλογάμου νυμφῆς τάλιδος
ἦκει. Eadem habet Scholiastes ad hunc Sophoclis locum p. 240.
[De voce ἀμφιβαλεῖς, patrimus matrimus, confer Schol. in Iliad.
X. 496. et Ruhnken. in Timæi Lex. p. 28.]

CCXI.

Θηρὸς ἀεργάζων δέρμα καταμαάδιον.

Scholiastes Apollonii lib. i. vs. 1243. Κυρίως οἱ ποιηταὶ τὸν λέ-
οντά φασι θῆρα, ὡς καὶ Καλλιμάχος. Θηρὸς ἀεργάζων δέρμα
καταμαάδιον. *Bentl.* De Hercule dictum Nemeæi leonis pellem
humèris aptante. Sumtum videri potest ex Hymno in Hercu-
lem, ut CXX. *Hemsterh.*

CCXII.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.

Est versus Apollonii Rhodii 1309. lib. i. ubi Scholiastes :
Καλλιμάχου ὁ στίχος.

CCXIII.

Ἄντι γὰρ ἐκλήθης Ἰμβρασε Παρθενίου.

Schol. Apollonii lib. ii. vs. 808. Ἰμβρασε ποταμὸς Σάμου
πρότερον Παρθένιος λεγόμενος. Καλλιμάχος· Ἄντι γὰρ ἐκλήθης
Ἰμβρασε Παρθενίου. Idem lib. i. vs. 187. Ἰμβρασε ποταμὸς
Σάμου, ὃς μετεκλήθη Παρθένιος, διὰ τὸ ἐκεῖ παρθένον οὖσαν τετρά-
φθαι τὴν Ἥραν. καὶ Καλλιμάχος μέμνηται.

CCXIV.

Ἀμφότερον, κέντρον τε βοῶν, καὶ μέτρον ἀρούρης.

Scholiastes Apollonii ad lib. iii. vs. 1322. Ἀκαινὴ ἀντὶ τοῦ
κέντρον. Ἀκaina δὲ ἐστὶ μέτρον δεκάπου, Θεσσαλῶν εὐρημα. ἢ
ράβδος ποιμενικὴ παρὰ Πελασγοῖς εὐσημένη, περὶ ἧς Καλλιμάχος
φησιν, Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

CCXV.

Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ' οὖρες, ἧχι μάλιστα.

Scholiastes Apollonii iv. 264. Ῥιπαῖα ὄρη ἐν ταῖς ἀνατολαῖς,
ὡς Καλλιμάχος· Ῥιπαίου &c.

CCXVI.

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἵπνια λύματ' ἄειρεν.

Schol. Aristoph. Vesp. p. 340. Ἴπνια, τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἵπνου, ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήθεια καύσιμα. Καλλιμάχος δὲ τὴν κόπρον τῶν ζώων. Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἵπνια λύματ' ἄειρεν. Eadem prorsus habet Suidas v. Ἴπνια. Hæc accipio de Hercule Augiæ stabulum purgante, fluvio immisso. Bentl. Suidas in Ἄειρεν habet ἵπνια λύματ' ἄειρεν, quod præfert Ruhnkentius Ep. Crit. ii. p. 40. Et profecto durum est, ἵπνια dici de stercore animalium. Ernest. [Ἴπνια etiam Zonaras Lex. Et recte quidem. Callimachus dixisset ἵπνικὰ λύματα, non ἵπνια. Sed ἵπνια optime defendit Tour. in Suid. i. p. 268. qui monet huc respicere Schol. Homer. in Iliad. B. 269. infra citatum ad Fr. CCCLXXXIII.]

CCXVII.

Κυπρόθε Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

Schol. Aristoph. ad Aves p. 392. Γαῦλος, Φοινικικὸν σκάφος, καὶ νῦν προπερισπώμενον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγγείου ὄξυτόνως. Καλλιμάχος· Κυπρόθεν Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος. [Vid. Leunclav. in Append. Xenoph. p. 1056. et Æm. Port. Lex. Ion. v. γαῦλος.]

CCXVIII.

Οὐδ' ἔτι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Ammonius Περὶ λέξεων διαφορών. Φθῖοι, οἱ ὑπὸ τῶ Πρωτεσίλαω. Φθιώται, οἱ ὑπὸ τῶ Ἀχιλλεῖ. Ἦγνοιήσεν οὖν ὁ Καλλιμάχος· Οὐδέ τι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην. Callimacho id vitio vertit, quod Φθῖοι dixerit pro Φθιώται, sed nostrum a culpa liberant Stephanus Byz. et alii.

CCXIX.

Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθοίμην.

Schol. Aristoph. Choëph. vs. 436. Ἐπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ἄλοίμην] ἐκ τούτου εἴρηται τὸ Καλλιμάχου, Τεθναίην &c.

CCXX.

Χὴ Παλλάς, Δέλφοι νιν ὄθ' ἰδεύοντο Πρωναίην.

Schol. Aristoph. vs. 21. Eumen. Παλλάς Πρωναία] Καλλιμάχος· Χὴ Παλλάς &c.

CCXXI.

Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

Schol. Aristoph. Eumen. vs. 27. Τὴν Πυθῶ τὴν πρῶτην Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς τὴν Καλαυρείαν εἰδέξατο. Καλλιμάχος·

Μέσφα &c. Vide proverbium, Ἐντὶ Δήλου τὴν Καλαύρειαν. *Bentl.* Pro Calauria Tænarum habere Strabonem (viii. p. 574.) ad Æschyli l. c. notat Stanlejus. Memoria lapsus est Scholias-tes. Pro Pythia Tænarum accepit Neptunus ab Apolline, pro Delo Calauriam a Latona. *Ernest.*

CCXXII.

Ὅς δ' ἐτέρῳ κάκα τεύχει, ἔῳ κακὸν ἥπατι τεύχει.

Eustathius ad E. II. p. 395. Δί πάσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο Οἷ τ' αὐτῷ | Τοῦτο ἀρχὴ γέγονε γνωμικῷ, πρῶτον μὲν Ἡσιόδῳ, εἶτα καὶ Καλλιμάχῳ, τοῦ εἰπόντος, Ὅς δ' τεύχων ἐτέρῳ κακὸν, ἔῳ ἥπατι τεύχει. Unde verisimile est sic a Callimacho scrip- tum esse;

Ὅς δ' ἐτέρῳ κακὰ τεύχει, ἔῳ κακὸν ἥπατι τεύχει.

Nam Hesiodi est istud:

Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων. *Bentl.*

Vid. Suid. in Ἠλέγας, ibique Kusterum. *Hemsterh.*

CCXXIII.

Τοῦ τε μεθυπλήγος Φροίμιον Ἀντιλόχου.

Eustathius ad Z. Iliad. p. 485. Ὀρθοπλήξ, ἀκαιροπλήξ, κατοπλήξ, οἰστροπλήξ καὶ μεθυπλήξ, ὡς Καλλιμάχος: Τοῦ μεθυπλή- γος Φροίμιον Ἀντιλόχου. Si non libet inserere τὸ τε, sic versum constitues,

—τοῦ μεθυπλήγος
Φροίμιον Ἀντιλόχου—

CCXXIV.

Ἴππους καιετάντος ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι.

Eustathius ad Odys. Δ. vs. 1. Οἱ δ' ἴξον κοίλην Λακεδαίμωνα κητώεσσαν.] κητώεσσαν, ὡς μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος. τινὲς δὲ, ὧν καὶ Ζηρόδοτος, καιετάντος γραφουσιν, ὅθεν παρὰ Καλλιμά- χῳ, τὸ Ἴππους καιετάντας ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι. ποταμὸς δὲ Λακωνικὸς ὁ Εὐρώτας. Legendum καιετάντος, et κομίσσαι. Enimvero, cur equi dicantur καιετάντες, nihil comminisci po- teris: at Eurotas καιετάνεις, eadem de causa, qua ipsa Laceda- mon καιετάνεσσα. Calamintha nascitur in locis humidis. vide Dioscoridem et alios. Nicander in Ther.

Ποταμοῦ πολυρραγέος κατὰ δίνας

Ἐὐρωτὴν καλάμιθον ὀπάξω — *Bentl.*

Vide de hac re et verbo disputatiunculam Strabonis, viii. p. 564. et ibi Casaub. *Ernest.* [καιετάντας et κομίσσαι Schol. in Cod. Harleiano a Porsono collato. Equidem suspicor Callimachum dedisse Ἴππους χαϊνήντας. Apoll. Rhod. ii. 1241. Ἔσσυτο χαϊνήντη Φυγὴν ἐγαλίμιοις Ἴππῳ. Orph. Arg. 980. Ἴππος χαϊνήεις.]

CCXXV.

Ἔσκειν ὄτ' ἄζωστος χράτερόπορπος ἔτι.

Scholiasies Euripidis, Hecub. vs. 934. Αἱ Λακεδαιμόνιοι κόραι διημερεύουσιν ἄζωστοι καὶ ἀρχίτωνες, ἱματίδιον ἐγκρυσσαι πεπορπημένον ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων. Καὶ Καλλιμάχος· Ἔσκειν ὄτ' ἄζωστος χράτερόπορπος ἔτι.

CCXXVI.

Εἶμι τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

Scholiasies Euripidis Phœniss. vs. 136.

Παῖς μὲν Οἰνέως ἔφου

Τυδεὺς, Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέροισι ἔχει.

Καλλιμάχος·

Εἶμι τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

Τέρας Καλυδῶνος, est aper ille Caledonius. Et legendum εἶμι pro εἶμι. Loquitur hæc, ut opinor, Meleager Ætolus, qui venationi illi interfuit, et quidem præfuit. Bentl. Correctionem Bentleji in Schol. Eurip. recepit Cel. Valkenarius, qui suspicatur, hunc versum esse ex Hecale: quod Theseus illi venationi apri Caledonii interfuit. Ernest.

CCXXVII.

Μὴ σύ γε, Θειάγενες, κόψαις χεῖρα Καλλιφῶντος.

Suidas v. Ποιηρός. Ἐπὶ ποιηρία τεθρύλληται ὁ Καλλιφῶν. ὅς προὔδακε Μίλητον Πριηνεῦσι. ποιθηνομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τιῶν, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε, Παντὰ ἀγαθὰ. ὕστερον μὲν τοι παρὰ Θεαγένους τινὸς εἰσῆλθεν ὠνητόμενος κρέας. κἀκείνις ὑποδείξαι ἐκέλευσε, πόθεν κόψαι θέλει. προτείαντος δὲ τὴν χεῖρα, ἀπέκοψε. καὶ εἶπε, ταύτῃ τῇ χειρὶ οὐ προδώσεις πόλιν ἑτέραν. μέμνηται δὲ καὶ Καλλιμάχος· Μὴ σύ γε, Θειάγενες, κόψαις χεῖρα Καλλιφῶντος. Legendum Θειάγενες, pro Θειόγενες; ex hoc ipso loco, et altero v. Κιλλικῶν, et ex Scholiaste Aristoph. in Pace p. 446. Θειάγενες autem secundam syllabam brevem habere, constat ex Aristophanis Lysistrata p. 542.

— ἢ γ' οὖν Θεαγένους

Ὡς δεῦρ' ἰούσα τ' ἀκάτιον ἤρετο.

Ubi tamen posterior versiculus manifesto pedis vitio laborat. Sine dubio emendandum:

— ἢ γοῦν Θεαγένους

Ὡς δεῦρ' ἰούσα τούκατιον ἤρετο.

— Uxor Theagenis,

Ut huc itura, Hecates simulacrum consuluit.

Suidas: Ἐκάτειν, Ἐκάτης ἀγαλμα. καὶ παροιμία, Θεαγένους Ἐκάτειν. οὗ ἐπωνθάνετο πανταχοῦ ἀπιῶν.

CCXXVIII.

Ἐρπετὰ, τῶν αἰεὶ τεθράφαται λοφίαι.

Scholiasies Nicandri, Alexiph. p. 88. Περὶ τῆς σμίλου φησὶν Ἄνδρέας, περὶ Αἰτωλίαν πληθύνειν, καὶ τοὺς ἐγκοιμηθέντας αὐτῇ ἀποθνήσκειν. ὁ δὲ Θεόφραστος περὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν εἶρηκεν, αὐτὸ δὲ μόνον, ὅτι τὰ κολόφουρα τῶν ζώων γευσάμενα ἀποθνήσκει. κολόφουρα δὲ εἰσι βόες, ἡμίονοι. Καλλιμάχης δὲ, Ἐρπετὰ, τῶν αἰεὶ τεθράφαται λοφίην. Pro κολόφουρα scribendum λόφουρα, ut extat apud ipsum Theophrastum. Ea sunt asini, muli, equi, boves &c. Ælianus de Animal. ix. c. 27. Καλλιμάχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ἄδει δένδρον τι φύεσθαι, καὶ καλεῖσθαι σμίλον, ὃ τὰ ἔρπετὰ χεινιάσαντα καὶ παραψύσαντα ἀρχὴν, εἶτα ἀποθνήσκειν. Ubi notanda est negligentia Æliani: dicit enim ex Callimachi sententia ἔρπετὰ serpentes smilum gustantes mori. Atqui ἔρπετὰ τῶν λοφίαι &c. περιφραστικῶς sunt ἔρπετὰ λόφουρα, hoc est, τὰ λόφουρα τῶν ζώων. Ἐρπετὰ enim ποῖtis sunt animalia quæcumque. Hesychius: Ἐρπετὰ τὰ ἄποδα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ ἀνθρώποι. γῆινα γὰρ καὶ ἐπιγεία πάντα. Emendavimus autem τεθράφαται pro τετράφαται. a τρέφω τέτραμμα.

CCXXIX.

Λῆρος ἐγὼ, τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φόβον;

Hesychius: Λειριόντα διὰ τοῦ ε καὶ τοῦ ι γραπτέον. τὸ δὲ λῆρος ὁ δὴλοῖ τὸν ἀναιδῆ διὰ τοῦ ι. Καλλιμάχος: Λῆρος ἐγὼ τίδες ὅταν δὲ ἐπέθηκα φόβον. Ubi Salmasius legit, Λῆρος ἐγὼ Τυδεῖ τόνδ' ἐπέθηκα φόβον. Hujus an nostra emendatio concinnior sit, alii judicent. Tydeus, opinor, negaverit, se unquam perterritum fuisse. Bentl. Verum vidisse Bentlejum planissime docet Aristænetus lib. i. Ep. 10. in qua eum Cydippen Callimachi imitatum esse supra monuimus. Ibi ille: ὦ δυστυχῆς ἐγὼ, τί δέ σοι τοῦτον ἐπήγον φόβον. Ceterum ex illa ipsa re intelligi, hoc fragmentum ad Cydippen pertinere, bene monet Cl. Piersonus Verosim. p. 100. Ernest. [Cf. Valckenaer. in Eleg. p. 228.]

CCXXX.

Ἄρμου παρὸς Δαναῶν γῆς ἀπὸ βουγενέων.

Hesychius: Βουγενέων, τῶν μελισσῶν. Καλλιμάχος: Ἄρμενα παρὸς Δαναῶν γῆς ἐπὶ βουγενέων. καὶ ἡ μέλισσα βουγενῆς, ὅτι ἐκ βοείων ὄσπεων γεννάται. Etymol. Magnum. Ἄρμου, τὸ ἀρτίως. ὡς παρὰ Καλλιμάχου Ἄρμου γὰρ Δαναῶν γῆς ὡς ἀπὸ βουγενέως. Si his magistris habenda fides, recte se habent Ἄρμου et βουγενέων: Cætera sunt incerta. Apum terræ, Hybla fortasse, vel Hymettus. Bentl. Adeundus Jos. Scaliger Anim. in Euseb. ad a. MCCL. p. 71. Hemsterh. [Et in Varron. p. 224.]

CCXXXI.

Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο.

Hesychius: Νεκάδεσσι, νεκιάδεσι, ταῖς τῶν νεκαῶν τάξεσι, νεκροῖς. ἐλέγχεται δὲ ὁ Καλλιμάχος, νεκάδας φιλαῖς τὰς τάξεις νενηκίως. Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο. Scribe ἐπισκύρων. Nam ἐπίσκυρος eidem est ἄρχων, ἔφορος, βοηθός. Apud eundem alibi vitiose: Ἐπισκύρους, ἐπικούρους. χρο πo κ. Intellige autem Minervam: ut Hymno in Lavac. Pallad.

Ἐξίθ' Ἀθαναία, περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,

Ἴππων καὶ σακέων ἀδομένα πατάγων. Bentl.

De voce ἐπίσκυρος vid. Kusterum ad Hesych. in h. v. Ernest.

CCXXXII.

Εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρῖς.

Suidas: Εἰκαία, ὀλίγη, ὡς ἔτυχε. Καλλιμάχος: Τῆς εἰκαίης οὐδὲν ἀπέβρασε σαῦλον ἀλετρῖς. τουτέστιν, ἧς τὰ ἀποβράσματα ἦρουν τὰ πίτυρα οὐκ ἀπέκρινεν, οὐδὲ ἀπεκάθισεν ἢ μυλωθρός, ἀντὶ τοῦ ἄσιστον. τὸ ἄλευρον. Idem: Ἀποβράσματα, τὰ πίτυρα παρὰ Καλλιμάχῳ· οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρῖς. Idem: Ἀλετρῖς, ἢ μυλωθρός παρὰ Καλλιμάχῳ. Bentl. Verbum βράττειν et ἀποβράττειν bene explicat et illustrat Cl. Ruhnkenius ad Timæi Lex. Plat. p. 46. 47. Ernest.

CCXXXIII.

Εἶπον τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι.

Julius Pollux x. 34. Μυάγρα. Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις πέχρηται τῷ ὀνόματι. ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὼν, τὴν μυάγραν καλεῖ. Καὶ Καλλιμάχος δὲ ἔφη, Εἶπον τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι, ὡς καὶ τὸν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας. Qui quidem locus, in vulgatis codicibus mendosissimus, recte ita emendatus est a viris eruditis, fide Etymologici Magni. Ἀνδίκτης, inquit ille, εἶδος παγίδος. Ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι. Sed præterea est aliud mendum in eo loco Pollucis nondum animadvertum. Legendum enim: Ἐν δὲ Πλούτῳ εἶπον τὴν μυάγραν καλεῖ. Aristophanes in Pluto muscipulam vocat εἶπον. Et ita sane Codex Mstus qui fuit Isaaci Vossii. Frustra tamen quæres id vocabulum in ea fabula Aristophanis. Nimirum jam per sæcula aliquot vox ea inde exulavit, nunc tandem mea opera ad sedem pristinam reditura. Extat locus p. 41.

Ὁ δ' ἱπνὸς ἡμῖν ἑξαπίνης ἐλεφάντινος.

Legendum inquam, Ὁ δ' ἱπνος, cum autoritate Pollucis, tum ipsius sententiæ causa; quæ hoc pacto plus salis Comici et plus ridiculi in se habet. Τὸ ἱπνὸς tamen agnoscunt Scholiastes et Suidas v. Ἴπνός, qui exponunt μαγειρεῖον. Sed hoc parum re-

fert. Nam et in eadem fabula alia lectio mendosa a Scholiaste illo ceu vera agnoscitur p. 20.

Ἀσπάζομαι δ' ὀτιή προθύμως ἦκατε,

Καὶ συντεταγμένως κού καταβεβλακευμένως.

Συντεταγμένως, ait ille, καθωπλισμένως μετὰ τάξεως. Atqui illud συντεταγμένως in metri leges peccare liquido apparet. Legendum,

Καὶ συντεταμένως, κού καταβεβλακευμένως. Bentl. Hæc, repetita in notis ad Aristoph. Plutum, firmat pluribus Cel. Hemsterhusius ad eundem locum p. 278. sqq. Ernest. [Vid. Brunck. ad Aristoph. Plut. 815.]

CCXXXIV.

Ἄνδρ' ἔλαιοὶ Δεκελειόθεν ἀμπρεύοντες.

Etymol. Magn. Ἀμπρεύω. ὁ μὲν Καλλιμάχος κυρίως ἐπὶ οὗτ' ἔλκειν ἔλασε τὴν λέξιν. ἴδιν, Ἄνδρ' ἔλαιοὶ δ' ἐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες. Locus sane corruptissimus, quique et aliorum et maximi Casauboni ingenium elusit. In luxatis illis statim agnovi sanam lectionem Δεκελειόθεν: postea autem conjecturam nostram place firmavit Stephanus Byzantius: Δεκέλεια, τὸ τοπικόν, Δεκελειόθεν. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκελειόθεν. Ad hunc ipsum locum digitum intendit. Pro ἀνδρ' ἔλαιοι, nihil in præsentia habeo quod reponam. Bentl. Voss ad Catull. p. 123. sic corrigit: Ἄνδρες δ' Ἡλειοὶ Ἡλσίαθεν ἀμπρεύοντες. Adversatur Stephani locus. Ernest. [Probabiliter Titmannus ad Zonaræ Lex. p. 2128. Ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Vid. Lexic. MS. apud Matthæi Lectt. Mosq. ii. p. 82.]

CCXXXV.

Δαίμων τί κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

Scholiastes Theocriti, Idyll. vi. vs. 16. Ὡς μὴ βασκανῶ δὲ τρίς εἰς ἑμὸν ἔπτουσα κόλπον] Παιῦσι καὶ τοῦτο μέγιστον τοῦ νῦν μάλιστα αἱ γυναῖκες, τὸ νειμεσητὸν ἐκτρεπόμενοι. Καλλιμάχος· Δαίμων, τί κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. Se versum integrum esse statuis, leges; Δαίμων, τρίς κόλποισιν. Sed profecto crediderim totum locum ita esse corrigendum: Καλλιμάχος δ' Αἰτίων· (τετάρτῳ Αἰτίαν) Τρίς κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. Bentleyus. [Δαίμων, τὸ κόλποισιν emendat Tourp ad Schol. Theocr. vi. 39. Nemesin intelligens.]

CCXXXVI.

— Ἄλλ' ἐπακουὸς Οὐκ ἔσχεν.

Etymol. Magn. Ἀκουός. Καλλιμάχος· Ἄλλ' ἐπακουὸς οὐκ ἔσχεν. ἐπακούοντας. καὶ ἀκοὸν, ἐπήκουον καὶ ἀκουστικόν.

CCXXXVII.

Τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν——

Etymol. Magn. Ἀσκάντης, κλινίδιον εὐτελές. Καλλιμάχος·
Καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν. [Scilicet Hecale Theseum,
notante Kuhnkenio.]

CCXXXVIII.

Δέκα δ' ἄστριας αἶνυτο λύτρον.

Etymol. Magn. Ἀστριας, ἀστραγάλους, ὑποκοριστικῶς. Καλλιμάχος· Δέκα δ' ἄστριας αἶνυτο λύτρον. Suidas: Ἄστρια, οἱ ἀστραγάλοι. Δέκα δ' ἄστρια αἶνυτο λύτρον, παρὰ Καλλιμάχου. Potior lectio est, quam Etymol. representat. Bentl. In Etymologo pro λύτρον verissime legitur λάτρον, merces: quod Bentleyi oculos effugisse miror. Sylburgius in addendis ad Etymol. hæc notat: Pro λάτρον apud Suidam est λύτρον, sed λάτρον retinere nihil verat: quippe quod mercedem significat, ut cum Hesychio tradit idem Suidas. Hactenus egregius ille Sylburgius, cuius modestiam compares cum vanissima Jac. Gronovii jactantia, qua Emend. in Suid. p. 79. ex Codice Leidensi λάτρον Suidæ reddit, ignorans tamen et Etymologi scripturam et Sylburgii notam. Merito λάτρον in Suida probat L. Kusterus Diatr. Anti-Gron. p. 19. quod communem cum latro originem habere, Grammatici Latini pulcre viderunt. Varro de L. L. VI. p. 74. Latrones dicti——qui conducebantur mercede. Ea enim merces dicitur Græce λάτρον, καὶ σάτρον. Facessat hinc καὶ σάτρον, quod e διπτογρασίᾳ temere natum recte omittit Cod. Vet. apud P. Victorium Var. Lect. xvi. 17. Festus: Latrones eos antiqui dicebant, qui conducti militabant ἀπὸ τοῦ λάτρον. Ἀ λάω, capio, unde etiam λάωω, manat λάωω, λέλαται, λάτρις, qui mercedem capit, λάτρον, merces, &c. Kuhnken. [δέκα δ' ἄστρι' αἶνυτο Zonaras p. 324.]

CCXXXIX.

Ζορκός τοι, φίλε κοῦρε, Λιβυστίδος αὐτίκα δώσω
Πέντε νεοσμῆκτους ἄστριας.

Eustath. Iliad. Ψ. p. 1398. Τοὺς τοιούτους ἀστραγάλους ἀστρίας ἢ ἄστριας ἔλεγον. Καλλιμάχος οὖν ζορκός που λέγει δωρηθῆναι τινι πέντε νεοσμῆκτους ἀστρίας. Bentleyus. [Schol. in Platonis Codice Clarkiano (Catalogi Gaisfordiani p. 82.) fragmentum plenius exhibet; unde primum versum supplevi.]

CCXL.

—— Ὅσον βλωμοῦ πίνος ἤρῳσατο.

Etymol. Magn. Βλωμός, ὁ ψωμός. Καλλιμάχος· Ὅσον βλωμοῦ πίνος ἤρῳσατο.

CCXLI.

Τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα——

Etymol. Magn. Γενέθλη. ὅθεν καὶ τὸ γενή. ἀπὸ τοῦ γενῶ γενή, ὡς ἀπειλιῶ ἀπειλή. Καλλιμάχος· Τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα.

CCXLII.

Γράμματα δ' οὐχ εἴλισσεν ἀπόκρυφα.

Etym. Magn. Γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ συγγράμματα. ὡς Καλλιμάχος· Γράμματα δ' οὐχ εἴλισσεν ἀπόκρυφα. καὶ, Ὀμήρειον δὲ καλεῖται Γράμμα. Quod posterius Fragmentum supra habet, in Epigrammate vi. Et Ammonius Περὶ Λεξέων &c. v. Γράμμα. Καὶ τὰ συγγράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλιμάχος που φησι, Γράμματα δ' οὐχ εἴλισσεν ἀπόκρυφα. τούτεστι, τὰ συγγράμματα. sic legendum. Nam in Codd. vulgatis pro συγγράμματα bis legitur γράμματα. Bentl. Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. ii. p. 47. malebat: Γράμματα δ' ἐξείλισσεν ἀπόκρυφα. quod verbum bene illustrat. Sane non displicet. Sed quia contextus ignoratur, certi nihil esse potest. Ernest.

CCXLIII.

Ἐς δαίην ἐρχομένων.

Etymol. Magn. v. Δῆρις. Παρὰ τὸ δαίω τὸ σφάζω καὶ κόπτω γίνεται ὄνομα δαίης βαρύτερον. Καλλιμάχος· Ἐς δαίην ἐρχομένων. [ἐρχομένην Zonaras. Vid. infra Fr. CCCCLXX.]

CCXLIV.

Διάσματα φάρεος ἀρχήν.

Etymol. Magn. Διάσμα, ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία. Καλλιμάχος· Διάσματα φάρεος ἀρχήν. potius tamen legerim, Διάσμα τε φ ἀρχήν. [Nihil mutandum esse monstrat Ruhnkenius e Nonno.]

CCXLV.

Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην.

Etymol. Magn. Διερός, ὁ ὑγρός. Καλλιμάχος· Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην. Suidas: Λαίφη θηλυκῶς ἢ χλαμύς. Διερὴν ἀπεσείσατο λαίφην.

CCXLVI.

Δίκροον φίτρον ἀειραμένη.

Etymol. Magn. Δίκροον καὶ δίκροον, τὸ δίκρονον ξύλον. Καλλιμάχος· Δίκροον φίτρον ἀειραμένη. Pro φίτρον recte Casaubonus, φίτρον. Bentleius. [Ex Hecale. Vid. Ruhnken. Ep. Crit. ii. p. 186.]

CCXLVII.

Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔλαπτεν.

Etymol. Magn. Εἶαρ, τὸ αἶμα. καὶ εἰαρσπότης, ὁ αἱμασπότης, ὡς φησι Καλλιμάχος· Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπτεν. Pro ἔδαπτεν reposuimus ἔλαπτεν. λάπτειν, *lambere*. δάπτειν, *vorare*. Bentl. Recte ἔλαπτεν. Oppianus adeo apposite, ut ad hunc ipsum locum respexisse videatur, Halieut. ii. 618.—ἀρτιχύτοιο φόνιο Θερμόν ἔαρ λάπτουσιν. Idem mendum occurrit in versibus de Actæone apud Apollodor. iii. 161. Τοῦ δ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φόνιον, αἱμά τ' ἔδαψαν. Corrige ἔλαψαν. Voce glossematica ἔαρ pro oleo utitur eruditus poeta Fr. CCI. Nescio, an ex ejusdem officina prodierint versus a Suida v. *Εαρ allati:

——— ἔχι κονίστραι

*Αἴρεινοι λύθρω τε καὶ εἶαρι πεπλήθασιν.

Eosdem etiam habet v. *Αἴρεινος, ubi εἶαρι librariorum stupore abiit in *Αρεί, nihil monente Kustero. Vide summos viros, Jos. Scaliger. ad Manil. v. 212. et Tib. Hemsterhus. ad Lucian. Deor. Dial. p. 241. *Ruhnken*.

CCXLVIII.

Οὐδὲ βοῇ κήρυκος ἐλίνυσε——

Etymol. Magn. Ἐλινύειν, ἀργεῖν, σχολάζειν. Καλλιμάχος· Οὐδὲ βοῇ κήρυκος ἐλίνυσε. Bentl. De h. v. dictum ad Hymn. in Cer. 48. Ceterum scribendum ἐλίνυσεν. Sequens verbum incipiebat a consona. Nam dactylus locum non habet, quia syllaba νυ longa est. *Ernest*.

CCXLIX.

Θηρὸς ἐρωήσας ὄλοδον κέρας——

Etymol. Magn. v. Ἐρωή. Καλλιμάχος· Ἐρωήσας θηρὸς ὄλοδον κέρας. τὸ εἰς τὴν ἔραν καταγαγών. Suidas: Ἐρωεῖς, ὁ ὑποχωρῶν. ἐρωήσας δὲ μειώσας, κατεδάξας. Ἐρωήσας ὄλοδον κέρας. Καλλιμάχος. Bentl. ἐρωῆσαι proprie est *cohibere, reprimere, vim ei impetum alicujus minuere ac frangere*, ut H. in Del. 133. de flumine. Hic insolentius dicitur in tali contextu, in quo *frangere* possis interpretari, quasi pro κλῆν dicatur, quod proprie non est. Itaque bene Hesychii sospitator repudiavit conjecturam ap. Hesych. in Ἐρωῆσαι, pro κωλύσαι, quod verum est; rescribendum esse ex h. l. Callimachi ap. Suidam κλάσαι. *Ernest*. [*Ud. Ruhnken. Ep. Crit. ii. p. 187.*]

CCL.

"Οντε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχθίνον.

Etymol. Magn. Ἐχθίνος ἡ γαστήρ, ὡς φησι Καλλιμάχος·

Ὅντε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχθῖνον. *Bentl. Etymol. MS. Bibl. Reg.*—κακῶς δὲ Καλλιμαχος τῶν βοῶν τὰς κοιλίας (ἐχθῖνον) εἶπεν. Idem: Ἐχθῖνος καὶ ἡ γαστήρ· ὅτι μάλιστα βοῶν θέουσιν ἐχθῖνοι. καὶ αὐτοὶ δὲ παρὰ τὸ ἔχειν ἐν αὐτῇ τὴν τροσὴν. καὶ ὁ λέβης ὁμοίως ἐχθῖνος. Καλλιμαχὴν (an Καλλιμαχος?) αἴθονται δ' οὐχ ἵππον ἀέθλιον, οὐ μὲν ἐχθῖνον βουδόκον, ἀντὶ τοῦ λέβητα. Ἐχθῖνος dicitur de pluribus rebus, in his de ventre, improprie haud dubie, a cavitate apta ad capiendum aliquid. Nam etiam pro *libo* dicitur ἐχθῖνος, non quocunque, sed cavo et farto, unde *echini farti* apud Plautum. *Ventriculus* dicitur ἐχθῖνος, quia est receptaculum cibi, aut, quia cum coquitur vel assatur, fartus est carne consecata aut aliis minutis rebus: et talis *venter fartus* hic etiam intelligendus. Vid. de h. v. *Interpres ad Hesych.* et qui ibi laudantur. *Ernest.*

CCLI.

Τίνος ἡρίον ἴστατε τοῦτο;

Etymol. Magn. Ἡρία, τοὺς τάρους. Καλλιμαχος· Τίνος ἡρίον ἴσταται τοῦτο. Pro ἴσταται, ἔστακε reponit optimus Sylburgius. Sed noli dubitare, quin vera lectio sit, ἴστατε. Αἱ pro ε fatalis error exscriptoribus Græcis. *Bentleius.* [ἴστατε diserta citat *Herodianus* apud *Hermann. de Emend. Gr. Gr.* p. 309. ubi pro ὡς ὁ Καλλιμαχος παρὰ τίνος ἡρίον ἔσ. legendum puto ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Τίνος ἔσ.]

CCLII.

Ἦρ' ὅτι τῶς ὁ γέγειος ἔχει λόγος—

—Ἦχι γέγεια

Ἄνθεα μῆκανός τε—

Etymol. Magn. Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος παρὰ Ἑκαταίῳ. Καὶ καλιῶν ἡρ' ὅτι τῶς ὁ γέγειος ἔχει λόγος. καὶ, Ἦχεῖ γέγεια ἄνθεα μῆκανός τε. Quem locum supra emendavimus ad Fr. CIII.

CCLIII.

Κηκάδι σὺν γλώσση—

Etymol. Magn. Κηκάς, ἡ κακολόγος λοιδορία. Καλλιμαχος· Κηκάδι σὺν γλώσση. Scholiastes Nicandri: Κηκάς, κακούργος ἢ χλευαστικὴ. Κηκάδι σὺν γλώσση. Et in alio loco depravate: κακά δισὰ γλώσση.

CCLIV.

Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κῳίον.

Etymol. Magn. Κῳός σὺν τῷ ἱ γράφεται. ἐπειδὴ εὔρεται κατὰ διαστολήν. Καλλιμαχος· Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κῳίον. [γραμματεῖον *Zonarae Lex.* p. 1275. ubi *Tilmannus* has voces pertinere censet ad *Fragm. LXX.* Cui omnino assentior.]

CCLV.

— Λύχνα Φανείη.

Etymol. Magn. Ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὡς παρὰ Καλλιμάχου· Λύχνα φανείη.

CCLVI.

Τέρπνιστοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες—

Etym. Magn. Τέρπνος, τερπνίων, τέρπνιστος. Καλλιμάχος· Τέρπνιστοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες. Bentl. Videtur esse ex eodem carmine, ex quo Fragm. XI. Ernest.

CCLVII.

Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἔως.

Etym. Magn. Φιαρὸς, παρὰ τὸ φάος, φαιρός. Καλλιμάχος· Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἔως. [Sic etiam Zonaras.]

CCLVIII.

Καλλιχόρου χθονὸς ᾧ Πεία Δουγατήρ.

Priscianus pag. 554. *Æoles τῇ υ ascribunt o non ut diphthongum faciunt ibi: sed ut sonum u Æolicum ostendant: ut Callimachus: Καλλιχόρου χθονὸς οὔριος Δουγατήρ.* Emendavimus, ut nobis visum est. Rhea Telluris et Cæli filia. Cæterum vix dubitandum quin apud Priscianum *Callimachus* vitiose positum sit pro Alcæus: Quid enim Cyrenensi cum Æolibus?

CCLIX.

Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠριζίην.

Stephanus Byz. Ἀδαντίς. τὸ Ἀδαντία Σηλυκίον. ὅπερ κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ εἰς μ' Ἀμαντία ἐκλήθη παρὰ Ἀντιγόνη ἐν Μακεδονικῇ Περιηγήσει. Καλλιμάχος δὲ Ἀμαντίνην, ὡς Λεοντίνην, αὐτὴν φησι. Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠριζίην. Idem: Ἀμαντία, Ἰλλυριῶν μοῖσα πλησίον Ὠρίκου καὶ Κερκύρας, ἐξ Ἀδάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων ᾤκισμένη. Καλλιμάχος Ἀμαντίνην αὐτὴν φησι. Bentl. Bene Holstenius monet, a Stephano confundi Ἀμαντας, Illyricam s. Epiroticam gentem, de qua Callimachus loquitur, ut patet ex Orico, quæ est Epiri, cum aliis Abantibus, de quibus ante dixerat. Arbitror vero τὸ καὶ esse vitiosum, nec pertinere ad versum Callimachi. Forte aliud posuerat testimonium, quod excidit, aut omissum est: atque ita τὸ καὶ indicium est alterius testimonii. Ernest. [Porsonus *Adversar.* p. 309. *Stephani locum certissime emendat ὡς Λεοντίνην, αὐτὴν ἔφη. Οἱ καὶ Ἀμαντίνην ἔσ'c.*]

CCLX.

Πουλὸν Θαλασσαιῶν μυυδότεροι νεπόδαν.

Stephanus Byz. v. Βάλδος. Τὰ εἰς θος δισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τῆς δ' ἄρωνον, βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικά εἶη. Ἴνδός, ὁμοιον τῷ πο-

ταμῶ. Τὸ λορῶδες, μυνῶδες, ὡς ἄφρων ὀξύνεται. ἀφ' οὗ Μυιδότεροι νεπιδῶν, παρὰ Καλλιμάχῳ. *Bentl.* τολορῶδες correxi τὸ λορῶδες, ut voluit Holstenius, et res ipsa facile monet. Et sic jam e MS. Voss. edidit Berkelius. Sed mihi et verba ὡς ἄφρων suspecta apud Stephanum, et orta e superioribus, ubi literæ ἀφρώννυ mentio. Atque etiam locus Callimachi, qui ad rem Stephani non facit, in margine adscriptus fuisse videtur ad illustrandum μυνῶδες. Ceterum hoc fragmentum corruptissime, at binis verbis auctius est in Etym. MS. Bibl. Reg. Paris. Μάταιος—παρὰ τὸ δάλασσα θαλάσσιος, θαλασσαῖος. Καλλιμάχος· πολυθαλασσίῳ μανδότερον ἐπιδῶν. Unde feci, quod vides. *Ernest.*

CCLXI.

—Θύμου δὲ πασαίμην

Ἡδῖον—

Athenæus lib. i. c. 19. Οἱ νεώτεροι καὶ ἐπὶ τοῦ πληρωθῆναι τιθέασιν τὸ πάσασθαι. Καλλιμάχος· Μύθου δὲ πασαίμην ἥδιον. *Bentl.* Perplacet correctio evidentissima et certissima Cl. Ruhnkenii Ep. Crit. ii. p. 40. Θύμου. γεύσασθαι, ut ἐσθίεσθαι, de sermonibus reperi, πάσασθαι de iis dici, pro audire, non credo. Et est apud Athenæum sermo de cibo capiendo. Vult enim ostendere recentiores dixisse πάσασθαι pro ad satietatem edere. Sensus est: *Malim satiari thymo*, quamquam tenui et plebejo cibo. Θύμος cibus rusticorum est notus ex Aristophl. Plut. 253. *Ernest.*

CCLXII.

Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίαν.

Scholias ad B. Odys. *Ἄλλως τε κατὰ Καλλιμάχον, Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίαν.

CCLXIII.

Πτέρη Σ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

Pindari Scholias Olymp. xiii. 27. Ἴππειος ἐν ἔντεσσι) Δίδυμός φησι διὰ τούτων δηλοῦσθαι τὸν κροαμεικὸν τροχόν, ἐκ μεταφορῆς διχῶθεν μετενηνεγμένης. τοῦτο μὲν, ὅτι ἵπποις σικεῖος ὁ τροχός. τοῦτο δὲ ὅτι ἐκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρης. Καλλιμάχος· Πτέρη Σ' ἵπποις ἐλαυνόμενος. Legendum, Πτέρη Σ' ἵππος. Est membram versus pentametri. Sententia est: Didymus ait ἵππεια ἔντεα apud Pindarum notare rotam figuratam: idque metaphora duplici. 1. Quod rota sit, et omnis rota ad equos quodammodo pertineat, sc. in curribus et vehiculis. 2. Quod rota figuraris utrinque moveatur calcaneo figuli; ut equus incitatur calce equitis: Nam tam calce inermi, quam calcaribus equos impelli, testem esse Callimachum, Πτέρη Σ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

CCLXIV.

Αὐτῶρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε——

Scholiasies Pindari Pyth. iv. 107. Ἐνθένδε καὶ αὐτῶρης ὁ τρίπυρος. Καλλιμάχος· Αὐτῶρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε. καὶ τότε αὐτῶρης ἢ μάντις λέγεται, ὅταν μὴ βουλευομένου τινὸς περὶ ὅτου ἦκει μαντευσόμενος ἀπαυτοματίσῃ.

CCLXV.

Κολχίδος ἐκ καλάμης——

Schol. Pindari Pyth. iv. 376. Κόλχοι δὲ ἔχουσι καὶ λινουρογούσι τὴν καλάμην, ὡσπερ Αἰγύπτῳ. Καλλιμάχος· Κολχίδος ἐκ καλάμης.

CCLXVI.

Ἡ ὑπὲρ αὐσταλέων Χαρίτων λόφος——

Scholiasies Pindari Pyth. v. 31. Κάπον Ἀφροδίτας, τὴν Κυρήνην φησὶν, ὡς καλλιμαχον, καὶ διὰ τοῦτο ἐράσμιον καὶ ἐπαφροδίτων. εἰ μὴ ἄρα τὸν τῶν Χαρίτων λόφον ἀνόμασεν οὗτος, Ἀφροδίτης κῆπον. Καλλιμάχος· Ἡ ὑπὲρ αὐσταλέων Χαρίτων λόφος. *Bentl.* Quare collem Gratiarum aridum vocet, non invenio. *Ruhnkenius V. C.* ingeniose corrigebat ἀσταλέων, *nudarum*, quomodo Horatius solet appellare. *Hesych.* Ἀσταλῆς, μὴ περιβεβλημένος. *Ernest.* Gratias, quas Callimachus ἀσταλέας, *Euphorion* ap. *Polluc.* iv. 95. ἀφάρεας appellat: Ὁρχόμενον Χαρίτεσσιν ἀφάρεσσιν ὀρχηθέντα. Ita hunc versum acutissime emendavit *Joannes Pierseus*, novum et splendidum Græcarum literarum lumen, sed nuper in ipso prope ortu acerbissimo fato extinctum, ad *Moerid. Attic.* p. 79. Vide *P. Wesselingium Diss. Herodot.* p. 13. *Ruhnken.*

CCLXVII.

Θιμβρῆς Κυπρίδος ἀρμονίην.

Scholiasies Nicandri ad *Theriac.* Θιμβρῆν, τὴν Θερμὴν καὶ ἄξιαν. Καλλιμάχος· Θιμβρῆς Κυπρίδος ἀρμονίην.

CCLXVIII.

Ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίμεν ὄμπνας.

Scholiasies Nicandri ad *Alexiph.* Ὄμπνας λέγουσι πυρούς μέλιτι δεδευμένους. καὶ Καλλιμάχος· Ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίμεν ὄμπνας.

CCLXIX.

Αἰ νῆας ἀλιβδύουσι.

Tzetzes ad *Lycoph.* p. 59. Ἀλιβδῆσαι κυρίως λέγεται, τὸ ἐν θαλάσῃ βυθισθῆναι, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ διχρόνου εἰς διχρόνον (*lyce*

κατὰ τροπὴν. hoc est permutatione η in υ) ἤτοι ἀλλ' ὄυσαι. καὶ Καλλιμαχος. αἰ νῆας ἀλιεῦδουσι.

CCLXX.

Ἄψ ἐπὶ Θερμῶδοντος ὀδεύετον—

Tzetzes ad Lycoph. p. 95. Θερμῶδων ἔστι μὲν ἕτερος ποταμὸς Παλαγγινίας περὶ Σινώπου, ὅπου ἦσαν αἱ Ἀμάζονες. ὁ δὲ τῶν κείμενος Θερμῶδων καὶ Ὑφαντος Βοιωτίας εἰσὶ ποταμοί. ὡς Καλλιμαχος. Ἄψ ἐπὶ Θερμῶδοντος ὀδεύετον.

CCLXXI.

Ἐδείμαμεν ἄστεα μορτοί.

Ammonius ad Περὶ Ἑρμηνείας p. 27. Ἄνθρωπος μὲν, κατὰ τὸ διαβροῦν τὴν ὄπα, ἣ ἄνω ἔχειν τὰς ὠπας. μέροψ δὲ, ὡς μεμερισμένη χρωάμενος τῇ ὄπῃ. βροτός δὲ, ὡς μορτος, καὶ μοιρατός. διὸ καὶ τὸ, Ἐδείμαμεν ἄστεα μορτοί, φησὶν ὁ Κορνηγαῖος. Bentl. Idem Fr. est in Orionis MS. libro περὶ ἔτυμολογιῶν. βροτός. παρὰ τοῦ μείρω μορτός εἴρηται ἄνθρωπος. Καλλιμαχος. Ἐδείμαμεν ἄστια μορτοί. Ἄστιον non spreverim. Ernest.

CCLXXII.

Ἑπεῖρ ἄλα κείνος ἐνάσθη,

Ἄλκαθόον τις ἄπυστος—

Scholiasies Sophoclis, principio Œdipi Colon. τὴς οὐ ποταμικῆς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἄσθρου. ὅτι δὲ τῶν τὴς ἀντὶ τοῦ ἄσθρου χρωάται, Καλλιμαχος φησὶν οὕτως. Ἑπεῖρ ἄλα κείνος ἐνάσθη Ἄλκαθόον τις ἄπυστος. Pro ἄπυστος leg. ἄπυσσας. Verba sunt, uti conjicio, de Tydeo, qui ob patrii sui Alcathoi cædem patriam Ætoliā linquens ad Argivos confugit.

CCLXXIII.

—Τί δάκρυον εὔδον ἐγείρεις;

Scholiasies ad illud Sophoclis Œd. Col. p. 289. Δεινὸν μὲν τὸ πάλα κείμενον ἤδη κακόν, ὡ ξεῖν', ἐπεγείρει] καὶ Καλλιμαχος. Τί δάκρυον εὔδον ἐγείρεις. Eadem habet Suidas, v. Δεινόν. Bentl. Verbum εὔδειν illustrat Tollius ad Longin. p. 37. Ernest.

CCLXXIV.

Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

Scholiasies Sophoclis, Trachin. Ὀτλον, τὴν ταλαίπωρον, ἣ ὡς Ὀμηρος, τὸ μεμορτημένον καὶ πεπωμένον. Καλλιμαχος. Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

CCLXXV.

—Ὁ μὲν εἶλκεν, ὁ δ' εἶπετο νωθρὸς ὀδίτης.

Scholiasies Apollonii lib. i. vs. 1162. Καὶ Καλλιμαχος φησὶν

ἐπὶ τοῦ ζητηθέντος ταύρου· Ὁ δ' εἶπετο νωθρὸς ἰδίτης. *Bentl.*
Hoc fragmentum, quod plenius edimus ex Scholiaste MS. Bibl.
Regiæ, si non sumtum est ex Hymno in Herculem, certe in-
telligendum de Hercule Minois taurum e Creta abducente.
Marmor Farnesianum, quo Herculis labores celebrantur, nuper
ab Ed. Corsino accuratius editum :—Ἔσδομον ἔλθων, Ἐκ Κρήτης
ταῦρον μέγαν ἤγαγεν.—v. Apollodor. ii. p. 109. Hygin. Fab.
xxx. ibique Munker. *Ruhnken.*

CCLXXVI.

Ψευδόμενοι δ' ἱερὰν φημίζομεν——

Scholiastes Apollonii i. 1019. Οἱ δὲ τὴν νόσον ἱερὰν ἐκάλεσαν.
ὡς καὶ Καλλιμάχος· Ψευδόμενοι δ' ἱερὰν φημίζομεν.

CCLXXVII.

Μαστύος ἀλλότ' ἔκαμνον ἀλητυί——

Scholiastes Apollonii i. 1353. Μαστύς, ἡ ζήτησις, Καλλιμά-
χος· Μαστύος ἀλλότ' ἔκαμνον ἀλητυί.

CCLXXVIII.

Ἐγρει καὶ τιν' ἔχοντα περίπλοον.

Scholiastes Apollonii iii. 1149. Περιπλομένης, παριούσας· ἐπεὶ
καὶ πλῆθος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλιμάχος· Ἐγρει καὶ τιν' ἔχοντα
περίπλοον. Nescio, quid hæc sibi velint. *Bentl.* Schol. MS.
Bibl. Reg. non minus corrupte : Ἐγρει ἔγρει τὸν περίπλοον.
Ruhnken.

CCLXXIX.

Νόθοι δ' ἠνθησαν αἰοδαί.

Scholiastes Aristoph. ad Nubes : Καλλιμάχος δὲ πρὸς αὐτοῦς
(τοὺς διθυράμβους) ἀποτεινόμενος, οὕτω πως αὐτῶν καθάπτεται·
Νόθοι δ' ἠνθησαν αἰοδαί. Eadem habet Suidas v. Κυκλίων. ubi
νόθαι editum, quod hic νόθοι.

CCLXXX.

Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγεν ἑορτάς.

Scholiastes Aristoph. Ran. p. 139. Λίμναι χωρίον τῆς Ἀττικῆς,
ἐν ᾧ Διονύσου ἱερὸν. Καλλιμάχος· Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγεν
ἑορτάς. *Bentl.* Exstat sane χοροστάδας in priscis Edd. χορο-
στάδας bene dederunt Portus et Kusterus. Verum in cunctis
ἦγον, quod causa non est cur mutetur. Consentit Stephan. in
Λίμναι, ubi, tacito Callimachi nomine, καὶ οἱ Λιμναῖοι χοροστά-
δας ἦγον ἑορτάς. Suspiciari quis posset in καὶ οἱ latere Callima-
chi nomen : præstiterit forsitan integrum senarium effinxisse :
καὶ οἱ (αὐτῷ sc. Baccho) Λιμναῖοι δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.
Holstenium et Berkelium non fugit Scholiaste Aristoph. locus.

Vid. J. Meurs. de Pop. Att. in Δίμναι, et de Athen. Att. iii. 4. Τὸ ἐν Δίμναις τέμενος Phanodem. apud Athen. x. p. 437. C. quibus usus est Eustath. ad Od. A. p. 1400. vs. 64. et xi. p. 405. A. Hemsterh.

CCLXXXI.

Σκέρβoλα μυθήσαντο——

Scholiasies Aristoph. Equit. p. 236. Μὴ σκέρβoλλε, μὴ λοιδορεῖ, δηλοῖ δὲ καὶ κερτομεῖν. κείται δὲ νῦν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, μὴ ποικίλλε. καὶ Καλλιμάχος· Σκέρβoλα μυθήσαντο.

CCLXXXII.

Ἦν ἐτρίψαντο μυσωτόν.

Scholiasies Aristoph. ad Vesp. p. 312. Μυσωτόν κοῖτως τὸ ἐκ τῶν σκισσοῦσαν καὶ τύρου καὶ ὄξους τρίμμα. καὶ οὕτως ἀνεμάσθη, ἀντὶ τοῦ μυσωτόν τι παρὰ τὸ μυσάττεσθαι αὐτοῦ τὴν ὄσμη. εἶγε καὶ ὁ Καλλιμάχος φησιν· Ἦν ἐτρίψαντο μυσωτόν. Bentl. v. Scalig. ad Catalect. p. 158. et Neapol. ad Ovid. Fast. iv. 367. Ernest.

CCLXXXIII.

Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.

Scholiasies Aristoph. Av. p. 400. Ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλιμάχος· Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν. Pelargicum idem quod Pelasgicum: et Tyrrheni iidem qui Pelasgi.

CCLXXXIV.

Τόξου σφεῶν τίς ἀριστα Κυδωνίου.

Johannes Charax de Eucliticis in Horto p. 228. Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Τόξου σφεῶν τίς ἀριστα Κυδωνίου, σπονδαῖος βαρύντονος προηγείται τοῦ ἑγκλιτικῆ. lege τίς interrogative.

CCLXXXV.

Ἐξεσθαι θερμότατον ῥιζοῦχε Ποσειδῶν.

Proclus in Hesiodum p. 122. Εἶωθε τὰ ζῶα διὰ τὸ φύχος τὰς οὐράς μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀποθλίβοντα ἐγγὺς τῶν αἰδοίων πιεῖν, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· Ἐξεσθαι θερμότατον ῥιζοῦχε Ποσειδῶν. Hesiodi verba sunt: Θῆρες δὲ φρίσσουσιν, οὐράς δ' ὑπὸ μέεζε' ἔθεντο. Unde divinare licet sub mendoso illo ἔξεσθαι latere verbum μέεζα: et ῥιζοῦχε interpretandum σπερμυγόνος: Hinc enim Hesychio lux atfulget, qui ῥιζοῦχος, exponit, σπερμυγόνος. Reliqua me, credas licet, aut non posse, aut nolle restituere.

CCLXXXVI.

Αὔθι τόδ' ἐκδύομι——

Ammonius Περὶ λέξεων &c. Αὔθις καὶ αὔθι διαφέρει. τὸ μὲν αὔθις ἐστὶ τὸ πάλιν ἢ μετὰ ταῦτα. τὸ δ' αὔθι αὐτόθι. κακῶς οὖν Καλλιμάχος φησιν, Αὔθι τόδ' ἐκδύομι. Culpa arguit Callimachum, quod αὔθι dixerit pro πάλιν, cum significet αὐτόθι. In eadem sententia est Etymologus in Αὔθι. Sic tamen locutus est Callimachus, et hic, et sæpe alias: ut Hymno in Delum:

Οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὔθι.

Et in Palladis Lavacris:

Τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὔθι γένοιτο.

CCLXXXVII.

Εἶνεκεν οὐχ' ἐν ἄεισμα——

Ammonius ibidem: Οὐνεκα σημαίνει ὅτι, εἶνεκα δὲ χάριν. ἤμαρτεν οὖν ὁ Καλλιμάχος, εἰπὼν, Εἶνεκεν οὐχ' ἐν ἄλεισμα. ὅπερ ἄτοπον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, οὐνεκα. ἵνα γένηται, Ὅτι οὐχ' ἐν ἄλεισμα. *Ἄλεισμα nihil est. lege ἄεισμα, hoc est, ἄσμα. ut in Epigrammate XXIX. Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα. [*Hoc confirmat Codex Apollonii Dyscoli ap. Bast. ad Gregor. p. 899.*]

CCLXXXVIII.

Ὅστ' ἄκιστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης.

Suidas: *Ἀστυρον, πόλιν. Ὅστ' ἄκιστο ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης. Καλλιμάχος. pro ἄκιστο, quod hic locum habere nequit, ex conjectura reposui ἄκιστος. *Bentl.* Ignoravit hanc correctionem Kusterus, qui etiam in contextum Suidæ recipere debebat. add. Cel. Albertum ad Hesych. in *Ἀστυρον. *Ernest.* Legendum: Ὅστ' ἄκ ἴκτο ἐς ἄστυρον ἀγγ. *Hemsterh.* [*Pessime.*]

CCLXXXIX.

Ξύλα δανὰ κεάσσαι.

Suidas: Δανὰ, τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δα μακρόν. Καλλιμάχος: Δανὰ ξύλα κεάσσαι, τουτέστι σγίσαι. lege ξύλα δανὰ κεάσσαι. *Bentl.* Kusterus ad Suid. monet non Callimachi esse hæc verba, sed Homeri Od. O. 231. ubi sunt totidem literis. Verum puto: quamquam Callimachus hoc hemistichium potuit ex Homero in sua ducere, ut n. 316. ὁ δ' οὐχ' ὄθετο αἴσυλα βέζων. *Ernest.*

CCXC.

—— Ἐλικιάτατον ὕδωρ

Αἰσήπου——

Eustath. B. Iliad. p. 268. Μέλαν ὕδωρ Αἰσήπου φησιν (Ὁμηρος) ἢ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, ἢ διὰ τὸ βαθύ. Καλλιμάχος δὲ πα-

ραφράσας, Ἐλικώτατον ὕδωρ Αἰσῆπου φησιν. Scholiastes Sophoclis, *Ajac.* p. 23. Ἐλικας, τὰ περὶ τοὺς καρπούς ψέλλια ἢ ἐνώτια λέγουσι. καὶ ἐλικιώτατον ὕδωρ, τὸ ἐλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν ἢ διαυγές. In animo habuit hunc locum Callimachi, sed accedimus potius ad interpretationem Eustathii. Et Hesych. Ἐλικόν, μέλαν. *Bentl.* Add. Schol. inedit. MS. Leid. ap. Valkenarium Diss. de Schol. inedit. Homeri p. 127. Scholia inedit. ὕδωρ. *Ernest.* [*Plenius Schol. Venet. ad Iliad.* A. 98. Καλλιμάχος· ὕδωρ μέλαν Αἰσῆπου. καὶ Αἰσῆπον ἔχεις ἐλικιώτατον ὕδωρ. *Secundum fragmentum citat etiam ad Iliad.* B. 825. in primo legendum Αἰσῆπιο. Sed voces Καλλιμάχος et καὶ sedes permutare debent.]

CCXCI.

Ἐχοίμι τι παιδὸς ἐφορκόν.

Eustath. Od. Ξ. p. 546. Τὸ ἐφορκόν δηλοῖ τὸ ἐπαγωγόν. ὡς Καλλιμάχος· Ἐχοίμι δὲ τι παιδὸς ἐφορκόν. Idem ad Γ. Iliad. p. 287. Γυναίμανης, παρθενοπίτης, πυρρόπιτης &c. εἴη δ' ὅμοιος τοῖς οὕτω σκωπτομένοις, ἐνθα εὔξατο, ἔχειν τι παιδὸς ἐφορκόν, καὶ Καλλιμάχος.

CCXCII.

Ἐλλετε, βασκανίης ὀλοὸν γένος——

Eustath. ad I. Iliad. p. 658. Ὡς δὲ τὸ πληθυντικὸν τοῦ ἔρρε προτακτικῷ τὸ Ἐρρετε διὰ δύο λ γλῶσσά τις φησι, Καλλιμάχος δηλοῖ, ἐν τῷ, Ἐλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος.

CCXCIII.

Ἐτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὀμά.

Eustath. II. Ψ. 1436. Μενέλαος μὲν ἄλλα ἐβοίλετο, τῆς λεωφόρου αὐτὸς ᾶν. Ἀντιλόχου δὲ ἄλλως ὁ νοῦς ἠγήσατο παρακλιδὸν ἐλάσαντος, καὶ ὡς ἂν ὁ Καλλιμάχος εἴποι, δραμόντος ἐτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὀμά. Hoc est, ὀμά κατ' ἴχνια. Hesych. Ὄμα, ὀμοῦ. Vel κάθομα ἴχνια. Idem Hesych. Κάθομον, κατὰ τὸ αὐτό. Κάθομον, κατὰ λόγον, καθ' ὀμοιον, καθ' ὀδὸν τὴν προσήκουσαν. Male apud Suidam et Photii Lexicon ineditum, Κάθοιμον. καθ' ὀδόν. Dicendum quippe esset κατ' οἶμον, vel κάτοιμον; quia οἶμος habet diphthongum suam lenem. Emenda igitur apud Suidam et Photium, κάθομον. Cæterum sententia hujus loci cum Virgiliano illo convenit:

Juvat ire jugis, qua nulla priorum

Castaliam molli divertitur orbita clivo. Bentl.

Expressit notum Pythagoræ præceptum, φεύγειν τὰς λεωφόρους. Olympiodorus Commentario ἀνεκδότῳ in Platonis Phædonem: καὶ Πυθαγόρειον ἦν παράγγελμα, φεύγειν τὰς λεωφόρους, ὡσπερ τὸ, Τὰ μὴ πατέουσιν ἀμαζαί, τὰ στείθειν. καὶ, Ἐτέρων δ' ἴχνια μὴ καθομά. *Ruhnken.*

CCXCIV.

Γρηῆες ἔμεν——

Eustath. ad Γ. Odys. p. 113. Τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ γρηῆες ἔμεν, ἤγουν γραῖται ἔσμεν.

CCXCV.

Ἵδάτινον καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον.

Eustathius Od. H. p. 273. Καῖρος δὲ φασὶ καὶ καίρωμα, τὸ διάπλεγμα, οὐκ ἔα τοὺς στήμονας συγχέεσθαι. Καλλιμάχος. Ἵδάτινον καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον. Etymol. Magn. v. Καιροσέων. Τὰς ἐρίθους καιρωτίδας εἶπε Καλλιμάχος, καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα ὑδάτινον. Lege ex Eustathio: καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα, ὑδάτινον καίρωμα.

CCXCVI.

Θηλύτατον πεδίον.

Eustath. Od. Θ. p. 312. Θῆλυς ἐέρση, ἡ τοῦ εὐκαρπεῖν καὶ πολυφρεῖν αἰτία. ὅθεν καὶ Καλλιμάχος θηλύτατον πεδίον λέγει τὸ πολυγόνον.

CCXCVII.

Ἦδεα μᾶλλον ἐγὼ κοτε——

Eustathius Od. Ψ. p. 812. Ἦδεα, ἐνενοήκεα &c. Ἰωνικῶς, Καλλιμάχος· Ἦδεα μᾶλλον ἐγὼ κοτε.

CCXCVIII.

——Κρήνη

Λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε——

Eustathius ad A. Odys. p. 38. Ἀναβάλλεται δὲ καὶ ὕδωρ, διὰ σωλήνων ἢ κίονος, ἢ οὕτω πως ἀναβαῖνον, ἢ καὶ ἄλλως ἀναπηδιῶν, ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ, Κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε. [Ex Philemonis Lexico p. 145.]

CCXCIX.

Τὸδ' ἔχω σέβας.

Suidas: Σέβας, τιμὴ, ἐκπληξις, παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ τὸ θαῦμα. τὸδ' ἔχω σέβας.

CCC.

Ἐτμήγη δὲ κύφελλα——

Suidas: Κύφελλα. τὰ νέφη, οἰνεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρίπτοντα τὴν σελήνην. Ἐτμήγη δὲ κύφελλα, Καλλιμάχος. ἢ τὰ κούφως ἐλαυνόμενα. Ita legendum: nam vulgo Καλλιμάχος δὲ τὰ κούφως ἔλ. [Sic Zonaras Lex.] Lexicon Græcum MStuin Oxonii: Κύφελλα, τὰ νέφη, οἰνεὶ κρύφελλα, ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὴν σελήνην. Καλλιμάχος· Ἐτμήγη δὲ κύφελλα.

CCCI.

Ἄπ' οὐατος ἄγγελος ἔλθοι.

Suidas: Ἄπ' οὐατος ἄγγελος ἔλθοι. παρὰ Καλλιμάχου. τοῦ-τέστι δύσφημος, μὴ ἄξιός ἀκουσθῆναι. Imitatus est Homerum Iliad. X. Αἱ γὰρ ἀπ' οὐατος ἦεν ἐμεῦ ἔπος.

CCCII.

— Δύην ἀπόθεν τ' ἀπαλάλκοι

Ἦν οὐδείς ποθέει.

Suidas: Δύη, ἡ κακοπάθεια, ἡ δυστυχία. ὅθεν καὶ δοῦλος, δυ-λός τις ὢν. Καλλιμάχος: Δύην ἀπόθεν τ' ἀλάλκοι ἦν οὐδείς ποθεῖ. ἐν μύθοις. Τοῦνεκα τὴν ἰδίην οὕτως ὅπως δύην. Fallitur Suidæ Interpres, qui verba illa postrema Τοῦνεκα &c. Callimacho tribuit: priora autem Δύην &c. Iambicum ait esse senarium; et petatum esse ex *Mythis*. Neque enim illa habent numeros se- narii: neque hæc ultima sunt Callimachi; sed auctoris anonymi, qui scripsit carmine Elegiaco sane non ineleganti Μύθους sive Μυθικά, *fabulas scil. Aesopicas*: quæ a Suida sæpe laudantur. Pentametrum autem illud, Τοῦνεκα τὴν ἰδίην οὕτως ὅπως δύην, referendum conjicio ad fabulam istam, quæ narrat sua quemque peccata a tergo gestare, ita ut nunquam ea videre queat. *Sed non videmus manticæ quod in tergo est. Bentleyus.* [Δύην ἀπόθητον ἀλάλκοι corrigit Porsonus *Append. ad Toup. p. 489. rejectis Grammatici verbis, ἦν οὐδείς ποθεῖ. nec tamen prorsus damnat ἀπόθηστον. Vid. Hemsterhus. ad Hesych. in v.*]

CCCIII.

Αἰεὶ περιδέξιός ἦρως.

Suidas: Ὁ καὶ τῆ ἀριστερᾷ ἐργαζόμενος, καὶ ὁ σοφός, οἷος ἐκεῖ-νος αἰεὶ περιδέξιός ἦρως παρὰ Καλλιμάχου. Tralatum ex Ho- mero Iliad. Φ. ἦρως Ἀσπερόπαιος, ἐπεὶ περιδέξιός ἦεν.

CCCIV.

Ἔργον ἀράχνα.

Suidas: Ἀράχνη, Φηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Καλλιμάχος ἔργον ἀράχνα. Ἀράχνη, inquit Suidas, *araneæ tela, arachnæ, ipsum animal.* Sed tamen apud Callimachum videatur esse legendum, ἔργον ἀράχνας, *opus sive tela araneæ*: ut apud Plutarchum: Τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα κοινὸν ἰσθῶν γυναίξῃ καὶ Φήρας σαγγηνευταῖς ἀρχέτυπον: vel fortasse locus integer erat: καλύπτειραν δὲ προσ- ῶπου, Ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμερον. quod extat sine auctoris nomine apud Suidam in Ἀρπεδόσι. *Benl.* Kusterus ad Suidæ locum nihil nobis dedit adnotationis, ne Latine quidem vertit, ut misere corruptum. Putem in loco Callimachi exci- disse εἶσεν. *opus telæ araneæ simile. Ernest.* [Ἀράχνα pro ἀρά- χνου cepit *Toupius, probante Ruhkenio.*]

CCCV.

Δαίδα ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδηροῦ.

Stephanus Byz. Αἰδηψος, πόλις Εὐβοίας, ἣν δὲ σιδηρᾶ καὶ χαλκᾶ μέταλλα κατὰ Εὐβοίαν Καλλιμαχος. Δαιδάλω. Ἐν τῇ λάχαινε μὲν ἔργα σιδηροῦ. Unde quidam inter opera Callimachi *Daedalum* recensuerunt: sed perperam. Nam Cod. MSS. habent δαίδα. Quid si legamus, Καλλιμαχος δ' Αἰτίων; *Ætiorum quarto*? vel, Καλλιμαχος* Αἰθαλοεντα λαχαίνεμεν ἔργα σιδηροῦ? vel denique ne litera quidem mutata (nam αι et ε prorsus eadem sunt) Δέδαεν δὲ λαχαίνεμεν ἔργα σιδηροῦ? Hoc placet. Nisi potius sub δαίδα lateat vox Αἰδηψος: quod tamen non credo.

CCCVI.

—— τὸν ἐν Δωδῶνι λελεγμένον οὐνεκα χαλκὸν
ἤγειρον——

Stephani Byz. Fragmentum γ. Δωδώνη. Λέγεται καὶ Δωδών, ἣς τὴν ὀστικὴν Καλλιμαχος τὸν ἐν Δωδῶνι λεγόμενον οὐν ἐκάχαλκον ἤγειρον. Ita Codex MS. testantibus ejus Fragmenti editoribus: qui tamen ἡχώχαλκον vocem barbaram et vel fando inauditam ex conjectura reposuerunt. sed quam facile et in proximo erat veram lectionem indagare?

—— τὸν ἐν Δωδῶνι λελεγμένον οὐνεκα χαλκὸν
ἤγειρον——

Dictum in garrulum quendam; qui ad dicendum provocatus nunquam finem facere potuit. *Bentl.* Et Jac. Gronovius in Exerc. de Dodone ad Fr. Stephani p. 48. repudiat editam in illo fragm. lectionem, et in MS. esse testatur, τὸν ἐν Δωδῶνι λεγόμενον οὐνεκα χαλκὸν ἤγειρον. Idem testatur, Montefalc. *Bibl. Coislin.* p. 285. Gronovius interpretatur de iis, qui oraculum, expediendæ dubitationis aut periculi causa, consulerunt. Ceterum λεγόμενον certe vitiosum est, nec convenit versui: nec ἤγειρον admodum placet, cum sensum commodum vix efficiat. χαλκὸν ἐγείρειν foret constituere, condere oraculum, non consulere, ut interpretatur Gronovius. Melior est Bentleji interpretatio, cui illustrandæ serviant, quæ ad illud τί δάμρουν εὐδὸν ἐγείρεις dicta sunt a Tollio ad Longin. p. 37. *Ernest.* [Plenius citatur in *Constant. Lascaris Opusc. Grammat. fol. 112. a. Μὴ με τὸν ἐν Δωδῶνι λέγοι μόνον εἶνεκα χαλκοῦ.*]

CCCVII.

Τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.

Suidas: Κόροιβος, ὄνομα κύριον. καὶ μωρὸς τις μετρώων τὰ κύματα. Καλλιμαχος* τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον. [Ex primo

Λιπίων libro. Vid. Huschk. *Analect.* p. 189. Chardon de la Rochelle *Mélanges* t. i. p. 94.]

CCCVIII.

Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἦλθον ἔθειραι.

Suidas: Κτεῖς, τὸ ἐφῆσαν, καὶ τὸ τῶν τριχῶν κάλλυντρον. Καλλιμάχος. Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἦλθον ἔθειραι. [Schol. *Townl.* in *Iliad.* T. 382. ἔθειραι, αἱ τμηλεθηῖσα τρίχες. κακῶς οὖν Καλλιμάχος· Ἐπεὶ κτενὸς ἔσκον ἔθειραι.]

CCCIX.

Γέντα βόος μέλδοντες.

Suidas: Γέντα, τὰ μέλη. Γέντα μέλδοντες. Καλλιμάχος. *Bentl.* Idem fragmentum est in *Μέλδοντες*, sed sine Callimachi nomine. *Ernest.*

CCCX.

—Θεῶ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον

Δοῦναι—

Suidas: Ἐλελεῦ, ἐπίσθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ. Καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐπεσώνουν μετὰ τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. μήποτε καὶ τὸ Καλλιμάχειον· Θεῶ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον δοῦναι. *Bentl.* Non vertit hoc fragmentum Bentleyus, quia sensum commodum non videbat. Kusterus autem nihil dubitans vertit *clamorem pastorem*. Nihil certi dicere licet, quia contextum ignoramus. *Ernest.*

CCCXI.

Τὸ δ' ἐγκυτὶ, τέκνον, ἐκέρσω.

Suidas: Ἐν χρῶ. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, Ἐγκυτὶ, ἐγγὺς τοῦ χρωτός. τὸ δ' ἐγκυτίον τέκνον ἐκέρσω. Scribe ἐγκυτὶ. *Bentl.* Lexic. MS. Reg. Par. Ἐγγυτὶ, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· οὕτως Καλλιμάχος. Propius ad etymologiam. *Ernest.* [Sic Zonaras. *Mimus bene.* *Etymol. M.* p. 311, 40. Ἐγκυτὶ, ἐπιρῆμα σημαῖνον τὸ ἐν χρῶ. Ἀρχίλοχος, Χαίτην ἀπ' ἄμων ἐγκυτὶ κευκαρμένος.]

CCCXII.

Ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον.

Suidas: Ἐπικλινὲς, ἐπιρρέπες ἐς κακόν. Ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον. Καλλιμάχος.

CCCXIII.

Πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς.

Suidas: Εὐρώς, ὑγρότης σεσηπυῖα. Καλλιμάχος· Πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς. *Bentl.* Idem fragm. Suidas in *Νή-*

γυτος ἑσῶς respicit, ubi corrigendum εὐρος, rectissime monet Cel. Ruhnkenius Ep. Crit. ii. p. 40. *Ernest.*

CCCXIV.

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.

Stephanus Byz. Τρηρός, χωρίον Θράκης. καὶ Τρήρες, Θράκιον ἔθνος. λέγεται καὶ τρισυλλάβως παρὰ Καλλιμάχου τῷ ποιητῇ, Τρήρεας ἄνδρας ἄγων. *Bentl.* Possis etiam scribere, idque malim, Τρηρέας. A Τρηρός fit per analogiam Τρηρεύς. *Ernest.*

CCCXV.

Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμὲ, καὶ τὸν σὲ Κροτωπιάδην.

Apollonius de Syntaxi p. 65. Μηδὲ ἐκεῖνό γε παραλείπειθω, ὡς ἐξαιρέτως ἢ Ἀττικῇ γοήσις οὐ θεόντως ἐπὶ μόνῃς αἰτιατικῆς τὸ ἄσθρον παρελάμβανεν ὡς ἐν τῷ, τὸν ἐμὲ, τὸν σε αὐτίκα γοῶν καὶ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ, τὸν σὲ Κροτωπιάδην. χωρὶς εἰ μὴ τὸ ἄσθρον ἐξοχῆν παύσασθαι. *Bentl.* Plenius hoc fragmentum posuimus ex veteri Dionysii Thracis Commentatore ap. Valken. ad Ammon. p. 201. αἱ δὲ καλούμεναι ἀσύναρτοι δεκτικαὶ εἰσιν ἄσθρων. Ἀττικοὶ γὰρ τὸν ἐμὲ φασίν, ὡς καὶ Καλλιμάχος. Ναὶ μὰ τὸν &c. *Ernest.* Dionysii Scholiastes ad verbum descripsit Apollonium Dyscolum Grammatica inedita. Putem bina Callimachi fragmenta esse, quæ particula καὶ separentur. Certe si illa jungas, versus syllaba abundat. *Ruhnken.*

CCCXVI.

Ὅ δ' οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ρέζων.

Grammaticus ineditus in Ἐπιμερισμοῖς (non Herodianus) in Collegio Novo Oxonii v. Ἄξυλον.—Καλλιμάχος, οὐ τοῦτο. Ὅ δ' οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ρέζων. *Bentl.* Homerus Il. E. 403. habet ὅς οὐκ ὄθετ' αἴσ. ῥ. Putarem e Fr. Callimachi delendum, nisi idem scrupulus obstaret, qui n. 289. *Ernest.*

CCCXVII.

Ἄλκαίαις ἄφυσσα—

Scholiastes Apollonii iv. vs. 1614. Ἄλκαίη, κυρίως ἢ τοῦ λέοντος οὐρά. Καλλιμάχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυῶν τέθεικεν, Ἄλκαίαις ἄφυσσα. lego ἐπὶ τῶν μυῶν, de muribus, non muscis. Ἄφυσσα, Doricum pro ἤφυσσα, ab ἀφύω. Hesychius: Ἡφυσάμη, ἐφειλκυσάμη. *Bentl.* Nollem hanc conjecturam magno viro excidisse. Omnino legendum est cum Schol. MS. Bibl. Reg. ἀλκαίαις ἀφάσσαν, caudus contractans, palrans. Arponam Scholiastæ verba: Ὀλκαίαν δὲ λέγει τὴν τοῦ κήτους οὐράν. κυρίως δὲ ὀλκαία ἢ τοῦ λέοντος οὐρά, παρὰ τὸ δὲ αὐτῆς εἰς ἀλκὴν ἔλκεσθαι. Ὀμφρος: οὐρῇ μὲν πλευρὰς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται.

Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μηρῶν τέθεικεν· Ὀλκίας ἀφάσσειν. H. Stephanus Ind. Thes. ἀλκίαν de *muscarum aculeo*, non de *cauda*, intelligit. Sed rectius Bentlejus ἐπὶ τῶν μῶν, de *murum caudis*. Porro ἀλκία an ὀλκία scribendum sit, a veteribus Grammaticis dubitatum videtur. Ὀλκία dixit Nicander The-riac. vs. 123. αἰ δ' ὑπὸ ταύρου Ὀλκίαν ψαίρουσαι. ubi Scholias-tes ex correctione G. Arnaldi Lect. Gr. p. 10. Ὀλκίην δὲ τὴν οὐρὰν λέγει παρὰ τὸ ἔλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὄλου σώματος. Γρά-φεται καὶ ἀλκίη καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ λέοντος οὐρὰ ἀλ-κία καλεῖται. *Ruhnken.*

CCCXVIII.

Κάρτ' ἀγαθὴ κυμρίς.

Scholias-tes Aristoph. Avib. p. 378. Κικιαβαῦ. τὰς γλαυκὰς οὕτω φωνεῖν λέγουσιν. ὅθεν καὶ κικιαβᾶς αὐτὰς λέγουσιν. οἱ δὲ κυμρίδας, ὡς Καλλίμαχος· Κάρτ' ἀγαθὴ κυμρίς.

CCCXIX.

Ληκύθειος μούσα.

Scholias-tes Hephæstionis p. 20. Βόμβος γὰρ γινέται περὶ τὸ ληκύθιον. διὸ καὶ Καλλίμαχος Μοῦσαν ληκυθίαν τὴν Τραγωδίαν καλεῖ. lege ληκύθειον vel ληκυθειαν. Scholias-tes Pindari de Me-tris : Τροχαικὸν ἡμέτρον καταληκτικὸν, ὃ καὶ Εὐριπίδειον καὶ Λη-κύθιον καλεῖται. Ληκύθιον δὲ λέγεται ἢ διὰ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους σκῶμμα (vide Aristoph. Ranas, ληκύθιον ἀπώλεσε) ἢ διὰ τὸν τοῦ τροχαικοῦ βόμβον, ὃν ἐκτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον, ἢ διὰ τῶν θρήνων βομβικόν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τὴν Τραγωδίαν, ληκύθιον μούσαν φησι. Pro θρήνων lege θρήνων, quod Tragœdiæ proprium. unde Histriones Tragici βαρυστόνοι dicti sunt apud Demosthenem. Commentator vetus ad illud Horatii :

Projicit ampullas et sesquipedia verba.

Ἦος, *inquit*, a Callimacho transtulit. Nempe intellexit τὴν μούσαν ληκύθειον. *Bentl.* [*quam ἐπιληκυθιστρίαν vocat Theodoridas in Brunckii Analect. ii. p. 43. Cf. Horat. Epist. i. 3. 14.*]

CCCXX.

Θῆρ οὐατόεις.

Eustath. A. Iliad. p. 817. Οὕτω δὲ πάντως καὶ θῆρ οὐατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὁ ὄνος. Idem Ψ. Iliad. p. 1412. Καὶ τὸ θῆρ οὐατόεις ἤγουν οὐτώεις, τουτέστιν ὄνος, παρὰ Καλλιμάχῳ. *Bentleius.* [*Ovid. Fast. vi. p. 134. At simul ALTRITIS violæ dementur asellis. Virg. G. i. 308. Auritosque sequi lepores. ubi vid. F. Ursin. Phædrus I. ii. 6. Hic auritulus Clamorem totis tollit viribus.*]

CCCXXI.

Αἴγιθος ἀμφιγυήεις.

Antigonus de Mirabilibus cap. 51. Τὸν δὲ Αἴγιθον αἶγα Δηλάξειν προσπετόμενον, ὄθεν καὶ τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι. τὸν δὲ μαστόν, ὄθεν ἂν ἐλκύτη, ἀποτυελοῦσθαι. ἔστι δὲ χωλὸν τὸ ὄσνεον. "Ὅθεν καὶ Καλλιμάχος ὁ ἐκ τῆς Αἰγύπτου περιτράνος εἶναι βουλόμενος, εἴησε, προεΐπας ὑπὲρ ἄλλου τινὸς ὀρέου, Αἴγιθος ἀμφιγυήεις. Οὐ σώζεται οὖν αὐτῷ ὁ λόγος. Ἔστι γὰρ οὐκ ἀμφοτέρα χωλόν. Τὸ δ' Ἀμφιγυήεις οὐ τοιαῦτον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τοῦ Ἡραίστου εῖρηται, ὅτ' ἂν ἑκατέρους ἢ κεχλωμένους. Περί μὲν οὖν Καλλιμάχου, διὰ τὸ ἀπίθανον, πρόηχθημεν εἰπεῖν.

CCCXXII.

Ἰερὰν Ἡλιν.

Pindari Scholiastes, x. Olymp. 51. Ἰερὰν δὲ τὴν Ἡλιν ἀπὸ τοῦ Πίσαν, καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία, Ἡλείον εἶπε Καλλιμάχος.

CCCXXIII.

Ἄ πάντα συνάγειρας.

Hesychius A. τὸ ἄ περισπασθὲν δηλοῖ εἶθε. ὡς παρὰ Καλλιμάχου, ἄ πάντα συνάγειρας. Ajunt alibi extare ad hunc modum: Ἄ πάντως ἴνα γῆρας. Manca est sententia; neque quidquam ex his certo constitui potest. Bentl. Scholiastes Platonis ineditus ad Hippiam Major. quem Suidas v. Ἄ sine ulla scripturae varietate descripsit: Ἄ περισπασθὲν δηλοῖ εἶθε. Καλλιμάχος ἄ πάντως ἴνα γῆρας. Ruhnken.

CCCXXIV.

Ἰρις.

Etymol. Magn. Ἰρις, ποταμὸς Παρλαγονίας κατὰ Οἰνώπην. Ἰριν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλιμάχος.

CCCXXV.

Ἄωροι.

Etymol. Magn. Ἄωροι—Καλλιμάχος κατὰ μετάληψιν τοῦ ἄωρου. ἄωρον γὰρ τὸ ὠμόν. τὸ δὲ ὠμόν, ἄωριον. Bentl. Nempe, ut vis verbi ἄωρα, ita compositi ἄωρος vis variat: ut bene docet magnus Hemsterhus, ad Thomam Mag. p. 136. Sed Callimachus non primus ita. Fortasse eorum Grammaticorum sententiam sequebatur, qui, ut tradit Eustathius, et Pseudodidymus ad Homerum Od. M. 85. ἄωροι interpretabantur ὠμοί, ἄωροι. add. Intt. ad Hesych. in h. v. Ernest.

CCCXXVI.

Γραΐεις.

Etymol. Magn. v. Γραΐιον. Γραΐεις γραΐιδος παρὰ Καλλιμάχου.

CCCXXVII.

Ἐπιτάξ.

Etymol. Magn. Ἐπιτάξ, παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐπιρρήμα. συντόμως. Helladius in Chrestomathia: Τὸ ἐπιτάξ παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ Ἀράτῳ κείμενον ἀπὸ τοῦ ἱστορικοῦ μέλλοντος κατ' ἀποβολὴν τῆς ἐπὶ τέλει μακρᾶς συλλαβῆς, ὡσπερ καὶ χωρὶς χωρίσω. Bentl. Etymologus non dicit, Callimachum pro συντόμως proposuisse, sed in Lexico Rhetorico tradi, Comicos ponere solere pro συντόμως, Tragicos pro μακρῶς: quod est a significatione καθεξῆς. Virgilius: ordine longo. Sed ipsa verba adscribam: Ἐπιτάξ. παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπιρρήμα, παρὰ τὸν ἐπιτάξω μέλλοντα. εἰς δὲ τὸ Ῥητορικὸν λεξικὸν εὗρον τὴν λέξιν σημαίνειν συντόμως, κωμικῶς.— οὐχ ὡς οἱ Τραγικοὶ μακρῶς. Apud Aratum porro (vs. 380.) est καθεξῆς, κατὰ τάξιν, ut recte interpretatur Scholiastes. Ernest.

CCCXXVIII.

Ἴσος.

Etymol. Magn. Ἴσος, παρὰ τοῖς ἐποποιῶς λέγεται καὶ συνεσταλμένον. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Bentl. Etymologus habuit in mente locum in H. in Dianam vs. 253. Res ipsa pervulgata. Ernest. [Hanc observationem Ruhnkentio debet Ernestius, ipso fatente ad H. Dian. 253.]

CCCXXIX.

Λίες, Λίεσιν.

Etymol. Magn. Λίς, ὁ λέων, τὸ δὲ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ λίες, καὶ λίεσιν, ὡς μύεσιν.

CCCXXX.

Ὀργάδα.

Etymol. Magn. Ὀργάδα Καλλιμαχῶς φησι λέγεσθαι, τὴν μελάγγειον καὶ ἔνοδρον γῆν. Bentl. Sane hæc propria significatio ὀργάδος videtur; nam et ὀργᾶν proprie est turgere bonis succis: atque inde ceteræ verbi significationes ducuntur. Sed in Etym. MS. Bibl. Reg. Paris. pro Καλλιμαχος est Κόμανος. Comanus fuit Grammaticus, qui Homerum interpretatus est, auctore Apollonio in Syntaxi. Igitur Callimachi nomen per errorem in Etymol. M. irrepsisse videtur. Ernest.

CCCXXXI.

Πλειότερη.

Etymol. Magn. v. Πλειότεροι. Τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ πλειότερη, οὐ παρὰ τὸ πλεῖον πεποιήται, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλεῖος. Bentl. Cur Callimachum potissimum auctorem citaverit Etymologus,

non video, cum sit etiam apud Homerum, et alios antiquiores poëtas. *Ernest.*

CCCXXXII.

Ἐκόςμηθεν.

Scholias Theocriti Id. 7. Ἐσίλαθεν, ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ Αἰολικόν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλιμάχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

CCCXXXIII.

Μάγνησσα.

Stephanus Byz. Μαγνησία. ὁ πολίτης Μάγνης, τὸ Θηλυκὸν Μάγνησσα.

CCCXXXIV.

Τριπέτηλον.

Scholias Nicandri: Τριφυλλον Καλλιμάχος καλεῖ τριπέτηλον. *Bentl.* Hoc quoque non erat in fragmentis ponendum, cum clarum sit, respici H. in Dian. vs. 165. *Ernest.*

CCCXXXV.

Ἐρράος.

Isaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 166. Ἐρράου, τοῦ κριοῦ. ὁ δὲ Καλλιμάχος λέγει τοῦ καπροῦ. παρὰ τὸ ὀρώω τὸ ὀρωῶ. *Bentl.* v. Interpr. ad Hesych. in Ἐρράς. *Ernest.*

CCCXXXVI.

Ἀμφίδυμος Φαίαξ.

Scholias Apollonii iv. vs. 982. Ἀμφιλαφῆς ἄκτῃ, ἀμφοτέρωθεν ἐπιτηδείως πρὸς ὄρμον ἔχουσα. Καλλιμάχος δὲ ἀμφίδυμον εἶπε τὸν ἀμφιλαφῆ λιμένα. Corrigendus Hesychius: Ἀμφίδυμος, ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς δυσὶν ἔχων. leg. εἰσδυσιν ἔχων. *Bentl.* Plinius rem exponit, et verum substantivum tradit Scholias ined. Dionys. Perieg. 495. καὶ δύο λιμένας ἔχει ἢ Φαιακίς, τὸν μὲν Ἀλκινόου, τὸν δὲ Ἰλλου. διό φησι Καλλιμάχος ἀμφίδυμος Φαίαξ. *Ernest.*

CCCXXXVII.

Φθοίας.

Scholias Aristoph. ad Plut. Ἀττικοὶ μὲν μονοσυλλάβως, οἱ φθοῖς. ὁ δὲ Καλλιμάχος, φθοίας, ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας, πέμματα.

CCCXXXVIII.

Ἀδμολίη.

Suidas: Ἀδμολία, ἢ ἄγνισα παρὰ Καλλιμάχῳ. Hesychius: Ἀδμολίη, ἀπεία, ὀλιγωρία, ἄγνισα, ἡσυχία. Etymol. Magn. Ἀδμολίη, παρὰ τὸ εἶδω, τὸ γινώσκω, ἴδμεν, ἰδμονία καὶ αἰδμονία, καὶ συγκατῆ καὶ τριπῆ ἀδμολίη, ἢ ἄγνισα. *Bentleius.* [*ἀδμολία Zonaras Lex.*]

CCCXXXIX.

Ἀριθῆσαι.

Suidas : Ἀριθῆσαι, μετῆσαι, ἀριθμῆσαι, παρὰ Καλλιμάχου. *Bentl.* Hoc verbum suspicabatur Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. ii. p. 33. pertinere ad H. in Cerer. 87. ubi hodie est ἀριθμεῖ. Exempla verbi alia notat vir doctissimus l. c. *Ernest.*

CCCXL.

Ἀπεστώ.

Suidas : Ἀπεστώ, ὡσπερ Σαπφῶ, παρὰ Καλλιμάχου, ἡ ἀποδημία.

CCCXLI.

Ἀπότριχα.

Eustath. Odys. Θ. vs. 303. Ἐν Κρήτῃ ἀποδρόμους καλοῦσι, διὰ τὸ μὴ ἔπω τῶν δρόμων κοινῶν μετέχειν. οὗτω δὲ καὶ Καλλιμάχος ἀπότριχα τὸν ἀνηξον ἔφη.

CCCXLII.

Ἡα.

Eustath. Odys. Ξ. p. 543. Λέγει δὲ Ἡρακλείδης, ὡς καὶ ἀναλογώτερον τοῦ ἕα τὸ Ἡα, γλώσσης μὲν ἐν Ἀσιανῆς, κείμενον δὲ παρὰ Καλλιμάχου. [*Vid. ad Æschyl. Theb. 171.*]

CCCXLIII.

Ἀπελος.

Eustath. Od. P. p. 672. Ἐλκος, λύσις συνεχείας, κατὰ τοὺς σοφούς. ὅθεν μεταλαβὼν Καλλιμάχος ἀπελος τὸ ἔλκος φησὶ, παρὰ τὸ μὴ πελάζειν.

CCCXLIV.

Περιπηχύναντες.

Suidas : Περιπηχύναντες, περιπλεξάμενοι παρὰ Καλλιμάχου. *Bentl.* v. ad H. in Jov. 46. *Ernest.*

CCCXLV.

Νωσάμενος.

Suidas : Νωσάμενος, νοήσας, γνοὺς παρὰ Καλλιμάχου. *Bentl.* Mirifica est, ut multæ aliæ, de hoc loco et verbo ratiocinatio Dawesii, Græce doctissimi alias viri, in *Miscell. Crit.* p. 101. "In Theocriti Idyll. xxvi. 264. est verbum νωσάμενος. Hoc verbum autem Suidas tribuit Callimacho; quod tamen in hodiernis, quas vocant, Callimachi reliquiis nusquam comparet, ut merito dubitari possit, annon Idyllium istud, quod hodie Theocritum auctorem præfert, Suidæ temporibus sub Callimachi nomine circumferretur." Hæc posuisse, est refutasse. *Ernest.* [*Sed consulat lector ipsum Dawesium.*]

CCCXLVI.

Πυρίπνοον.

Æschyli Scholiastes Prometh. vs. 371. de Ætna; Πυρίπνού [ζάλης] ἔθεν ὁ Καλλιμάχος πυρίδειπνον φησι. Nescio quorsum pertinere πυρίδειπνον. Videtur legendum πυρίπνοον.

CCCXLVII.

Υδατοσύδνη.

Eustath. Iliad. Δ. p. 332. Τοιοῦτο δὲ καὶ Ὀμηρικῇ Ἄλοσύδνη, καὶ ἡ τοῦ Καλλιμάχου Ὑδατοσύδνη ὀνόματα δὲ ταῦτα Νηρηΐδων. [ex Philemonis Lexico p. 58.] Idem in Iliad. T. p. 1278. Ἔσκε δὲ Νηρηΐδος ὄνομα εἶναι, ἐν τῷ, Φῶκαι νέποδες καλῆς ἀλοσύδνης. εἰ μὴ ἄρα θαλάσσης εἶη ἐκεῖ ἐπίθετον. Καλλιμάχος δὲ ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας, οἷος ἐκεῖνος, Ὑδατοσύδνην λέγει μεταποιήσας.

CCCXLVIII.

Ἀκταίην τις ἔνοαιεν.

Eustath. A. Iliad. p. 63. Τὴν ἄμαξαν κατὰ παραγωγὴν ἀμαξίαν φασί, καὶ προνομὴν προνομαίαν, ὡς ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκταίαν, ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς. παρὰ Καλλιμάχου. Iliad. Δ. p. 362. Προνομή, προνομαία ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ ἡ ἀκτὴ ἀκταία ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχου. Bentl. Particula versus servata est in Etymol. MS. Bibl. Reg. Paris. Ἀττικῆ. παρὰ τὴν ἀκτὴν· καὶ γὰρ παραθαλασσία. καὶ Καλλιμάχος. Ἀκταίη τις ἔνοαιεν. Scrib. Ἀκταίην. Ernest.

CCCXLIX.

Ἐλαχός.

Eustath. Z. Iliad. p. 485. Παχὺς, παχίων, πάσσον. καὶ ἐλαχός, ἢ, κατὰ Καλλιμάχον, ἐλαχός, ἐλαχίων, ἐλασσον. Idem Odys. Θ. p. 291. Ἐλαχός, ὃ κείται παρὰ Καλλιμάχου.

CCCL.

Ἐννότιον Μαραθῶνα.

Suidas: Μαραθῶν, τόπος Ἀθήγησιν ἀπὸ Μαράθου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος. τοῦτον Καλλιμάχος ἐννότιον λέγει, τούτεστι διυγρον ἢ ἐνυδρον.

CCCLI.

Μοψοπία.

Stephanus Byzantius: Μοψοπία, ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ Μόψοπος. Καλλιμάχος.

CCCLII.

Χρεμετῶ.

Hesychius: Χρεμετῶ, ἡγή, ὡς Καλλιμάχος. Recte emen-

datunt viri docti, ex iis, quæ proxime sequuntur: Χρεμετῶ, ἤχηϊ. Nisi malis χρεμεδα, ἤχη. sonus.

CCCLIII.

Ἀοζοί

Hesychius: Ἀοζοί, μάγειροι, ὑπῆρέται, θερὰποντες, ἀκόλουθοι. Καλλιμάχος. Bentleius. [Pro Καλλιμάχος forsan legendum Διοσχύλος. Vox occurrit Agam. 232. de ropis.]

CCCLIV.

Θύα.

Hesychius: Θύα, ἀρτύματα, Κύπριοι. ἔνιοι, τὰ ἀρώματα. Καλλιμάχος.

CCCLV.

Κόππα.

Hesych. Κάππα. τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. οὐκ εἶ γὰρ. καὶ παρα Καλλιμάχῳ γράφεται κόμπα, τὸ ἀνεστραμμένον ρ ὡς ὁ μυκτηρισμός. Locus depravatissimus: Principio, legendum; κάππα. inde pro κόμπα lege κόππα; et τὸ ἀνεστραμμένον ρ καὶ χαρακτηρισμός. P inversum sive q Koph Phœnicum, nota equorum femoribus inusta. Idem Hesych. Κοππατίας, ἵππος κεκαυμένος. ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ κόππα, ὃ ἐστὶν ἀπεστραμμένον ρ καὶ σ. Corrigendus etiam Scholiastes Aristoph. ad Nub. p. 59. Κοππατίας τοὺς ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχαράκτο τὸ κ στοιχείον. ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαγαγμένους τὸ σ. τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ν χαρασσομένον σὰν ἔλεγον. Lege: τὸ γὰρ σ σημεῖον χαρασσομένον σὰν ἔλεγον. Probare possem ex Hesychio, Suida, Eustathio: si hic esset locus. Vide præclaram Scaligeri dissertationem in Eusebianis: qui tamen hæc nostra non occupavit. Benth. Add. Buhierium de prise. Gr. et Lat. lit. p. 568. b. 570. b. Ernest.

CCCLVI.

Καιρωτρίδες.

Eustathius ad Odys. H. p. 273. Καῖρος καὶ καιρῶμα, τὸ διάπλημα. ὃ οὐκ εἶ τὰς στήμονας συγγέσθαι. ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες ἢ καιρωστίδες παρὰ Καλλιμάχῳ. Etymol. Magn. Τὰς ἐρίθους καιρωτίδας εἶπε Καλλιμάχος. Hesychius: Καιρωστρίδες, ἐργαστρίδες. ubi ex ordine literarum apparet legendum esse Καιρωστρίδες. Sed vera scriptura est Καιρωτρίδες. Καιρῶν, νεκαίρωται, καιρωτρίς. ut ἐστεφάνωται, στεφανωτρίς, et similia.

CCCLVII.

Καταριστήν.

Hesychius: Καταριστήν, ὄρθην, δουριστήν. παρὰ Καλλιμάχῳ τὴν χάλαζαν. [Locus depravatus.]

CCCLVIII.

Πυλεῶνες.

Pollux lib. v. c. 16. inter κεφαλῆς κοσμήματα, καὶ πυλεῶνας, inquit, παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLIX.

Τὸ μέγα βιβλίον ἴσον τῷ μεγάλῳ κακῷ.

Athenæus lib. 3. c. 1. Καλλιμάχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι μεγάλῳ κακῷ.

CCCLX.

Πτωχοῦ πῆρα οὐ πίμπλαται.

Zenobius in Proverbiis : Πτωχοῦ πῆρα οὐ πίμπλαται. Τοῦτο παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται πτωχῶν. Bentl. Zenobius non ipsa Callimachi verba dedisse, sed eorum sensum tantum expressisse videtur. Callimachus enim, ni fallor, hanc sententiam lambo concluderat, qui depravatus legitur apud Suidam T. iii. p. 226. et in App. Proverb. Vat. p. 304. Πτωχοῦ πῆρα οὐ πίμπλαται. ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται. καὶ, Πτωχῶν οὐλαὶ αἰ κεναί. Kusterus, prava Hesychii glossa (Οὐλάδες, πῆραι, Σύλακοι) in fraudem inductus, corrigere instituebat : Πτωχῶν οὐλάδες αἰ κεναί. Sed nemo dubitet, quin in Suida legendum sit : — Πτωχῶν Σύλας αἰ κενη. in Hesychio : Οὐλάδες, πῆραι, Σύλακοι. Rarior est forma Σύλας. Alteram Σύλαξ pro Σύλακος ex MS. Regio redde Theopompo apud Athen. ii. p. 77. F. quamvis apud Longin. II. T. § 42. p. 224. ubi idem locus occurrit, Σύλακος legatur. Ruhken. [Tourpius Σύλαί αἰ κεναί renitente Ruhkenio Ep. Crit. ii. p. 188. Σύλας vox nihili.]

CCCLXI.

Γέλλας.

Scholias Pindari ii. Olymp. Παρὰ Γέλλα τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, ὃν Καλλιμάχος μνησται. [Οἱ δὲ Γέλλα ποταμῷ ἐπικείμενον ἄστν. Tour. in Suid. ii. p. 460. οἶδε Γέλα κ.τ.λ.]

CCCLXII.

Ἰλλίς.

Steph. Byz. Ἰλλεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικόν, καὶ πόλις Ἰλλη. τὸ ἑθνικὸν Ἰλλεύς, καὶ ἑλληνικὸν Ἰλλήϊς, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ Ἰλλίς Ἰλλίδος.

CCCLXIII.

Cicero Tusculanarum Quæstionum lib. 1. Quamquam non male ait Callimachus, Multo scæpius lachrymasse Priamum, quam Troilum. Bentl. Verba Græca, sed sine numeris legitimis, sunt

apud Plutarchum, Consolat. ad Apollon. p. 113. Ε. μεῖον γὰρ ὄντως Τρωῖλος ἐδάκρυσεν, ἢ Πρίαμος. Ernest. [ὄντως Plutarchi est. Callimachi verba in versum pentametrum Elegiacum sic digeri possunt: Μεῖον ἐδάκρυσεν Τρωῖλος ἢ Πρίαμος. Loci autem Plutarchei indicium, sicut sexcentorum aliorum, Ruhnkenio non nominato debet Ernesti.]

CCCLXIV.

Δελφύνη.

Scholiasies Apollonii ii. vs. 708. Οἱ μὲν ὁ Δελφύνης κλειροστιν ἀρσενικῶς, οἱ δὲ ἡ δελφύνη θηλυκῶς. Ὅτι δελφύνης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον, Λεάνδρος καὶ Καλλιμαχος εἶπον. Δράκαιναν δὲ αὐτὴν φησιν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλιμαχος. Bentl. [Lege ὁ αὐτὸς Καλλιμαχος.]

CCCLXV.

Scholiasies Theocriti Idyll. xiii. 56. Ἐχρητο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρὰ τινος Σκυθίου Τευτάρου, ὡς ἴστορεῖ Ἡρόδοτος, καὶ Καλλιμαχος.

CCCLXVI.

Scholiasies Theocriti Idyll. iv. 62. ex Cod. MSto citante Is. Casaubono in Theocriticis (ut ille nominat, sed rectius Theocriticis) lectionibus: Ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πάνες ἐπιφόροι πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοῖοντες, καὶ Καλλιμαχος δηλοῖ. Pro καταγνοῖοντες emendat Casaubonus: κατ' ἄγρους ὄντες. Sed sine dubio vera correctio est, καὶ λάγνοι ὄντες.

CCCLXVII.

Stephanus Byz. Ἄλιμουῖς, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Καλλιμαχος δὲ πόλιν ἡγεῖται.

CCCLXVIII.

Stephanus Byz. Πάρις, νῆσος, ἡ τοῦνομα λέγεται ἀπὸ Πάρου τοῦ Παρβασίου ἀνδρός Ἄρκαδος ἔχειν, ὡς Καλλιμαχος.

CCCLXIX.

Stephanus Byz. v. Ἀλικάρνασσος] Αὐτὸς δὲ ὁ Ἄνθης ἐν Τροίξῆνος μετώκησε, λαβὼν τὴν Δυμάναν φυλὴν, ὡς Καλλιμαχος. MSS. habent Δύμαιναν; ut ipse Stephanus in Δυμάν. Tamen et apud Athenæum quoque scriptum est Δυμάνα. p. 392. Πραγματις ἐν Δυμάναις ἢ Καρνατίσι. Ubi male Casaubonus pro Δυμάναις ierponit Λακαίλαις.

CCCLXX.

Stephanus Byz. v. Τάναγρα] Τὴν δὲ Γραῖαν ἐνοιοι λέγουσι, τὸ εἶν τῆς Θηβαϊκῆς καλούμενον εἶδος. Τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν, ὡν εἶς ἐστι καὶ Καλλιμαχος.

CCCLXXI.

Athenæus lib. ii. c. 28. Καὶ Καλλιμαχος δὲ, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἄδωνιν ἐν Σιδακίῃ κεύθειεν, ἀλληγοροῦσι τῶν ποιητῶν, ὅτι ἄσθeneῖς εἰσι πρὸς ἀφροδίσα οἱ συνεχῶς χρωόμενοι Σιδακί.

CCCLXXII.

Schol. Pindari 4. Pyth. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῶ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βῶι, οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνας ἀπέθανεν, ὡς καὶ Καλλιμαχος μαρτυρεῖ.

CCCLXXIII.

Tzetzes ad Lycophronem p. 28. Ἐθὺς εἶχον οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ Καλλιμαχος ἰστορεῖ, μετὰ κιδάραις περὶ τοὺς ἄλας ἰέναι, καὶ ἀνυμνεῖν, καὶ ἐγκωμιάζειν.

CCCLXXIV.

Tzetzes ad Lycophronem p. 42. Οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη, ἀἰσπύραξαν, Ἀπόλλωνι ἀδελφεῷ ὄντι αὐτοῦ παρέθετο, ἐμβάλοντες εἰς λέεθγα. ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι παρέθετο, ὡς φησι Καλλιμαχος.

CCCLXXV.

Scholiasies Apollonii lib. i. vs. 117. Ἄστωπος ἐκεραυνώθη ὑπὸ Διὸς, διώκων αὐτὸν διὰ τὸ ἥρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγινα, ὡς Καλλιμαχος φησι.

CCCLXXVI.

Scholiasies Apollonii lib. i. vs. 761. Οἱ ποιηταὶ τοὺς τερατώδεις κατὰ τὸ σῶμα γῆς (παῖδας) εἶναι φασιν. Οὕτω γὰρ καὶ Καλλιμαχος τὰ δεινὰ τῶν Θηρίων γῆς εἶναι ἔφη.

CCCLXXVII.

Scholiasies Apollonii iv. 284. Ὅτι Ἀργοναῦται οὐ διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν, καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκυθαις ἰστορεῖ, καὶ Καλλιμαχος.

CCCLXXVIII.

Scholiasies Euripidis Hippol. vs. 979. Σκείρωνίδες πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, οὐ μὲν γὰρ Καλλιμαχος. Bentl. Cl. Ruhnkenius Ep. Crit. ii. p. 49, corrigat Χείρωνίδες πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Χείρωνος, ὃς τὸν Ἀχιλλεῖα, &c. et refert ad H. in Del. 104. Sed si Callimachi mentio propter Chironidas rupes, scribendum foret ὦν, non οὐ. Nunc clarum est ad hominem pertinere traditionem Callimachi, nempe ad famosum illum Scironem. Ernest.

CCCLXXIX.

Etymologicon Magnum; Αὐτὰρ οἱ μὲν οὖν ἄξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς Καλλιμαχος. οἱ δὲ βαρυτόνως. Scholiasies Homeri Γ. Iliad. Ζητεῖται πρῶτον, πῶς δεῖ τὸν ἀπὸ σύνδεσμον προφέρεσθαι. ἄξυτόνως γὰρ ἀνεγκωμιάσι τινες, ὡς Καλλιμαχος. οἱ δὲ βαρυτόνως.

CCCLXXX.

Servius ad Virgilium Eclog. x. *Callimachus Aganippe fontem esse dicit Permessi fluminis.* Scholiastes vetus ad Juvenalem Sat. vii. *Aganippe locus in Bœotia Musis sacer: Callimachus tamen dicit fontem esse Permessi fluminis.* Bentl. Refer ad librum περὶ ποταμῶν sup. p. 223. ubi ipse Bentlejus jam Servii locum dedit. *Ruhnken.*

CCCLXXXI.

Theocriti Scholiastes Idyll. xii. 25. *Φησὶ Καλλιμάχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ Ἠλειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ' αὐτὰι χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθελεύουσαι.*

CCCLXXXII.

Scholiastes Pindari iv. Olymp. 11. *Ὁ μὲν Πίνδαρος τῷ Τυφῶνι φησιν ἐπικεῖσθαι τὴν Αἴτνην, ὃ δὲ Καλλιμάχος τῷ Ἐγκελάδῳ. Sed Hymno in Delum, Briareo ait Ætnam incumbere, non Encelado:*

Ὦς δ' ὀπὸτ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέραν Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο.

CCCLXXXIII.

Scholiastes Homeri Iliad. B. 629. *Φυλῆς, ὃς εἰς τὸ Δουλιχίον ποτε ἀπώκισθη διὰ τὸ καταμαρτυρῆσαι τοῦ πατρὸς Ἀγέγιου πρὸς Ἡρακλέα περὶ τοῦ μισθοῦ, ὃν ὑπέσχετο παρέξειν τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Ἀγέγιος, εἰ καθάσοι [καθαίροι Schul. Ven.] αὐτοῦ τὰς ἐπαύλους μεστὰς οὔσας τῆς κοπῆς τῶν βοῶν. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ. Idem ad Iliad. A. 603. Ἡρακλῆς προστάξαντος Εὐρυσθέως ἀνεκάθηρε τὴν Ἀγέγιου κόπρον, ἀπαιτοῦντι δὲ αὐτῷ τὸν μισθὸν οὐκ ἀπέδιδου, λέγων ἔξ ἐπιταγῆς αὐτὸν πεποιημέναι. Φυλῆς δὲ ὁ τοῦτου παῖς κριτῆς γενόμενος κατέκρινε τὸν πατέρα. Ὁ δὲ ἀγανακτιήσας ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς χώρας. Ἡρακλῆς δὲ ἐπιστρατεύσάμενος, Ἥλιον ἐπόρθησε, καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Φυλέα ἐκ Δουλιχίου παραδίδωσιν αὐτῷ τὴν βασιλείαν. ὀλιγανθείας δὲ οὔσης διὰ τὸ πολλοῦς ἐν τῷ πολέμῳ συνεφάρθαι, Ἡρακλῆς συγκατέκρινε τὰς τῶν τελευτηησάντων γυναῖκας τῷ στρατῷ οὕτως δὲ πολλῶν γεννηθέντων, ἔθηκε Διὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, καὶ αὐτὸς πρῶτος τῶν ἀγώνων ἦψατο. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ [Refer ad Αἴτια. Vid. Fr. CCXVI.]*

CCCLXXXIV.

Scholiastes Homeri Iliad. P. Ποσειδῶν καὶ Ἀθηναῖα περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐριλονείκων. Καὶ Ποσειδῶν μὲν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ἀττικῆς κρούσας τῆ τριαῖη, κύμα θαλάσσης ἐποίησεν ἀναδοθῆναι, Ἀθηναῖα δὲ ἄλαιαν. κριτῆς δὲ αὐτῶν γενόμενος Κέρκωφ, ὁ τῶν τόπων τῆς Ἀττικῆς Βασιλεὺς, τῇ θεῷ προσέειπε τὴν χώραν, εἰπὼν ὅτι

θάλασσα μὲν ἐστὶ πανταχοῦ, τὸ δὲ φυτόν τῆς ἐλαίας ἴδιον Ἀθηναίς.
Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ. [Auctoris nomen omittit Schol.
Venet.]

CCCLXXXV.

Scholiasies Homeri Iliad Σ. 487. Ζεὺς Καλλιστοῦς τῆς Λυκάονος ἐρασθεὶς ἐμίσηγετο αὐτῇ λανθάνων Ἥραν. ἐπιγνοῦσα δὲ ἡ θεὸς μετέβαλλεν αὐτὴν ἐς ἄρκτον, καὶ ὡς Σηρίον Ἀρτέμιδι προσέταξε τοξεῦσαι. Ζεὺς δὲ εἰς οὐρανὸν αὐτὴν ἀναγαγὼν, πρώτην κατηστέρισεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ. [Vid. Eratosth. Catasterism. 1.]

CCCLXXXVI.

Hyginus in Poëtico Astronomico cap. xviii. *Callimachus autem ait, quod desiderit venari et colere Dianam, in quam supra speciem diximus, eam Dianam convertisse: De Hippe Chironis filia in equam conversa.*

CCCLXXXVII.

Idem ibidem cap. xxxiv. *Alii dicunt cum Callimacho, Orionem cum Dianæ vim voluit afferre, ab ea sagittis esse confixum, et ad sidera propter venandi consimile studium deformatum.*

CCCLXXXVIII.

Proclus ad Hesiodum p. 12. Ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες] Μειφόνται τὸν Ἡσίοδον οἱ περὶ Ἀπολλώνιον, ὅτι ἐνικῶ ἀντὶ πληθύντου καὶ ἐχρήσατο. Ὁμοίως δὲ καὶ Καλλιμάχος αἰτιᾶται διὰ τὸ αὐτό. Bentl. v. Ruhnk. Ep. Crit. ii. p. 42. Ernest.

CCCLXXXIX.

Harpocration v. Μαργίτης. Ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ὀμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην. ὅπερ ποίημα Καλλιμάχος θαυμάζειν εἶκε. Bentl. Ad Πίνδακας παντοδαπῶν συγγραμμάτων referendum esse, supra ostendimus p. 194. Ruhnk.

CCCXC.

Tatianus apud Eusebium Præp. Evang. lib. x. Περὶ μὲν τῆς Ὀμήρου ποιήσεως γένους τε αὐτοῦ καὶ χρόνου, καὶ ὃν ἤκμασε προεβύνησαν προσδύτατοι μὲν Θεαγένης τε ὁ Ῥηγίνος, κατὰ Καμβύσην γεγονώς, καὶ Στησίμβροτος ὁ Θάσιος, καὶ Καλλιμάχος ὁ Κολοφώνιος, Ἡρόδοτός τε ὁ Ἄλικαρνασσεὺς, καὶ Διονύσιος Ὀλύμπιος, μετὰ δὲ ἐκείνους Ἐσώρος ὁ Κυμαῖος, καὶ Φιλόχορος ὁ Ἀθηναῖος, Μεγακλειδῆς τε καὶ Χαμαιλέων οἱ Περιπατητικοί. Ἔπειτα γραμματικοί, Ζηρόδοτος, Ἀριστοεάνης, Καλλιμάχος, Κράτης, Ἐρατοσθένης, Ἀρίσταρχος, Ἀπολλοδώρος. Ex hoc loco Vossius in libello posthumo de poetis laudat Callimachum Colophonium: sed lege apud Eusebium Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, ut recte habetur apud ipsum Tatianum. Sed hoc video doctissimum Jonsium ante me animadvertisse.

CCCXCI.

Athenagoras in Legatione p. 34.

Κρήτες αἰεὶ φευσταί. καὶ γὰρ τάφον, ᾧ ἄνα, σεῖο
Κρήτες ἐτεκμήναντο. σὺ δ' οὐ θάνας.

Πιστεύων, Καλλιμάχε, ταῖς γοναῖς τοῦ Διὸς, ἀπιστεῖς αὐτῷ τῷ
τάφῳ. καὶ νομίζων ἐπισκιάζειν τὸ ἀληθές, καὶ τοῖς ἀγνοοῦσι κηρύσ-
σεις τὸν τεθνηκότα. Bentl. Hunc locum in Fragmentis positum
miror. Sunt enim notissimi versus ex H. in Jov. Ruhnken.

CCCXCII.

Plinius, Historiæ Nat. lib. iii. c. xxi. *Pars ejus (gentis Liburnorum) fuere Mentores. Hymani, Encheleæ, Buni, et quos Callimachus Peucetias appellat.* [Hoc et sequentia usque ad 399. refer ad Ἐθνικὰς Ὀνομασίας.]

CCCXCIII.

Ibid. c. xxvi. *Inter quam (Coreyram) et Illyricum Melita; unde Catulos Melitæos appellari, Callimachus auctor est.*

CCCXCIV.

Idem lib. iv. c. xii. *Ipsam (Andron) Myrsilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit: Callimachus Lasiam; alii Nonagriam, Hydrussam, Epagrin.*

CCCXCV.

Ibidem: *Telos unguento nobilis a Callimacho Agathussa appellata.*

CCCXCVI.

Ibidem: *Melos cum oppido, quam Aristides Byblida appellat, Aristoteles Zephyriam, Callimachus Mimallida, Heraclides Sophnum et Acyton.*

CCCXCVII.

Ibidem: *Samothrace; Callimachus eam antiquo nomine Dardaniam vocat.*

CCCXCVIII.

Idem lib. v. c. iv. *Ab his non procul a continente palus vasta annem Tritonem nomenque ab eo accipit, Pallantias appellata Callimacho, et citra minorem Syrtin esse dicta.*

CCCXCIX.

Idem lib. vii. c. xlvii. *Consecratus est vivus sentiensque oraculi ejusdem (Delphici) jussu, et Jovis Deorum summi adstipulatu Euthymus pycta, semper Olympiæ victor et semel victus. Patria ei Loeri in Italia. Ibi imaginem ejus, et Olympiæ alteram, eadem die tactam fulmine, Callimachum, ut nihil aliud, miratum video: ad eumque jussisse sacrificari, quod et vivo factitatum et mortuo. Nihilque adeo mirum aliud, quam hoc placuisse Diis.*

CCCC.

Plinius xxv. c. xiii. *Erigeron*: *Nomen hoc Græci dederunt, quia vere canescit. Caput ejus numerosa dividitur lanugine, qualis est spinæ, inter divisuras exeunte. Quare eam Callimachus acanthida appellat, alii parrium.* [Cf. Arat. Dios. p. 117.]

CCCCI.

Etymologicon Magnum: Ἀπόλλων δεσ. βαρύνεται, εἰ μὴ περιεπιπλά, ἀμπελῶν, μηλῶν. Σεσημείωται δὲ Βαβυλῶν καὶ Μιμαλῶν. οὕτω Καλλιμάχος. Idem: Μιμαλῶνες ἐκλήθησαν κυρίως αἱ γυναῖκες (πολεμικαὶ γάρ.) παρὰ τὸ μιμᾶσθαι τοὺς ἀνδρας. ἤτοι διὰ Μακεδονικὴν ἱστορίαν, ἣτις κείται ἐν τοῖς Καλλιμάχου. Pro Μιμαλῶνες vera lectio Μιμαλλόνες. Bentl. Historia refertur a Polyæno iv. 1. ubi Vir maximus sagaciter adnotavit: *Videtur hæc historia a Callimacho sumta: quod innuit Auctor Etymologici in voce Μιμαλλόνες.* Materies Aitiolis Callimachi convenientissima: quare vix dubitem in Etymologo reponere ἐν Αἰτιολίῳ: accedit, quod illa citandi ratio ἐν τοῖς K. sit insolens. Hemsterh.

CCCCII.

Etymologicon Magnum: Κεραῖσθης, τόπος Μιλήτου, ἀπὸ τοῦ τὴν Ἀπόλλωνα κέρατα τοῦ ἄρρενος τράγου τοῦ ἀμελγομένου ὑπ' αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλιμάχος.

CCCCIII.

Etymol. Magnum: Τριττὸν Δυσίαν, Καλλιμάχος, τὴν ἐκ κροῦ καὶ ταύρου καὶ καπροῦ. Photius in Lexico inedito: Τριττῶν, Δυσίαν Καλλιμάχος μὲν τὴν ἐκ κροῦ, ταύρου, καὶ καπροῦ. Ἰστῆρος δὲ, ἐν μὲν Ἀπόλλωνος ἐπιφανείαις, ἐκ βρωῶν, αἰγιῶν, οὓν ἀρρένων, πάντων τριετῶν.

CCCCIV.

Scholias Apollonii ii. vs. 4. Μελίαν φησὶν αὐτὴν, διὰ τὸ τιναὶς τῶν Νυμφῶν Μελίας καλεῖσθαι, ἀπὸ Μελίας τῆς Ὠκεανῶ, ὡς φησι Καλλιμάχος.

CCCCV.

Scholias Euripidis Phœniss. vs. 858. Κᾶπος ἐκδαλῶν ἰδοῦ] οὖν τὸν κάματος, ἢ τὸ τῆς ὁδοῦ ἄσθμα γινόμενον. ἄλλοι δὲ ἄπος, τὸ ἔπος. οὖν δὲ καταγγηστικῶς τὸ μήκος, ὡς καὶ ποῦς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ. Nescio quid sibi velit ποῦς ὀλέθριος; et ἐν Καλλιμάχῳ; Dictum sane oportuit, παρὰ Καλλιμάχῳ, si Callimachus ut auctorem laudare voluisset. An pro καὶ ποῦς ὀλέθριος legamus καὶ ἄπος πλεθριαῖον, *juxta longitudinem*. Nam apud Euripidem κᾶπος secundum Grammaticos est καὶ ἄπος. Eustath. Iliad. Γ. p. 288. Εὐριπίδης δὲ ἄπος οὐδέτερος τὸν κάματος ἔση. Hesychius: Αἴπος, κάματος, ἢ ὑψηλὸς τόπος ἢ ὑψιότης. Bentl. [αἰπὺς, ὁ ὀλέθριος ἐν K. Tour. in Suid. ii. p. 256.]

CCCCVI.

Tzetzes ad Lycophronem p. 150. narrat Historiam, ut Locri quotannis binas virgines Trojam miserint sacrificandas, idque per spatium mille annorum : χιλίων δὲ ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν Φωικὸν πόλεμον, ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης ἑστίας, ὡς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός, μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλιμάχος.

CCCCVII.

Servius ad iii. Æneid. *Ænam, oppidum Thraciæ Euphorion et Callimachus hoc dicunt etiam, quod Ænum dicatur a socio Ulyssis illic sepulto, eo tempore quo missus est ad frumenta portanda.*

CCCCVIII.

Varro de Lingua Latina lib. iv. *Lana Græcum, ut Polybius et Callimachus scribunt.*

CCCCIX.

Varro de L. L. lib. vi. *Casmillus verbum Græcum arbitror: quod apud Callimachum in poëmatis ejus inveni. Macrobius Saturnal. iii. c. 8. Staius Tullianus de vocabulis rerum libro primo, ait, dixisse Callimachum Tuscos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo significant præministrum Deorum.*

CCCCX.

Scholiastes Apollonii i. vs. 1216. Περιγενόμενος δὲ Δρυόπιον Ἡσακλῆς, καὶ ἀνελὼν τὸν Θειοδάμαντα, ἀνεδέξατο τὸν τούτου υἱὸν Ἰτλαν, καὶ τὸ πᾶν δὲ ἔθνος διὰ τὴν ληστείαν μετώκισεν περὶ Τραχίνα τὴν Θεσσαλικὴν πόλιν καὶ τὴν Οἴτην τὸ ὄρος τοῖς ὄροις τῆς Φωικίδος, ἵνα τῇ πολλῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμιξία τοῦ ληστρικοῦ ἔθους ἀπόσχωνται. τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλιμάχος μέμνηται Vide Etymol. Magnum in Ἰσινεῖς; ubi habes Callimachi Fragmentum: Δειλαίσις Ἰσινεῦσιν ἐπὶ τροπῆρες ἀρπάσαι. [fr. 151.]

CCCCXI.

Scholiastes Euripidis ad Medeam vs. 1334. Παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεΐλεν, ὡς Ἄψυρον; ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλωνίος φησιν, ἢ ἐποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλιμάχος.

CCCCXII.

Eustathius ad Iliados Δ. p. 758. Καὶ Πανὸς δὲ λεγομένου τοῦ κατὰ κλησιν δαιμονίαν, ἕτερον ἀπ' ἐκείνου φασὶ τὸν καταφερῆ καὶ συγυσιαστικόν. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ Πᾶν πρύτανον αἰπολικόν. *Ventl.* Hoc fragmentum, nescio quo vel consilio vel casu, intrusum est Stephano Byz. v. Ἀῖγιναι. Quod cum non animadvertisset vir summus, Is. Casaubonus Lect. Theocrit. cap. 1,

p. 241. male illi opera cessit in Stephani loco emendando. *Ruhnken*. Callimachi locus ex vetustioribus Grammaticis ab Eustathio decerptus ad II. A. p. 827. vs. 33. quem usum in Stephano sub titulo Æginæ præstiterit, si quis expiscari conetur, frustra, opinor, operam hanc sumet. Nec multo magis constat vera Callimachi mens, præsertim si conferas Eustath. ad Od. G. p. 1471. ubi eadem poëtæ verba proponuntur. In priore quidem loco distinguendum, τὸ Πάν, τρύπανον αἰπολικόν. firmat enim, quod præcessit; a Pane, Deorum libidinosissimo, ἕτερον Πᾶνα φασὶ τὸν καταφερῆ καὶ συνουσιαστικόν. quod ab Hesychio quoque notatum. In altero, quem diversus sine dubio Grammaticus suppeditavit, omisso Πάν, τρύπανόν αἰπολικόν dicitur σκώπτειν κιναιδόν. Videtur autem pentametri pars ex Callimachi quodam Epigrammate in hominem vel libidine turgentem, vel cinædum. *Hemsterh.*

CCCCXIII.

Johannes Tzetzes Chiliad. iv. n. 138.

Καὶ τί θημί σοι τὰ φυτά; Ῥόδιόν ἐστὶν ὄρος
 Τὴν κλήσιν Ἀταῦριον, χαλκῆς πρὶν ἔχον βάσας,
 Αἰμυκηθμὸν ἐξέπευπον, χωρὺς τῆς Ῥόδῳ βλάθης.
 Πίνδαρος καὶ Καλλιμαχος γράφει τὴν ἱστορίαν.

CCCCXIV.

Tertullianus de Corona militis cap. vii. Junoni vitem Callimachus induxit; ita et Argis signum ejus palmite redimitum; subjecto pedibus corio leonino, insultantem ostentans novercani de exuviis utriusque privigni. Hercules nunc populum capite præfert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragædiam Cerberi; habes Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem memorat, interfecto Delphico Dracone, lauream induisse, qua supplicem. Erant enim supplices coronarii apud veteres.

CCCCXV.

Phlegon de Mirabilibus, cap. iv. Ἱστορεῖ δὲ Ἡσίοδος, καὶ Δικαίταρχος, καὶ Κλειτάρχος, καὶ Καλλιμαχος, καὶ ἄλλοι τινες περὶ Τειρεσίου τάδε. Sequitur fabula de Tiresia et sequentibus coëuntibus.

CCCCXVI.

Idem cap. v. Οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσι κατὰ τὴν Λαπίθων χώραν &c. *De Cœnide muliere in virum mutata.*

CCCCXVII.

Stephanus Byzantius: Αἰθιοπίον, χωρὶν Ἀφιδίας παρὰ Ἰλλω, πλησίον τοῦ Εὐβοίου, ἀφ' οὗ ἡ Ἀρτεμις Αἰθιοπία. αἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτήν. Οἱ δὲ, τῆς αὐτῆς

τῆ Σελήνῃ, παρὰ τὸ αἶθιν, ὡς Καλλιμάχος. In MSS'tis legitur Αἰθίοπιον, et Ἄρτεμις Αἰθιοπία : et profecto verissima ea lectio est, ARTEMIS ΑΙΘΙΟΠΙΑ. DIANA ΑἸΘΗΟΙΑ. Quod verbum, quia hactenus inauditum est, gemina auctoritate confirmabimus. In Anthologia inedita est Epigramma quoddam. *super vacuum et prorsus mendosum*, si fides librario, qui περισσὸν vocat et ὀλόσφαλλον, id utrinque conscribillatum exhibens ad hunc modum :

Ὡς Σαπφροῦς.

	Π	Παῖδες ἄφρονος ἔουσα τε τ' εἰνέπω αἰ τί σε ἔρηται.	Ο
	Ε	Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.	Α
Εἰς τὸ ἀντίθε- λον οὐ κείται	Ρ	Αἰθιοπία με κόρα Λατοῦς ἀνέθηγεν ἀρίστα.	Σ
τοῦ Κυροῦ	Ι	Ἐρμολκλείται τως αὐν αἶδα.	Φ
Μιχαήλου.	Σ	Σὸς πρόπολος δέσποινα γυναικῶν ἄσυχλ ρεῖσα	Α
σθέν οὐν ἐ- γράφη, οὐκ εἶδα.	Σ	Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν.	Α
	Ο		Τ
	Ν		Ο
			Ν

Ubi illud, quod dixi, clare docetur, Dianam vocari Αἰθιοπίαν κόραν Λατοῦς. Totum autem Epigramma vide annon hoc modo poterit emendari :

Παῖδες, ἄφρονος ἔουσα τ', ἔτ' ἐνέπω, αἰ τίς ἔρηται.
 Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.
 Αἰθιοπία με κόρα Λατοῦς ἀνέθηγεν Ἄριστῶ
 Ἐρμολκλείτῳ τῷ Σαίωναδά,
 Σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν ἃ σὺ χαρεῖσα,
 Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν.

Statua dicit, se vel mutam loqui posse ; si quis inscriptionem quatuor qui sequuntur versiculis constantem legere velit, ante pedes in basi positam. Proprie autem pictum κατθεμένα. Nani κατατίθεσθαι est, *literis aliquid mandare*. Recte quoque emendavimus, ἃ σὺ χαρεῖσα. Dii tum χαρῆναι dicuntur, cum victimas vel dona lubentes accipiunt, aut donantibus sunt propitii. Aristophanes Nubibus :

Ἐπακίωσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Quamobrem et illud Phædri Epigramma ineditum eodem modo corrigendum :

Καλλίστρατός σοι, Ζηγὸς ὦ διάκτορε,
 Ἐθικε μορφῆς ξυδὸν ἥλικος τύπον,
 Κηφισιεύς ὁ κούρος, ὃ χαρεῖς, ἀναξ,
 Ἀπολλοδώρου παῖδα καὶ πάτραν σάω.

In Codice MSto legitur, ὦ χάρις ἀναξ. Alterum testimonium de Diana ΑἸΘΗΟΙΑ extat in Antipatri Epigrammate, quod ex

MSto edidit Vir Clarissimus Lucas Holstenius, in Notis ad Stephanum v. Ἀμφιπόλις. Ἀντιπάτρου ἐπίγραμμα ἐπιτύμβιον δυσνόητον καὶ ἐσφαλμένον. *Bentleius*.

Στρυμόνι καὶ μεγάλῳ πεπολησμένῳ Ἑλλησπόντῳ
 Ἦριον Ἠδωνῆς Φυλλίδος Ἀμφιπόλει
 Λοίπα τοι Ἀνθιόπης Βραυρωνίδος ἰχθια νηῶ
 Μίμνει, καὶ ποταμοῦ τ' ἀμφιμάχῃτον ὕδωρ
 Τήνδε πόντ' Αἰγείδαισι μεγάλην ἔριν ὡς ἄλιανθεῖς
 Τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἡϊόσιν.

Quod quidem Epigramma non injuria *mendosum* appellat et intellectu difficile librarius Græcus. Vide autem, an hoc pacto clarius et sincerius reddi possit :

Στρυμόνι καὶ μεγάλῳ πεπολισημένῳ Ἑλλησπόντῳ
 Ἦριον Ἠδωνῆς Φυλλίδος Ἀμφιπόλει.
 Λοιπὰ τοι Αἰθιοπῆς Βραυρωνίδος ἰχθια νηῶ
 Μίμνει, παρ ποταμοῦ τ' ἀμφιμάχῃτον ὕδωρ,
 Τήνδε πόντ' Αἰγείδαισι μεγάλην ἔριν. ὡς ἄλιανθεῖς
 Τρῦχος, ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἡϊόσιν.

Phyllidī mulieri Thressæ (scio Φυλλίδα Thraciæ regionem esse ; sed nihil ad hoc Epigramma) monumentum positum Amphipoli, quæ urbs sita est in ostio Strymonis in Hellespontum influentis : Ejusdem vero Phyllidis anathemata visuntur in Dianæ fano sito in adversa ripa Strymonis, de quo fluvio strenue olim ab Atheniensibus pugnatum est, duce Cimone : adeo ut utroque Strymonis littore Phyllidis reliquiæ conspiciantur ; veluti cæruleum vexillum de malo navis suspensum. *Bentl.* Primum ex his duobus epigrammatis correxit et illustravit Dorvillius in Vanno Crit. p. 193. In altero emendando et explicando Bentlejus aberravit : sed correxit errorem ad Horat. l. iii. od. xxv. vs. 9. *Ernest.* [*Toup. in Suid. ii. p. 583. corrigit Παιδὸς ἄφαντος ἔοισά τ' ἔπ' ἐγγέπω. et in quarto versu, Ἐρμολκείδαο πῶ ρά νιν εἰν αἶδα.*]

AUCTARIUM FRAGMENTORUM.

CCCCXVIII.

— ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσαι

Ἄκλαυτεὶ μερόπεσσι διΰζυροῖσιν ἔδωκε.

Schol. Gregor. Naz. ad Or. Stelit. i. p. 70. Καλλιμάχειον τριούτο φέρεται ἐπεὶ θεὸς &c. Ernest. [*Fragmenti indicium Ruhnkenio debuit Ernesti.*] Callimachum forte ante oculos habuit Apollon. Rhod. iv. 1165. seqq.

Ἄλλα γὰρ οὔποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων

Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὄλω ποδί· σὺν δὲ τις αἰεὶ

Πικρὴ παρμέμβλωκεν εὐφροσύνησιν ἀνίη.

Apollonium pressius imitatus est Ovidius Metam. vii. 453.

— usque adeo nulli sincera voluptas ;

Sollicitique aliquid lætis intervenit. — Ruhnken.

[Schol. Victor. ad Iliad. E. 484. δακρύσειν γελάσασα] ὡς ἐνόησεν ὁν Καλλιμάχος τὸν στίχον, εἰπὼν, Ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γέλασεν Ἄκλαυτεὶ. ἀήθη γὰρ ὑπὸ τῆς διαχύσεως τοῦ γέλωτος τὰ δάκρυα γενέσθαι.]

CCCCXIX.

Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον.

Schol. Thucyd. vii. p. 483. διὰ κέρδος ἡγούμενοι πολέμους] Παροιμία, Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. τοῦ Καλλιμάχου. Ernest.

CCCCXX.

Μοῦσαι νιν εἴς ἐπίτυνον ἔθεντο.

Apollon. Dysc. Excerpt. p. 433. Ἡσίοδος μέντοι ἐπιμεμπτός ἐστιν εἰπὼν· ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες, ἐν ᾧ ἐνικῶ ἀντὶ πλῆθυντικῶ ἐχρήσατο. καὶ Καλλιμάχος· Μοῦσαι νιν &c. Cel. Ruhnkenius *Erp. Crit.* ii. excidisse γούνασι recte judicat, idque ponit inter ἐπὶ et τυνόν. Ernest.

CCCCXXI.

Γῆ ἀφάρωτος.

Heraclit. de Allegor. Homer. p. 491. καὶ τὴν γῆν ἀφάρωτον Καλλιμάχος εἶπε τὴν ἄγονον ἀφάρωτος ὄσον γυνή. v. Cel. Hemsterhus. ad Hesych. v. Ἀφάρωτος. Ernest. Huc pertinet glossa in

Etymiol. MS. Bibl. Reg. Ἀφάρωτος. ἀναστράστος. φάρος γὰρ &c. ut in Etymologio edito. Sed in fine additur: ἐν ὑπομνήσει Ἰάμβων Καλλιμάχου. Ruhnk. [Tour. in Suid. ii. p. 256. Callimachi fragmentum esse contendit. Ἀφάρωτος οὖν—γῆ. Cf. eundem iii. p. 499.]

CCCCXXIII.

Μηδὲν ἐθέλω καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον.

Theophyl. Simocatta Φυσ. Ἀπορ. p. 4. Φίλω γὰρ μηδὲν ἀγνωστον ἔχοιμι καλόν, τῷ Κυρηναίῳ παιθόμενος: et in Dial. quem Historia præfixit: Μηδὲν γὰρ ἀγνωστον ἔχοιμι καλόν, ὡς ἐμοὶ γε καὶ τῷ Κυρηναίῳ δοκεῖ. Meminit hujus dicti non semel Eustathius: ad Il. l. p. 743. 6. Οὕτω καὶ ἀνάγνωστον τὸ ἀγνωστον ἐν τῷ, Μηδὲν ἀνάγνωστον ἔχοιμι. plenius ad Il. N. p. 937, 57. τοιοῦτον καὶ τὸ γνωστον, ἀγνωστον, ἀάγνωστον, καὶ διὰ τοῦ γ ἀνάγνωστον, ὡς δηλοῖ ἡ γράμμις Μηδὲν ἐθέλειν ἔχειν καλὸν ἀνάγνωστον, ἦγον λιαν ἀγνωστον: ad Od. Λ. p. 1684. 39. Οὕτω καὶ γνωστον, ἀγνωστον, ἀάγνωστον καὶ ἀνάγνωστον κατὰ τὸν εἰπόντα Μηδὲν ἐθέλειν καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον, ἀλλὰ δηλονότι πᾶσι γνωστον de ἀνάγνωστον idem monitum, sed auctoritate exempli destitutum, recursat ad Il. Ξ. p. 985. 22. Hæc si a vetere quodam Grammatico fluxerunt, ut valde credibile est, dubitari certe vix potest, quin ἀνάγνωστον prisca sit lectio et genuina. Is. Casaubonus ad Pers. S. i. 27. in editione Commentarii prima, Refert, inquit, Eustathius in Ὀδυσσ. Λ veteris cujusdam dictum, Μ. ἐθ. καλῶν ἔχ. ἀνάγ. negat velle inesse sibi aliquid pulcrum et honestum, quo se præditum esse alii ignorant. Καλῶν scriptura vides, ut melius interpretationi conveniat, quod semper in Eustathio καλόν. Verum in altera, quæ Merico filio debetur, locupletiore hæc invenias adjecta: Nisi tamen potius pro ἀνάγνωστον verior lectio sit ἀγνωστον (non meminerat Vir summus observationis Eustathianæ) et tum alia fortasse fuerit verborum sententia, quæ non est hujus loci: hoc suadent Theoph. Simoc. verba in Dialogo Historiæ præfixo: Μηδὲν γὰρ ἀγνωστον ἔχοιμι καλόν, ὡς ἐμοὶ γε καὶ τῷ Κυρηναίῳ δοκεῖ. Sed quis ὁ Κυρηναῖος; quid citius respondeas quam Callimachus? eum sine ulla hæsitatione intellexerunt Jos. Scaliger ad Catull. Carm. vi. qui, syllaba vocis εἰλος, ut solent non raro Homeras alique poætæ, producta pentametrum effinxit: Φίλω δ' ἀγνωστον μηδὲν ἔχοιμι καλόν et Jac. Kimedone. Castig. in Theophyl. cui placuit hemistichium esse Callimachi Cyrenæi: Μηδὲν ἀγνωστον ἔχοιμι φίλω καλόν — Φίλω adscitum unico isto nititur Theophylacti loco; in reliquis omnibus abest, quum tamen, si ad ipsam χρείαν pertineret, omitti potuisse non videatur: atque adeo sponte subnascitur illa suspicio, Theophylactum forsitan, ut dictum hocce

ad suam orationem adcommodaret, addidisse φίλω. Quid ergo si sententia fuerit Aristippea, Μηδὲν ἐθέλω καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον, ex Cyrenensis illius philosophi χειραΐς deprompta, quartam tres libros eum confecisse tradidit ex Sotione et Panætio Diog. I. ii. 85. Suidas v. Ἀριστιππος, ἀποφθέγματα δὲ αὐτοῦ πλεῖστα καὶ ἄριστα. Aristippus autem quam sæpe ὁ Κυρηναῖος nec minus istius tituli signo philosophus indicari potest, quam poëta, uterque patriæ decus: ὁ Κυρηναῖος apud Scriptores Ecclesiasticos Synesius. Equidem ut nihil decerno, sic posteriori tamen opinioni me propiorem esse non inficio. Cæterum Vir insignis J. A. Fabric. Bibl. Gr. t. vi. p. 291. quando, notatis utrisque Simocattæ locis, adjecit, *Aristippum vel Callimachum intelligit*, temere scripserit, an cogitate et causa cognita, parum mihi liquet. De ἀνάγνωστος adeundus H. Stephani Index Th. Gr. L. in v. Ἀνάεδνος. Hemsterh.

CCCCXXIII.

Ὠς λύκος ὠρσοίμην.

Zenodotus de vocibus animalium, in Valkenarianis ad Ammonium Animadversionibus p. 229. ὠρυγή κυρίως ἢ τῶν κυνῶν φωνή, καὶ ὠρῶσθαι, ὡς λύκος ὠρσοίμην παρὰ Καλλιμάχῳ. ὠρῶσθαι γὰρ ἐπὶ λύκων εἶπε. Ernest.

CCCCXXIV.

Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκούφισσαν δὲ τιθήνας.

Grammaticus de Barbarismo ad calcem Ammonii editus p. 197. τῆς δὲ καίρας μέρος ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία, ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων Μητέρας &c. Pro ἐκούφισσαν metri caussa scripsi ἐκούφισσαν. Ernest.

CCCCXXV.

Ὠς ἠδὺ θάλατταν ἀπὸ γῆς ὄραϊν,

ὦ μῆτέρ ἐστι, μὴ πλέοντα μηδαμοῦ.

Habet Stobæus Serm. LVII. Grotius metri caussa ἀπὸ γαίης legit: ἀπὸ τῆς γῆς Gataker. A. M. P. cap. xii. p. 514. Malim: Ὠς ἠδὺ μὲν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὄραϊν. Ceterum hi senarii non Callimachi sunt, sed Comici cujusdam, forte Menandri, cui Lambinus ad Horat. I. Epist. ii. 10. eos tribuit. Eosdem expressit Lucretius ii. 1. Ruhnkenius.

CCCCXXVI.

Φορβεία αὐλητικῆ.

Pollux x. 153. καὶ Καλλιμάχος τὴν φορβεῖαν τὴν αὐλητικὴν. Verba καὶ Καλλιμάχος in editione Hemsterhusiana accessere e MS. Antverpiensi. De illo capistro præter interpretes ad h. l. vid. etiam viri docti ad Longin. p. 20. Ernest.

CCCCXXVII.

Ἄσπαστός.

Suidas in Ἄσπαστοί.—παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἄσπαστός ἄσπαστός. τούτεστι προσηγορία φίλια. Ernest.

CCCCXXVIII.

Κολωνάων.

Suidas: Κολωνάων παραλόγως ἐχρήσατο Καλλιμάχος. οὐ γὰρ παράγεται ἀπὸ τῆς κολώνης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κολωνοῦ. v. ad H. in Del. vs. 66. Ernest.

CCCCXXIX.

—— τούτο γὰρ αὐτήν

Κωμῆται κάλεον περιαγέες.——

Suidas: Κωμῆται. καὶ οἱ γείτονες. κώμη γὰρ, ἡ γειτονία. Καλλιμάχος Ἐκάλῃ. Τοῦτο γὰρ αὐτῇ κωμῆται κάλεον περιαγέες. Hæc Kusterus nec tentavit, nec Latine vertere voluit. Scribendum autem primum αὐτήν, scil. Hecalen. Explicabat poëta nomen Hecales, hoc ipsum nomine appellabant vicani. Ultimum verbum est corruptum, nec habeo quomodo sanem. Ernest.

CCCCXXX.

Ναὶ μὰ τόν.

Suidas v. Ναὶ μὰ τό. Καλλιμάχος Ἐκάλῃ εἶπε· Ναὶ μὰ τόν· καὶ οὐκ ἐπάγει θεόν. Hanc particulam neglexit Bentleyus ad Fr. XLIX. Ruhnken.

CCCCXXXI.

Παιδοῦσα.

Schol. Sophocl. Trachin. 312. τεκοῦσα] τέκνα ἔχουσα, ὅπερ Καλλιμάχος φησὶ παιδοῦσα. quo respexit etiam Suidas: Παιδοῦσα, ἡ παιδοῦσα, ἐγκύμων. ut bene ibi notat Kusterus. Ernest. [Legendum putat Brunckius παιδοῦσσα.]

CCCCXXXII.

Lactantius ad Stat. Theb. ii. vs. 250. Proverbium apud Argivos, cum alicujus ignaviam irriderent, ut Callimachus ait, ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελών. Sic e corruptæ lectionis vestigiis legendum conjecit Jos. Scaliger Epistol. iii. 212. quod postea etiam in mentem venit Th. Munkero ad Hygin. Fab. clxx. Add. N. Heins. ad Ovid. Metam. xv. vs. 164. et Ez. Spanhem. ad H. in L. Pall. vs. 35. Ruhnken.

CCCCXXXIII.

Euseb. Chron. i. p. 39. Καλλιμάχος δὲ δέκα τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀπὸ Ἰφίτου παρεῖσθαι φησὶ μὴ ἀναγραφείσας. Ernest.

CCCCXXXIV.

— ἴν' ἔλληρα πολλὰ τέλεισκεν.

Lex. MS. Reg. [*Zonara*] apud Cel. Albertum ad Hesych. t. i. p. 1180. Ἐλληρα. χαλεπά. σημαίνει δὲ καὶ τὰ βλέφαρα. (βλαβερὰ) Καλλιμαχος· ἴν' ἔλλ. π. τ. ὄλλυρά τινα ὄντα. Ernest.

CCCCXXXV.

Οἱ κεν βρωσεῖοντες ἐμὸν παριῶσιν ἄροτρον.

Apollonius Lex. Homer. MS. apud Cel. Albertum ad Hesych. t. ii. p. 831. Ὀφείοντες. ὀπτικῶς ἔχοντες. ὁ δὲ τύπος τῆς λέξεως Ἄπτικός. Κλαυσεῖοντες γὰρ λέγουσι, ἀντὶ τοῦ, κλαυστικῶς ἔχοντες, καὶ Καλλιμαχος· Οἱ κεν βρωσεῖοντες ἐμὸν παριῶσιν ἄροτρον. ἀντὶ τοῦ, βρωτικῶς ἔχοντες. Ernest. [*Tour. ad Theocr. p. 384. corrigiit παριῶσιν, prætervolant, de gruibus dictum existimans.*]

CCCCXXXVI.

— ἀρότας κύματος Ἄονίου.

Orion Thebanus MS. περὶ ἔτυμολογιῶν.—τοῦ ἀλίτῳ βαρύτονον ἀλίτης· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλίτην. καὶ παρώνυμον ἀλιτήρ, ὡς ἀρότης ἀροτήρ. Καλλιμαχος· ἀρότας κύματος Ἄονίου. Ernest. [*Notandum autem hæc excerpta omnia ex Grammaticis MSS. Ruhnkenio deberi*]

CCCCXXXVII.

— ὁ δὴ μήκωνα πατεῖται.

Orion Thebanus MS. περὶ ἔτυμολογιῶν, in Φάττη. — ὅτι δὲ πατῶ ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν κεῖται, τίθησι τοῦτο καὶ Καλλιμαχος λέγων· ὁ δὴ μήκωνα πατεῖται. De Ionico verbo πατεῖσθαι pro edere pulcre disserit P. Wesselingius Diss. Herodot. p. 97. Ruhnken.

CCCCXXXVIII.

“Ὅς δ' ὡς ἐξ ὄχρεῆς ὄφεις αἰόλος ἀρχέν' ἀνασχόν.

Orion Thebanus MS. περὶ ἔτυμολογιῶν. Καὶ καὶ χεῖα, ὁ φωλὸς. — καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ὁ Καλλιμαχος· εἰ δ' ὡστ' ἐξ ὄχρεῆς σοφίσαι ὄλως ἀρχέν' ἀνασχόν. Quo nihil corruptius. Felicitate restituit Ruhnkenius sic, ut exprimendum curavi. Ernest. Hanc emendationem pluribus firmare possem. Sed satis sit, bina loca simillima addere. Cicero in Vatin. cap. 2. *Repente enim te, tanquam serpens e latibulis, oculis eminentibus, inflato collo, tumidis cervicibus intulisti.* Virgilius *Æn.* v. 277. *item de serpente:*

— *ferox, ardensque oculis, et sibila colla*

Arduus attollens. — Ruhnken.

[*Tour. in Suid. ii. p. 253. Οἱ δ', ὡς ἐξ ὄχρεῆς ὄφεις αἰόλος ἀρχέν' ἀνέσχεν, improbante Valckenaerio ad Theocrit. Adoniaz. p. 255.*]

CCCCXXXIX.

Φάλακρα.

Scholiasies MS. ad Il. Θ. 48. Φάλακρα. Τούτου μνημονεύει
Καλλιμάχος ἐν Ἀ Αἰτίων. Ernest.

CCCCXL.

— ἀνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν.

Scholiasies MS. ad Il. K. 12. τὸ δὲ ἀνωχι ἐνεστῶτός ἐστι
— ἀναλογώτερον δὲ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀνωγε δὲ πορθμέα
νεκρῶν. Ernest. [Vid. Valckenaer. Diatrib. Eurip. p. 281. A.
Pertinet forsan ad locum unde desumptum est Fragmentum CX.]

CCCCXLI.

Λύδη καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν.

Scholiasies MS. Dionysii Periegetæ, in Bibl. Regia: Οτι δὲ
διαξέληται τὸ παχὺ, σαφῶς ὁ Καλλιμάχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμα-
σιν δηλοῖ. διασύρων γὰρ Ἀντιμάχου τὸ πῖσμα τὴν Λύδην, ἔση·
Λύδη &c. Idem alio loco corrupte: τὴν δὲ παχύτητα τῶν ποιη-
μάτων ἰκανῶς μὲν διασύρει Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Βατραχίοις, οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ Καλλιμάχος: αὐθῆσαι παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν.
De Antimachi Lyda præter alios vide Cl. Valkenar. ad Schol.
Eurip. Phœn. p. 607. Ruhnken.

CCCCXLII.

— Ἀμάρτυρον οὐδὲν αἰίδω.

Scholiasies MS. Dionysii Perieg. vs. 1. παραιτεῖται δὲ τὸ ἀμάρ-
τυρον, ἴσως ἐκ τοῦ Καλλιμάχου τοῦτο μαθὼν ἐπεὶ καίκενος, ἀμάρ-
τυρον οὐδὲν αἰίδω, οἰσίν. Similiter Virgil. Æn. viii. 49. *Haud
incerta cano.* Ruhnken.

CCCCXLIII.

— οὐς Βρέννος ἀφ' ἐσπερίοιο θαλάσσης

ἤγαγεν Ἑλλήνων ἐπ' ἀνάστασιν. —

Scholiasies MS. Dionysii Perieg. vs. 74. Οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Γαλά-
ται τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἀποικοὶ εἰσίν, ὡς καὶ οἱ ἐν Ἀσίᾳ Ἰβήρες τῶν
ἐν ταυτῇ ἀποικοὶ εἰσίν· περὶ ὧν φησὶ καὶ Καλλιμάχος· Οὐς Βρέννος
ἀφ' ἐσπερίοιο θαλάσσης ἤγαγεν Ἑλλήνων εἰς ἐπανάστασιν. Dele
prepositionem εἰς, metro jubente. Alter MS. corruptissime:
Βρεττανοὺς ἀφ' ἐσπερίας θαλάσσης ἤγαγεν Ἑλλήνων καὶ ἐπανίστη.
v. Hymn. in Del. vs. 172. ibique Scholiasies. Ruhnken.

CCCCXLIV.

— Ἰηπύγων ἔγχος ἀπώσάμενοι.

Scholiasies MS. Dionysii Per. vs. 99. ὁ Ἀδρίας παράκειται ἄχρι

τῆς τῶν Ἰηπύγων, οἱ εἰσὶν ἐν Ἰταλίᾳ. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Καλλιμάχος οὕτως· Ἰηπύγων ἐγγχος ἀπώσαμενοι. Ernest. [Lege Ἰηπυγίων.]

CCCCXLV.

— οὐδ' ὄθεν, οἶδεν, ὀδεύει,

Θνητὸς ἀνήρ.

Scholiasl. MS. Dionysii Per. vs. 221. Θεόκριτος δὲ ἕως Βλεμῶν αὐτὸν (Νεῖλιον) ὀρᾶσθαι φησίν. ὁ δὲ Καλλιμάχος· οὐδ' ὄθεν &c. Callimachum more suo imitatus est Dionysius vs. 1168. seqq.

* Ἄλλοι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κατ' ἠπειροῦς ἀλώωνται
Μυριοί, οὓς οὐκ ἂν τις ἀριθραδέως ἀγορεύσει
Θνητὸς ἑών. ————— Ruhnkcn.

CCCCXLVI.

* Ἐπιζεφύριοι Λοκροί.

Scholiasl. MS. Dionys. Per. vs. 364. ὁ δὲ Καλλιμάχος καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ὑπερζεφυρίους Λοκροῦς φασὶν καλεῖσθαι, διὰ τὸ πρὸς ζέφυρον ἀνεμον κεῖσθαι. Alter MS. Ὑποζεφυρίους. Scribendum Ἐπιζεφυρίους. Ernest.

CCCCXLVII.

Scholiasl. MS. Dionysii Per. vs. 369. ἑῦστεφάνοιο Κροτῶνος] Διὰ τὰς νίκας τὰς τῶν ἐνοικοῦντων. ὡς φησι Καλλιμάχος. Πολλοὶ γὰρ Κροτῶνιαταὶ νικήσαντες τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας, ἐστεφανώθησαν. Ernest.

CCCCXLVIII.

Πάντες ἀφ' Ἡρακλέους ἐτήτυμον ἔσσι κώμου

* Ἐξοχα δ' ἐν πεδίοις οἱ πόλιν Ἰταλῶν

* Ὠκίσσατε

Scholiasl. MS. Dionysii Per. vs. 376. Τάρας δ' ἀλὸς ἐγγυῆσι κεῖται, Ἦν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτεροῦς Ἄρης] Μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλιμάχος, λέγων οὕτως· Πάντες ἀφ' Ἡρακλέους ἐτήτυμον ἔσσι κώμου ἐξοχα δ' ἐν πεδίοις οἱ πόλιν Ἰταλῶν Ὠκίσσατε. His nihil corruptius. Tentabam :

Πάντες ἀφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμον εἰσὶ γόνιοι,
* Ἐξοχα δ' ἐν πεδίοις οἱ γε πόλιν Ἰταλῶν
* Ὠκίσσατε.

Omnes Lacedæmonii vere ab Hercule orti sunt ; vos imprimis, qui in Italorum campis Tarentum condidistis. Nihil melius in præsentis succurrit. De Partheniis, Tarenti conditoribus, res nota e Strabone vi. p. 428. Justino iii. 4. et aliis, Ruhnkcn.

CCCCXLIX.

Αἱ δὲ πάγον φορέουσιν ἐπ' Ἄρεος——

Etymologicum MS. Bibl. Regiæ: Ἄρειος πάγος, δικαστήριον Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον· Καλλιμάχος· αἱ δὲ πάγον φορέουσιν ἐπ' Ἄρεος. Intelligo Furias quæ Orestem ad Areopagum duxerint. Euripides Orest. vs. 1650. seqq.

Ἐνθένδε τ' ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν,
Δίκην ὑπόσχεσ' αἵματος μητροκτόνου
Εὐμενίσσι τρισσαῖς. Θεοὶ δὲ σοὶ δίκης βραβεῖς,
Πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην
Ψῆφον διοίσουσ', ἔνθα νικῆσαι σε χρῆ. *Ruhnken.*

CCCCL.

Δελφὸς ἀνὴρ ἐμὸς ἱερόεργος.

Etymolog. MS. Bibl. Reg. Δελφοὶ καὶ Δελφός. Καλλιμάχος· Δελφός ἀνὴρ &c. Δελφός λαός; occurrit H. in Apoll. 98. *Ernest.*

CCCCLI.

Εἰδυλῖς.

Etymolog. MS. Bibl. Reg. Εἰδυλῖς, ἐπιστήμων, εἰδυῖα. Καλλιμάχος· ἀκουσον ὀφθαλμοὶ γάρ. Oportet exciderit hic verbum εἰδυλῖς, cui auctoritatem conciliare loco Callimachi volebat. In Etym. MS. Ultraj. hoc fragmentum sic habet: — Καλλιμάχος· καὶ κόσσον ὀφθαλμοὶ γάρ ἀπαθῆως ὅσον ἀκοή. εἰδυλῖς παρὰ τὸ εἶδω, τὸ γινώσκω. Sed hæc valde corrupta sunt. *Ernest.* [*Fragmentum cum Ruhnkenio communicavit Wesselingius.*]

CCCCLII.

Etymolog. MS. Reg. v. Πηληιάδευ. — τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ἧς εὐθειῶν ἐνικῶν, οἱ ποιηταὶ οὐ προσφέρονται εἰς σὺ, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦ εὐ Ἰωνικῶς ὡς Πηλείδευ, ἢ διὰ τοῦ αὐ Δωρικῶς, ὡς Ὀρέσταο· Ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔπεται Ἀτρεΐδαο. Καλλιμάχος δὲ ἐν πρώτῳ Διπίων ἐγράφησατο τῆ εἰς σὺ. Ταῦρον ἐρυκμῆν εἰς ἐνὸς ἀστερέτου. Etym. MS. Ultraj. Ταῦρον ἐρυμικήν εἰς ἐνὸς ἀστερέτου. Legendum, Ταῦρον ἐρυμικήν. Literam μ pronounciando duplicabant veteres. Cetera non expedio. *Ruhnken.*

CCCCLIII.

Ἄρτιως.

Lexicon MS. Bibl. Regiæ: Ἄρτιως. νεωστί. οὕτω Καλλιμάχος. *Ernest.* [*MS. teste Bastio ad Gregor. de Dial. p. 368. Ἀρμῶ πω. ἀρτίως, νεωστί. Καλλιμάχος. Rifer ad Fragm. XLIV. et cf. CCXXX.*]

CCCCLIV.

Ἐκ δ' ἄρτους σιπύθηεν ἄλις κατέθηκεν ἐλοῦσαι.

Lexicon Ms. Bibl. Reg. Σιπύη. τὸ καιρίκιον. ἢ ἡ ἀσπύθη. Νελευμαχος· ἐκ δ' ἄρτους σιπύθηεν ἄ. κ. ε. παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλεσθαι. Apollonius Dyscolus Grammatica inedita : — τῆς δ' ἄλις καὶ τὸ Θύθηεν, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀθήνης Ἀθήθηεν, σιπύης σιπύθηεν· ἐκ δ' ἄρτους σιπύθηεν. Videtur esse ex Hecale. Ruhnken. [Citat Zonaras in Lexico p. 1045.]

CCCCLV.

Ἀθάλε μῆδ' ἀβόλησαν.

Scholium MS. in Dionysii Thracis Grammaticam : Τὸ γὰρ αἶθε εἶθε φησὶν ὁ ποιητής· καὶ Καλλιμαχος· Ἀθάλλε μῆδ' ἀβόλησαν. Ernest.

CCCCLVI.

Τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκαυσας, πολλὴν πρόσω κέχρηκε
Φλόγα. Ἰσχε δὲ δρόμον μαργώντος ἵππου.

Tryphon περὶ τρόπων ποιητικῶν. MS. in Bibl. Leidensi : Ἀλληγορία ἐστὶ φράσις ἕτερον μὲν τι δηλοῦσα, ἕτερου δὲ ἔννοιαν παριστάσα. τότε δὲ καταχρῶνται δεόντως τῇ ἀλληγορίᾳ, ὅταν ἡ δι' εὐλάβειαν, ἢ δι' αἰσχύνην οὐ δύνανται φανερώς ἀπαγγεῖλαι, ὃν τρόπον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἰάμβοις· Τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκαυσας, πολλὴν πρόσω κέχρηκε φλόγα. Ἰσχε δὲ δρόμον μαργώντος ἵππου. Ταῦτα γὰρ οὐ κυρίως εἴρηται. οὐ πῦρ οὐδὲ ἵπποδρομίας ἐστὶ λόγος· ἀλλ' ὡς περ αἰδοῦμενος ἐνδιδαῶν ἤλεγχε τὴν ὑπερβολὴν τῆς δρασύτητος. Priora si scribas, Τὸ πῦρ, ὅπερ ἀνέκαυσας, ἐς πολλὴν πρόσω, jambus existet tolerabilis : quod sequitur κέχρηκε non expedit : sensus videtur fuisse : *Ignis, quem succendisti, in multam porro flammam erupit.* Hic sine dubio Callimacheum aliquid recisum, quod Tryphon ad allegorice rationem explicandam minus facite censeret : deinde sequebatur : — Ἰσχε δὲ δρόμον Μαργώντος ἵππου — *retine, vel, compesce cursum furentis equi* : cuiuscumque τὴν ὑπερβολὴν τῆς δρασύτητος allegorice designari indicat Tryphon. Haud ignotum est, quam sæpe Veterum in testimoniis adferendis Grammatici verba mutilata proponant. Hemsterh. [Cod. Leidens. teste Valckenaerio Epp. ad Ernesti. p. 45. habet προσακέχρηκε ἐι μαργώντος.]

CCCCLVII.

Scholias Æschinis ineditus, qui est penes T. Hemsterhusium, ad Orat. c. Timarch. p. 78. ὡστ' ἀνὴρ εἰς τῶν πολιτῶν, εἰδὼν τὴν αὐτοῦ θυγατέρα διεφθαρμένην &c. Ἴππομῆνης ἀπὸ Κόσμου κατασφάμενος· ἢ δὲ θυγάτηρ Αἰτωανῆς. ὡς τὸ Καλλιμάχος. Hanc historiam qui narrarint, commemorat Cl. Taylorus ad

Æschin. l. c. quibus adde Lexicon Rhetoricum MS. Παρ' ἵππον καὶ κόρη. ὄνομα τύπου Ἀθηναίων. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ τὸν Ἴππομένην ἕνα τῶν Κοδριδιῶν βασιλεία ὄντα τῆς παιδὸς αὐτοῦ διασθεσίσης τὴν παθεμένην ἀγανακτήσαντα, καθέϊξε αὐτὴν ἐν τῷ χροίῳ ἐκείνῳ μετ' ἵππου μαινομένου, ὅφ' οὐ προδήλως ἐμελλεν ἀπολείσθαι. *Ruhnken.*

CCCCLVIII.

Ἐν δ' ἐτίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δείλατα δοιαῖς.

Etymolog. MS. Bibl. Leidens. Δέλεος, τὸ τῷ ἄγκιστρῳ περιτέμενον, ἐφ' ᾧ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύεσθαι. ἀφ' οὗ καὶ δείλατα. Hinc suppletus est editus Etymologus p. 254, 46. *Ruhnken.* [*Vid. Porson, in Collatione Codicis Harleiani Odysseæ, p. 49.*]

CCCCLIX.

— παλαίθετα κᾶλα καθήρει.

Etymol. MS. Bibl. Leidens. v. Καλοστρόφι. — κᾶλον δὲ τὸ ξύλον εἶρηται, ἀφ' οὗ καὶ καλόπους. Καλλιμάχος Ἐνάλη' παλαίθετα κᾶλα καθήρει. Ad hunc locum respexit Suidas: Κᾶλα παλαίθετα. ξηρὰ ξύλα, ἐκ πολλοῦ ἀποτεθέντα χρόνου. Hecale vetusta ligna, quibus in foco uteretur, de strue aut aliunde detraxit. Imitatus est Ovidius Metam. viii. 644. de Baucide: — *ramaliaque arida tecto detulit.* qui plura, ni fallor, ex Callimachi Hecale transtulit ad Baucida suam. Miror vero, accuratissimum alias Casaubonum ad Pers. Sat. iv. p. 332. scribere, Callimachum in Αἰτίοις Baucida commemorasse. Nusquam Baucidis mentio in Callimacheis, quæ supersunt, fragmentis. Id tamen securus negligensque repetit Nic. Heinsius ad Ovid. Metam. viii. 631. atque adeo rem exaggerans scribit, fabulam de Baucide fuse prosecutum esse Callimachum in Αἰτίοις. Sic error errorem parere solet. *Ruhnken.*

CCCCLX.

Μουσεῶν δ' οὐ μαλὰ φειδὸς ἐγώ.

Etymol. MS. Bibl. Leid. v. Φειδομαι. — τὸ δὲ φειδὸς ὄνομα τὸ σημαῖνον τὸ φειδωλὸς ἐπεκράτησε διὰ τοῦ ἰ. γράφεσθαι, ὡς παρὰ Καλλιμάχου. Μουσεῶν δ' οὐ μάλα φειδὸς ἐγώ. Per se etiam scriptum φειδὸς ex antiquis Comicis profert Eustath. ad Il. E. p. 407. *Ruhnken.*

CCCCLXI.

Apollon. Dyscolus Grammat. MS. ὅτι γὰρ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη. τό, τε γὰρ πρόπαρ ὅπως ἔχει. καὶ τὸ μάλας πηδᾶ, καὶ τὸ ὕμν παρὰ Καλλιμάχου. Hæc dicuntur ex eorum sententiâ, quam Apollonius est secutus, qui πρόπαρ a προπάριθεν, μάλαρ a μακάριος κατ' ἀποκοπὴν δύο

συλλαβῶν orta statuebant : vid. Etym. p. 700. vs. 36. Eum in modum πῆδα pro πηδάλιον, (quanquam ex Etymologo forte refingi quis debere cogitet, καὶ ῥά) Ὑμέν vel Ὑμῆν apud Callimachum pro Ὑμέναιος. Refutatur hæc opinio ab Eustathio ad Od. E. p. 1542. 25. Hemsterh. [*Legendum πηδά. Vid. Bast. ad Gregor. p. 575.*]

CCCCLXII.

Schol. MS. Lips. ad Il. Z. 305. ἐρυσίπολι· πλεονασμὸς τοῦ ε· παρὰ Καλλιμάχῳ. οἱ δὲ τῶν οὐκ ἀγαθῶν ἐρυσίπολις. Παρὰ τισὶ δὲ ἡ ποιῶσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις. ἀμεινον δὲ ῥυσίπολις. In fine legendum est ἐρυσίπολις· quid pro οἱ δὲ, nescio. ῥυσίπολις dixit Heliodor. Æth. i. p. 129. Ernesti. [*ἐρυσίπολιον Schol. Venet.*]

CCCCLXIII.

Θεσπεσίῳν νεφέων ἐκ Διὸς ὕεν ὕδωρ.

Sextus Emp. adv. Gramm. §. 101. Hunc pentametrum Callimachi esse, ad illum locum existimat J. A. Fabricius. [*L. Θεσπέσιον.*]

SPICILEGIUM FRAGMENTORUM.

CCCCLXIV.

ἠβραῖν οὔτι κατὰ πρόφασιν.

Schol. Venet. in Iliad. B. 380. Ἄει παρὰ τῷ Πωιητῇ τὸ ἠβραῖον ἐν ἐνὶ μέρει λόγου. ἔνθεν καὶ Καλλιμάχος· ἠβραῖν &c.

CCCCLXV.

ἀστὴρ
Ἀῦλιος, ὃς δυθμὴν εἶσι μετ' ἡελίου.

Schol. Venet. in Iliad. Λ. 62. οὔλιος ἀστὴρ] τινὲς γράφουσιν αὔλιος, ὃ ἐστὶν ἐσπέριος, πρὸς ὃν αὐλίζεται τὰ ζῶα. καὶ Καλλιμάχος, ὃς δυθμὴν εἶσι μετ' ἡελίου. Corrige ut supra. Apollon. Rhod. iv. 1629. Ἥμιος δ' ἡέλιος μὲν ἔδω, ἀνά δ' ἤλυθεν ἀστὴρ Ἀῦλιος, ὅστ' ἀνέπαυσεν οἴζυροὺς ἀροτῆρας. Cf. notas in H. Cerer. 10.

CCCCLXVI.

Ἔστιν ὕδος καὶ γαῖα.

Constantin. Lascaris de Nomin. et Verb. fol. 154. a. ἔστιν δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ τὸ ὕδος, τοῦ ὕδους, καὶ ὕδους. ὅθεν καὶ Καλλιμάχος, Ἔστιν δε.

CCCCLXVII.

τὰς ἰδάναις Χάριτας.

Schol. Venet. in Iliad. Ξ. 172. ὡς παρὰ τὸ ἰκω (εἶκω) ἴκανος, καὶ παρὰ τὸ πείθω πῖθανος, τρώγω τράγανος, εἶδω ἴδανος, τὰς ἰδάναις Χάριτας ὁ Καλλιμάχος.

CCCCLXVIII.

αἱ μὲν ῥα λῖέσσιν.

Schol. Venet. in Iliad. Δ. 480. λῖν] τὸ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχου, αἱ μὲν ῥα λῖέσσιν.

CCCCLXIX.

Τάμμειω θυγατέρος.

Schol. Venet. in Iliad. I. 193. οἱ αὐτοὶ (Ἴωνες) δὲ καὶ τὸ Ἄθάμας, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α, καὶ τροπή τοῦ θ εἰς τὸ τ, Τάμματος λέγουσι. Τάμμειω θυγατέρος, Καλλιμάχος ἐν δευτέρῳ Αἰτίων.

CCCCLXX.

Εἰς δάϊν ὀπλισμὸν ἵππειον.

Schol. Venet. in Iliad. Ξ. 387. ὅτι βαρύνεται ἡ εὐθεῖα δάϊς, διδασκόμεθα ἐκ τῆς παρὰ Καλλιμάχου αἰτιατικῆς, Εἰς δάϊν ὀπλισμὸν ἵππειον. Forsan idem fragmentum est ac CCXLIII. et legendum, Εἰς δάϊν ὀπλισμὸν θ' ἵππιον ἐρχόμενον.

CCCCLXXI.

Μουσαίων κείνος ἀνὴρ ἀτέει.

Schol. Venet. in Iliad. Γ. 332. ἀτέοντα, ἀφροντιστοῦντα. Καλλιμάχος, Μουσαῖον κείνος ἀνὴρ ἀτέει. Heynius verissime emendavit Μουσαίων.

CCCCLXXII.

Οὔλου μητέρ' Ἄρηος.

Schol. Venet. in Iliad. Φ. 536. οὔλου pro ὀλοθηρητικοῦ.

CCCCLXXIII.

ὁ δ' ἐκ Λοκρῶν τεύχεος Ἰταλικῶ

Παρῆν ἀμύντωρ.

Schol. Venet. in Iliad. X. 56. τεῦχος, τὴν πόλιν. Καλλιμάχος, ὁ δ' ἐκ δε.

CCCCLXXIV.

Μέσον ἐπὶ ναύταις.

Schol. Victorian. ad Iliad. O. 626. Ἄρατος, Ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον. καὶ Καλλίμαχος, μέσον ἐπὶ ναύταις. Vide an mutilæ et corruptæ voces pertineant ad Fragmentum CXI.

CCCCLXXV.

Σὺν δ' ἡμῖν ὁ Πελαργὸς ἀμορβεύεσκεν ἀλήτης.

Etymol. M. p. 85, 25. Ἀμορμεύεσκεν. συνοδοιπόρει· οἶον, Σὺν δ' ἡμῖν ὁ πελαργὸς ἀμορμεύεσκεν ἀλοίτης. et sic Zonaras p. 160. nisi quod ultimam vocem omittit. Sed rectius ἀμορβεύεσκεν Lex. MS. Mosquense apud Matthæi Lectt. Mosq. T. ii. p. 82. Nihil dubium quin ex Callimachi Hecale sit. De ἀμορβεύειν vid. H. Del. 45. Fragm. XLVI. Πελαργὸς autem pro Πελασγὸς etiam alibi dixit noster, Fragm. CCLXXXIII. Τυρσηῶν τείχισμα Πελαργικόν.

CCCCLXXVI.

αἱ δὲ γυναῖκες

[Αὐτὸν μὲν] στόρνησιν ἀνέστρεφον.

Suidas, Στόρνησι. ζώναις. Αἱ δὲ γυναῖκες στόρνησιν ἀνέστρεφον. Voces uncinulis inclusas supplet Toup. in Suid. ii. p. 197. et legit ἀνέστρεφον; opinatur autem Hecales Callimacheæ fragmentum esse; addit enim Suidas περὶ Θησέως. Et sic Ruhnkenius in Epist. ad Ernesti. p. 21.

CCCCLXXVII.

Αἴθρην τὴν εὐτεκνον ἐπ' ἀγρομένοις ὑδέοιμι.

Suidas, Ὑδέοιμι ἀντὶ τοῦ ὑανόιμι. Αἴθρην τε εὐτεκνον &c. "Scribe ob metrum Αἴθρην τὴν εὐτεκνον.—Est autem, opinor, versus Callimachi in Hecale; quæ mulier hospitio excepit Theseum: de quo Plutarchus in Theseo. Æthra autem mater Thesei. Verbum autem ὑδειν alibi usurpat noster Poeta H. Jon. 76. Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡραίστοιο." Toup. in Suid. ii. p. 291. iii. p. 181.

CCCCLXXVIII.

Αἶψα δὲ κυμαίνουσαν ἀπαίνυτο χυτρίδα κοιλήν.

Suidas. v. Κυμαίνω. Ad Hecalen probabiliter retulit Toup. in Suid. iii. p. 182. Et ante eum Ruhnkenius in Epist. ad Ernesti. p. 20.

CCCCLXXIX.

Μέσσαξα βοῦς ὑποδύς.

Tzetzes ad Hesiod. Op. 467. a Porsono indicatus,

CCCCLXXX.

ὕδωρ μέλαν Διόσηποιο.

Schol. Venet. Iliad. A. 98. sed librarii culpa. Homeri locus est : vid. ad Fragm. CCXC.

CCCCLXXXI.

Ἡ δ' ἀπὸ Μηρισοῖο Δοῆ βορέαιο καταίξ.

Suidas v. Καταίξ. sine nomine. Addit : ἤτοι ἀπὸ τῆς Θράκης. Qui versus ex eadem officina prodiit, ex qua ille H. in Dian. 114. Αἶμα ἐπὶ Θρήκι, τότεν βορέαιο καταίξ. *Ruhnken.* Μηρίζιοιο Toup. in Suid. I. p. 315.

CCCCLXXXII.

Ἡ δὲ πελιδὼνθεῖσα, καὶ ὄμμασι λοξὸν ὑποδράξ
'Οσσομένη——

Suidas v. Ὑποδράξ. sine nomine. Conf. Nicandri Theriac. 457. 765. *Ruhnken.*

CCCCLXXXIII.

——ὄστις φόβησι ξανθοτάταις ἐκόμα.

Suid. v. Φόβη. sine nomine. Ad nostrum retulit Ruhnkenius. Legendum autem ὅστε φόβησι.

CCCCLXXXIV.

——γέντο δ' ἐρείκης

Σηπάνιον . . . ὃ δὴ πέλε γήραος ὀκχή.

Suid. v. Ὀκχή. sine nomine. *Ruhnken.* Vid. supra p. 193.

CCCCLXXXV.

αἰείπλανα χεῖλεα γρηός.

Suid. v. Ὑδω. sine nomine. *Ruhnken.*

CCCCLXXXVI.

Εἶλε δὲ πασσαγίην τόδε δ' ἔννεπε.

Suid. v. Πασσαγίην. sine nomine. *Ruhnken.*

CCCCLXXXVII.

Callimacho tribuit Ruhnkenius Fragm. ap. Suid. in v. Λάταξ, ex epigrammate desumptum, quod integrum exhibuit Toup. in Theoc. Schol. p. 211. quodque ad nostrum probabiliter referendum.

CCCCLXXXVIII.

καὶ ἀγλαὰ πίσεια γαίης

Βόσκεο.

Suid. v. Πίσεια, sine nomine. *Ruhnken.*

CCCCLXXXIX.

Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστές.

Suid. v. Ἀφραστές. sine nomine. *Ruhnken.*

CCCCXC.

Γαστέρι μούνον ἔχοιμι κακῆς ἀλκτῆρια λιμοῦ.

Suid. v. Λιμός. sine nomine. Conf. sup. v. Ἀλκτῆρια λιμου. *Ruhnken.*

CCCCXCI.

Huc retulit Ruhnkenius distichon ap. Suid. v. φιληδῶν. quod fragmentum est epigrammatis in Xenophontem ap. Diog. Laertium. Vid. Toup. in Suid. II. p. 342. Et certe Callimacheum sonat.

CCCCXCII.

— ἦχι κόνίστραι

Ἄξεινοι λυθρῶ τε καὶ Ἄρει πεπλήθωσι.

Suid. v. Ἄξεινος. sine nomine. Sed pro Ἄρει legendum εἶαρι, sicut ipse citat v. Ἐαρ. ἔαρ pro sanguine est apud Callim. in Fragm. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Deor. p. 240. Facile me in nonnullis horum conjectura fallere potest. Sed, qui utramque Anthologiam et editam et ineditam, itemque ceteros poetas accurate cum Suida con. ali, videor mihi de his aliquanto certius posse pronunciare. *Ruhnken.* Legendum πεπλήθωσι.

CCCCXCIII.

Νήϊδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

Hephæst. p. 93. Vid. Hemsterhus. ad Fr. CXI. et Gaisford. ad Hephæst. l. c.

CCCCXCIV.

Τὰς Ἀφροδίτας, ἣ θεὸς γὰρ οὐ μία,
Ἡ Καστινή πάσας ὑπερβάλλει φρονεῖν.

Strabo ix. p. 438. Καλλιμάχος μὲν [οὖν φησιν ἐν τοῖς] Ἰάμβοις, τὰς Ἀφροδίτας, ἣ θεὸς γὰρ οὐ μι[α, τὴν Καστινήτιν] δ' ὑπερβάλλεσθαι πάσας τῷ φρονεῖν, ὅτι μόνῃ παραδέχεται τὴν τῶν υἱῶν θυσιαν. Voces uncinulis inclusas suppleverunt scribæ recentiores; abrosæ sunt in vetere codice Parisiensi, ceterorum omnium archetypo, teste Duthelilio. Versus edidi ex correctione Porsoni in Advers. p. 309.

CCCCXCV.

Βρένθιον.

Etymol. M. p. 212, 48. Βρενθύεται. μεγαλοφρονεῖ, ἐπαίρεται. οἶονεὶ θρύπτεται. Βισαντῖνός φησιν ἐν τοῖς περὶ χροστομαθίας οὔτω. Βρένθιον ἐστὶ μύρον. καὶ οὔτως ἐν τοῖς ἰάμβοις. Helladii Besantinoi locus exstat, sed mutilatus, apud Photium p. 1585. Nihil dubium quin rescribendum sit οὔτως Καλλιμάχος ἐν τοῖς ἰάμβοις. Poetae nomen per compendium scriptum, in καὶ transit. Ter in eadem pagina citatur Callimachus.

CCCCXCVI.

Κύρβεις.

Helladius l. c. Ὅτι τὸ κύρβεις οἱ μὲν Ἰτατικοὶ ἀρρενικῶς ἐκφω-
νοῦσι. Καλλιμάχος δὲ οὐδετέρως.

CCCCXCVII.

Εἴρενος.

Constant. Lascar. de Nom. p. 132. Εἴρη, εἴρενος, καὶ εἴρημος
παρὰ Καλλιμάχου διὰ τὸ μέτρον.

CCCCXCVIII.

Δρομέσι.

Constant. Lascar. p. 163. δρομεὺς δρομέσι παρὰ Καλλιμάχου.
Lascaris autem hæc Callimachi fragmenta ex Apollonio, ut opi-
nor, Dyscolò desumsit.

FRAGMENTA quæ statim sequuntur, a SPANHE-
MIO indicata BENTLEII diligentiam effugerunt.

CCCCXCIX.

Μὴ διὰ πεμφίγων ἐνάγουσιν ἕα.

Galenus ad libr. vi. Epidem. 1.

D.

Πρὸ μίης ἄρας θηρίονοῦ φύεται.

Idem ad Hippocrat. de Fractur. iii. 51.

DI.

Καὶ νήσων ἐπέτεινε βαρὺν ζυγὸν αὐχένι Μίνως.

Cyrillus adv. Julian. i. p. 191. Spanhem. Thucyd. i. 4. Mi-

ως γὰρ παλαιτάτος, ὦν ἀκοῆ ἴσμεν, ναυτικὸν ἐκτίσαστο, καὶ τῆς
νῦν Ἑλληνικῆς θαλάσσης ἐπιπλείστον ἐκράτησε· καὶ τῶν Κυκλά-
δων νήσων ἤρξε τε, καὶ οἰκιστὴς πρῶτος τῶν πλείστων ἐγένετο,
Κάρως ἐξελάσας, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγήμονας ἐγκαταστή-
σας.

DII.

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐσήγαγεν ὄθματα δίφρου.

Pipdari Schol Pyth. v. 39 ubi Heynius legendum conjicit,
περὶ νύσσαν ἐσήγαγεν ὄθματα δίφρου. Sed corrigendum ἴθματα,
impetus. Homer. Iliad. E. 778. Αἱ δὲ βᾶτην τέρηρωσι πελειάσιν
ἴθμαθ' ὁμοῖαι. Hesych. ἴθματα. ἑσμῶς, βήματα. In posteriore
sensu Noster H. Cerer. 59.

DIII.

Tzetzes Chil. viii. 226.

Οἱ λυρικοὶ τὸ πρότερον ἔγραφον ἀναργύρωσ·
ἤρξατο πρῶτος δὲ μισθοῦ γράφειν ὁ Σιμωνίδης——
ἽΩς Ἀνακρέων τε αὐτὸς Καλλιμάχος τε λέγει.

DIV.

Schol. Eurip. Hippol. ii. 11. de Pittheo, παρ' αὐτῷ δὲ, Πλοῦ-
ταρχὸς φησιν, ἔθησεὺς ἐπαιδύετο, ὡς καὶ Καλλιμάχος μαρτυ-
ρεῖ. Nempē in Hecale.

DV.

Schol. Apollon. Rhod. l. 1207. de Hyla. Ὁνασος ἐν πρώτῳ
Ἀμαζονίδων ἀληθέστερον τὴν ἱστορίαν ἐπιτίθεται, οἷχ ἡρόσθαι
αὐτὸν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἀλλὰ κατηνέχθαι εἰς κρηνὴν, καὶ οὕτως
ἀποθανεῖν. ἀπρεπὲς δὲ νεανίαν ὑδρίαν βαστάζειν. Ὁμηρος δὲ
πρεπόντως παρθένον. πιθανώτερον δ' ἦν ἀμφοτέρα εἰπεῖν, ὡς Καλ-
λίμαχος. Ultima vix sana videntur. Callimachus forte Hylæ
raptum in Elegia quadam narraverat, qua respexerit imitator
ejus Propertius in Hyla stio.

Quæ sequuntur, indicavit ANNA FABRI.

DVI.

Μὴ μετρῆϊν σχοίῳ Περσίδι τὴν σοφίην.

Plutarch. de Exil. p. 602. F. Ὅπου γὰρ οὐ φαύλως δοκεῖ λέ-
γειν ὁ Καλλιμάχος, Μὴ κ.τ.λ.

DVII.

Ἰύζων δ' ἀν' ὄρος.

Ex Etymologico citat Anna Fabri; verba tamen ibi non
exstant, sed apud Theocriti Schol. viii. 30.

RICH. BENTLEII NOTÆ

AD

COMAM BERENICES

CATULLI.

CALLIMACHI FRAGMENTA,

QUÆ HUC PERTINENT.

I.

Ἡδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἡέρι, τῆς Βερενίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε Θεοῖς.

Scholiastes Arati p. 21. Κόνων ὁ μαθηματικὸς Πτολεμαίω χα-
ριζόμενος Βερενίκης πλόκαμον ἐξ αὐτῆ καταστέρησε. Τέτο δὲ Καλ-
λίμαχος πῆ ᾔσιν,

Ἡδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἡέρι τῆς Βερενίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε Θεοῖς.

Quæ Catullus sic παραφράζει.

*Idem me ille Conon caelesti in lumine vidit,
E Bereniceo vertice caesariem
Fulgentem clare : quam multis illa Deorum
Levia protendens brachia pollicita est.*

[*Valchenaerii conjecturam, πᾶσ' ἀνέθηκε Θεοῖς, merito impro-
bat Huschk. in Analect. p. 210. Recte tamen reposuit Ἡ με Κό-
νων ἔβλεψεν. Et sic MS. Bibl. Matrit. p. 500.*]

II.

— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,

Γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἳ μιν ἔφηναν.

Scholiastes Apollonii I. vs. 1323. Χάλυβες, ἔθνος Σκυθίας,
ᾧ πῦρ ὁ σιδηρὸς γίνεταί. Καλλιμάχης· Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος.
Et lib. 11. vs. 375. Χαλύβων μέμνηται καὶ Καλλιμάχης·

— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἳ μιν ἔφηναν.

Y

Quæ Catullus sic expressit :

*Jupiter, ut Chalybum omne genus pereat,
Et qui principio sub terra quæerere venas
Institit, ac ferri fingere duritiem.* BENTL.

Vid. Is. Casaub. Lect. Theocr. cap. III. p. 247. ERNEST.
[*Valckenaerius e conjectura parum felici supplet, Ὡ Ζεῦ, πᾶν
Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος. Vero similis est Ζεῦ πάτερ, ὡς
Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος.*]

III.

Σὴν τε κάρην ᾤμοσα, σὸν τε βίον.

Etymologicon Magnum v. Θηλαμών. Κάρη Δηλυκῶς, ὡς
παρὰ Καλλιμάχου,

Ἦν τε κάρην ᾤμοσα σὸν τε βίον.

Lege :

Σὴν τε κάρην,

Quæ sic Latine vertit Catullus, vs. 40.

— *Adjuro teque tuumque caput.*

Hyginus in Poëtico Astronomico c. xxiv. *Sunt aliæ septem
stellæ ad caudam Leonis in triangulo collocatæ, quas crines Be-
renices esse Conon Samius Mathematicus et Callimachus dicit,
cum Ptolemæus Berenicen Ptolemæi et Arsinoës filiam soroream
suam duxisset uxorem, et paucis post diebus Asiam oppugnatum
profectus esset, vovisse Berenicen, si victor Ptolemæus rediisset, se
detonsuram crinem; quo voto damnatam crinem in Veneris Arsinoës
Zephyritidis posuisse templo; eumque postero die non comparuisse.
Quod factum cum rex ægre ferret, Conon Mathematicus (ut ante
diximus) cupiens inire gratiam regis, dixit crinem inter sidera vi-
deri collocatum: et quasdam vacuas a figura septem stellas osten-
dit, quas esse fingeret crinem. Hanc Berenicen nonnulli cum
Callimacho dixerunt equos alere, et ad Olympia mittere consuetam
fuisse. Alii dicunt hoc amplius, Ptolemæum Berenices patrem
multitudine hostium perterritum fuga salutem petisse: filiam au-
tem sæpe consuetam, insiluisse in equum, et reliquam exercitus
copiam constituisse, et complures hostium interfecisse, reliquos in
fugam coniecisse: pro quo etiam Callimachus eam magnanimam
dixit.* BENTL. σὴν τε placebat etiam Sylburgio ad Etymol,
ERNEST.

RICH. BENTLEII NOTÆ

AD

ELEGIAM CATULLI

DE

COMA BERENICES.

Vs. 1.

Omnia qui magni dispexit lumina mundi.

Isaacus Vosſius *lumina* illa obelo confodit; et ex Codd. suſſ
Mſtis, qui habent *munera*, restituit *mœnia* :

Omnia qui magni dispexit mœnia mundi.

Sane quidem ita veteres locutos esse constat; Lucretium sæpe :

Maxima dissiluisse capacis mœnia mundi.

et Ovidium :

Ingentia mundi mœnia.

Sed amabo an apud quenquam poëtarum reperias, *Omnia mundi mœnia*? Quot enim sunt? Mœnia hic sunt extremum, finis, terminus. Plura itaque mundi mœnia esse non possunt, sed duntaxat una. Bene ergo se habet *τὸ lumina*. Fortasse autem pro *dispexit*, quod cujusvis est qui oculos sanos habet, legendum *descripsit*; quod est Astrologorum. Virgilius :

Descripsit radio totum qui gentibus orbem :

et alibi :

Cœlique meatus

Describent radio, et surgentia sidera dicent.

Lucretius :

Ut ratio declarat eorum, qui loca cœli

Omnia dispositis signis ornata notarunt.

Vs. 23.

Quum penitus mœstas]

Lego :

Quam penitus mœstas exedit cura medullas !

Ut tibi nunc toto pectore sollicitæ &c.

Y 2

Vs. 33.

Atque ibi pro cunctis, pro dulci conjuge, divis
Non sine taurino sanguine pollicita es.

Legendum: Atque ibi ME cunctis &c. *me comam* pollicita es: Sic vers. 7.

Idem ME ille Conon -- quam multis illa Deorum

Levia protendens brachia POLLICITA est.

Hyginus: *Vovisse Berenicen, si victor Ptolemæus redisset, se detonsuram crinem.* Certissima hæc est emendatio: Vossius tamen pro cunctis interpretatur; pro toto exercitu: sed melius, ni fallor, τὸ πρέπον servaret Callimachus, quam ut Berenicen prius pro exercitu quam pro Rege et Marito vota facientem induceret. Deinde, si ea esset sententia, dixisset, *si reditum tetulissent*, numero plurali. Postremo cunctis construendum esse cum divis ex ipso Callimacho constat,

Βόστρυχον, ὃν κείνη ΠΑΣΙΝ ἔθηκε ΘΕΟΙΣ.

Vs. 44.

Ille quoque eversus mons est, quem maximum in
oris

Progenies Phthiæ clara supervehitur.

Miris modis se torquent interpretes, ut *Medos* per longas ambages ex stirpe *Phyticæ* vel *Clytiæ* vel *Thiæ* oriundos esse probent. Pudet me hercle inepti laboris; cum in promptu sit vera lectio, et expedita sententia:

Progenies Thiæ clara supervehitur.

Clara progenies Thiæ est Sol, Thiæ et Hyperionis filius. Pindarus Isthm. v.

Μᾶτερ ἡελίου πολυώνυμε Θεία.

Hesiodus:

Θεία δ' ἡέλιόν τε μέγαν λαμπρᾶν τε σελήνην

Γείναθ', ὑποδμηθεῖς Ἵπερίονος ἐν Φιλότῃτι.

Vide etiam Etymologicon Magnum et Apollodorum. Et Apollonii Schol. lib. iv. Sensus est. *Quid crines adversus ferrum facient; cum ferro eversus sit Athos, omnium montium, supra quos Sol vehitur, maximus?* Proverbiale dictum; Maximus, optimus, pulcerrimus &c. Omnium, quos Sol videt. Plautus: *Meliorē neque tu reperies, neque vidit Sol.* Sic alii, et Latini et Græci.

Vs. 53.

— Memnonis Æthiopis

Unigena impellens nutantibus acra pennis.

Omnino nutans et languidum est illud epitheton *nutantibus*: sed a librariis profectum est, non a Catullo; qui sine dubio scripsit:

Unigena impellens NICTANTIBUS aëra pennis.

Quid sit *nictari*, vide apud Festum : Lucretius lib. vi.

Cujus ubi e regione loci venere volantes ;

Claudicat extemplo pennarum NISUS inanis,

Et conamen utrinque alarum proditur omne :

Hic ubi NICTARI nequeunt, insistereque alis.

Virgilius iv.

Hic primum paribus NITENS Cyllenius alis.

Vs. 54.

Obtulit Arsinoës Chloridos ales equus.

Zephyri quidem uxor erat, nomine Chloris : sed Arsinoëi sive Venerem cognomento Chlorida dictam nemo veterum memoriæ prodidit. Achilles Staius Lusitanus vir doctissimus, qui tres MSS. Catulli Codices versaverat, duos ex his *Locridicos* pro Chloridos, tertium *Locritos* habere testatur. Quare, ut opinor, haud incerta est hæc emendatio :

Obtulit Arsinoës Locridos ales equus.

Et *Locris* quidem Venus sive Arsinoë dicetur, eadem plane de causa ac *Zephyritis* in versu sequenti :

Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat.

Et in Callimachi Epigrammate :

Κόγχης ἐγὼ, Ζεφύρῳτι, παλαιότερον. ἀλλὰ σὺ νῦν με,

Κύπρι, Σεληγαίης ἀνθεμα πρῶτον ἔχεις.

Nam ut Zephyritis a Zephyrio Africæ promontorio, ita et *Locris* dicetur a gente Locrorum, qui regionem eam tenebant. Ptolemæus p. 101. in Pentapoli Africæ ponit Βερενίκην, Ἀρσινόην, et Ζεφύριον ἄκρον : ut vel dubitare nequeas, quin ab isto Zephyrio dicta sit Venus Arsinoë Zephyritis. Quod si itaque et *Locri* fuerint in Pentapoli Africæ, jam certa reddetur ratio, cur et Arsinoë *Locris* appellata sit. Sed ecce tibi testes luculentos Virgilium et Servium ; *Æneid.* xi.

Libycoque habitantes æquore Locros.

Ad quem locum hæc Servius : *Locri socii Ajacis Oilei fuerunt Epixephyrii et Ozoli. Sed hi tempestate divisi sunt — Ozoli vero delati PENTAPOLIM de quibus nunc quæritur, Libycoque habitantes æquore Locros.*

Vs. 73.

Non si me infestis discerpant sidera dictis.

Ferri fortasse poterit hæc lectio : nequeo tamen a me impetrare, ut a Catullo sic scriptum esse credam ; sed aliud quid melius, ni fallor, et elegantius :

Non si me infestis discerpant sidera dextris.

Livius de Romulo : *Fuisse tum quoque aliquos, qui DISCERPTUM regem patrum MANIBUS taciti arguerent.* Quid quod

discerpere proprie dicatur de cirro, nodo, corolla? sed illud manibus fit, non dictis. *Dextris* autem vel de *sideribus* recte dictum; cum in iis plura sint ἀνθρωπόμορφα. Reliqua vero, quæ *dextra* carent, ea neque *dicta* proferre possint. *Bentleius*. [dictis tuetur *Scaliger ad Catalecta p. 436.*]

Vs. 91.

Sanguinis expertem ne siveris esse tuam me,
Sed potius largis adfice muneribus.

Jure, ut opinor, culpandus est Callimachus, qui comam inducit rogantem, ut sanguine sibi litetur: qui crinibus abominandus magis, quam expetendus:

Squalentem barbam, et concretos sanguine crines.

Sed omnino legendum: *Unguinis* expertem: Quid enim coma sibi exoptet præter unguenta? Hinc est, quod paulo ante a novis nuptis *onychem* petat: *onychem* scilicet plenum unguento. Horatius:

Nardi parvus onyx eliciet cadum.

Nota autem τὸ *muneribus* in versu proximo: inde enim firmatur hæc emendatio; quia eadem usurpat noster, ubi paulo ante de unguentis loquitur:

Quam jucunda mihi munera libet onyx.

[Hactenus *Bentleius*. Eandem materiem fusius tractavit *Valckenaerius* in opere postumo de Elegiarum Callimachi fragmentis, Lugduni Batavorum edito, 1800.]

CALLIMACHO

TESTIMONIA VETERUM.

LUCIANUS de scribenda Historia p. 371. Οἷον ὄρας τί καί Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ καί τοι ποιητής ὢν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καί τὸν Ἰξίωνα, καί Τίτυον, καί τοὺς ἄλλοις. Εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐδορίων ἢ Καλλιμάχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἶε τὸ ἄδυρ ἄχαι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; &c.

Scriptor incertus apud Suidam: Σεβηριανὸς ἀπὸ Δαμασκοῦ — τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων ποιητῶν ἀπεδέχετο μετρίως. τὸν δὲ Καλλιμάχον εἰς χεῖρας λαβῶν, οὐκ ἔστιν ὅτε οὐ κατέσκηπτε τὸν Λιδῶν ποιητὴν. ἀνώμενος δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἤδη πολλαχού καὶ τῷ Βιβλίῳ προσέπτυσε.

Proclus in Timæum Platonis p. 26. Εἶπερ γάρ τις ἄλλος, καὶ ποιητῶν ἄξιος ὁ κριτής ἐ Πλάτων, ὡς καὶ Λογγίνος συνίστησιν. Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκίμωντων Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προτιμήσῃ, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. Μάτην οὖν φληναφῶσι Καλλιμάχος καὶ Δοῦρις, ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἰκανοῦ κρίνειν ποιητάς.

Strabo lib. xvii. p. 837. Λέγεται δὲ ἡ Κυρήνη κτίσιμα Βάπτου, πρόγονον δὲ τούτου ἑαυτοῦ φάσκει ὁ Καλλιμάχος. Et ibidem: Κυρηναῖος δὲ ἐστὶ καὶ Καλλιμάχος καὶ Ερατοσθένης, ἀμφοτέροισι τετιμημένοι παρὰ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῦσιν, ὁ μὲν ποιητής ἄμα καὶ περὶ γραμματικὴν ἐσπουδακώς, ὁ δὲ καὶ ταῦτα καὶ περὶ φιλοσοφίαν καὶ τὰ μαθήματα εἴ τις ἄλλος διαφέρων.

Scriptor vitæ Apollonii Rhodii: Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων (ὁ Ἀπολλώνιος) Καλλιμάχου μαθητής, τὸ μὲν πρῶτον συνῶν Καλλιμάχῳ τῷ ἰδίῳ διδασκάλῳ. Et ibidem: Οὗτος ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ ὄντι γραμματικῷ. — τινὲς δὲ φασιν, ὅτι ἐπανήλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ αὐθις ἐπέισε ἐπιδειξάμενος εἰς ἄκρην εὐδοκίμησε, ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μουσειῦ ἀξιωθῆναι αὐτόν, καὶ ταῦτα δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ. Suidas: Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς — μαθητής Καλλιμάχου.

Scriptor vitæ Arati: Συνήκμασε δὲ Ἄρατος Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ, καὶ Καλλιμάχῳ, καὶ Μειάνδρῳ, καὶ Φιλητᾷ. Et ibidem: Ἰγγραίῳ δὲ τῷ Κυρηναίῳ ἐπεβάλλετο, παρ' οὗ καὶ ἐπιγράμματος ἤξιώθη. Notandus est eorum error, qui Græcum nescio quem Cyrenensem poetam ex his verbis sibi comminiscuntur:

legendum enim γηραιῷ; et sententia est, *Aratum innotuisse Callimacho jam seni; a quo et Epigrammate donatum esse, Nimirum illud ipsum est Epigramma; quod supra a nobis editum et explicatum est;*

Ἡσιόδου τὸ δ' αἴσιμα, καὶ ὁ τρόπος. &c.

Scriptor vitæ Theocriti: Ἐγένετο δὲ ὁ Θεόκριτος ἰσόχροτος τοῦ τε Ἀράτου καὶ Καλλιμάχου καὶ Νικάνδρου.

Aulus Gellii lib. xvii. c. 21. Neque diu post Callimachus poëta Cyrenensis Alexandriae apud Ptolemæum regem celebratus est.

Solinus cap. xxvii. Major Syrtis ostentat oppidum: Cyrenas vocant: quæ domus Callimacho poëtæ fuit patria

Suidas: Ἀστυάγης γραμματικός· τέχνην γραμματικὴν — καὶ εἰς Καλλιμάχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

Idem: Ἀρχαῖος Ἀπολλωνίου, γραμματικός. τῶν Καλλιμάχου ἐπιγραμμάτων ἐξηγησιν.

Idem: Μαρσιανός, — ἔγραψε μετὰ φρασιν Καλλιμάχου Ἐκάλης, Ἐμνων, καὶ τῶν Λιτίων, καὶ τῶν Ἐπιγραμμάτων ἐν Ἰάμβοις στῶι.

Idem: Νικάνω ὁ Ἐρμείου Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς γεγονώς ἐπὶ Ἀδριανῷ τῷ Καίσαρος — ἔγραψε περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχου.

Idem: Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀριστωνος Χίου, γραμματικῷ δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου, καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ.

Strabo lib. xiv. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ — Ἡράκλειτος ὁ ποιητὴς, Καλλιμάχου ἑταῖρος. In hunc Heraclitum extat Epigramma.

Εἰπέ τις, Ἡράκλειτε, τῶν μόνον. &c.

Etymologicon Magnum: Ἀλυτάρχης. βαβδόφοροι ἀλύται. Ἡδύλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου διὰ δύο λάμβδα ἰνομάζει τοὺς ἀλύτας, ἀλύτας. [MS. Reg. Ἡδύλλος δὲ εἰς τὰ ἐπιγράμματα Καλλιμάχου, quocum convenit MS. Leidens. nisi quod Ἡδύλος habet per simplex λ, et eadem manu supra scriptum Εἶδύλος. RYHNKEN.]

Athenæus lib. viii. p. 331. Φιλοστέφανος δὲ, ὁ Κυρηναῖος μὲν γένος, Καλλιμάχου δὲ γνώριμος, ἐν τῷ περὶ τῶν παραδόξων ποταμῶν.

Suidas: Ἰστρος, Μενάνδρου Ἰστρου, Κυρηναῖος ἢ Μακεδῶν, Καλλιμάχου δούλος καὶ γνώριμος. Unde a veteribus passim vocatur Ἰστρος ὁ Καλλιμάχσιος.

[Porphyrius Quæst. Homeric. 4. Καλλιμάχος ὁ ἀκριβέστατος καὶ πολυμαθέστατος.

Habuit et obtractores, præter Seberianum, de quo Suidæ locus notatus est Pentlejo, Pollianum, cujus in eum parum honorificum epigramma est Anthol. II. 40. 3. p. 236. ed. Brodæi.

Photius Bibl. p. m. 801. in recensione Orationum Demosthenis: Καὶ τὸν ὑπὲρ Σατύρου δὲ λόγον τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς Χαρίδημον, οἱ μὲν πρὸς τὴν κρίσιν ἔχοντες τὸ ἀσφαλὲς Δημοσθένους λέγουσιν εἶναι ὁ δὲ Καλλιμάχος, οὐδ' ἰκανὸς τὴν κρίσιν, Δεινάρχου νομίζει.

Apud eundem est locus animadversione et correctione dignus, in quo Callimachi mentio p. m. 249. in recensione L. V. Historiæ novæ Ptolemæi Hephæstionis.

Nec honorifice de eo sensisse videtur Eunapius, Vit. Soph. in Diophanto p. 128. ἢ δὲ αὐτὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων Προαιρεσίῳ καὶ κεινὸν ἀντηγεῖρεν, ὡς εἰ Καλλιμάχον Ὀμήρωι τις ἀναστήσειεν (ἀντιστήσειεν).]

Anthologiæ lib. III. c. 25. Ἄδηλον.

Ὡ μάκαρ ἀμβροσίησι συνέστιε φίλτατε Μούσαις,

Χαῖρε, καὶ εἰν αἶδew δώμασι Καλλιμάχε.

Ibidem lib. II. Εἰς Γραμματικοῦς. Philippi.

Γραμματικοί, Μώμου στρυγίου τέκνα, σῆγτες ἀπάντων.

Τελχίνες βιβλων, Ζηνοδότου σκύλακες,

Καλλιμάχου στρατιῶται, ὃν ὡς ὄπλον ἔκτανύσαντες

Οὐδ' αὐτοῦ κεινοῦ γλώσσαν ἀποστρέφετε. &c.

Antiphanis.

Τῶν μεγάλων κηλίδες, ἐπ' Ἡρίνῃ δὲ κομῶντες,

Πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες.

Incerti.

Γινώσκοιμ' ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον. ἢ δὲ μέλαινα

Ἱστορίῃ τήκοι τοὺς παρακαλλιμάχους.

Palladæ lib. I. c. XVII.

Καλλιμάχον πωλῶ καὶ Πίνδαρον, ἠδὲ καὶ αὐτὰς

Πτώσεις γραμματικῆς, πτώσιν ἔχων πενήτης.

Meleager in Proæmio.

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτου Ἴον μέλαν ἠδὲ τε μύστον

Καλλιμάχου, στυφελοῦ μεστόν αἰεὶ μέλιτος.

Propertius II. I.

Sed neque Phlegræos Jovis Enceladique tumultus

Intonet angusto pectore Callimachus.

III. I.

Callimachi manes, et Coi sacra Philetæ,

In vestrum, quæso, me sinite ire nemus.

III. VIII.

Inter Callimachi sat erit placuisse libellos:

Et cecinisse modis, pure poëta, tuis.

II. Eleg. ultima:

Tu satius memorem musis imitare Philetam,

Et non inflati somnia Callimachi.

IV. I.

Ut nostris tumefacta superbiat Umbria libris;
Umbria Romani patria Callimachi.

IV. VI.

Cera Philetæis certet Romana corymbis:
Et Cyrenæus urna ministret aquas.

Catullus. LXVI.

Sed tamen in tantis mœroribus, Ortale, mitto
Hæc expressa tibi carmina Battiadæ.

XCVII.

Sæpe tibi studioso animo venante requiris
Carmina uti possem mittere Battiadæ.

Ovidius:

Battiades semper toto cantabitur orbe;
Quamvis ingenio non valet, arte valet.

*

Hoc, memini, quondam fieri non posse loquebar,
Et me Battiades iudice falsus erat.

*

Sit tibi Callimachi, sit Coi nota Philetæ,
Sit quoque yinosi Teïa musa senis.

*

Callimachum fugito; non est inimicus amori:
Et cum Callimacho tu quoque Coë noces.

Status Epithalamio Stellæ:

— hunc ipse choro plaudente Philetas,
Callimachusque senex, Umbroque Propertius antro
Ambissent laudare ducem —

[Non alienum fuerit, Veterum de Callimacho testimoniis ad-
jicere Arati Vitam ineditam, e Codice Barocciano descriptam, in
qua bis Callimachus commemoratur. RUHNKEN.]

ΓΕΝΟΣ ΑΡΑΤΟΥ.

"Αρατος πατὴρ μὲν ἐστὶ Ἀθηνοδώρου, μητὴρ δὲ Λητοφίλας· τὸ
δὲ γένος, ἀπὸ Σόλων τῆς Κιλικίας. ὠνομάσθαι ἐέ φασὶ τὴν πόλιν
ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Μυυδίου¹. Ἀδελφοὺς δὲ ἔσχε Λύρην² τε καὶ Καλ-

1. Σόλωνος τοῦ Μυυδίου] Λυυδίου le-
gitur in Arati Vita breviorē. Jure
vox valde mendii suspecta Menagio
ad Diog. L. I. 51. pro qua lubens
reponendum crediderit Ἀθηναίου.

Conjectura minime spernenda: for-
te tamen malit aliquis ex Diogene
Σαλαμινίου. Solonem librarii Cili-
cem fecerunt in Etymol. p. 721. vs.
49. Σόλωνοι, οἱ βιάζονται, ἀπὸ Σόλωνος

λιώϊαν⁵ καὶ Ἀθηνόδωρον, ὃν φησιν Εὐφρόνιος ἀντιγράψαι πρὸς τὰς Ζωίλου κατηγορίας. Διέπρεψε⁴ δὲ παρὰ Ἀντιγόνου ὃς ἐβασίλευσε Μακεδονίας, παρελθούσης τῆς βασιλείας εἰς αὐτὸν τρόπον τοῦτον. Μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν ἐκράτει τῆς Μακεδονίας Ἀριδαῖος ὁ κληθεὶς Φίλιππος. τούτου δὲ ἀποθανόντος διεδέξατο Σέλευκος ὁ Νικάνωρ⁵, ὃν ἀναιρεῖ Πτολεμαῖος ὁ κληθεὶς Κεραυνός, Πτολεμαίου τοῦ Σωτήρος καὶ Ἀριδίου υἱός, ὃς βασιλεύει Μακεδονίας. Ἀναιρεθέντος δὲ αὐτοῦ ὑπὸ Γαλατῶν, ἑαυτοῖς αἰροῦνται Μακεδόνες Σωσίτην, μεθ' ὃν βασιλεύει αὐτῶν Ἀντίγονος Φιλίππου υἱὸς γίνε-
ται παῖς Δημήτριος ὁ Πολιορκητῆς, Δημητρίου δὲ Ἀντίλογος ὁ Γαλάτας*, παρ' ᾧ διέτριβεν αὐτὸς καὶ σὺν αὐτῷ Περσεύς⁶ ὁ Στωϊκός, καὶ Ἀντάγορας ὁ Ῥόδιος, ὁ τὴν Θηβαΐδα⁷ ποιήσας, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός, ὡς αὐτὸς φησιν ὁ Ἀντίγονος ἐν

Κλίικος. Scilicet refingi debet, ἀπὸ Σόλων τῆς Κιλικίας. HEMSTERH. [Λυδίου MS. in Bibl. Matritensi ab Iriante collatus T. I. p. 239.]

2. Ἀρέην.] Rectius alii, Μύριν. RYHNKEN.

3. Καλλιῶδαν] Καλώνδας, inquit Suidas, ὄνομα κέρειον restituendum igitur huic loco Καλώνδαν idque recte Suidas habet in Ἄρατος, et minoris Arati vitæ scriptor: alter enim deterius Καλιῶδαν. Idem illi nomen, qui Archilochum in prelio peremit, teste Suida in Ἀρχιλόχος. Plutarcho Καλώνδης T. II. p. 560. E. Formæ patronymicorum sunt Doricæ Ἀρχωνίδης, Ἐπαμεινώνδας, Θεωνίδας, Φιλωνίδας, Χαρώνιδας pro Ἀρχωνίδης &c. Similiter a Κάλων vel Κάλλων, nam uterque scribendi modus in usu, Καλωνίδης, Καλώνδης. HEMSTERH. [Καλιῶδαν Cod. Matrit. qui mox recte τὰς τοῦ Ζωίλου.]

4. Διέπρεψε] Lege Διέπρεψε nisi capias pro in gratia et honore fuit. v. Athen. IV. p. 174. E. RYHNKEN.]

5. Διεδέξατο Σέλευκος ὁ Νικάνωρ.] Non me tugiunt, quæ scripsit Justinus XVII. 2. 5. sententiæ acumen secutus: verum tamen Seleucus sive Nicanor, sive magis Nicator, Macedonia regnum nunquam tenuit, tantum abest, ut Aridæo interfecto successerit. Error hic certe latet manifestus. Si culpa vacat ipse Vitæ scriptor, inter διεδέξατο et Σέλευκος lacunam intercedere satis magnam statuendum est, in qua brevius enarratæ fuerint illæ res, quarum seriem exponunt Dexippus et Porphyrius

in Euseb. Chron. p. 58. 60. Hoc pacto commode progredi potuit ad Lysimachum Macedonia regem prelio victum et occisum a Seleuco Nicator, quem parvo post tempore Ptolemæus Ceraunus insidiis circumventum perfide trucidavit. Sequentibus etiam labes adhesit, quippe quæ ab historia fide multum discedunt, nisi talem fere in modum redintegrentur: μεθ' ὃν βασιλεύει αὐτῶν Ἀντίγονος υἱανός Ἀντιγόνου τοῦ Φιλίππου, υἱὸς γίνεσθαι παῖς Δ. ὁ Π. Δ. δὲ Α. ὁ Γ. &c. Vid. Luciani Macrob. c. 11. p. 216. HEMSTERH.

* [Ἀντίγονος ὁ γαλατῆς MS. Matrit. Iriante corrigi Γωνιαῖος.]

6. Περσεύς] Ita Persæus olim in Cicer. de N. D. I. 15. et Minuc. Fel. c. 21. legebatur: jamdudum a viris eruditis correctum Persæus, editumque in Gell. III. 18. ubi vid. Jac. Gronov. Hic ad eandem formam scribendum Περσεῖος minus vitiatum in Arati Vita brevior, Περσεῖος ὁ Φιλοσόφου recte Simson. in Chron. Cathol. ad A. M. 3728. De Persæo autem præter adductos a Jo. Jons. de Script. H. Ph. I. 2. Menag. ad Diog. L. VII. 36. J. A. Fabric. B. Gr. T. II. p. 407. ad eundem Polyæn. VI. 5. Elian. V. H. III. 17. et Jac. Perizon. Historiam illius ab Antigono philosophi, quam Diogenes obiter attingit, oratoris coloribus illustravit Themist. Or. XXXIII. p. 358. ubi vid. Harduinum. HEMSTERH.

7. Θηβαΐδα] Nemo veterum, cui Thebais Antagora fuerit memorata,

τοῖς περὶ Ἱερώνυμον⁸. Ἐπισταθεῖς⁹ δὲ τῷ βασιλεῖ πρῶτον μὲν αὐτοῦ κήρυμα ἀνέγνω τὸ εἰς τὸν Πάνα τὸν Ἀραδίας· εἶτ' ἐκείνου κελεύσαντος, ἔγραψε τὰ Φαινόμενα. Ἐκέχρητο δὲ ὁ Ἄρατος Ζήνωνι τῷ Στωϊκῷ φιλοσόφῳ, καὶ γέγραπται αὐτῷ ἐπιστολή πρὸς τούτον, διώρωσε δὲ καὶ τὴν Ὀδυσσεῖαν, ἐγένετο δὲ σοδῶρα πολυγράμματος ἀγῆς, ὡς μαστυρεῖ ὁ Καλλιμάχης. Δισίθεος δὲ ὁ πολιτικός ἐν τῷ πρὸς Διόδωρον ἐλθεῖν ζῆσιν αὐτὸν καὶ πρὸς Ἀντίοχον τὸν Σελεύκου, καὶ διατρέψαι παρ' αὐτῷ χρόνον ἰανόν. Τὴν δὲ τῶν Φαινομένων ὑπόθεσιν παρέλαβεν¹⁰ ἐν αὐτῷ ὁ Ἀντίγριος, δοῦς τὸ Εὐδόξου σύγγραμμα, καὶ κελεύσας ἔπεσθαι αὐτῷ. ὅθεν τινὲς τῶν ἀπειλοτέρων¹¹ προσερχομένων ταῖς ἐξηγήσεσιν ἔδοξαν μὴ μαθηματικὸν εἶναι τὸν Ἄρατον, ὑπέλαβον γὰρ μηδὲν ἕτερον τῶν Εὐδόξου Φαινομένων ποιῆσαι αὐτὸν εἰς τὸ σύγγραμμα θεῖναι. Ταύτης δὲ τῆς γνώμης ἔχεται καὶ Ἰππασχος ὁ Βιβνός. ἐν γὰρ τοῖς πρὸς Εὐδόξον καὶ Ἄρατον πείραται τοῦτο ἀποδεικνύναι. συναγορεύει δὲ αὐτῷ καὶ Διονύσιος ἐν τῷ περὶ συγκρίσεως¹² Ἄρατου καὶ Ὀμήρου, περὶ τῶν μαθηματικῶν, ὅσπερ γε φησὶν· Οὐ τίθεμαι αὐτὸν ἱατρὸν εἶναι γράψαντα ἱατρικὰς δυνάμεις, οὐδὲ μαθηματικὸν διδόναι οὐδὲν ἔξω¹³ εἰπόντα τῶν Εὐδόξου βιάζονται ὁ οὐ μετρικὸς. ἦν γὰρ καὶ τὸ εἶδέναι μεταγράσαι, ἐμπειρίας μαθηματικῆς. εὐρήσμεν δὲ αὐτὸν καὶ ἐπιμελέστερον τὰ πλεῖστα τοῦ Εὐδόξου, ἐπιστάμενον. ἤδη καὶ ὁ Καλλιμάχος συνεγγίζων¹⁴ αὐτῷ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἄρατου σύγγονος ἀγευπνίης τῆς τῶν Φαινομένων θεωρίαν διὰ τὴν παρατήρησιν. Πολλοὶ δὲ μετ' αὐτὸν ἐγένοντο Φαινόμενα γράψαντες, καὶ οὐδεμιᾶς ἀξιοῦνται φροντίδος. Καὶ περὶ μὲν τούτου τοσαῦτα.

mibi succurrit: atque adeo vereor, ne deceptus hic Arati vitæ scriptor Antimachi Thebaida, quæ notissima est, ad Antagoram memoriæ vitio transtulerit. Porro Antagora, ut Antigono grati, mentio est apud Pausan. I. p. 6. Vid. Ælian. V. H. XIV. 96. et Perizon. HEMSTERH.

8. Περὶ Ἱερώνυμον] Scribe, πρὸς Ἱερώνυμον. nisi gravius ulcus lateat. RUHNKEN.

9. Ἐπισταθεῖς] Malim συσταθεῖς, adductus ad regem, illique commendatus. HEMSTERH.

10. Παρέλαβεν ἐν αὐτῷ] Legendum, παρέβηκεν αὐτῷ. RUHNKEN.

11. Ἀπειλοτέρως] Abhorrere non videtur ἀπειλοτέρως. præfero tamen ἐπιτολαιωτέρως in Simplicio ad Aristotelem non semel reperias τοῖς ἐπιτολαιῶς διανοουμένους, οἱ ἐπιτολαιώτερον ἐξηγησάμενοι &c. HEMSTERH.

12. Συγκρίσεως] MS. corrupte σύγκριον. RUHNKEN.

13. Οὐδὲν ἔξω] Sic scripsi de conjectura. MS. οὐδὲ ζῆνον. RUHNKEN.

14. Συνεγγίζων] Hoc quoque ex conjectura dedi. MS. συνεκίζων. Quæ sequuntur, mutila sunt et corrupta. Vide elegantissimum Cl. Ernesti Excursum ad Epigr. XXIX. RUHNKEN. [συνεγγίζων MS. Marit.]

INDEX GRÆCUS.

A.

- * Α F. 323.
 Ἀβάλε F. 455. *Vul. Adlenda.*
 Ἀβάντες Del. 288.
 Ἀβαντίας Del. 20.
 Ἀβολεῖν F. 455.
 Ἀβροχός Ἀσκαδίη J. 19.
 Ἀγαθός γάμος D. 265. E. 10.
 2. F. 145. 2. ἀγαθὰ τέκνα
 C. 22. ἐπασιδὰ E. 48. 1.
 πτέρυξ L. P. 124. F. 318. ἀ-
 γαθὸν πεδῖον Del. 289. γά-
 λα E. 48. 6. 54. 1. φωνήν
 p. 219. 29.
 Ἀγαθοῦσσα F. 395.
 Ἀγάλαξ A. 51.
 Ἀγαλμα Del. 307. L. P. 39.
 E. 38. 1.
 Ἀγαμαι αἰδὸν A. 105. ἡγα-
 σάμην A. 16.
 Ἀγαμέμνων D. 228. F. 25.
 76. 1.
 Ἀγαν E. 46. 2.
 Ἀγανίππη F. 380.
 Ἀγγελιώτης J. 68. F. 228.
 ἀγγελιώτις Del. 216.
 Ἀγγελος F. 301.
 Ἀγειν Del. 319. C. 120. E. 8.
 2. F. 11. 3. 190. 226. ἄγε
 D. 81. E. 1. 5. F. 146. 1. ἄ-
 γων F. 115. 2. 161. 314.
 ἀγουσα D. 150 ἄγε L. P.
 95. ἄγαγε L. P. 81. C. 18.
 ἡγεν F. 280. ἡγαγεν A. 74.
 D. 253. Del. 305. E. 2. 2.
 F. 443. ἄγετο νύμφαν C. 85.
 ἀξεῖ βράκτρον πόδα L. P. 127.
 ἀξῶ δαῖτα C. 56.
 Ἀγέσιλας L. P. 130.
 Ἀγινεῖν A. 81.
 Ἀγιος Del. 275.
 Ἀγκαιός Del. 50.
 Ἀγκάλιδες Del. 73.
 Ἀγκύλος F. 203.
 Ἀγκυρα F. 97.
 Ἀγλαός E. 49. 11. F. 488.
 Ἀγλιθες F. 140. 2.
 Ἀγνὸν πρέμνον Del. 322.
 Ἀγοράναξ E. 52. 1.
 Ἄγρα Del. 229.
 Ἀγρεσίη F. 22. 2.
 Ἀγρεύειν D. 85.
 Ἀγρευτήρ D. 218.
 Ἀγρευτής E. 32. 1.
 Ἀγριος θυμὸς D. 236. υἱὸς Del.
 310. λιμὸς C. 67. ἄγρια δη-
 ρία D. 12.
 † Ἀγροδέτω F. 26.
 Ἀγρόθι C. 139.
 Ἀγρόμενος F. 477.
 Ἀγρός F. 45.
 * Ἀγρόστε F. 26.
 Ἀγρυπνίη E. 28. 4.
 Ἀγρώσσω A. 59.
 Ἀγυιὰ D. 38.
 Ἀγχοθί D. 171.
 Ἀγών D. 261. E. 66. 3. F.
 103. 2.
 Ἀγωνίστης F. 103. 5.
 Ἀδαεῖς F. 160.
 Ἀδελφεός E. 21. 8.
 Ἀδελφῆ C. 94.
 Ἀθῆλος Δῆλος Del. 53.
 Ἄθην C. 53. F. 47. 2.
 Ἀθηφαγίη D. 160.
 Ἀδικεῖν E. 41. 25. 2. 44. 6.
 Ἀδικημα E. 44. 6.
 Ἀδικος L. P. 8. D. 122. E. 73.
 3. F. 86. 3.
 Ἀδμητος A. 48.
 Ἀδμολίη F. 338.
 Ἀδρήστεια J. 47. F. 45.

- Ἄδωνις F. 371.
 Ἄεθλιος ἵππος. Del. 113.
 Ἄεθλιον D. 108. Del. 187.
 Ἀεθλον D. 145. C. 74. E. 69. 1.
 Ἀεθλος D. 139. 208. Del. 171.
 E. 49. 5. F. 108. 3.
 Ἀεθλοφόρος ἵππος C. 110.
 Ἀεὶ F. 2. 8. D. 214. 258. Del.
 18. 25. L. P. 17. E. 8. 4.
 17. 3. F. 123. 1. 141. 2. 179.
 203.
 Ἀεῖδω F. 138. 2. καλὸν A. 5.
 κατὰ θυμὸν A. 22. 105. F.
 42. αἰδοῖ J. 92. A. 30. αἰδοῖ
 A. 103. αἰδεῖν J. 1. F. 196.
 442. αἰδοντες D. 1. F. 90.
 αἰσῶ J. 4. 93. A. 29. D.
 186. Del. 1. 7. αἰσαν ἐπ'
 ὠδινεσσιν Del. 254. 255.
 E. 22. 4. αἰσόμεθα E.
 23. 4.
 Ἀειζῶων Del. 314.
 Ἀεῖρειν J. 23. D. 113. Del.
 134. F. 216. αἰεράμενοι D.
 59. F. 246.
 Ἀεῖπλανος F. 286.
 Ἀεῖσκωψ p. 219. 2.
 Ἀεισμα E. 29. 1. F. 287.
 Ἀέκων Del. 89. 167.
 Ἀέλιος L. P. 89. C. 91.
 Ἀεμμα A. 32. D. 10.
 Ἀέναον πῦρ A. 82.
 Ἀέξειν ἀέξει ὄμβρος δρύας Del.
 84. ὄλος ἀνδρας J. 95. πτο-
 λειθρον θεόν D. 34. ἀέξεται
 ὄλος D. 131. ἡέξου καλά
 J. 55.
 Ἀεργος χέλυς A. 16.
 Ἀερτάζειν F. 211. 19. 1.
 Ἀζήματα οὖρα D. 235.
 Ἀζιλίς A. 88.
 Ἀζωστος F. 225.
 Ἀηδῶν E. 2. 5.
 Ἀηδονίς L. P. 94.
 Ἀημα D. 55.
 Ἀῆρ F. 508.
 Ἀήτης D. 230. Del. 318. E. 5.
 Ἀθάνα L. P. 35. 51. 79.
 Ἀθαναία L. P. 5. 16. 33. 43.
 55. 57. 69. 88. 99. 123. 137.
 C. 74.
 Ἀθάνατος L. P. 101. E. 26. 4.
 Ἀθερίνη E. 37. 1.
 Ἀθηναίη D. 245. F. 384.
 Ἀθηναῖος Del. 47. F. 38. 2.
 122. 1.
 Ἀθήνη F. 105. 3.
 Ἀθικτος D. 201.
 Ἀθρεῖν L. P. 102. E. 58. 4.
 Αἶ αἶ F. 71. 6.
 Αἶα Del. 287.
 Αἰγαῖος πόντος Del. 54. 317.
 F. 115. 1.
 Αἰγειῶν F. 103. 2.
 Αἰγειρος C. 38.
 Αἰγιαλός Del. 73. E. 61. 2.
 Αἰγιθος F. 331.
 Αἰγίνηθεν E. 19. 3.
 Αἰγλήτη F. 113. 1.
 Αἰγύπτιος Ἴνωπός D. 171.
 Αἴγυπτος F. 139. 2. 182.
 Αἴδης Del. 277. E. 43. 2. E. 2.
 6. 4. 2. 14. 6. 24. 2. 71. 2.
 Αἰδήσιος F. 51.
 Αἰδεῖσθαι C. 73. F. 71. 2.
 Αἰεὶ J. 9. A. 67. D. 146. Del.
 114. 303. C. 89. F. 179.
 228.
 Αἰεν J. 2. D. 101. 137. Del.
 231. 278. C. 56. E. 23. 4.
 F. 12. 1.
 Αἰζήδος J. 70. F. 200.
 Αἰήτης F. 113. 2.
 Αἶθε C. 101. F. 43. 1. 107. 1.
 Αἰθῆρ Del. 59. 257. C. 38.
 Αἰθῆ σποδιῆ. D 69.
 Αἰθιοπεὺς κομηνός Del. 208.
 Αἰθωπία F. 417.
 Αἶθρη F. 477.
 Αἰθυῖη D. 12. E. 61. F. 111. 4.
 Αἶθων λιμὸς C. 68. αἰθόμενος
 γείτων Del. 189.

- Ἄλινα A. 20. † αἴλινε E. 64. 1.
 Ἄλουργος C. 110.
 Ἄμμα Del. 95. 282.
 Ἄμματόεις E. 71. 5.
 Ἄμμονή F. 113. 3.
 Ἄμμονήθεν F. 124. 1.
 Ἄμμος D. 114. Del. 63.
 Ἄνείν τινα μέγα Del. 189.
 ἤνεσε Del. 6. ἤνεσας D. 215.
 F. 117. 1. αἰνήση Del. 10.
 † Ἄνιος E. 65. 1.
 Ἄνη F. 406.
 Ἄνογένειον θηρίον Del. 92.
 Ἄνος F. 93.
 Ἄνός ὄσις A. 101. αἰνά πέλω-
 ρα D. 51. χολωθῆναι Del.
 86. αἰνοτέρη Ἀλκυόνη E. 5.
 10.
 Ἄνυσθαι F. 238.
 Ἄξ J. 49. A. 49. 59. E. 48. 2.
 73. 4.
 Ἄσιλιδης F. 202.
 Ἄσιλις Κανάκη C. 100. Σμύρ-
 νη E. 5. 12.
 Ἄσολος D. 91. F. 155. 438.
 Ἄπολικός F. 412.
 Ἄπόλος E. 23. 1.
 Ἄπύς ὄλεθρος F. 405.
 Ἄρα F. 129. 2.
 Ἄρειν εἶλεο J. 70. Del. 264.
 D. 105. L. P. 21. 101. F.
 51. γέντο C. 45. F. 485.
 Ἄρειν πόλιν C. 35.
 * Ἄς J. 62. D. 222. E. 11. 1.
 Ἄσηπος F. 290. 480.
 Ἄσθάνεσθαι C. 41. E. 30. 2.
 F. 116. 2.
 Ἄσιος ὄρνις L. P. 123.
 Ἄσυλα F. 316.
 Ἄσχυρή Φρυγίη E. 53. 1.
 Ἄσχυλις E. 60. 2.
 Ἄτειν D. 9. E. 51. 1.
 Ἄτιζειν D. 32. C. 116. F. 190.
 Ἄτιος ὄργης Del. 221.
 Ἄτγαῖον ὄρος Del. 141. F. 382.
- Ἄττη D. 56.
 Ἄτωλός F. 226.
 Ἄττω J. 74.
 Ἄψα A. 53. D. 87. F. 478.
 * Ἄψ J. 65. A. 17. L. P. 14.
 C. 98. E. 1. 13.
 Ἄων F. 111. 3.
 Ἄώνιος παρθενή D. 6. Del.
 130.
 * Ἀκαήσιος Ἐρμῆς D. 143.
 * Ἀκαμαντις θυλή E. 49. 1.
 * Ἀκάνθιος Σάων E. 10. 1.
 * Ἀκανθίς F. 400.
 † Ἀκεστορίδαι L. P. 34.
 * Ἀκέσων E. 57. 2.
 * Ἀκηθῆς D. 62.
 * Ἀκηριος A. 40.
 * Ἀκλαυτὶ D. 267. F. 418.
 * Ἀκλῆς Del. 295.
 * Ἀκλήσιτος F. 41. 2.
 * Ἀκμά C. 34.
 * Ἀκμονίδης F. 147.
 * Ἀκμων Τυρόνθιος D. 146.
 * Ἀκμων D. 48. 55.
 * Ἀκολος C. 115.
 * Ἀκόντιον F. 102. 1.
 * Ἀκουή J. 65. ἀκουῆ Del. 180.
 ἀκουαῖς F. 106. 5.
 * Ἀκούω F. 116. 1. ἀκούμεν
 A. 96. ἄκουε F. 93. ἀκούων
 E. 33. 3. ἀκούσατε F. 92.
 ἀκουσαν D. 54. ἀκούσαι
 Del. 29. F. 144. 1. ἀκούση
 A. 21.
 * Ἀκρα Del. 104. 177.
 † Ἀκραλιπῆς F. 106. 2.
 * Ἀκρητος E. 37. 2. 43. 3.
 * Ἀκρίσιος E. 40. 2.
 * Ἀκρίτων E. 37. 2.
 * Ἀκρον Σούνιον Del. 47.
 * Ἀκρος J. 82. A. 112.
 * Ἀκρώρεια D. 224.
 * Ἀκταία F. 348.
 * Ἀκταίων L. P. 109.
 * Ἀκτορίων C. 78.
 * Ἀκυθος A. 52.

- Ἄκωνη Del. 136.
 Ἄκων E. 43. 2.
 Ἀλάσαστρος L. P. 13. 15.
 Ἀλαζών F. 86. 3.
 Ἀλαῖ D. 173.
 Ἀλάλαγμα F. 310.
 Ἀλάλκειν F. 302.
 Ἀλαδὸν τέκνον L. P. 98. ἀλα-
 ὄς παῖς L. P. 118.
 Ἀλαπάζειν D. 251.
 Ἀλαστέω Del. 239.
 Ἀλαστον τέκνον L. P. 87.
 Ἀλγῖν E. 33. 3. ἀλγεῖ ζύλον
 C. 41. ἤλγησε μήτηρ D. 24.
 Ἄλγος A. 22. C. 131. F. 67. 4.
 Ἀλεγεινὸν ἀλαστίν Del. 239.
 Ἀλέγειν Ἡρῆς τυτθὸν D. 31. τι-
 θήνης Del. 10.
 Ἀλέεσθαι ὑπερξασίας C. 23.
 Ἀλείος J. 99. E. 63. 1. F. 99.
 Ἀλειφα F. 12.
 Ἀλεισον F. 109. 3.
 Ἀλέκτρινον ὕδωρ C. 29.
 Ἀλέκτωρ E. 59. 3.
 Ἀλεμάτως C. 90.
 Ἀλετρις F. 232. D. 242.
 Ἀληθῆς φίλος D. 136. ἀληθέες
 αἰοῖδοι J. 60. ἀληθέα λέγειν
 E. 26. 3.
 Ἀληθινὸς λόγος E. 14. 5.
 Ἄλη Del. 205.
 Ἄλης F. 86.
 Ἀλήτης F. 475.
 Ἀλητιάδαι F. 103. 1.
 Ἀλητύς F. 277.
 Ἀλίαρετος L. P. 63.
 Ἀλίεας οἶνος F. 88.
 Ἀλιεῦσαι F. 269.
 Ἀλή E. 50. 1.
 Ἀλιεύς D. 196.
 Ἀλικαρνησοεὺς E. 2. 4.
 Ἀλιμούς F. 367.
 * Ἀλιξαντος Del. 41.
 Ἄλιος J. 37. E. 64. 1.
 Ἀλιπλήξ Del. 11.
 Ἀλιπλόος Del. 15. 52.
 Ἄλις J. 84. C. 132. F. 454.
 Ἄλιτεῖν D. 255.
 Ἄλιτήμων D. 123.
 Ἄλιτρος A. 2. F. 132. 1.
 Ἀλκάθοος 272. 2.
 Ἀλκαία F. 317.
 Ἄλκαο F. 124. 2.
 Ἀλκείδης D. 145.
 Ἄλκηριον F. 490.
 Ἄλκυόνη E. 5. 10.
 Ἄλλὰ J. 13. 18. 37. 57. 72.
 A. 9. 39. 107. 110. D. 11.
 25. 35. 47. 66. 122. 131.
 Del. 16. 36. 53. 91. 94. 100.
 118. 124. 133. 162. 165.
 181. 193. 199. 226. 235.
 247. 268. 278. 303. 319.
 L. P. 9. 51. 56. 60. 68. 89.
 111. 114. 135. 137. C. 32.
 107. 113. E. 2. 3. 3. 2. 5. 1.
 11. 19. 1. 24. 3. 26. 3. 29.
 5. 33. 1. 34. 2. 46. 5. 48. 9.
 62. 4. 67. 3. F. 91. 101. 1.
 105. 1. 108. 2. 111. 3. 122.
 2. 130. 1. 135. 1. 164. 236.
 Ἀλλάσσεσθαι E. 7. 2. 69. 5.
 Ἄλλεσθαι D. 37. 195. 198,
 E. 41. 2.
 Ἄλληγορεῖν F. 371.
 Ἄλληκτον γελᾶν. D. 149.
 Ἄλληλοις Del. 145.
 Ἄλλιξ F. 149.
 Ἄλλος D. 256. Del. 165. E.
 29. 6. ἄλλη Del. 164. 269.
 ἄλλω Del. 270. ἄλλον A.
 92. 95. D. 34. 234. ἄλλην
 Del. 220. ἄλλο J. 1. C.
 123. E. 56. 4. ἄλλοι E. 27.
 4. ἄλλη Del. 223. ἄλλω
 L. P. 119. ἄλλων Del. 156.
 L. P. 122. E. 8. 3. ἀλλάων
 D. 189. ἀλλᾶις C. 40. ἄλ-
 λους C. 62. F. 110. 2. ἄλ-
 λας Del. 123. ἄλλα J. 73.
 D. 32. E. 62. 1. F. 9. 2.
 37. 2.

- * Ἄλλοτε D. 193. F. 277.
 Ἄλλοτριος ἀροτήρ D. 116. C. 84.
 Ἄλμη F. 37. 2.
 * Ἄλοχος D. 209.
 Ἄλς Del. 46. E. 50. 4. F. 156. 1. 167. 1. ἀλὶ Del. 3. 196. E. 18. 3. F. 50. 1. 209. ἄλα E. 50. 1. F. 272. 1. ἄλας F. 373.
 * Ἄλσος D. 38. L. P. 61. C. 26. 37.
 Ἀλυκον F. 186.
 Ἀλυσθαίνειν Del. 212.
 Ἀλώπηξ D. 79.
 Ἄλωψ F. 51. 1.
 Ἄμα E. 19. 2.
 Ἀμαζόνις D. 237.
 Ἀμαλθείη F. 49.
 Ἀμάντινος F. 259.
 Ἀμαξα F. 94. 3. ἄμαξαι D. 257. ἀμαξᾶν C. 107. F. 146. 2. ἀμάξας J. 23.
 Ἀμάρια C. 30.
 Ἀμάστυρος F. 442.
 Ἀματροχία F. 135. 2.
 Ἀμάω C. 137. ἀμησάμεναι D. 164.
 Ἀμβολαδῆς D. 61.
 Ἀμβρακιώτης Κλεόμβροτος E. 24. 1.
 Ἀμείβεσθαι Del. 121. C. 80.
 Ἀμεινον F. 189.
 Ἀμηχανία L. P. 84. ἀμηχανίης J. 28. Del. 210.
 Ἀμιθρεῖν C. 86. F. 339.
 Ἀμιτροι παῖδες D. 14. 43.
 Ἀμνισιάδες D. 162. Ἀμνισίδες νύμφαι D. 15.
 Ἀμογητὶ D. 25.
 Ἄμοιβή Del. 152.
 Ἀμορβεύειν F. 475.
 Ἀμορβῆς D. 45. F. 46.
 Ἄμῶς C. 104.
 Ἄμπελις p. 219, 26.
 Ἀμπλακίη Del. 245.
 Ἀμπρεύειν F. 234.
 Ἀμπωτις Del. 130.
 Ἄμυδις F. 216.
 Ἀμυμώνη L. P. 48.
 Ἀμύνειν Del. 226.
 Ἀμύντωρ F. 473:
 Ἀμυστις F. 109. 1.
 Ἀμφήριστον γένος J. 5.
 Ἄμφι D. 212. 232. Del. 13. 300. F. 124. 1. 140. 1.
 Ἀμφιβάλλεσθαι χορὸν Del. 301.
 Ἀμφιβαίνειν Del. 27. 113.
 Ἀμφιγυήεις F. 321.
 Ἀμφίδυμος F. 336.
 Ἀμφιετεῖς ἀπαρχαὶ Del. 278.
 Ἀμφιθαλῆς F. 210.
 Ἀμφιλαφῆς A. 41. D. 3. C. 27.
 Ἀμφιπεριστείνεσθαι Del. 179.
 Ἀμφιπολίτης E. 25. 1.
 Ἀμφίπολοι νύμφαι D. 15.
 Ἀμφορεὺς F. 115. 2.
 Ἀμφορίτης F. 80.
 Ἀμφοτέρη Del. 168. ἀμφοτέρων C. 36. 79. F. 214. ἀμφοτέροι E. 2. 2. ἀμφοτέραι L. P. 73 E. 48. 10. ἀμφοτέροις E. 31. 6. F. 199. ἀμφοτέραις L. P. 93. ἀμφοτέρους Del. 105.
 Ἀμφρυσός A. 47.
 Ἄμφω E. 22. 3.
 Ἄν E. 68. 4.
 Ἄνα Del. 280. C. 82. E. 51. 3.
 Ἀναβάλλειν F. 298. ἀναβάλλεται πέτρως ἄλγεα A. 22.
 Ἀνάβλησις A. 45.
 Ἀναγκαίη Del. 122. ἀναγκαία C. 61.
 Ἀναγκάζω E. 43. 3.
 Ἀνάγκη Del. 35.
 Ἀνάγειν χοροὺς Del. 279. ἀ-
 Ζ

- γάγεσθαι νηυσιν D. 227.
 πνεῦμα E. 44. 2.
 *Αναγράφειν p. 219. 17.
 *Αναθῆναι ὕδωρ C. 30.
 *Αναιδῆς Del. 183. C. 37. ἀναι-
 δῆς φῶς C. 46.
 *Αναίνεσθαι Del. 46. 123. F.
 109. 1.
 *Ανακαίειν F. 456.
 *Ανακεῖσθαι E. 52. 2. 59. 3.
 *Ανακλίνεσθαι A. 6.
 *Ανακτορή F. 218.
 *Ανάκτορον A. 76.
 *Αναλέγεσθαι γράμμα E. 24.
 4.
 *Αναλύεσθαι μίτηρην Del. 222.
 ζώνην 237.
 *Αναμίγνυσθαι Del. 217.
 *Αναμιμνήσκειν E. 73. 6.
 *Ανάμπυξ C. 125.
 *Αναξ A. 90. ἄνακτα J. 2. L. P.
 114. C. 63. ἄνα J. 8. ὦ ἄνα
 A. 78. ὦ 'να J. 33. ἄναξ J.
 113. ὦ 'ναξ E. 9. 6.
 *Αναξηραίνειν οἶκον C. 114.
 *Αναπαύεσθαι ὑπό τινι E. 14. 1.
 διωκτῶν D. 194.
 *Αναπλεῖν Del. 309.
 *Ανασσα D. 137. 204. 240. Del.
 221. E. 56. 3.
 *Ανάσσεσθαι F. 198.
 *Ανάστασις F. 443.
 *Αναστρέφειν F. 476.
 *Αναστρέφεσθαι χῶρον L. P.
 76.
 *Ανατίθεσθαι E. 20. 1. 53. 3.
 *Ανατρέχει ἔρευθος L. P. 27.
 *Αναυρος D. 101. Del. 103.
 *Ανάφη F. 113. 1.
 *Αναφλογίζειν λύχρον E. 66.
 2.
 *Ανδάνειν. εὔαδε D. 183. 187.
 ἐαδῶτα C. 12.
 *Ανδίκτης F. 233.
 *Ανδρογίγας Σεράπων C. 35.
- *Ανειμι Del. 43. ἀνιόντες ἐξ Ἐ-
 φύρου.
 *Ανεμος Del. 112. F. 35. 1. 111.
 1. 135. 2.
 *Ανέραστος E. 33. 4.
 *Ανέρπει λιβάς ἐκ πίδακος A.
 110.
 *Ανέρομαι E. 1. 1.
 *Ανευρίσκεσθαι E. 48. 1.
 *Ανέχειν F. 257. 438.
 *Ανη J. 90.
 *Ανηξᾶν ὄξυ J. 56.
 *Ανήμοος Del. 116.
 *Ανηλεῆς ἦτορ Del. 106.
 *Ανήρ J. 25. 71. 95. A. 42. 85.
 D. 23. C. 52. E. 25. 3. 41.
 1. 44. 4. 49. 6. F. 42. 67. 3.
 71. 3. 142. 1. 156. 1. 314.
 445.
 *Ανήριθμος F. 127.
 *Ανθαιρεῖσθαι Del. 248.
 *Ανθεῖν F. 279.
 *Ανθεμα E. 5. 2.
 *Ανθέρικος Del. 193.
 *Ανθης F. 369.
 *Ανθος A. 8. L. P. 49. F.
 252. 3.
 *Ανθραξ A. 83.
 *Ανθρωπος A. 55. D. 157. E. 49.
 11. 69. F. 489.
 *Ανιάομαι E. 16. 4.
 *Ανία L. P. 83. F. 67. 131. 2.
 *Ανίμι F. 108. 1. ἀνειμένα C.
 47.
 *Ανιηρὸς E. 13. 3. 15. 4. 44. 1.
 *Ανίσταναι Ἄρηα Del. 173. ἀ-
 νέστη ἐπὶ σφυρὸν ὄρθον D.
 128. ἀνεστήσαντο βωμοὺς D.
 199.
 *Ανίσχω F. 206.
 † Ἀνίωντον F. 128. 1.
 *Ανοδος E. 14. 3.
 *Ανολισθάνειν F. 96.
 *Ανολολύζειν E. 49. 2.
 *Αντᾶν. ἦντησε F. 141. 2. 279.

- Ἀνταῖος E. 65. 5.
 Ἀντανύειν πῆχυν J. 30.
 Ἀντέλλειν F. 509.
 Ἀντερέτης F. 452.
 Ἀντεσθαι E. 314.
 Ἀντήμοιβον Del. 52.
 Ἀντηχεῖ αἰθήρ Del. 258.
 Ἀντί A. 24. Del. 22. 152. L. P.
 91. E. 18. 3. 51. 3. 56. 3.
 59. 2. 65. 3. F. 113.
 Ἀντιάειν D. 142. E. 73. 4.
 Ἀντιγένης E. 50. 6.
 Ἀντίδοσις F. 221.
 Ἀντίκλεια D. 211.
 Ἀντίλοχος F. 223.
 Ἀντυξ D. 140.
 Ἀνώγειν E. 440.
 Ἀξείνος F. 492.
 Ἀξίνη C. 36.
 Ἀξίος D. 104. E. 24. 3.
 * Ἀξοός F. 105.
 Ἀοζος F. 353.
 Ἀοιδῆ A. 17. 43. D. 137. 268.
 Del. 5. 28. E. 36. 1. F. 165.
 279.
 Ἀοιδίμος I. P. 121. F. 45.
 Ἀοιδός J. 60. 71. A. 18. 42.
 106. Del. 249. E. 28. 1. 50.
 4. αοιδότατοι Del. 252.
 Ἀολλίξασθαι Del. 18.
 Ἀοινή Del. 15.
 Ἀόνιος F. 436.
 Ἀορ Del. 31. F. 51.
 Ἀοσσητήρ A. 104.
 Ἀπάγεσθαι E. 1. 15.
 Ἀπαγχουμένη Ἀρτέμις F. 3.
 Ἀπαίνυσθαι F. 478.
 Ἀπαιτεῖν C. 78. E. 57. 3.
 Ἀπαιτίζειν F. 178.
 † Ἀπαλάλλκειν F. 302. 1.
 Ἀπαμείβεσθαι τινα C. 63.
 Ἀπαρνεῖσθαι Del. 100. C. 76.
 106.
 Ἀπαρτῆ F. 509.
 Ἀπας J. 19. D. 37. Del. 2.
 55. L. P. 142. F. 131. 4.
 145. 1.
 Ἀπαστος C. 6.
 Ἀπαυγάξασθαι Del. 125. 181.
 Ἀπεδίλωτος C. 124.
 Ἀπειθής D. 66.
 Ἀπειλεῖν Del. 87. ἠπειλήσε D.
 251. Del. 125
 Ἀπειλή Del. 203.
 Ἀπειλητήρ Del. 69.
 Ἀπειπεῖν E. 42. 3.
 Ἀπειπέσθαι D. 174. 267.
 Ἀπειμι . 73. 97.
 Ἀπελλίς E. 59. 3.
 Ἀπελαίνειν F. 150.
 Ἀπελος F. 343.
 Ἀπερέειν Del. 117. C. 104.
 Ἀπέρχεσθαι D. 98.
 Ἀπεστώ F. 340.
 Ἀπέσας F. 29. 82.
 Ἀπέχειν E. 53. 4. 57. 1. F.
 128.
 Ἀπεχθής C. 116.
 Ἀπημονή J. 92.
 Ἀπερεῖδεσθαι ὠδῖνας Del. 120.
 Ἀπιδανῆς J. 14.
 Ἀπλοῖή D. 230.
 Ἀπυρος E. 5. 9. F. 106. 3.
 Ἀπὸ J. 44. 89. A. 109. D. 136.
 174. 205. Del. 92. 94. 124.
 140. 174. 208. 264. 268.
 291. 305. L. P. 8. 12. 31.
 46. C. 4. 6. E. 5. 4. 12. 24.
 2. 27. 1. 29. 3. 44. 4. 5. 66.
 3. F. 12. 1. 71. 6. 113. 2.
 115. 1. 128. 1. 150. 152.
 165. 190. 215. 224. 230.
 301.
 Ἀποξράττειν F. 232.
 Ἀποξρίζειν E. 17. 3.
 Ἀπόγειος F. 35. 1.
 Ἀποδάεσθαι Del. 9.
 † Ἀπόθεν F. 302.
 * Ἀπόθεστος F. 302.
 Ἀποθύμια Del. 245.
 Z 2

- Ἀποκλίνειν κάρη ποτί τι. Del. 236.
 Ἀποκόπτειν C. 21.
 Ἀποκρύπτειν ῥέεθρα Del. 135.
 Ἀπόκριφος F. 242.
 Ἀποκτισίς A. 75.
 Ἀπολάμπεσθαι D. 132.
 Ἀπολείπειν J. 42.
 Ἀπόλλυσθαι Del. 127. E. 19. 2. 14. 4. 62. 5. F. 509.
 Ἀπόλλων A. 33. 41. 50. 60. 67. 92. D. 83. 139. 143. Del. 9. 86. 269. 326. F. 116. 1. Ἀπόλλωνος A. 1. 17. 38. 104. Del. 2. 276. C. 101. F. 141. 1. Ἀπόλλωνι A. 31. D. 169. Del. 24. 51. 273. 324. Ἀπόλλωνα F. 48. 1. ὦ ἴππολλον A. 9. 28. 69. 107.
 Ἀπομάσσεται πόντος ἄχνην Del. 14. ἀπομάσσεσθαι ἔπος E. 28. 3. F. 189.
 Ἀπονίπτειν L. P. 5.
 Ἀποπαύεσθαι χοροῦ Del. 79. ἄλης Del. 205.
 Ἀποπίπτειν J. 44.
 Ἀποπλάσσεσθαι F. 194.
 Ἀποπνέειν Del. 186. F. 219.
 Ἀπορούειν C. 61.
 Ἀπορῶξ L. P. 41.
 Ἀποσεύεσθαι F. 245.
 Ἀποστάζειν D. 118. F. 205.
 Ἀποστέλλειν F. 89.
 Ἀποστυγεῖν Del. 223. F. 1. 52. 1. 109. 1.
 Ἀποτίνειν J. 37.
 Ἀποτίθεσθαι J. 15. E. 22. 6. F. 50.
 Ἀποτιμᾶν F. 103. 4.
 Ἀποτος C. 17.
 Ἀποτρέπειν Del. 158. C. 49.
 Ἀποτρέχειν Del. 196.
 Ἀπότριχα F. 341.
 Ἀποτρωπᾶν Del. 69.
 Ἀποφέρειν L. P. 60.
 Ἀππα D. 6.
 Ἀπτεσθαι D. 27. C. 33. 59.
 Ἀπτεῖν σέλας E. 67. 3.
 Ἀπυστος Del. 215. C. 9. F. 272. 2.
 Ἀπώθεσθαι F. 444.
 Ἄρα Del. 121. C. 12. E. 57. 3.
 Ἄραξος Del. 147.
 Ἄραιος Del. 191.
 Ἄραιθος F. 203.
 Ἄραῖσθαι F. 240.
 Ἄρασσειν A. 3.
 Ἄραφηνίδες Ἄλαι D. 173.
 Ἄραχναῖον F. 14.
 Ἄραχνης F. 304.
 Ἄργεῖος L. P. 36. E. 49. 8. 66. 6. p. 224. 3.
 Ἄργης D. 68.
 Ἄργοναῦται F. 377.
 Ἄργος Del. 73. L. P. 45. 138. 140. F. 108. 2.
 Ἄργυρεον τόξον D. 119.
 Ἄργύριον F. 419.
 Ἄργυροδίνης C. 13.
 Ἄρδις F. 130. 2.
 Ἄρέσκεσθαι F. 491.
 Ἄρετή J. 94. 95. 96.
 Ἄρήγειν D. 23.
 Ἄρης J. 77. Del. 58. 63. 133. 173. 277. F. 226. 449. 472. 492.
 Ἄρήτειρα C. 43.
 Ἄρητος E. 28. 4.
 Ἄρθμος F. 199.
 Ἄριζήλος Βερενίκα E. 54. 3.
 Ἄρηκος Del. 308.
 Ἄριθμός E. 26. 6.
 Ἄριμάσποι Del. 291.
 Ἄριμνας E. 14. 1.
 Ἄρισκῦδης F. 108. 1.
 Ἄρισταῖος L. P. 108. E. 12. 2.
 Ἄριστεῖον F. 95. 2.
 Ἄριστιππος E. 21. 5.

- * Ἀριστος D. 179. Del. 293. F. 284.
 Ἀριστοτέλης A. 75.
 Ἀρίστων E. 49. 7.
 Ἀρίων F. 82.
 * Ἀρκαδίη J. 7. 20. D. 220. Del. 70. F. 143. 2.
 Ἀρκαδικὸς D. 88.
 Ἀρκάς F. 82. 2.
 Ἀρκασιδῆς D. 116.
 * Ἀρκίος C. 35. F. 51.
 * Ἄρκτος J. 41.
 * Ἄρμα D. 106. L. P. 9. E. 49. 10.
 Ἄρμου F. 44. 230.
 Ἄρμονιη F. 104. 2. 267.
 Ἄρρεῖσθαι C. 75. E. 45. 6. F. 144. 1.
 Ἄροτῆρ D. 176.
 Ἄρότης F. 436.
 Ἄροτριάω D. 161.
 Ἄρότρον E. 47. 3. F. 435.
 * Ἄρουρα D. 130. F. 214.
 Ἄρώ C. 137.
 Ἄρπαγιη F. 79.
 Ἄρπάγιμος C. 9.
 Ἄρπάζειν L. P. 100. F. 114. 2. 151. ἤρπασε E. 23. 1. 42. 2. 68. 3.
 Ἄρπακτῆρ E. 2. 6.
 Ἄρπακτὺς A. 95.
 Ἄρπλις F. 66. 2.
 * Ἄρρηγον Del. 205.
 Ἄρς F. 127. 1.
 * Ἄρσεν Del. 293. 299. ἄρσεν ἔλαιον L. P. 29. E. 41. 5.
 Ἄρσενικὸς E. 26. 5.
 Ἄρσινόη E. 5. 8. F. 196.
 * Ἄρτεμις J. 78. A. 59. D. 1. 19. 35. 38. 104. 110. 260. Del. 229. L. P. 110. E. 13. 2. F. 48. 3.
 * Ἄρτι L. P. 2. 75. E. 54. 2. F. 146. 3.
 * Ἄρτός F. 454.
 Ἄρτύειν γάμον C. 78.
 Ἄρχαῖος A. 15. Del. 256. 308. L. P. 60. F. 112. 3. † ἄρχαῖος Ὀρέστης E. 62. 1.
 * Ἄρχειν E. 43. 1. ἤρξεν. E. 22. 4.
 * Ἄρχεσθαι D. 113. E. 57. 2.
 Ἄρχέστρατος E. 46. 1.
 Ἄρχῆ F. 244.
 Ἄρχῖνος E. 35. 2.
 * Ἄρχμενος D. 4. F. 113. 2.
 * Ἄσβεστον φάος D. 118.
 Ἄσβύστης F. 13.
 Ἄσβυστίς γαῖα A. 75.
 Ἄσθενῆς F. 371.
 Ἄσθμαινειν Del. 81. 217.
 Ἄσθητος λέξις. Del. 286.
 Ἄσινεὺς F. 151.
 Ἄσινη F. 186.
 Ἄσκάντης F. 237.
 Ἄσκειν E. 65. 1.
 Ἄσκληπίος E. 57. 1.
 Ἄσπαιρειν D. 151.
 Ἄσπαστὺς F. 427.
 * Ἄσπετος βυθὸς F. 37. 2.
 Ἄσπις J. 54. Del. 136. 140. 184. L. P. 35. ἢ ἐν Ἄργει F. 432.
 Ἄσσύριος A. 107. F. 152. 153.
 Ἄστακίδης E. 23. 1. 2. 4.
 Ἄσταχυὸς Del. 284. C. 21.
 Ἄστεριη Del. 37. 40. 197. 224. 225. 244. 300. 316.
 Ἄστέριος F. 146. 2.
 Ἄστερίσκος F. 94.
 Ἄστερίων F. 166.
 Ἄστεροῖς F. 145. 4.
 Ἄστῆρ Del. 38. L. P. 25. F. 465.
 Ἄστριες F. 238. 239.
 Ἄστυ A. 39. 72. D. 19. 231. Del. 287. C. 124. F. 202. 208. 271.
 Ἄστυάναξ E. 68. 1.
 Ἄστυρον F. 19. 2. 104. 3. 288.
 Ἄστυφέλικτος θεὸς Del. 26.

- † Ἀσύλωτος D. 213.
 Ἀσφαλῆς Del. 306.
 Ἀσφαλτος F. 75. 3.
 Ἀσωπὸς Del. 78. F. 375.
 Ἀταλάντη D. 215.
 Ἀτάρ F. 104. 4.
 Ἀταρνεΐτης E. 1. 1.
 Ἀτέειν F. 471.
 Ἀτέλεστος Del. 87. C. 129.
 Ἄτερ J. 95. E. 54. 4.
 Ἀτιμᾶν D. 260. 261.
 Ἄτιμος ποταμὸς Del. 131.
 Ἄτις C. 132. E. 62. 3.
 Ἀτλητος E. 72. 1.
 Ἀτραπιτὸς Del. 74.
 Ἀτρείδης D. 263.
 Ἀτρεκὲς ἔρχεσθαι L. P. 137.
 Ἄτριχος D. 77.
 † Ἄτροπος Del. 11.
 * Ἄτροφος Del. 11.
 Ἄττα E. 1. 3.
 Ἄττάραγος E. 48. 9.
 Αὐ D. 92. Del. 85.
 Αὐαλέος C. 6.
 Αὐγάζειν F. 132.
 Αὐγάζεσθαι D. 129. C. 4.
 Αὐγή Del. 70.
 Αὐθί J. 72. 94. D. 46. 121.
 241. Del. 44. 99. 148. 320.
 L. P. 103. C. 69. F. 70. 4.
 113. 1. 178. 286.
 Αὐλιζεσθαι Del. 65.
 Αὐλιον D. 93. F. 127. 2.
 Αὐλιος F. 465.
 Αὐλις D. 87. C. 105. F. 126. 2.
 Αὐος F. 49. 2.
 Αὐρα D. 94.
 Αὐριος δαίμων E. 15. 1. F.
 106. 5.
 Αὐσταλέος C. 17. F. 266.
 Αὐτάρ D. 143. C. 99.
 Αὐταγρεσίη F. 120. 2.
 Ἄυτέω D. 58.
 Αὐτήμαρ Del. 46.
 Αὐτίκα J. 16. 76. D. 10. 70.
 Del. 88. 257. C. 43. 67. E.
 73. 6. F. 210.
 Αὐτίς J. 21. L. P. 141. F. 195.
 Ἄυτμη D. 117.
 Αὐτός J. 81. 90. A. 56. 89. D.
 137. 256. C. 96. 103. E. 61.
 3. F. 70. 1. 130. 2. αὐτῆ D.
 149. 168. 207. Del. 59.
 225. 264. 268. 325. αὐτοῦ
 Del. 235. αὐτῆς Del. 230.
 αὐτῶ F. 170. αὐτᾶ C. 26.
 αὐτόν J. 2. D. 253. L. P.
 111. C. 100. E. 11. 4. αὐ-
 τήν A. 39. αὐτὰν L. P. 22.
 αὐτὸ J. 38. E. 66. 1. αὐτοῦ
 A. 6. 94. F. 52. 1. αὐταί.
 A. 7. D. 240. L. P. 114.
 E. 54. 5. αὐτῶν D. 56. E.
 43. 3. αὐτᾶν C. 132. αὐτοὺς
 J. 74. D. 92.
 Αὐτοχερεῖ E. 21. 3.
 Αὐτόχθων Del. 80.
 Αὐτῶρης F. 264.
 Αὐχὴν D. 177. L. P. 9. F. 438.
 501.
 Ἄφαιρεῖσθαι D. 236. L. P.
 87.
 Ἄφανῆς E. 13. 2. 42. 2.
 Ἄφαρ D. 86.
 Ἄφαρος F. 183. 421.
 Ἄφαιρεῖν F. 67.
 * Ἄφάσσειν F. 316.
 Ἄφατόν τι L. P. 77. C. 58.
 Ἄφειδῆς C. 127. E. 48. 7.
 Ἄφενος J. 94. 96.
 Ἄφетος Δῆλος Del. 36.
 Ἄφιέναι C. 61.
 Ἄφιστάνι. ἀποστῆναι νόσον C.
 103.
 Ἄφθογγος L. P. 83.
 Ἄφνειὸν θέμεθλον D. 250.
 Ἄφνίδιον ἔπος Del. 238.
 Ἄφραστὺς F. 489.
 Ἄφρίκτι D. 65.
 Ἄφροδίσια F. 371.

- Ἄφροδίτη E. 39. 1. F. 116. 2. 494. p. 224. 3.
 Ἄφρος L. P. 12.
 Ἄφρων Ῥοῖκος D. 221. ἄφρον
 φῶλον Del. 184.
 † Ἄφουσα Fr 316.
 Ἄφυσσειν C. 70.
 Ἀχαιία F. 73.
 Ἀχαιῖας Del. 100. I. P. 13.
 Ἀχαιῖς ναῦς D. 231.
 Ἀχαιῖς F. 208.
 Ἀχάριστα εἶδατα κατερῶεῖ C. 90.
 Ἀχάριστον F. 106. 4.
 Ἀχελῷος E. 31. 3. Ἀχελῷος C. 13. E. 32.
 Ἀχεροντεία ναῦς F. 110. 3.
 Ἀχθεσθαι τινὶ C. 32.
 Ἀχθος Del. 116.
 Ἀχιλεὺς A. 20.
 Ἀχλαινος D. 115.
 Ἀχνη Del. 14.
 Ἀχράαντος λιθάς A. 110.
 Ἀχρῖς C. 129. F. 11. 3.
 Ἀψ Del. 103. F. 270.
 Ἀψοφον ἴχθως A. 12. Ἀσπερίην Del. 302.
 Ἄωρος F. 150. 325.
 Ἄωτον A. 111. ῥόδων E. 49. 3. F. 115. 2.
- B.
- Βαθύγειος.** A. 64.
 Βαθύς. Del. 263. τάφος βα-
 θεῖα Del. 37. βαθεῖαν ὄλκα
 D. 180. βαθὺς οἶκος C. 114.
 οἰνοπότης E. 38. 1. ὕπνος E. 68. 6
 Βαίνειν D. 40. C. 76. ἔβησαν
 Del. 320
 Βάκτρον L. P. 127.
 Βάκχος E. 8. 2.
 Βακχεῖα ἄεθλα E. 49. 5.
- Βάλλειν θῆρας, βόας D. 17. 153. 157. βάλλων οἰστόν
 A. 101. βάλλειν εἰς ἔρωτα
 E. 45. 6. βάλλονται F. 158.
 βέβληται θηρίον E. 33. 4.
 D. 122. νύξ ἔβαλεν ὄμματα
 L. P. 82. E. 9 4. F. 147. 1.
 βαλέσθαι ἰλυοὺς J. 25.
 Βάπτω L. P. 45.
 Βαρβαρική μάχαιρα Del. 173.
 Βαρύγουνος Del. 78.
 Βαρύθυμος Del. 215. C. 80.
 Βαρύνειν μητέρα Del. 212. βα-
 ρύνεται ἀγάλμα στεφανοῖς
 Del. 307. βαρύνεσθαι τινὶ
 Del. 244. βαρυνόμενος ὑπ'
 ὠδίνεσσι. Del. 202.
 Βαρὺς στόνος D. 56. ἀναξ C. 63. βαρεῖα γυνή C. 130.
 βαρὺ κλαίειν L. P. 95. στέ-
 νειν. C. 94. F. 501.
 Βαρυσκίπων F. 120. 1.
 Βασίλεια L. P. 52.
 Βασιλεὺς J. 79. A. 26. 67. D. 255. Del 187. C. 114.
 Βασιλῶ E. 21. 2.
 Βασκανίη E. 22 4. F. 292.
 Βάσκη p. 219. 30.
 Βαπτιάδης E. 36. 1. Βαπτιά-
 δαι A 96.
 Βάττος A. 64.
 Βέβηλος C. 3.
 Βέλεμνον D. 82.
 Βέλος A. 102. F. 142. 2.
 Βέμειξ E 1 9.
 Βένθος Del. 34.
 Βερεκύνθιος νόμος D. 246.
 Βεσενίκα E 54. 3. 508.
 Βεῦδος F 155.
 Βήσσειν F. 88.
 Βιάζεσθαι Del. 89.
 Βιζλίον F. 86. 3. 359
 Βίη J. 67. βίηφι D. 77.
 Βίος E. 7. 2. 28. 1. 62. 3. F. 111. 3. 510.

- Βίσιος L. P. 128. E. 69. 4.
 Βλέπειν L. P. 20. F. 173. 2. 508.
 Βλητός C. 101. βληταὶ λε-
 χιδῆδες D. 127.
 Βλοσυρὸν ὄμμα C. 53.
 Βλωμός F. 240.
 Βοᾶν L. P. 85. E. 43. 5.
 Βοή D. 58. F. 248.
 Βοηδρόμιος Ἀπόλλων A. 68.
 Βοηθός D. 153.
 Βοηθός D. 22. Del. 27.
 Βοιωτὸς L. P. 64. 125.
 Βόοκρανος F. 203.
 Βόσταισις Del. 102.
 Βορέας D. 114. Del. 26. 65.
 293. F. 481.
 Βορεῖος Del. 281.
 Βόσκειν C. 104. A. 51. D.
 155. F. 488.
 †Βοσσός F. 206.
 Βόστρυχος E. 508.
 Βοτάνη F. 127. 2.
 Βουβόσιον A. 49.
 Βούβρωστις C. 102.
 Βουγενής F. 230.
 Βουκεραῖς F. 17.
 Βουκολεῖσθαι D. 101. Del.
 176.
 Βουλευτὸς θάνατος L. P. 38.
 Βούλομαι E. 14. 6.
 Βουπάλειος F. 90.
 Βούπεινα C. 24.
 Βούρα Del. 102.
 Βούς. E. 14. 6. 47. 3. F. 479.
 βός D. 254. F. 309. βούν
 F. 85. βών C. 109. βόες
 D. 157. 175. βούων A. 91.
 F. 46. 214. βουσίη F. 1. C.
 21. 77. 136.
 Βούσσοος F. 46.
 Βουχέτιον F. 156. 1.
 Βράχειν Del. 140.
 Βραχίον F. 181.
 Βραχύς καιρός E. 8. 3.
 Βραχυσυλλαβίη E. 9. 6.
 Βρέμειν Del. 144.
 Βρένθιον F. 495.
 Βρέννος F. 443.
 Βρέτας D. 238. 248.
 Βρέφος A. 50. C. 100. F. 28.
 Βρίλλητος F. 185.
 Βριτόμαστις D. 190.
 Βρόντης D. 75.
 Βρωσειν F. 435.
 †Βύνη F. 172.
 Βρώσκειν J. 49.
 Βυθός C. 89. F. 37. 2.
 Βυσσόθεν Del. 127.
 Βωλώ C. 33.
 Βωμός A. 60. 61. 79. D. 38.
 199. 261. 267. Del. 312.
 321. L. P. 62.
 Βωνίτης F. 157.
- Γ.
- Γαῖα J. 29. A. 75. Del. 62.
 207. 270. E. 27. 2. F. 160.
 488.
 Γαιοδότης F. 158.
 Γάλα E. 53. 1.
 Γαλάται Del. 184.
 Γαληναίη E. 5. 5.
 Γάλως D. 135.
 Γαμείσθαι Del. 240.
 Γάμος A. 14. D. 138. 265.
 Del. 38. C. 78. E. 1. 3. F.
 196.
 Γανυμήδης E. 55. 3.
 Γάρ E. 64. 1. 69. 5. 71. 3.
 Γαστήρ Del. 189. C. 89. F.
 490.
 Γαῦδος F. 39. 1.
 Γαῦλος F. 217.
 Γέ E. 67. 3.
 Γέγειος F. 103. 1. 252.
 Γείσθεν F. 509.
 Γείτων D. 57. Del. 50. 180.
 290. E. 73. 5. F. 113. 143. 2.

- *Γέλα F. 361.
 Γελαῖν D. 28. 149. E. 74. 2.
 F. 418.
 Γελαστὺς Del. 324.
 Γενάρχης F. 36.
 Γενεῆ J. 36. E. 1. 4. 13. 2. 65.
 2. F. 192.
 Γενέθλη D. 130. F. 108. 2.
 145. 3.
 Γενέθλιον οὐδας Del. 51. ἕξνος
 Del. 262.
 Γενειάς D. 26.
 Γενειήτης D. 90.
 Γένοιον Del. 110. L. P. 75.
 Γενέτης E. 22. 2.
 Γενῆ F. 241.
 Γένος J. 5. A. 73. D. 133.
 Del. 109. 166. 256. C. 199.
 F. 53. 2. 292. 509.
 Γέντον F. 309.
 Γέρας L. P. 120.
 Γεραίστιος Del. 199.
 Γεργεριμὸς F. 50. 1.
 Γέρων D. 126. Del. 71. 304.
 E. 1. 3. F. 11. 1. 86. 3.
 Γεροντικὸν ὄπλον E. 1. 7.
 Γεωμόρος J. 74.
 Γῆ A. 108. E. 19. 1. 44. 3. F.
 230. γῆς εἶναι τὰ δεινὰ τῶν
 θηρίων F. 376.
 Γηγενεῖς L. P. 8.
 Γηλεχῆς Σεράπων Del. 286.
 Γῆρας E. 45. 6. 69. 1.
 Γηράσκειν F. 11.
 Γηροκομεῖν E. 53. 2.
 Γήραγος F. 58.
 Γίγας Del. 142.
 Γίγνεσθαι E. 9. 4. F. 119. 1. 142.
 2. γίγνεο E. 27. 4. γέγονας
 E. 31. 2. F. 133. 2. ἐγείναιο
 L. P. 105. γείνατο A. 103.
 C. 58. γεινάμενος F. 171.
 γενόμεν E. 41. 3. γένετο J.
 93. C. 101. γέντο J. 50. C.
 44. ἐγένετο χωρὶς L. P. 59.
 Del. 147. ἐγένοιτο A. 40.
 Del. 295. E. 18. 1. 41. 5.
 44. 4. F. 47. 2. 106. 3. γεί-
 νεο Del. 214. γένοιτο D. 109.
 L. P. 103. E. 9. 5. γένωμαι
 E. 5. 7. γενέσθαι J. 6. L. P.
 117. γεινόμενος D. 23. γε-
 νησόμεθα F. 70. 4.
 Γινώσκειν E. 57. 3. 60. 2. γγούς
 L. P. 38. γνωστέται L. P.
 123. ἔγγων E. 31. 2. 5. ἔ-
 γnows F. 492.
 Γλαρίς F. 159.
 Γλαῦκος E. 51. 2.
 Γλυκερὸς L. P. 99. γλυκερά
 ὄψ E. 49. 7.
 Γλυκὸ κηρίον J. 49. γλυκὺς μα-
 ζῆς Del. 214. F. 114. 1.
 Γλυκύμαλον C. 29.
 *Γλύφανον F. 105.
 Γλώσσα F. 104. 4. 253.
 Γλωχίν Del. 235.
 Γναμπτὸν ἔδος Del. 315.
 Γνησίη κρέιυσα Del. 220.
 Γνώμη F. 94. 2.
 Γνωτὸς J. 58.
 Γοεραὶ ἀηδενίδες L. P. 94.
 Γονεὺς D. 5. C. 73.
 Γόνος C. 24.
 Γόνου D. 4. 11. 75. C. 132. F.
 420.
 Γορτυνίς D. 180.
 Γοῦν L. P. 84. E. 68. 5.
 †Γράειν F. 200.
 Γραῖα F. 370.
 Γραικὸς F. 104. 4. 160.
 Γράμμα E. 6. 4. 24. 4. F. 71.
 11. 101. 2. 242. 441.
 Γραῦις F. 326. γρήες F. 294.
 γρηῖς E. 41. 2. 70. 1. γρηῖς
 F. 485.
 Γράφειν F. 70. 2. ἐγράψατο
 φωνὰν Νέμεσις C. 57.
 Γυῖον D. 159.
 Γυῖος D. 177.

- Γύνη J. 13. C. 5. 11. F. 130.
 184. γυναικὸς A. 24. Del.
 96. E. 57. 1. γύναι L. P. 97.
 103. γυναιῖνες D. 21. 126.
 C. 1. F. 157. 235. 475. γυ-
 ναικῶν E. 41. 4. F. 131. 1.
 Γυμνάζειν F. 98.
 Γυμνὸς μαζὸς D. 214. L. P.
 53.
- Δ.
- Δάειν. δῆεις E. 11. 3.
 Δάεσθαι A. 45.
 Δαίεσθαι E. 52. 3.
 Δαιμόνιος δῆρ A. 99.
 Δαίμων L. P. 65. 81. C. 32.
 E. 31. 3. F. 91. 235. δαίμο-
 νος L. P. 114. δαίμονι F. 137.
 2. δαῖμονα E. 15. 1. 44. 5.
 δαῖμον J. 44. D. 86. 173.
 L. P. 41. δαίμονες L. P. 86.
 F. 36. δαίμονας E. 16. 1.
 Δαινύειν εἰλαπίνας C. 84.
 Δαιούμενος F. 47. 2.
 Δαῖς, δαιτὸς C. 55. 64. 70.
 115.
 Δαῖς F. 243. 470.
 Δαιτύμων F. 71. 6.
 Δακετὸν F. 161.
 Δάκος D. 84.
 Δάκρυ E. 2. 1.
 Δάκρυον Del. 121. L. P. 68. C.
 18. F. 273.
 Δακρυόεις πέτρος A. 22.
 Δακρυόειν E. 61. 3. F. 363.
 Δαχρυχέειν C. 80.
 Δάμασος F. 154.
 Δαμάτῃρ C. 2. 8. 37. 41. 50.
 58. 71. 116. 119.
 Δᾶμος L. P. 39.
 Δαμοσία ἀρήγεια C. 44.
 Δανάκη F. 110. 4.
 Δαναοὶ L. P. 142.
- Δαναὸς L. P. 48. F. 105. 4.
 230.
 Δάνος E. 50. 2.
 Δανὸν ξύλον F. 289.
 Δαρδανία F. 397.
 *Δασπλῆς Del. 125.
 Δάφνη Del. 94. F. 92. 2.
 Δάφνις B. 23. 3.
 Δάφνινος ὄρηξ A. 1.
 †Δαψιλῆς Del. 125.
 Δεδόικω E. 48. 9.
 Δεῖδω D. 61. Del. 220. δέδοικα
 E. 45. 5.
 Δεῖελον F. 190.
 Δειλαῖος C. 83. 93. C. 100.
 F. 151.
 Δεῖλαρ F. 458.
 Δειλὸς βασιλεὺς D. 255. δειλῆ
 ἀλετρὶς Del. 241. L. P.
 89.
 Δεινὸν ὑπογλαύσσειν D. 54.
 ἐπιβρωμᾶν Del. 56. δεινὸν
 ῥέζειν E. 27. 1.
 Δειπνεῖν L. P. 115.
 Δειπνιαὸς F. 32.
 Δέκα D. 33. 34. C. 36. F.
 238.
 Δεκάς E. 47. 2.
 Δεκάτευμα E. 40. 4.
 Δεκατηφόροι ἀπαρχαὶ Del.
 278.
 Δέκατος E. 47. 2.
 Δεκάφουια F. 162.
 Δεκελειόθεν F. 234.
 Δελφίδες Del. 177.
 Δελφὸς λαὸς A. 97. F. 220.
 450
 Δελφύνη F. 364.
 Δέμειν A. 61. 76. E. 40. 2. F.
 271.
 Δέμνιον Del. 248.
 Δένδρεον C. 27. 38. 42. 47. F.
 49.
 Δεξάμενος Del. 102.
 Δεξιὸς Διὶ ἴσται A. 28. οἰκι-

- στῆρ A. 66. δαίμων C. 32. Διακριδὼν Del. 57.
 γνώμη F. 94. 2. Διάκτορος F. 164.
 Δεξιτερός ὤμος D. 214. Διαμετρεῖν πόλιος A. 54. D. 36.
 Δέον L. P. 127. Διανέμειν J. 61.
 Dextras jungendi mos F. 8. Διαπλοῦν Del. 288.
 Δέρα D. 92. Διαπρυσίη ὀλολυγή Del. 258.
 Δέρμα F. 211. Δίασμα F. 244.
 Δέσποινα F. 126. 1. Διατμήσσειν F. 48. 2. 115. 1.
 Δεσπότης Del. 239. Διατρέχειν L. P. 23.
 Δεσποτικά χεῖρ C. 63. Διαυγῆς χαλκός L. P. 21.
 Δεύεσθαι A. 50. Δίαυλος L. P. 23.
 Δεῦρο E. 66 3. Διαφαινομένη δίνη L. P. 20.
 Δεῦτε F. 86. 1. Διδάσκειν D. 217. L. P. 37.
 Δεύτερον A. 72. D. 120. Del. E. 50. 6. διδάσκεσθαι C. 22.
 287. F. 128. 2. ἐδίδαξε E. 62. 4.
 Δέχομαι E. 35. 2. ὄπλα D. Δίδυμα F. 36.
 142. Del. 285. δέχεσθε. Διδύμη E. 13. 2.
 Ζεὸν L. P. 137. ἔδεκτο D. Διδυμητόκος A. 53.
 109. F. 491. ἐδέχοντο Del. Δίδυμον κακὸν E. 21. 4.
 154. 223. δέκεσθαι Del. Δίδωμι E. 38. 2. δίδωσι F. 95.
 111. δέξαι ἄγαλμα E. 34. 2. 2. διδάσιν F. 189. διδοῦσι
 δεξάμενος δόμῳ E. 6. 2. δει- F. 179. δίδου J. 94. 96. δι-
 δέχαται L. 32. δειδεγμένος δοι E. 5. 11. διδοῦς τινα Μού-
 F. 138. 2. σαις E. 51. 1. ἔδωκε D. 93.
 Δῆ D. 202. Del. 189. L. P. 7. 206. F. 106. 1. δῶκέ J. 33.
 F. 93. 101. 105. 2. L. P. 133. C. 19. δῶκας J.
 Δηϊώνη F. 48. 2. 81. δὸς D. 6. 8. 13. 15. 18.
 Δηλιάς νύμφη Del. 256. 269. δοίη D. 74. δοῦναι F. 310.
 323. δώσειν τείχεα βασιλεῦσιν A.
 Δῆλιος φοῖνιξ A. 4. 66. D. 32. L. P. 127. 128.
 Δηλίτης F. 30. C. 134. ἔδοσαν E. 51. 2. δώ-
 Δῆλος Del. 2. 4. 8. 9. 24. 27. σω F. 239.
 40. 251. F. 9. Δειδόμενος Del. 191.
 Δημήτηρ E. 40. 1. 41. 1. Διερός J. 25. A. 23. F. 245.
 Δημοδίκη E. 57. 2. Διέρχεσθαι L. P. 64. C. 27.
 Δήμος F. 95. 1. Διέχειν J. 64.
 Δῆν Del. 216. Δίζομαι J. 16. E. 11. 1. 3. 17.
 Δηναῖος αἰιδός J. 60. 2. 66. 1.
 Δηῶ A. 109. C. 18. 132. Δίη F. 163.
 Διά D. 244. Del. 105. 211. Διηγεῖς F. 158.
 L. P. 97. E. 33. 3. 44. 2. Διθύραμβος E. 49. 2.
 Διαβαίνειν C. 13. Δίπστημι J. 31.
 Διάδροχος μαστός Del. 48. Δικάσπολος Ζεὺς J. 3.
 παῖς E. 68. 2. Δίκη J. 82.
 Διαθλίθειν F. 61, 1. Δίκορος F. 246.

- Δικταΐαι Μελίαι J. 47. Δικταΐον
 ὄρος D. 199. Δικταΐαι δρύες
 E. 23. 3.
 Δικταΐος J. 4.
 Δίκτυον D. 197.
 Δίκτυνα D. 198.
 Δίκων E. 10. 1.
 Δίνα L. P. 20. Del. 135.
 Δινδυμήνη E. 41. 2.
 Δίνεσθαι F. 51.
 Διόκλης E. 30. 1.
 Διοκλείδης E. 18. 2.
 Διομήδης L. P. 35.
 Διονυσίας E. 49. 3.
 Διόνυσος C. 71. 72. E. 9. 1.
 45. 2. 51. 5. F. 374. 171 (4)
 Δῖος, δῖα γυνή L. P. 97. 103.
 E. 71. 5.
 Διόσθυος F. 510.
 Διοσκουρίδης F. 192.
 Διοφῶν E. 15. 4.
 Διπλός E. 51. 4.
 Δίρη Del. 76.
 Δῖς L. P. 22. 23.
 Δῖς, διός J. 79. 93. D. 141.
 165. Del. 38. 215. 248.
 L. P. 135. E. 65. 2. 5. F.
 108. 1. 198 Δὶ A. 28. Del.
 56. 212. F. 82. 1.
 Δίσκος C. 85.
 Διφᾶν E. 32. 2. F. 165.
 Δίφρος J. 67. D. 111. 150.
 182. L. P. 65. F. 502. δι-
 φῶρα D. 135.
 Δίχα J. 31. F. 146. 1.
 Διχρостаσίη D. 133.
 Διφαλέος J. 27. διφαλέη ἄμ-
 πωτις Del. 130.
 Διψῆν ἀφατόν τι L. P. 77.
 Διῶκειν E. 32. 5. διῶξαι D. 94.
 Διωκτὺς D. 194.
 Διωλύγιος F. 111. 1.
 Διώνυσος F. 171.
 Δοιή J. 5.
 Δοιός E. 1. 3. F. 120. 1.
 Δοκέω E. 46. 2. 48. 5.
 Δοκός F. 100.
 Δολιχή, νῆσος D. 187.
 Δολιχός E. 12. 2. F. 126. 3.
 Δόμος D. 168. C. 55. 111. E.
 6. 1. 21. 6.
 Δόναξ F. 166.
 Δορκαλῖς E. 32. 2.
 Δόρξ L. P. 91.
 Δούλα C. 96. L. P. 47.
 Δοῦλος Del. 226.
 Δοῦπος D. 54.
 Δοῦρυ Del. 137. E. 71. 5.
 Δράγμα Del. 283. C. 20.
 Δράμα E. 62. 4.
 Δράσσεσθαι D. 76. 92. οἴκου
 E. 1. 14.
 Δρηστῖς E. 43. 5.
 Δρομεύς F. 498.
 Δρόμος Del. 75. L. P. 111.
 F. 141. 2. 456.
 Δρυμὸς L. P. 116.
 Δρύοψ p. 219. 26. F. 410.
 Δρῦς D. 120. 121. 159. 192.
 Del. 81. 83. 84. E. 23. 3.
 Δύη F. 302. 1.
 Δυθμή C. 10. F. 465.
 Δυμάνη F. 369.
 Δύμη F. 73.
 Δῦναι ἔδν F. 106.
 Δυνάμαι A. 28. 87. Del. 226.
 C. 10. F. 131. 2.
 Δυνατόν F. 137. 1.
 Δύνειν ἔσω κόλπους D. 71. δύ-
 νειν ἐς οὐατα E. 26. 4.
 Δύνεσθαι. ἐφίπων δυναμένων E.
 19. 6. ἡελίου δυναμένου E.
 21. 2.
 Δύπηγος F. 167. 1.
 Δυσαῆς κρυμὸς D. 115. δυσα-
 εῖς ἐσχατιαὶ Πίνδου Del. 138.
 Δυτέρως E. 42. 6.
 Δυσήροτος Δῆλος Del. 268.
 Δυσμενῆς Del. 182.
 Δυσοιώνιστος p. 219. 15.

- **Δυστοκία* Del. 242.
Δυστυχίη E. 69. 2.
Δύω D. 233. Del. 61. C. 94.
δύο D. 90.
Δυώδεκα C. 70.
Δωδέκακισ F. 502.
Δωδεκέτη E. 20. 1.
Δωδών F. 306.
Δωδώνη F. 24.
Δωδώνηθε Del. 284.
Δῶμα J. 61. D. 68. C. 64.
Δωριεύς A. 88.
Δώριος E. 49. 7.
Δῶρον E. 30. 1. 40. 3. 51. 3.
Δῶτωρ J. 91. 92.
- E.
- "**E** J. 13. D. 217. Del. 13. F. 41. 1.
Ἐάδοτα τέθμητα C. 19.
Ἐαρ C. 122. F. 201.
Ἐά D. 8. 154. *ἔασεν* C. 62.
εἶα E. 43. 4.
Ἐάων δῶτορ J. 91.
Ἐβδομάκις Del. 251.
Ἐβδομάτος F. 145. 1.
Ἐβδομος F. 145. 2. 3.
Ἐγγύθι J. 43. A. 58.
Ἐγείρειν A. 63. Del. 312. F. 84. 213. 273. 278. *ἔγρετο* F. 206.
Ἐγκατατίθεσθαι D. 229.
Ἐγκέλαδος F. 382.
Ἐγκλᾶν μενοινήν J. 90.
Ἐγκρασίχολος F. 38. 1.
Ἐγκυτῆ F. 311.
Ἐγγεῖν E. 30. 1.
Ἐγχος F. 444.
Ἐγώ A. 70. D. 30. 83. 84. 186. Del. 122. 132. L. P. 98. E. 5. 1. 30. 4. 42. 1. 51. 3. 59. 1. 67. 1. 4. F. 83. 106. 1. 109. 141. 1. 229. 297. *ἔμου* F. 165. *μου* E. 66. 3. *ἔμειο* Del. 97. 124. 151. 182. 247. 268. C. 199. *ἔμεθεν* L. P. 120. *ἔμοι* A. 70. D. 9. 10. 136. 137. Del. 185. C. 118. E. 9. 6. 12. 2. 14. 2. 46. 4. 51. 6. 69. 5. *ἔμιν* C. 116. F. 114. 1. 121. 2. 126. 3. 180. *ἔμὲ* D. 154. Del. 204. L. P. 80. E. 51. 1. 55. 1. *μὲ* E. 58. 1. 59. 1. 2. F. 71. 4. 95. 1. 164. 191. 217. *ἡμεῖς* E. 18. 1. *ἄμμες* C. 127. *ἡμῖν* E. 48. 7. F. 84. 143. 2. *ἄμμιν* D. 186. Del. 171. *ἄμῖν* C. 122. *ἡμᾶς* E. 39. 4.
Ἐδέθλιον A. 61. Del. 228.
Ἐδεθλον A. 71.
Ἐδειν D. 89. 165. C. 12. 89. *ἔδεσθαι* F. 128. 1.
Ἐδεσμα D. 148.
Ἐδνον F. 193.
Ἐδος D. 57. Del. 311. F. 105. 4.
Ἐδρανον F. 195.
Ἐδρη D. 168. Del. 90. 233.
Ἐείκοσι C. 34.
Ἐέρση A. 81.
Ἐξεσθαι F. 285. *εἴσαο* J. 67. Del. 309. E. 34. 1. 40. 4. F. 76.
Ἐθειρα A. 38. Del. 302. E. 49. 4. F. 308.
Ἐθελημὸς D. 31.
Ἐθέλειν D. 26. Del. 4. 195. L. P. 52. 78. 113.
Ἐθος L. P. 36.
Εἰ E. 68. 4.
Εἰαμενῆ D. 193.
Εἶαρ A. 80. F. 247.
Εἰ δ' ἄγε D. 81. E. 1. 5.
Εἶδαρ D. 89. C. 94.
Εἶδος F. 124. 1.
Εἶδειν J. 78. *εἴσαι* Del. 221.

- E. 22. 4. D. 35. εἴσεται Del. 170. οἶδα Del. 123. E. 34. 1. 43. 1. 6. F. 241. οἶδε E. 5. 11. 15. 1. 326. οἶσθα Del. 225. F. 137. 1. ἤδεα F. 207. εἴσατο *similis fiebat*. C. 44.
- Εἶδεν *χορὸν* A. 92. L. P. 78. 88. C. 60. E. 15. 4. 19. 2. 44. 2. 52. 4. F. 124. 1. 135. 2. 176. 233. ἴδον D. 51. Del. 44. E. 22. 5. ἴδε A. 10. 89. Del. 81. C. 98. ἴδη A. 10. L. P. 52. 53. 113. ἴδωσι Del. 179. ἰδεῖν D. 63. L. P. 102. F. 195. ἰδοῦσα E. 21. 6. F. 168. ἰδύμαν E. 46. 1. ἰδέσθαι L. P. 109. C. 24.
- Εἶδος F. 124.
- Εἰδύλις F. 451.
- Εἰδώλιος p. 219. 31.
- Εἴδωλον E. 69. 2.
- Εἰκάς E. 48. 2.
- Εἰκάϊος F. 232.
- Εἰκάζειν E. 45. 6.
- Εἰκάτι C. 70.
- Εἴκοσι D. 15. E. 48. 4. 59. 1.
- Εἴκειν J. 63. 85. D. 52. Del. 175.
- Εἰκὼν E. 39. 3.
- Εἰλαπίνα C. 65. 84.
- Εἰλαπιναστῆς C. 87.
- Εἰλείθουια J. 12. Del. 132. E. 56. 1.
- *Εἶλη F. 124.
- Εἰ μὴ E. 67. 3.
- Εἶσαι E. 5. 9. 6. 1. ἔμμι F. 117. 2. ἔσσι J. 9. E. 4. 1. 16. 1. ἔσσι A. 30. Del. 166. 191. 245. E. 45. 1. 46. 6. 48. 7. F. 116. 2. 145. 2. 3. 180. ἔμεν F. 294. ἔσσε L. P. 86. ἔην Del. 49. ἔσκον J. 11. D. 47. F. 53. 2. 127. 2. 131. 225. ἦα F. 342. ἦιες D. 87. ἦς L. P. 78. ἔσαν J. 43. D. 105. L. P. 73. C. 28. ἦεν J. 19. ἦσαν J. 60. ἦσθα E. 65. 2. F. 105. 2. ἔσομαι J. 93. D. 37. E. 11. 2. ἔσομαι Del. 273. ἔσση D. 39. ἔσσεται D. 138. Del. 98. 152. L. P. 111. εἶην A. 52. D. 104. 136. 137. 178. C. 117. ἔοι J. 1. F. 108. 3. ἔμεναι Del. 216. ἔων J. 24. 57. 58. D. 72. οὔσα E. 54. 2. εὔσα L. P. 69. ἔσσόμενος L. P. 121. E. 53. 3.
- Εἶν D. 37. E. 4. 2. F. 209.
- Εἶναετίζεσθαι D. 179.
- Εἶναλία νῆσος Del. 32. 154. φώκη. Del. 243.
- Εἶνάτερες D. 135.
- Εἶνατή F. 168.
- Εἴνεκα D. 175. Del. 129. 151. 244.
- Εἴνεκεν F. 286.
- †Εἵνετῆς νύμφη D. 14. 43.
- Εἶπερ C. 98.
- Εἶρηνη C. 137. E. 61. 2.
- Εἶργειν Del. 60. F. 149.
- Εἶρειν F. 140. 2.
- Εἶρην F. 497.
- Εἶσμενος F. 140.
- Εἶς. ἐνὶ Del. 192. ἔνα D. 33. 91. Del. 75. ἐν E. 62. 4. F. 287.
- Εἶς E. 71. 6.
- Εἶσαιεῖν J. 54.
- Εἶσαναβαίνειν F. 19. 2.
- Εἶσέτι D. 77. Del. 189.
- Εἰσέρχεσθαι D. 220.
- Εἰσκυλῖειν Del. 33.
- Εἰσόκε Del. 150.
- Εἰσπνήλλης F. 169.
- Εἰστίθεσθαι F. 106. 6.
- Εἶσω Del. 59.
- Εἶτε E. 42. 2.
- Ἐκ E. 68. 3.
- Ἐκαβολία L. P. 112.

- Ἐκάεργος A. 11. Ἐκαέργη Del. 292.
 Ἐκάς A. 2.
 Ἐκάστος C. 14. E. 48. 7.
 Ἐκατι E. 49. 12.
 Ἐκατόν C. 77.
 Ἐκβαίνειν Del. 285.
 Ἐκβολα λύματα δαιτὸς C. 115.
 Ἐκγόνα φυταλιᾶς L. P. 26.
 Ἐκθύεσθαι F. 286.
 Ἐκείνος J. 44. A. 10. 39. D. 180. Del. 295. 315. E. 15. 3. 18. 3. 26. 1. 41. 5. F. 89. 219.
 Ἐκεῖτε E. 42. 5.
 Ἐκηβολή A. 98. L. P. 112.
 Ἐκθόρω Del. 255.
 Ἐκκενῶν F. 424.
 Ἐκκεραΐζειν ἰσρὸν C. 50.
 Ἐκκόπτειν νόσον E. 48. 6.
 Ἐκλύειν L. P. 10. F. 136. 1.
 Ἐκνήφιας F. 35.
 Ἐκούσιος E. 48. 3.
 Ἐκπαγλον σεβίζεσθαι Del. 247.
 Ἐκπίπτειν E. 3. 7.
 Ἐκτελείσθαι F. 212.
 Ἐκτός A. 73. F. 71. 5.
 Ἐκφέρειν παῖδας Del. 57.
 Ἐκφεύγειν E. 51. 2.
 Ἐκῶν E. 44. 1.
 Ἐλαίη Del. 262. 322. F. 93. 2.
 Ἐλαϊον A. 37. L. P. 29.
 Ἐλαύνειν εἰς οἶκον D. 141. L. P. 63. ἔλα τὴν κατὰ σαυτὸν. E. 1. 12. 16. ἐλάσσαις. L. P. 141. ἤλασε ποδὶ. A. 106. ἤλασε κάπρος. C. 81. ἤλασα F. 150.
 Ἐλαυνόμενος F. 263.
 Ἐλαφηβολή D. 262.
 Ἐλαφος D. 17. 96. 100. 167. 245.
 Ἐλαφρίζειν Del. 115.
 Ἐλαφρὸς J. 29. D. 1. F. 11.
 Ἐλαχὸς F. 349.
 Ἐλεγος F. 121.
 Ἐλεΐα p. 219, 29.
 Ἐλέγχειν Del. 88. ἐλέγχει ἕξετασις φίλον E. 62. 3.
 Ἐλεεῖν τινα L. P. 95.
 Ἐλεγμοσύνη Del. 152.
 Ἐλείθουα Del. 257. C. 131.
 Ἐλελίξειν Del. 137.
 Ἐλένη D. 232.
 Ἐλεος E. 73. 4.
 Ἐλευσις C. 31.
 Ἐλίκη Del. 101.
 Ἐλικῶν Del. 82. L. P. 90.
 Ἐλικωνίς κράνα L. P. 71.
 Ἐλικώτατος F. 290.
 Ἐλινύειν C. 47. F. 248.
 Ἐλίσσειν Del. 13. εἴλισσεν F. 242. ἐλίξαι Del. 321. ἐλιχθεῖς Ἰνωπὸς Del. 263. ἐλισσόμενος διὰ Τεμπέων Πηγνεῖος Del. 105.
 Ἐλκειν A. 108. D. 93. E. 43. 4. F. 156. 275.
 Ἐλκος E. 44. 1.
 Ἐλλαγχάνω Del. 97. Fr. 123. 164.
 Ἐλλάς E. 8. 4.
 Ἐλλειν F. 121. 1. 292.
 Ἐλλερος F. 434.
 Ἐλλήγες Del. 172. F. 443.
 Ἐλλοπιεύς Del. 20.
 Ἐλλοφόνος D. 190.
 Ἐλπίς E. 20. 2. F. 134. 2.
 Ἐλπειν D. 221.
 Ἐμβάλλειν χαλινὰ D. 112. Del. 135. παῖδα κόλποις Del. 265. λιμὸν C. 67. ῥυηφεινήν F. 84.
 Ἐμβαίνειν. ἐμβεβαῶς τάσφω E. 67. 4.
 Ἐμμάσσεσθαι τινὶ ὄργην D. 124.
 Ἐμὸς L. P. 56. E. 14. 5. 47.

3. 4. F. 111. 3. ἐμῆ F. 177. Ἐνθεν J. 11. 44. D. 42. 98.
 ἐμῆς E. 66. 3. ἐμῶ A. 26. Del. 253. 314. F. 32.
 F. 100. ἐμῆν A. 64. F. 51. Ἐνθόρω D. 196.
 ἐμὸν Del. 96. 116. C. 55. Ἐνῆ A. 23. 77. D. 47. 138.
 E. 22. 1. 51. 6. F. 49. 2. 142. 170. 172. C. 55. 61.
 ἐμαὶ D. 175. Del. 82. C. 64. 91. 111. 114. E. 1. 10.
 101. 104. ἐμὰ E. 59. 3. ἐμοῖς 19. 1. 41. 6. F. 101. 1.
 J. 69. C. 56. ἐμοῦς F. 136. 1. Ἐνιαύσιος χορὸς D. 266.
 Ἐμπα E. 13. 3. Ἐνιαυτὸς F. 20. 87. 145. 5.
 Ἐμπαλιν J. 83. Del. 209. Ἐνιδρύνεσθαι D. 69.
 Ἐμπεδὸν L. P. 136. Ἐνιέναι D. 117. C. 21.
 Ἐμπελάτειρα F. 170. Ἐνικρύπτειν F. 157.
 Ἐμπέραμος J. 71. Ἐνιπλέκειν Del. 29.
 Ἐμπεράμω L. P. 25. Ἐνίσπειν F. 104. 3.
 Ἐμπῆς Del. 94. Ἐνιστηρίζεσθαι D. 13.
 Ἐμπλεος F. 181. Ἐνιψᾶσθαι F. 121. 1.
 Ἐμπλην Del. 73. Ἐννα C. 15. 31. F. 146. 3.
 Ἐμπορος Del. 317. E. 19. 3. Ἐννάεσθαι Del. 15.
 Ἐμπυρον L. P. 107. Ἐννέα D. 193. Del. 93. C. 82.
 Ἐν D. 138. 139. 140. C. 54. F. 182.
 E. 46. 3. 49. 8. Ἐννεάμυκλος F. 180.
 Ἐνδείσθαι Del. 253. Ἐννεσίη D. 108.
 Ἐνδέξιος J. 69. E. 9. 3. Ἐννότιος F. 350.
 Ἐνάγειν F. 499. Ἐνόπλιον ἀρχήσασθαι D. 241.
 Ἐνδιος C. 39. F. 167. ἐλελίξειν Del. 137.
 Ἐνδοθε Del. 42. 222. E. 66. 3. Ἐντεα A. 19. Del. 64. E. 71.
 F. 106. 4. 3.
 Ἐνδοῖ C. 76. Ἐντελῆς L. P. 131.
 Ἐνδόμυχος Ἐρυσίχθων C. 87. Ἐντίθεσθαι Del. 54. F. 458.
 Ἐνδρομῆς D. 16. Del. 238. Ἐντύνεσθαι A. 8.
 Ἐνδυτὸν A. 31. Ἐνυάλιος E. 71. 1.
 Ἐνεῖμι F. 116. 1. Ἐνυδρίας F. 35.
 Ἐνεκα F. 110. Ἐνω Del. 276.
 Ἐνεκεν F. 53. 2. 110. 1. Ἐξαιρεῖσθαι J. 73. Del. 259.
 Ἐνέπειν D. 86. 158. Del. 205. Ἐξαι F. 120. 1.
 F. 104. 486. † Ἐξάλλεσθαι C. 88.
 Ἐνστηρίζεται πόντῳ νῆσος Del. Ἐξανέναι Del. 207. E. 66. 4.
 13. Ἐξαπιναῖος J. 50.
 Ἐνέτη F. 149. Ἐξαπίνης A. 5. D. 103. Del.
 Ἐνέχεσθαι D. 202. 116. C. 61.
 † Ἐνήριθμος F. 127. 2. Ἐξαρχος Del. 18.
 Ἐνθα J. 15. A. 112. D. 96. Ἐξιέναι Del. 214. L. P. 1. 2.
 142. Del. 68. 194. F. 111. 33. 42. 55.
 1. Ἐξελαύνειν L. P. 6. 141.
 Ἐνθάδε E. 17. 4. 20. 2. 61. 1. Ἐξέρειν F. 67. 4.

- Ἐξερρέειν Del. 127.
 Ἐξέτασις E. 62. 3.
 Ἐξέτι A. 46. 103. Del. 275.
 Ἐξήκοντα D. 13. L. P. 23. C. 130.
 Ἐξότε A. 47.
 Ἐξοχα D. 184. 189. F. 448.
 Ἐξοχος F. 197.
 Ἐός A. 89. E. 61. 3. F. 11. 49. 108. 420.
 Ἐορτή F. 280. p. 224. 3.
 Ἐπάγειν A. 51.
 Ἐπαίδειν Del. 251.
 Ἐπαινέειν E. 27. 3.
 Ἐπαίττειν Del. 67.
 Ἐπακουός F. 236.
 Ἐπακτήρ J. 77.
 Ἐπαοιδῆ E. 48. 1.
 Ἐπαύλιον F. 131. 4.
 Ἐπαυτεῖν A. 101.
 Ἐπεῖ J. 5. 15. 21. 79. A. 16. 28. D. 180. Del. 37. 74. 78. 119. 153. 157. 164. 201. 259. 290. L. P. 104. 121. 132. C. 60. 78. E. 72. 4. F. 119. 1.
 Ἐπείγεσθαι D. 49.
 Ἐπεῖναι E. 16. 2.
 Ἐπειπεῖν E. 38. 1.
 Ἐπειτα E. 69. 6.
 Ἐπερείδειν τινὶ πτερόν Del. 234.
 Ἐπέρχεσθαι Del. 154. L. P. 116. E. 50. 1.
 Ἐπεσθαι A. 54. Del. 77. 199. C. 62. F. 275.
 Ἐπέσθειν E. 50. 1.
 Ἐπέχειν Del. 51.
 Ἐπετήσιος τελεσφορῆ A. 77.
 Ἐπήκοος E. 51. 5.
 Ἐπος E. 28. 3.
 Ἐπί J. 42. 49. 62. 63. A. 17. 29. 36. 78. 100. 104. 108. D. 41. 42. 48. 55. 58. 61. 67. 71. 87. 88. 93. 97. 99. 100. 114. 120. 121. 126. 128. 131. 148. 153. 157. 168. 178. 252. Del. 63. 66. 87. 103. 114. 146. 157. 172. 185. 234. 254. 255. L. P. 38. 60. 61. 63. 64. 71. 93. C. 10. 11. 15. 75. 76. 92. 96. E. 2. 6. 8. 1. 3. 19. 1. 25. 1. 2. 49. 2. 11. 53. 3. 61. 2. 68. 5. 69. 5. F. 11. 3. 13. 1. 26. 1. 70. 3. 71. 7. 104. 4. 105. 1. 107. 1. 110. 2. 122. 1. 130. 1. 138. 1. 151. 173. 182. 237. 308.
 Ἐπίβαθρον Del. 22. F. 110. 3.
 Ἐπιβαίνεσθαι L. P. 65.
 Ἐπιβάλλειν E. 2. 6.
 Ἐπιβάλλεσθαι Del. 68. C. 90.
 Ἐπιβλέπειν F. 126. 2.
 *Ἐπιβριμάσθαι Del. 56.
 Ἐπιγινώσκειν E. 16. 1.
 Ἐπιδαίσιος J. 59.
 Ἐπιδείκνυται A. 89. 98.
 Ἐπιδημεῖν A. 13.
 Ἐπίδημος D. 226.
 Ἐπίδρομος Del. 12.
 Ἐπιένυσθαι F. 59.
 Ἐπιζεφύριοι F. 446.
 Ἐπιθυμητέρα D. 237.
 Ἐπίκηρος βίος E. 61. 3.
 Ἐπικληρουν D. 28.
 Ἐπίκλητος D. 218.
 Ἐπικλινης F. 312.
 Ἐπικομπάζειν D. 263.
 Ἐπικραιαίνειν D. 40.
 Ἐπικωμάζειν E. 43. 1.
 Ἐπικυδῆς E. 32. 1.
 Ἐπιλέγεσθαι D. 42.
 Ἐπιλήθεσθαι Del. 233.
 Ἐπιμαίνεσθαι C. 30.
 Ἐπὶ μέγα D. 55. 61.
 Ἐπιμέμψεσθαι Del. 163.
 Ἐπίμεστος C. 133.
 Ἐπιμίσγεσθαι D. 20. Del. 39.
 Ἐπιμῶειν E. 41. 5.
 Ἐπινέμεσθαι Del. 79.

- Ἐπινεύειν A. 4. D. 28. L. P. 104. 131. 135.
Ἐπινύχθεσθαι Del. 21. 193.
Ἐπινόσθεσθαι J. 13.
Ἐπιπλεῖν Del. 36. 53. E. 5. 3. ἐπιπλώουσα Del. 213.
Ἐπιπνεῖν Del. 318.
Ἐπιπορπίς A. 31.
Ἐπιπτύειν F. 235.
Ἐπισκέπτεσθαι Del. 43.
Ἐπίσκοπος D. 39.
Ἐπίσκυρις F. 231.
Ἐπισκωπτειν p 219. 7.
Ἐπισπᾶσθαι E. 68. 2.
Ἐπίστασθαι J. 95. C. 113. E. 17. 1. 30. 4.
Ἐπιστείξειν Del. 277.
Ἐπίτακτος F. 120. 1.
Ἐπιταῶ F. 327.
Ἐπιτίνειν F. 501.
Ἐπιτέλλεσθαι F. 187. 145. 5.
Ἐπιτιθέναι E. 67. 4. F. 177. 229.
Ἐπιτίθεσθαι C. 3.
Ἐπιτρέπεσθαι A. 43.
Ἐπιτρέχειν F. 44.
Ἐπιφθέγγεσθαι C. 1. 119.
Ἐπιφράζειν F. 264.
Ἐπιχθόνιος F. 262.
Ἐποπτεύειν Del. 62.
Ἐπος Del. 162. 238. 265. L. P. 96. E. 1. 8. 9. 6. 13. 3. 19. 5. 33. 3.
Ἐπόψιος J. 82.
Ἐπτά D. 93. F. 145. 4.
Ἐπτάκις F. 191.
Ἐπτάμυχον σπέος Del. 65.
Ἐπιπεῖν, εἶπα E. 46. 3. 47. 1. εἶπας L. P. 98. E. 3. 2. 24. 1. εἶπαν Del. 257. εἶπατε Del. 82. 109. C. 118. εἶπον F. 133. εἶπε J. 30. A. 104. Del. 133. 212. 217. C. 42. 57. L. P. 93. E. 1. 7. 2. 1. 30. 1. εἶπέ D. 186. εἶπη Del. 238. E. 32. 3. εἶπεῖν E. 29. 5. εἶπων D. 39. εἶπούσα D. 26. εἶπούσα C. 66. εἶπον A. 106. D. 103.
Ἐπωδὴ E. 48. 9.
Ἐπωρίς Del. 143.
Ἐπωνυμίη D. 205.
Ἐπώνυμος F. 139. 1.
Ἐραζε A. 40. F. 102. 1. 205.
Ἐρανος C. 72. E. 69. 2.
Ἐραῖν F. 107. 3. ἐράμενος E. 29. 3. ἐράσθης E. 56. 4. ἡράσσατο F. 240. ἤρατο E. 64. 3.
Ἐρασιζενος E. 37. 1.
Ἐράστης E. 73. 3.
Ἐρατίζειν F. 20.
Ἐργάζεσθαι νήσους Del. 32. σπονδάς E. 72. 4.
Ἐργάτις F. 77. 1.
Ἐργίνος F. 197.
Ἐργμα J. 92. 93.
Ἐργον D. 49. 245. L. P. 104. F. 105. 1. 183. 304. ἔργου F. 190. ἔργα J. 50. 66. D. 125. 156. Del. 145. L. P. 64. F. 129. 2. 305.
Ἐρεΐκη F. 485.
Ἐρέσσειν E. 5. 5.
Ἐρέτης J. 75.
Ἐρετμα F. 104. 1.
Ἐρευθος L. P. 27.
Ἐρέω Del. 94. ἐρέει L. P. 117. ἐρέουσιν E. 1. 8. F. 101. 2. ἔρηται E. 9. 3.
Ἐρημοὶ σπιλάδες Del. 243. Ericthonius F. 61.
Ἐριδαίνειν D. 262.
Ἐρίζειν A. 25. D. 7. Del. 112.
Ἐριμύκης F. 452.
Ἐρινὺς F. 207.
Ἐρις L. P. 18.
Ἐρίτιμος F. 38. 1. 2.
Ἐριφος E. 78. 6.
Ἐρφος Del. 24.

- Ἐρμᾶς E. 40. 1. 47. 3. F. 117.
 Ἐρμείης D. 69. 143. Del. 272.
 Ἐρμιονεύς F. 186.
 Ἐρνος Del. 262.
 Ἐρος E. 42. 2.
 Ἐρπειν I. P. 3. E. 41. 6.
 Ἐρπετὸν J. 13. F. 228.
 Ἐρφυλλων F. 60.
 Ἐρῤαος F. 335.
 Ἐρῤεῖν Del. 130.
 Ἐρυθρόπους p. 219. 28.
 Ἐρύκειν Del. 162.
 Ἐρυμα F. 142. 2.
 Ἐρύμανθος J. 18.
 Ἐρυμνός Del. 23.
 Ἐρυσίχθων C. 33. 66. 81. 84.
 85.
 Ἐρύειν αὐ D. 92. ἐρύσσαι κλη-
 ρον J. 62.
 Ἐρχοίς F. 107. 2.
 Ἐρχεται D. 168. ἔρχεται D.
 69. ἔρχεται βορέας ἀχλαί-
 νοισι D. 115. L. P. 137. F.
 115. 1. ἔρχηται ἐπὶ σῆμα D.
 132. Del. 288. ἔρχεο μετ'
 ἴχνια E. 1. 11. ἔρχηται F.
 67. 3. ἐρχόμενος Del. 42. F.
 167. 1. 243. ἐλεύσεται Del.
 195. ἐλεύσεται ἀμμὶν ἄεθλος
 Del. 171. ἔλθε E. 56. 1. ἔλ-
 θοι F. 301. ἔλθης E. 13. 1.
 ἔλθων E. 31. 5. 43. 5. ἦλθες
 D. 174. ἦλθε A. 36. D. 181.
 E. 8. 1. 47. 3. 64. 3. ἦλθον
 ἴουλοι J. 56. D. 261. F. 308.
 ἔνθοι C. 27. ἦνθε L. P. 8. C.
 74. 77. ἦλυθον A. 86. L. P.
 77.
 Ἐρωεῖν Del. 133. F. 249.
 Ἐρωσ A. 48. D. 191. E. 26.
 3. 32. 5. 43. 3. 45. 6. 48.
 3. 7. 71. 3. F. 116. 2.
 Ἐσάγειν F. 502.
 Ἐσακούειν L. P. 3.
 Ἐσεδεῖν E. 21. 4.
 Ἐσιῶν A. 65.
 Ἐσθίειν C. 88.
 Ἐσθλός A. 9. ἐσθλὰ ῥέζειν E.
 5. 11. ἐν ἐσθλοῖς πᾶσιν ἐγῆ-
 ροκόμει E. 53. 1.
 Ἐσοικεῖν E. 3. 1.
 Ἐσοικίζεσθαι F. 111. 4.
 Ἐσόπτεισθαι L. P. 54.
 Ἐσπέριος J. 87. F. 52. 443.
 Ἐσπερίται E. 38. 3.
 Ἐσπερος ἐσχατῶν Del. 174.
 280. 303. C. 7. 8. E. 58. 4.
 Ἐσσην J. 66.
 Ἐστήκειν A. 15.
 Ἐστία C. 108.
 Ἐσύτερον L. P. 107.
 Ἐσχατιὰ Del. 139.
 Ἐσχατος E. 28. 2. F. 67. 4.
 † Ἐσχατῶν Del. 174.
 Ἐσω J. 34. D. 71.
 Ἐταῖρος E. 62. 5.
 Ἐταῖρα D. 185. Del. 101. L. P.
 69. 95. F. 127. 1.
 Ἐτάρα J. 46. L. P. 58. 119.
 C. 56.
 Ἐταρίζεσθαι D. 206.
 Ἐτεόν Del. 83.
 Ἐτερος Del. 66. E. 1. 5. ἄτερος
 F. 90. ἐτέρου F. 133. 2. ἐτέ-
 ρω F. 222. ἐτέρῃ E. 15. 3.
 ἐτέρην Del. 143. ἐτέραν F.
 130. 2. ἐτέρων L. P. 56. F.
 293. ἐτέροισιν D. 186.
 Ἐτι J. 19. 57. A. 46. D. 5.
 14. 32. 43. 72. 93. 145. 160.
 215. 220. Del. 40. 44. 85.
 86. 91. 106. 199. 217. 273.
 289. L. P. 68. 78. 80. 90.
 C. 25. 92. E. 4. 1. 5. 9. 23.
 3. 31. 3. 42. 1. 54. 2. 55. 4.
 64. 1. F. 106. 6. 111. 3. 162.
 218. 225.
 Ἐτνος F. 178.
 Ἐτοιμον οὐας ὑποδέχθαι ἰμο-
 κλήν Del. 231.

- Ἐτοιμάζειν τινὶ θάνατον L. P. 39.
 Ἔτος C. 123. F. 121. 1. p. 218. 29.
 Εὐ J. 78. D. 130. 131. 133.
 Εὐαγής Del. 98.
 Εὐάγκεια C. 82.
 Εὐαγορία L. P. 139.
 Εὐάδε D. 183. 187.
 Εὐαίνετος E. 59. 1.
 Εὐαίον Del. 292. L. P. 117. E. 54. 3.
 Εὐάνδρος F. 107. 3.
 Εὐαντᾶν D. 268.
 Εὐβοίηθε Del. 197. 290.
 Εὐξοτος Del. 164.
 Εὐγήρωσ E. 416.
 Εὐγμα L. P. 139.
 Εὐδαίμων E. 62. 1.
 Εὐδειν Del. 236. F. 273.
 Εὐδημος E. 50. 1.
 Εὐδοξος F. 75. 3.
 Εὐεργής F. 178.
 Εὐπελία C. 135.
 Εὐφρείδης L. P. 81. 106.
 Εὐήχης Del. 296.
 Εὐθυμένης E. 16. 4.
 Εὐθύς A. 102. E. 46. 3. F. 78.
 Εὐίππος F. 112. 2.
 Εὐίστιος νῆσος Del. 325.
 Εὐκαμπὲς ἄεμμα D. 10.
 Εὐκολίνη F. 62.
 Εὐκυκλον σάκος Del. 147.
 Εὐλοχος E. 56. 2.
 Εὐμαθίη E. 51. 1.
 Εὐμειδής Ἄρτεμις D. 129.
 Εὐμήδης L. P. 37.
 Εὐμοιρος ἠΐθεος Del. 295.
 Εὐναιος F. 118. 2.
 Εὐνή E. 71. 3.
 Εὐνίς F. 108. 1.
 Εὐξιθεος E. 31. 5.
 *Ἐϋξοος F. 105.
 Εὐδομος F. 106. 2.
 Εὐορκος A. 67.
 Εὐπους Δηϊώνη F. 48. 2.
 Εὐριπος D. 188. Del. 45.
 Εὐρίσκειν C. 73. D. 99. E. 61. 2. 69. 4. F. 119. 1. εὐρεῖν E. 13. 1. εὐρετο ἐφύμνιον A. 97. Del. 323.
 Εὔρος Del. 194
 Εὐρύανασσα θεός C. 121.
 Εὐρυθέμελλον D. 248.
 Εὐρύπυλος A. 91.
 Εὐρύς Del. 66. τρίοδος E. 1. 10. F. 125. 1. εὐρύ προβαίνειν J. 86 εὐρύς χορὸς D. 242. εὐρύ θέμελλον D. 248.
 Εὐρυτος F. 6. 2.
 Εὐρώς L. P. 24. F. 224. 313.
 Εὐρώτας F. 224.
 Εὐσέβης E. 11. 4.
 Ἐύσκοπος D. 190.
 Εὐστοχίη D. 117. 262.
 Εὔτε J. 42 88 A. 86. D. 59. 73. 132 L. P. 60. 129. F. 158.
 Εὔτεκνος E. 21. 6. F. 477.
 Εὔτοκίη E. 56. 2.
 Εὔτυκος θεός L. P. 3.
 Εὐτύδος Ἀρκαδίη J. 20.
 Εὐυμος νῆσος Del. 4. Φοῖβος A. 30. εὐυμότατος F. 36.
 Εὐφρημῆν A. 17. 18
 Εὐχαιτῆς Γανυμήδης E. 55. 3. ὕμεναῖος E. 71. 6.
 Εὐχή E. 50. 3.
 Εὐχεσθαι L. P. 108. εὐξατο E. 40. 4. εὐξάμενος περὶ τινὸς E. 59. 3.
 Εὐώδης νηὸς E. 56. 4.
 Εὐώπις D. 204.
 Ἐφεδρός Del. 125.
 Ἐφέζεσθαι γονάτεσσι D. 4. 75.
 Ἐφεξῆς E. 37. 1.
 Ἐφέπεσθαι Del. 75.
 Ἐφεσος D. 238. 258. p. 224. 11.
 Ἐφετμῆ Del. 227.
 Ἐφήμερος E. 71. 3.

- *Εφορκὸν F. 291.
 Εφύμνιον A. 97.
 Εφύπερθε J. 22.
 Εφύρη Del. 43. F. 103. 5.
 Εφύρηγδε Del. 42.
 Εχέμμα E. 72. 1.
 Εχθαίρειν E. 29. 1. ἐχθαίρον-
 τας D. 222.
 *Εχθειν Del. 8. E. 55. 1. F.
 118. 2. ἐχθόμενος Del. 183.
 *Εχθρὸς C. 118. E. 4. 1. F.
 134. 2. 174.
 *Εχιδναῖος F. 161.
 *Εχίος F. 250.
 *Εχω E. 13. 4. 61. 6. F. 146.
 1. 299. ἔχεις L. P. 92. E. 5.
 2. ἔχει D. 220. Del. 126.
 L. P. 28. E. 64. 4. 68. 4. 6.
 F. 111. 3. 140. 2. 236 ἔχε-
 τε E. 27. 4. ἔχουσι J. 64.
 Del. 282. E. 38. 5. 3. ἔχοι-
 μι F. 291. ἔχοι E. 56. 4.
 ἔχοιτε F. 107. 3. ἔχειν J.
 59. A. 13. E. 43. 4. F. 108.
 2. ἔχων Del. 130. L. P. 40.
 C. 34. E. 19. 4. 25. 3. 43.
 2. 44. 1. F. 130. 2. ἔχουσα
 E. 37. 2. F. 125. 2. 184.
 ἔχοντα F. 278. ἔχοντες E. 1.
 9. ἔχουσαι Del. 76. 155. F.
 155. ἔχε F. 41. 2. εἶχε L. P.
 72. E. 27. 1. F. 218 ἔσχε
 D. 185. Del. 80. L. P. 84.
 F. 91. ἔξομες C. 126. ἔξειν
 E. 26. 2. σχομένη J. 28.
 *Εφιστάται E. 1. 11.
 *Εφιστάται D. 3. C. 39.
 *Εῶς F. 52. 2.
 *Εως F. 257.

Z.

- Ζάγκλον F. 22. 172.
 Ζαγρεύς F. 171.
 *Ζευγίτιδες ἵπποι A. 47.

- Ζεύγλη D. 162.
 Ζεύγνυσθαι δίφρον D. 111.
 Ζεύς Del. 259. L. P. 132. E.
 46. 4. F. 20. 99. Ζηνὸς J. 1.
 Del. 111. 240. F. 108. 3.
 Ζανὸς F. 114. 2. Ζηνὴ Del.
 58. F. 193. Ζᾶνα F. 86. 2.
 Ζεῦ J. 6. 7. 43. 46. 55. E.
 6. 4. 55. 3.
 Ζέειν. ζείων χαλκὸς D. 60.
 Ζεφυρίτης E. 5. 1.
 Ζέφυρος A. 81.
 Ζηλήμων Ἥρη D. 30.
 Ζήλος F. 103. 4.
 Ζῆν p. 218. 29.
 Ζοᾶ F. 114.
 Ζόρξ D. 97. F. 239.
 Ζυγὸν F. 501.
 Ζωάγρια F. 162.
 Ζώειν E. 21. 3.
 Ζωή D. 93. E. 2. 5. 53. 2. 65.
 4. 68. 4. F. 126. 3.
 Ζώνη D. 111. Del. 209. 237.
 Ζώνυσθαι D. 12.
 Ζωροποτεῖν F. 109. 1.
 Ζωστήρ A. 84. Del. 183.

H.

- *H E. 65. 4.
 *H. E. 52. 5.
 *Hcaids F. 464.
 *Hεη E. 65. 1.
 *Hεητης L. P. 109.
 *Hγεισθαι A. 65. D. 97. Del.
 313. L. P. 67.
 †Hγεμόνη D. 227.
 *Hγέμων D. 227.
 *Hδη Del. 181. 182. C. 106.
 107. F. 146. 2.
 *Hδεσθαι L. P. 44. F. 109. 2.
 231.
 *Hδὸς κρόκος A. 82. λόγος E.
 14. 5. ἠδὲ ἐπινεύειν A. 4.

- Del. 128. ἡδὺ πνεῦμα E. 49.
 8. ἡθίστα E. 17. 3. ἡθιον F.
 261. ἀδειῖαι χοροστασίαι
 L. P. 67.
 Ἡέλιος D. 181. Del. 170. C.
 91. F. 48. 465.
 Ἡέπερ Del. 12.
 Ἡετίων E. 25. 1.
 Ἡήρ A. 5. Del. 176.
 Ἡθος Del. 297.
 Ἡθέος A. 48. Del. 294. 299.
 F. 148.
 Ἡκω E. 43. 2. F. 92. ἡξει L. P.
 50. C. 124.
 Ἡλαίνειν D. 251.
 Ἡλειος E. 63. 1. F. 99.
 Ἡλεός F. 173. 174.
 Ἡλιθα L. P. 124.
 Ἡλιξ Del. 81. 297.
 Ἡλις F. 198. 322.
 Ἡλιος E. 2. 3. 24. 1. 31. 2.
 Ἡμαρ A. 29. D. 200. Del. 128.
 190.
 Ἡμεδαπός F. 152.
 Ἡμέρα Ἄρτεμις D. 236.
 Ἡμέτερος J. 86. A. 67. E. 15.
 2. F. 112. 2. 160.
 Ἡμιθνήτες Σεράποντες C. 60.
 Ἡμισυ D. 90. E. 42. 1. 52. 3.
 F. 153.
 Ἡμος A. 98.
 Ἡν E. 57. 3. F. 87. 1. 94. 1. 2.
 Ἡνεκές F. 138. 2.
 Ἡνεμόεις Del. 11.
 Ἡν Del. 132.
 Ἡνίδε E. 1. 8. F. 70. 3.
 Ἡνίκα D. 170. 231. Del. 51.
 83. 107. 176. C. 22. E. 15.
 1. F. 208.
 Ἡοίη Del. 280.
 Ἡπαρ F. 222.
 Ἡπειρος Del. 34. 62. 178. 267.
 Ἡπειτα Del. 160. C. 87.
 Ἡπιος Del. 214.
 Ἡρακλέης L. P. 30. F. 365.
 447. Ἡρακλήϊ D. 108. Ἡρά-
 κλέα E. 65. 5.
 Ἡράκλειτος E. 2. 1.
 Ἡρέμα E. 69. 3.
 Ἡρη D. 30. 108. 164. Del. 55.
 74. 106. 124. 203. 218. 259.
 L. P. 21.
 Ἡρι J. 87.
 Ἡρίον F. 251.
 Ἡρωίνη Del. 161.
 Ἡρωῖς F. 126. 1.
 Ἡρωῶς E. 25. 1. F. 113. 2.
 303.
 Ἡσθαι εἶατο Del. 61. ἡμενός
 Del. 63. ἡσται A. 28. ἡσθ
 Del. 67. ἡνται F. 122. 1.
 Ἡσιόδος E. 28. 1.
 Ἡσυχία L. P. 72. 74.
 Ἡσύχιος ποταμός E. 46. 4.
 Ἡσυχίς F. 123. 2.
 Ἡσυχος E. 61. 4.
 Ἡτοι Del. 296.
 Ἡτορ Del. 106.
 Ἡφαιστος J. 76. D. 48. 74.
 Del. 144. F. 129. 1.
 Ἡχεῖν D. 55.
 Ἡχη J. 53.
 Ἡχι J. 10. F. 215. 252.
 Ἡχος Del. 140.
 Ἡχὼ E. 29. 6. p. 219. 9.
 Ἡῶς E. 21. 1.
 Ἡῶς D. 249. 492. F. 145. 1.

©.

Θ αλάμη E. 6. 9.

Θάλαμος C. 113.

 Θάλασσα Del. 33. 194. 213.
 C. 89. E. 19. 5. F. 87. 2.
 443.

Θαλασσαῖος F. 260.

Θαλασσοπορεῖν E. 59. 4.

 Θαλῆς E. 60. 1. F. 94. 1. 95.
 1. 96.

- Θαμινὸς C. 65.
 Θάμνος J. 11.
 Θάνατος A. 45. L. P. 38. E.
 24 3 66. 4. F. 144. 1.
 Θάπτειν E. 15. 3. 21. 1. ἐτά-
 ρην E. 69. 6.
 Θαρσαλέος D. 80.
 Θαρσεῖν E. 45. 3. 72. 1.
 Θάσσων D. 94.
 Θαύμας Del. 67. 232.
 Θεά J. 30. 37. D. 112. 119.
 152. 186. L. P. 95. 140. C.
 30. 134. Θεᾶς Del. 231. F.
 105. 2. 164. Θεᾶν L. P. 134.
 Θεᾶ Del. 82. Θεᾶων Del.
 218. C. 138. Θεᾶν E. 49.
 12.
 Θεάκινα D. 29.
 Θεαίτητος E. 8. 1.
 Θεᾶσθαι D. 181. C. 3.
 Θεεῖν D. 105. Del. 317. F.
 135. 1.
 Θειαγενής F. 227.
 Θεΐνειν Del. 30.
 Θειοδάμας D. 161.
 Θεῖος E. 6. 1. Θεϊότερον J. 80.
 Θεμέθλον A. 15.
 Θεμείλιον Del. 260.
 †Θέμιδες L. P. 78.
 *Θεμιτὸς L. P. 78.
 Θεναί J. 42. 43.
 Θεὸς A. 7. D. 180. Del. 26.
 30. 122. 165. L. P. 3. 19.
 101. C. 121. E. 5. 5. 72. 4.
 F. 418. 494. Θεῶς C. 58.
 Θεῶ Del. 249. E. 46. 5.
 Θεῶ 270. E. 58. 2. F. 103.
 2. 310. Θεὸν J. 2. A. 95.
 D. 34. Del. 6. L. P. 138.
 E. 46. 5. F. 137. 1. 191.
 Θεὸν C. 129. Θεοὶ D. 148.
 F. 179. 189. Θεῶν J. 66. Θε-
 οῖς C. 47. E. 50. 3. F. 268.
 Θεοὺς F. 105. 3.
 Θεόκριτος E. 55. 1.
 Θεοπρόπος Del. 305. L. P. 125.
 Θεοράπων Del. 286. C. 34. 49.
 Θεοσεσθαι E. 26. 5.
 Θερισμὸς C. 136.
 *Θεσμαστρά Del. 144.
 Θερμὸς ἰ. 285.
 Θερμῶδων F. 270.
 Θέρος Del. 298. C. 122.
 Θεσπέσιος F. 463.
 Θεσπιεύς L. P. 60.
 Θεσσαλῖς Del. 109.
 Θεσσαλίη Del. 103. 140.
 Θεσσαλικὸς E. 31. 1.
 Θέτις A. 20.
 Θευμορή E. 31. 4.
 Θεῦσθαι. Θεωθεῖς γυνῆ D. 159.
 Θεωρῖς Del. 314.
 Θεώτερος A. 92. D. 249.
 Θήκη Del. 87. 88. F. 75. 2.
 Θῆκαι L. P. 57.
 Θηγγὸς D. 141.
 Θηλυμανῆς ὄτοχος E. 71. 4.
 Θηλύς A. 36.
 Θηλύτατος F. 296.
 Θηλυτέρη χεῖρ Del. 221.
 Θηπειν—ἐταφες D. 103.
 Θῆρ A. 199. F. 320. Θῆρὸς D.
 220. F. 211. 249. Θῆρα D.
 121. 158. Θῆρες Del. 119.
 Θῆρων E. 67. 1. Θῆρας D.
 153.
 Θῆρη A. 72. F. 112. 1. 113.
 1. A. 75. 74.
 Θηρητέρα Del. 230.
 Θηρητῆρ κυῶν D. 207.
 Θηρίον D. 12. 85. 144. Del. 92.
 C. 111. E. 32. 5. F. 500.
 Θῆρις E. 12. 2.
 Θήσασθαι J. 48.
 Θησεύς Del. 308. 313.
 Θιμβρὸς F. 267.
 Θῖς Del. 282. E. 5. 7. F. 126.
 2.
 Θλίβειν. ἀνάγκη θλίβει Del.
 35.

- Θνήσκειν D. 127. E. 10. 2.
 ἔθνησκον E. 59. 5. ἔθανεν E.
 19. 1. 70. 6. θάνες J. 9.
 θάνη L. P. 129. θανέειν F.
 43. τεθνήκειν Del. 91. τεθναίνη
 F. 219.
 Θνητὸς D. 153. E. 67. 1. F.
 445.
 Θεὸς κύων D. 17. θεὸν δίνη Del.
 149. ἀγρα Del. 229. βέμ-
 ξιξ E. 1. 9. ναῦς E. 18. 1.
 καταλιξ F. 481. θεὸν ἄρμα
 D. 106. τόξον D. 212.
 Θεύριος F. 38. 2.
 Θευρός Ἄρης Del. 64.
 Θρήξ D. 114. Del. 63.
 Θρηϊκή F. 109. 1.
 Θριά A. 44.
 Θριδακίνη F. 371.
 Θρίδαξ F. 371.
 Θρήξ E. 31. 3.
 Θρόνος Del. 232. 235.
 Θύα F. 354.
 Θυγάτηρ D. 45. 65. Del. 293.
 L. P. 132. 136. E. 5. 11. 17.
 2. 40. 3. p. 219, 9. F. 258.
 468.
 Θύειν F. 76. 82. p. 224. 3.
 Θυμαρμένον ποτόν D. 167.
 Θυμηρής Del. 29. θυμαρέας
 δαίτας C. 56.
 Θυμὸς J. 5. A. 27. D. 103.
 236. Del. 1. E. 43. 4. 67.
 3.
 Θύμος F. 261.
 Θυμοφθόρος F. 131. 2.
 Θυμούσθαι τινὶ D. 232. E. 25.
 4.
 Θυόεν ἔλαιον A. 37. θυόεσσα
 Ἄσπερη. Del. 300.
 Θυοῦν L. P. 61.
 Θύρα C. 3. F. 11. 3.
 Θύρετρον A. 3.
 Θύειν F. 76. 2. ἔθυσεν F. 82. 2.
 Θυωρὸς D. 134.
- I.
- Ἰαπίς F. 54.
 Ἰαρὸς E. 43. 6.
 Ἰάσιος D. 116.
 Ἰαχεῖν Del. 146. ἰαχεν C. 40.
 Ἰάων J. 22.
 Ἰδαῖον ὄρος J. 6. 51.
 Ἰδα L. P. 18.
 Ἰδανός F. 467.
 Ἰδῖος L. P. 26. E. 59. 2.
 Ἰδρις J. 74.
 Ἰδρύειν E. 25. 2. D. 238. 105.
 F. 220.
 Ἰδρώς Del. 211. ἰδρῶ L. P. 11.
 Ἰέναι A. 102. D. 120. F. 102.
 C. 21.
 Ἰέναι D. 87. Del. 128. L. P.
 13. E. 1. 16. 72. 6. F. 131.
 152. 169. 226. 465.
 Ἰεράκων γένη p. 218. 19.
 Ἰερέη E. 41. 1.
 Ἰερόεργος F. 450.
 Ἰερός J. 12. L. P. 3. 39. 76.
 E. 10. 23. 25. 52. 307. D.
 41. 239. A. 111. Del. 1. 3.
 70. 161. 200. 257. 283. 287.
 314. C. 20. 50. F. 31. 37. 1.
 72. 122. 187. 276. 322.
 Ἰζειν Del. 280. Ἰζε ὑπὸ ἐδέθλιον
 Del. 228. Ἰζεο J. 81. Ἰζετο
 Del. 206. 232.
 Ἰῆ A. 21. 25. 79. 96. 102.
 Ἰηλεμίζειν F. 176.
 Ἰηπύγιος F. 444.
 Ἰητρὸς A. 45.
 Ἰίμα C. 59. F. 502.
 Ἰούνειν J. 83.
 Ἰκανὸν γόνυ C. 132.
 Ἰκάριον ὕδωρ Del. 14. F. 5.
 Ἰκελος Del. 232. F. 254.
 Ἰκνεῖσθαι F. 114. 2. Ἰκεο D. 87.
 Ἰκετο Del. 161. Ἰκετο Del.

294. *ἰκέσθαι* D. 114. *ἴκωνται* C. 133. *ἴζεται ὑπὸ μήτρην* Del. 167.
- **Ἰκταρ* F. 38. 1.
- **Ἰλα* L. P. 33.
- **Ἰλαθι* C. 138.
- **Ἰλαος* D. 139.
- **Ἰλάσσεσθαι τινά* E. 46. 5.
- **Ἰλλυρικὸς* F. 104. 1.
- **Ἰλυὸς* J. 25.
- **Ἰμαῖον* F. 42.
- **Ἰμξρασίη* D. 228.
- **Ἰμβρασος* F. 213.
- **Ἰμερόεις* D. 21.
- **Ἰμείρειν* E. 66. 2.
- **Ἰμερος* C. 69.
- **Ἰνα* J. 34. 53. A. 112. D. 7. 12. 28. 89. 106. 153. 173. 243. Del. 34. L. P. 63. C. 23. 137. E. 5. 6. F. 121. 2.
- **Ἰνάχιον* **Ἄργος* L. P. 140. **Ἰνάχιη* **Ἰσις* E. 60. 1.
- **Ἰναχιώνη βοῦς* D. 254.
- **Ἰναχος* Del. 74. L. P. 50.
- **Ἰνωπὸς* D. 171. Del. 206. 263.
- **Ἰοδόκος φάρετρα* D. 213.
- **Ἰόκαστος* F. 203.
- **Ἰόλεια* E. 6. 3.
- **Ἰὸς* D. 8.
- **Ἰοστέφανοι Μοῖται* E. 49. 12.
- **Ἰουλος* J. 56. Del. 298. F. 44.
- **Ἰπνια λύματα* F. 216.
- **Ἰππαῖος* E. 63. 2.
- **Ἰππακὸς* E. 13. 1.
- **Ἰππεΐη ποτίστρη* D. 50. *κόιης* L. P. 6.
- **Ἰππεὺς ἀνήρ* E. 25. 3.
- **Ἰππη* F. 386.
- **Ἰππημόλγος Κιμμέριος* D. 252.
- **Ἰππιος* F. 470.
- **Ἰππόλυτος* E. 7.
- **Ἰππόνικος* E. 49. 9.
- **Ἰππος* A. 47. D. 165. Del. 12. 64. 113. 169. 277. L. P. 2. 9. 44. 62. 142. C. 86. 109. 121. F. 82. 224. 263.
- **Ἰππῶ* D. 239. 266.
- **Ἰππωκρήνη* L. P. 71.
- **Ἰππῶναξ* F. 92.
- **Ἰρεὺς* L. P. 37.
- **Ἰρις* Del. 157. F. 324.
- **Ἰς. ἴνες* C. 93.
- **Ἰσαῖος* J. 63.
- **Ἰσάριθμος πείρεισιν* Del. 175.
- **Ἰσθμιάς* F. 103. 3.
- **Ἰσημι. ἴσθι* E. 22. 2. F. 137. 2. *ἴστε* E. 63. 2.
- **Ἰσθμὺς* Del. 72. F. 37. 1.
- **Ἰσις* E. 52. 4. 62. 1.
- **Ἰσμηνὸς* Del. 71.
- Ἰσος* F. 328. 359. *Ἰση* Del. 38. *Ἰσον* J. 85. F. 118. 2. 359. *Ἰσον* D. 211. 253. *Ἰσα* D. 53. E. 61. 4. 742.
- **Ἰσάναι. ἔστηκε πρὸς πυλίων* D. 147. *ἔστης* Del. 200. *ἔστασαν πόλις Δήμητρι ἀρήγειραν* C. 44. *ἔσταν* D. 257. *στάς* A. 90. *ἔστάοτας* D. 49. *ἔστωῶτας* D. 134. *ἔστάθη* L. P. 83. *στήτας* E. 59. 1. *στήσαμενοι χωρὸν* D. 242. *στήσονται ὄδον κακὴν* Del. 184. *ἴστατε* F. 251.
- **Ἰσχὰς* E. 52. 4.
- **Ἰσχειν* F. 456.
- **Ἰσχίον* A. 78.
- **Ἰσχὺς* J. 75.
- **Ἰταλίη* D. 58.
- **Ἰταλικὸς* F. 473.
- **Ἰτωνιάς* C. 75.
- **Ἰυγξ* p. 219. 9.
- **Ἰύζειν* F. 507.
- **Ἰχθυολεὺς* Del. 15.
- **Ἰχθὺς* F. 37.
- **Ἰχθιον* D. 97. Del. 19. C. 9 E. 1. 11. 32. 2. 44. 6. F. 293.
- **Ἰχνος* A. 12. Del. 230. F. 203.

Ἰώλκιος τύμβος D. 208.

Ἰων χῖος p. 208.

Ἰωνίς E. 26. 1.

Ἰωπες F. 38. 2.

K.

Κάξειρος E. 41. 1.

Κάγω E. 62. 6. F. 128. 2.

Κάδμηϊς L. P. 107.

Κάδμος L. P. 125.

Καθαίρειν F. 459. ἀσπίδα τὴν
ἐν Ἄργει F. 432.

Καθάπτειν E. 71. 2.

Καθαρός A. 110. E. 8. 1. 50.
8. F. 132. 2.

Καθέρπειν Del. 92.

Κάθησθαι Del. 168. 219. C.
102. 114.

†Καθιδρύνειν F. 105. 3.

Καθιέμενος F. 159.

Καθίζειν F. 237.

Καθίξεσθαι C. 16. †ἐκαθίσσατο
D. 233. 237.

†Καθνώδης F. 204.

Καθύπερθε Del. 281.

Καίειν F. 153. 2. 268. καύσει
ἐμπυρα L. P. 107. καύσειν
πῦρ E. 66. 1. κεκαυμένος ὑπ'
ἔρωτι A. 48. καιόμενον σέλας
Ἐ. 66. 4.

†Καιετάεις F. 224.

Καινίζειν F. 119. 1.

Καίνειν D. 12.

Καίπερ L. P. 69.

Καίρατος D. 44.

Καίριον γελάσαι E. 36. 2.

Καίρως E. 8. 3.

Καίρωμα F. 295.

Καίρωτρίς F. 356.

Κακείνος F. 44.

Κακογείτων C. 117.

Κακόγλωσσος γυνή Del. 96.

Κακός F. 143. 2. 359. 419. φῶς

C. 46. κακὴ ὁδὸς Del. 184.

γαστήρ C. 89. βούβρωστις

C. 102. λιμός F. 49. φωνή C.

57. κακὸν A. 25. κακὸν βόες

ἀνθρώποισιν D. 157. ἔργον

D. 245. Del. 151. σάρον

Del. 225. μέλος C. 40. 112.

E. 21. 4. κέαρ E. 74. 1. κα-

κὸν θανάτου E. 24. 3. F.

222. 359. κακοὺς Θῆρας D.

153.

Κακῶς χαρίζεσθαι Del. 246.

Κάλαθος C. 1. 3. 120.

Καλάμη Del. 283. C. 20. F.
265.

Καλαυρείης F. 221.

Καλεῖν. καλεῖ με γάμος E. 1. 3.

καλέουσι J. 14. 45. A. 48.

D. 22. 169. 199. 205. F. 46.

Del. 132. ἐκάλεσεν ὀνομαστὶ

Del. 224. καλέσαι F. 134. 2.

καλεύσης F. 56. 1. καλέον-

τες C. 76. F. 144. 1. καλεῖ-

μαι E. 6. 3. καλέεσθαι J. 20.

D. 35. Del. 131. ἔκλεο Del.

40. ἐκλήθης F. 213. κελή-

σεται Del. 269. κάλεον F.

429.

Καλιὰ D. 96. F. 131. 3.

Καλιστρεῖν D. 67. C. 97.

Καλλίγνωτος E. 26. 1.

Καλλίμαχος E. 22. 1.

Καλλίστη F. 112.

Καλλίστιον E. 58. 1.

Καλλιστώ F. 385.

Καλλιφωὸν F. 227.

Καλλίχορος C. 16. F. 258.

Κἄλον F. 459.

Καλὸς αἰεὶ Ἀπόλλων A. 35. χο-

ρὸς D. 181. λύχνος E. 29.

5. 66. 2. παῖς E. 30. 3. κα-

λὴ Ὀρτυγίη A. 58. Ἀντί-

κλεια D. 211. F. 101. 2. κα-

λὸν ὄμμα L. P. 17. καλῶ

ποδὶ A. 3. καλὸν αἰδεῖν A. 5.

- καλὸν λόετρον L. P. 51. ἄλ-
σος D. 26. E. 31. 6. 46. 1.
2. καλὸν μελανεῦντα E. 55.
1. λιπώοντα F. 141. καλαὶ F.
83. 255. καλὰ ἀέξεσθαι J.
55. ῥέειν L. P. 71. γλυκύ-
μαλα C. 29. δένδρεα C. 42.
E. 9. 1. 17. 1. 30. 4. κάλλιον
C. 19. 20. 23. καλλίστη νῆ-
σος C. 15.
- Κάλπις L. P. 47. F. 122. 2.
Καλυδάν F. 226.
Καλυδώνιος D. 218.
Καλύπτρη F. 128. 1. 142. 1.
Καλυψώ F. 39.
Καμινόθεν D. 60.
Κάμινος F. 129. 1.
Κάμνειν. ἔκαμνον F. 277. κάμνει
Del. 153. καμῶν Del. 182.
F. 120. 2. κεκημηῖται D. 177.
- Κανάκη C. 99.
Καναχιδά ῥέειν Del. 45.
Κανθός F. 150.
*Κανθώδης F. 204.
Κανωπίτης E. 58. 1.
Κάπρος D. 151. 219. C. 81.
Κάρη A. 59. D. 40. Del. 134.
236. F. 106. 1. 125. 1.
510.
- Καρνεάδες ὄραι A. 86.
Καρνεῖος A. 70. 71. 79.
Καρνείων J. 24.
Καρπός Del. 179.
Κάρτα F. 318.
Καρτερός Ἀλκείδης D. 145.
Πηνειός Del. 149.
Κάρτιστος E. 67. 1.
Κάρτος J. 67.
Κάρφεισθαι F. 182.
Κασμίλος F. 409.
Κάστινη Ἀφροδίτη F. 494.
Κάστωρ L. P. 30.
Κατὰ J. 38. A. 27. Del. 159.
176. E. 1. 4. 12. 16. 50. 3.
F. 141. 2. 293.
- Κατάγειν F. 217.
Καταναίρειν ὄφιν A. 100.
Καταβάλλεσθαι F. 196.
Καταβλέπειν Del. 303.
Καταβόσκεσθαι. λοιμὸς κατα-
βόσκειται κτήνεα D. 125.
Καταδεῖν ἀήτας D. 230.
Καταθνήσκειν E. 21. 2.
Καταθύμιος ἴλα L. P. 33. ἐταῖ-
ρα L. P. 69.
Κατάξ D. 114. F. 481.
Κατακάσσα γυνή F. 184.
Κατακλάσθαι Del. 107.
Κατάκλειστος F. 118. 1.
Κατακληῖς D. 82.
Κατακροταλίξειν ποσὶν D. 247.
Κατακτείνειν E. 7. 3.
Καταλέγειν Del. 247.
Καταλείπειν F. 487.
Κατανεύειν L. P. 131.
Καταπηγνύναι F. 139. 2.
Καταπέφνειν A. 91.
Καταριστή F. 357.
Καταρράκτης p. 219. 30.
Καταρρέειν C. 90.
Καταρρέζειν D. 29.
Κατατιθέναι F. 454.
Κατατρέχειν D. 191.
Καταρλέγειν Del. 201.
Καταρχεῖσθαι χαίταν C. 5.
Κάτεμι ἄστυ D. 19. κατήεις
Del. 197. κατιῶν A. 99. C.
1. 3.
Κατεναίρειν A. 100.
Κατεργάζεσθαι E. 64. 2.
Κατέρχεσθαι. Νεῖλος κατέρχε-
ται ἀπὸ κρηνοῦο Del. 208.
Κατέχειν. ἀσυχία κατέχει ὄρος
L. P. 74.
Κατηφείν E. 21. 5.
*Κατισχανίνειν E. 48. 3.
Κατοικτείνειν Del. 200.
*Κάτοπτρον L. P. 17.
Κατουδαῖος γίγας Del. 142.
Κατοχεύς A. 6.

- Κάτω E. 40. 3. κατώτεραι ἐξή-
 κοντα C. 130.
 Κατωμάδιος C. 45. F. 211.
 Καύηξ F. 167. 2.
 Καύκωνες J. 39.
 Καύστριος λειμών D. 257.
 Κάστρος p. 224. 11.
 Κέαρ E. 74. 1.
 Κεάσσαι F. 289.
 Κέελη F. 140. 1. p. 219. 20.
 Κεΐθεν A. 103. Del. 286.
 Κεΐθι F. 491.
 Κεΐμαι E. 52. 4. κείται ἀγών
 E. 65. 3. 72. 2. κείται νή-
 σοι ἐν ἀλί Del. 3. βωμοὶ ἐπὶ
 ποταμῶ L. P. 62. κείται C.
 82. κείμενα ἐν μέσῳ E. 32. 6.
 ἐκείτο ὕδωρ ὑπὸ ποσσίν J. 27.
 σοὶ ἤτορ ἀνηλέες Del. 106.
 χρήματα ἐν δόμοις C. 111.
 F. 124. 2. κείσθαι F. 71. 3.
 κείσονται ἀθήλια Del. 187.
 ἐκείμαν E. 47. 3.
 Κεῖνος J. 87. A. 42. C. 137.
 E. 1. 15. F. 11. 1. 272. 1.
 471. κείνη Del. 233. E. 43.
 5. κείνο J. 38. Del. 91. κεί-
 νου A. 44. 46. 92. Del. 275.
 E. 3. 4. 30. 2. F. 194. κείνω
 D. 200. κείνη Del. 195. D.
 248. κείνοι E. 1. 8. κείναι
 Del. 23. κείνων E. 1. 11. 13.
 4. F. 104. 4. κείνοις D. 130.
 κείναις E. 54. 1. κείνοις D.
 64. E. 49. 6.
 Κεῖος F. 77. 2. 87. 1.
 Κεῖρον E. 48. 8. κείρονται γέ-
 ροντες D. 126. κερεῖσθαι πο-
 λὴν A. 14. ἐκέρσω F. 311.
 Κέκλωμαι τιῶ Del. 150.
 Κεκροπίδα Del. 315.
 Κεκροπίθην D. 227.
 Κέκρωψ F. 384.
 Κελάδων D. 107.
 Κέλευθος E. 8. 2. 29. 1.
 Κελεύειν F. 128. 2.
 Κελτὸς Ἄρης Del. 173.
 Κεμάς D. 112. 163.
 Κενεὸς C. 105. E. 33. 1. E. 18.
 4. F. 274.
 Κενοῦν ὄρος τόξοις E. 72. 3.
 Κένταυρος E. 64. 3.
 Κέντρον F. 214.
 Κέπφος F. 81.
 Κερεαλικῆς D. 179.
 Κεραϊστῆς F. 402.
 Κεραὸς A. 62.
 Κεράς F. 249. κεράων A. 62.
 D. 102. κεράεσσι A. 62.
 Κερατώδης Μυροσύση A. 90.
 Κεραυνὸς D. 118. Del. 78.
 Κεραυνοβολεῖν E. 46. 4.
 Κεραδάλεος μῦθος D. 152.
 Κέρδος E. 40. 4.
 Κέρκυρα Del. 156.
 Κερόεις ὄχος D. 173.
 Κερύνειος πάγος D. 109.
 Κερχνή p. 219. 25.
 Κερχνίς Del. 271.
 Κευθμῶν J. 34.
 Κεφαλή C. 59. 125. F. 124. 1.
 Κέφαλος D. 209.
 Κηδεμῶν F. 200.
 Κήδειν ἄστεα D. 231. F. 208.
 κάδευ Ἄργεος L. P. 140.
 Κήϊος F. 71. 3.
 Κηκὰς F. 253.
 Κηρόν J. 49.
 Κηρωξ E. 8. 3. F. 248.
 Κηρύσσω E. 19. 5.
 †Κήφισος E. 42. 5.
 Κίβισις F. 177.
 Κιθαιρῶν Del. 97.
 Κιθάρα F. 373.
 Κίθαρις A. 12. 19.
 Κιθαρισμὸς Del. 312.
 Κικλήσκειν A. 46. D. 154. C. 70.
 Κικυρίς F. 318.
 Κιμμέριος D. 253.
 Κίμων E. 63. 1.

- Κίνασος F. 79.
 Κίνυσθαι Del. 143.
 Κινύρεσθαι A. 20.
 Κινώπετον J. 25.
 Κίρκος p. 218. 18.
 Κισσός E. 8. 1.
 Κισσοφόρος διθύραμβος E. 49. 2.
 Κισσύθειον F. 109. 2.
 Κίχεςθαι Del. 95.
 Κλαίω E. 6. 2. κλαίουσιν Del.
 85. κλαίουσα βαρὺ L. P. 95.
 κλαῖε C. 94. κλαύσαντες E.
 15. 3.
 Κλάριος A. 69.
 Κλείειν J. 51. A. 18.
 Κλείνιας E. 5. 11.
 Κλείς C. 45.
 Κλεόμειδος E. 24. 1.
 Κλεόνικος E. 31. 1.
 Κληδών E. 1. 15.
 Κληέσθαι. κλήζη ἀγιωτάτη νη-
 σάων Del. 276.
 Κληῖς A. 7.
 Κλήρος J. 62. Del. 281. L. P.
 142.
 Κλίνεσθαι D. 254. Del. 209.
 E. 7. 3.
 Κλύειν F. 136.
 Κλύμενος F. 197.
 Κνιδία C. 25.
 Κνωσσός J. 42. 43.
 Κόγχος E. 5. 1.
 Κοεῖν E. 43. 5. F. 53. 1.
 Κοίη Del. 150.
 Κοιλός D. 82. F. 478.
 Κοιμᾶν χεῦμα Del. 110. κοι-
 μάται ἱερὸν ὕπνον E. 10. 2.
 κοίμης J. 47. κοιμηθεῖς E.
 68. 6.
 Κοιμίζειν F. 73. 4.
 Κοῖος E. 70.
 Κοιρανεῖσθαι Del. 167.
 Κοίτη D. 16.
 Κόκκος L. P. 28.
 Κολάπτειν F. 101.
 Κολλαῖν. ἐκόλλασαν ἀνίας γού-
 νατα L. P. 83.
 Κόλλυβος F. 85.
 Κολούειν J. 90.
 Κολουραῖη F. 66. 1.
 Κολπίας F. 35.
 Κόλπος J. 15. D. 25. 71. Del.
 42. 214. 265. F. 235.
 Κολυμβάς p. 218. 33. 219. 26.
 Κολχίς F. 265.
 Κολώνη F. 428.
 Κομᾶν D. 41. Del. 262. F.
 483.
 Κομεῖν D. 17.
 Κόμη A. 37. D. 79. E. 73. 6.
 L. P. 22.
 Κομίζειν L. P. 29. J. 33. F.
 224. L. P. 105.
 Κόνις L. P. 6
 Κονίστρα F. 492.
 Κόππα F. 355.
 Κόπρος D. 178.
 Κόπτειν δένδρεα C. 42. 47. ἐκο-
 ψε F. 204. κόψαις F. 227.
 Κόραξ A. 65. F. 70. 3.
 Κόρη Del. 67. E. 56. 3.
 Κόρη Ἄρτεμις D. 234.
 Κόρινθος F. 491.
 Κόρυρα F. 39.
 Κόροιβος F. 307.
 Κόρση D. 78.
 Κορυαῖη Del. 63. L. P. 135.
 Κορυωνεῖα L. P. 61. 63.
 Κοσμεῖν F. 332.
 Κόσμος F. 122. 2.
 Κόττε D. 238. F. 93.
 Κοτεῖσθαι Del. 55. C. 57.
 Κουράλιος ποταμὸς L. P. 62.
 Κούρη D. 40. 72. 207. Del. 232.
 κούρης D. 203. κούρη D. 70.
 216. κουράων D. 66. Del.
 297. κούρας D. 234.
 Κούρητες J. 52.
 Κουρίζειν J. 54. D. 5. Del. 324.
 Κούρος E. 169. κούρε Del.

212. 214. F. 127. 239. κούροι F. 11. 2. κούρυσιν F. 107. 1.
- Κουροτρόφος Del. 2. 276.
- Κουρίζειν F. 424.
- Κούφος. κούφη γαῖα E. 27. 3.
- Κουφοτέρως F. 67.
- Κούχ F. 82. 1.
- Κών Del. 160.
- Κράθις J. 26.
- Κρανά L. P. 46. 77.
- Κρανών C. 76. F. 75. 1.
- Κρανώνιος Del. 138. F. 71. 6.
- Κραταῖα πάλη E. 65. 1.
- Κρατεῖν J. 75.
- Κρατερός λιμὸς C. 68.
- Κράθις J. 26.
- Κρέας D. 88.
- Κρείων Ποσειδάων Del. 271. κρείουσα D. 268. Del. 219. C. 138.
- Κρεῖον ὄρος L. P. 40. 41.
- Κρείσσων E. 22. 4. φίλος E. 26. 2. 46. 6.
- Κρέξ p. 219. 13.
- Κρεῖφουλος E. 6. 4.
- Κρηθίς E. 17. 1.
- Κρηθμον F. 64.
- Κρημνός D. 194. Del. 208.
- Κρήνη E. 29. 3. F. 298.
- Κρής E. 12. 2. 35. 2. Κρητὸς E. 73. 1. Κρήτα E. 23. 1. Κρήτες J. 8. 9.
- Κρηταῖες D. 205.
- Κρηταῖος J. 34. D. 41.
- Κρήτη D. 191. Del. 272.
- Κρητηθεν Del. 309.
- Κρίμων F. 205.
- Κρίνεσθαι J. 80. κέκριμας E. 70. 2.
- Κρισαῖα πεδία Del. 178.
- Κοιτίας E. 13. 4. 58. 2.
- Κοίσιος A. 82.
- Κρονίδης J. 61.
- Κρόνιος νόμος L. P. 100.
- Κρόνος J. 53. F. 70.
- Κρόταλον E. 71. 4.
- Κροτωπιάδης F. 315.
- Κρούμος D. 115.
- Κρύπτεσθαι D. 192. κέκρυπται F. 172. κερυρμμένα Del. 241.
- Κρύφα J. 34.
- Κρώζειν F. 70. 4.
- Κτᾶσθαι F. 185.
- Κτεις L. P. 81. F. 308.
- Κτεροεῖζειν C. 101.
- Κτήνεα D. 125.
- Κτίζειν πόλιν A. 56. F. 104. 3.
- Κτύπος D. 63.
- Κύαθος E. 30. 2;
- Κύαμος F. 128. 1.
- Κυδιππη F. 101. 2.
- Κύδωνες J. 45. D. 197.
- Κυδώνιον τόξον D. 81. F. 284.
- Κύζικος E. 13. 1.
- Κυκεών F. 205.
- Κυκλάδες Del. 3. 198.
- Κυκλικὸν ποίημα E. 29. 1.
- Κύκλιον ὀρχεῖσθαι Del. 313.
- Κύκλος D. 241. Del. 93. 301. E. 49. 9. F. 145. 5.
- Κυκλοῦν. ἐκυλώσαντο κύκνοι περὶ Δῆλον Del. 250. περὶ βωμόν D. 267. κυκλώσονται σὲ D. 170.
- Κύκλωψ D. 9. 46. 67. 81. 85. E. 43. 2.
- Κύκνος A. 5. Del. 249. 254.
- Κύλιξ E. 37. 2. F. 102. 2.
- Κυλλήγιος Del. 272.
- Κῦμα Del. 54. F. 111. 436.
- Κυμαίνειν F. 478.
- Κύμινδις p. 219. 20.
- Κυναγὸς ἀνὴρ C. 51.
- Κυνετεια F. 23.
- Κυνηλασίη D. 217.
- Κυνθίας αἶξ A. 60.
- Κυνθιάδες E. 72. 1.

- Κύνθιος Del. 10.
 Κυνοδρομία D. 105.
 Κυνοσουρίς D. 94.
 Κύπρις Del. 21. 308. L. P. 21.
 E. 5. 2. 71. 1. F. 267. 371.
 Κυπρόθε F. 217.
 Κυρβάντες J. 46.
 Κύρβος F. 496.
 Κυρηναῖος E. 14. 2. 22. 2.
 Κυρήνη A. 72. 93. D. 206. E.
 21. 5.
 Κύρη A. 87.
 Κύσνος D. 58. Del. 19.
 Κύρειν. κύρον αἰθέρι δένδρεον C.
 38.
 Κυταῖος F. 113. 2.
 Κύφελλα F. 300.
 Κύων Del. 228. κύον C. 64.
 κύνε D. 207. κύνες D. 89.
 98. 140. L. P. 114. κυσιν
 L. P. 75. κύνας D. 90.
 Κῶλον E. 69. 3.
 Κωμάσθαι E. 73. 2.
 Κώμη Del. 177.
 Κωμήτης F. 429.
 Κωνώπιον E. 73. 1.
 Κῶρα L. P. 27. 138. C. 9.
 Κῶρος L. P. 85.
 Κῶς F. 70. 4. 372.
 Κωφῆς E. 68. 2. F. 67. 3.
- Λ.
- Λαβδακίδης L. P. 126.
 Λαβύρινθος Del. 311.
 Λαγχνάνειν. ἔλαχεν ἀνέρα A.
 42. λάχεν Ἴναχον Ἥρη Del.
 14. E. 71. 1.
 Λαγῶν D. 223. L. P. 6. 88.
 F. 185.
 Λαγωβολία D. 2.
 Λαγωῶς D. 95. 155. E. 32. 1.
 Λάδων J. 18.
 Λάθη F. 129. 1.
- Λάθριος A. 104. λάθρια Del.
 241.
 Λάϊνος τάφος E. 67. 2.
 Λαῖφος Del. 319. E. 5. 4.
 Λαίφη F. 245.
 Λακεδαιμόνιος L. P. 24.
 Λάκτις F. 178.
 Λακωνίς F. 113. 1.
 Λάλος E. 17. 3.
 Λαμβάνειν. ἔλαβεν E. 32. 4. 62.
 3. λαβῶν C. 104. F. 95. 2.
 λαβοῖσα L. P. 25. 93: ληφθή-
 ση E. 47. 1.
 Λᾶν D. 19.
 Λανθάνειν. ἐλάνθανεν E. 44. 1.
 λάθη E. 57. 3. λάθεται Del.
 8. 34. λαθέσθαι D. 1.
 Λαῶς J. 83. A. 65. 97. 101. E.
 50. 4.
 Λάπτειν F. 247.
 Λάρισσα Del. 104.
 Λᾶς Del. 25. F. 104. 2.
 Λασία F. 394.
 Λάσιος D. 76. 192.
 Λάταξ F. 102. 1.
 Λαχαίνειν F. 305.
 Λάχος F. 108. 2.
 Λέαινα Del. 120. C. 52.
 Λέξης Del. 145. 286. E. 65. 3.
 Λεγνωτός χιτῶν D. 12.
 Λέγω F. 128. 2. λέγεις E. 14.
 2. λέγουσιν E. 26. 3. 51. 5.
 F. 93. 3. λέγοντι L. P. 100.
 λέγε. E. 10. 2. 33. 2. 52. 1.
 λέγωμες C. 18. λέγων E. 50.
 3. ἔλεγον E. 1. 12. λέξω E.
 12. 1. ἔλεξα L. P. 96. F.
 109. 3. λέξον E. 13. 3. λέ-
 γεσθαι Del. 16. λεξέται L.
 P. 116. ἐλέγετο F. 94. 3.
 λελεγμένον F. 306.
 Λείθειν ἔλαιον A. 37. δάκρυα
 Del. 121.
 Λειμών D. 164. 257.
 Λειμωνίς F. 457.

- Λεῖος F. 105. 4.
 Λεῖπιν. ἔλλιπε F. 198. λιπῶν
 F. 121. 1. 166. 202. ἔλειφθεν
 C. 93. λιπόντες Del. 250.
 *Λειτός A. 10. 11. L. P. 25. E.
 50. 1.
 Λείχιν F. 201.
 Λεόντιχος E. 61. 1.
 *Λεοντόχλαινος E. 35. 1.
 Λέπρειον J. 39.
 Λεπταλέιν ὑπαιδεῖν D. 243.
 Λεπτός F. 44. λεπταὶ ῥήσιες E.
 28. 3.
 Λεσβίη F. 115. 2.
 Λέσθος F. 33.
 Λέσχη E. 2. 3.
 †Λευκάρετα μανία E. 62. 2.
 Λευκή F. 50.
 Λευκὸν ὄρος D. 41. ἔαρ C. 122.
 ὕδωρ F. 298. λευκότατος πο-
 ταμῶν J. 19.
 Λευκότριχες ἵπποι C. 120.
 Λεχαῖον Del. 271.
 Λέχριος εὐδαί Del. 236.
 Λεχωίδες D. 127. Del. 56.
 124.
 Λεχωῖον J. 14.
 Λέων A. 90. D. 91.
 Λεωπρεπής F. 71. 2.
 Ληθαῖον πτερόν ὕπνου Del. 234.
 Λήθειν E. 45. 3.
 Ληθύθειος F. 319.
 Ληλάντιον Del. 289.
 Λήξις J. 80.
 Λήπειρα F. 123. 2.
 Λητώ D. 73. 138. Del. 39. 57.
 60. 68. 99. 122. 200. 204.
 222. 246. 326.
 Λητώϊας D. 83.
 Λητώϊς D. 45.
 Λιβὰς A. 111.
 Λιβύη A. 65. F. 126. 1.
 Λιβὺς E. 65. 6.
 Λίβυσσα A. 85.
 Λιβυστὶς F. 239.
 Λιγύς D. 242.
 Λίην Del. 28. E. 31. 3.
 Λιθόλευστος E. 43. 5.
 Λίθος A. 23. E. 7. 1.
 Λίκνον J. 48. C. 126.
 Λικνοφόρος C. 126.
 Λιμενοσκόπος D. 259. F. 114.
 2.
 Λιμὴν D. 39. 184. 188. F. 336.
 Λιμναῖος F. 280.
 Λίμναι D. 172.
 Λίμνη A. 58. D. 261.
 Λιμὸς C. 67. E. 48. 5. F. 490.
 Λίνον L. P. 104.
 Λίνδος F. 105. 4
 Λιπαρὸς Del. 155. 164. L. P.
 32. E. 5. 5. 49. 4. F. 188.
 Λιπάρη D. 47.
 Λίπος A. 38.
 Λίπουρος F. 76. 2.
 Λιπόων F. 141. λιπώσας χεῖρας
 F. 121. 1.
 Λίρος F. 229.
 Λίς F. 329. 468.
 Λίσσεσθαι Del. 111.
 Λιχνὸς F. 107. 1.
 *Λογάδες F. 132.
 Λόγος E. 14. 5. 26. 6. F. 71.
 2. 252.
 Λόστρον L. P. 51. 113.
 Λοιμὸς D. 125.
 Λοκρὸς Del. 177. F. 446. 473.
 Λοξὸς E. 22. 5. 25. 3. F. 482.
 Λοξὴ Del. 292.
 Λούειν. λούσων τόξον Del. 95.
 λοέσσαι χρῶτα J. 17. λούσε
 Φοῖβον Del. 6. ἐλοέσσω C.
 12. 17. λουσαμένη ἀπὸ πο-
 ταμοῦ λεχωῖς Del. 124. λό-
 ωντο L. P. 72. 73.
 Λῦσσοι D. 205.
 Λοφία F. 228.
 Λόφος F. 206. 266.
 †Λοχὰς F. 132. 2.
 Λοχηή Del. 251.

- Αοχεύεσθαι τινά Del. 326.
 Αύδαμιν D. 252.
 Αύγξ D. 16.
 Αυγρός. λυγρή ἄλη Del. 205.
 ἀμηχανίη Del. 210.
 Αὔδη F. 441.
 Αὐδοί F. 93. 2
 Αὐθρον L. P. 7. F. 492.
 Αυκαίνις E. 66. 1.
 Αυκαῖος J. 4.
 Αυκαονίη ἄρκτος J. 41.
 Αὐκείος F. 141. 1.
 Αὐκίος γέρον Del. 304.
 Αὐκος E. 19. 1. F. 423.
 Αὐκτιος Μενοίτας E. 38. 1.
 Αὐκτιον τῶρον A. 32.
 Αὐκώρεια F. 31.
 Αὐκωρεὺς Φοῖβος A. 19.
 Αὐμαίνεσθαι φυτὰ D. 156.
 Αὔμα J. 17. A. 103. C. 115.
 F. 216.
 Αύρα J. 78. A. 32. Del. 253.
 F. 116. 1.
 Αὐρακίης F. 35.
 Αὐσανίας E. 29. 5.
 Αὐτρων F. 238.
 Αὐχνος E. 52. 4. 58. 2. 66. 2.
 F. 47. 1. 255.
 Αὔειν. λυθεῖσαι ὑπὸ ζεύγλῃσι κε-
 μάδες D. 162. ἐλύσατο μί-
 τρην J. 21. ζώνην Del. 209.
 λυσαμένα ἵππους L. P. 10.
 περόνας L. P. 70.
 Αὔειν J. 2. E. 1. 5.
 Αὔων E. 47. 2.
 Αὔπτος E. 64. 2.
 Αὔτροχοῖοι L. P. 1. 15. 134.
- M.
- Μ**ά E. 16. 1. 31. 1. 44. 5. 45.
 2. 46. 1. F. 49. 315.
 Μάγειρος C. 106.
 Μάγνης F. 180.
- Μάγνησσα F. 333.
 Μαζός J. 48. D. 214. Del. 274.
 Μαῖα F. 131. 3.
 Μαιεύεσθαι J. 35
 Μαιναλίη λυγξ D. 89. ἀκρώ-
 οσια D. 224.
 Μαίνεσθαι E. 62. 1. 2.
 Μάκαρες J. 72. A. 25. 26. D.
 65. F. 195.
 Μακηδῶν Del. 167.
 Μάκρις Del. 20.
 Μακρὸς Del. 289. E. 6. 1. μα-
 κρόν εἰπεῖν Del. 255. F. 233.
 οὐ μακρὰν A. 7. μακρὰ λέ-
 γειν E. 12. 1. 55. 4.
 Μάκων C. 45.
 Μάλα J. 5. 20. 63. 85. A. 76.
 D. 64. 80. 150. 152. Del.
 158. 231. 246. F. 233. 460.
 μᾶλλον C. 89. F. 37. 111.
 4. 297. μάλιστα J. 10. D.
 149. F. 215. 250.
 Μαλλὸς F. 15.
 Μᾶλον C. 11.
 Μάνδρα C. 106.
 Μανθάνειν. ἔμαθεν A. 63. E.
 44. 6.
 Μανία E. 62. 2.
 +Μανός E. 62. 2.
 Μαντεύεσθαι Del. 89.
 Μαντήϊον Del. 188.
 Μάντις A. 44. Del. 189. L. P.
 121.
 Μαραθῶν F. 350.
 Μασγᾶν F. 456.
 Μάουαρον A. 24.
 Μάρπτεσθαι D. 195.
 Μάστρο E. 49. 5. 52. 2.
 Μάσθαι Del. 127.
 Μασθός E. 53. 4.
 Μάτσων D. 102.
 Μαστός Del. 48. C. 95.
 Μαστός F. 277.
 Μάταν E. 71. 2.
 Μάτην D. 27. Del. 108.
- 2 D

- Μάχαιρα Del. 172.
 Μάχη F. 90.
 Μάχεσθαι A. 26.
 Μάφαιρα F. 67. 4.
 Μεγαίρειν Del. 163. ἐμέγηραν
 J. 59.
 Μεγαρεύς E. 26. 2.
 Μέγας Λάδων J. 18. A. 10.
 ῥός A. 107. Θεός Del. 30.
 ὄρις Del. 91. βούς E. 14. 6.
 F. 209. μεγάλη Θεός Del.
 122. L. P. 19. C. 121. E.
 44. 5. μέγα χεῦμα J. 32.
 μέγ' ὑπείροχος J. 68. 91. μέ-
 γα χαίρειν A. 84. D. 44. τό-
 ξον D. 9. ἔργον D. 49. ἄη-
 μα D. 55. μοχθεῖν D. 61.
 χρέος D. 100. μέγα D. 157.
 μέγα δὴ τι E. 44. 5. μέγ' ἄ-
 ρίστος D. 179. 203. 268. μέ-
 γα σπέρουσαι Del. 60. 110.
 αινεῖν Del. 189. L. P. 122.
 βράκτρον L. P. 127. C. 2.
 δένδρεον C. 38. 119. 138. E.
 6. 4. 16. 3. δῶρον E. 51. 3.
 ὄρος E. 72. 3. F. 19. 1.
 165. 359. βιβλίον μεγάλου
 στήθεος D. 76. θρόνου Del.
 235. Ἀρτέμιδος L. P. 110.
 μεγάλῳ μισθῷ L. P. 102.
 Ἀγεσίλα L. P. 130. F. 359.
 μεγάλη νύσσω C. 68. μέγαν
 Δία J. 2. πῆχυν J. 30. ταῦ-
 ρον D. 150. Σῆρα D. 158.
 Del. 133. βωμῶν Del. 321.
 μεγάλην βοήν D. 58. μεγά-
 λοι αἰῆται Del. 318. μεγάλαι
 πτελεαὶ C. 28. μεγάλων κόλ-
 πων J. 13. Ἀκαστοριδᾶν L.
 P. 34. F. 111. 1. μεγάλοις
 Λαβδακίδαις I. P. 126. με-
 γάλους παχείς L. P. 5. χει-
 μῶνας E. 50. 2. F. 71. 7.
 μεγάλα L. P. 91. μέγιστα
 νοσῖν J. 88.
- Μεδεῖιν J. 86. Del. 5. F. 95.
 Μεθιέναι E. 71. 5.
 Μεθυπλήξ F. 223.
 Μεθυστῆς F. 487.
 Μείζων οἶκος E. 1. 13. μεῖζον
 D. 32. C. 93.
 Μείλιον D. 250.
 Μείρεσθαι. ἔμμορ' αἰθλοῦ D.
 208.
 Μείων J. 88. F. 363.
 Μέλαθρον A. 2. F. 71. 4.
 Μελαιναὶ F. 56.
 Μελαμψηφίς Ἄναυρος D. 101.
 Ἴσμηνός Del. 76.
 Μελανεῖν E. 55. 1.
 Μελάνιππος E. 21. 1.
 Μέλας J. 23. F. 247. 290.
 480. οἱ μέλανες C. 11.
 Μέλδων F. 309.
 Μέλει Del. 90. F. 183. μέλειν
 J. 73. μέλοι D. 137. μέλε-
 ται L. P. 138. μέλονται D.
 2. μελοίμην Del. 98. μέμ-
 ελετο F. 169.
 Μέλεος Del. 117.
 Μελίαι J. 47. F. 404.
 Μελίγηρως E. 50. 9.
 Μελιγουνίς D. 48.
 Μελίη Del. 80.
 Μελιηδῆς F. 123. 1.
 Μέλισσα J. 50.
 Μέλισσαι A. 109.
 Μελιταῖος κύων F. 393.
 Μελίτη E. 70. 1.
 Μελιχρότατον ἔπος E. 28. 2.
 Μέλλειν. μέλλοιμι A. 11. Del.
 129. μέλλων F. 71. 5. ἔμμελ-
 λεν J. 20. D. 255. Del. 58.
 134. 215. ἤμελλε F. 212.
 Μέλος D. 257. C. 40.
 Μέλπειν Del. 249.
 Μεμῶλωκῶς F. 124.
 Μέμφεσθαι D. 219. E. 47. 4.
 μέμφου μυρία F. 44. 1.
 Μενεκράτης E. 47. 1. 64. 1.

- Μενέξενος E. 45. 5.
 Μένιππος E. 33. 1.
 Μενοινή J. 90.
 Μενόιτας E. 38. 1.
 Μέντοι Del. 283.
 Μένειν. μένει D. 78. L. P. 120.
 F. 121. 1. μένων E. 48. 2.
 ἔμεινεν F. 106. 5. μείνον Del.
 118. 119. ἔμενεν αὐτήν δά-
 κρυά L. P. 68.
 Μερμηρίζειν ἔνδικα E. 9. 5.
 Μερσπηγίς Del. 160.
 Μέρος D. 78.
 Μέροψ F. 418.
 Μεσαμερινός L. P. 72. 73.
 Μεσόγειός Del. 168.
 Μεσποπόντιος F. 16.
 Μέσσαβα F. 479.
 Μεσσατίον μέρος D. 78.
 Μέσσος Del. 200. F. 474.
 Μεσόγειος D. 37.
 Μέσφα D. 195. Del. 47. L. P.
 55. C. 92. 111. 128. F. 221.
 Μέσος E. 32. 6.
 Μετά J. 36. D. 73. E. 1. 11.
 F. 111. 2. 212.
 Μεταβάλλεσθαι L. P. 97. p.
 219. 11.
 Μεταδῆν F. 144. 2.
 Μετασεύεσθαι D. 98.
 Μεταστείχειν ἴχνια C. 9.
 Μετακιάθειν D. 46.
 Μετατιθέναι κόμην L. P. 22.
 Μετάτροπος Del. 99.
 Μετέπειτα J. 45. D. 197. 248.
 E. 41. 2.
 Μετόπισθε Del. 71. 199.
 Μετρεῖν F. 506.
 Μέτρον F. 214.
 Μετώπη J. 26.
 Μέχρις D. 11. 28. Del. 169.
 F. 209.
 Μη F. 227. 293. 313.
 Μηδὲ E. 18. 1. F. 165.
 Μηδεῖς F. 136.
 Μήθυμνα E. 16. 3.
 *Μηκᾶς A. 50.
 Μηκέτι D. 16. 64.
 Μηκύνειν. φάεα μηκύνονται D.
 182.
 Μήκων F. 252. 437.
 Μηκῶνη F. 195.
 Μηλίς αἴη Del. 287.
 Μῆν D. 193. F. 175.
 Μῆνις F. 262.
 Μηρόιος Πακτωλός Del. 250.
 Μῆποτε E. 26. 1.
 Μῆπω Del. 89.
 Μηρίσος F. 481.
 Μῆτε E. 26. 2. 28. 3. 4.
 Μῆτηρ J. 15. A. 20. 102. D.
 25. 67. L. P. 94. 115. 134.
 C. 75. 78. 94. 108. F. 112.
 2. 175. μητρὸς E. 60. 2.
 μητέρι D. 66. μητέρα Del.
 212. L. P. 59. F. 126. 3.
 μῆτερ Del. 162. 190. C. 83.
 E. 68. 3. 5. F. 424. 472.
 Μητρειή E. 7. 1. 4.
 Μία D. 107. 135. L. P. 57. E.
 1. 3. 54. 1. F. 67. 2.
 Μιαίνειν E. 68. 5.
 Μίγγυται L. P. 49. p. 219. 10.
 Μικκός. Σηρία μικκά C. 110. F.
 179.
 Μίκκος E. 51. 1. 53. 2.
 Μικρὸς E. 25. 2. p. 219. 29.
 †μικρὰ λίθος E. 7. 1. ῥῆσις
 E. 9. 1. μικρότατον E. 9. 2.
 Μικτὸν χεῖμα L. P. 16.
 Μικυλὸς E. 27. 3.
 Μίλητος D. 226. F. 94. 1.
 Μιμαλλίς F. 396.
 Μιμαλλόνες F. 401.
 Μίμας Del. 67. 157. C. 91.
 Μίμνειν Del. 69. 148.
 Μῖν J. 12. 35. 40. A. 10. D.
 122. 218. Del. 22. 100. E.
 57. 3. F. 11. 2. 66. 1. 103. 3.
 Μιγύρεσθαι L. P. 119.
 2 D 2

- Μίνως D. 190.
 Μισάνθρωπος E. 3. 1.
 Μισθός D. 175. 263. L. P. 102.
 Μισεῖν E. 29. 3. μισοῖς E. 55.
 2.
 Μίτρη J. 21. Del. 166. 222. D.
 40. 3. 50. 3.
 Μιτυληναῖος Πίττακος E. 1. 2.
 Μνᾶσθαι παρθένον D. 264.
 μνωόμενος A. 94. ἐμνήσθην
 E. 2. 2. μνησόμεθα F. 131.
 4.
 Μνησάρχειος F. 27.
 Μνηστεύειν γάμον D. 265.
 Μογεῖν Del. 242. F. 134. 1.
 Μόθος F. 72. 1.
 Μοῖρα D. 22. Del. 165. L. P.
 104. E. 68. 4. F. 67. 2.
 Μολεῖν ἐμολεῖν D. 73. μεμβλω-
 κός F. 124. 2.
 Μόλις C. 27. E. 69. 4.
 Μολπή A. 8.
 Μολυβδῖς F. 159.
 Μόνιον δάκος D. 84.
 Μόνος Del. 131. L. P. 75. C.
 8. E. 30. 4. F. 200. μόνη
 Del. 57. F. 21. μόνον A. 29.
 D. 21. Del. 132. 180. L. P.
 29. 108. C. 93. E. 3. 2. 25.
 3. 31. 3. 48. 5. 62. 4. F. 71.
 6. 106. 6. 114. 1. 306. μόνη
 L. P. 132. F. 110. 2. μόνην
 D. 35. μόνον Del. 115. C.
 112.
 Μόνωψ F. 76. 2.
 Μορμύσσεσθαι D. 70. Del.
 297.
 Μορός E. 2. 1.
 Μορτός F. 271.
 Μορφή E. 68. 2.
 Μουνογλήνα φάσα D. 53.
 Μουνοτόκος A. 53.
 Μουνοχίη D. 259.
 Μοῦσα Del. 5. 7. 82. 252. E.
 22. 5. 48. 3. 49. 12. 51. 2.
 F. 77. 2. 83. 319. 460. 471.
 493.
 Μοχθεῖν D. 61.
 Μοχθηρὸς E. 31. 6.
 Μοφοπία F. 351.
 Μύδρος D. 49. F. 209.
 Μυθεῖσαι F. 281.
 Μύθος D. 40. 152. Del. 217.
 L. P. 56. E. 14. 4. F. 76. 1.
 138. 1.
 Μυκαλησίδες Del. 50.
 Μύκημα Del. 310.
 Μύκης F. 47. 2.
 Μυνδός F. 260.
 Μύξα E. 58. 1.
 Μύειν. οὐ μύων λαγῶδες D. 95.
 Μύρον L. P. 13. 15. E. 54. 2.
 Μυρία C. 88. E. 43. 2.
 Μύρσινος ὄζος D. 202.
 Μύρτος D. 201. 203.
 Μυρτυῦσσα A. 90.
 Μυσός D. 117.
 Μύσωτων F. 282.
 Μυτανίς F. 33.
 Μύχατον δῶμα D. 68.
 Μύχον Del. 142. 161.
 Μύωψ F. 46.
 Μωμείσθαι D. 222.
 Μώμος A. 112. F. 70. 3.

N.

- Νάειν D. 224.
 Ναῖ C. 64. E. 45. 1. 2. F. 49.
 315. 430.
 Ναίχι E. 30. 5. 56. 3.
 Ναιεῖν. ἔναιον A. 88. C. 25. F.
 348. ἐνάσθη F. 272. 1.
 Νάξιος Λύκος E. 19. 1.
 Νάξος F. 163.
 Νάπη A. 88.
 Νασάμωνες F. 126. 1.
 Ναυηγὸς E. 61. 1.
 Ναυκρατίτης E. 40. 2.

- Ναῦς F. 114. 1. νῆος D. 229.
 Del. 315. νηὶ Del. 317. νέες
 E. 18. 1. νῆες D. 231. F.
 208. νηῶν J. 70. νηυσὶ D.
 327. νήεσσι Del. 155. νεὺς
 F. 110. νῆας F. 269.
 Ναύτης Del. 43. 316. F. 474.
 Ναυτίλος E. 5. 3. 19. 6.
 Ναυτιλίη F. 111. 3.
 Νέατα sc. βένθη D. 33.
 Νέσφρεια ὀστέα D. 244.
 Νεζρός D. 95.
 Νέθη J. 33. 38.
 Νέεσθαι A. 112. D. 148. C. 7.
 81.
 Νήξ F. 78.
 Νειάγη F. 106. 4.
 Νεῖπιος F. 93. 2.
 Νεῖλος F. 95. 1.
 Νεῖλος Del. 185. 208.
 Νειὸν D. 175.
 Νεκάδες F. 231.
 Νεκρός E. 19. 4. 61. 1. F. 440.
 Νεκταρ F. 115. 2.
 Νέκυς L. P. 129. E. 18. 3. 69.
 5. F. 110. 1. 204.
 Νεμέη F. 193.
 Νεμέθη F. 103. 4.
 Νέμειν A. 93. νέμεσθαι D. 163.
 Νεμεσᾶν Del. 259.
 Νεμεσητὸν Del. 16.
 Νέμεσις D. 64. C. 57. E. 22.
 5. 47. 3. 6. p. 224. 9.
 Νενήλος J. 63.
 †Νεόγλυφον F. 105. 2.
 Νέος αἰὲ Ἀπόλλων A. 35. νέον
 D. 47. F. 124. 1. νέοι A. 8. E.
 42. 4. νεῶν E. 41. 4. F. 11. 2.
 Νεόσμητος F. 239.
 Νέπους F. 77. 2. 260.
 Νέρθε Del. 32. E. 14. 3. F. 161.
 Νέρτος p. 219. 28.
 †Νεσπορίδης F. 154.
 Νευρά C. 93.
 Νεφές C. 7. F. 463.
- Νηδὺς D. 160.
 Νῆις F. 111. 3. 493.
 Νηλεὺς D. 226.
 Νηὸς D. 220. 233. Del. 181.
 C. 134. E. 40. 2. 57. 4.
 Νηπίη F. 45.
 Νηπίος E. 68. 5.
 Νηρεὺς J. 40.
 Νήσος D. 37. 47. 183. 187.
 Del. 3. 18. 32. 48. 66. 153.
 160. 164. 191. 196. 213.
 222. 267. 275. 300. 325. C.
 15. F. 39. 501.
 Νῆττα p. 218. 33.
 Νηραλίος F. 123. 1.
 Νήχεσθαι F. 50. 2.
 Νήχυτος F. 313.
 Νίκη D. 219. E. 49. 11. 52. 2.
 59. 2. F. 94. 1. 103. 3.
 Νικήπη C. 43.
 Νικοτέλης E. 20. 2.
 Νικῶ E. 70. 1.
 Νικῶ E. 9. 2. 65. 5.
 Νιν J. 4. F. 120.
 Νίσσεσθαι J. 25.
 Νιφᾶς Del. 175.
 Νιφετός E. 32. 3. F. 142. 2.
 Νιφόμεναι Παρνησός Del. 93.
 Νοεῖσθαι μεγάλα J. 87. 88.
 νωσάμενος F. 343.
 Νόθος E. 279.
 Νομαῖος F. 310.
 Νόμιος A. 46.
 Νόμος Del. 304. L. P. 100. νε-
 κύων E. 69. 5.
 Νομὸς D. 256.
 Νόσος C. 68. 103. E. 48. 6.
 Νοστέιν D. 258.
 Νόστιμον φέρειν ἐξ ἀγραῦ C.
 135.
 Νόσφι D. 106.
 Νοτεῖν μύροις E. 54. 2.
 Νότιος ἰδρῶς Del. 211.
 Νότας Del. 194.
 Νόκτωρ E. 66. 1.

- Νύμφη J. 35. 43. A. 89. D. 15. 42. 51. 170. 184. 189. 192. 198. 205. Del. 49. 79. 83. 84. 85. 109. 215. 256. 323. L. P. 57. 66. 85. C. 39. 86. E. 1. 4. 15. 23. 1. 26. 6. 68. 5. F. 146. 2.
 Νυμφήιον Del. 118.
 Νῦν A. 6. D. 77. 145. Del. 9. 112. L. P. 29. 42. 105. 137. C. 102. E. 5. 1. 6. 3. 18. 3. 23. 2. 26. 5. 41. 3. 45. 5. 56. 3. 67. 1. 72. 3.
 Νῦξ L. P. 82.
 Νωθρός F. 275.
- Ξ.
- Ξανθός Del. 291. A. 85. D. 209. L. P. 4. E. 6. 3. F. 104. 106.
 Ξάνθος Del. 41. 305. F. 483.
 Ξενίζειν Del. 50.
 Ξένος D. 123. E. 1. 1. 13. 2. 4. 12. 1. 44. 1. 52. 1. 61. 1. 64. 2. F. 27. 161. 196.
 † Ξόανον F. 105. 1.
 Ξύλον C. 41. F. 289.
 Ξυμβάλλεσθαι Del. 190.
 Ξυνδειπνιον C. 72.
 Ξυνός Del. 171. D. 36. L. P. 112. F. 131. 4.
- Ο.
- Ὀ, ἦ, τὸ, τῆ Del. 163. 195. E. 32. 4. τὰ J. 87. τῶν D. 224. τῶν Del. 185. τῆσιν F. 123. 1.
 Ὀαρισμός F. 118. 2.
 Ὀαρος L. P. 66.
 Ὀγδοός Del. 255. F. 307.
 Ὀγε D. 150.
 Ὀδακτάζειν Del. 322.
 Ὀδε, τοῦδε F. 103. 2. τάδα F. 106. 6. τῆδε E. 10. 1.
 Ὀδεύειν Del. 18. F. 270. 445.
 Ὀδίτης F. 41. 1. 275.
 Ὀδός Del. 184. L. P. 81. E. 8. 1. F. 131. 2.
 Ὀδοῦς D. 220. C. 113. F. 106. 3. 136. 1.
 Ὀζαινα F. 38. 2.
 Ὀζος D. 202. E. 35. 1.
 Ὄθεν D. 197. 198. 203.
 Ὄθεσθαι F. 316.
 Ὄθι Del. 241. 242.
 Ὄθρους C. 86.
 Οἰδίπους A. 73.
 *Οἰέτης D. 14. 43.
 *Οἷς A. 52.
 Ὄϊζυρός A. 24. E. 69. 4. F. 418.
 Οἴκαδε Del. 294.
 Οἰκεῖν E. 23. 3. οἰκήσω D. 20. οἰκήσουσα D. 173.
 Οἰκεῖος C. 112. E. 5. 4. F. 11. 3.
 Οἰκιάδης Del. 102.
 Οἰκίζειν L. P. 40. F. 259.
 Οἰκίον Del. 282. F. 198.
 Οἰμιστῆρ A. 66.
 Οἶκος J. 59. D. 134. 141. C. 113. E. 1. 13. 15. 21. 4. 48. 10. F. 71. 7.
 Οἰκτεῖρειν E. 73. 5. F. 21.
 Οἰκτίζειν Del. 107.
 Οἰκτρὸς ιδέσθαι C. 24.
 Οἶμη Del. 9.
 Οἶμος J. 78.
 Οἰμώζειν E. 3. 2.
 Οἰνάνθη F. 115. 2.
 Οἰνεὺς D. 260.
 Οἰνηρός F. 115. 1.
 Οἶνος C. 70. E. 36. 2. 64. 4. F. 88.
 Οἰνοπότης E. 37. 1. F. 102. 2.
 Οἶσθαι E. 7. 2.
 Οἶος Del. 125. οἶη F. 13. οἶον

- Ἄ. 1. L. P. 27. οἶους F. 157. Οὐλυμπος J. 62. D. 177. Del.
 οἶα A. 2. D. 11. L. P. 24. 220. C. 59.
 C. 90. F. 11. 2. Ὀμαρτεν C. 129.
 Ὀΐσειν. οἴσετε ἀλαβαστρως L. P. Ὀμαρτῆ πλῆθειν D. 243.
 17. 31. 48. θάνατον ζωῆν E. Ὀμῆρος D. 84.
 65. 4. οἴσε θερισμὸν C. 136. Ὀμήλιξ F. 127. 1.
 οἴσεμεν F. 110. 2. Ὀμήρειος E. 6. 3.
 Ὀϊστευτῆς A. 42. Ὀμηρος E. 6. 1. 1.
 Ὀϊστός A. 102. D. 9. C. 27. Ὀμμα L. P. 17. 82. 87. 99. C.
 E. 38. 3. 53. E. 22. 5. F. 107. 482.
 Οἴτος L. P. 94. Ὀμνυμαι A. 66. F. 191. 510.
 Οἴχεσθαι. ὄχετο L. P. 40. E. Ὀμόδελφος F. 168.
 37. 2. 43. 3. Ὀμόθηρον D. 210.
 Οἰωνός J. 68. Ὀμοῖος F. 295.
 Ὄκα L. P. 7. 18. 101. C. 32. Ὀμοίως Del. 148.
 Ὀκκόσον C. 31. Ὀμοκλή Del. 158. 231.
 Ὄκου F. 85. Ὀμόνοια C. 134.
 Ὄκχεω J. 23. Ὀμός F. 293.
 Ὄκχῆ F. 484. Ὀμότοιχος C. 117.
 Ὄκως E. 51. 2. Ὀμοῦ Del. 145.
 Ὄλβιος F. 111. 2. ὄλβιστος Ὀμοῦριος F. 185.
 L. P. 117. Ὄμπα F. 123. 1.
 Ὄλδος J. 84. 95. 96. D. 131. Ὄμπνα F. 268.
 Ὄλέθειος F. 458. Ὄμπνιον F. 183.
 Ὄλεθρος F. 16. 4. 22. 1. 118. Ὄμφάλιον πέδον J. 45.
 2. 119. 1. Ὄμφαλός J. 44. C. 15.
 Ὄλετήρ J. 3. Ὄμως D. 169. L. P. 79.
 Ὄλίγος πόνος E. 13. 1. βίος Ὄναρ E. 73. 4.
 E. 28. 1. μισθός D. 263. † Ὄνειαρ E. 51. 6.
 Ὄλιγη λιξᾶς A. 111. E. 1. 15. Ὄνειδος Del. 240.
 Ὄλιγον δᾶσον E. 51. 3. F. * Ὄνειραρ E. 51. 6.
 109. 2. ὄλιγα L. P. 91. Ὄνειρος E. 33. 2.
 Ὄλίξων J. 71. Ὄνομα A. 69. D. 48. Del. 36.
 Ὄλισθαίνειν. ὄλισθεν F. 71. 7. L. P. 42. E. 5. 6. 8. 3. 16.
 ὄλισθῆ F. 136. 1. 2. 18. 4. 19. 4. 49. 11. F.
 Ὄλλυμαι. ὄλεσσας δόγκας L. P. 112. 1. 163. 184.
 91. Ὄνομαίνειν J. 38. F. 104. 4.
 Ὄλολυγῆ Del. 258. L. P. Ὄνομαστὶ καλεῖν Del. 224.
 129. Ὄνος F. 180. 187.
 Ὄλοδός F. 249. 292. Ὄνοσφαγία F. 188.
 Ὄλπις F. 181. Ὄνοτός Del. 20.
 Ὄλόπτειν D. 77. Ὄντως E. 52. 1.
 Ὄλος. ὄλη Πελοπηγῆς Del. 72. Ὄξυς πόρος Del. 44. ἥλιος E.
 πόλις C. 35. ὄλον μέλαθρον 31. 1. ὄξειαι ὄδινες D. 21.
 A. 2. ὄξυ ἀνηξάν J. 56.

- Ὀπάζειν D. 33.
 Ὀπερ F. 117. 1.
 Ὀπη Del. 194. C. 11.
 Ὀπηδεῖν Del. 19.
 Ὀπιθεν, Del. 19. 77.
 Ὀπισθίσιος πούς D. 151.
 Ὀπλίξειν. ὀπλίσσας ἀξίταις C. 36. ὀπλίσσας D. 86.
 Ὀπλισμός F. 470.
 Ὀπλον D. 143. E. 1. 7. 22. 3.
 Ὀπότε D. 16. 54. Del. 142. F. 169.
 Ὀπου } Del. 169.
 Ὀππόθεν }
 Ὀπποσος D. 17.
 Ὀππόταν L. P. 113.
 Ὀππότε A. 21. D. 16. 54. Del. 172. F. 169.
 Ὀπτᾶσθαι E. 44. 5.
 Ὀπτεσθαι A. 11. L. P. 89. D. 249. Del. 198. E. 52. 3.
 Ὀπτήγρια D. 74.
 Ὀπως D. 51. 74. Del. 245. F. 108. 3.
 Ὀρᾶν A. 4. D. 65. Del. 202. ὀρᾶσθαι E. 53. 3.
 Ὀργᾶς F. 330.
 Ὀργή D. 124. Del. 121. L. P. 97.
 Ὀρέγειν πήχεις Del. 108. E. 69. 1.
 Ὀρεῖχαλκον L. P. 19.
 Ὀρέστας E. 62. 1.
 Ὀρεστίας F. 35
 Ὀρθὸς σφαιρὸς D. 128. ὀρθὰ οὐ-
 ατα Del. 231.
 Ὀρίζειν F. 107. 2.
 Ὀρίας F. 35.
 Ὀρκος E. 26. 4.
 Ὀρμενίδαι C. 76.
 Ὀρμος Del. 155. 290.
 Ὀρνιθάριον p. 219. 11.
 Ὀρνις Del. 252. L. P. 123.
 Ὀρδάμνοι F. 139. 1.
 Ὀρος J. 11. 31. 51. D. 99. 183. 188. 198. Del. 70. 141. L. P. 40. 41. 50. 72. 74. 90. 111. 118. C. 52. E. 23. 2. F. 5. 7.
 Ὀρπηξ A. 1.
 Ὀρτυγίη A. 58. E. 73. 2.
 Ὀρχεῖσθαι πρύλιν J. 52. A. 85. D. 240. ὀρχήσατο Θεσσα-
 λιη φόβω Del. 139. ὀρχεῖσ-
 θαι κύκλιον Del. 313. ὀρχή-
 σασθαι F. 43.
 Ὄς F. 94. 2. 143. 1. ὄν E. 67. 1. ᾄσιν A. 50. D. 22. E. 2. 5. ᾄχει J. 10. A. 90. Del. 49. F. 215. τῇ E. 29. 2. ὄς E. 72. 3. F. 83.
 Ὄσιως E. 70. 2.
 Ὄσμύλιον F. 38. 2.
 Ὄσος J. 64. A. 36. 105. D. 255. Del. 68. 72. L. P. 138. C. 31. E. 48. 9. F. 37. 2. 106. 240.
 Ὄσσα Del. 137.
 Ὄσσακι Del. 254. E. 2. 2.
 Ὄσσειὸς περῶν D. 52.
 Ὄσσόμενος F. 482.
 Ὄσσος A. 36. 41. D. 31. 257. L. P. 1. 97. C. 69. E. 6. 2. F. 101.
 Ὄστέον D. 244. C. 93. E. 31. 2.
 Ὄστις A. 23. 110. D. 18. Del. 156. 229. F. 164. ὄτις A. 9. C. 47. E. 22. 1. 63. 1. αἵτινες C. 130. F. 132.
 Ὄστλιγξ F. 12.
 Ὄστε J. 21. D. 19. 21. (*siquan-*
do) 29. 66. 78. 92. 141. 150. 192. 195. 203. 227. 230. Del. 84. 85. 100. 207. 229. 234. 296. 309. L. P. 67. C. 9. 111. 113. E. 19. 3. F. 71. 6. 110. 2. 220.
 Ὄτι D. 24. 234. Del. 5. 319. C. 41. E. 13. 4. 42. 6. 50. 3. 62. 1. F. 67. 3. 106. 1. 137. 2.

- Ὅτλειν F. 274.
 Ὅτοβος E. 71. 4.
 Οὐ E. 65. 3. 69. 5.
 Οὐ γὰρ ἀλλὰ F. 92.
 Οὐας J. 53. A. 104. D. 63.
 Del. 230 E. 26. 4. F. 301.
 *Οὐάτιος D. 91.
 Οὐδ' ὄσσον A. 36.
 Οὐδας Del. 51. 306.
 Οὐδὲ E. 61. 3. 62. 3. 69. 1.
 F. 71. 1. 4. 218. 248.
 Οὐδεῖς F. 135. 2. οὐδὲν J. 79.
 Del. 244. E. 15. 3. 24. 3.
 F. 106. 5. 232. 442. οὐθενός
 E. 69. 2. οὐδένα E. 27. 2.
 Οὐδέποτε D. 65. Del. 233. 237.
 Οὐδος Del. 264.
 Οὐκ E. 62. 2. 67. 4. 68. 5.
 Οὐκέτι A. 7. Del. 53. 180. E.
 62. 6.
 Οὐλα ὀρχεῖσθαι J. 52. κατα-
 κροταλίζειν D. 247.
 Οὐλος Del. 302. E. 5. 5. F.
 140. 472.
 Οὐμός E. 31. 4. 32. 5. 33. 2.
 Οὐνεκα A. 96. D. 45. 236. Del.
 57. 247. F. 306.
 Οὐνεκεν Del. 53. F. 21.
 Οὐνιαυτός F. 87. 1.
 Οὐπίς D. 204. 240. Del. 292.
 Οὐποκα L. P. 59.
 Οὐποτε A. 11. 35. D. 180.
 Del. 295.
 Οὐπω J. 18. A. 87. Del. 39.
 49. 90. C. 25. F. 105.
 Οὐρανίδης J. 3.
 Οὐράνιος Ζεὺς J. 55. E. 55. 3.
 Οὐρανόθεν Del. 38.
 Οὐρανός J. 59. F. 145. 4.
 Οὐρεὺς C. 107.
 Οὐρος J. 6. D. 3. 18. 20. 155.
 191. 235. Del. 30. 119. 126.
 138. 287. E. 32. 1. F. 215.
 Οὕτις A. 41. L. P. 134. οὕτι
 E. 13. 2. F. 110. 1.
 Οὔτοι L. P. 98.
 Οὔτος A. 10. E. 14. 5. 45. 6.
 66. 1. αὐτῆ Del. 213. E. 8.
 2. τοῦτο A. 96. D. 104. 145.
 Del. 52. 203. L. P. 36. 54.
 C. 100. E. 6. 4. 9. 5. 13. 4.
 33. 4. 43. 6. 71. 2. F. 49.
 2. 95. 2. τουτὶ E. 48. 8. ταύ-
 τη E. 40. 2. 46. 1. τοῦτον
 L. P. 102. E. 40. 1. ταῦτα
 C. 18. 55. E. 1. 13. 38. 1.
 71. 6. τούτων C. 92.
 Οὔτω A. 70. Del. 240. 318. E.
 1. 1. 16. 40. 4. F. 87. 2.
 Οὔτως E. 73. 1. 3.
 Οὕχ F. 134. 1. 236. 242. 287.
 Οὕχ' E. 30. 3.
 Ὁφείλω F. 193. ὀφειλόμενος
 θεός Del. 165. ὕπνος E. 17.
 4. ὀφειλόμενον τέλος L. P.
 106. ὠφέλεν E. 57. 2. ὠ-
 φελε E. 18. 1. αἰθ' ὠφελεις F.
 43.
 Ὁφέλλειν F. 126. 3.
 Ὁφέλσιμον A. 93.
 Ὁφθαλμός A. 51. L. P. 80. C.
 102. E. 15. 2.
 Ὁφίς A. 100. Del. 91. E. 25.
 3. F. 104. 2. 438.
 Ὁφρα D. 109. 167. E. 5. 7.
 Ὁφρὺς D. 52. F. 37. 1.
 Ὁχεῆ F. 438.
 Ὁχθη D. 100.
 Ὁχλίζειν Del. 33.
 Ὁχνη C. 28.
 Ὁχος D. 113.
 Ὁψ E. 49. 7.
 Ὁψίγονοι Τιτηῆνες Del. 174.

Π.

Παγὰ L. P. 10.
 Πάγγαιον Del. 134.
 Παγίς F. 458.

2 E

- Πάγος D. 109. Del. 272. F. 449.
 Παγχαῖος F. 86. 2.
 Παγχρύσεος L. P. 31.
 Πάγχyu D. 215.
 Παίγνιον Del. 324. E. 5. 8.
 Παιδάριον E. 48. 8. 51. 5.
 Παιδεύεσθαι J. 34.
 Παιδνός J. 57.
 Παιδοῦσσα F. 431.
 Παιδοφιλεῖν F. 107. 2.
 Παίζειν E. 17. 1. 68. 1.
 Παῖνον A. 21. 96. 102.
 Παίπαλον D. 194.
 Παῖς D. 5. 26. Del. 253. C. 5. 57. E. 30. 3. 46. 6. 60. 1. F. 178. 1. παιδός L. P. 82. 87. 92. E. 56. 3. 58. 3. F. 291. παιδὶ D. 67. C. 78. E. 59. 4. F. 210. παῖδα Del. 264. L. P. 109. 118. E. 1. 2. 7. 3. 14. 2. 18. 2. 20. 1. 22. 2. 46. 5. 63. 2. 68. 3. F. 154. παῖ E. 48. 8. παῖδες Del. 298. L. P. 34. 57. E. 1. 10. παιδῶν D. 236. L. P. 99. E. 1. 14. 43. 3. παίδεσσιν Del. 309.
 Πακτωλός Del. 250.
 Πάλαι E. 2. 4. F. 86. 2. 93. 2. 144. 1.
 Παλαίθετος F. 459.
 Παλαιὸν Del. 37. 198. παλαιότερος E. 5. 1. F. 163. παλαιότατον ὕδωρ J. 40.
 Παλαιστρίτης F. 191.
 Παλάσσεσθαι κεραμῶν Del. 78. λύθρῳ L. P. 7.
 Πάλη E. 65. 1. 6. F. 122. 2.
 Πάλι E. 11. 2.
 Παλιμπετὲς D. 256. 294.
 Πάλιν D. 87. Del. 320. L. P. 89. 97. E. 30. 1. 41. 1. 42. 3. 56. 1. F. 96.
 Παλιγάρετον ἔργον L. P. 103.
 Παλιρρόη Del. 193.
 Παλλαντίας F. 398.
 Παλλὰς L. P. 1. 15. 53. F. 64. 220.
 Παλλατίδες L. P. 42.
 Πάλλεσθαι J. 64.
 Πάλος J. 66.
 Πάμπαν J. 60. 89.
 Πάμφιλος E. 52. 3.
 Πάν E. 39. 4. 46. 1. Πανός D. 88. Πάνες F. 366.
 Πανάκεια A. 39.
 Πανακῆς E. 48. 4.
 Πάνακρα J. 51.
 Πανακρὶς μέλισσα J. 50.
 Πανάληθες ἔπος E. 19. 5.
 Παναπηρῆς C. 125.
 Παναρκῆς F. 48. 1.
 Πανήμερος ῥέει λίμνη Del. 261. εἰλαπίναστας C. 87.
 Πάνημος E. 47. 1.
 Πανσαγή F. 486.
 *Πανσυδίη Del. 159.
 Πανυπέριτατος Κρόνιδης J. 91.
 Πανυστάτιον L. P. 54.
 Πάντη A. 69.
 Πάππος p. 219. 7.
 Πάρ F. 82. 1. 103. 3. 122. 1. 129. 230.
 Παρά J. 1. D. 160. 163. 181. 253. Del. 44. 65. 182. 206. 235. L. P. 24. 33. E. 5. 7. 22. 1. 33. 4. 36. 1. 47. 4. 72. 2. F. 104. 2. 129. 1. 181. 203.
 Παρακλίνειν. παρακέκλιται Πελοπηῆς Ἰσθμῶ Del. 72.
 Παρανάεσθαι F. 143. 2.
 Παρατίθεσθαι A. 75.
 Παραφαίνεσθαι D. 214.
 Παραχρήμα F. 106. 3.
 Παραψύχειν C. 46.
 Πάρειη Del. 80. παρειὰ A. 36.
 Παρεῖναι F. 106. 473.
 Παρεισδύνειν τινα E. 45. 5.

- Παρέρπειν σῆμα E. 63. 1.
 Παρέρχεσθαι D. 250. Del.
 224. 317. E. 3. 1. 2. 18. 4.
 63. 2.
 Παρέχεσθαι E. 57. 4.
 Παρθενή D. 6. 110. Del. 49.
 E. 57. 4.
 Παρθενική Del. 298. L. P. 34.
 C. 118. E. 21. 2. 11. 2.
 Παρθένιον Del. 71. F. 213.
 Παρθένος D. 264.
 Παριένα J. 72. F. 435.
 Παρπέταμαι E. 32. 6.
 Παριζειν τινί D. 169.
 Παριτὸς L. P. 90.
 Παρησὸς Del. 93.
 Παροῦθε D. 144. Del. 153. F.
 112. 1.
 Παροικίεσθαι E. 25. 4.
 Πάρος E. 5. 9. F. 155. 368.
 †Παρουάτιος κυῶν D. 91.
 Παρράλλη· D. 238.
 Παρράσιον ὄρος J. 10. D. 99.
 Πᾶς Ζεὺς E. 46. 4. πᾶσα Del.
 139. C. 73. E. 21. 6. πᾶν
 E. 1. 8. F. 137. 2. παντὸς
 A. 109. E. 33. 3. πάσης E.
 33. 2. παντὶ A. 9. πάντα L.
 P. 12. E. 32. 1. πάντες D.
 139. 148. 169. F. 41. 1. 91.
 447. πᾶσαι A. 52. D. 105.
 Del. 223. 279. L. P. 1. πᾶν-
 τα J. 75. A. 40. D. 18. Del.
 142. 190. 219. 260. L. P.
 7. 97. 133. C. 88. 90. 133.
 135. E. 29. 4. 44. 4. F. 106.
 3. 145. 4. 323. πάντων E.
 48. 4. πᾶσι J. 85. D. 52. E.
 54. 3. πάσαις E. 17. 4. πά-
 σησιν Del. 157. F. 26. πᾶν-
 τας L. P. 116. C. 34. 35.
 πᾶσας D. 14. 43. Del. 32.
 Πᾶσθαι C. 69. 127. πάσασθαι
 F. 261.
 Πασιφάη Del. 311.
- Πάσχειν Del. 151. E. 6. 2. F.
 174.
 Πάταγος L. P. 44.
 Πατεῖν Del. 227. C. 124. F.
 437. ἐπάτησε Del. 74. δέμ-
 νιον Del. 248.
 Πατήρ D. 28. 32. E. 15. 4. 20.
 1. πατρός D. 4. 26. 118. 168.
 Del. 77. 170. E. 11. 3. 16.
 2. 21. 5. πατρὶ Del. 109.
 Πατρὶς E. 22. 3. F. 112. 2.
 Πατρῷον ὄνομα A. 70. L. P.
 133.
 Παύεσθαι ἀδηφάγης D. 160.
 ἄγρης Del. 229. C. 49. πέ-
 παυται E. 72. 3.
 Παῦρος F. 111. 2.
 Πausανίας E. 11. 4.
 Παχὺς F. 241.
 Πεδίον Del. 138. 178. 289. F.
 296. 448.
 Πέδιλον A. 33. F. 313.
 Πέδον J. 45. A. 37. Del. 62.
 227.
 Πεζὸς ἀνὴρ J. 26. E. 25. 4.
 Πειραῖσθαι τόξου D. 119.
 Πείθω πιεῖν C. 8. F. 174. πε-
 πίθοιεν J. 65.
 Πέλαγος Del. 36. 168. 192. E.
 5. 3.
 Πελάζειν πηγῆς A. 87.
 Πελασγικὸς F. 283.
 Πελαργὸς F. 474.
 Πέλας J. 67.
 Πελασγιάς L. P. 4.
 Πελασγὸς Del. 284. L. P. 51.
 C. 26. E. 40. 1.
 Πέλεια p. 218. 18.
 Πέλειν L. P. 99. C. 53. F. 485.
 Πέλεκυς C. 36. 54.
 Πελιθνοῦσθαι F. 482.
 †Πελλαῖος E. 14. 6.
 Πελοπιῆς Del. 72.
 Πέλωρον D. 51. 84.
 Πέμπειν ἱερὰ θεῶν Del. 279.
 2 E 2

315. F. 215. πέμπεν D. 4
 πέμπον C. 72.
 Πέμφιξ F. 499.
 Πένεσθαι C. 70.
 Πενθερή D. 149.
 Πενή E. 69. 1.
 Πέντε D. 105. F. 239.
 Πένεσθαι L. P. 32.
 Πεπλήγειν J. 53. 1.
 Πέπλος D. 202. L. P. 70.
 Πεπνυμένος L. P. 129.
 Πεπρωμένον ἤμαρ Del. 128.
 ὕπνος E. 65. 3.
 Περᾶν Del. 204. C. 14. F.
 131. 2.
 Περᾶτη Del. 169.
 Πέργη D. 187.
 Πέρδιξ p. 218. 29.
 Πέρθειν F. 153.
 Περὶ J. 52. 86 D. 49. 153. 158.
 240. 248. 267. Del. 81. 181.
 251. 300. 312. L. P. 58. E.
 11. 2. 24. 4. 58. 3. 68. 1.
 Περιβόσκεσθαι. τέφρη περιβόσκε-
 ται ἀνθρακα A. 83.
 Περιδέξιος F. 303.
 Περιδινήεις F. 147.
 Περιηγῆς λίμνη A. 58. περιηγεῖς
 κυκλάδες Del. 198. περι-
 γέες F. 429.
 Περικαίεσθαι Del. 201.
 Περιλαμβάνειν τινὰ ἀμφοτέραις
 L. P. 93.
 Πέριλλος F. 25.
 Περιναίειν Del. 267.
 Πέριξ A. 62.
 Περιπηχύνειν F. 344.
 Περιπλέκειν E. 45. 3. περιπλέ-
 κεσθαι Del. 110.
 Περιπίλος F. 278.
 Περισκεπῆς πύργος Del. 23. πε-
 ρισκεπῆς θάμνοισιν ὄρος J. 11.
 Περίσκεπτον παίγιον E. 5. 8.
 Περισσός. τί περισσά; Del. 132.
 περισσότερον L. P. 122.
 Περιστείχειν F. 109. 3.
 Περιστέρα p. 218. 39.
 Περιστέφειν. ὄφει περιστέφει ὄ-
 ρος κύκλοις Del. 93.
 Περιτροχᾶν Del. 28.
 Περιφροίτος E. 39. 3. 47. 1.
 Περιφροίσειν F. 52. 1.
 Περιάζειν γένεια L. P. 76.
 Πέρκα F. 37.
 Πέρμηστος F. 380.
 Περώνη L. P. 70.
 Πέρσαι F. 153.
 Περσέπολις Ἀθαναία L. P. 43.
 Περσεύς F. 139. 1.
 Περσίς F. 506.
 Πατεγνός Del. 252.
 Πέτεσθαι Del. 115. L. P. 123.
 Πέτρα L. P. 42. F. 66. 1.
 Πέτρος A. 22. F. 124. 2.
 Πευκετίαι F. 391.
 Πεύκη D. 116.
 Πηγῆ A. 87. D. 171.
 Πηγγύναι. ἐπηξε θεμέλια, βω-
 μὸν A. 57. 61. παζῶ πέλε-
 κυν ἐν χρυσῷ C. 54. παγεῖς
 ἀφρός L. P. 11.
 Πηγῶς κύων D. 90.
 Πηδάλιον D. 229.
 Πηλεύς F. 136. 2. 372.
 Πήλιον Del. 118.
 Πηλαγόνος J. 3.
 Πηλός F. 87. 3. 133. 2.
 Πηνειός Del. 105. 112. 121.
 128. 148.
 Πηνίκα C. 7.
 Πήρα F. 360.
 Πήχυς J. 30. Del. 107. L. P. 5.
 Πίδαξ A. 111.
 Πικρὸν ἔπος E. 33. 3.
 Πίλημα F. 124. 2. 125. 2.
 Πιμπλάναι F. 360.
 Πιμπλεια Del. 7.
 Πίναξ E. 57. 6.
 Πίνδος Del. 139. C. 52.
 Πινύσκειν D. 152.

- Πίνειν E. 29. 4. πίνουσι ὕδωρ
 ἄρκυοιο Λυκαονίης J. 41. ἐπι-
 νε μαστόν C. 95. E. 44. 3.
 πίες C. 12. πειν C. 8.
 Πιπράσκειν F. 85. 419.
 Πίπτειν ἐπ' ἰσχύον A. 78. F. 71.
 5. πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις
 τρίποδες Del. 146. ἔπεσ' ἐξ
 ἵππων C. 86. E. 58. 4. πέσα
 J. 44. πέσειεν ὑπαι ῥιπῆς Del.
 25. πέσωσιν ἔραζε A. 40.
 πετουῖσα E. 7. 3.
 Πῖσος F. 488.
 Πιστεύειν E. 39. 4.
 Πίσυρες Del. 105.
 Πιτάνη D. 172.
 Πιττακὸς E. 1. 1.
 Πιτυρὶς F. 50. 1.
 Πίτυς D. 201. C. 28. F. 103. 4.
 Πίων J. 48. D. 148. Del. 179.
 267. F. 201. 240.
 Πλάγγων C. 91.
 Πλαγκτὸς Del. 273.
 Πλάσσειν F. 86. 2. 133. 2.
 Πλάζεσθαι D. 235. Del. 192.
 Πλάτων E. 24. 3.
 Πλειάδες F. 381.
 Πλειότερος F. 331.
 Πλειστός Del. 92.
 Πλειῶν J. 89.
 Πλέκειν βωμὸν A. 60.
 Πλέον βουδῶσιον A. 49.
 Πλέω F. 94. 4. ἐπλεον D. 232.
 E. 19. 3. F. 113. 3. ἐπλευσε
 F. 94. 1.
 Πληγῆ Del. 321. E. 1. 9.
 Πληθῆναι F. 166. 175. πληθον
 ῥέεθρον Del. 207. ἐπλήσαντο
 D. 166.
 Πλημμύρειν Del. 263.
 Πλην D. 132. E. 42. 2.
 Πλησίον E. 1. 12.
 Πλήσσειν Del. 306. J. 31.
 πλαγεῖσα αἰγίρος C. 40.
 *Πλίτσειν D. 243.
 Πλόκαμος L. P. 32. E. 51. 6.
 Πλόος Del. 290. 319.
 Πλούσιος μύξαις λύχνος E. 58.
 2.
 Πλοῦτος E. 1. 4.
 Πλούτων E. 14. 4.
 Πνεῦμα E. 44. 2. 49. 8.
 Πνέω A. 81. πνεύει Διόνυσος τι-
 νὶ ἐνδέξιος E. 9. 3. τὸ ἦμισυ
 πνέον ψυχῆς E. 42. 1.
 Ποδορραῖα Ἀταλάντη D. 215.
 Ποθεῖν F. 250.
 Ποῖ Del. 117.
 Ποιὰ F. 182.
 Ποιεῖν D. 226. Del. 115. 301.
 C. 261. 65. E. 62. 5. 73.
 1.
 Ποιητὴς E. 9. 1.
 Ποικίλαι ὄραι A. 81.
 Ποιμὴν E. 23. 4.
 Ποιμενικὸς F. 125. 2.
 Ποιμῆσιον C. 86.
 Ποῖος E. 35. 2. ποιή D. 116.
 184. Del. 29. D. 183. L. P.
 124.
 Πόκα L. P. 5. 57.
 Πόλαι F. 104. 4.
 Πολεμῆσιος ἵππος C. 109.
 Πόλεμος D. 237. F. 231.
 Πολιὸς φίλος E. 22. 6. πολιῆ
 A. 14. E. 73. 5. πολιαὶ C.
 96.
 Πολιούχος Παλλὰς L. P. 53.
 Πόλις D. 184. C. 43. E. 16. 3.
 πόλιος C. 128. πόλει A. 93.
 πόληϊ A. 76. πόλιον A. 64. D.
 18. 122. L. P. 141. C. 35.
 134. ἄμπολιον F. 186. 348.
 πόληος Del. 100. 178. 279.
 πολίων D. 187. F. 21. πόλει-
 σιν D. 20. πολίεσσι A. 55.
 Del. 68. C. 19. πόλιας A.
 54. D. 36.
 Πολλάκις Del. 41. 119. L. P.
 22. 65. C. 95. E. 45. 3.

- F. 120. 2. 131. 3. 148. 150. 201.
 Πολύβριμος Del. 266. 316.
 Πολυδευκής F. 71. 4.
 Πολύθεστος C. 48.
 Πολυκτέανος A. 34.
 Πολύλλιτος Καρνεῖος A. 79.
 Ἀστειή Del. 316.
 Πολύμυθος Κρηθῆς E. 17. 1.
 Πολυξώ C. 78.
 Πολύπολις D. 225. Del. 266.
 Πολύς F. 115. 1. 2. πολλή D. 138. πολλά L. P. 74. πολύ Del. 218. 285. L. P. 9. E. 14. 3. πολλόν J. 27. πολλήν Del. 14. E. 20. 2. 66. 4. F. 456. πολλόν A. 108. Del. 77. 158. πολλοὶ A. 68. 69. 77. F. 102. 1. πολέες Del. 28. πολλά J. 24. A. 107. D. 123. Del. 153. 187. 266. L. P. 68. 120. 125. E. 3. 2. F. 120. 2. πολλῶν E. 41. 4. πολλοὺς E. 29. 2. 62. 6. πολλός J. 22. 23. D. 27. 36. L. P. 92. πολέας D. 42. πλείονες E. 4. 2. πλέον A. 95. πλέα C. 126. πλείστον J. 64. D. 183.
 Πολύστιος J. 26.
 Πολύτροφος Δαμάτηρ C. 2. 119.
 Πολύφημος E. 48. 1.
 Πολυχρόνιον τέγμα βίτου L. P. 128 πολυχρόνιον D. 132
 Πολυχρονιώτατον αἶμα Del. 282.
 Πολύχρυσος Ἀπόλλων A. 33.
 Πολυωνυμία D. 7.
 Πονεῖσθαι περὶ τι D. 158.
 Πονηρός C. 66. E. 27. 3. 48. 5.
 Πόνος E. 6. 1. 13. 1. F. 274.
 Πόντος A. 18. 105. D. 195. Del. 53. 225. 248. F. 16.
 *Πορεῖν D. 91.
 Πορθμεὺς F. 440.
 Πορθμήσιον F. 110. 1.
 Πορος Del. 45. F. 104. 1.
 Πορφυρίς p. 218. 24. 219. 25.
 Πορφυρίων ibid.
 Ποσειδάων D. 50. Del. 101. 271. C. 97. D. 285. E. 65. 2. F. 16. 285. 384.
 Πόσις E. 16. 4.
 Πόσσαυ D. 119.
 Πόσσος L. P. 107. 108.
 Ποταμὸς J. 19. A. 107. D. 44. 107. Del. 109. 131. 256. L. P. 46. 64. C. 14. E. 45. 4.
 Ποτὲ D. 161. 190. 206. Del. 171. 308. L. P. 70. E. 6. 1. 22. 3. 41. 1. 54. 2. 55. 4. F. 47. 1. 71. 5.
 Πότε Del. 1.
 Πότερος J. 7.
 Ποτὶ D. 103. Del. 210. 235. L. P. 77. C. 39. 129. 133. E. 54. 1. F. 114. 2.
 Ποτιδέχεσθαι D. 147.
 Ποτίστρη D. 50.
 Πότμος Del. 88.
 Πότνια J. 28. D. 136. 210. 225. 259. Del. 123. 226. 312. L. P. 55. 86. C. 10. 50. 60. E. 34. 2.
 Ποτὸν D. 167.
 Ποῦ A. 3. D. 113. 116. E. 2. 3. 18. 3. 31. 2. 42. 6. F. 44.
 Πουλυμέδμνος Δαμάτηρ C. 2. 119.
 Πουλυμέλαθρος Χιτώνη D. 225.
 Πουλύς Del. 13. E. 64. 1. πουλὸν J. 31. 38. A. 69. D. 55. 163. L. P. 56. F. 103. 1. 121. 2. 260.
 Πούς. ποδὸς D. 151. †F. 405. ποδὶ A. 3. 106. Del. 306. πόδα E. 22. 1. πόδες Del. 114. 192. C. 10. ποδιῶν Del.

54. ποσὶν J. 27. E. 5. 6.
 πόδεσιν D. 246. πόδας Del.
 103. L. P. 127. C. 125. E.
 36. 1. 67. 4.
 Πράξις F. 194.
 Πράσσεσθαι L. P. 91. πρήσων
 καλὰ E. 9. 1.
 Πράτα C. 20. 40. πρᾶτιστον
 L. P. 9.
 *Πρέμνοθεν Del. 35.
 Πρέμνον D. 239. Del. 210.
 322.
 Πρέπειν E. 65. 5. F. 125. 1.
 Πρεσβύτατος J. 35.
 Πρηῦς F. 131. 1.
 Πρηῶν D. 52. 196.
 Πρίαμος F. 363.
 Πριν D. 144. Del. 321. L. P. 6.
 114. E. 29. 5. F. 103. 5.
 Πρὸ J. 86. D. 147. E. 57. 1.
 F. 86. 1. πρότερος A. 94.
 - προτέρω D. 72.
 Προβαίνειν J. 86. E. 1. 5.
 *Προβολή D. 142.
 Προγίνεσθαι D. 178
 Πρόγονοι E. 7. 4.
 Προέχειν F. 125. 1. Del. 218.
 Προβέλυμνος Del. 134.
 Πρόθυρον E. 25. 2. 73. 2.
 Προῖτος D. 233.
 Πρόκεισθαι D. 258.
 Πρόξ D. 154. 155. L. P. 92.
 Προμηθεὺς F. 87. 3. 133.
 Προναίη F. 220.
 Προπάροιθε F. 1. 182.
 Προπέτεια E. 43. 2.
 Προπίνειν E. 38. 2.
 Πρὸς Del. 280. E. 33. 2. 48.
 7. 55. 3.
 Προσαυῶν Del. 239.
 Προσπειπεῖν D. 5.
 Προσπλέγειν L. P. 96. προσλέ-
 γεσθαι D. 80.
 Προσνήχεσθαι Del. 47.
 Προσπηχύνεσθαι J. 46.
 Προστασίη E. 41. 4.
 Προστρέχειν Del. 216.
 Προσφάνα L. P. 79.
 Προσώ Del. 95. F. 456.
 Προτερηγενής J. 58.
 Πρότονος E. 5. 4.
 Πρόφασις E. 64. 4. F. 463.
 Προχανά C. 73. F. 26.
 Πρύλλις J. 52. D. 240.
 Πρυτανήιον C. 129.
 Πρωῖον L. P. 27.
 Πρών F. 84.
 Πρωξ A. 40.
 Πρωτάγειρον D. 104.
 Πρωτόθερονος D. 228.
 Πρωῖτος F. 119. 1. πρώτη Del.
 6. πρωῖτος D. 23. 113. 120.
 Del. 298. L. P. 105. E. 5. 2.
 69. 6. πρώτοι Del. 283. πρώ-
 ται D. 212. Del. 291. πρώτα
 A. 57. 63. D. 241. πρωτοισι
 F. 145. 3. πρώτῃσι Del. 16.
 τὰ πρώτα Del. 22. 149. πρώ-
 τιστος J. 36. A. 71. 98. Del.
 30. 285.
 Πτέλη D. 120. C. 28.
 Πτέρην F. 263.
 Πτερόν Del. 234. E. 48. 8.
 Πτέρυξ L. P. 124.
 Πτηγὸς F. 87. 1.
 Πτιᾶσθαι D. 191.
 Πτολεμαῖς φυλῆ E. 11. 3.
 Πτολεμαῖος Del. 188.
 Πτολίαρχος J. 73.
 Πτολίεθρον J. 39. 81. D. 33.
 34.
 Πτόλις J. 87. D. 261. F. 110.
 1.
 Πτύειν C. 6.
 Πτώμα E. 65. 5.
 Πτωχὸς F. 360.
 Πυθαγόρας F. 128. 2.
 Πύθειν F. 313.
 Πυθῶν A. 34. 99. D. 250. Del.
 90.

- Πυκινὸς νόπαις τόπος A. 88.
 Πυλάδης E. 62. 6.
 Πυλαία Δημήτηρ E. 41. 1.
 Πυλεῶν F. 358.
 Πυλὴ A. 6. D. 147.
 Πυθάνεσθαι E. 11. 1. F. 219.
 Πῦρ A. 82. Del. 141. 186.
 201. E. 21. 3. 26. 5. 45. 2.
 66. 1. F. 119. 456.
 Πυράγρα Del. 144.
 Πυραλλίς p. 218. 32.
 Πύργος D. 33. Del. 23.
 Πυρίμητος Del. 145.
 Πυρίπνοος F. 346.
 Πυρόεις F. 47. 2.
 Πῶς J. 4. C. 10. E. 9. 4. 11.
 2. 58. 4.

P.

- Πάδος F. 138. 1.
 Παδάμγξ L. P. 11.
 Παιστήρ D. 59.
 Παμνουσίς Ἑλένη D. 232.
 Πάμφοσ F. 204.
 Πέα A. 30. D. 250.
 Πέθρον Del. 135. 207.
 Πέξιν ἱερά D. 200. ἐσθλά F.
 5. 12. F. 316. ἔρεξας τί κῶ-
 ρον L. P. 85. ῥέξον Del. 203.
 ῥέξειαν D. 156. ῥέξαι F. 137.
 2. ῥέξας F. 174. ῥέξω ἀπο-
 θύμια Del. 245. δεινὸν E. 27.
 2.
 Πείη J. 10 13 21. 28.
 Πεία A. 49. D. 140. Del. 126.
 F. 258.
 Πέιν J. 18. L. P. 71. κανα-
 χηδὰ Del. 45. 211. 261. F.
 12.
 Πήγιον F. 202.
 Πήσις E. 28. 4.
 Πήσσεσθαι ὑπὸ πλῆγαῖς Del.
 322.

Σ.

- Σακίεσπαλος J. 71.
 Σάκος D. 53. 241. Del. 147.
 L. P. 44.
 Σάμα E. 18. 4.
 Σάμερον L. P. 45. 47.
 Σάμιος E. 6. 1. 17. 2. 51. 4.
 Σαμόθρακες θεοὶ E. 50. 3.
 Σάμος Del. 49.
 Σανίς F. 105. 2.
 Σαοῦν, σαοῖ Del. 22. σάω L. P.
 142. C. 135. E. 34. 2. ἐσά-
 ωσεν D. 197.
 Σάραπις E. 38. 3.
 Σάρδιες D. 246.
 Σάρδω Del. 21.
 Σάρων Del. 225.
 Σαρωνίς J. 22.
 Σαρωνικὸς κόλπος Del. 42.
 Σάτυροι F. 366.
 Σαυτὸν E. 1. 12. 16.
 Σαφῶς E. 29. 6.
 Σάων E. 10. 1.
 Σαωτήρ Del. 166.
 Σέβας F. 299.
 Σεβίξεσθαι Del. 247.

- Ξείσθαι A. 1. Del. 82. 142.
 †Ξειλήγη E. 39. 2.
 Ξέλας E. 66. 3.
 Ξεληγαίη E. 5. 2.
 Ξεύεσθαι D. 98. C. 34.
 Ξῆμα D. 131. E. 22. 1. 36. 1.
 63. 1.
 Ξημήσιον D. 219.
 Ξημαίνειν Del. 116.
 Ξημερον Del. 116.
 Ξιαλενδρίς p. 218. 36.
 Ξιῆδη L. P. 28.
 Ξιγέρπης E. 45. 6.
 Ξιδήριος D. 60. F. 305.
 Ξιδόνιος F. 217.
 Ξικανός D. 57.
 Ξικελός F. 102. 2. 146. 3.
 Ξικχαίνειν E. 29. 4.
 Ξιμος E. 51. 1.
 Ξιμόεις L. P. 19.
 *Ξιμώνη E. 39. 2.
 Ξινεσθαι D. 134.
 Ξίνις A. 91.
 Ξιπύθηεν F. 454.
 Ξίττη F. 173.
 Ξιωπηλή κίθαρις A. 12. Ἄσττε-
 ρίη Del. 302.
 Ξκαιός F. 181.
 Ξκαίρειν D. 100.
 Ξχειρωνίδες πέτραι F. 378.
 †Ξκέλμιος F. 105. 1.
 Ξκέπτεσθαι C. 7. σκεπτομένη
 E. 68. 4.
 Ξκέρβολον F. 281.
 Ξηπάσιον F. 465.
 Ξκήπτρον J. 31.
 Ξκιάζειν ἔθειραν αὐτοῖς E. 49. 4.
 Ξικιδανόπους p. 218, 29.
 Ξκίπων E. 1. 7.
 Ξκληρός E. 9. 4.
 Ξκολιός Λαβύρινθος Del. 311.
 σκολιαὶ δίκαι J. 83.
 Ξκοπάς F. 71. 7.
 Ξκοπιή Del. 59. 126.
 Ξκοπός Del. 66.
 Ξκότιος F. 108. 3. 170.
 Ξκότος E. 4. 1. 14. 3.
 Ξκυβίη D. 174. 256.
 Ξκυβικά τόξα F. 365.
 Ξκύλλα F. 184.
 Ξκῦλον F. 142. 1.
 Ξκῶψ p. 219. 1.
 Ξμαραγεῖν Del. 136.
 Ξμαῖσθαι πλόκαμον L. P. 32.
 Ξμικρός E. 27. 1.
 *Ξμίλις F. 105.
 Ξμύρη E. 5. 12.
 Ξόγχρος F. 63.
 Ξολεύς E. 28. 3.
 Ξόλων F. 89.
 Ξός J. 69. σή J. 67. Del. 219.
 σὰ Del. 219. σὰς Del. 123.
 Ξούνιον ἄκρον Del. 47.
 Ξοῦσθε L. P. 4.
 Ξοφία E. 8. 4. 48. 4. F. 506.
 Ξοφός E. 49. 4. F. 70. 2.
 Ξπαρνός D. 19.
 Ξπάρονη A. 71. 73.
 Ξπάρτον F. 158.
 Ξπᾶν μαζόν Del. 274.
 Ξπειροῦν J. 33. Del. 6.
 Ξπένδειν F. 83.
 Ξπέος Del. 65.
 Ξμερμαίνειν F. 207.
 Ξπέρχεσθαι Del. 60. 158.
 Ξπιλάς Del. 243.
 Ξποδιή D. 69. E. 45. 2.
 Ξπονδή J. 1. E. 72. 4.
 Ξτάδιον F. 197.
 Ξτάδιος χιτῶν F. 59.
 Ξταθμείσθαι F. 94. 3.
 Ξταθμός E. 25. 1.
 Ξταφύλη F. 159.
 Ξτάχης D. 130. C. 137.
 Ξτεγανός δόμος C. 55.
 Ξτέγος F. 122. 1.
 Ξτεινός Εὐριπος Del. 44.
 Ξτείχειν Del. 153.
 Ξτέλλεσθαι λαίφη Del. 320.
 Ξτέμμα C. 45.

- Στένειν C. 95. E. 18. 2.
 Στέρνον D. 78.
 Στερόπη D. 68.
 Στέφανος Del. 307. F. 106. 2.
 140
 Στεφανοῦν τάφον E. 70. 1.
 Στέφειν E. 7. 1. F. 103. 5.
 Στέφος D. 200.
 Στήθος D. 76. L. P. 88. E.
 44. 2.
 Στήλη E. 7. 1. 16. 3.
 Στηρίζεσθαι A. 22.
 Στιβαρόν γόνυ D. 75. ἔρκος Del.
 24.
 Στίβη E. 32. 3.
 Στόμα L. P. 12. C. 6. E. 44.
 4. F. 110. 3.
 Στόνος D. 56.
 Στόρη F. 476.
 Στρατιή F. 152.
 Στρατὸς D. 252.
 Στρέγγεσθαι νόσω C. 68.
 Στρέφειν βέμβικας E. 1. 10. F.
 129. 2. στρέφεσθαι E. 42. 6.
 Στρούτων E. 49. 10.
 Στροφιή Del. 76.
 Στρυμόνιος βορέας Del. 26.
 Στυγεῖν F. 52.
 Στυγῆς E. 71. 1.
 Στύξ J. 36.
 Σύ J. 9. 29. 48. 70. 73. E. 55.
 4. 64. 1. 76. 6. F. 146. 2.
 227. σεῦ C. 99. σέο J. 54.
 D. 139. Del. 321. σεῖο J. 8.
 A. 79. Del. 119. 129. 227.
 F. 131. 3. σέθεν D. 172.
 τεῦ L. P. 120. σοὶ E. 71. 3.
 F. 162. 229. τείν L. P. 37.
 τῖν D. 90. C. 26. E. 34. 1.
 35. 1. F. 278. σὲ J. 6. 7. 10.
 15. 33. 43. 46. 47. 66. A.
 102. F. 315. ὑμέων E. 4. 2.
 72. 3. ὑμῖν F. 107. 7. ὑμ-
 μιν E. 14. 5. ὑμέας F. 71.
 4.
 Συγγελαῖν καίρια E. 36. 2.
 Σύγγονος E. 28. 4.
 Συγκληροῦσθαι p. 219. 1.
 Συλλέγεσθαι D. 234.
 Σύμβολόν E. 103. 3. 122. 2.
 Σύμβουλεύειν E. 1. 6.
 Συμμαχία F. 134. 2.
 Συμμίσγειν θαλάττῃ E. 19. 6.
 Συμφέρεσθαι E. 5. 6.
 Σὺν Del. 64. 309. L. P. 139.
 E. 56. 2. F. 66. 2. 210. 216.
 J. 40
 Συναγείρειν F. 323.
 Συναίνειν F. 27.
 Συναντέσθαι A. 99. D. 161.
 Συναπτεσθαι F. 70. 4.
 Συναρπάζειν E. 31. 5. 46. 3.
 Σύνδρομος L. P. 110.
 Συνέμπορος F. 67. 3.
 Συνεπιψεύδεσθαι D. 223.
 Συνεργεῖν p. 219. 11.
 Συνερίθως E. 17. 3.
 Συνεχῆς A. 59.
 Συνεχῶς F. 371.
 Συνοργίζεσθαι τινὶ C. 72.
 Συντίθεσθαι κληδόνι E. 1. 14.
 Σύντομος E. 12. 1.
 Συοκτόνος D. 216. E. 35. 1.
 Σύριγξ D. 243. L. P. 14.
 Συρφετός A. 108.
 Σῦς D. 156.
 Σῦφαρ F. 49. 2.
 Σφῆ D. 80. 197. Del. 15. σφέ-
 ας D. 62. 122. σφεῶν F. 284.
 σφὶ J. 80. σφῖν A. 86. D.
 223. E. 13. 3. φῖν D. 125.
 213. F. 183. σφισὶ J. 84. D.
 163. E. 49. 5.
 Σφέτερος D. 229. Del. 233.
 †Σχάζειν F. 104.
 Σχεδὸν D. 195.
 Σχερία F. 39.
 Σχέτλιος D. 124. L. P. 78. C.
 69. E. 31. 2. F. 489.
 Σχινὸς D. 201.

- Σώζεσθαι Del. 150. 151. E. 51. 96. C. 47. 48. E. 41. 5. F. 4.
 Σώπολις E. 18. 2.
 Σώφρων θυμὸς E. 43. 4.
- T.
- T**αλᾶν D. 62.
 Τάλαντον F. 312.
 Τάλας E. 32. 1. τάλαινα Θήβη
 Del. 88. νύμφη E. 26. 5.
 Τᾶλις F. 210.
 Τάμμας F. 469.
 Τάμνειν D. 88.
 Τᾶμος L. P. 112.
 Ταναΐς F. 377.
 Τανύεσθαι χεῖρας D. 27.
 Τάριχος p. 218.
 Ταῦρος A. 78. D. 102. 150. F. 119. 1. 176. 452.
 Ταῦροι. τέθμια Ταύρων D. 174.
 Τάφος J. 8. E. 7. 3. 4. 12. 1. 62. 2. 68. 2. 71. 1.
 Τάφρος Del. 37.
 Τάχα E. 62. 5.
 Ταχινὸς ἴουλος J. 56. D. 158. Del. 95. πούς Del. 114.
 Ταχύς. ταχειὰς ἐνδρομίδας Del. 237. ταχιστος πλόος Del. 319.
 Τέγος C. 4. F. 41. 2. 70. 3.
 Τέθμιον D. 174. C. 19. τέθμια ὄραι A. 86.
 Τεθμὸς F. 105. 1.
 Τεῖνειν τινὲ χεῖρα C. 131. λαῖφος E. 5. 4.
 Τειρεσίας L. P. 59. 75.
 Τεῖρεα Del. 176.
 Τεῖρεσθαι ὑπ' ὠδίνεσιν D. 22. Del. 211. ὠδίσι Del. 61.
 Τείχισμα F. 283.
 Τείχος A. 15. 66. Del. 25. E. 24. 2. F. 86. 473.
 Τεκμαίρεσθαι J. 85. A. 34.
 Τέκνον Del. 96. 111. L. P. 87. 96. C. 47. 48. E. 41. 5. F. 311.
 Τέκος D. 31.
 Τεκῶν F. 118.
 Τεκταίνεσθαι J. 9.
 Τελέθειν A. 49. L. P. 67.
 Τέλειος J. 57. F. 145.
 Τελεῖν γάμον A. 14. τελεῖ τὰ κεν νοήσῃ J. 87. D. 86. τελεῖν κατὰ περὶ τινα D. 123. ἱερὸν D. 239. F. 103. 2. τέλεισκε F. 434.
 Τελεσφορῆ A. 77. C. 129.
 Τέλθος L. P. 106. C. 77.
 Τελφουσσαίη F. 207.
 Τελχῖνες Del. 31.
 Τέμνειν νεῖδον D. 176. ὦλκα D. 180. πεύκην D. 116. φιλίην F. 199.
 Τέμπη Del. 105.
 Τένων Del. 117.
 Τεὸς J. 17. 33. C. 98. E. 2. 1. 8. 2. τεῆ J. 29. 80. E. 2. 5. 16. 3. τεὸν J. 92.
 Τέρας J. 69. F. 225.
 Τέσμα L. P. 128. E. 69. 4.
 Τέρπειν F. 188.
 Τέρπνιστος F. 256.
 Τέρψις E. 71. 4.
 Τέσσαρες C. 121. E. 54. 1.
 Τέτμειν D. 46. Del. 159.
 Τετραζόειον σάκος D. 53.
 Τετραγυὸς νεῖδς D. 176.
 Τετράενος F. 154.
 Τετραέτης A. 57.
 Τετραίνεσθαι D. 244.
 Τετράκι E. 55. 2.
 †Τετράπαλαι E. 2. 4.
 Τετράπους D. 131. C. 106. F. 87. 2
 Τέτρατον D. 211.
 Τετύκεσθαι D. 50. F. 145.
 Τετύπειν D. 61.
 Τεύχερος D. 231. F. 208.
 Τεύταρος F. 365.

- Τεύχειν. τεύχε πονηρὰ E. 65.
 ἀπειθέα D. 66. κακὸν F. 222.
 ἄορ Del. 31. D. 83. τεύχεο
 δῶμα C. 64. τέτυκτο F. 145.
 1. 4.
 Τευχιστῆς J. 77.
 Τεύχος J. 53. L. P. 8.
 Τεχνάσθαι τόξον D. 10.
 Τέχνη A. 41. C. 22.
 *Τέφρα E. 2. 4.
 Τηθύς D. 44. Del. 17.
 Τηκεσθαι C. 92.
 Τηλόθεν Del. 285.
 Τήμος D. 80. Del. 106. 147.
 F. 106. 1. 257.
 Τημόσδε J. 21.
 Τημοῦτος D. 175.
 Τήνος L. P. 110. C. 12. 116.
 τήνα L. P. 17. 68. τήνο L. P.
 74.
 Τηύγετος D. 188.
 Τίειν A. 95. τίον F. 41. ἔτισαν
 F. 162.
 Τίθεναι. θήσουσιν F. 103. 3. θα-
 σῶ μάντιν αἰοίδιμον L. P. 121.
 θησεῖ δένδρεα δόμον στεγανόν
 C. 55. θέσαν σε πάλοι ἐσσῆνα
 J. 60. θῆκε τελεσφορίην A.
 77. ὄζον E. 35. 2. ἀλίην θε-
 οῖς E. 50. 3. θῆκαν ὄνομα καὶ
 νίκην E. 49. 12. θεῖσα ἐν πυρὶ
 ἀδελφὸν E. 21. 3. ἔθηκα τέκ-
 νον ἀλαδὸν L. P. 98. ἔθηκην L.
 P. 41. E. 38. 2. 39. 3. 58. 2.
 F. 508. τίθενται δίφρα D.
 135. ἐθήκασ ἰμόθηρον D. 210.
 θήκασ J. 68. θήκατο οἰκτρὸν
 ιδέεσθαι C. 24. θηκάντο E.
 49. 6. ἔθεσθε F. 71. 5. ἔθεν-
 το Del. 52 F. 420. ἐθέτο E.
 50. 4. θέσθαι F. 93. 3. θε-
 μένη χεῖρας ἐπὶ φάσει D. 71.
 Τιθηγεῖσθαι ὅπα E. 49. 7.
 Τιθήγη Del. 10. F. 424.
 Τίκτην D. 128. Del. 243. τίκ-
 τεται ἄεον E. 5. 10. τίκτοιμι
 D. 30. Del. 241. ἔτικτε L.
 P. 134. τέκεν J. 10. τέκε J.
 29. F. 170. τέκοις Del. 163.
 τεκεῖν Del. 58. τεκῶν F. 118.
 1. τεκούσα D. 70. C. 118.
 Τιμᾶν A. 28.
 Τιμαρχος E. 11. 1.
 Τιμήεσσα Ἥρη Del. 218.
 Τιμίος τινὶ L. P. 130.
 Τιμόδημος E. 40. 3.
 Τιμόθεος E. 16. 2.
 Τιμονόη E. 16. 1.
 Τιμών E. 3. 1. 4. 1.
 Τίπτε Del. 88. E. 71. 1.
 Τίρύνβιος D. 146.
 Τίς A. 9. Del. 164. 165. 171.
 191. C. 23. 38. 84. 85. F.
 42. 104. 3. 272. 2. 284. τι-
 νὰ E. 68. 4. τί J. 12. Del.
 189. E. 56. 4. F. 273. 291.
 τινὰ D. 264. L. P. 101. E.
 42. 3. τίνος E. 43. 1. τίνι E.
 47. 2. τίνα D. 184.
 Τίς J. 62. 92. 93. Del. 316. C.
 42. E. 15. 1. 16. 1. 43. 5.
 61. 5. 71. 2. τί J. 1.
 Τιτῆνες Del. 174. F. 374.
 Τιτηνίς Τηθύς Del. 17.
 Τιτυοκτόνος Ἄρτεμις D. 110.
 Τιτώ F. 206.
 Τλῆναι E. 21. 4. τλήσομαι Del.
 129.
 Τλήμων Del. 202. οἶνος E. 64.
 4.
 Τμάριον ὄρος C. 52.
 Τμήσσειν. ἐτμήγη F. 300.
 Τμῶλος F. 93.
 Τόθεν D. 114.
 Τόθι J. 32. 38.
 Τοῖ E. 55. 3. F. 136. 1.
 Τοῖος D. 146. Del. 27. 140.
 265. τοῖη Del. 216. τοῖα Del.
 108. C. 97.
 Τοῖσδε E. 32. 5. τοῖήδε Del. 268.

- Τοιούτος D. 29. L. P. 86.
 Τοῖχος A. 62. E. 45. 4. F. 70.
 2.
 Τοκάς κών D. 89.
 Τοκεύς C. 48. F. 11. 2. 256.
 Τοκός J. 16.
 Τομός F. 78.
 Τόξευτής F. 130. 2.
 Τόξον A. 19. 43. 98. D. 2. 8.
 9. 81. 119. 140. 212. 258.
 Del. 96. E. 38. 1. 73. 2. F.
 130. 284. 365.
 Τόξότης D. 223.
 Τοπήϊα Del. 315.
 Τόργος F. 204.
 Τορευτὸν ἔπος F. 314.
 Τορός Del. 94. F. 441.
 Τόσος Del. 147. τόσον A. 41.
 C. 69. τόσσαν J. 64. A. 80.
 93. Del. 196. C. 66. F.
 101. 1.
 Τοσσάκι C. 14.
 Τοσσάνδε Del. 246. 270.
 Τότε J. 35. D. 47. 202. Del.
 83. 207. 260. 293. 307. C.
 114. F. 67. 1. 87. 1. 105. 3.
 Τοῦν F. 87. 2.
 Τοῦνεκεν F. 53.
 Τουτάκι J. 44. L. P. 115. C. 33.
 Τόφρα Del. 39. 40. F. 206.
 Τραγικός Διόνυσος E. 51. 4.
 Τραγωδός F. 84.
 Τράπεζα C. 104.
 Τραῦμα E. 48. 10.
 Τράφειν J. 55.
 Τράχηλον F. 98.
 Τρεῖς D. 91. τρισὶ E. 54. 1.
 Τρέμειν Del. 137. τινὰ C. 110.
 Τρέπειν πόδας ἐπὶ τόπον Del.
 103.
 Τρέφειν F. 77. 1. ἔτρεφεν ἵππους
 A. 47. C. 108. τετράφαται
 F. 228.
 Τρέχειν D. 245. Del. 45. C.
 15. 38.
 Τρήρης F. 314.
 Τρηχὺς F. 108. 3.
 Τρίβασθαι L. P. 25. F. 282.
 Τριγλώχιν ἄορ Del. 31.
 Τριετής E. 68. 1.
 Τριέτηρος κούρη D. 72.
 Τριηκόντων F. 67.
 Τριηκόσιοι F. 20.
 Τρίλλιστος C. 139.
 Τρινακρῆ D. 57.
 Τρινάκριος F. 18.
 Τρινέμεια F. 57.
 Τρίοδος C. 115. E. 1. 10.
 Τρίσπας C. 24. 80. 82. 97. 112.
 Τρισπίδαι C. 32.
 Τρίσπος C. 31.
 Τριπέτηλον D. 165. F. 334.
 Τριποδῆϊος ἔδρη Del. 90.
 Τριποδίσκος F. 4. 109.
 Τρίπους Del. 146. 182.
 Τριπτήρ F. 151.
 Τριπόλεμος C. 22.
 Τρίς D. 33. 34. C. 13. 15. 16.
 F. 189.
 Τρίσμακαρ F. 111. 2.
 Τρίτατος A. 72. F. 139.
 Τρίτος D. 121. C. 98. E. 44. 3.
 F. 109. 4.
 Τριττὸς δυσία F. 403.
 Τρίτων F. 13.
 Τριτωνὶς E. 72. 5.
 Τρίχαι J. 61.
 Τριχίδιον F. 38. 1.
 Τροίχην Del. 41. F. 66. 1. 369.
 Τρομερὰ κῶλα E. 69. 3.
 Τρόπος E. 7. 2. 29. 1.
 Τροφός Del. 97.
 Τροχόεσσα λίμνη Del. 261.
 Τρυγῶν p. 218. 32.
 Τρύπανον F. 412.
 Τρύφος F. 19. 1.
 Τρύνειν. τετρυμένος E. 69. 1.
 Τρώειν. διχουστασίη τρώει γένος
 D. 133.
 Τρωίλος F. 363.

- Τύμβος D. 208. E. 19. 4. 67. 4. 69. 3.
 Τυμφαίης D. 178.
 Τυνδαρίδαι E. 59. 3.
 Τύνη ἰ). 124.
 Τυνός F. 420.
 Τύπτειν. ἔτυψεν αὐτὸν δίσκος C. 85. ἀσπίδα ἀκωκῆ δούρατος Del. 136.
 Τυρηγός F. 283.
 Τυρθός D. 30. 64. Del. 236.
 Τυφλός L. P. 109.
 Τυφόμενον ὄρος Αἰτναῖον Del. 141.
 †Τῶρρα E. 48. 2.
 Τῶς Del. 8. F. 27.
- Υ.
- Ὑβριστής D. 252.
 Ὑγρός Ἰάων J. 22.
 Ὑδατηγός F. 42.
 Ὑδάτινος F. 295.
 Ὑδατοσύδη F. 347.
 Ὑδαίειν J. 76. F. 477.
 Ὑδροφόρος L. P. 45.
 Ὑδός F. 466.
 Ὑδωρ J. 16. 21. 40. A. 108. 109. D. 167. Del. 14. 22. 46. 48. 111. 191. L. P. 49. C. 29. E. 69. 3. F. 13. 290. 298. 463. 480.
 Ὑειν F. 463.
 Ὑιεύς D. 126. Del. 58. 310. L. P. 115. C. 79. E. 11. 3.
 Ὑίός E. 13. 4. 49. 10.
 Ὑίς ἰ). 70. 171. 256
 Ὑιωνός J. 41.
 Ὑκη F. 72.
 Ὑλαῖος D. 221.
 Ὑλη D. 41.
 Ὑλλίς F. 362.
 Ὑλλιχρός F. 77. 2.
- Ὑμεν F. 461.
 Ὑμέναιος εὐήχης Del. 296. E. 1. 6. εὐχαίτης E. 71. 6.
 Ὑμῆν F. 295.
 Ὑμέτερος Del. 204. 227.
 Ὑμνεῖν D. 2.
 Ὑπαεῖδειν Del. 304. D. 242.
 Ὑπαῖ Del. 25.
 Ὑπαξόνιος L. P. 14.
 Ὑπαρνος A. 52.
 Ὑπατος πρηῶν D. 196. ὕπατον γένος Del. 166. ὄρος Del. 126.
 Ὑπεῖρ F. 272.
 Ὑπείροχος J. 68.
 Ὑπερ J. 26. D. 59. 107. E. 56. 3.
 Ὑπερβάλλειν F. 494.
 Ὑπερβασία C. 23.
 Ὑπερβόρεος F. 187.
 Ὑπέρχεσθαι τύμβον E. 69. 3.
 Ὑπνος Del. 234. E. 10. 1. 17. 4. 64. 3. 68. 6.
 Ὑπνώσσειν E. 73. 1.
 Ὑπὸ J. 27. 28. 74. 83. D. 21. 52. 159. 162. 176. 191. 192. 239. Del. 144. 158. 166. 202. 210. 228. 232. 321. L. P. 9. C. 39. 63. 101. E. 1. 9. 12. 2. 14. 1. 2. 23. 3. 45. 2. 47. 3. F. 146. 2.
 Ὑποβάλλεσθαι A. 64.
 Ὑποβλέπειν C. 51. 52.
 Ὑπογλαύσσειν D. 54.
 Ὑποδέχεσθαι Del. 231. L. P. 118. E. 42. 4.
 Ὑποδινεῖσθαι Del. 79.
 Ὑποδραξ F. 482.
 Ὑποθυμῖς p. 219, 28.
 Ὑπικόλπιος Del. 86.
 Ὑποληγῖς D. 166.
 Ὑπολύειν οὐρήας ἀμαξῶν C. 107.
 Ὑποσχεσίη E. 60. 2.
 Ὑποτρεῖν Del. 55. F. 71. 4.

- Ἐποτρύγει ποταμὸς τοῖχόν E. 46. 4.
 Ἐποχθόνιος F. 172.
 Ἐπόχλους παρεῖα Del. 80.
 Ἐρράδιος E. 1. 2.
 Ἐς p. 224. 3.
 Ἐσπερον Del. 190. 254. L. P. 126. C. 65. E. 56. 4. F. 112. 1. ὑστατον D. 109. Del. 172. F. 43. ὑστάτιον A. 79.
 Ἐστηρια p. 224. 3.
 Ἐστριξ D. 96.
 Ἐθραίνειν A. 56. F. 138. 1.
 Ἐψηλῆς A. 91. D. 208.
 Ἐψηλὸς Del. 157. 63. E. 24. 2.
 Ἐψίζωνος F. 19. 1.
 Ἐψόθε Del. 136. C. 4.
 Ἐψόσε J. 30.
- Φ.
- Φάγειν C. 17. 109.
 Φαείνεσθαι A. 9.
 Φαεσφορή D. 11.
 Φαεσφόρος D. 204.
 Φαῖδρος E. 59. 4.
 Φαιδρύνειν J. 32.
 Φαίνειν J. 69. Del. 183. F. 145. 5. 255. 509.
 Φάλαγξ Del. 181.
 Φάλαρα F. 439.
 Φάλαρις F. 25. 194.
 Φάλιος F. 176.
 Φᾶος D. 53. 71. 117. 182. 211. L. P. 92. C. 82. E. 4. 1.
 Φᾶρος F. 244.
 Φάρετρα A. 32. D. 8. 212. 247. E. 38. 2.
 Φαρμακεύειν p. 219. 10.
 Φαρμάκεια ibid.
 Φάρμακον E. 48. 4.
 Φαρώσις F. 183.
 Φάσγαγον D. 183.
 Φασηλίτης p. 218. 14.
 Φάσσα p. 218. 32.
 Φατίζεσθαι J. 39.
 Φατὸς Del. 60.
 Φαῦλος F. 232.
 Φέγγος E. 58. 3. F. 113. 1.
 Φεῖδεσθαι E. 1. 13.
 Φεναῖος Del. 71.
 Φεραῖος F. 117. 1. Φεραῖη Del. 259.
 Φέρβειν C. 136. 137.
 Φέρτατος J. 70.
 Φέρω Del. 117. Φέρεις E. 22. 1. 36. 1. φέρει ἀρουρα στάχυν D. 130. κέλευθος πολλοῦς E. 29. 2. F. 37. 2. φέροντες E. 126. φέρε ἀγρόθι C. 135. μᾶλα C. 136. φέροις Del. 195. φέροι D. 151. φέρεσθα D. 144. φέρωσι D. 106. φέρεν C. 10. φέρων F. 107. 1. φέρουσα J. 42. μήτηρ D. 24. 73. 147. Del. 266. F. 175. φέροισα L. P. 7. χεῖμα, θέρος C. 122. φέρεται ἀσπίς L. P. 35. νέκυς εἰν ἀλί E. 18. 3. φέρεν D. 31. φέρεσθαι τὰ πρῶτα Del. 4. L. P. 133. φέρονται F. 110. 1. ἐνεικαν Del. 291.
 Φεύγειν χορὸν D. 266. φεύγετε τάφον E. 7. 4. φεύγουσα γάμον Διὸς Del. 38. φεύγοντα E. 32. 5. ἔφευγεν D. 203. Del. 70. 72. 75. 95. 103. 105. E. 19. 5. ἔφυγεν F. 143. 1. φυγὸν Del. 310. φυγῶσα D. 107. 127.
 Φήγιος E. 35. 1.
 Φηγὸς D. 239.
 Φημί E. 16. 3. φησὶ E. 1. 11. 9. 2. 4. 30. 4. 57. 4. 59. 1. εἰσὶ J. 10. D. 210. F. 113.

1. φαντὶ C. 53. ἔφαν E. 46.
 2. ἔση Del. 99. 249. F. 27.
 ἔφα L. P. 82. C. 54. φῆ D.
 29. φᾶ C. 46. ἦ Del. 153.
 228. φήσεις E. 58. 3. φάντο
 J. 61. φαμένα L. P. 131.
 Φημίξειν F. 276.
 Φθέγγεσθαι Del. 87. 265. E. 8.
 4. F. 87. 3. p. 219. 1.
 Φθινειν. φθιμένην ἀνέθηκεν E. 54.
 3.
 Φθινόπωρος C. 123.
 Φθινοπωρίς F. 50. 2.
 Φθῖσι F. 218.
 Φθιώτης Φηγεῖος Del. 112.
 Φθόγγος L. P. 14.
 Φθοία F. 337.
 Φθόνος A. 104. 106.
 Φθόρος A. 112.
 Φιάρος F. 257.
 Φιδός F. 460.
 Φιλεῖν L. P. 16. E. 55. 2. F.
 52. 1. 102. 1. φιλήσειν F.
 191. ἐφίλησα E. 39. 4. 43.
 5. φιλήσαι D. 211. φίλαο D.
 185. 189. φίλατο L. P. 58.
 πεφιλήσεται Del. 270. φιλέ-
 ουσιν F. 11.
 Φιληδεῖν A. 55.
 Φιληρατῖς E. 34. 1.
 Φιλία F. 199.
 Φίλιππος E. 20. 1. 48. 3.
 Φιλόμολπος Ἀστεριή Del. 197.
 Φιλόξεινος F. 131. 3.
 Φιλόξενος Del. 156.
 Φιλοξενίδης E. 59. 4.
 Φιλοξενίη F. 41. 2.
 Φιλόπαις νόσος E. 48. 6.
 Φίλος D. 136. C. 116. φίλη
 γαῖα J. 29. Del. 27. τροφός
 Del. 10. 97. 226. E. 26. 2.
 27. 2. φίλον Del. 203. L. P.
 93. E. 26. 2. 63. 4. φίλε
 Del. 213. Ζεῦ E. 6. 4. 33. 3.
 F. 127. 1. φίλοι J. 69. κολ-
 ποὶ D. 25. φίλαϊ δαίμονες
 L. P. 86. φιλωτέρως F. 146.
 3. φιλαίτερος Del. 58.
 Φιλότεκος C. 83.
 Φιλύρη J. 36.
 Φίτρον F. 246.
 Φλοῖος F. 101. 1.
 Φλόξ D. 116. E. 66. 4. F. 268.
 456.
 Φοεῖσθαι Del. 159.
 Φοῖη F. 483.
 Φόσος Del. 139. 217. F. 229.
 Φοιβάξειν ἀφρόν ἀπὸ στόματος
 L. P. 11.
 Φοῖτος J. 78. A. 3. 13. 19. 29.
 30. 43. 44. 46. 54. 55. 56.
 57. 63. 64. 84. 95. D. 7.
 146. Del. 5. 8. 314. F. 36.
 187. 188.
 Φοῖνιξ A. 4. Del. 210. F. 94. 4.
 Φοίνισσα Del. 19.
 Φοιτᾶν D. 193. L. P. 130. F.
 26.
 Φοιτίζειν F. 148.
 Φόνος D. 224.
 Φορβαῖον ὄρος L. P. 50.
 Φορβεία F. 426.
 Φορεῖν A. 60. 80. 109. D. 141.
 164. 213. Del. 170. 186.
 194. 284. 299. E. 49. 8.
 F. 101. 1. 449.
 Φορυτὸς F. 216.
 Φράζεσθαι τέλεια J. 57. φράζευ,
 μὴ οὐκ ἴδης L. P. 52.
 Φρέαρ C. 16. E. 68. 1.
 Φρίσσειν F. 52.
 Φροῖμιον F. 223.
 Φρονεῖν F. 494.
 Φρουρεῖν E. 67. 2.
 Φρούριον Del. 177.
 Φρουρός Del. 61.
 Φρυασσόμενος ἵππος L. P. 2.
 Φρυγίη A. 23. D. 159. E. 53.
 1.
 Φρῦξ L. P. 18.

- Φυγάς F. 104. 3.
 Φυγαίχμας F. 117. 2.
 Φύεσθαι F. 500.
 Φῦκος Del. 199. 201.
 Φυλάσσειν J. 81. D. 6. Del.
 64. 204. C. 123. F. 51.
 Φυλεύς F. 198. 383.
 Φυλῆ E. 11. 3. 49. 1.
 Φυλλοβολεῖν E. 44. 3.
 Φύλλον Del. 85.
 Φύλον Del. 184.
 Φῦσαι D. 56.
 Φυσάδεια L. P. 47.
 Φυταλιὰ L. P. 26.
 Φυτὸν D. 156. F. 509.
 Φωκεῖος F. 209.
 Φωκεύς E. 62. 3.
 Φώκη Del. 242.
 Φωνῆ L. P. 84. C. 57. p. 219,
 29.
 Φῶρ E. 44. 6.
 Φῶς D. 79. C. 46. F. 67. 1.
- X.
- Χ**αίεσθαι Del. 148. C. 54.
 Χαῖον F. 125. 2.
 Χαίρω E. 29. 2. χαίρουσιν
 Del. 84. χαῖρε J. 91. 94. A.
 112. D. 44. 225. 268. Del.
 325. L. P. 140. 141. C. 2.
 119. 134. E. 24. 1. F. 62.
 120. 1. χαίρετω E. 46. 6.
 χαίρετε E. 28. 3. χαίροι Del.
 326. χαίρων Del. 150. E.
 41. 6. ἐχάρη A. 84. χαίρειν
 E. 74. 1. 2.
 Χαίτη D. 76. Del. 81. 297. L.
 P. 31. C. 5.
 Χαλεπὸς λιμὸς C. 67. χαλεπὴ
 νόσος C. 103. ὄργη D. 124.
 ὄδός L. P. 81. Σευμυρή E.
 31. 4. χαλεπὸν μύκημα Del.
 310. τραῦμα E. 48. 10. χα-
 λεπὸν ὑποβλέπειν C. 51.
 Χαλέπτειν τινὶ C. 71. χαλεφθῆ
 C. 49.
 Χαλινὸν D. 112.
 Χαλινόφαγον στόμα L. P. 12.
 Χάλκεος αἰθήρ Del. 258. λέεθς
 E. 65. 3.
 Χαλκεύς J. 76.
 Χαλκηδόνιος F. 31.
 Χαλκιδικός Del. 46.
 Χαλκίοπη Del. 161.
 Χαλκίς F. 38. 1.
 Χαλκὸς D. 60. L. P. 21. C. 61.
 F. 119. 306.
 Χάλυξες F. 509.
 Χαμάδις C. 16.
 Χαμαὶ C. 3. E. 44. 4.
 Χανδὸν F. 109. 1.
 Χάνειν A. 24. E. 51. 3.
 †Χαρίδας E. 14. 1. 3.
 Χαρίεις L. P. 113.
 Χαρικλῶ L. P. 67.
 Χαρίζεσθαι τινὶ Del. 246. πεχα-
 ρισμένος τινὶ L. P. 37.
 *Χαρίλας E. 14. 13.
 Χάρις J. 37. L. P. 120. E. 5.
 11. 33. 7. 49. 10. χάριτες
 E. 54. 1. 4. F. 266. 467.
 Χαρίσιον F. 173.
 Χάρμις E. 15. 2.
 Χέειν J. 32. E. 44. 4. 49. 8.
 Χεῖλος F. 286.
 Χεῖμα A. 82. C. 122.
 Χειμῶν E. 51. 2.
 Χεῖρ J. 66. D. 27. 71. 201.
 Del. 77. 220. 323. C. 44. 63.
 96. 101. 131. F. 11. 3. 51.
 121. 2. 125. 2. 128. 1. 190.
 229. E. 33. 1. 41. 6. ὑπὸ
 χεῖρα J. 74.
 Χειρὼν βωλά C. 33.
 Χειρωνίδες ἄκραι Del. 104.
 Χέλυσ A. 16.
 Χερσαῖος p. 218. 29.

- Χέρσος C. 59.
 Χεῦμα J. 32. 37. Del. 110.
 Χῆρος E. 16. 4. δόμος E. 21. 6.
 χῆραι μάνδραι C. 105.
 Χησίας D. 228.
 Χθιζὸς ἀνθραξ A. 83. χθιζὸς
 βέβηκε C. 76. χθιζὸν E. 15.
 2.
 Χθῶν F. 258.
 Χίλων F. 89.
 Χίος Del. 48. F. 115. 1.
 Χιτών D. 11. F. 59.
 Χιτώνη J. 77. D. 225.
 Χιών C. 91.
 Χλούνης D. 150.
 Χνόος A. 37.
 Χόλος Del. 259.
 Χολούσθαι Del. 86. L. P. 79.
 Χορδῆ Del. 253.
 Χορηγεῖν κύκλον E. 49. 9.
 *Χορεῦτις Del. 306.
 *Χορῆτις D. 13.
 Χορός A. 8. 27. 29. 92. D. 3.
 170. 181. 242. 266. Del. 79.
 279. 301. 313. E. 49. 1. F.
 30. 116. 1.
 Χορροτάς F. 280.
 Χορροτασία L. P. 66.
 Χοῶν L. P. 126. F. 456.
 Χοῶσθαι. κεχρημένος Εἰλειθυίης
 J. 12. †κεχρημένος σποδιῆ D.
 69. †νιφετῶ E. 32. 3.
 Χρειῶ Del. 319.
 Χρεμετᾶν F. 352.
 Χρεός D. 100. E. 57. 1.
 Χρῆμα C. 111. E. 15. 4.
 Χρῆμα L. P. 16. 26.
 Χρίσθαι D. 69. L. P. 30.
 Χροῖα L. P. 28.
 Χρόνος Del. 1. C. 12. F. 212.
 Χρύσειος F. 149.
 Χρυσεοπήληξ Ἀθάνα L. P. 43.
 Χρύσπος J. 48. Del. 39. 228.
 262. 264. A. 98. 31. 33. F.
 37.
- Χρυσός Del. 261. 263. L. P.
 49.
 Χρῶς, χρῶδος, J. 32. Del. 211.
 C. 54.
 Χρῶς, χρωτός, J. 17.
 Κυτλοῦν λύματα J. 17.
 Κυτρὶς F. 478.
 Κῶεσθαι D. 31. 203. C. 42.
 Κωρεῖν Del. 99.
 Κῶρι F. 48. 2.
 Κωρὶς γίνεσθαι L. P. 59.
 Κῶρος J. 11. Del. 192. L. P.
 76. C. 30.
 Κῶσαι τάφω E. 62. 2.
- Ψ.
- Ψάματος D. 253.
 Ψαύειν D. 28.
 Ψεύδεσθαι J. 7. 65. C. 83. F.
 276.
 Ψευδοπάτωρ C. 98.
 Ψεῦδος E. 14. 4.
 Ψεύστης J. 8. E. 71. 2.
 Ψήχειν κευάδας D. 163. βίβλια
 F. 86. 3.
 Ψοφεῖν F. 165.
 Ψύθος F. 184.
 Ψυχῆ E. 11. 2. 19. 2. 24. 4. 42.
 1. 66. 3.
 Ψυχρὸς E. 73. 2.
- Ω.
- Ωαρίων D. 265.
 Ωγύγιος J. 14. Del. 160.
 Ωδε A. 63. 106. Del. 274. L.
 P. 100. 104. E. 29. 2. 50. 4.
 56. 2. 64. 1. F. †27. 105. 3.
 107. 3. 134. 1.
 Ωδίνειν F. 175.
 Ωδίνες J. 29. Del. 61. 120.
 123. 254. E. 56. 2. F. 158.

- Ὠρον E. 5. 10.
 Ὠκα D. 105.
 Ὠκεανῖται D. 13. 62.
 Ὠκεανὸς D. 42. Del. 17. L. P.
 10.
 Ὠκύθοον τριπέτηλον D. 165.
 Ὠκὺς οἰστός A. 121. Ἴππος Del.
 169. 320. ὠκιστός F. 288.
 ὠκισται D. 95.
 Ὠλήν Del. 305.
 Ὠλξ D. 180.
 Ὠμός D. 59. 212. 213. Del.
 209.
 Ὠμοτόκοι ὠδῖνες Del. 120. λέ-
 κται C. 53.
 Ὠραι A. 80. 86. L. P. 73.
 Ὠρικὴ F. 259.
 Ὠρίων F. 387.
 † Ὠρον F. 150.
 Ὠρύεσθαι F. 423.
 Ὠς Del. 7. C. 124. 125. 126.
 127. 132. E. 56. 3. 57. 1. F.
 47. 1. 76. 1. 77. 2. 87. 3.
 89. 128. 2. 135. 2. 212.
 Ὠσαύτως L. P. 136.
 Ὠσπερ D. 83. E. 5. 6.
 Ὠστε C. 29. E. 64. 2. F. 12.
 20. 307.
 Ὠτός D. 264.
 Ὠφελε E. 18. 1.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

IN CONTEXTU.

H. APOLL.	14. ἐστήξειν δὲ τὸ τεῖχος	LAV. PALL.	50. ἤξει
	80. ὦραι		80. εἶδες
H. DIAN.	179. κερααλκίees		91. παριτέ,
	214. γυμνός		92. ὀλέσσας,
	244. τετραίνοντο,		93. πολλὰς,
H. DEL.	14. πολίην		98. οὗτοι
	268. αὐτή		132. μούνα
H. CER.	40. πληγείσα		
	82. Πίνδω	EPIGR.	71, 6. εὐχαίταν
	112. μῦνοι		
	135. εὐηπελία	FRAGM.	*51. ἄορ
	139. κρείοισα		52. ἔων

IN COLLATIONE.

H. DEL.	322. ῥησσόμενον	L. V.
LAV. PALL.	93. ἄ μὲν ἀμφοτέραισι	P. L. V. nisi quod hic ἐπ ἀμφ.
	132. τόγε	P. L. V.

IN ANNOTATIONIBUS.

- H. Jov. 35, 5. *μαιῶσθαι*.
 48. De *λίηνω* cf. Hom. H. Merc. 21. 63. 254.
 80. Quum hæc scriberem. nesciebam Wesselingium horum exemplorum maximam partem occupasse in Dissert. Herodot. pp. 24. seqq
 87. p. 84, 11. Pseud-Orphei locum melius tractavit Ruhnkenius, corrigendo *ἀν δ' ἄρα τοῖς γε*.
 H. APOLL. 2. *Οἷα δ'*. Codd. Leid. et Ven. *οἷο δ'*, unde Valckenaer. *Οἷον*. *Santenus*.
 3. *δὴ που*. *δὴ καὶ* Codicis lectio placebat Valckenaerio. *Santen*. Et sic equidem olim correxeram. Sed nihil opus. Aratus Phæn. 125. *Καὶ δὴ που πόλεμοι, καὶ δὴ καὶ ἀνάρσιον αἷμα ἔσσεται*.
 7. *κλήιδες*. Sic scribendum videbatur. Ernestius *κλήιδες*. *Santen*. Edere volui *κλήιδες*.
 13. Vide an legendum *ἐπιδημήσοντος*.
 17. *ἀοιδῆ*. Valckenaer maluit *ἀοιδῆς*. *Santen*.
 21. *ὀππότ'* Cod. Est. *ὀππόθ'*. *Santen*.
 27. (ed. Ernest.) deest in Cod. Est. *Santen*. Vide notas ad v. 26.

- H. APOLL. 27. ὄτι—αἰεῖδει. Valckenaer. ὄτις—αἰεῖδοι. *Santen.*
 Quod solœcum est : debuerat corrigere αἰεῖδη.
35. καὶ κεν. Hoogevenius καὶ περ. *Santen.* Pes-
 sime quidem Hoogevenius.
36. οὐδ' ὅσον. Valckenaer. ὡ τὸσον. *Santen.*
 Mirum.
39. ἄττει. Post Stephanum et Heusingerum ex Cod.
 Veneto recepti. Ernestus ἄσσει. *Santen.*
47. ἐξ' ὄτ'. Valckenaer. ἐξ' οὗ. Ἄμφρουσῶ. Aldus
 Ἄμφουσσῶ. Cod. Est. Ἄμφουσσῶ. Ven. Ἄμ-
 φυσσῶ, quæ forma arridet. Ζευγήτιδας. Valck-
 enaerius confecit ζευγήτιδας, quod confir-
 mant Codd. Leid. Ven. et Est. *Santenius* ;
 qui, quum Ἄμφουσσῶ probaret, in animo ha-
 buit, ut opinor, Apollonii Rhodii Scholiastam
 ad I. 54. ἐπ' Ἄμφρουσοῦ ῥοῆσιν] γράφεται καὶ
 διὰ τοῦ β, ὡς Διονύσιος. Et sic fere Step-
 hanus in voce Ἄμφρουσός. Per φ scribitur ap.
 Strabon. p. 433. A. Virgil. Georg. III. 2.
 Vid. Holsten. ad Stephanum in voce.
48. ὑπ'. Cod. Estens. ἐπ'.
- 51, 2. ἀγάλακτοι.
54. διδυματόκος correxit Stephanus, διδυμητόκος,
 viri cujusdam docti emendationem, memorat
Santenius.
57. τετραέτης. f. τετραένης. Valck. *Santen.*
58. ἐγγύθι. Politian. Misc. I. 52. laudat ἐνδοθι.
Santen.
59. συνεχές. De hac scriptura vid. Buhlium ad
 Arat. Phæn. 20. Diosem. 94. 126.
62. ὑπεβάλλετο τοίχους. Valcken. περιβάλλετο
 τριγχοῦς. *Santen.*
63. ἐγείρων recepit *Santenius* ex Cod. Veneto. Lu-
 zacijs ἐρείδων.
65. βαθύγειον ἐμῶν. Valcken. βαθυλῆον. *Santenius*
 ἐμῶ. Quorum neutrum probō.
66. De animalibus coloniam ducentibus conferri
 possint Strabo p. 240. D. Schaefer. ad Gre-
 gor. Cor. p. 834.
67. οἰκιστήρ· ἐπὶ δ' Valcken.
71. Σπάστη τοι, Καρνεῖς, τὲν Valcken. πότε pro
 τὸδε Eldik. teste *Santenio.*
72. γε μὲν. Lennep. γ' ἐμὸν ἄστου Κυρήνης. *Sante-*
nius maluit Κυρήνη. Cod. Ven. Κυρήνην.
74. ἐκ δέ τε Valcken.
75. Ἀσβύστιδι *Santenius* cum Aldo. Valcken. σὲ
 Λιβύστιδι, quod probō.

- H. APOLL. 80. Anacr. 43. ὄσα φέρουσιν ὤραι. Longus II. p. 32. κῆπος—ὄσα ὤραι φέρουσι, πάντα ἔχων ἐν αὐτῷ καθ' ὥρην ἐκάστην.
91. Μυρτούσσης Valcken.
92, 5. ἴδιοι.
103. αἰίδει Santenius.
105. οὐχ ὄσα Scaliger ad Catull. p. 112 et 122.
- H. DIAN. 28. λέχρις pro μέχρις coniecit Valckenaer.
71. Adjicio Incertum apud Joannem Lydum de Magistr. Rom. p. 258. Ὦροτο πόλις πτήξασα, καὶ ὄμμασι πήξατο χεῖρας.
115. In Hipponactis versu legendum βαμβαλύζω. Vid. Phrynich. Appar. Sophist. p. 30.
117. μέλεσι γὰρ ἀπειρήκασι τερόντες. Forsan legendum μελέα. Passim permutantur α et οι. Vulgato præstaret μελέων, membrorum.
193. Demosthenis Bithyni locus exstat apud Steph. Byz. v. Ἡραία.
253. Pro ἤγαγε, legendum ex Zonarae Lex. p. 1122. ἤλασε.
- II. DEL. 167. Secundam in Μακίδων per η efferunt, præter Callimachum, Dionys. Perieg. 427. 427. Auctor inscriptionis ap. Pausan. I. xiii. 2. oraculi ibid. VII. viii. 5. Antipater Thessalon. ap. Etymol. M. p. 467, 53. Epigr. X. Brunck. Antipater Sidonius Epigr. XVIII. 5. Paulus Silentarius Epigr. LXXXIII. Hermesianax apud Athen. XIII p. 598. D. et his omnibus vetustior Hesiodus, Fragm. LXXXVIII. ed. Gaisford, quem vide.
239. Forsan legendum ἡ δ' αὖ δεινὸν ἀλαστήσασα.
268, 2. Αὐτῆ ἐγώ.
- II. CER. CAL. 73. Observationem de Antonini Liberalis loco deletam velim. Vide ad H. Dian. 18.
91. Photius; Πλάγγων. κοροκόσμιοι κήρινον, ὅπερ δάγυνοι οἱ Ἴωνες. Lege, ὅπερ δάγυνοι οἱ Ἴωνες.
92. πλευραῖς Ernestio debetur.
- LAV. PALL. In titulum ult. lege rarissima inventu.
34. Ἀρεσποριδᾶν corrigendum censuit Valckenaerius.
72. De hujusmodi adjectivis in ινος vid. Noltenii Lex. Antibarb. T. II. p. 18.
94. Æschylus in Lexic. Sangerm. ed. Bekker. T. I. p. 349. Θρηγεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον. sic legendum pro ἀηδόνειον.
- EPIGR. I. 9. βέμβηκας. Vid. Brunck. ad Aristoph. Vesp. 1517. V. 5, 5. οὐλος.
XII. 2. δολιχὸς Brunckius, &c.

- EPIGR. XIII. 1. Εἶπας, &c. Detrude hanc notam, quæ pertinet ad Epigr. XXIV.
- XXXI. 5. adde Vulgo καὶ σὺ γὰρ ἐλθών.
- XXXII. 4. Reponendum τῆ̃ hic et in Epigr. XXXVIII. 3. quippe τῆ̃, quod excogitarunt Critici Homericī, mera est barbaries.
- LXII. 2. Reiskius legit Λευκαρέταν μώναν. "Quod solo furore ob Leucaretam caruit, seu quod eam solam non amavit insanum in modum. Erat illa Pyladæ sponsa." Ultima sic interpretatur: "Nam si uxorem ejus quoque tentasset, hoc esset consecutus, ut amicitiam sui Pyladæ amisisset. Et sic carendum nobis esset tot et tantis de hac celeberrima amicitia clamoribus, quos poetæ tragici et ludimagistri edunt." Sed Electram Pyladæ sponsam fuisse vel pueris notissimum est.
- LXVIII. 2. Lege, Corrige igitur Ἀρχιάννακτα.
- LXXIII. In titulo lege LXXIII. et LXXIV.
- FRAGM. LXII. 11. Εὐκόλινη. L. 5. post Εὐνήνῃ adde: Lege Ἐκάλη, Hecale, cui senectus pedum agilitatem abstulisset. κατ' ἀντίφρασιν dicitur Εὐκόλινη. Huc pertinet glossa Suidæ: Εὐκόλινη ἢ εὐκολος πόλις. Corrige, ἢ εὐκολος πόδας. εὐκολος et εὐκολία proprie dicitur de pedum facilitate in eundo. Musonius ap Stob. I. p. 18. et ex eo Clem. Alex. Pæd. II. 11. p. 240. ἢ ἀνυποδησία πολλὴν εὐκολίαν παρέχει τοῖς ποσίν. *Ruhnkenius.*
- CXLVI. ἃ Σικελὰ pro οἱ Σικελὰ corrigit Hermannus ad Orphic. p. 778.
- CLXIX. Zonaras Lex. p. 628. initium alius versus subjicit, φωλεὸν ἢε λοετρὸν—φωλεὸν de ludo gymnico intelligendum monuit Tittmannus.
- CLXXXI. περὶ σκαιοῦ Zonaras p. 1444.
- CLXXXIV. Citat Philemon in Lex. Technol. p. 126.
- CCCVII. ult. *Rochette.*
- CCCXX. 4. AURITIS.
- CCCXXIV. Refer ad Librum περὶ Πόταμῶν.
- CCCCLV. Ἀβάλε, μηδ' ἀβόλησαν. Scribendum puto, Ἄ, βάλε μηδ' ἀβόλησαν. *Ah! utinam nunquam occurrissent.* Alcman apud Antig. Caryst. 27. Οὐ μ' ἔτι—Γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἶην, *utinam cerylus essem.* Ceterum quum verbo ἀβολέω in hoc sensu rarissimo usus sit Callimachus, idemque substantivis in τος desinentibus magnopere delectatus sit, vix dubium puto, quin in loco, quem deinceps ex Etymologo describam, Callimachi no-

men pro Antimacho reponi debeat. Ἄβωλητις.
(recte ἄβωλητύς Lex. Sangerm.) ἔντευξις, ἀπάντη-
σις, Ἀντίμαχος. De confusione horum nominum
supra dictum est.

FRAGM. CCCCLXXXIV. Vide Hemsterhusii Observationem
p. 193. Ruhnken. Ep. Crit. p. 126.

CCCCXCVI. Repone Κύρση, neutrum plurale.

CCCCXCVIII. Vide an Simonidi potius quam Callima-
cho tribuendum sit. Herodianus MS. in Bibl. Lau-
rent. Catalog. Bandini. p. 146. ὁ Σιμωνίδης [ἐπ]
ἔγραψεν, ἐπικάμοι Δρομέσι, δέον τοῖς δρομεῦσι.

DIII. Delendus est hic titulus. Vide supra Fragm.
LXXVII.

DIV. *Lege* Hippol. 11.

DVII. Sed vide ad Fragm. CXLVI.

FRAGMENTIS ADJICIANTUR.

DVIII.

Schol. Venet. ad Iliad. H. 231. Καλλιμαχος τῶν τοίων αἰεὶ
κέχρηται. Vid. nott. ad H. Dian. 136.

DIX.

ἀπαρτί.

Schol. Aristoph. Plut. 388. ἀπαρτί—ἔσθ' ὅτε καὶ χρονικὴν
ἐπιρῆμα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλιμαχος.

DX.

Διόσθυος.

Etymol. M. p. 278, 27. Δεῖ σημειῶσαι τὸ διόσθυος παρὰ Καλ-
λιμάχῳ—ἔστι δὲ ὄνομα μηνός. Rectius scribitur διόσθυος in Syl-
burgii Indice. Refer autem ad librum de Μηνῶν ὀνομασίαις.

DXI.

Κωλιάς.

Suidas de Veneris Κωλιάδος templo ; μέμνηται καὶ Καλλιμα-
χος ἐν Ἐκάλῃ.

Omittitur inter Fragmenta ΓΛΑΥΚΟΣ, libri cujusdam Calli-
machei titulus. Sed in Catalogo ponitur. Vid. Valckenaerii
conjecturam non admodum verisimilem in Animadv. ad Am-
mon. p. 181.

FINIS.

17. JAN. 1931

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PA
3945
A2
1815

Callimachus
Callimachi quae supersunt

